

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Smith_Wilbur-Reka_Bohu_2-Ocenení_reky_bohu.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-Reka Bohu 2-Ocenen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wilbur Smith:
Řeka bohů 2
Ocenení Řeky bohů

Vedro se přikradlo z pouště a propůjčilo dunám purpurový nádech. Jako těžký plyšový závěs utlumilo veškeré zvuky a uspalo večer do nehybnosti.

Stáli na hřebenu písečné duny a pozorovali oázu a osady kolem ní. Datlové palmy čnely vysoko nad bílými staveními pod rovnými střechami. Převyšovaly veškeré stavby s výjimkou islámské mešity a kostela koptských křesťanů, kteréžto pevnosti víry okupovaly protilehlé břehy jezera

Vodní hladina potměněla. Blízko u břehu porostlého rákosem dokončilo hejno kachen na rychlých křídlech přistávací manévry a na hladině se objevily bílé stopy zčeřené vody.

Muž se ženou tvořili nesourodý pár. Muž, v jehož vlasech prokvétajících stříbrem se zachytily poslední sluneční paprsky, byl vysoký, ale věk ho již mírně tlačil k zemi. Mladé ženě bylo sotva něco přes dvacet. Byla štíhlá, hbitá a pohybovala se s překypující živostí. Spona vzadu na krku s námahou držela pohromadě její husté kučeravé vlasy. „Je čas jít dolů. Alia už bude čekat.“ Usmál se na ni měkce. Byla jeho druhou ženou. Když ho opustila první manželka, zdálo se mu, že s ní do hrobu odešlo i sluneční světlo. Závěrečná etapa jeho životního štěstí přišla naprosto nečekaně, ale tato okolnost nebyla důležitá. Měl krásnou ženu a měl svou práci. Byl proto šťastný a spokojený.

Náhle se od něj odtrhla, uvolnila sponu a husté černé vlasy setřásla do volnosti. Zasmála se čistým zvonivým smíchem, a jak sbíhala dolů po příkrém čele duny, dlouhá sukně překážela v pohybu jejím rozkmitaným nohám. Byly snědé a tvarované do krásy. Až do půli svahu se jí dařilo udržovat rovnováhu, ale jak ji gravitace přemohla, upadla a skutálela se dolů. Seděla při úpatí duny a se smíchem vytřepávala z vlasů písek.

Shora pobaveně sledoval její produkci manžel. Třebaže dokázala předvést vážnou a důstojnou ženu, občas se stále ještě chovala jako dítě. Sám nevěděl, kterému projevu má dát přednost, ale cítil, že ji miluje v obou extrémech.

„Teď je řada na tobě!“ volala nahoru. Následoval ji rozvázně; do jeho pohybů se již vkrádala tuhost pokročilého věku. Přesto se dokázal udržet na nohou. Zvedl ji, ale nepolíbil. Pocítil sice silné nutkání udělat to, ale takové počínání by se neslučovalo s arabskými zvyky, které nepřipouštěly veřejně projevit přiznání osobě druhého pohlaví, i kdyby šlo o milovanou manželku.

Než zamířili k vesnici, uhladila si oblečení a upravila vlasy. Obcházeli ostrůvky rákosu a po zrádných polorozpadlých můstcích přecházeli zavodňovací kanály. Venkované vracející se z polí je mýjeli s pozdravy hluboké úcty.

„Salnam aleikum, Doktari!“ Mír s tebou, doktore. Měli úctu ke všem mužům vědy, ale jeho si vážili zvláště za laskavost, kterou jim a jejich rodinám prokazoval už léta. Mnozí z nich pracovali již pro jeho otce. To, že byli většinou muslimové a on sám křesťan, poznamenalo jejich vztahy jen nepatrně.

Ve vilce je přivítal podmračený obličej staré hospodyně Aliy. „Jdete pozdě,“ hubovalaje. „Vždycky chodíte pozdě. Proč nedodržujete pravidelný čas jako slušní lidé? Máme zde postavení, které je třeba udržovat.“

„Mátejako vždy pravdu, matičko,“ škádlil ji. „Co bychom si počali bez vaší péče?“ Poslal ji domů. Odcházela a mračením se pokoušela zastřít svoji lásku a starost o něho.

Pojedli na terase jednoduchou večeři nějaké datle, olivy, a nekvašený chléb s kozím sýrem. Když skončili, byla již tma a nad pouští zářily hvězdy jako jasné svíce.

„Royano, kvítečku,“ nahnul se přes stůl a pohladil jí ruku. „Je čas začít pracovat.“ Vstal a vešel dveřmi z terasy do své pracovny.

Royana Al Simma přistoupila k vysokému ocelovému sejfu u vzdálenější stěny pracovny a nastavila kombinaci zámku. V místnosti plné starých knih a svitků, mezi starodávnými soškami a uměleckými předměty z výbavy hrobů, což představovalo Duraidovu celoživotní sbírku, působil trezor nepřírodně. V okamžiku, kdy se těžké ocelové dveře otevřely dokořán, Royana bezděčně ucouvla o krok zpátky. Pokaždé ji znovu ovanul záchvěv posvátné úcty, když pohlédla na tento pozůstatek dávných dob. Nic na tom neměnila ani skutečnost, že od posledního zhlédnutí ji dělil pouze krátký interval několika hodin.

„Sedmý pergamen,“ šeptla a sbírala odvahu, aby se ho dokázala dotknout. Svitek starý téměř čtyři tisíce let napsal génius, který přesáhl svou dobu. Člověk, kterého poznala, a přestože byl věky proměněn dávno v prach, uznávala ho stejně jako svého manžela.

Jeho slova zůstala nesmrtelná. Mluvila k ní jasnou řečí ze záhrobí rajských polí, ze sídla velké trojice - Osirise, Isis a

Hora -, v níž věřila stejně oddaně jako v jinou, daleko mladší trojici. Donesla svitek k dlouhému stolu. Její manžel Duraid zvedl oči od poznámek, a když před něj dokument pokládala, zahlédla v nich záblesk stejného mystického rozpoložení, jaké sama před chvilkou zažívala. Třebaže pracoval s fotografiemi a mikrofilmy a svitek nepotřeboval, chtěl ho mít při práci před sebou. Jako by při studiu textu potřeboval cítit neviditelnou přítomnost dávného autora. Rychle se však uklidnil a stal se z něj opět střízlivě uvažující vědec. „Kvítečku, máš lepší oči než já,“ pravil. „Co ti říká tenhle znak?“

Nahnula se mu přes rameno, zaostřila zrak na hieroglyf na fotografii a chvíli ho zkoumavě pozorovala. Pak vzala z Duraidovy ruky lupu a znovu znak pečlivě prohlédla pod zvětšovací sklem.

„Zdá se, že si Taita vymyslel další kryptogram jen proto, aby nás zmátl.“ Mluvila o dávném písaři jako o milém příteli, který žije a dýchá a se kterým je čas od času těžké pořízení, protože je tahá za nos.

„Nu dobrá, máme k rozluštění další hádanku,“ prohlásil

Duraid se zřejmým potěšením. Miloval tuto nadčasovou hru - bylajeho životní prací.

Často spolu takhle pracovali v chladu noci a býval to čas, kdy se jim práce dařila nejlépe. Občas hovořili arabsky a hned nato anglicky. Obajazyky byly pro ně rovnocenné. Méně často se domlouvali francouzštinou, třetím jazykem, který běžně ovládali. Oba studovali daleko od svého pravého Egypta, v Anglii a ve Spojených státech. Výraz „pravý Egypt“, který tak často Taita opakoval ve svých svitcích, si Royana zamilovala. V mnoha směrech cítila zvláštní spřízněnost s tímto dávným Egyptanem. Koneckonců pocházela z přímé linie jeho krve. Sama, koptská křesťanka, neměla nic z arabské krve, která ovládla Egypt teprve nedávno před čtrnácti stoletími. Arabové byli čerství uselánci v jejím pravém Egyptě a její rodokmen sahal daleko zpět do časů faraonů a velkých pyramid.

V deset hodin Duraid připravil kávu. Ohřívač s dřevěným uhlím jim zapálila Alia, ještě než odešla ke své rodině do vesnice. Zalil vařící vodou drobné šálky do poloviny naplněné hrubě mletou kávou. Popíjeli silný sladký odvar a povídali si jako staří přátelé.

Royaně by se takové označení vzájemného vztahu docela dobře zamlouvalo. Zнала Duraida od chvíle, kdy se vrátila z Anglie s čerstvým doktorátem archeologie a získala místo v oddělení starověku, které Duraid řídil.

Stala se jeho asistentkou v době, kdy otevřel v Údolí králů hrobku královny Lostris, datovanou do letopočtu 1780 před Kristem.

Společně už prožívali zklamání nad tím, že hrobka byla kdysi dávno vypleněna a všechny poklady z ní zmizely. Úžasné nástěnné malby pokrývající stěny a stropy hrobky představovaly vše, co z bohatství zbylo.

Právě když Royana fotografovala malby, odpadl ze zdi za podstavcem, na kterém kdysi stával sarkofág, kus omítky a odhalil výklenek s deseti alabastrovými nádobami. Každá z nich skrývala papyrový svitek, který popsal a uložil Taita, královnin otrok.

Od této chvíle se jejich životy zdánlivě odvíjely kolem útržků papyru. Přes jistá poškození a částečný rozklad zůstaly svitky po téměř čtyřech tisíciletích pozoruhodně zachovalé.

Obsahovaly fascinující příběh národa přepadeného silným nepřítelem, který byl vyzbrojen válečnými vozy taženými koňmi. Pro Egyptany té doby byli koně i vozy naprosto neznámé pojmy. Lidé od Nilu drcení hordami Hyksósů prchali ze země. Pod vedením královny Lostris putovali proti proudu velké řeky na jih až téměř k jejím pramenům do etiopské vysočiny. Zde, uprostřed hrozných hor, pohřbila královna Lostris mumifikované tělo svého manžela, faraona Mamose, zabitého v bitvě Hyksósem.

Mnohem později přivedla Lostris svůj lid zpátky do milovaného Egypta. Nelítosná africká divočina z nich vychovala tvrdé válečníky, kteří se vyřítli z kataraktů na Nilu vyzbrojeni vlastními vozy a koňmi a znovu se postavili nájezdníkům. Nakonec nad Hyksósy dokázali zvítězit a vytrhli jim z drápů dvojistou korunu Horního a Dolního Egypta.

Ten příběh v ní rozeznával nejniternější struny samotného bytí a fascinoval ji čím dál víc s každým rozluštěním hieroglyfem, který starý otrok na papyrus napsal.

Celé poslední roky trávili noci ve vilce v oáze nad svitky. Přes den jim nezbýval čas, a ke své oblíbené činnosti se vraceli teprve po skončení běžných denních povinností v

Káhirském muzeu. Konečně se dílo blížilo k zdárnému konci - zbývalo pouze rozluštit sedmý svitek. Ale právě tato část vzácných písemností byla záhadná. Jejich autor popsal svitek řadou tajuplných zkratk a zmínek tak matoucích, že po dlouhém časovém odstupu byly téměř nerozluštitelné. Některé z používaných symbolů nebyly nikdy dříve uvedeny v žádném z tisíců textů, které se jim za léta dostaly do rukou. Bylo zřejmé, že Taita záměrně nechtěl, aby obsah přečetly nějaké jiné oči kromě očí jeho milované královny. Byl to jeho poslední dar, který si měla vzít do hrobu.

Řešení vyžadovalo jejich veškerou zkušenost, fantazii a vynalézavost, ale nakonec se rýsoval v dohledu i závěr tohoto úkolu. Překlad měl sice plno mezer a obsahoval místa, o kterých nemohli s jistotou tvrdit, že jejich význam pochopili správně, ale dařilo se jim poskládat části rukopisu tak, že začínali vnímat základní rysy. Tak jako kosti z kostry neznámého tvora vypovídají mnoho o stavbě a velikosti jeho těla, dával text tušit svůj účel a význam.

Duraid srkal kávu a pokyvoval hlavou. „Děsí mě to,“ pravil jako již tolikrát dříve. „Máme velkou odpovědnost za to, co se stane s údaji, které se nám začínají jevit. Kdyby se dostaly do nesprávných rukou...“ Upil kávy, povzdychl a pokračoval. „A i když s nimi přijdeme za správnými lidmi, uvěří nám? Budou důvěřovat informacím starým čtyři tisíce let?“

„Proč s nimi máme za někým chodit?“ zeptala se Royana podrážděným hlasem. „Proč nemůžeme udělat sami, co je třeba?“ V podobných situacích se rozdíl mezi nimi jevil nejvýrazněji. Zatímco on zastupoval opatrnost stáří, z ní sršela impulsivnost mládí.

„Ty nic nechápeš,“ odbyl její námitku. Vždy ji štválo, když jí tohle řekl, když s ní jednal podobně, jako zacházeli ostatní Arabi se svými ženami ve vlastním, beznadějně mužském světě. Poznalajiný svět, západní, ve kterém se ženy dožadovaly a také domohly spravedlnosti a byly považovány za rovné mužům. Nyní cítila, že sama uvázla někde

uprostřed mezi oběma těmito světy.

Royanina matka byla Angličanka, která pracovala na britské ambasádě v Káhiře v těžkých letech po druhé světové válce. Zde také potkala Royanina otce, mladého důstojníka sloužícího ve štábu plukovníka Násira. Provádala se za něho, ale nebyl to vydařený svazek a také nevydržel ani do Royaniny dospělosti. Její matka trvala na tom, aby se dítě narodilo jako britský občan a před Royaniným příchodem na svět se vrátila do Anglie, do rodného domu v městě Yorku. Po rozvodu rodičů navštěvovala Royana na matčino naléhání anglickou školu, ale každé prázdniny trávila u otce v Káhiře. Otcova kariéra se rozvíjela závratným tempem a nakonec dosáhl významného postavení v řadách úředníků Mubarakovy vlády. Prizmatem své lásky k otci viděla sebe více jako Egyptěanku než Angličanku.

Otec také zařídil její sňatek s Duraidem Al Simmou a byla to poslední věc, kterou pro ni stačil před svou smrtí udělat. Věděla tehdy, že umírá, a proto nedokázala najít ve svém srdci dost bezcitnosti a rozhodnosti, aby mu odporovala. Všechno její moderní vzdělání se v ní bouřilo proti staromódní koptské tradici smluvených svateb, ale její výchova, rodina a náboženství se postavily proti ní. Musela souhlasit.

Zpočátku ji děsily obavy, že manželství s Duraidem nebude snesitelné, ale čas je vyvrátil. Docela dobře se mohlo vyvinout ve svazek plně spokojený a pohodlný nebýt romantické lásky, kterou zažila na univerzitě. Její poměr s Davidem ji tehdy zatáhl do zmatků čirého deliria a skončil bolestí v srdci, když ji opustil a oženil se s blondátou anglickou růžičkou, kterou mu naordinovali jeho rodiče.

Vážila si Duraida a měla ho ráda, ale v nocích nedokázala zapomenout na pocity dotyku těla stejně mladého a pevného, jako bylo její vlastní.

Duraid mluvil dál, ale Royana ho neposlouchala a teprve až po hodné chvíli začala zase plně vnímat. „Mluvil jsem nedávno znovu s ministrem, ale nezdá se, že by mi uvěřil: Vypadá to, jako by ho Nahoot dokázal přesvědčit, že jsem se pomátl.“ Usmál se smutně. Nahoot Guddabi byl ministrův ctižádostivý zástupce a měl výborné konexe. „V každém případě se ministr vyjádřil v tom smyslu, že nejsou k dispozici žádné vládní peníze a že budu muset sehnat finance zvenčí. Prošel jsem seznam možných sponzorů a zredukoval ho na čtyři jména.

Pochopitelně jedním z nich je muzeum Getty, ale já vždy nerad spolupracoval s velkou odosobněnou institucí. Rád se zodpovídám jedinému člověku, jakékoliv rozhodnutí se tak získá daleko snáze.“ Nic z toho, co říkal, nebylo pro ni nové, ale povinná poslušnost kázala naslouchat mu.

„A potom je zde Herr von Schiller Má peníze a zájem o věc, ale neznám ho natolik, abych mu mohl bezvýhradně důvěřovat.“ Odmlčel se a Royana, která vyslechla podobné úvahy snad stokrát, by mohla klidně pokračovat místo něho.

„A co ten Američan? Je to proslavený sběratel,“ předešla směr jeho dalších úvah.

„S Peterem Walshem je těžké pořízení. Jeho vášeň akumulovat z něj činí muže bez skrupulí. Trochu mě děsí.“

„Takže kdo nám zbývá?“ zeptala se.

Neřekl nic, protože odpověď znali oba dobře. Namísto toho obrátil pozornost zpět k věcem na desce stolu.

„Vypadá to tak nevinně, tak nenápadně. Starý papyrusový svitek, pár fotografií, poznámkové bloky a výpisy z počítače. Je těžké si představit, že by se ty věci mohly stát nebezpečnými ve špatných rukou.“ Znovu si povzdychl.

„Ano, daly by se možná označit za smrtelně nebezpečné.“

Usmál se. „Už je dost pozdě, začínám fantazírovat. Budeme ještě pracovat? Na obavy máme dost času, až dokončíme překlad a podaří se nám vyloučit celý rébus, který nám připravil ten fiškus Taita.“

Zvedl z hromádky fotografií před sebou horní snímek - výtah ze střední části svitku. „Nejhorší je, že poničená místa na papyru jsou právě tam, kde jsou.“ Nasadil si brýle a začal nahlas předčítat.

„Cesta, která vede tam, kde sídlí Hapl, má mnoho schodů. S velkými potížemi a nesmírným úsilím jsme dosáhli druhého stupně a zůstali stát, protože právě zde dostal princ božské vnuknutí. Ve snu ho navštívil jeho otec, mrtvý bůh faraon, a pravil mu: Cestoval jsem dlouho a jsem unavený. Zde je místo, kde spočinu nmeťcy „

Duraid odložil brýle a pohlédl přes stůl na Royanu. „Druhý stupeň. Proč náhle tak precizní popis místa? Proč přestal být Taita z ničeho nic rafinovaný?“

„Vraťme se k družicovým snímkům,“ navrhla Royana a přitáhla si blíž lesklou fotografii. Duraid obešel stůl a postavil se za ni.

„Zdá se mi logické, že přirozená překážka, která je v roklí zastavila, měla podobu skupiny vodopádů nebo peřejí. Pokud by to měl být druhý katarakt, pak to musí být zde = ` Royanin ukazováček se zastavil na místě, kde se úzký had řeky prořezával temným masivem skal svírajících tok z obou stran. V té chvíli něco odvedlo Royaninu pozornost. Zvedla hlavu. „Poslouchej!“ sykla hlasem plným náhlé obavy.

„Co se děje?“ Duraid vzhlédl od dokumentu.

„Pes,“ odpověděla.

„Zatracený čokl,“ ulevil si. „Celou noc mi zoškliví svým ňafáním. Už jsem si víckrát říkal, že se ho zbavím.“

Hned nato zhasla světla.

Temnotaje pohltila. Tiché bublání staříckého naftového generátoru v kůlně na konci nedalekého palmového hájku najednou odumřelo. Zvuk se stal natolik součástí noci v oáze, že si ho uvědomili, teprve když utichl.

Dveřmi z terasy se dovnitř dostalo slabé světlo hvězdné oblohy. Jejich oči se mu začínaly pomalu přizpůsobovat.

Duraid přešel místnost, sundal z police vedle dveří petrolejovou lampu, která tam čekala právě pro podobnou příležitost, zapálil ji a pohlédl na Royanu za stolem. Měla ve tváři výraz komické odevzdanosti.

„Budu se muset podívat dolů.“

„Duraide,“ přerušila ho, „pes!“

Chvilí poslouchal do noci a jeho oči prozrazovaly mírné znepokojení. Štěkot ustal.

„Netřeba se ničeho bát.“ Odcházel ke dveřím a Royana, aniž dobře věděla proč, za ním volala.

„Duraide, buď opatrný!“ Odpověděl strohým odmítavým gestem a vykročil na terasu.

Na okamžik považovala stín na mřížoví terasy za následek pohybu vinné révy rozvlněné větrem z pouště, ale noc byla klidná. Pak rozeznala lidskou postavu plížící se rychlými kroky zezadu k Duraidovi, který právě obcházel jezírko uprostřed terasy dlážděné kameny.

„Duraide!“ vykřikla varovně. Otočil se a zvedl lampu.

„Kdo jste?“ vykřikl. „A co tu chcete?“

Vetřelec šel mlčky dál. Kolem nohou mu plandala tradiční dlouhá róba dishdasha a na hlavě měl bílou látku zvanou ghutrah, jejíž cíp mu zakrýval obličej.

Muž byl otočen k Royaně zády, a tak nemohla vidět nůž v jeho pravé ruce, ale pohyb ruky směřující na Duraidovo břicho nepřehlédla. Duraid zasténal a zkroutil se bolestí. Útočník uvolnil nůž z rány a chtěl bodnout znovu, ale tentokrát Duraid pustil lampu a stačil ruku s nožem zadržet.

Plamen odhozené lampy chvíli blikal a začal skomírat.

Přestože muži zápasili v šeru, Royana viděla, jak na manželově košili narůstá temná skvrna.

„Utíkej!“ zakřičel na ni. „Běž pro pomoc! Neudržíš ho!“ Zнала Duraidovu mírnou povahu, byl to jemný muž knih a vědy. Pochopila, že útočník je pro něj nerovným soupeřem.

„Běž! Prosím tě! Zachraň se, květinko!“ Dál zoufale svíral útočnickovu ruku, ale z jeho hlasu poznala, jak slábne.

Několik příštích vteřin ji šok úplně paralyzoval, že nebyla schopná jakékoliv činnosti. Konečně se probrala z omámení a rozběhla se ke dveřím. Hrůza a potřeba přivést manželovi pomoc jí dodala nečekanou sílu. Přeběhla terasu svižně jako kočka, zatímco Duraid držel útočníka, aby jí nemohl zastoupit cestu. Přehoupla se přes nízkou kamennou zídku dělící terasu od hájku a málem padla do náruče jinému muži. Vykřikla a pokoušela se mu vykrotit. Byla již téměř volná, když ucítila na tváři prsty jeho ruky. Hrál jí přes obličej a zachytil tenkou bavlněnou tkaninu halenky.

Pak zahlédla nůž. Dlouhá stříbrná čepel lesknoucí se odrazem světla hvězd ji vyprovokovala k novému úsilí. Látka v jeho ruce povolila a byla volná. Bohužel ne natolik včas, aby se úplně vyhnula noži. Ostří zasáhlo horní partii její paže. Cítila ránu jako hadí uštknutí a v panickém strachu vykopla nohou směrem k muži. Cítila, jak se jí chodidlo boří do spodní části jeho břicha, a sílu nárazu, který se přenesl přes kotník až do kolena. Protivník vykřikl a klesl k zemi. Konečně úplně volná vběhla mezi palmy v lesíku. Její útěk nejprve postrádal jakýkoliv směr nebo úmysl. Prostě se musela co nejrychleji dostat kamkoliv pryč, kam až ji nohy donesou. Po chvíli šíleného běhu přece jen ovládla paniku a ohlédla se. Nikdo ji nepronásledoval. Zpomalila, aby šetřila síly. Po paži jí stékal teplý pramínek a odkapával z konečků prstů.

Uvědomila si, že je to krev.

Zastavila se kousek od jezera, opřela se zády o hrubý kmen palmy, utrhla pruh látky z roztrhané blůzky a spěšně si ovazovala paži. Třásla se strachem a námahou běhu tak silně, že nemohla ovládnout ani zdravou ruku a rozechvělé nemotorné prsty ji nechtěly poslouchat. Teprve pomocí zubů dokázala zatáhnout uzel primitivního obvazu. Krvácení téměř ustalo.

Nevěděla, kterým směrem má běžet dál, dokud mezi kmeny nezahlédla slabé světlo lampy v okně Aliiny chýše za blízkým zavodňovacím kanálem. Odlepila se od palmového kmene a zamířila ke světýlku. Neušla ani sto kroků a zaslechla za sebou hlas volající arabsky: „Jusufe, našels nějaké stopy po té ženě?“

Ve stejném okamžiku z temnoty před ní vyšlehlo světlo elektrické svítilny a zazněla odpověď „Ne, nenašel jsem nic.“

Stačilo pár vteřin a Royana by mu vběhla přímo do rukou. Přikřčila se k zemi a zoufale se rozhlížela. Z lesíka se k ní po pěšině, po které právě přiběhla, blížilo druhé světlo. Zřejmě to byl muž, kterého nakopla. Musel se rychle zotavit, protože podle pohybů světelného kužele šel lehce a svižně. Byla zaskočena ze dvou stran, a proto se vrátila zpět ke břehu jezera. Tam někde ve tmě vedla cesta. Rozhodla se k ní dostat v naději, že snad potká nějaké náhodné vozidlo. Klopýtala po hrubém nerovném terénu a upadla. Rozbila si kolena, ale rychle vyskočila a spěchala dál. Když zakopla podruhé, její levá ruka instinktivně vystřelená kupředu narazila na kulatý hladký kámen ne větší než pomeranč. Sebrala ho a šla dál. Zbraň v ruce jí dodávala alespoň kapičku sebevědomí.

Zraněná paže začínala bolet a hnal ji strach o Duraida

Tušila, že jeho zranění musí být vážné. Viděla přece sílu i směr, jakým byla rána vedena, a ona mu musí přivést pomoc.

Muži se svítilnami zatím prohledávali palmový hájek za ní a vzdálenost mezi nimi se zkracovala. Slyšela znovu, jak na sebe volají.

Konečně se dostala k cestě. Slabě vzlykla uvolněním a vyškrábala se z příkopu na její šterkový povrch. Roztřesené nohy stěží unesly váhu jejího těla. Zamířila k vesnici.

Ještě než došla k prvnímu zákrutu cesty, uviděla mezi stromy zvolna se blížící zář dvojice reflektorů. Vyběhlajím vstříc středem cesty.

„Pomoc!“ volala arabsky. „Prosím, pomozte mi!“

Ze zatáčky vyjel vůz, a než ji světla reflektorů oslnila, stačila poznat, že je to malý, tmavě zbarvený fiat. Zůstala stát uprostřed silnice v ostrém světle jako na divadelní scéně a mávala na řidiče, aby zastavil.

Když fiatka zůstala těsně před ní stát, rozběhla se ke dveřím řidiče a zatáhla za kliku. „Prosím, musíte mi pomoci.“ Dveře se pootevřely a pak prudce vystřelily, až ztratila rovnováhu. Řidič vyskočil ven, uchopil zápěstí její zraněné ruky, táhl ji k vozu a otevíral zadní dveře.

„Jusufe! Bacheete!“ volal zpátky do lesa. „Už ji mám.“

Zaslechla výkřiky uspokojení a světla svítilen zamířila k nim. Tlačil ji hlavu dolů ve snaze dostat ji na zadní sedadlo.

Uvědomila si, že stále svírá v dlani kámen. Vzepřela se, otočila a kamenem v pěstí udeřila muže do hlavy, jak nejsilněji mohla. Zasáhla ho přímo do spánku. Bez hlesu klesl k zemi a nehýbal se.

Royana upustila kámen a rozběhla se po cestě. Po několika krocích ji došlo, že běží ve světle baterek svých

pronásledovatelů, kteří mohli dobře sledovat každý její pohyb. Muži spustili křik a téměř současně vyběhli z lesa na cestu. Ohlédla se znovu a zjistila, že ji rychle dohánějí.

Zbývala jí jediná šance - musela z cesty pryč do tmy. Odbočila a napůl skluzem sjela po náspu dolů. Ocitla se po pás ve vodě jezera.

Zmatená náhlou tmou ztratila orientaci. Vůbec ji nenapadlo, že odbočila právě v místě, kde cesta vede při samém okraji vody. Pochopila, že nemůže zpět nahoru, a věděla také, že dále na jezeře jsou husté ostrůvky papyru a rákosí, kde by se mohla ukrýt.

Brodila se vodou dál, dokud ji příkrý sklon dna nepřiměl plavat. Překážející sukně a zraněná paže jí vnutila podivný těžkopádný styl, který by jen stěží snesl označení prsa. Ale plavala klidně a její kradmé a pomalé pohyby nenechávaly na hladině žádné stopy. V okamžiku, kdy muži na cestě dosáhli místa, z kterého sklouzla se břehu do jezera, byla už na kraji hustého porostu rákosí.

Plavala ještě kousíček do houštiny a postavila se. Dříve než voda zaplavila její nosní dírky, ucítila pod nohama kluzké bahnité dno. Strnula v poloze s tváří odvrácenou od břehu. Nad hladinou zůstala jen horní část její hlavy. Věděla, že její tmavé vlasy nebudou odrážet světlo pátrajících svítilen.

Třebaže jí voda zaplavila i uši, nejasně slyšela vzrušené hlasy mužů na cestě. Zamířili svítilny na hladinu a pečlivě projížděli světlem rákosový porost. Na krátký okamžik jí světelný kužel naplno osvětlil vyčnívající temeno hlavy.

Nadechla se a chtěla se ponořit, ale světlo pokračovalo v započaté dráze. Pochopila, že si jí nevšimli.

Skutečnost, že ji nezahledli ani v přímém osvětlení, ji osmělila natolik, že se odvážíla poněkud vynořit. S jedním uchem nad vodou slyšela zřetelněji, co si muži na břehu povídají.

Mluvili arabsky a podařilo se ji rozeznat hlas muže, kterého nazývali Bacheet. Zřejmě jim dělal vůdce, protože udílel příkazy.

„Jusufe, dojdí tam a vytáhni tu děvku ven.“

Slyšela, jak Jusuf klouže dolů břehem, a pak špláchnutí vody při dopadu na hladinu.

„Dál Jusufe,“ nařizoval Bacheet. „Tam do rákosí, kam svítím baterkou.“

„Je tu příliš hluboko. Viš dobře, že neumím plavat. Voda mě zatluje.“

„Támhleje! Přímě před tebou, v rákosí. Vidím její hlavu,“ naváděl ho Bacheet. Royana v hrůze, že ji skutečně zahlédl, zajela pod hladinu, jak nehlouběji mohla.

S hlasitým šploucháním se začal Jusuf brodit k místu, kde v rákosí zmizela její hlava. Najednou okolní ticho prolomil nenadálý lomoz a hluk, který vystrašil Jusufa natolik, že začal křičet: „Džinové! Bože ochraňuj mě!“ Do temné oblohy vystřelilo hejno nocujících kachen a hlučný pleskot jejich křídel slábl ve tmě nad jezerem.

Jusuf se vydal na spěšný ústup a žádné Bacheetovy kletby ho nemohly donutit, aby pokračoval ve stíhání.

„Žena není tak důležitá jako svitek,“ hájil se při vylézání na břeh. „Bez svitku nezískáme žádné peníze, aji přece můžeme kdykoliv později najít.“

Royana, už zase nad vodou, otočila hlavu a hleděla za světlem svítilen, jak mizelo směrem k zaparkovanému fiat, jehož světlomety zůstaly po celou dobu zapnuty. Pak zaslechla bouchání zavíraných dveří a slábnoucí hluk motoru. Vůz odjížděl směrem k vile.

Byla příliš vystrašená, aby dokázala opustit svůj úkryt. Obávala se, že někdo z posádky auta zůstal na břehu a čeká, kdy se ukáže. Stála na špičkách a vodní vlnky jí smáčely rty. Trásla se víc strachy než chladem, rozhodnutá vyčkat ve vodě do rozednění.

Teprve mnohem později, když uviděla rostoucí zář požáru na noční obloze a blýskání plamenů mezi stromy, zapomněla na svůj strach a dovlekla se ke břehu.

Klečela v bahně při okraji roztržená nezvládnutelnou zimnicí a těžce dýchala vysílená prožitou hrůzou, námahou a ztrátou krve. Přes prameny mokřých vlasů a vodu, která z nich crčela, zírala na plameny.

„Náš dům!“ vykřikla téměř neslyšně. „Duraidd! Proboha, ne! Ne!“

Dostala se na cestu, ani nevěděla jak, a vlekla se k hořícímu domu.

Před zatáčkou na odbočku k vile vypnul řidič světla fiat a nechal ho bez motoru tiše dojet až k terase, kde zastavil.

Všichni tři muži z vozu vystoupili a po kamenných schůdkách vyšli na terasu. Duraiddovo tělo leželo stále vedle jezírka tam, kde ho Bacheet zanechal. Minuli tělo bez povšimnutí a vstoupili do tmavého prostoru studovny.

Bacheet položil na pracovní stůl levnou silonovou nákupní kabelu.

„Už jsme ztratili příliš mnoho času. Musíme si pospíšet.“ „Je to Jusufova vina,“ ozval se šofér fiat. „Nechal ženu utéct.“

„Tys měl příležitost na cestě,“ zavrčel na něj Jusuf, „a nevedl sis o nic lépe.“

„Dost řečí!“ umlčel je oba Bacheet. „Jestli chcete dostat zaplacené, tak už žádné další chyby.“

Světlo Bacheetovy baterky se zastavilo na svitku ležícím na stole. „To je on.“ Byl si jistý, viděl jeho fotografii a nemohl se mýlit. „Chťejí všechno - mapy, fotografie a také knihy a papíry. Vše, co leží na stole a co potřebovali k práci.“

Nezapomeňte na nic.“

Spěšně nacpali věci do kabely a Bacheet uzavřel zip.

„A teď Doktari. Přineste ho sem.“

Oba Bacheetovi společníci vyšli na terasu a zastavili se nad tělem. Uchopili ho za nártý nohou a táhli přes terasu do pracovny. Týl Duraiddovy hlavy bezvládně poskakoval po kamenech a přes práh a nechával na dláždění dlouhou vlhkou šmouhu od krve, zřetelně se lesknoucí ve světle svítilen.

„Přineste lampu!“ přikazoval Bacheet a Jusuf se vrátil na terasu pro petrolejku, která ležela tam, kde ji Duraidd upustil.

Plamen dávno zhasl a Bacheet přiložil nádobku k uchu a zatřepal s ní.

„Je plná,“ konstatoval s uspokojením a odšrouboval plnicí uzávěr. „To bychom měli,“ obrátil se ke svým společníkům.

„Odneste tašku do vozu.“

Muži spěšně odešli a Bacheet polil petrolejem z lampy

Duraidovu košili a kalhoty. Zbytkem obsahu lampy postříkal knihy a rukopisy na policích a v knihovně.

Odhodil prázdnou lampu na podlahu, zvedl lem svého úboru a vytáhl krabičku zápalek. Škrtl jednou a přidržel hořící zápalku u knihovny tam, kde se pramínek petroleje cestou dolů vpíjel do povrchu dřeva. Chytil okamžitě a plamen lezoucí vzhůru olízl listy rukopisů. Černé zkroucené okraje papíru s gusem požíraly vlastní obsah. Becheet odstoupil zpátky až tam, kde ležel Duraid. Rozžal další sirku a hodil ji na zakrvácenou a petrolejem nasáklou košili.

Na Duraidově hrudníku se roztančila smečka modrých bludiček. Jak oheň prohořívá přes bavlněnou látku na kůži pod ní, plamínky rostly a měnily barvu, a když se nad jejich plápolavými hřebínky objevily čadivé spirály kouře, byly již jasně oranžové.

Bacheet vyběhl ze dveří na terasu a po schodech seběhl k autu. Jakmile dosedl na zadní sedadlo, řidič naplno sešápl plynový pedál a fiat vystartoval do noci.

Duraida probudila bolest. Byla tak intenzivní, že ho přivedla zpátky odněkud ze vzdálených končin samého okraje života, kam již neodvratně směřoval.

Zasténal. První věc, kterou si uvědomil, sotva nabyt vědomí, byl zápach vlastního hořícího těla. Pak záchvat agonizující bolesti udeřil naplno. Křečovitý třes ovládl tělo. Otevřel oči a podíval se na sebe.

Jeho zčernalé oblečení doutnalo a bolest, jakou kdy v životě zažil, nebyla nic proti tomu, co cítil nyní. Matně si uvědomoval, že místnost kolem je plná plamenů. Přes kouř a převládající se vlny žáru stěží rozeznával obrysy dveří. Bolest byla nesnesitelná a nepřál si nic jiného, než aby co nejdříve skončila. Chtěl okamžitě zemřít a nebýt jí vydán napospas ani o vteřinu déle. Pak si ale vzpomněl na Royanu. Spálenými zčernalými rty se pokoušel vyslovit její jméno, ale marně. Myšlenka na ni mu přece jen dodala tolik síly, aby se pohnul. Převalil se na bok a žár napadl jeho záda, až doposud chráněná. Znovu hlasitě zasténal hlasitě zasténal a překulil, dál, o kousek blíže ke dveřím. Každý pohyb představoval nezměrné úsilí a vyvolával nový záchvat nepředstavitelné bolesti. Když se zase ocitl na zádech, cítil, jak otevřenými dveřmi proudí dovnitř čerstvý vzduch živící plameny. Nadechl se z posledních sil a čerstvý studený vzduch pouště v plicích vyburcoval tělo k další činnosti. Síly mu vystačily právě na to, aby se dostal přes práh na chladné dláždění terasy.

Chvilí ležel bez hnutí a pak si uvědomil, že jeho tělo a zbytky oděvu na něm ještě hoří. Chabě se plácal po hrudi, ale nebyly to už ruce, čím se snažil uhasit oheň. Zbyly z nich černé ohořelé pařáty.

Vzpomněl si naježířko. Myšlenka, že chladná voda uhasí trýzeň mučeného těla, ho hnala dál. Jako had s přeraženou páteří se trhavě plazil po kamenech terasy.

Dusil ho odporný pach vlastního spáleného těla a přidušeně kašlal, ale s houževnatou vytrvalostí lezl směrem k bazénku. Poté, co se naposled převalil a spadl do vody, ozval se sykot a bledé obláčky páry mu zastířely výhled. Na okamžik si myslel, že oslepl, ale hned nato ho agonizující účinek studené vody na čerstvě spálenou tkáň uvrhl do temna bezvědomí. Na kamenné obrubě bazénu zůstaly viset kousky spálené kůže.

Když ho vědomí vrátilo do reality a zvedl hlavu, uviděl na vzdálenějším konci terasy postavu, která potácivě stoupá po schodech od zahrady.

Nejprve považoval vidinu za výplod vlastní agonie, ale když plameny hořícího domu osvětlily postavu lépe, poznal Royanu. Mokrě zčuchané vlasy jí zakrývaly tvář a z roztrhaného oděvu pokrytého zelenými řasami skapávalo bahno a voda z jezera. Přes zabláčený hadr ovázaný kolem pravé paže prosakovala krev zředěná špinavou vodou dorůžova. Nevšimla si ho. Zastavila se uprostřed terasy a zkamenělá hrůzou hleděla do žhavé výhně. Zůstal Duraid uvnitř? Chtěla by se přesvědčit, ale žár působil jako neviditelná pevná stěna, která nepřipouštěla možnost dalšího přiblížení. V následujícím okamžiku se prohořelá střecha vilky s rachotem propadla do ohnivého pekla a k nočnímu nebi vyšlehl sloup plamenů a jisker. Couvala zpátky a zdviženými rukama si chránila obličej před lavinou rozžhaveného vzduchu. Duraid se pokoušel zavolat na ni, ale ze spáleného hrdla nevyšel ani hlásek. Royana se otočila a začala sestupovat po schodech dolů z terasy. Určitě jde pro pomoc, napadlo ho. Nadlidským úsilím přinutil Duraid spálená ústa vydat zvuk podobný vranímu zakrákání.

Royana se otočila a zahlédla ho. Pak vykřikla. Hlava, kterou uviděla, nepatřila lidské bytosti. Odvrátila se. Bez vlasů sežehnutých ohněm a s cáry spálené kůže visícími z líc a brady, mezi kterými jako dírami v černé seškvažené masce prosvítala živá tkáň, připomínal ohyzdné monstrum.

„Royano,“ zakrákal tiše sotva srozumitelným hlasem a natáhl k ní prosebně ruku. Rozběhla se k jezírku a uchopila ji.

„Matko boží, co ti to udělali?“ vzlykala. Ale sotva se pokusila vytáhnout ho za ruku ven, svlékla se část seškvažené kůže a zůstala jí v dlaních jako zbytky nějaké obludné gumové rukavice. Z vody k ní trčely krvavé drápy - nahé a živé.

Royana klesla na kolena, nahnula se přes okraj a pokoušela se ho obejmout. Cítila, že nemá dost síly, aby vytáhla jeho zmučené tělo nahoru, a nechtěla mu působit další bolest. Mohla ho jen držet a konejšit. Pochopila, že umírá - žádný člověk by nedokázal přežít taková děsivá zranění.

„Lidé přijdou co nevidět a pomohou nám,“ šeptala mu tiše. „Někdo určitě požár zahlédl. Buď statečný, pomoc tu bude každou chvíli.“

Svíjel se křečovitě v jejích rukách, mučený bolestí a touhou promluvit.

„Svítek?“ zeptal se téměř nesrozumitelným hlasem. Royana pohlédla na plameny hltající zbytky jejich domu a zavrtěla hlavou.

„e č,“ řekla. „Shořel, nebo ho ukradli.“

„Nevzdávej to,“ zamumlal. „Celá naše práce-“

„Je pryč,“ opakovala. „Nikdo nám neuvěří bez = e protestoval slabě, ale rozhodně. „Kvůli mně. Je to moje poslední -“

„To neříkej,“ prosila ho. „Budeš zase v pořádku.“

„Slib mi to!“ trval na svém. „Slibuješ?“

„Nemáme sponzora. Jsem sama, nezvládnou to.“

„Harper!“ odpověděl. Royana se nahnula blíž, až se uchem dotkla jeho rtů poničených ohněm. „Harper,“ opakoval.

„Silný - tvrdý - chytrý chlap.“ Tentokrát porozuměla. Samozřejmě,

Harper. Byl čtvrtým na Duraidově seznamu jmen sponzorů přicházejících v úvahu. Ačkoliv figuroval na posledním místě, Royana věděla od začátku, že má největší šanci. Zнала

Duraidovo obrácené pořadí hodnot; Nicholas Quenton-Harper byl jeho první volba. Ne nadarmo o něm často mluvil s uznáním a chválou, a někdy dokonce i s úctou.

„Co mu ale řeknu? Neznám mě. Jak ho přesvědčím, když je sedmý svitek ztracený?“

„Věř mi,“ zašeptal. „Dobrý člověk, důvěřuj mi - slib mi to!“ Poslední žádost byla vyslovena s výzvou, kterou nešlo odmítnout.

Royana si vzpomněla na poznámkový blok, který zůstal v jejich bytě na předměstí Káhiry a na Taitovy zprávy uložené na disku v počítači. Všechno není ztraceno. „Ano, milý,“ souhlasila. „Udělám, jak si přeješ. Slibuji ti to.“

Jeho zmračená tvář nebyla schopná vyjádřit jakýkoliv lidský výraz, ale v chraptivém šepotu se ozval náznak uspokojení. „Květinko moje!“ Hlava mu klesla dopředu. Skonal.

Když ji vesničané našli, ještě stále klečela u jezírka, objímala ho a hovořila k němu šepem. V ten čas již nasycené plameny zmíraly a bledé světlo jitro vítězilo nad jejich slábnoucí září.

Veškeré starší osazenstvo muzea a oddělení antiky se zúčastnilo pohřebního obřadu v kostele oázy. Dokonce i Atalan Abu Sin, ministr kultury a cestovního ruchu,

Duraidův nadřízený, přijel z Káhiry ve svém černém klimatizovaném mercedesu.

Stál za Royanou, a přestože byl muslim, připojil se k smutečnímu aktu. Nahoot Guddabi stál vedle svého strýce. Jeho matka byla nejmladší ministrovou sestrou, a jak Duraid jednou sarkasticky poznamenal, dokázala plně kompenzovat synův nedostatek kvalifikace a zkušeností v oboru archeologie i jeho nevhodnost pro zastávání vysokého úřadu.

Byl parný den. Teplota venku se ustálila vysoko nad třiceti stupni a i v šeré lodi koptského chrámu bylo k zalknutí.

Černě oděný kněz odříkával monotónním hlasem starodávné obřadní litanie a Royaně se zdálo, že se v hustém oblaku páleného kadidla každou chvíli udusí. Stehy na pravé paži nesnesitelně pálily. Při pohledu na dlouhou černou rakev, stojící před zdobným, bohatě zlaceným oltářem, se jí pokaždé zjevila holá spálená Duraidova hlava. Cítila, jak se s ní lavice naklání, a musela se vždy znovu zachytit, aby zůstala sedět a nespadla.

Konečně byl obřad u konce, a tak mohla uniknout ven na čerstvý vzduch a na sluneční světlo. Ale její povinnosti zdaleka nekončily: jako hlavnímu pozůstalému jí ve smutečním průvodu náleželo místo hned za rakví. Došli cestou přes palmový háj ke hřbitovu, kde je již v rodinném mauzoleu očekávalo Duraidovo příbuzenstvo.

Ještě než Atalan Abu Sin odjel zpět do Káhiry, přistoupil k Royaně, podal jí ruku a pronesl pár soustrastných slov.

„Stala se strašná věc, Royano. Osobně jsem intervenoval u ministra vnitra. Pochytají tu zvěř, která to má na svědomí, to mi věřte. Odpočiňte si, kolik budete potřebovat, než se vrátíte do práce,“ dodal.

„V pondělí budu ve své kanceláři,“ odpověděla. Vytáhl z náprsní kapsy černého dvouřadového saka diář, chvíli v něm listoval, a teprve až udělal poznámku, opět pohlédl na Royanu a řekl: „Potom za mnou přijďte na ministerstvo. Ve čtyři odpoledne.“

Ministr odcházel k čekajícímu mercedesu a dopředu vystoupil kondolovat Nahoot Guddabi. Měl sice nažloutlou pleť a jeho tmavé černé oči lemovaly stíny se skvrnami kakaové barvy, ale výška, bezchybně ušitý oblek, husté vlnité vlasy a neuvěřitelně bílé zuby mu propůjčovaly nepopíratelnou eleganci. Šířil kolem sebe jemnou vůni drahé kolínské a tvářil se vážně a smutně.

„Duraid byl dobrý člověk. Vždy jsem si ho vysoce považoval,“ pravil Royaně a ona pokývla hlavou a nechala jeho očividné pokřtectví bez odpovědi. Mezi Duraidem a zástupcem ministra bylo sympatií poskrovnu. Nikdy Nahoota nepustil k práci nad Taitovými svitky a zvláště sedmý svitek před ním skrýval, jak se dalo. Ten také zadal příčinu jejich vzájemnému zahořklému nepřátelství.

„Doufám, že se budete ucházet o místo ředitele, Royano,“ pokračoval. „Máte k té práci nejlepší kvalifikaci.“

„Díky, Nahoot, jste velice laskav. Ale já ještě neměla možnost uvažovat, co dál. A vy se o to místo nemíníte ucházet?“

„Samozřejmě že ano,“ přikývl. „Ale to neznamená, že by nikdo jiný nemohl. Možná mi ho vyfouknete přímo před nosem.“ Usmál se samolibě. Dobře věděl, jak těžké trumfy drží v rukou. On, synovec ministra, a ona, žena v arabském prostředí. „Přátelské soupeření, souhlasíte?“ zeptal se.

„Ano, přátelé,“ odpověděla smutným úsměvem Royana. „Budu potřebovat každého přítele, kterého se mi poštěstí v budoucnu najít.“

„Vždyť víte, že máte dost přátel, Royano. Každý v oddělení vás má rád.“ Konečně kousek pravdy, pomyslela si. „Mohu vás vzít zpátky do Káhiry?“ bez potíží přešel na jiné téma. „Jsem si jistý, že mi to strýček nebude mít za zlé.“

„Díky, Nahoot. Ale mám tu svůj vůz. A kromě toho musím ještě zůstat do zítřejšího rána v oáze a vyřídit pár Duraidových záležitostí.“ Nebyla to pravda. Royana se chystala odjet do svého bytu v Gize ještě tentýž večer, ale nechtěla z důvodů, které jí samy nebyly zdalekajasně, aby Nahoot znal její záměry.

„Potom tedy na shledanou v pondělí v muzeu.“

Royana opustila oázu, jakmile se jí podařilo zbavit se

Duraidových příbuzných, přátel jeho rodiny a také vesničanů, z nichž mnozí pracovali pro Duraidovu rodinu po celý život.

Cítila se opuštěná župěla všemi jejich kondolencemi a zbožnými radami, které nedávaly žádný smysl a nepřinášely úlevu.

Ani v pozdní odpolední hodinu nebyla cesta pouští prázdná. Byl pátek, předvečer sabatu, a v obou směrech po

asfaltové silnici nepřetržitě proudily kolony vozidel. Aby jí zraněná ruka nepřekážela v řízení, vytáhla ji ze závěsu na šátku a přes jisté potíže byla schopná jet docela rychle. Bylo něco po páté hodině, když se v dálce šedožluté pustyň objevila zelená čára, začátek úzkého pásu zavlažované a obdělávané půdy podél Nilu, hlavní egyptské tepny. Jako vždy doprava houstla úměrně se zmenšující se vzdáleností od hlavního města, a než se Royana dostala k obytnému komplexu v Gize, byla již tma. Z oken jejího bytu byl výhled na řeku a také na monumentální kamenné památníky, které se vypínaly do výše proti večernímu nebi. Pro ni ztělesňovaly duši a historii rodné země.

Duraídův zelený renault zaparkovala v podzemní garáži a vyjela výtahem do nejvyššího poschodí budovy. Odkmela dveře bytu a zůstala na prahu stát jako zkoprnělá. Obývací pokoj byl v troskách - dokonce koberce byly vytaženy a obrazy strhány ze stěn. Pak jako ve snu prošla mezi zbytky rozbitého nábytku a roztržených ornamentů. Pohlédla do ložnice a viděla, že se pohroma nevyhnula ani jí. Dveře skříní zely dokořán a její šaty, stejně jako Duraídovy svršky a křídlo dveří vytržené z pantů, ležely na podlaze. Převrácené postele, vyházené polštáře a prostěradla dokreslovaly obraz zkázy.

Z koupelny ucítila směs vůní parfémů a kosmetiky. Ani se tam neodvažovala podívat; dovedla si představit, co asi najde. Pokračovala raději chodbou dál do místnosti, která sloužila jako pracovna a studovna.

První, čeho si v chaosu uvnitř všimla, byla autická šachová souprava - svatební dar od Duraída. Šachovnice s políčky vykládanými černým jantarem a slonovinou byla rozlomená vpůli a figury rozházeny po pokoji se zbytečnou a nepochopitelnou zuřivostí. Zastavila se u bílé dámy a zvedla ji z podlahy; měla ulomenou hlavu.

S dámou v ruce došla náměsíčným krokem až k psacímu stolu u okna. Osobní počítač byl zničený. Rozbitý monitor a skříň s elektronikou nesla stopy po nástroji, kterým snad musela být sekera. Na první pohled bylo jasné, že údaje z pevného disku už nikdo nepoužije; i laik by poznal, že je neopravitelný. Hledala zásuvku, kde skladovala diskety. Vála se prázdná spolu s jinými na podlaze. Diskety, poznámkový blok i fotografie byly pryč a s nimi i poslední informace o sedmém svítu. Po třech letech usilovné práce přišla dokonce i o důkaz, že vůbec kdy existoval.

Svezla se na podlahu s pocitem porážky a naprostého vyčerpání. Bolest v ruce se neodbytně hlásila. Zůstala sama a zranitelná. Nikdy ji dosud nenapadlo, že by mohla Duraída tak zoufale postrádat. Někde hluboko uvnitř, snad v samé duši, cítila nesnesitelnou akumulaci smutku, který se v návalu slz tlačil ven. Snažila se je zadržet, ale jako příboj jí zaplavily oči a ramena se jí roztřásla neovladatelnými vzlyky. Seděla uprostřed trosk svého života a plakala, dokud v ní nezůstalo naprosté prázdno. Pak se schoulila na koberec mezi zbytky vybavení bytu a usnula zoufalstvím a vyčerpáním. Od pondělního rána dokázala Royana vnést do svého života jakýs takýs pořádek. Do bytu přišla policie, vyslechla si její výpověď a ona mohla uklidit největší nepořádek; dokonce stihla přilepit i hlavu bílé královny. Když opouštěla byt a nasedala do zeleného renaultu, bolest v ruce ustávala a v mysli jí začal klíčit nový optimismus. Do radosti měl daleko, ale alespoň s jistotou věděla, co musí udělat.

V muzeu zašla nejprve do manželovy kanceláře a skutečnost, že tam našla Nahootu, ji rozzlobila. Dohlížel na dva strážné, kteří vyklízeli Duraídovy osobní věci.

„Nemyslíte, že tohle je moje záležitost?“ řekla mu chladně a on jí odpověděl vítězoslavným úsměvem.

„Je mi to líto, Royano, ale myslel jsem, že bych vám s tím mohl pomoci.“ Kouřil tlustou tureckou cigaretu a těžký pižmový pach hořícího tabáku se jí hnusil.

Přistoupila k Duraídovu psacímu stolu a otevřela horní zásuvku na pravé straně. „Býval tady manželův deník a teď tu není. Neviděl jste ho?“

„Ne, v zásuvce nebylo nic.“ Nahoot pohlédl na strážné, jako by čekal jejich potvrzení. Nervózně přešlapovali ajako na povol zavrtěli hlavami. Ve skutečnosti to mnoho neznamenal, pomyslela si. Deník neobsahoval žádné životně důležité informace. Záznam a ukládání všech významnějších údajů nechával Duraíd na ní a většina z nich se nacházela v paměti počítače a na disketách.

„Děkuji vám, Nahooto,“ vykázala ho ze dveří. „Dodělám zbytek sama. Nechci vás zdržovat od práce.“

„Budete-li cokoliv potřebovat, stačí říct.“ Mírně se uklonil a odešel.

Netrvalo dlouho a byla s prací v Duraídově pracovně hotova. Krabice s jeho osobními věcmi nechala přenést k sobě do kanceláře, naskládala je u zdi a přes oběd dávala do pořádku vlastní záležitosti. Když skončila, zbývala ještě celá hodina do schůzky s Atalanem Abu Sinem.

Pokud měla dodržet svůj slib daný Duraídovi, musela na delší dobu odjet, a tak se potřebovala ještě rozloučit se všemi milovanými exponáty. Odešla proto do veřejné sekce muzejní budovy.

Pondělí bylo pro muzeum nejrušnějším dnem v týdnu. Výstavní haly bývaly plné turistů. Shlukovali se kolem svých průvodců jako ovce kolem pastýře a prostory v okolí nejslavnějších památek byly lidmi doslova nabity. Návštěvníci poslouchali stokrát opakovaná vyprávění průvodců a dokola zněly snad všechny jazyky světa úplný novodobý Babylon, napadlo Royanu. V místnosti s poklady Ibtanchamóna ve druhém podlaží byl takový nával, že nemělo smysl se tam zdržovat déle. Podařilo se jí protlačit k vitrině, kde byla vystavena zlatá posmrtná maska faraóna - dítěte. Jako vždy v ní pohled na tu nádheru vzbudil romantické představy. Začala zhluboka dýchat a zrychlený tep srdce cítila až v krku. Stála před exponátem, utiskovaná dvěma zpocenými korpušními turistkami ve středních letech, a jako už mnohokrát předtím ji napadaly neodbytné myšlenky. Jestliže bezvýznamný a slabý král odešel do hrobu s takovým úžasným dílem na mumifikované tváři, jak potom museli být uloženi ve svých pohřebních chrámech velcí Ramesidové. Největší z nich, Ramses II., vládl šedesát sedm let a celá ta desetiletí shromažďoval pohřební poklady ze všech rozlehlých teritorií, která dobyl.

Hned nato se Royana odebrala poklonit starému králi. Po třicet století spal Ramses II. s hloubavým klidným výrazem v hubené tváři. Jeho pleť rozjasňoval lehký svit podobný lesku bílého mramoru. Prořídle zbytky světlých vlasů měl nabarveny henou a stejně tak i dlouhé štíhlé a elegantní ruce. Z jeho oblečení však zbyly jen plátěné cáry. Aby se dostali k amuletům a skarabeům na jeho těle, odstranili vykrádači hrobů i obaly mumie. Velký král zůstal téměř nahý.

Když byly v roce 1881 objeveny jeho pozůstatky ve výklenku jeskyně královských mumii na útesu v Deir El Bahari, pouhý útržek papyrusového pergamentu připevněný na hrudi potvrzoval jeho původ.

Spatřovala v tom jistou spravedlnost osudu. Když zase stála před těmito patetickými pozůstatky, jak to ostatně s Duraidem dělala častokrát, znovu zapochybovala, zdali písař Taita mluvil pravdu. Jestli skutečně někde v dalekých divokých horách Afriky dál nerušeně spí velký faraon uprostřed nedotčených pokladů. Pouhá myšlenka na to způsobila, že se roztřásla vzrušením a po těle jí naskočila husí kůže. Cítila každý zježený vlasek v zátylku.

„Dalajsem ti slib, drahý,“ zašeptala arabsky. „Udělám to pro tebe a tvoji památku, protože ty jsi našel a prošlapal cestu.“

Scházela po schodišti dolů a pohlédla na hodinky. Zbývalo jí ještě patnáct minut a věděla přesně, jak naloží se zbytkem času. Do bočního křídla, kam se chystala odejít, vodili průvodci výpravy turistů zřídka; snad jen proto, aby si zkrátili cestu k pomníku Amenhotepa.

Royana se zastavila před prosklenou vitrinou, která sahala od podlahy až ke stropu úzké místnosti. Skříň byla plná drobných uměleckých předmětů, nástrojů a zbraní, amuletů, nádob a užitkových předmětů. Nejmladší z exponátů pocházely z dvacáté dynastie Nového království, z let 1100 před Kristem, zatímco nejstarší z nich přežily z dob Starého království, z mlhavého dávnověku před pěti tisíci lety. Katalogy uváděly jen některé z vystavených předmětů a popis mnohých v nich chyběl úplně.

Na spodní polici vzadu byly vystaveny drobné šperky, prsteny a pečete. Vedle každého pečetička ležela i ukázka jeho otisku ve vosku.

Royana poklekla, aby na předměty lépe viděla. Drobná modrá pečeť z lazulitu uprostřed police byla překrásně vyřezávaná. Lazulit byl pro dávné předky vzácný materiál, který se nikde v Egyptě přirozeně nenacházel. Voskový otisk zobrazoval jestřába se zlomeným křídlem a pro Royanu nebylo těžké přečíst stručný nápis pod symbolem:

„TAITA, PÍSAŘ VELKÉ KRÁLOVNY.“

Věděla, že jde o stejného muže, který symbolem zraněného jestřába opatřoval své svitky, a ráda by věděla, kdo a kde asi našel tuto drobnost. Možná ji ukradl nějaký rolník ze ztraceného hrobu starého otroka a písaře, ale to se zřejmě nikdy nedoví.

„Zlobíš mě, Taito?“ zašeptala. „Je to vše jen další pečlivě připravený šprým? Možná se mi právě vysmíváš ze svého hrobu, ať už je kdekoli.“ Sklonila hlavu ještě níže, až se čelem opřela o studené sklo výlohy. „Taito, kdojsi? Přítel, nebo zapřísáhlý soupeř?“ Vstala a setřela prach z lemu sukně.

„Uvidíme. Zahraj si s tebou tu hru a pak se ukáže kdo s koho,“ dodala.

Když ji tajemník vedl k ministrovi, Atalan Abu Sinjiž na ni čekal. Oděný do tmavého lesklého obleku z hedvábí seděl za psacím stolem, ale Royana věděla, že dává přednost pohodlnějšímu tradičnímu oděvu a polštářku na podlaze. Všiml si jejího pohledu a omluvně se usmál. „Odpoledne jsem měl návštěvu, nějaké Američany.“

Měla ho ráda Choval se k ní vždy laskavě a vděčila mu za práci v muzeu. Většina ostatních mužů by na jeho místě nedovolila Duraidovi, aby si za asistenta vybral ženu, zvláště ne vlastní.

Poptal se jí na zdraví a ona mu ukázala obvaz na paži. „Za deset dní budou stehy venku.“

Chvilí zdvořile klábosili. Jen lidé ze západu neznající takt přejdou hned na počátku k hlavnímu tématu rozhovoru. Aby ho Royana ušetřila rozpaků, využila první příležitosti, kterou jí nabídl, a přešla k věci: „Cítím, že budu potřebovat jistý čas volna. Musím se vzpamatovat ze svých ztrát a rozhodnout co dál jako vdova. Byla bych vám velice vděčná, kdybyste vyhověl mé žádosti o půlroční neplacenou dovolenou. Ráda bych odjela do Anglie a zůstala nějaký čas u matky.“

Atalan sice projevil nepředstíraný zájem a domlouval jí: „Prosím, neodjíždějte na tak dlouho. Vaše práce je pro nás nedocenitelná. Potřebujeme, abyste pomohla dokončit dílo, které nestihl Duraid.“ Prosebný výraz ale nedokázal plně zastřít úlevu, kterou mu její žádost přinesla. Tušila, že se obával jiného přání - žádosti o místo ředitele. Určitě již o celé záležitosti mluvil se synovcem a při jeho laskavosti by ho vůbec netěšilo, kdyby jí musel sdělit, že na toto místo byl již vybrán někdo jiný. Změny pronikaly i do Egypta a ženy se začínaly zbavovat svých tradičních rolí, ale pouze v malém měřítku a příliš pomalu. Oba dobře věděli, že ředitelování za daných okolností nevyhnutelně připadne Nahootu Guddabimu.

Když odcházela, vyprovodil ji Atalan ke dveřím kanceláře a při loučení jí podal ruku. Ve výtahu zažívala dlouho nepoznaný pocit volnosti a svobody.

Sotva otevřela dveře vozu, dýchl na ni žár jako z pece na chleba. Nechala renault stát na nekrytém ministerském parkovišti a nyní musela otevřít všechna okna a mávat chvíli dveřmi, aby se horko uvnitř stalo alespoň trochu snesitelným. Ale i tak si málem o rozpálené sedadlo spálila stehna, jakmile usedla za volant.

Jen co vyjela z brány, ocitla se v hlučném dopravním ruchu Káhiry. Vlekla se za přeplněným autobusem, který z výfuku nepřetržitě chrlil oblaka modrého dýmu. Problém dopravy byl jedním z mnoha, které se zdály být v hlavním městě neřešitelné. Střed města trpěl nedostatkem parkovacích ploch a vozy stojící ve třech až čtyřech řadách po okrajích cest omezovaly propustnost komunikací na minimum.

Když autobus před Royanou zabrzdil a donutil ji zastavit, vzpomněla si na starý vtip o nějakém řidiči, který přišel o svůj automobil zaparkovaný u chodníku jen proto, že ho nemohl za nic na světě uvolnit z obklíčení ostatních vozů. Usmála se. „Asi bude na tom příběhu kousek pravdy,“ napadlo ji. Některé z parkujících vozidel vypadaly tak, jako by s nimi skutečně měsíce nikdo nevyjel. Čelní skla kryla neprůhledná vrstva prachu a pneumatiky měly prázdné.

Pohlédla do zpětného zrcátka. Pár centimetrů od jejího zadního nárazníku zastavil taxík a za ním celá plejáda vozů. V takové zácpě by se snad člověk stěží propletl i na motocyklu. Jako na potvrzení jejích myšlenek se jeden objevil. Byla to otrískaná červená honda zaprášená tak, že její barva šla rozeznat jen stěží. Tkanina na hlavách řidiče i spolujezdce motocyklu jim z větší části kryla i obličaje; zřejmě na ochranu proti exhalacím a prachu.

Předjeli taxi po nesprávné straně v mezeře mezi zaparkovanými vozy, kde zdánlivě nebyl žádný volný prostor. Taxikář ocenil jejich výkon obscénním gestem palce a ukazováčku a zapřisahal Alláha, aby mu dosvědčil, že řidič motocyklu je buď šílený, nebo úplný idiot.

Na úrovni Royanina vozu honda zpomalila a vykloněný tandemista hodil otevřeným oknem na sedadlo spolujezdce nějaký předmět. Hned poté řidič vytočil plyn naplno, až se přední kolo motocyklu ocitlo chvíli ve vzduchu, a pak prudce uhnul stranou a nezmenšenou rychlostí zamířil do uličky kolmo k hlavnímu tahu. Při odbočování málem srazil starší paní přecházející cestu.

Ještě než zmizeli z dohledu, tandemista se ohlédl a vítr mu přitom strhl roušku z obličeje. Royana s úlekem poznala muže, jehož tvář zahlédla ve světle reflektorů na cestě v oáze. „Jusufl“ Sotva byla honda z dohledu, upoutal Royaninu pozornost předmět na sedadle vedle ní. Vypadal jako větší vajíčko s kovovou mřížkou na skořápce v odstínu vojenské zeleně. Podobné věci viděla už mnohokrát v televizi ve starších válečných filmech a okamžitě se jí vybavila specifikace - tříštivý granát. Ve stejný okamžik si uvědomila, že pojistka je uvolněná a granát musí každým okamžikem explodovat. Aniž by si uvědomila, co dělá, zatáhla za kliku dveří a naplno se do nich opřela. Prudce povolily a ona vypadla z vozu. Po uvolnění spojky renault poskočil dopředu a narazil na autobus stojící před ním.

Royana se bez váhání vrhla pod kola taxíku stojícího kousek vzadu a hned nato granát explodoval. Otevřenými dveřmi renaultu vyrazil oblak ohně, střepů a kouře. Sklo zadního okna vystřelené ve spršce skleněných diamantů Royanu zasypalo a tlaková vlna detonace jí bolestivě rvala ušní bubínky.

Po výbuchu ovládlo prostor zaražené hluché ticho přerušované jen opožděnými dopady úlomků skla, které vzápětí vystřídala směsice sténání a zmatených výkřiků. Royana se posadila.

Křečovitě tiskla zraněnou ruku na prsa - při pádu se do ní nepříjemně udeřila a následná bolest byla k nevydržení.

Renault byl zničený. Na ulici nedaleko od ní ležela její kožená kabelka. Nejistě se postavila a belhala se k ní. Kolem vládl zmatek. Několik cestujících z autobusu bylo zraněno a střepina granátu či snad úlomek vozu zasáhl děvčátko na chodníku. Jeho matka hystericky ječela a utírala kapesníkem krev z obličeje dívky, která se svíjela v jejím náručí.

Royana si nikdo nevšímal. Policie tu bude každým okamžikem, pomyslela si. Teroristické akce fundamentalistů nejsou žádnou zvláštností, navykli si zasahovat rychle. Jestli mě tady zastihnou, nemine mě pár dní výslechů. Přehodila si kabelku přes rameno, a jak jen jí odřená noha dovolila, pospíchala do uličky, ve které zmizela honda.

Na konci uličky našla veřejné záchodky. Zamkla se v kabině, opřela o dveře a zavřela oči. Vzpamatovala se ze šoku a pokoušela se dát dohromady roztěkané myšlenky.

Pod vlivem hrůzy a deprese z Duraidovy smrti jí až doposud nepřišla na mysl vlastní bezpečnost. Nyní se nebezpečí přihlásilo samo a způsobem nadmíru šokujícím. Vzpomněla si na slova jednoho z vrahů ve tmě u jezera v oáze; „...a ji přece můžeme kdykoliv najít později“.

Smrti minula pouze o vlasek a chtě nechtě musela počítat s dalším pokusem.

„Zpátky do bytu jít nemohu,“ uvažovala. „Vila shořela a v oáze mě budou určitě hledat taky.“

Navzdory nepříjemnému zápachu zůstala v kabině dobrou hodinu a zvažovala, co dělat dál. Konečně se odhodlala vyjít ven a nad špinavým, napůl rozbitým umývadlem si vodou z kohoutku opláchla tvář. Před zrcadlem si učešala vlasy, upravila líčení a očistila šaty, jak to nejlépe šlo. Obešla pár bloků a vracela se stejnou cestou zpátky, aby si ověřila, že ji nikdo nesleduje. Teprve potom zamávala na taxík.

Nechala se vysadit o ulici dál za bankou a zpátky došla pěšky. Když stanula před přepážkou osobních účtů, chybělo do zavírací doby jen pár minut. Vybrala z konta celou svoji hotovost - necelých pět tisíc egyptských liber. Nebyla to žádná závratná suma, ale o ně34 £ 35 co vyšší částku měla ještě uloženu u Lloydovy banky v Yorku a kromě toho také vlastnila kreditní kartu Mastercard. „Měla jste nás upozornit že chcete vybírat věci z bezpečnostní schránky,“ přísně si ji měřil bankovní úředník. Omlouvala se pokorně a sehrála roli ztraceného bezmocného děvčátka tak přesvědčivě, že nevydržel a kapituloval. Vyšla ven s balíčkem, ve kterém byl britský pas a dokumenty od Lloydovy banky.

Duraid měl spoustu příbuzných a známých, které by potěšilo, kdybyjí mohli nabídnout střechu nad hlavou, ale rozhodla se zůstat z dohledu, daleko od míst, kde se obvykle zdržovala. Vybrala si dvouhvězdičkový turistický hotel dále od řeky v naději, že se tma v záplavě turistů. V tomto typu hotelů se hosté střídali velice často protože většina z nich zůstávala jen na pár dní, než vyrazili za památkami do Lúxoru nebo Asuánu.

Jen se ocitla v malém jednolůžkovém pokoji, sháněla se telefonem po letence. Podařilo se jí získat místo v letadle Britských aerolinií odlétajícím do Londýna příští dopoledne v deset hodin. Zamluvila jednosměrnou letenku turistické třídy a udala číslo své kreditní karty.

Bylo šest hodin odpoledne místního času, ale v Anglii, díky časovému rozdílu mezi Egyptem a Britskými ostrovy, ještě úřední hodiny neskončily. Vyhledala v diáři číslo univerzity v Leedsu, kde před lety dokončila svá studia. Na třetí zazvonění se ze sluchátka ozval typický hlas anglické školní dámy. „Oddělení archeologie, kancelář profesora Dixona.“

„Tojste vy, slečno Higinsová?“

„Ano, s kým mluvím prosím?“

„Tady je Royana Royana Al Simma, dříve Saidová.“

„Royano! Neslyšeli jsme o vás celou věčnost. Jak se vám daří?“

Chvilku jen tak povídaly, ale v obavě z ceny za telefon Royana tlachání zkrátila, „je pan profesor u sebe?“

Profesoru Percivalu Dixonovi už táhlo na osmdesátku a měl být dávno v penzi. „Royano, jste to opravdu vy? Moje oblíbená žačka?“ Royana se usmála. Přes svůj pokročilý věk zůstával profesor stále tak trochu děvkař - všechny pohledné studentky patřily k jeho oblíbeným.

„Volám vám z Káhiry, profesore. Chtěla bych se jen ujistit, zda vaše nabídka trvá“

„Můj bože, pokud si vzpomínáte, říkal jste, že vám to nevychází. Co tak najednou?“

„Okolnosti se změnilly. Povím vám o tom později, pokud se uvidíme.“

„Pochopitelně, budeme strašně rádi, když se objevíte. Kdy miníte přijet?“

„Zítra přilétám do Anglie „

„Panenko skákává, to je trochu brzy. Nevím, jestli to dokážeme zařídít tak rychle.“

„Nevadí, zůstanu u matky v Yorku. Předejte mi slečnu

Higinsovou, poznamená si telefonní číslo.“ Profesor byl jeden z nejskvělejších lidí, jaké znala, ale nemohla mu věřit, že zapíše číslo správně. „Zavolám vám za pár dnů.“

Zavěšila, zvrátila se dozadu na postel a uvažovala. Cítila sice únavu a ruka nepřestávala bolet, ale musela promyslet všechny eventuality plánu.

Před dvěma měsíci ji profesor Dixon zval, aby přednášela o vykopání hrobky královny Lostris a o nálezů svitků. Jeho aktivitu probudila kniha a hlavně poznámky nanejím konci. Publikaci vděčila za velký díl projeveného zájmu. Dostávali s Duraidem řadu dotazů týkajících se pravdivosti románu a autenticity jeho podkladů od egyptologů snad z celého světa, z míst skutečně vzdálených, například z Tokia a z Nairobi. Jistou dobu odepírala spisovatelům románové literatury přístup k prepisům svitků. Zvláště tehdy, když nebyly dokončené. Cítila, že by se to, co mělo zůstat důležitým předmětem vážného akademického studia, mohlo zredukovat na věc pouhé veřejné zábavy. Podobným způsobem posloužil Spielberg paleontologii svým parkem plným dinosaurů.

Nakonec ale musela ustoupit. Dokonce Duraid se postavil proti ní. Byly v tom samozřejmě peníze. Oddělení věčně zápasilo s nedostatkem financí na méně atraktivní práce. Když se jednalo o grandiózní akci jako třeba přestěhování chrámu Abu Simbel na nové místo nad hladinu vodní nádrže v Asuánu, pak národy celého světa byly ochotny obětovat desítky miliónů dolarů. Naproti tomu nemělo oddělení archeologie šanci získat významnější podporu na krytí denních provozních nákladů. Půlka honoráře za Řeku bohů, jak se ta kniha jmenovala, vystačila na financování téměř ročního výzkumu, ale ani to nezaplášilo Royaniny obavy úplně. Autor zacházel s fakty ze svitků příliš volně a historické postavy vybavil charakterem a slabostmi podle svých představ, bez nejmenšího reálného podkladu.

Obzvláště jí vadilo, když z Taity udělal chvastouna a domýšlivého pozéra

Chápala sice, že autorovým záměrem bylo zpracovat fakta do formy co možná nejpřitažlivější a čtivé, a nakonec musela chtít nechtít připustit, že se mu to i podařilo, ale celé vědecké svědomí se v ní bouřilo proti takové popularizaci něčeho tak unikátního a nádherného.

Nezbylo však než rezignovat a pustit záležitost z hlavy. Co se stalo; stalo se a bylo zbytečné vzrušovat se donekonečna meditováním nad způsobenou škodou. Začala přemýšlet o daleko naléhavějších problémech. Chce-li přijmout profesorovo pozvání a přednášet, pak bude potřebovat diapozitivy, které zůstaly v muzeu. Při úvahách nad způsobem, jak je dostat, aniž by pro ně musela osobně, ji přemohla únava. Usnula na posteli oblečená takjak přišla. Nakonec se řešení problému ukázalo nečekaně jednoduché. Stačilo zavolat kancelář správce a požádat, aby krabici s diapozitivy v její pracovně někdo vyzvedl a dovezl je taxikem na letiště.

Při předávání diapozitivů u odbavovací přepážky Britských aerolinií ji posel informoval: „Ráno hned po otevření muzea vás sháněla policie, doktorko.“

Zřejmě na ni přišli podle registrace zničeného automobilu. Těšilo ji, že má britský pas. Kdyby se pokoušela odjet ze země na egyptské doklady, určitě by vycestovala o pár dní později. Příkaz k zadržení by už měla všechna místa pasového odbavení. Za dané situace prošla kontrolou bez problémů. V odletové hale vyhledala stánek s tiskovinami a prolistovala ranní vydání novin.

Všechny místní deníky komentovaly bombový útok nanejím vůz a většina z nich dávala záležitost do souvislostí s vraždou Duraida. Jeden dokonce spekuloval s účastí fundamentalistů. El Arab uveřejnil na první stránce její a Duraidovu fotografii a recepci se zástupci francouzských cestovních kanceláří, která se konala před měsícem. Sevřelo se jí hrdlo, když uviděla manžela, který na snímku vypadal hezky a významně, a sebe, jak k němu s úsměvem vzhlíží. Koupila pojednom výtisk každého vydání a vzala si je do letadla.

Za letu vzpomínala na vše, co jí Duraid řekl o muži, kterého se chystala najít. Rozhodla se udělat si poznámky, vytáhla notes a nadepsala stránku: „Sir Nichole.s Quenton-Hatper

(bart).“ Vzpomněla si, že ji Duraid vyprávěl o Nicholasově pradědečkovi, který získal titul baroneta za služby pro britskou koloniální správu, kde působil jako důstojník z povolání. Po tři generace zůstávala rodina úzce svázaná s Afrikou, zvláště s britskými koloniemi a sférami britského vlivu v Africe: Egyptem, Súdánem, Ugandou a Keňou. Podle Duraida i sám sir Nicholas sloužil jako britský voják v Africe a ve státech Perského zálivu. Mluvil údajně plynule arabsky, ovládal dokonale swahilštinu a byl uznávaným archeologem a zoologem amatérem. Podobně jako jeho otec, dědeček a pradědeček před ním podnikal četné výpravy do severní Afriky, kde sbíral předměty historické hodnoty a prozkoumával nejdlehlší oblasti regionu. Napsal řadu článků pro různé vědecké časopisy, a dokonce přednášel v Královské geografické společnosti.

Po smrti svého staršího bezdětného bratra zdědil titul a rodinné sídlo v Quenton Parku. Z armády odešel, aby se mohl věnovat správě statků, ale hlavně aby dohlédl na rodinné muzeum, které v roce 1885 založil jeho pradědeček. V muzeu se nalézaly největší soukromé sbírky africké fauny a neméně proslulé sbírky uměleckých předmětů z Egypta a Středního východu.

Podle Duraidova hodnocení se však v Nicholasově povaze objevovaly jisté rysy divokosti a malý respekt k právu.

Nebylo žádným tajemstvím, že když šlo o rozšíření quentonských sbírek, neváhal podstoupit mimořádná rizika.

Duraid se s ním setkal před lety, kdy ho sir Nicholas najal jako výzvědného důstojníka při tajné expedici do Kaddáfiho Libye. Akce měla za cíl „vysvobodit“ jistý počet punských bronzových sošek. Část z nich pak Nicholas prodal a z výtěžku uhradil náklady na výpravu, ale zbytek zařadil do svých sbírek.

Později zorganizoval jinou expedici. Tehdy zase překročil ilegálně hranice Iráku a sebral Saddámu Husseinovi přímo pod nosem pár kamenných basreliéfních vlysů. Podle Duraida dostal sir Nicholas zajeden z nich obrovskou sumu

peněz; snad to mělo být pět milionů amerických dolarů. Údajně ty peníze použil na provoz muzea. Druhý artefakt, lepší z páru, zůstal v jeho vlastnictví.

Obě záležitosti se udály léta před tím, než Duraid potkal Royanu. Pózději když se o tom dověděla, měla mu za zlé, že se tak ochotně Angličanovi propůjčil v takové věci. Sir Nicholas musel disponovat mimořádnou přesvědčovací schopností, protože kdyby je při akci přistihli, vyneslo by jim to oběma trest smrti.

Jaký Duraid vysvětlil, svou roli sehrála kromě Nicholasovy mimořádné vynalézavosti hlavně pomoc jeho početných přátel a obdivovatelů na celém Středním východě a v severní Africe. Kdykoliv se dostal do potíží; přispěchali a vytáhli ho z maléru.

„Je v něm kus ďábla,“ pokyvoval nostalgicky hlavou Duraid při vzpomínce na události z té doby, „ale také člověk, jakého je dobré mít vedle sebe, když jde do tuhého. Bývaly to dny plné vzrušení, ale kdykoliv na to nyní s odstupem času pomyslím, běhá mi mráz po zádech nad rizikem, které jsme podstupovali.“

Často uvažovala nad tím, co všechno dokáže zarytý sběratel udělat pro ukojení své vášně. Riziko se jí zdálo neúměrné v porovnání s odměnou, jakou bylo pouhé doplnění sbírek. Pak se ale musela usmát nad vlastním pokryteckým sentimentem.

Dobrodružství, do kterého se chystala sira Nicholase zatáhnout, nebylo zdaleka bez rizika a tušila, že nad legálností celé záležitosti by se mohli právníci přit celou věčnost.

Usnula náhle. Námaha posledních několika dní udělala svoje, ale i ve spánku jí na rtech zůstal náznak úsměvu.

Vzbudilaji až letuška před přistáním na letišti Heathrow připomínkou, že si má zapnout pás.

Z letiště zavolala matce. „Ahoj, mami. Tojsemjá.“

„Ano, poznala jsem tě. Odkud voláš, miláčku?“ odpověděla matka stejně nevzrušeně jako vždy.

„Z Heathrow. Chtěla bych u tebe chvilku zůstat. Nebude ti to vadit?“

„A, Lumleyovy holky zase spolu?“ zasmála se do telefonu. „Jdu ti připravit postel. Kterým vlakem se objevíš?“

„Našlajsem něco vjízdním řádu. Jeden spoj z King Crossu přijíždí do Yorku v sedm večer.“

„Přijedu ti naproti na nádraží. Pohádala ses s Duraidem? Věděla jsem, že to nebude dělat dobrotu. Vždyť je starý. Mohl by ti klidně dělat otce.“

Royana se na chvíli odmlčela - byl sotva vhodný čas na vysvětlování. „Všechno ti povím, až budeme večer spolu.“

Georgina Lumleyová, Royanina matka, stála na nástupišti v šeru a chladu listopadové noci. Ve starém zeleném vatovaném tříčtvrťáku vypadala objemně. S Divem, kokršpanělem, který jí poslušně seděl u nohou, budili dojem solidnosti. Ti dva byliskutečně nerozlučný pár, a i když nezískávali poháry při soutěžích loveckých psů, pro Royanu představovali obraz rodinné pohody, alespoň pokud šlo o její anglickou rodovou větev.

Georgina políbila Royanu na obě tváře, ale bylo to jen povrchní a formální gesto. „Nebylajsem nikdy na velké citové výlevy,“ pravilaji s uspokojením a sebrala Royaniny tašky. Odvedlaji na parkoviště ke starému zablácenému landroveru.

Div očichal Royaně ruku, zavrtěl ocasem na důkaz, že ji poznává a milostivě se nechal hladit po hlavě. Stejně jako jeho paní si nepotrpěl příliš na sentiment. Chvilí jely mlčky. Pak si Georgina zapálila cigaretu. „Tak co se vlastně přihodilo s Duraidem?“ Uběhla snad minuta, než byla Royana schopná odpovědět. Ale pak se stavidla otevřela naplno a všechno matce vypovéděla. Vesnice Brandsbury ležela dvacet minut jízdy na sever od Yorku a po celou tu dobu Royana neprestala mluvit. Matka se ozvala jen občas, aby ji uklidnila a dodala jí odvahy, a když jí Royana v slzách líčila podrobnosti Duraidovy smrti a pohřbu, konejšila ji drobným pleskáním po ruce. Než dojely k matčině venkovské chalupě, bylo po všem. Royana se vyplakala, oči jí oschly a při večeři, kterou matka vytáhla z trouby, už mluvila opět racionálně a bez emocí a jen marně vzpomínala, kdy naposledy ochutnala steak a ledvinkový závin. „Co se teď chystáš podniknout?“ ptala se Georgina a nalila si do sklenice zbytek z láhve černého ležáku Guinness. „Abych řekla pravdu, ještě nevím.“ Jen to dořekla, uvědomila si, jak často lidé používají tuto frázi ke lži. „Mám šestiměsíční dovolenou a profesor Dixon mi nabízí přednášky na univerzitě. To je vše, co můžu v této chvíli říct.“ „Dobrá,“ řekla Georgina a vstala. „V posteli máš láhev s teplou vodou a pokoj je ti k dispozici, jak dlouho si budeš přát.“ Od ní to strohé prohlášení znělo stejně dojímavě jako vášnivá deklarace mateřské lásky. V příštích dnech Royana uspořádala diapozitivy a napsala poznámky k přednáškám. Každé odpoledne chodila s matkou a Divem na dlouhé procházky po okolí. „Znáš Quenton Park?“ zeptala se matky na jedné takové potulce. „Docela dobře,“ odpověděla Georgina se zájmem.

„Jezdíme tam s Divem čtyřikrát pětkrát za sezonu. Prvotřídní stílení. Mají tam snad nejlepší bažanty a sluky v celém Yorkshiru. Jedno místo, zvané Vysoké modřiny, je pověstné. Ptáci tam táhnou ve výšce, že na ně nestačí ani nejlepší střelci z Anglie.“ „Znáš také majitele, sira Nicholase Quenton-Harpera?“ vyptávala se Royana dál. „Viděla jsem ho při honu. Neznám ho, ale je to vynikající střelec,“ poznamenala. „Kdysi dávno, ještě než jsem se vdala, jsem znala jeho otce.“ Matka se při vzpomínce usmála tak podezřelým způsobem, že na ni Royana zvědavě pohlédla.

„Výborný tanečník. Párkrát jsme si spolu zaskotačili a nejen na tanečním parketu.“ „No mami! Takové věci?“ smála se Royana. „Bývalo,“ posteskla si Georgina pohotově. „V poslední době příležitostí ubývá.“ „Kdy se zase chystáte s Divem do Quenton Parku?“ „Za čtrnáct dní.“ „Mohla bych s vámi?“ „Samozřejmě - loučí nemá nikdy dostatek honců. Dává dvacet liber a oběd s pivem na den.“ Zastavila se a pohlédla zkoumavě na dceru. „Tak povíš mi konečně, co za tím vším vězí?“ „Slyšela jsem, že v sídle je soukromé muzeum. Mají tam být světově proslulé sbírky z Egypta. Moc ráda bych je viděla.“ „Ty už nejsou přístupné veřejnosti - jen na pozvání. Sir Nicholas je divný pavouk. Tajnůstkař a tak.“ „Nemohla bys mi pozvání opatřit?“ sondovala Royana, ale Georgina zavrtěla hlavou. „Co kdybys požádala profesora Dixona? Jeho dvojka nikdy v Quentonu nechybí. Je s Harperem velký kamarád.“ Deset dnů před termínem zahájení přednášek na univerzitě si Royana vypůjčila matčin landrover a odjela do Lxedsu. Profesor ji přivítal medvědími objetím a vedl ji do své pracovny na čaj. Když se ocitla v místnosti přecpané bez ladu a skladu papíry, knihami a uměleckými

předměty, nostalgicky zavzpomínala na svá studentská léta. Pak mu pověděla o Duraidově smrti. Se starým pánem to viditelně otfásl, ale rychle převedla téma hovoru na diapozitivy, které si připravila na přednášky. Byl fascinován vším, co mu ukázala.

Prakticky teprve na odchodu se jí naskytla příležitost stočit hovor na muzeum v Quenton Parku. Profesór reagoval okamžitě.

„Nemohu uvěřit, že jste muzeum za studentských let nikdy nenavštívila. Ty sbírky jsou vynikající. Rodinaje shromažďuje už déle než sto let. Poslechněte, příští čtvrtek tam jedu na bažanty. Promluví s Nicholasem. Víte, s tím nešťastným chlapcem je v poslední době špatné pořízení. Loni zažil osobní tragédii. Měl autohavárii na M1 a ztratil při ní ženu a dvě malé dcerky.“ Pokýval hlavou. „Ošklivá záležitost. Nicholas řídil a mám dojem, že bere vinu na sebe.“

Profesor doprovodil Royanu k landroveru.

„Tak na shledanou triadvacátého,“ loučil se s ní. „Počítám nejméně se stovkou posluchačů. Už za mnou byli reportéři z Yorkshire Postu. Doslechli se o vašich přednáškách a chtěli by s vámi udělat rozhovor. Doufám, že nabídku přijmete. Mohla by to být dobrá reklama pro oddělení. Pokud ano, přijďte prosím o pár hodin dříve a promluvíte si s nimi.“

„Možná se do té doby ještě uvidíme,“ odpověděla. „Maminka se chystá se psem ve čtvrtek do Quentonu také a sehnala mi práci. Budu vám nahánět.“

Když se rozjížděla, stál v oblaku výfukových plynů landroveru, mával na rozloučenou a sliboval: „Dám si na vás pozor.“

Od severu foukal pichlavě studený vítr. Mraky, těžké a šedé, letěly nízko nad zemí a při zběsilém úprku před bouří stíraly hřebeny okolních kopců.

Royana si pod starý zelený kabát, vypůjčený od Georginy, navlékla tři vrstvy oblečení, a přesto se chvěla zimou - horko v údolí Nilu jí rozředilo krev. Postupovala strání v řadě honců a dva páry rybářských ponožek se marně snažily zahřátější ztuhlé prsty u nohou.

Zatahovala se poslední leč dne a vedoucí honu přemístil Georginu z jejího obvyklého postavení - mívala za úkol sbírat postřelené ptáky, kterým se podařilo přeletět řadu střelců - a postavil ji do linie honců vedle Royany.

Nejlepší nakonec. Správce, pamětlivý tohoto pravidla, nechával partii Vysokých modřinů na závěr honu. Zde bylo třeba zvednout bažanty z hustého porostu v široké frontě při vršku kopce a zatlačit je nad dolinu, kde na ně čekali střelci. K tomu účelu potřeboval nasadit každou volnou duši.

Royana vždy považovala za holý nesmysl chovat a krmit bažanty od kuřat jen proto, aby je v dospělosti vypustili na odlehlá místa obory, kde se dají střílet tak obtížně, jak si jen lze představit. Georginai však vysvětlila, že sportovní zážitek střelců je tím větší, čím výše ptáci letí a čím obtížněji jsou zasažitelní. A hlavně, lovci za takové potěšení ochotně a dobře platí.

„Nemáš potuchy, kolik jsou ti lidé schopní vysolit zajediný den střílení,“ podotkla. „Dnešek vynese možná čtrnáct tisíc liber a v sezóně se střílí až dvacet dní. Spočítej si to a pochopíš, co tvoří podstatnou část příjmů na panství. A navíc, kromě radosti z práce se psy a z nahánění, dávají hony zdejší lidem vítanou příležitost vydělat si trochu peněz navíc.“ Za daného stavu věci si Royana vůbec nebyla jistá radostí, kterou měla mít z této činnosti. Chůze v hustém porostu ostružin byla obtížná a nejednou upadla. Kolena a lokty měla umazané blátem. Objevil se před ní příkop do půlky naplněný vodou s tenkou ledovou kůrkou na povrchu. Bližila se k němu váhavě a za pomoci hole opatrně udržovala rovnováhu. Byla unavená. Zatahovali již pátou leč a ty předcházející nebyly o nic lehčí. Pohlédla na matku. Georgina kráčela spokojeně vedle ní, pokyny a píšťalkou řídila Diva. Obdivovali, jak může nacházet potěšení v takových mukách?

„Poslední kolo, miláčku. Vydrž, už bude konec,“ zubila se na ni matka.

Royana se zastyděla, že dává svoji rozmrzelost tak okatě najevo, a rozhodla se blátivou strouhu přeskočit, ale špatně odhadla vzdálenost, nedoskočila a skončila v příkopu. Stála po kolena v mrazivé vodě, která jí okamžitě vrchem natekla do vypůjčených wellingtonek - vysokých loveckých bot.

Georgině to přišlo náramně k smíchu. Pak jí ale nabídla konec své hole a pomohl jí z blátivého zajetí. Royana nemohla zdržovat postup řady vyléváním vody z bot, a tak šla dál. V holínkách jí při každém kroku hlasitě začvachtalo.

„Vlevo zastavit!“ zazněl příkaz lovcího, vedoucího honu, předávaný vysílačkou. Řada zůstala poslušně stát.

Umění a zkušenosti vedoucího honu se měřily podle toho, jak dokázal zajistit, aby se bažanti nezvedli najednou v jednom velkém hejnu, ale startovali z hustého porostu nad hlavně střelců po jednom nebo v páru. Střelci pak měli dost času převzít po výstřelech od nabíječů druhou pušku a připravit se na další letný cíl nad hlavami. Na způsobu, jak „naservíruje“ ptáky střelcům, závisela nejen reputace lovcího, ale také jeho odměna.

Během zastávky se Royana trochu vydýchala a rozhlédla se kolem. Průsekem v modřinovém hájku, podle kterého dostalo místo název, mohla dohlédnout dolů do údolí.

Na otevřeně louce při úpatí svahu porušovaly jednotu zeleně zbytky špinavého sněhu, který nestačil od posledního sněžení roztát. Po celé délce louky stála řada očíslovaných kolíků. Před začátkem leče střelci o palebné postavení losovali. U každého kolíku stáli dva muži, střelec a za ním jeho nabíječ s druhou brokovnicí připravenou nahradit po výstřelech prázdnou zbraň. Všichni pozorně sledovali stráž, odkud se každou chvíli měli bažanti objevit.

„Který z nich je sir Nicholas?“ volala Royana na matku a Georgina ukázala na vzdálenější konec řady střelců.

„Ten vysoký,“ odpověděla, ale současně zazněl z vysílačky pokyn: „Opatrně nalevo. Začínáme tlačit.“ Hole v rukou honců poslušně ožily. V této delikátní a přísně řízené operaci nebylo místa pro výkřiky a halekání.

„Pomalu kupředu. Po zvednutí bažantů zastavit.“

Krok za krokem se řada sunula dolů. Ostružiní a kapradí před nimi ožilo kradmým šustěním prchajících ptáků. Váhali vzlětnout do poslední chvíle, dokud je honci nedonutí.

Došli k dalšímu příkopu, tentokrát zarostlému neproniknutelnou houštinou ostružiní, a někteří větší psi, jako labradoři,

zůstali před trnitou bariérou stát. Georgina ostře zapískla a Div nastražil uši. Byl celý mokrý a jeho kožich se změnil v jednu zcuchanou směs chlupů, bláta a trnů. Z tlamy mu stranou visel růžový jazyk a pes vésele vrtěl pahýlem ocasu. Nebylo třeba velké fantazie, aby kdokoliv poznal, že se směje. V tu chvíli byl určitě nejšťastnějším psem v Anglii. Dělal to, k čemu byl vychován.

„Pojď, Dive,“ přikazovala Georgina, „vlez tam a vyžeň je ven.“

Div vrazil do ostružin v místě, kde bylo nejhustší. Z hloubky pod trním se ozývalo čenichání a šustot zakončený po chvíli divokým kdákáním a pleskotem křídel.

Z porostu vystřelil párek bažantů. Slípka, nevýrazně šedohnědé stvoření velikosti domácí drůbeže, letěla vpředu. V těsném závěsu ji následoval kohout. Byl úžasně zbarvený.

Zářivě zelený vršek hlavy mu na lících a lalocích přecházel v šarlat. Ocasní pera napříč zdobená černými a skořicovými pruhy se za nim táhla v délce srovnatelné s délkou jeho těla. Zbytek peří po těle zářil směsí nádherných duhových barev.

Jak vystoupal proti šedé obloze připadal Royaně jako bezcenný šperk odhozený rukou císaře. Povzdechla nad krásou pohledu.

„Podívej, jak letí. Nádherný pár. Nejlepší za celý den,“ volala Georgina.

Výš a výš táhla samička kohouta, dokud je nezachytil náhlý poryv větru vařícího se v kotli doliny a nestrhl stranou.

Honci se těšili na okamžik, ke kterému se museli tak těžce dopracovat, a tichými výkřiky povzbuzovali ptáky. Líbilo se jim, když bažanti letěli vysoko mimo dosah čekajících hlavni. „Jen tak dál!“ volali. „Výš!“ Při pozorování vzdalujícího se bažantího parku se řada nechtěně zastavila.

Na dně pod strání se ježily hlavně pušek namířené k obloze. Jejich hrozba byla i na tu dálku doslova hmatatelná.

Sledovaly let ptáků, kteří již nabrali dostatečnou výšku, přestali mávat křídly a s letkami nehybně nastavenými plachtily dolů do údolí.

Tak vypadaly nejhorší podmínky ke střelbě, jaké si mohl kterýkoliv ze střelců představit. Pár bažantů ve vysokém letu mřilo do nástřelu maximální rychlostí podporovanou zezadu napůl bouřlivým větrem. I při mimořádné účinnosti dvouhlavňových brokovnic to pro muže dole znamenalo složitý příklad trojrozměrného odhadu: výšky, rychlosti letu a rozptylu broků. Nejlepší z nich snad mohl doufat, že dostane jednoho z páru, ale kdo by odvážil myslet na oba?

„Vsadím libru!“ volala Georgina. „Libru na to, že proletí oba.“ Ale nikdo z honců, kteří výzvu slyšeli, sázku nepřijal. Vítr tlačil ptáky mírně stranou. Při vzletu měli namířeno doprostřed řady, ale teď už nalétali nad její vzdálenější konec. Jak se úhel jejich letu měnil, muži u kolíků se postupně připravovali k ráně, když ptáci směřovali k nim. Sotva je ale vítr zatlačil dál, vzrušení pominulo. Jejich uspokojení bylo evidentní; nikdo z nich netoužil riskovat a pokoušet se o nemožný zásah před očima všech.

Nakonec zbyl v řadě střelců jediný, kdo zůstal v trase bažantího tahu - vysoký muž na krajním postu.

„Jsou vaši, sire,“ posměšně zavolal jeden ze střelců a

Royana sepristihla, jak nevědomky zadržuje dech.

Nicholas Quenton-Harper nevěnoval bližícímu se parku zdánlivě žádnou pozornost. Stál naprosto uvolněně, mírně shrbený, brokovnici skloněnou hlavní k zemi držel ledabyle pod pravou paží.

Poprvé se pohnul, teprve když bažantí slípka vpředu dosáhla na obloze bodu přibližně šedesát stupňů nahoru před ním. S nedbalou elegancí zvedal obloukem pušku k lici a v okamžiku, kdy se pažba dotkla ramene, vystřelil. Hlaveň však pokračovala v plynulém pohybu dál a dokončila zbytek oblouku.

Vzdálenost způsobila, že se zvuk výstřelu dostal k Royaně poněkud opožděně. Nejdříve spatřila zpětné trhnutí hlavně a modrý obláček před jejím ústím. Nicholas už skláněl hlavě, když slípka škubla hlavou a složila křídla - zásah do hlavy ji usmrtil okamžitě. Ve vzduchu nezůstalo ani pírkó. Pták už padal k zemi a Royana teprve uslyšela výstřel.

V tu dobu byl kohout vysoko nad Nicholasovou hlavou.

Quenton-Harper opět nevzrušeně zvedl zbraň, ale tentokrát po dokončení oblouku připomínal jeho dlouhá, dozadu prohnutá postava napjatý luk. Ve vrcholu dráhy hlavně poskočila zbraň v jeho rukách podruhé.

„Netrefil!“ napadlo Royanu se smíšenými pocity uspokojení a zklamání, protože pták plachtil dál zdánlivě beze změny.

Royana částečně fandila opeřenému krasavci a chtěla, aby unikl, ale její druhá polovina přála úspěch střelci. Postupně se však profil ptáka za letu měnil, stáhl křídla dozadu a převrátil se. Royana nemohla vědět, že brok proletěl jeho srdcem a teprve po několika vteřinách letu, až zemřel, ztratila neovládaná křídla svoji letovou polohu.

Jak kohout ve vývrtce padal dolů, ozval se z pozic honců pochvalný chór, který ledový severák odnášel kamsi k jihu. I z řady střelců zazněly obdivné výkřiky. „Výborná rána, sire!“ volali.

Royana se k ovacím nepřipojila, ale v tu chvíli alespoň zapoměla na zimu a únavu. Sama mohla jen stěží ohodnotit umění, které ty dva zásahy představovaly, ale přesto na ni udělaly dojem. Dokonce jí trochu naháněly hrůzu. od prvního okamžiku, kdy tohoto muže spatřila, splňoval všechna její očekávání, která v ní vzbudila Duraidovo vyprávění. Když poslední leč skončila, byla už pomalu tma. Po lesní cestě s rachotem přikodrcal starý vojenský nákladák a unavení honci se svými čtyřnohými pomocníky ani nečekali, až zastaví, a jakmile zpomalil, naskakovali dozadu.

Georgina nejdříve potlačila nahoru Royanu a pak ji následovala i s Divem. Usedly vděčně na tvrdou lavici. Georgina si zapálila cigaretu a připojila se k žertovnému tlachání honců kolem.

Royana seděla tiše na konci lavice a hřálo ji pomyšlení, že dokázala zvládnout namáhavý den. Cítila se unavená, ale také podivně uvolněná a spokojená. Celý jeden den dokázala nemyslet na uloupené svitky a Duraidovu vraždu. Netížil ji ani strach z neznámého a neviditelného nepřítele, který usiloval o její život.

Nákladák pod kopcem zpomalil a zahnul k okraji, aby uvolnil cestu zelenému rangeroveru. Když je vozidlo míjelo, Royana otočila hlavu a pohlédla do otevřeného okna drahého terénního vozu a do očí Nicholase Quenton-Harpera za volantem.

Bylo to poprvé, co se k němu přiblížila natolik, aby mu mohla pohlédnout do tváře. Překvapilo ji jeho mládí. Očekávala muže Duraidova věku a nyní viděla, že mu nebude víc než čtyřicet. Do jeho hustých rozčuchaných vlasů se vkrádaly první osamocené nitky stříbra. Jeho opálená a drsná tvář svědčila o častém pobytu venku. Pod tmavým převislým obočím svítil pár pronikavých zelených očí a jeho široká výrazná ústa se právě smála nějaké vtipné poznámce, kterou s výrazným yorkshirským přízvukem pronesl řidič nákladáku. Ani ve smíchu se však z jeho obličeje nevytratil smutný, tragický výraz. Teprve nedávno jí profesor řekl, jak byl postižen, a protože sama prožívala ztrátu a žal, cítila, jak mu její srdce běží v ústrety.

Když se jí podíval přímo do očí, uviděla, že se jeho výraz mění. Byla si vědomá svého původu a dokázala poznat, když si toho nějaký muž všiml. Určitě na něho udělala dojem, ale smutek po Duraidovi byl ještě příliš živý, aby z toho mohla mít radost. Odvrátila hlavu a rangerover předjel.

Přednášky na univerzitě měly mimořádný úspěch. Royana byla dobrým řečníkem a svůj obor znala důvěrně. Popisem otevření hrobky královny Lostris a následného nálezu svitků dokázala udržet posluchače v nadšeném zájmu. Většina z nich četla knihu a při diskusích ji vždy znovu bombardovali otázkami na pravdivost popisovaných událostí.

Odpovídala velice opatrně - nechtěla být k autorovi příliš tvrdá.

Později pozval profesor Dixon Royanu i Georginu na večeři. Byl velice potěšen Royaniným úspěchem a najeho oslavu objednal láhev nejlepšího červeného vína, jaké našel v nápojovém lístku. Když odmítla, rozladilo ho tojen nepatrně.

„Promiňte, drahá. Zapomněl jsem, že jste muslimka,“ omlouval se.

„Koptská křesťanka,“ opravila ho, „a vůbec to není kvůli náboženství. Prostě nemám červené ráda.“

„Nedělejte si starosti,“ konejšila ho Georgina. „Já netrpím podobnými masochistickými záchvaty jako má dcera. Musela to zdědit po otci. Máte můj slib, že láhev nezůstane plná.“ Příznivým účinkem vína profesor ožil a bavil je povídáním o archeologických vykopávkách, kterých se za celá desetiletí zúčastnil. Teprve při kávě se obrátil k Royaně.

„Matko boží! Málem bych zapomněl říct, že jsem vám zajistil pozvání k návštěvě muzea v Quentonu. Můžete tam přijet tento týden kdykoliv odpoledne. Stačí jen zavolat den předem paní Streetové. Je to Nicholasova pravá ruka. Bude vás čekat a provede vás.“

Royana jela do Quenton Parku po stejné cestě, kterou nedávno absolvovala s Georginou. Tentokrát však seděla v landroveru sama. Dojela k masivní, ornamenty zdobené litinové bráně, kterou se vjíždělo na pozemky sídla. Kousek za ní, na rozcestí, zastavila u směrníku, který označoval cílové objekty: Rezidence Quenton - Privat, Správa statku a Muzeum. Cesta k muzeu zatáčela přes oboru, kde se pod holými duby popásaly skupinky žlutohnědého zvěře. V mlžném oparu nad krajinou zahlédla obrysy mohutné budovy. Z příručky, kterou dostala od profesora, se dozvěděla, že dům navrhl v roce 1693 sir Christopher Wren a o šedesát let později pak zahradní architekt Capability Brown dotvořil zahradu. Výsledek byl dokonalejší.

Muzeum stálo na pokraji háje červených buků, který se táhl ještě půl míle za rozlehlou budovou. Z četných přístaveb bylo zřejmé, že budova za ta léta prošla mnoha rekonstrukcemi. Paní Streetová, sebevědomá šedovlasá dáma ve středních letech, již na ni čekala u bočních dveří. Představila se a vedla Royanu dovnitř. „V pondělí jsem byla na vaší přednášce. Byla fascinující. Zde je průvodce, ale jak uvidíte, exponáty jsou dobře popsány.“

Strávila jsem tou prací téměř dvacet let. Dnes tu nejsou žádní jiní návštěvníci a máte muzeum jen pro sebe. Můžete se pohybovat kdekoli a těšit se ze sbírek. Odcházím až po páté a na prohlídku vám zbývá celé odpoledne. Prosím, neváhejte a dejte se do toho.“

Royana procházela expozicí afrických savců a od prvního okamžiku byla okouzlena. V pavilonu primátů našla kompletní sbírku všech druhů opic a lidoopů černého kontinentu: od obrovského gorilího samce se stříbřitou srstí na zádech až po drobného colobuse v delikátním splývavém úboru černobílé kožešiny.

Přestože některé exponáty určitě přečkaly déle než století, byly výborně konzervované a zachovalé. Prezentace těchto zvířat v malované diorámě jejich přirozeného prostředí působila jedinečně. Bylo jasné, že muzeum musí zaměstnávat tým zkušených umělců a vycpávačů. Snažila se představit si, na kolik taková expozice přijde, a došla k ironickému závěru, že pět miliónů dolarů získaných prodejem ukradeného vlysu asi sotva vystačilo.

Vstoupila do pavilonu antilop a užasle se rozhlížela kolem sebe. Zastavila se před rodinkou obrovské antilopy sobolí z Angoly, *Hippotragus niger variani*, druhu, který už dneska vymizel úplně. Obdivovala jantarovou čerň a sněžnou bělost na hrudi statného býka, jeho dlouhé, dozadu skloněné rohy a v duchu litovala, že musel padnout rukou některého z Harperů. Ale hned se vzpamatovala. Bez lovecké a sběratelské vášně podobných lidí by pravděpodobně budoucí generace nikdy nespatriily tento královský zjev.

Prošla do další haly, která patřila slonům. Zůstala stát uprostřed sálu před obrovskými kly, velikými tak, až zapochoybovala, že je kdy mohlo nosit živé zvíře. Jí připadaly spíše jako sloupy z helénského chrámu Diany - bohyně lovu. Přečetla si tištěný katalogový lístek:

Kly slona afrického, *Loxodont Africana*, uloveného v enklávě Gado v roce 1899 sirem Jonathanem tention-Harperem. Levý kel 289 lb. Pravý kel 307 lb. Délka, delšího klu“. Obvod 32 „. Největší pár klů, které kdy získal evropský lovec.

Vypínaly se do výše, kterou odhadovala na dvojnásobek výšky vlastní, a byly o dobrou polovinu silnější než ona sama v pase. Ještě cestou do Egyptského pavilonu si představovala, jakou velikost a sílu musel mít tvor, který se jimi pyšnil. Pak její oči spočinuly na postavě Ramsese II., stojícího uprostřed sálu. Cítila se malinká před patnáct stop vysokou sochou z leštěné červené žuly, zobrazující faraona jako boha Osirise. Bůhfaraon kráčel na svalnatých nohou v sandálech, oděný pouze v krátké suknici. V levé ruce držel zbytky válečného luku. Ulomené konce zbraně představovaly zřejmě jediné poškození, které monument utrpěl během několika tisíciletí. Zbytek byl v perfektním stavu a podstavec dokonce nesl stopy po sochařově dlátu. V pravé pěstí držel faraon pečtidlo s vyrytou královskou kartuší. Hlavu sochy zdobila dvojité koruna Horního a Dolního království. Kamenná tvář pod ní byla klidná a nevyzpytatelná. Royana poznala sochu okamžitě, protože její dvojice vídávala ve velké síni Káhirskeho muzea. Procházela kolem ní

denně při cestě do své pracovny.

Cítala, jak v ní roste zlost. Toto byl přece jeden z velkých pokladů jejího pravého Egypta. Byl uloupen a odvezen z posvátného místajeji země. Nepatřil sem, ale na břeh velké řeky Nilu. Chvěla se pod náporom emocí a přistoupila blíže, aby si přečetla hieroglyfický nápis na podstavci.

Uprostřed královské kartuše stálo domýšlivé varování: „Jsem božský Ramses, pán tisíců vozů. Střeďte se mě, ó, nepřátelé Egypta. „

Royana se polekala. Ona přece nečetla překlad nahlas; to mluvil nějaký tichý hluboký hlas těsně za ní. Neslyšela nikoho přicházet. Otočila se a zjistila, že stojí od ní na dosah. Ruce měl vražené v kapsách plandavé pletené vesty a na předloktí zavěšenou hůl. Vybledlé starší džíny zpola zakrývaly pár víc než obnošených, monogramem opatřených plyšových trepek ve stylu nóbl ošuntělosti, takové, kterou si někteří Angličané pěstovali s cílem ukázat světu, jak málo jim záleží na vzhledu.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem vás polekat.“ Lenivý omluvný úsměv odhalil nezvykle bílé, i když poněkud nerovné zuby. Náhle se jeho výraz radikálně změnil. Poznal ji.

„Ach, to jste vy.“ Měla se cítit polichocená tím, že ji poznal po tak krátkém prchavém setkání, ale to, co opět zahlédla v jeho očích, ji uráželo. Přesto nedokázala odmítnout podávanou ruku. „Nick Quenton-Harper,“ představil se. „A vy musíte být bývalá studentka Percivala Dixona. Myslím, že jsem vás zahlédl na honu minulý čtvrtek. Pomáhala jste nahánět.“ Choval se přátelsky a otevřeně a Royana cítila, jak její počáteční nevole opadá. „Jsem Royana Al Simma. Myslím, že jste znal mého manžela Duraida Al Simmu.“

„Duraida! Samozřejmě že ho znám. Ohromný kamarád. Strávili jsme spolu v poušti spoustu času. Jeden z nejlepších přátel. Jak se mu daří?“

„Je po smrti.“ Nechtěla, aby odpověď vyzněla tak suše a bezcitně, ale nic jiného ji v tu chvíli nenapadlo.

„To je mi hrozně líto. Nevěděl jsem o tom. Kdy a jak se to stalo?“

„Docela nedávno, před třemi týdny. Zavraždili ho.“

„Ó bože!“ Zahlédla v jeho očích soucit a vzpomněla si, že také trpí. „Mluvil jsem s ním po telefonu, nejsou tomu ani čtyři měsíce. Byl pořád stejný, úžasný člověk. Už našli vraha?“

Zavrtěla hlavou a rozhlédla se po hale, aby neviděl, jak jí zvlhly oči. „Máte zde mimořádné sbírky.“

Okamžitě navázal na změnéné téma. „Vděčím za ně hlavně dědečkovi. Sloužil ve štábu Evelynu Baringa. Početní nepřítel mu přezdívali Over Bearing - zpupný. Jako britský muž v Káhiře během -“

Přerušila ho. „Ano, slyšela jsem o Evelynu Baringovi. První hrabě z Cromeru. Britský generální konzul v Egyptě z let 1883 až

1907. Nenapadnutelný při svých plných mocích vládl diktátorsky po celou tu dobu mé zemi - početným nepřítelům, jak říkáte.“

Nicholas přivřel mírně oči. „Percival mě varoval, že jste bývala jedním z jeho nejlepších studentů, ale nevaroval mě před vašim silným národnostním citěním. Je mi jasné, že jste nepotřebovala, abych vám překládal Ramsesův nápis.“

„Můj otec sloužil ve štábu Gamala Abdula Násira,“ pravila tiše. „A Násir byl muž, který svrhl loutkového krále Farouka a definitivně zlomil britskou nadvládu nad Egyptem. Později, už jako prezident, znarodnil Suezský průplav a naplil tak Britům do tváře.“

„Aha!“ zasmál se. „Protisměrná kolej. Ale věci se změnily. Doufám, že nemusíme trvat na nepřítelství?“

„Ani v nejmenším.“ souhlasila. „Duraid měl o vás nejlepší mínění.“

„Stejně jako já o něm,“ odpověděl a převedl hovor jinam. „Pyšníme se ojedinelou kolekcí královských ushabti. Vzorky z hrobů všech králů starého království až po posledního

Ptolemaia. Dovolte, abych vám ji ukázal.“ Následovala ho k velké vitrině, která zabírala celou jednu stranu síně. Police za policí zaplňovaly stěnu a všechny byly obsazeny figurkami připomínajícími hračky. Ty kdysi byly ukládány do hrobů, aby sloužily jako sluhové a otroci mrtvým králům ve světě stínů. Nicholas vlastním klíčem otevíral prosklené dveře výloh a vybíral zajímavé kusy. „Tato ushabti představuje Maju, který sloužil třem faraonům: Itanchamónovi, Ayovi a Horemhebovi. Pochází z hrobu faraona Ay, který zemřel v roce 1343 před Kristem.“

Podal jí sošku a ona četla nahlas přes tři tisíce let staré hieroglyfy stejně lehce, jako by to byly titulky ranních novin.

„Jsem Maja, správce pokladu dvou království. Budu se zodpovídat božskému faraonovi Ay. Ať žije věčně!“ Mluvila arabsky, aby ho vyzkoušela, ale odpověděl plyně a pohotově stejným jazykem.

„Vidím, že profesor Percival Dixon nelhal. Musela jste být opravdu vynikající studentka.“

Ponoření do hovoru o věcech společného zájmu mluvili chvíli arabsky a chvíli anglicky a počáteční ostří rozporů vzalo dávno za své. Procházeli pomalu halou a postávali před výlohami, brali do rukou vystavené předměty a důkladně je zkoumali.

Připadalo jim, jako by se nalézali v době zapadlé tisíce let v minulosti, hodiny ztrácely rozměr před tváří věků. Návrat paní Streetové je oba zaskočil. „Sire Nicholasi, já už končím. Mohl byste potom zamknout a nastavit poplašný systém? Ostraha je již ve službě.“

„Kolik je hodin?“ Nicholas sám zodpověděl vlastní otázku když pohlédl na potápěčské náramkové rolexy na zápěstí.

„Půl šesté. Je to možné? Kam se ten čas poděl?“ povzdechl teatrálně. „Už odcházíte paní Streetová. Opuštěte že jsme vás zdrželi tak dlouho.“

Nezapomeňte nastavit signalizaci,“ připomněla znovu a pohlédla na Royanu. „Dokáže zapomenout úplně na všechno, jakmile se ocitne v sedle svého koníčka.“ Její dojemná starostlivost o zaměstnavatele se dala přirovnat k péči pozorné tety.

„Už jste mi dala dost příkazů najeden den, tak běžte.“

Nicholas se obrátil k Royaně. „Nenechám vás odejít, aniž bych vám ukázal něco, na čem se podílel i Duraid. Můžete se

ještě pár minut zdržet?“ Přikývla. Udělal pohyb, jako by ji chtěl vzít za paži, ale hned nato ruku spustil. V arabském světě by se i takový letmý dotyk považoval za urážku. Všimla si toho gesta a potěšila ji jeho zdvořilost. Způsoby a lehkost jednání se jí na něm začínaly zamlouvat čím dál víc.

Vyvedl ji z výstavní haly bočními dveřmi s nápisem

„Soukromé. Jen pro zaměstnance“. Dlouhá chodba končila dveřmi.

Uvedl ji do místnosti. „Vnitřní svatyně“, poznamenal.

„Promiňte ten nepořádek. Už musím opravdu začít s úklidem. Dříve má žena obvykle -“ Přerušil větu náhle a pohlédl na rodinnou fotografii ve stříbrném rámečku na psacím stole. Nicholas a krásná tmavovláská seděli na dece pod rozložitými větvenými dubu spolu se dvěma děvčátky, které podobou silně připomínaly matku. Mladší seděla Nicholasovi na klíně a starší stála za ním a držela otěže malého shetlandského poníka.

Royana pohlédla stranou a zahlédla v jeho očích nevýslovný smutek.

Aby ho neuvedla do rozpaků, odvrátila se a přejela pohledem zbytek místnosti. Zřejmě pracovna a studovna, napadlo ji. Místnost byla prostorná a pohodlně zařízená, ale zřetelně odrážela krajní aspekty jeho povahy. Muž činu tu stál proti vědci zahrabanému v knihách. Ve zmeti muzejních předmětů a knih ležely rybářské navijáky a štípané pruty na lososy. Na věšáku na zdi vedle loveckého kabátu viselo plátěné pouzdro s puškou. Kožená brašna na náboje nesla ryté iniciály N.Q.H. Některé zarámované obrazy na stěnách poznala. Byly tu originály akvarelů Davida Robertse, skotského cestovatele z devatenáctého století, a také díla Vivanta Denona, který doprovázel Napoleonovu L' armée de l' Orient do Egypta.

Zachycovaly úžasné pohledy na památky z doby ještě před vykopávkami a restauračními pracemi moderní doby.

Nicholas přihodil poleno na dohořívající uhlíky v krbu a chvíli je nohou postrkoval, dokud nevyskočily rudé plamínky ohně. Pak pokynul Royaně, aby přistoupila k těžkému závěsu, který zakrýval celou jednu stěnu pracovny. S kouzelnickým gestem zatáhl za šňůrku se štrápcem a závěs se otevřel. „Co říkáte na tohle?“ zvolal se zjevnou pýchou ve hlase.

Hleděla na úžasný reliéfní vlys upevněný na stěně. Překrásné detaily, úžasné zpracování, napadlo Royanu okamžitě, ale místo nadšené chvály pohotově hodnotila dílo neutrálním hlasem. „Šestý král dynastie Amoritů, Hammurabi, asi 1780 před

Kristem“, řekla a předstírala, že studuje jemně vysekané linie pradávného monarchy. Pak pokračovala: „Ano, pravděpodobně z jeho paláce na jihozápad od Zigguratu v Ashuru. Ale to je pouze jeden z páru. Cena bude okolo pěti miliónů amerických dolarů za kus. Hádám, že je dva bezcharakterní dobrodruzi ukradli svrchovanému vládci moderní Mezopotámie Sadámu

Husainovi. Doslechla jsem se, že se druhý ze dvojice momentálně nalézá ve sbírkách jistého Texasana Petera Walshe.“ Nejdříve na ni překvapeně hleděl a pak se rozchechtal.

„Zatraceně! Zapřisahal jsem Duraida, aby o tom mlčel, ale zřejmě nevydržel a pověděl vám o naší drobné nezdvořilosti.“ Poprvé slyšela jak se směje, a zdálo se jí, že jeho smích zní naprosto uvolněně a přirozeně. Líbil se jí. Byl srdečný a bez afektu.

„Pokud jde o majitele druhého vlysu, máte pravdu,“ stále ještě se smíchem potvrdil Nicholas, „ale cena byla šest miliónů, ne pět.“

„Duraid mi také vyprávěl o návštěvě masivu Tibesti v Čadu a v jižní Libyi,“ dodala a on pokýval hlavou v předstírané zkroutěnosti.

„Zdá se, že před vámi nemám žádné tajemství.“ Přešel k velké skříni u protější zdi. Byl to nádherný exemplář vykládaného nábytku, pocházející pravděpodobně z Francie sedmnáctého století.

Otevřel dvojité dveře. „Tohle jsme si s Duraidem přivezli bez svolení plukovníka Muhammada Kaddáfího z Libye.“ Vyňal jednu z unikátních bronzových sošek a podal ji Royaně. Představovala matku kojící dítě. Zelená patina na povrchu dávala tušit věkovitost díla.

„Hannibal, syn Hamilkara Barkase,“ upřesňoval. „Asi 200 roků před naším letopočtem. Našlaji tlupa Tuaregů v jednom starem táboře u řeky Bagra das v severní Africe; Hannibal je tam musel spolu s ostatními ukrýt před porážkou od římského generála Scipia. Těch sošek bylo více než dvě stě ajá sám vlastním padesát nejlepších.“

„Zbytek jste prodal?“ zeptala se a dál zálibně prohlížela exemplář. „Jak jste se mohl rozloučit s něčím tak nádherným?“ pokračovala hlasem plným nesouhlasu.

Nešťastně vzdychl. „Musel jsem, bohužel. Ještě dnes mě to mrzí, ale výprava se prodražila. Stála mě celé jmění. Nešlo to jinak. Musel jsem se s částí kořisti rozloučit.“

Odešel k psacímu stolu a ze spodní zásuvky vytáhl láhev sladové whisky Laphroaig. Položil ji na stůl a připravil dvě skleničky. „Smím vás pokoušet?“ zeptal se, ale ona odmítavě zavrtěla hlavou.

„Nemusíte litovat. Dokonce sami Skotové připouštějí, že tenhle nápoj se dá pít pouze za bouře na The Hill, při teplotách pod nulou a po vystopování a zastřelení jelena desateráka. Mohu vám nabídnout něco vhodnějšího pro dámu?“

„Nemáte kolu?“ zeptala se.

„Mám, ale taje pro vás přinejmenším stejně škodlivá jako Laphroaig. Samý cukr - absolutní jed.“

Vzala si sklenku, kterou jí podal, a vrátila mu připitek. „Na život!“ souhlasila a pokračovala „Máte pravdu, Duraid mi o nich vyprávěl.“ Vrátila punskou bronzovou sošku najejí místo do skříně. „I sem za vámi mě poslal Duraid. Bylo to jeho poslední přání před smrtí.“

„Ale! Takže žádná náhoda? Připadám si jako hloupý pěšák v nějakém ohavném komplotu.“ Pokynul ji na křeslo proti psacímu stolu. „Sedněte si!“ přikázal, „a mluvte!“

Seděl na rohu stolu se sklenicí whisky v pravé ruce, nakláněl se k ní a dlouhou nohou v riflové nohavici lenivě kýval jako odpočívající leopard ocasem. Měřil siji pronikavým pohledem a záhadně se usmíval. Napadlo ji, že tomuto muži

bude asi těžké lhát.

Zhluboka se nadechla „Slyšel jste o starověké egyptské královně Lostris z druhé půle meziodboví? Žila v době první invaze Hyksůsů.“

Zasmál se, vstal a mírně výsměšným tónem odpověděl: „No ne! My snad mluvíme o Řece bohů, není-liž pravda?“

Odešel ke knihovně a z horní řady vytáhl jeden výtisk. Kniha už byla viditelně ohmataná, ale stále měla původní obálku se snovou ilustrací v pastelových stínech zelené a růžové purpurové, která surrealisticky znázorňovala pohled na pyramidu tyčící se nad vodou. Položil ji před Royanu na stůl.

„Četl jste ji?“ zeptala se.

Smith. Báví mě jeho vyprávění. Párkrát také přijel do Quenton Parku. Zastřílet si.“

„Zřejmě čtete rád o sexu a násilí,“ protáhla obličej. „Co si ale myslíte speciálně o této knize?“

„Musím přiznat, že mě dostal. Při četbě jsem nabyl dojem, že je napsaná podle skutečnosti, a přál jsem si, aby tomu tak bylo. Proto jsem také telefonoval Duraidovi.“ Nicholas znovu zvedl knihu ze stolu a otevřel ji na konci. „Autorovy poznámky na konci jsou přesvědčivé, ale mně nejde z hlavy především poslední věta.“ Četl ji nahlas. „Někde v etiopských horách, blízko pramenů Modrého Nilu, leží v neporušené hrobce faraona Mamose Tanova mumie.“

Nicholas téměř zlostně odhodil knihu na stůl. „Můj bože! Nedovedete si představit, jak toužebně jsem si přál, aby to byla pravda. Nemáte potuchy, jak rád bych spatřil hrobku faraona Mamose. Musel jsem si promluvit s Duraidem. Když mě pak ujišťoval, že je to vše jen humbuk, cítil jsem se podvedený. Mé představy už zašly příliš daleko. Byl jsem nevýslovně zklamaný.“

„Není to žádný humbuk,“ oponovala, ale pak se rychle opravila. „Určitě ne všechno.“

„Chápu. Duraid mi lhal, že ano“

„Nelhal,“ hájila ho vášnivě. „Jen trochu pozdržel pravdu. V té době ještě nebyl hotov, aby vám mohl celý příběh vyložit. Neměl připraveny všechny odpovědi na otázky, které byste mu určitě položil. Vaše jméno však figuruje na samém vrchu seznamu potenciálních sponzorů, který sám sestavil.“

„Duraid odpovědi neznal, ale vy je určitě znáte,“ zasmál se skepticky. „Už jsem jednou chybil. Podruhé do stejné jámy nespadnu.“

„Svitky skutečně existují. Devět jich stále leží v trezoru muzea v Káhiře. Byla jsem u toho, když se našly v hrobce královny Lostris.“ Royana otevřela kabelku, chvíli se přehrabovala v jejím obsahu a vytáhla lesklé barevné fotografie formátu deset krát patnáct centimetrů. Vybrala z nich jednu a podala ji Nicholasovi. „Toto je snímek zadní stěny hrobky. Tady ve výklenku můžete vidět alabastrové nádoby. Na snímku jsou zachyceny těsně před vytažením.“

„Pěkný obrázek, ale mohl být pořízen kdekoli.“

Nevšímal si jeho poznámky a podala mu další fotografii. „Všech deset svitků v Duraidově pracovně v muzeu.“

Poznáváte ty dva muže stojící za lavicí?“

Přikývl. „Duraid a Wilbur Smith.“ Jeho skeptický výraz poněkud ustoupil. Vypadal pobaveně, ale pochyboval dál. „Co se mi to, kčertu, pokoušíte namluvit?“

„Kčertu, pokouším se vám jediné namluvit, že bez ohledu na poetické autorovy schopnosti má vše, co je v knize uvedeno, alespoň částečně pravdivý základ. Bohužel, sedmý svitek, který nás nejvíce zajímá, ukradli muži, kteří zabili mého manžela.“

Nicholas vstal a přihodil do krbu další poleno. Chvíli do něj vehementně bušil pohrabáčkem, jako by se potřeboval vypořádat se svými pocity. Začal mluvit, aniž se přestal dívat do ohně. „V čem byl ten sedmý svitek důležitější ve srovnání se zbývajících devíti?“

„Líčil pohřeb faraona Mamose, ajak věřím, i směr, který by nás mohl dovést k hrobce.“

„Věříte, ale jistě si nejste?“ Otočil se k ní a pohrabáč držel v ruce jako zbraň připravenou k akci. Rty měl sevřené v tvrdé linii a oči se mu leskly. V takovéto náladě z něj šel strach.

„Větší část sedmého svitku je psána v podivných šifrách, v jakýchsi sekvencích mystických veršů. Právě se nám s Duraidem začalo dařit jejich rozšifrování, když -“ odmlčela se a zhluboka vzdychla, „když ho zavraždili.“

„Určitě máte kopie něčeho tak cenného.“ Hleděl na ni upřeně, až jí běhal mráz po zádech. Zavrtěla hlavou.

„Všechny mikrofilmy, naše poznámky, vše zmizelo spolu se svitkem. Poté, co zabili Duraida, vrátili se do našeho bytu a zničili můj počítač, kterým jsem archivovala celý náš výzkum.“

Odhodil pohrabáč na podlahu, až to zařinčelo, a vrátil se ke stolu. „Takže vy nemáte pro svá tvrzení nejmenší důkazy? Nic, co by dosvědčilo pravdivost vašich slov?“

„Nic,“ souhlasila, „s výjimkou toho, co mi zůstalo tady.“ Dlouhým štíhlým ukazováčkem si poklepala na čelo. „Mám dobrou paměť.“

Zamračil se a prohrábl si prsty husté vlnité vlasy. „A proč jste vlastně přišla za mnou?“

„Přišla jsem vám nabídnout pohled na hrobku faraona Mamose,“ odpověděla jednoduše. „Pokud ji ještě chcete vidět.“ Jeho výraz se okamžitě změnil. Zašklebil se jako nevychovaný školák. „V této chvíli si nevzpomínám na nic, co bych toužil spatřit víc.“

„Pak spolu budeme muset sestavit něco jako pracovní smlouvu,“ pravila a nahnula se kupředu stylem obchodníka nedočkavého uzavření dohody. „Nejdříve mi dovolu, abych řekla, jak si to představuji já, a pak můžete udělat totéž vy.“

Bylo to těžké jednání a hodinu po půlnoci musela Royana připustit, že je vyčerpaná. „Už nejsem schopná uvažovat pořádně. Neodložme to na zítřejší ráno?“ Stále se ještě nedohodli.

„Už je ráno,“ připomněl jí. „Ale máte pravdu. Je to ode mě bezohledné. Můžete se vyspat tady, je vám zde k dispozici dvacet sedm ložnic.“

„Ne, děkuji,“ vstala „Pojezu domů.“

„Cesta bude namrzlá,“ varoval ji. Pak ale zahlédl v jejích očích odhodlanost a zvedl ruce na znamení kapitulace. „Dobrá. Nebudu víc naléhat. Vkolik zítra začneme? Mám v deset schůzku se svými právníky, ale můžeme být do oběda hotovi. Proč bychom zde nemohli pracovně poobědvat? Odpoledne jsem měl sice střílet v Cantonu, ale není problém to odvolat. Budu tak mít odpoledne a večer pro vás.“

Schůzka s právníky proběhla dopoledne v quentonské knihovně.

Nebyla to záležitost ani snadná, ani příjemná, ale popravdě nic takového nečekal. V poslední době se mu začal soukromý svět rozpadat před očima. Jen zatínal zuby při vzpomínce na začátek roku, na osudný moment nepozornosti a únavy na zledovatělé dálnici a oslňující světla kamionu, který se na ně řítí.

Ještě se zdaleka nezotavil z jedné rány, když přišla druhá. Tentokrát to byla finanční zpráva od Lloydova pojišťovacího syndikátu, pro který představoval Nicholas j méno, podobně jako před ním jeho otec a děd. Půl století se rodina těšila pravidelnému příjmu z podílu na zisku syndikátu. Nicholas si byl vědom své účasti na případných ztrátách i toho, že není nijak omezená, ale až doposud ho tato zodpovědnost trápila málo, protože za posledních padesát let syndikát ani jednou nevykázal vážnější ztráty.

Pak ale zemětřesení v Kalifornii a pokuty uložené jistě nadnárodní chemické společnosti za znečištění ovzduší zvedly výčet ztrát, které přesáhly sumu dvaceti šesti miliónů liber. Nicholasův podíl činil více než dva a půl miliónu. Malou část už splatil, ale termín pro zaplacení zbytku se přiblížil na necelých osm měsíců. To ještě nemohl tušit, jaké nemilé překvapení mu chystá následující rok.

Celou quentonskou sadbu cukrové řepy totiž postihla rhizománie, šílená kořenová nemoc. Ztratil všechno, téměř tisíc akrů.

„Musíme někde získat dva a půl miliónu,“ prohlásil jeden z právníků. „Neměl by to být problém. Hala je plná cenných věcí a stejně tak i muzeum. Co bychom mohli rozumně očekávat z prodeje části exponátů?“

Při pouhé myšlence na prodej Ramsesovy sochy nebo

Hamurabiho vlasy či jiných částí milovaných sbírek z haly nebo muzea Nicholas cítil, jak mu trne šíje. Věděl sice, že by zaplatily dluhy, ale nebyl si jistý, jestli sbírek dokáže žít. Dal by přednost čemukoliv jinému, jen aby se jich nemusel vzdát.

„V žádném případě ne,“ přerušil ho Nicholas a vysloužil si chladný právníkův pohled.

„Dobrá, poohlédneme se po něčem jiném,“ pokračoval nelitostně. „Je zde stádo dojníc.“

„To se štěstím vynese nějakých sto tisíc,“ zavrčel Nicholas. „Už zbývá jen najít dva milióny a čtyři sta tisíc.“

„A co závodní koně,“ vmísil se do hovoru účetní.

„Mám všeho všudy šest trénovaných koní. Dalších dvě stě tisíc,“ usmál se Nicholas takhle. Už jsme se dostali na dva celé a dvě desetiny miliónu. Pomalu se blížíme k cíli.“

„Jachta,“ vzpomněl si mladší z právních zástupců.

„Je starší než já,“ zavrtěl hlavou Nicholas. „Proboha, vždyť patřila kdysi mému otci. Těžko se vám ji podaří udat. To už jsou cennější moje flinty.“

Oba právníci se sklonili nad seznamy. „Ano, ještě zde máme pár purdeyových proudových čerpadel. V dobrém stavu. Odhadem za čtyřicet tisíc.“

„Jistě. Také mám ještě pár obnošených ponožek a nějaké podvlékačky,“ přiznal Nicholas. „Proč jste je nedali na seznam?“

Právníci poznámku ignorovali. „Pak je zde londýnský dům,“ pokračoval starší nevzrušeně; dávno přivykl lidskému utrpení. „Dobré místo. Hodnota jeden a půl miliónu.“

„Ale ne v současném finančním klimatu,“ namítl Nicholas. „Milión zní reálněji.“ Právník si udělal poznámku na okraj dokumentu a pokračoval dál. „Chceme snad všichni, aby se nemuselo prodat celé panství?“

Tvrdé a nepříjemné jednání skončilo, aniž cokoliv s konečnou platností vyřešili. Nicholas byl znechucený a nazlobený. Vyprovodil právníky a odešel do rodinných prostor, aby se osprchoval a vyměnil si košili. Dodatečně, aniž by k tomu měl rozumný důvod, se oholil a natřel tvář vodou po holení.

Projel parkem a nechal rangerover na parkovišti u muzea. Sněžení přešlo v plískanici, a než se od auta dostal do budovy, měl vlasy plné velkých studených kapek.

Royana čekala v kanceláři paní Streetové. Zdálo se, že ty dvě spolu docela dobře vycházejí. Zastavil se na chvíli přede dveřmi a poslouchal Royanin smích. Začal se cítit o trochu lépe.

Kuchařkajim poslala z hlavní budovy teplý oběd. Určitě věřila v zázračnou moc vydatného jídla, které je schopné vylepšit i náladu psiho počasí, a nemýlila se. Přinesli mísu husté zeleninové polévky s nudlemi, lancashirské hovězí ragú a půl láhve červeného burgundského pro něj a džbánek čerstvě vymačkané pomerančové šťávy pro Royanu. Jedli před krbem a do oken hnal vítr vlny dešťových kapek.

Při jídle ji požádal, aby mu vyprávěla podrobnosti o

Duraidově smrti. Nevynechala nic a vzpomněla i svoje zranění; vyhrnula rukáv a ukázala zavinutou paži. Poslouchal pozorně, když mu líčila příhodu, jak jí v ulicích Káhiry podruhé usilovali o život.

„Žádné podezření?“ zeptal se poté, co skončila. „Nikdo, koho byste mohla podezírat, že v tom má prsty?“

Zavrtěla hlavou. „Přišlo to tak náhle, bez nejmenšího varování.“

Jídlo dokončili v tichosti - oba si nechávali myšlenky pro sebe. Při kávě připomněl účel schůzky. „Co bychom se vrátili k naší smlouvě?“

Dohadovali se celou hodinu.

„Jak mám souhlasit s vaším podílem na kořisti, dokud nebudu vědět, co do podniku vložíte?“ protestoval Nicholas a dopil kávu. „Nakonec stejně po mně budete žádat, abych výpravu vedl a financoval,“

„Musíte uvěřit v hodnotu mého příspěvku. Jinak prostě žádná kořist, jak tomu říkáte, nebude. Ostatně můžete být

klidný, nemíním vám říct nic dalšího, dokud smlouvu neuzavřeme a neplácne si.“

„Nezdá se vám to trochu drsné?“ zeptal se. Lstivě se usmála.

„Pokud se vám moje podmínky nezdají, Duraidův seznam obsahuje ještě tři další jména,“ pohrozila.

„Dobrá, dobrá.“ Zastavil ji s přesvědčivým výrazem mučedníka. „Souhlasím s vaším návrhem. Ale jak vypočítáme rovný díl?“

„Já si vyberu první kus z předmětů, které se nám podaří najít. Vy si vyberete druhý a tak dál, na střídačku.“

„A co kdybych já vybíral první?“ pozvedl obočí.

„Losujme,“ navrhla.

Vytáhl z kapsy drobné.

„Volte stranu!“ Vyhodil minci, a když už byla ve vzduchu, Royana zvolala: „Hlava.“

„Zatraceně!“ vykřikl. Zvedl peníz a dal ho zpátky do kapsy. „Takže možnost prvního výběru z kořisti je vaše, bude-li jaká.“ Podal jí ruku přes jídelní stůl. „První věc bude vaše a můžete si s ní dělat přesně to, co se vám zlíbí. Třebaji darovat do muzea v Káhiře, pokud ještě bude trvat vaše podivínská úchylka. Ujednáno?“ zeptal se. Podala mu ruku.

„Ujednáno!“ souhlasila a dodala, „partnere.“

„A teď se do toho dáme. Už žádné další tajnosti. Řekněte mi vše, každou podrobnost, kterou jste doposud zamlčela.“

„Přineste tu knihu,“ ukázala na výtisk Řeky bohů. Než ji donesl, odsunula stranou špinavé nádoby. „Nejdříve projdeme tu část, kterou napsal Duraid.“ Nalistovala poslední stránku. „Tady. Zde začal Duraid kalit vodu.“

„Dobrý přírůstek,“ zasmál se Nicholas. „Ale prosím vás, zjednodušte to. Už jste se taky vody nakalila dost.“

Ani se neusmála. „Až potud příběh znáte. Hyksósové se svými nepřemožitelnými vozy vyženou královnu Lostris a její lid z Egypta. Běženci prchají na jih proti proudu řeky až k soutoku Bílého a Modrého Nilu. Jinak řečeno, k dnešnímu Chartúmu. To vše poměrně věrně odpovídá skutečnostem uvedeným na svitcích.“

„Vzpomínám si. Pokračujte.“

„V útrokách říční galérie vezou mumifikované tělo manžela královny Lostris, faraona Mamose VIII. Před dvanácti lety, když ležel na smrtelném loži zasažený do hrudi Hyksósovým šípem, mu odpřísáhla, že pro něj najde bezpečné místo, kde ho uloží k poslednímu odpočinku i s jeho nesmírnými poklady. V Chartúmu se rozhodne, že nastal čas, aby svůj slib splnila. Vyšle syna, tehdy čtrnáctiletého prince Memona s oddílem vozů, aby našel vhodné místo pro pohřbení. Memona doprovází jeho vychovatel a vypravěč celého příběhu neúnavný otrok Taita.“ „V pořádku, pamatuji si tuto část. Memon a Taita se radí se zajatými shilluckými otroky a na jejich radu se vydávají levým ramenem řeky, které dnes známe pod jménem Modrý Nil.“

Royana přikývla a pokračovala. „Jeli dál k východu a narazili na hrozivé hory, vysoké tak, že je popisuje jako modré hradby. Co jste až doposud četl v knize, je víceméně věrný přepis svitků, ale zde,“ poklepala ukazováčkem na otevřenou stránku, „zde začíná Duraidův zaváděcí manévř. V popisu předhůří kopců =“

Dříve než stačila pokračovat, vložil se do vyprávění

Nicholas. „Když jsem tu pasáž četl poprvé, napadlo mě, že popis krajiny neodpovídá přesně místu, kde Modrý Nil opouští etiopskou vysočinu. Tam není žádné předhůří. Nil vytéká z příkrého západního masivu hor, jako když had vylézá z díry. Autor popisu zřejmě neznal Modrý Nil a jeho tok.“

„Vy tu oblast znáte?“ zeptala se Royana. Usmál se a přikývl.

„Za mladých let, to jsem byl dokonce hloupější než teď, jsem vymyslel grandiózní plán, jak splavit na člunech soutěsku Abbay od jezera Tana dolů až k přehradě u Roseries v Súdánu. Abbay je etiopský název Modrého Nilu.“

„Proč jste to chtěl udělat?“

„Protože to ještě nikdo neudělal. Major Cheesman, britský konzul, se tam v roce 1932 jen podíval a málem se utopil. Domníval jsem se, že když o své cestě natočím film a napíšu knihu, zbohatnu na honorářích. Přemluvil jsem otce, aby výpravu financoval. Byl to jistý druh šíleného podniku, jaké otec miloval. Dokonce se chtěl výpravy sám zúčastnit. Prostudoval jsem celý tok Modrého Nilu a nejen na mapách. Koupil jsem dokonce starou Cessnu 180 a proletěl kaňon řeky - pět set mil od jezera Tana až k přehradě. Jak jsem už řekl, bylo mi jedenadvacet a byl jsem blázen.“

„Jak to skončilo?“ ptala se fascinována. Duraid se o něčem takovém nikdy nezmínil, ale cítila, že přesně takový typ dobrodružství mohla od tohoto muže čekat.

„Naverboval jsem osm svých kamarádů ze Sandhurstu a obětovali jsme pokusu celé vánoční prázdniny. Skončilo to fiaskem. Vydrželi jsme na té divoké vodě sotva dva dny. Ta soutěskaje nejpekelnější kout na světě, jaký jsem poznal. Grand kaňon na řece Colorado v Arizoně je sice stejně drsný, ale téměř o polovinu plytčí. Řeka nám rozbila kajaky dříve, než jsme z pěti set mil stačili urazit dvacet. Museli jsme dole zanechat všechnu výbavu a vyšplhat se po útesech zpátky do civilizace.“

Na chvíli zvažněl. „Ztratil jsem dva kamarády. Bobby Palmer se utopil a Tim Marshall spadl z útesu. Ani jsme nebyli schopni postarat se o jejich těla. Ještě dodnes tam někde leží. Musel jsem to oznamovat jejich rodičům,“ odmlčel se při vzpomínce na smutné události.

„Už se někomu podařilo splavit Modrý Nil?“ zeptala se, aby ho odvedla od mučivých vzpomínek.

„Ano. Za pár let jsem se tam vrátil. Tentokrát už ne jako vůdce, ale jako mladší člen oficiální expedice britské armády. Spojeným silám pozemního vojska, námořnictva a letectva se podařilo řeku porazit.“

Hleděla na něho s posvátným úžasem. On nakonec opravdu sjel Abbay. Cítila, jak ji k němu přitahuje mocná síla osudu. Duraid měl pravdu. Na zemi asi opravdu nebylo vhodnějšího muže pro úkol, který měla před sebou.

„Pak tedy o soutěsce a její skutečné povaze máte vědomost jako nikdo jiný na světě. Pokusím se ve stručnosti vylíčit, o čem se Taita v sedmém svitku zmiňuje. Bohužel, ta část se nedochovala neporušená, a proto jsme museli s Duraidem prázdná místa doplňovat odhadem podle zbývajících textů.“

Řeknete mi pak, jak Taitův popis souhlasí s vaší vlastní znalostí terénu.“

„Jen do toho,“ pobídl ji.

„Taita popsal západní hradbu hor shodně jako vy. Příkrá stěna, ze které se vynořuje řeka. Museli opustit vozy, protože jim nebyly ve strmém a rozervaném terénu soutěsky nic platné. Byli donuceni pokračovat pěšky s nákladem přeloženým z vozů na hřbety koní. Brzy však strmost kozích stezek vzrostla natolik; že začaly být nebezpečné. Ztratili několik koní - spadli dolů do řeky pod nimi -, ale ani to je neodradilo a pokračovali dál poslušni příkazů prince Memona.“

„Já to vidím přesně tak, jak je to popsáno. Je to otřesný kus krajiny.“

„Taita dál popisuje, jak došli k sérii překážek, které nazývá stupně. Nemohli jsme s Duraidem s jistotou tvrdit, o co šlo, ale podle všeho se jednalo o vodopády.“

„V kaňonu Abbay o ně není nouze,“ přikývl Nicholas.

„Zde je nejdůležitější část odkazu. Taita nám říká, že po dvaceti dnech cesty nahoru roklí přišli k druhému stupni. Právě zde dostal princ nečekanou zprávu od svého mrtvého otce, který mu ve snu sdělil, že si toto místo vybral pro svůj poslední odpočinek. Taita se již dále nezmiňuje, že by šli dál. Pokud by se nám podařilo určit překážku, která je zastavila, budeme znát přesně vzdálenost, jak daleko do soutěsky pronikli.“

„Abychom mohli pokračovat, budeme potřebovat mapy hor a jejich družicové fotografie. Také musím projít své poznámky a deník expedice,“ uvažoval nahlas Nicholas. „Snažím se aktualizovat svoji knihovnu dokumentů, a tak by měly být nejnovější mapy a snímky z oběžné dráhy zde, v archivu muzea. Jsou-li tady, pak je paní Streetová ten pravý člověk, který je může najít.“

Vstal a protáhl se. „Vytáhnú své záznamy ještě dnes večer a pročtu je. Můj pradědeček na konci minulého století také lovil a sbíral v Etiopii. Mám poznamenáno, že v roce 1890, nebo tak nějak, překročil Modrý Nil poblíž Debra Markos. Podívám se i na jeho paměti, jsou uloženy v našich archivech. Ten starý divoch možná napsal něco, co by se nám mohlo hodit.“

Doprovodil ji ke starému zelenému landroveru na parkoviště, a když nastartovala, domlouval ji otevřeným bočním oknem. „Stejně si myslím, že byste měla zůstat tady. Do Brandsbury to musí být víc než půl druhé hodiny jízdy. Denně, tam a zpátky, to představuje tři hodiny. Čeká nás ještě spousta práce, než můžeme pomýšlet na cestu do Afriky.“

„Co by si pomysleli lidé?“ zeptala se a pustila spojku. „Nikdy jsem příliš na lidi nedal,“ volal za ní. „Kdy vás zítra uvidím?“

Vystrčila hlavu z okna a volala zpátky: „Musím se zastavit u doktora v Yorku. Má mi vytáhnout stehy z ruky.“

Nedostanu se sem předjednáctou „

Vítr jí hodil do tváře prameny tmavých vlasů; brunety ho vždy přitahovaly a sama Rosalinda měla podobné východní rysy. Už pouhé srovnání v něm vyvolalo pocit viny a nevěry, ale myšlenek na Royanu se stejně nezbyl.

Od chvíle, kdy Rosalinda odešla, byla Royana první ženou, která vzbudila jeho zájem. Lákal ho její smíšený původ.

Byla dost exotická a provokovala jeho zálibu v Orientu, ale přitom natolik anglická, aby mluvila jeho jazykem a rozuměla jeho smyslu pro humor. Byla vzdělaná a znala věci, které ho zajímaly, a navíc obdivoval jejího ducha. Ženy z Východu jsou obvykle od narození vychovávány v pokoře a v sebezapírání. Tato žena byla jiná. Georgina po telefonu domluvila Royaně návštěvu u lékaře v Yorku. Vyjely z chalupy v Brandsbury hned po snídani. Georgina řídila a Div seděl mezi nimi.

Když zahýbaly na vesnickou cestu, všimla si Royana velkého kamionu značky Man, který zaparkoval vedle pošty, ale tím to skončilo a víc na něj nemyslela.

Za vesnici ve volné krajině se cesta místy ztrácela v husté mlze, jež snižovala viditelnost na pár desítek metrů. Georgina ale nebrala počasí příliš vážně a hnala starý landrover co to dalo. Royana občas mrkla na ručičku tachometru; pohybovala se trvale napravo od údaje šedesáti mil v hodině.

Ohlédla se náhodou a spatřila, že kamion jede za nimi. Nad mořem přízemního oparu viděla jen jeho kabinu - plula jako horní můstek ponorky na oceánu mlhy. Ještě chvíli kabinu pozorovala, než ji mlžná clona zahalila a spolkla úplně.

Otočila hlavu zpátky a poslouchala matku.

„Tahle vlada je pěkný spolek neschopných blbečků.“

Georgina přivírala oči před kouřem cigarety, která jí visela v koutku úst. Řídila jednou rukou a druhou drbala Diva za hedvábnými plácačkami uší. „Nemám nic proti ministrům, jestli se samým koumáním dostanou za hranice blbosti, ale když začnou donekonečna omílat okolnosti mé penze, tak mám dojem, že zešílím.“ Důchod za léta služby v zahraničí byl její jediný příjem a sotva se dal nazvat dostatečným.

„Mami, snad by sis nepřála vládu labouristů?“ škádlilaji Royana. Matka byla odjakživa zarytý konzervativce.

Georgina chvíli zaváhala a pak se elegantně vyhnula volbě „Chci jen říct, ať se vrátí Maggi.“

Royana se vytočila mírně na sedadle a znovu pohlédla dozadu přes ušpiněné zadní sklo. Nákladák byl pořád za nimi.

Trčel z mlhy a z ohonu modrého dýmu, který se za landroverem táhl podobně jako kondenzovaná vodní pára za letadlem na obloze. Až doposud za nimi jel s odstupem, ale najednou zrychlil a blížil se.

„Myslím, že nás chce předjet,“ komentovala situaci Royana.

Masivní kapota tahače už byla sotva dvacet stop od jejich zadního nárazníku. Chladič vozu se řvavým chromovaným nápisem „MAN“ čněl do výše za landroverem tak vysoko, že nebylo ani vidět řidiče.

„Kdekdo se mě snaží předjet. Takhle by se dal uvést celý můj životní příběh,“ lamentovala Georgina a vytrvale jela středem úzké cesty.

Royana znovu pohlédla zpět a zjistila, že se monstrum ještě víc přiblížilo. Nyní již vyplňovalo celé zadní sklo. Řidič kamionu přeřadil a obrovský motor se hrozivě rozeřval.

„Raději bys měla ustoupit. Zdá se, že to myslí vážně.“ „Jen ať počká,“ vrčela Georgina volným koutkem úst.

„Trpělivost přináší ovoce. Stejně ho teď nemohu pustit dopředu, před námi je úzký kamenný most. Znáš tu cestu

stejně dobře, jako bych šla doma do koupelny.“

V tentýž okamžik spustil řidič tahače klakson. Jeho zvuk byl ohlušující. Div skočil na zadní sedadlo a začal podrážděně štěkat.

„Blbec jeden,“ klela Georgina upřímně. „Na co si to hraje? Zapiš si jeho číslo, nahlásím ho v Yorku policii.“

„Má poznávací značku od bláta, nemohu nic přečíst. Ale vypadá jako z kontinentu. Myslím, že je německá.“

Řidič zpomalil, jako by slyšel protesty, a tak vzdálenost mezi vozidly znovu narostla na dvacet metrů. Royana se vytočila na sedadle úplně a sledovala situaci za vozem.

„Tohle vypadá lépe,“ poznamenala nevzrušeně Georgina.

„Neotesaná Hun se učí mravům.“ Hleděla upřeně do mlhy před sebou. „Támhle je most.“

Royana konečně zahlédla v kabině řidiče. Měl na hlavě modrou vlněnou kuklu, která mu kryla celý obličej kromě očí a nosu. V jeho vzhledu bylo cosi zlověstného.

„Pozor!“ vykřikla náhle Royana. „Jede přímo na nás!“

Stupňované hučení motoru obrovského kamionu přešlo v řev. Pohlcoval je a ohlušoval jako hukot rozbouraného moře. V poslední chvíli viděla Royana jen masu lesklé oceli a pak předek tahače narazil zezadu na landrover.

Náraz ji hodil napůl přes opěradlo sedadla. Zvedla se a uviděla, že je nákladák vleče jako liška drozda. Tlačil je před sebou na ocelové traverze chránící chromovanou mříž chladiče.

Georgina zápolila s volantem, aby udržela kontrolu nad vozem, ale všechno její úsilí bylo marné. „Neudržím to.“ křičela.

„Most! Snaž se dostat ven =“

Royana zatlačila na upínací sponu bezpečnostního pásu a chytila kliku dveří. Naprosto neovladatelný vůz byl nekontrolovaně smýkán napříč cestou a kamenná stěna mostu jim letěla vstříc závratnou rychlostí.

Dveře v Royanině ruce povolily, ale už je nedokázala naplno otevřít. Vůz narazil na masivní kamenný sloup strážící vjezd na most.

Čelní sklo vypadlo a roztříštilo se o kameny. Obě ženy vykřikly současně, a když se vozidlo začalo deformovat, setrvačná síla je vymrštila kupředu. Landrover, vyhozený z cesty, se převrátil a začal se kutálet z náspu dolů.

Royana katapultovaná otevřenými dveřmi vypadla vedle vraku. Sklon svahu zmínil její dopad, ale stejně ji náraz na zem zbavil na chvíli dechu. V kotrmelcích padala dolů svahem, dokud její nedobrovolný sestup nezastavila ledová lázeň v řece pod mostem.

Ještě než jí voda zakryla hlavu, uvědomila si, že nad sebou vidí oblohu a most. Stačila na kratičky okamžik zahlédnout tahač; vezl za sebou dva mohutné návěsy dobře viditelné nad zábradlím mostu.

Koutkem oka zahlédla těžké zelené plachty přivázané přes oka k tělu vleků a na nich značku a název společnosti. Ale dříve, než stačila nápis přečíst, se hladina nad ní zavřela. Chlad vody ji podruhé vyhnal vzduch z plic.

Zoufale bojovala s proudem, až se dostala zpátky k hladině. Zjistila, že ji voda snesla poněkud níže. Promočený oděv ji nedovoloval příliš plavat a na břeh jí pomohla větev stromu spadající do vody.

Klečela v blátě, vykašlávala spolykanou vodu a pomalu si ověřovala, jestli havárii přežila bez zranění. Ale starosti o vlastní zdra ví rychle zatlačil do pozadí bolestný matčin nářek ozývající se z převráceného vraku.

V šíleném spěchu se vydrápala z bláta a klopýtala mokrou, zčásti namrzlou houštinou starých travin k místu, kde při úpatí náspu leželo na střeše to, co zbylo z landroveru. Na pomačkané a potřhané karoserii stříbřitě svítily čerstvé hliníkové jizvy v místech, kde se sloupila vrstva tmavě zeleného laku. Když se dostala k vraku, motorjiž zhasl, ale kola se dál bláznivě točila v nesmyslné jízdě nikam.

„Mami! Kde jsi?“ volala, ale nikdo neodpovídal a nářek neustával. Royana se vydala za zvukem a musela se přidržovat rozbité karoserie, aby se udržela na nohou. Děsila se toho, co uvidí.

Georgina seděla na mokré zemi bokem opřená o vůz, nohy měla podivně zkroucené před sebe. Špička levé holínky směřovala opačným směrem a v nepřírodném úhlu se bořila do bláta.

Bezpochyby měla nohy zlámané v kolenou nebo někde blízko nich.

Ale nohy samy nebyly příčinou jejího nářku. Vklíně držela Diva. Skláněla se nad ním zhroucená v žalu, který v nekontrolovaných vzlycích vyvěral ze samotné duše. Váha vozu vmačkla do země jeho hrudník a rozdrtila ho. Z tlamy mu v posledním úsměvu visel dlouhý růžový jazyk a z jeho špičky skapávala krev, kterou Georgina vytrvale utírala šátkem. Royana se svezla na kolena vedle matky a objalajjednou rukou kolem ramen. Ještě ji nikdy neviděla plakat.

Tiskla ji k sobě a pokoušela se ji ukonejšit a zastavit nepřetržitý nářek. Marně.

Nevěděla, jak dlouho takhle zůstala, ale nakonec ji vyburcovaly matčiny zmračené nohy a obavy, aby se řidič kamionu nevrátil dokončit dílo. Vylezla náspem nahoru na silnici a roztřesená zastavila první auto, které se objevilo na cestě.

Dvě hodiny po termínu, kdy měla Royana dojet na schůzku, vzrostly Nicholasovy obavy natolik, že zvedl telefon a zavolał policii v Yorku. Naštěstí si všiml poznávací značky landroveru a nebylo pro něj nijak obtížné si ji zapamatovat; tvořila ji kombinace iniciál jeho matky a nešťastného čísla třináct. Chvilí trvalo, než policistka vyhledala údaje na počítači a vrátila se k telefonu. „Bohužel vám pane musím sdělit, že vůz paní Lumleyové měl dnes ráno nehodu.“

„Co je s řidičem?“ stroze se dožadoval Nicholas.

„Řidiče i spolujezdce odvezli do Minsterské nemocnice v Yorku.“

„Jsou v pořádku?“

„Lituji, pane, ale tyto informace nemáme.“

Nicholasovi trvalo čtyřicet minut, než se dostal do nemocnice, a skoro stejnou dobu, než našel Royanu. Seděla na ženském chirurgickém oddělení vedle lůžka a čekala, až se matka probudí z narkózy.

Vzhlédla, když se za ní objevil Nicholas. „Jste v pořádku? Co se to, ksakru, stalo?“

„Maminka - má zle polámané nohy. Museli jí stehenní kost spojovat drátem.“

„A co vy. Co se stalo vám?“

„Pár odřenin a škrábanců. Nic vážného.“

„Jak k tomu došlo?“

„Nějaký nákladák - vytlačil nás z cesty.“

„Úmyslně?“ Nicholas cítil, jak se uvnitř zachvěl při vzpomínce najiný nákladní vůz, v noci a najiné cestě.

„Myslím, že ano. Řidič měl nasazenou kuklu a narazil do nás zezadu. Musel to udělat schválně.“

„Reklajste to policii?“

Přikývla. „Dnes ráno, dlouho před nehodou, byla hlášena ztráta tahače. Jeho řidič s ním zastavil před jedním z těch bister kolem cest. Je to Němec. Neumí anglicky.“

„Toje potřetí, co se vás pokusili zabít,“ řekl Nicholas zasmušile. „Musím se na to podívat sám.“

Vyšel z pokoje do nemocniční čekárny a přistoupil k telefonu. Náčelník policie v Yorku byl Nicholasův osobní přítel stejně jako zprávce nemocnice.

Když se vrátil, Georgina už přišla k sobě. Třebaže byla omámená, stačila si s potěšením všimnout, žeji odvázejí na soukromý nemocniční pokoj. Výměnu zařídil Nicholas. Chirurg -ortoped se dostavil o pár minut později.

„Zdravím tě, Niku. Co tu děláš?“ pozdravil Nicholase. Royanu překvapovalo, kolik lidí ho zná.

Doktor se začal věnovat Georgině. „Jak se cítíte? Pořídili jsme si mírně komplikovanou zlomeninu. Kost vypadala jako konfety. Podařilo se nám to dát dohromady, ale budete u nás muset zůstat přinejmenším deset dní.“

„Tak to vidíte, mladá paní,“ podotkl Nicholas, když opustili spící Georginu. „Co víc by vás mohlo přesvědčit?“

Hospodyně už pro vás v Quentonu připravuje pokoj. Nenechám vás přece samotnou potloukat se po okolí. Při dalším pokusu by mohli mít víc štěstí.“

Bylajestě příliš rozrušená a otřesená, aby se vzmohla na odpor. Pokorně usedla na přední sedadlo rangeroveru a nechala se odvézt do ordinace, vytáhnout stehy a pak do Quenton Parku. Hned jak přijeli, zavedli do její ložnice.

„Kuchařka vám pošle večeri do pokoje. A nezapomeňte si vzít prášek na spaní, co vám dal doktor. Jo, a pokud chcete, aby vám někdo přivezl z Bransbury vaše věci, dejte klíč od matčiny chalupy paní Streetové. Prozatím vám hospodyně nachystala nějaké věci na noc a kartáček na zuby. Do zítřejšího rána už o vás nechci nic slyšet.“

Bylo to příjemné nechat si od něho organizovat život. Poprvé od hrozné noci v oáze zažívala zase pocit jistoty a bezpečí. Ale přesto si její sebevědomí neodpustilo alespoň drobné gesto nezávislostitabletku pro spaní spláchla na toaletě.

Dlouhá noční košile z čistého hedvábí, u krku a na manžetách zdobená jemnou kambrijskou krajkou, ležela připravená na polštáři. Nikdy na sobě neměla takovou luxusní věc. Dotyk látky na holé kůži byl vzrušující. Uvědomila si, že musela patřit jeho ženě, a to poznání v ní rozbouřilo vír myšlenek. Vlezla do postele se čtyřmi sloupy v rozích a uvažovala. Ale ani nezvyklá rozloha přespříliš měkké matrace, ani neznámé prostředí ji dlouho nedokázaly bránit ve spánku a po chvíli usnula.

Ráno ji vzbudila mladá pokojská s čerstvým výtiskem Timesů a šálkem čaje Earl Grey. Po několika minutách se objevila znovu a přinesla Royaninu kabelu s věcmi.

„Sir Nicholas by s vámi rád posnídal v jídelně o půl deváté,“ vyřizovala vzkaz.

Při sprchování si Royana prohlížela své nahé tělo v dlouhém zrcadle vyplňujícím celou jednu stěnu koupelny. Kromě nedávné jizvy po noži, živé a ještě daleka nezhojené, našla čerstvé stopy po havárii; modřinu na stehně a další na boku a hýždí. Natahovala si punčocháče a cítila, jak drhnou na odřené, drsné kůži. Když pak sestupovala po hlavním schodišti, aby se poohlédla po jídelně, mírně kulhala.

Nicholas vzhledl od novin a pozdravil ji. „Poslužte si,“ pokynul rukou k snídani připravené na servírovacím stolku. Zaváhala okamžik na prahu. Když si o chvíli později nakládala smažená vajíčka na talířek, pohlédla na krajinku na stěně před sebou. Vzpomínala na jméno malíře. Ano, bude to John Constable, ujistila se v duchu.

„Spala jste dobře?“ Nečekal na odpověď a pokračoval: „Volali mi z policie. Našli ten kamion opuštěný na odstavné ploše v Harrogate. Chystají se ho prohlédnout, ale sami nečekají, že by něco podstatného zjistili. Zdá se, že máme co činit s někým, kdo ví, co dělá.“

„Musím zavolat do nemocnice,“ odpověděla.

„Už jsem to udělal. Matka měla klidnou noc. Nechal jsem vzkaz, že ji večer navštívíte.“

„Až večer?“ zatvářila se přísně. „Proč tak pozdě?“

„Mám v úmyslu nedopřát vám do té doby čas. Musím nějakým způsobem zhodnotit investované peníze.“

Když přišla ke stolu, vstal, odtáhl židli dozadu a usadil ji. Taková zdvořilost ji zaskočila a cítila se mírně nesvá, ale přešla to bez komentáře.

„Z prvního útoku na vás a Duraida ve vile v oáze nemůžeme dělat žádné závěry, s výjimkou skutečnosti, že vrahové věděli přesně, po čem jdou a kde to mají hledat.“ Náhlá změna předmětu hovoru ji vyvedla z rovnováhy. „Ale zamysleme se trochu nad druhým pokusem v Káhíře. Ten ruční granát v autě. Kdo kromě ministra věděl, že k němu to odpoledne máte jít?“ Odpověděla, hned jak dožvýkala a polkla sousto. „Nejsem si jistá. Myslím, že jsem se o tom zmínila Duraidovu sekretářku a možná i některému z jeho asistentů.“

Zamračil se a pokýval hlavou. „Takže o vaší návštěvě věděla půlka muzea?“

„Ano, tak nějak. Bohužel.“

Chvilí uvažoval. „Kdo věděl o tom, že odjíždíte z Káhíry a znal cíl vaší cesty? Kdo věděl, že budete bydlet u matky v Bransbury?“

„Jistý úředník správy muzea mi přivezl na letiště diapozitivy.“

„Reklajste mu, kterým letadlem letíte?“

„Ne, rozhodně ne.“

„Mluvilajste o tom vůbec s někým?“

„Ne. Počkejte - „, zaváhala.

„Ano?“

„Zmínila jsem se před ministrem během rozhovoru. Když jsem žádala o volno. Ale on přece - určitě ne.“ V jejím výrazu se zračila hrůza, kterou v ní ta představa vyvolala.

Nicholas pokrčil rameny. „Stávají se různé věci.

Pochopitelně že ministr věděl vše o vašem studiu sedmého svitku.“

„Neznal všechny podrobnosti, ale - ano - v podstatě věděl, co sledujeme.“

„Dobrá. A nyní další otázka. Kávu, nebo čaj?“ Naplnil jí hrníček kávou a pokračoval. „Zmínil jste se o Duraidově seznamu sponzorů. Nemohl by nám posloužit jako zkrácený seznam podezřelých?“

„Muzeum Getty?“ řekla a on se zasmál.

„Můžeme je klidně škrtnout. Ti sotva budou po ulicích Káhiry házet granáty. Kdo další figuroval na seznamu?“

„Gotthold Ernst von Schiller.“

„Hamburk. Těžký průmysl. Zušlechťování kovů a slitin. Úprava výchozích rud.“ Nicholas přikývl. „A třetí jméno?“

„Peter Walsh“, odpověděla. „Z Texasu.“

„To je ten pravý“, přikývl. „Žije ve Fort Worth. Licence na rychlá občerstvení. Zásilkový prodej.“ Jen velmi málo sběratelů je schopno konkurovat větším institucím, pokud jde o přírůstky starožitností nebo při financování archeologických výzkumů. Nicholas je znal všechny, protože tvořili vzájemně antagonistické společenství ne víc než dvou tuctů osob. Utkal se s nimi nejednou na půdě aukčních síní Sotheby a Cristie, nemluvě o méně legálních místech, kde se prodávaly „čerstvé“ starožitnosti. Specifikace „čerstvá“ v oboru znamenalo, čerstvě vykopaná ze země.

„Jsou to oba bandité s chtivými očima. Dokázali by sníst vlastní děti, aby zahnali hlad. Co by asi udělali, kdyby je napadlo, že jim stojíte v cestě k Mamosově hrobce? Nevíte, jestli se někdo z nich nespojil s Duraidem po vydání knihy takjakojá?“

„Možná ano. Nevím.“

„Nedovedu si představit, že by nevyužili tak lákavé možnosti. Musíme předpokládat, že oba věděli, čemu je Duraid na stopě. Obě jména si necháme na seznamu podezřelých.“

Pohlédl na její talířek. „Stačilo? Ještě trochu vajíček? Ne? Tak výborně. Můžeme do muzea zjistit, co nám paní Streetová našla k práci?“

Sotva vešli do studovny, překvapil ji rozsah změn, které Nicholas stihl provést v tak krátkém čase. Musel snad pracovat celou noc. Místnost jí připomínala vojenský hlavní stan.

Uprostřed stál velký stojan s tabulí, na níž byly přišpendleny vzájemně se překrývající družicové snímky. Přistoupila blíž, aby si je prohlédla, ale hned nato upoutaly její pozornost jiné materiály.

Vedle podrobné mapy zachycující stejnou oblast Etiopie jako fotografie z oběžné dráhy visel seznam jmen a adres a hlavně soupis vybavení a zásob, který zřejmě sloužil i dřívějším africkým expedicím. Dále zde byly listy obsahující výpočty vzdáleností a něco, co vypadalo jako předběžný rozpočet.

Nahoře na tabuli se nacházel časový rozpis a nad tím vším kraloval nápis: „Etiopie - Všeobecné informace.“ Nestihla přečíst celý plán, protože ho tvořilo pět hustě popsaných stránek kancelářského papíru, ale dojala ji pečlivost, sjakou přípravu provedl.

Royana odstoupila od stojanu s vědomím, že při první příležitosti prostuduje důkladně všechny materiál, a posadila se do jednoho ze dvou křesel připravených před tabulí.

Nicholas, který stál u tabule, sebral ze stolu špacírku se stříbrným držadlem a zamával s ní jako řídící učitel rákoskou.

„Třída bude dávat pozor“, zaklepal hůlkou na tabuli. „Prvním úkolem je přesvědčit mě, že budeme schopni najít Taitovu stopu, třebaže vychládala několik tisíc let. Uvažme nejdříve geologickou formaci soutěsky Abbay.“

Nicholas vykreslil na družicových snímcích hůlkou tok řeky. „V této části se Abbay zařezává do plata tvořeného převážně vyvřelým čedičem. V některých místech vznikly po obou stranách toku kolmé stěny čtyři až pět set stop vysoké. Tam, kde se objevují vrstvy tvrdších magmatických břidlic, nebyla řeka schopná erodovat stejně rychle a v řečišti vznikly gigantické schody. Váš předpoklad, že Taitovy stupně představují vodopády, považuji za správný.“

Přistoupil blíž k tabuli a ze zmeti dokumentů vylovil jednu fotografii. „Tuhle jsem sám pořídil v soutěsce při armádní expedici v roce 1976. Pomůže vám udělat si představu, jak takové vodopády skutečně vypadají.“

Podal jí černobílý snímek řeky sevřené z obou stran vysokými skalními útesy a s kaskádami vod, které zdánlivě padaly z nebe. Do pasu nazi muži na člunech v popředí vypadali proti nim jako mravenci.

„Neměl jsem ponětí, jak to tam vypadá“, s hrůzou v očích se dívala na fotografii. „

„Nehleďte tolik na nádheru té pustiny dole v kaňonu, nabádal ji. „Z čistě fotografického hlediska tam nenajdete jediné místo, ze kterého byste to vše mohla dostat do záběru. Ale přinejmenším si dokážete představit, jak takovýto vodopád může zdržet skupinu třech Egyptanů jdoucích pěšky nahoru proti proudu. Navíc s koňmi a nářadím. Obvykle kolem kataraktů bývají stezky po věky vyšlapávané slony nebo jinou zvěř, ale zde neexistuje žádná cesta. Vodopády, jako je tento, prostě nejde obejít. Nelze překonat útesy.

Přikývla a on pokračoval: „Ani při cestě dolů jsme neměli jinou možnost než spouštět svoje čluny a výbavu po provazech. Nebylo to vůbec snadné.“

„Shodneme se tedy na tom, že tato překážka - druhý vodopád po cestě od západu - jim mohla zabránit, aby pokračovali dál.“ shrnula Royana.

Nicholas vzal do ruky vycházkovou hůlku a hrotem objížděl na družicových fotografiích křivku řeky nahoru od tmavého trojúhelníku přehrady Roseires v centrálním Súdánu. „Stěna skalnatého masivu se zvedá na etiopské straně hranic a tam leží také začátek soutěsky. Nikde kolem nevedou žádné cesty a nikde poblíž nejsou žádná města. Jen kus dál proti proudu najdeme dva mosty. Pět set mil pustiny. Nic jiného než pádící Nil a černé rozervané čedičové skály.“

Odmíchl se, aby nechal slova působit.

„Je to jedna z posledních opravdových divočin na zemi. Se špatnou pověstí divokých zvířat a ještě divočejších lidí. Označil jsem hlavní stupně v útrobách soutěsky zde na družicových fotografiích,“ ukázal hůlkou na místa pečlivě zakroužkovaná červeným značkovacím.

„Tady leží vodopád čísla dvě, asi sto dvacet mil od súdánské hranice. Musíme ale vzít v úvahu celou řadu okolností, především fakt, že řeka mohla za čtyři tisíce let, to jest od času, kdy tam zavítal náš přítel Taita, změnit řečiště. „ Určitě nedokázala vyskočit z tak hlubokého kaňonu,“ namítla.

„Čtyři sta stop je dost i pro spoutání Nilu.“

„Ano, ale přesto se původní řečiště měnilo. V době záplav je množství vody a její síla tak úžasná, že ji ani nejsem schopen popsat. Hladina se zvedne o dvacet metrů a voda se řítí rychlostí deseti uzlů a možná i rychleji.“

„Vždyť jste to jel, ne?“ zeptala se pochybovačně.

„Ne při povodni. To by nikdo nepřežil.“

Minutu hleděli na fotografii mlčky a představovali si šílenství mohutných vod při vrcholící povodni.

Vzhlédla k němu a připomněla „Kde je druhý vodopád?“

„Zde, kde se jeden z přítoků vlévá do hlavního toku Abbay. Řeka se jmenuje Dandera a pramení ve výšce dva tisíce stop pod vrcholkem hory Sancai v pohorí Choke, asi sto mil na sever od soutěsky.“

„Pamatujete se na místo soutoku s Abbay z doby, kdy jste tam byl?“

„Už tomu bude dvacet let a strávili jsme tehdy skoro měsíc dole v rokli. Všechno se mi v myšlenkách vybavuje už jen jako zlá noční můra. Nikdy nekončící únavný pohled na útesy a bludiště rozervaných stěn, horko a hmyz, řev vody a donekonečna tatáž celodenní dřina u vesel. To vše mi v paměti splývá. I když kupodivu na soutok Dandery a Abbay si vzpomínám. Ze dvou důvodů.“

„Opravdu?“ nahnula se dychtivě v křesle.

„Ztratili jsme tam muže. Byla to jediná oběť na druhé expedici. Lano nevydrželo a on se zřítíl z výšky sta stop. Dopadl na záda mezi kameny.“

„To je mi líto. Ale co ten druhý důvod, který vám, jak říkáte, to místo připomíná?“

„Je tam klášter koptských křesťanů, postavený ve skalní stěně asi čtyři sta stop nad hladinou řeky.“

„Přímě v rokli?“ divla se nevěřičně. „Proč by stavěli klášter na takovém místě?“

„Etiopie je jednou z nejstarších křesťanských zemí. Je tam víc než devět tisíc kostelů a klášterů a mnohé z nich se nalézají na podobně odlehlých a téměř nepřístupných místech v horách. A v tomto zde je údajně pochován svatý Frumentius, světec, který počátkem třetího století přinesl křesťanství z byzantské říše do Etiopie. Podle legendy ztroskotál u břehů Rudého moře a dostal se do Aksumu, kde obrátil na víru císaře Ezana.“

„Navštívil jste ten klášter?“

„Co vás nemá!“ smál se. „Měli jsme plno starostí, jak přežít. Toužili jsme jen dostat se co nejrychleji z pekla soutěsky a na prohlídky a výlety nezbyval čas. Jen co jsme byli pod vodopády, upalovali jsme po řece dolů. Vše, na co si vzpomínám, je, že klášter byl vysekán ve skále vysoko nad řekou. A pak ještě na vzdálené postavy mnichů v bílých róbách, jak stojí nehybně na skalní římsě a pozorovali naše snažení. Někteří z našich lidí na ně mávali a cítili se dotčeni, když se nedočkali sebemenší odezvy.“

„Jak se tam vůbec dostaneme bez řádné expedice po řece?“ uvažovala nahlas, hledíc bezútešně na tabuli.

„Copak, ztrácíme kuráž?“ zubil se na ni. „Počkáme na setkání s komáry, kteří tam dole žijí. Než nás snědí, vynesou nás vysoko do svých doupat.“

„Mluvte trochu vážně,“ napomínala ho. „Jak se tam dolů dostaneme?“

„Mnichy zásobují vesničané žijící v horách vysočiny nad soutěskou. Určitě tam dolů vede nějaká stezka. Tvrdili, že jim trvá tři dny, než se dostanou z okraje vnějšího kaňonu na dno k řece.“

„Vy si troufáte najít cestu dolů?“

„Ne, ale mám pár nápadů, jak na to. Vrátime se k tomu později. Nejdříve si musíme ujasnit, co čekáme, že dole najdeme po čtyřech tisíciletích.“ Pohlédl na ni vyzývavě. „Teď je řada na vás. Přesvědčte mě.“ Podal jí ukazovátko se stříbrnou ručkou, sedl si do křesla vedle ní a založil ruce na prsou.

„Nejdříve musíte zpět ke knize.“ Vyměnila hůlku za výtisk Řeky bohů. „Pamatujete si na Tana a jeho vlastnosti?“

„Jak by ne. Byl velitelem egyptských armád za královny

Lostris a honosil se titulem Velký lev Egypta. Vedl útek ze země, když prchali před Hyksósem.“

„Byl také královním tajným milencem, pokud ovšem máme věřit Taitovi, a otcem prince Memona, jejího prvorozeného syna,“ dodala.

„Tanus byl zabit při trestné výpravě do hor proti etiopskému náčelníkovi jménem Arkoun. Jeho mumifikované tělo dovezl Taita zpět královně,“ pokračoval v příběhu Nicholas.

„Naprostě přesně,“ pokývla uznale hlavou. „To mě přivádí k jisté nápovědi, kterou jsme s Duraidem našli.“

„V sedmém svitku?“ uvolnil ruce a napřímil se v křesle. „Na svitku ne, ale v nápisu z hrobky královny Lostris.“ Sáhla do kabelky a vytáhla z ní fotografii. „Zde je zvětšený výřez nástěnné malby na zdi pohřební komory. Právě ta část malby později odpadla a zničila se při nález alabastrových nádob se svitky. Věřili jsme s Duraidem, že Taita neumístil nápis na čestné místo nad úkryt svitků jen tak náhodou. Mělo to svou důležitost.“ Podala mu fotografii. Vzal ze stolu lupu a pozorně snímek prohlížel.

Zatímco se zabýval hieroglyfy, Royana pokračovala ve výkladu. „Pamatujete, jak si Taita liboval v hádankách a slovních hříčkách? Jak se chvástal, že je nejlepším hráčem baa?“

Nicholas spustil lupu. „Ano, vzpomínám si. Souhlasím s teorií, která považuje hru bao za předchůdce šachu. Mám ve sbírkách možná deset hracích desek. Některé jsou z Egypta a jiné z oblastí níže najihu Afriky.“

„Ano. Sama zastávám stejnou teorii. Obě hry mají mnoho společného jak co do pravidel, tak i předmětů potřebných ke hře. Bao je pouze primitivnější formou hry. Místo šachových figurek se hraje s barevnými kameny různých hodnot. Věřím, že Taita by neodolal pokušení, aby nezanechal potomstvu důkazy o své chytrosti a smyslu pro hádanky. Věřím, že byl natolik ješitný, že úmyslně zašifroval klíče k nalezení faraonova hrobu jak do svitků, tak i do nástěnných maleb, kterými, jak sám uvádí, vlastnoručně vyzdobil hrobku milované královny Lostris.“

„Domníváte se, že tohle je jeden z klíčů k pokladům?“ poklepal lupou na fotografii.

„Čtěte,“ vybědla ho. „Jsou to klasické hieroglyfy - nic těžkého ve srovnání s kryptickými šiframi.“

„Otec prince, jenž není otcem, dárce modrého, který ho zabil,“ překládal s přestávkami, „střeží na věky ruku v ruce s Hapi kamenný testament cesty k otcí prince, který není otcem, k dárce krve a popela.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Ne, to nedává smysl, zamračil se. „Musel jsem v překladu udělat chybu.“

„Nezoufejte. Právě jste se poprvé seznámil s Taitou, mistrem hry bao a perfektním hádankářem. Lámali jsme si nad tím s Duraidem hlavy celé týdny,“ povzbuzovala ho. „Abychom to rozluštili, musíme se vrátit zpět do knihy. Tanus nebyl otcem prince Memona podle jména, ale jako milenec královny Lostris ho zplodil. Na smrtelné posteli dal Memonovi modrý meč, který byl příčinou smrtelného zranění při boji s domorodým etiopským náčelníkem. V knize je ostatně popsána celá bitva.“

„Ano, když jsem četl tuto část poprvé, vzpomínám si, že mě napadlo, jestli modrý meč není jednou z nejstarších železných zbraní vůbec. Každopádně v době bronzové musel představovat zázrak zbrojářského umění. Příhodný dar pro prince,“ přemítal Nicholas a pak pokračoval: „Takže Otec prince, jenž není otcem, je Tanus?“ Odevzdaně vzdychl. „Pro tuto chvíli přijímám vaši interpretaci.“

„Díky za důvěru,“ prohodila ironicky. „Ale pojďme dál v luštění Taitov y hádanky - faraon Mamos dal Memonovi jen jméno, ne původ. Tedy opět otec, který není otcem. Mamos předal princí dvojitou korunu Egypta, červenou a bílou korunu Horního a Dolního království - krev a popel.“

„Tohle jsem schopný strávit rovněž bez potíží. Ale co zbytek textu?“ se zřejmým zájmem se vyptával Nicholas.

„Výraz ruku v ruce měl ve starém Egyptě dvojí smysl. Mohl stejně dobře znamenat velmi blízko něčeho, nebo v dohledu něčeho.“

„Jen pokračujte. Konečně jste mě donutila sedět a dělat si poznámky,“ pobídl ji Nicholas.

„Hapi je hermafrodit, bůh nebo bohyně Nilu, podle toho, jaký rod přijme v daném okamžiku. V textech všech svitků používá Taita často jméno Hapi jako alternativní název pro řeku.“ „Dobrá. Jestliže dáme dohromady sedmý svitek a nápis z královniny hrobky, jaký bude váš kombinovaný výklad?“ dožadoval se Nicholas.

„Jednoduchý: Tanus je pohřben v dohledu nebo velmi blízko řeky u druhých vodopádů. Je tam kamenný monument nebo nápis na hrobě - případně v něm -, který ukazuje cestu k faraonově hrobce.“

Sykavě vydechl. „Jsem vyčerpan všemi těmi skoky v závěrech. Jaké další indicie pro mě máte?“

„To je vše,“ odpověděla. Hleděl na ni nedůvěřivě.

„To je vše? Nic víc?“ divil se. Zavrtěla hlavou.

„Řekněme, že máte pravdu. Předpokládejme, že řeka podstatně nezměnila směr ani charakter a že vypadá přibližně stejně jako před čtyřmi tisíci lety. Předpokládejme dále, že nás Taita skutečně vede k druhým vodopádům při ústí Dandery. Co tedy uvidíme, jestli se tam dostaneme? Pokud existuje nápis na kameni, bude netknutý, nebo bude rozrušen počasím a příčiněním řeky?“

„Howard Carter měl podobně chudé informace, které ho dovedly k hrobu Tutanchamóna,“ odpověděla mírně. „Jediný kousek papýru pochybné autenticity.“

„Howard Carterovi stačilo pouze prohledat Údolí králů a trvalo mu to deset let,“ oponoval. „Vy mi teď nabízíte Etiopii, zemi dvakrát tak rozlehlejší než Francie. Jak dlouho nám to potrvá, co myslíte?“

Prudce vstala. „Promiňte, myslím, že bych raději měla jít navštívit maminku v nemocnici. Je víc než jasné, že tady mařím čas.“

„Ještě nezačaly návštěvní hodiny,“ namítl.

„Má soukromý pokoj.“ Royana zamířila ke dveřím.

„Zavezu vás do nemocnice,“ nabídl se.

„Neobtěžujte se, zavolám si taxi,“ odpověděla tónem, z něhož vanul chlad.

„Taxíkem se tam nedostanete dříve než za hodinu,“ varoval ji. Povolila jen natolik, že se nechala dovést k rangeroveru. Patnáct minut jeli mlčky, než se ozval.

„Nejsem zvyklý se omlouvat. Chybí mi trénink, bohužel. Ale je mi to líto, ukvapil jsem se. Nemínil jsem to tak. Nechal jsem se unést momentálním vzrušením.“

Když neodpovídala, po minutě dodal: „Budete na mě muset začít mluvit, pokud se nemáme dorozumívat jen vzkazy. To by v rokli Abbay nebyl zrovna nejvhodnější způsob.“

„Nabyla jsem neklamného dojmu, že jste ztratil zájem se tam vůbec podívat,“ odpověděla a hleděla upřeně do čelního skla. „Jsem zvíře, jinak se to nedá říct,“ připustil. Pohlédla na něj úkosem a to byl konec - jeho grimasa byla neodolatelná. Usmála se.

„Zdá se mi, že se budu muset vyrovnat se skutečností. Jste opravdu zvíře.“

„Zůstáváme partnery?“ zeptal se.

„V této chvíli jste jediné zvíře, které mám. Nezbyvá než se vás držet.“

Před vchodem do nemocnice ji vysadil. „Vyzvednu vás tady ve tři hodiny,“ řekl a odjel do centra Yorku.

Od časů, kdy studoval na univerzitě, si Nicholas držel malý byt v jedné z úzkých uliček za katedrálou. Celá budova byla vedena na společnost Cayman Island a telefony zapojené mimo místní ústřednu nebyly vedeny v seznamu. Nikdo proto nemohl vystopovat vlastníka bytu. Než potkal Rosalindu, hrál byt velmi důležitou úlohu v jeho soukromém

životě. V poslední době ho ale používal jen k důvěrným a tajným záležitostem. Obě zmíněné expedice, do Libye a Iráku, byly plánovány a řízeny odtud.

Nepoužil byt už celé měsíce, a tak v něm bylo chladno a neútulno. Páchl ztuchlinou. Zapálil plynový hořák a naplnil čajník vodou. S konvicí horkého čaje před sebou zavolal do jerseyké banky a hned nato do banky Cayman Islands. „Moudrá krysa nikdy nemá jen jeden východ z doupěte.“ Tak zněla rodinná zásada přecházející z generace na generaci. Vždy je třeba něco odložit bokem, pro strýčka Příhodu. Co by si jinak po čal, když potřebuje peníze na expedici a právníci většinu zdrojů zaUdal hesla a čísla účtů a instruoval ředitele obou bank k jisté finanční transakci. Pokaždé znovu ho překvapilo, jak snadno se dají věci zařídít, máte-li peníze.

Podíval se na hodinky. Na Floridě bylo ještě časné ráno, ale Aliaon zvedla sluchátko hned po druhém zazvonění. To světlovlasé dynamo pohánělo Global Safaris, společnost zajišťující lovecké a rybářské výpravy do nejzapadlejších koutů světa.

„Nazdar, Niku. Neslyšeli jsme o tobě celý rok. Užjsme si mysleli, žes na nás zanevřel.“

„Chvilí jsem vypadl,“ připouštěl. Nevěděl, jak povědět, že mu zemřela žena a dvě malé dcerky.

„Etiopie?“ Nezdálo se, že by ji jeho požadavek zaskočil. „Kdy chceš odjet?“

„Co takhle příští týden?“

„Nedělej si legraci. Máme tam jen jednoho lovce, Nassua Roussose, a ten je zamluvený dva roky dopředu.“

„Nikdo jiný tam není? Musím se dostat tam a zpátky ještě před příchodem dešťů.“

„Jaké trofeje máš v merku?“ vyzvídala. „Horského nyalu? Nebo Menelikova lesoně?“

Chystám sběratelský výlet po řece Abbay. Pro muzeum“ To bylo vše, což byl ochoten říct.

Váhala poněkud déle, ale pak zdráhavě řekla: „Tohle bude bez našeho doporučení, rozumíš? Existuje jeden člověk, který je k mátní na tak krátkou výzvu, ale ani nevím, jestli má základnu na Modrém Nilu. Je to Rus a zprávy o něm se různí. Povídá se, že je to bývalý příslušník KGB ajeden z Mengistovy bandy hrdlořežů.“

Mengistu byl „černý Stalin“, který sesadil a později zavraždil císaře Haile Selasie. Za šestnáct let despotické marxistické vlády dostal Etiopii na kolena. Když ale padl jeho sponzor, Sovětský svaz, Mengistu byl svržen a utekl ze země. „Jsem v situaci, že vlezu do postele i s ďáblem,“ odpověděl. „Slibuji, že si nebudu stěžovat.“

„Dobrá tedy, platí. Žádné stížnosti -“, dala mu jméno a telefonní číslo v Addis Abebě.

„Jsi k pomilování, Alison,“ poděkoval Nicholas.

„Stále jen slibuješ,“ řekla a zavěsila.

Nečekal, že se do Addis Abeby dozvoní snadno, a neklamal se. Nakonec přece jen spojení dostal. Odpověděl sladký ženský hlas se šišlavým etiopským přízvukem, ale sotva se Nicholas zmínil o Borisu Brusilovovi, změnil se rázem v plynulou angličtinu.

„Momentálně tady není. Je na safari,“ řekla. „Já jsem jeho žena woizero Tessay.“ V Etiopii ženy nepřebírají jména manželů. Nicholas si pamatoval místní jazyk natolik, aby dokázal přeložit význam. Paní slunce - pěkné jméno, pomyslel si.

„Pokud se jedná o safari, mohu vám pomoci,“ pokračovala Pani slunce.

Nicholas naložil Royanu před nemocnici.

„Jak se daří matce?“

„S nohou je to dobré, ale pořád teskní po Divovito byl její pes.“

„Musíte ji obstarat nějaké štěně. Co takhle prvotřídního springera z chovu mého hajného? Můžu to zařídit.“ Chvilí mlčel a pak se opatrně zeptal: „Budete moct opustit matku? Myslím, když odjedeme na výpravu do Afriky.“

„Mluvila jsem s ní o tom. Má známou z náboženské skupiny, která u ní může zůstat, dokud jí nebude natolik dobře, aby se zase o sebe postarala.“

Royana se k němu naplno otočila a pohlédla mu do tváře. „Něco jste provedl od chvíle, co jsem vás naposledy viděla,“ řekla. „Čtu vám to ve tváři.“

Udělal arabské znamení proti zlému pohledu: „Alláh mě chraň před čarodějkami!“

„Ven s tím!“ Dokázal ji tak snadno rozesmát a nevěděla ani, je-li to dobře nebo ne. „Vysypte, co máte v rukávě.“

„Počkejte, až budeme zpátky v muzeu,“ nenechal se vyprovokovat. Musela zvědavost držet na uzdě.

V muzeu ji vedl přes Egyptskou síň do pavilonu afrických savců. Zastavil před expozicí, kde v diorámě afrického buše pózovalo několik menších a pár středně velkých druhů antilop -impaly, Thomsonovy a Grantovy gazely a podobně.

„Madoqua harperii,“ ukázal na drobné stvoření v rohu expozice. „Harperův dik-dik, známý také pod označením pruhovaný dik-dik.“

Těžko popsatelné zvířátko nebylo větší než vzrostlý zajíc. Na zádech a horní části hrudi zdobily jeho hnědý kožíšek čokoládově zbarvené pruhy a větrník mělo protažený do chápavého chobotku.

„Trochu divné,“ vyslovila opatrně svůj soud, protože postřehla, jakje na tu zrůdu pyšný. „Coje na něm tak zvláštního?“

„Zvláštního?“ divil se. „Ta žena se ptá, je-li něčím zvláštní?“ Obrátil oči ke stropu v teatrálním gestu a znovaji rozesmál.

„Je to jediný existující exemplář. Jeden z nejvzácnějších tvorů na zemi a dnes už pravděpodobně vymřelý. Tak vzácný, že ho řada zoologů považuje za podvržený druh, který ve skutečnosti nikdy nežil. Domnívají se, že ho můj v pánu zesnulý pradědeček, po němž je pojmenován, padělal. Jistý učený pamflet dokonce tvrdí, že vzal pruhovanou kůži munga a natáhl ji na kostru obyčejného dik-dika. Dovede si představit odpornější nařčení?“

„Taková nespravedlnost mě vskutku děsí,“ smála se.

„Zatraceně, to také musí. Protože se chystáme do Afriky najít další exemplář Madoqui harperii a obhájit čest rodiny.“

„Nechápu.“

„Pojďte se mnou a vše vám bude jasné.“ Dovedl ji do studovny a z hromady na stole vyhrabal poznámkový sešit

vázaný v červené safíranové kůži. Obal byl vybledlý, s četnými skvrnami od vody, vazba rozpadlá a rohy odřené. „Lovecký deník starého sira Jonathana,“ vysvětloval a otevřel ho. Mezi listy ležely vylišované květy a lodyhy rostlin. Byly vybledlé stejně jako písmo - musely tam ležet celé století. Text oživovaly skici mužů, zvířat a divoké krajiny načrtnuté zažloutlým inkoustem. Nicholas přečetl datum v záhlaví stránky.

Druhého února 1902. V táboře u řeky Abbay. Celý den sledujeme stopu dvou velkých slonů. Nemůžeme je dosáhnout. Intenzivní horko. Muži se vyčerpali. Nechali jsme honu a vrátili se do tábora. Při návratu jsme spatřili malou antilopu pasoucí se na břehu řeky Složil jsem ji jediným výstřelem z malorážky Rigby. Při bližším ohledání se ukázalo, že patří k rodu Madoqua. Avšak byl to druh, který jsem nikdy dříve neviděl, větší než obyčejný dik-dik a s pruhovaným tělem. Věřím, že tento druh věda ještě nezná.

Vzhlédl od deníku. „Starý dobrý pradědeček Jonathan nám dává perfektní záminku, proč lézt dolů do rokle Abbay.“ Zavřel knihu a pokračoval. „Jak jste dobře poznamenala, příprava naší vlastní expedice zabere měsíce plánování a organizování, a to nemluvíme o nákladech. Znamená to také obstarat povolení od etiopské vlády. V Africe to může trvat měsíce, ne-li roky.“ „Dovedu si představit, jak by asi spolupracovala etiopská vláda, kdyby znala naše skutečné úmysly,“ souhlasila.

„Na druhé straně existuje celá řada legálních společností zprostředkujících lovecké safari po celé zemi. Mají všechna potřebná povolení, kontakty na vládu, vozidla, táborové vybavení a zajištěné zásobování potřebné k cestě a pobytu i v těch nejzapadlejších končinách. Úřady jsou zvyklé na cizí lovce, kteří se objevují u těchto společností, zatímco párek ferengi potloukající se kolem na sebe přivolá pozornost kdekoho, od prostých domorodců až po místní posádku. Vrhli by se na nás jako stádo rozrušených buvolů.“

„Takže budeme cestovat jako párek lovců dik-diků?“

„Už jsem zamluvil termín u provozovatele safari v hlavním městě Addis Abebě. Představuji si provedení celé akce ve třech oddělených etapách. První etapa bude průzkumná. Pokud najdeme stopu, jak doufáme, pak se vrátíme jindy se svými lidmi a vlastním vybavením - to bude etapa číslo dvě. Třetí a poslední bude mít za cíl dostat kořist z Etiopie. A podle zkušeností vás mohu ujistit, že to nebude zdaleka nejsnadnější část projektu.“

„Jak proboha zajistíte,“ spustila, ale Nicholas zvedl ruku.

„Neptejte se, protože v této chvíli nemám ani tu nejmenší představu, jak to uděláme. Pěkně postupně, jednu etapu po druhé.“

„Kdy odjedeme?“

„Než vám to řeknu, chtěl bych ještě slyšet odpověď na jednu otázku. Vaše interpretace Taitova rébusu - je uvedena v materiálech, které vám ukradli v oáze?“

„Ano, bohužel. Všechno bylo tak v poznámkách, tak i na mikrofilmu.“

„Takže ti darebáci mají vše pěkně před sebou stejně, jak jste to vyložila mně?“

„Obávám se, že ano.“

„Pak moje odpověď na otázku kdy zní: tout de suite, a čím spíš, tím lépe! Musíme k Abbay dřív, než se tam dostane konkurence. Znájí vaše závěry a předpoklady už téměř měsíc. Z toho, co víme, budou asi právě na cestě.“

„Kdy?“ opakovala dychtivě.

„Zajistil jsem dvě letenky do Nairobi u Britských aerolinií na tuto sobotu - to znamená, že máme ještě dva dny čas. Odtud poletíme letadlem Air Keňa do Addis, kam se dostaneme v pondělí kolem poledne. Dnes večer odjedeme do Londýna a zůstaneme přes noc v mém útulku. Máte platné očkování proti žluté zimnici a hepatitidě?“

„Ano, ale nemám žádnou výbavu a skoro nic na sebe. Z Káhiry jsem doslova utekla.“

„Poohlédneme se v Londýně. S Etiopií jsou potíže. V horách je zima, že tam zmrzne i opice, a v rokli se budete potit jako v sauně.“

Přešel k tabuli a začal odškrtnávat položky na seznamu.

„Začneme oba s okamžitou prevencí proti malárii. Budeme v oblasti zamořené komáry rodu falciparum, proti kterým nepomáhá chloroquin P. Takže vám naordinuji mefloquin.“ Rychle procházel soupis.

„Cestovní doklady máte zřejmě v pořádku, jinak byste tu nebyla. Budeme potřebovat víza do Etiopie. Mám známého, který to může zařadit do dvaceti čtyř hodin.“

Jakmile byl hotový s kontrolou, poslal ji do pokoje, aby si sbalila pár osobních věcí, které odvezla z Káhiry.

Byla už tma, když dokončili přípravy k odjezdu z Quenton Parku. Na hodinku se zastavili v Minsterské nemocnici v Yorku, aby se Royana mohla rozloučit s matkou. Počkal na ni v hospodě U červeného lva přes ulici naproti nemocnici. Když opět sedala do rangeroweru ucítila vůni Starého Theakstonova speciálu. Kvasné aroma jí připadalo docela příjemné a v Nicholasově přítomnosti se cítila tak dobře, že sotva dosedla na sedadlo, usnula.

Nicholasův londýnský dům stál v Knightsbridge, ale navzdory honosné adrese byl mnohem méně výstavní než quentonské sídlo. Cítila se tu víc jako doma a nevadilo jí ani, že je to domov pouze na chvíli. Následující dva dny viděla Nicholase málo; byl příliš zaneprázdněn přípravami. Patřilo k nim také pár návštěv vládních úřadů ve Whitehallu, odkud si přinesl balík doporučujících dopisů pro vysoké úředníky britské ambasády a hlavní úřady snad v celé východní Africe.

„Zeptejte se kteréhokoliv Angličana,“ napadlo ji v duchu. „Každý vám řekne, že v zemi už neplatí privilegia pro nejvyšší vrstvy, ani ji neřídí klan starých dobrých hochů.“

Po dobu, co byl pryč, obstarávala nákupy podle seznamu, který jí dal. Procházel rušné ulice nejbezpečnějšího hlavního města na světě a nemohla se ubránit pocitu, že ji někdo sleduje. Neustále se ohlížela, ztrácela se na dámských toaletách a stanicích metra, ale opět se vynořila se stejnou nejistotou.

„Chováte se jako ustrašené děcko, které se ztratí tatínkovi,“ vysmíval se jí.

Přesto každý večer zažívala nezměrný pocit úlevy, když konečně za sebou zamkla dveře prázdného domu a po

hodinách čekání se musela hodně ovládat, aby mu neběžela dolů po schodišti vstříc, sotva se objevil. sobotu ráno je taxík vyklopil před odbavovací halou čtvrtého terminálu letiště v Heathrow. Nicholas s uspokojením pohlédl na jejich společná zavazadla. Měla jedinou plátěnou tašku, ne větší než byla jeho, a kabelku přes rameno. Nicholasova lovecká puška odpočívala v koženém pouzdře s iniciálami jména na víku. Časté používání zanechalo na obalu nesmazatelné stopy stejně jako na zvláštním zásobníku s mosazným kováním, ve kterém nesl stovky nábojů. Kromě toho měl ještě kožený kufřík připomínající starožitnost z viktoriánské doby.

„Umění cestovat nalehko je velká ctnost. Bože chraň nás před ženami s horou zavazadel,“ poznamenal a odmítl pomoc nosiče. Naházel vše do vozíku a tlačil ho sám.

Musela přidat do kroku, aby mu stačila. Kráčel rozhodně napříč přeplněnou halou a masa lidí se před ním jako zázrakem rozestupovala. Posunul si na stranu panamský klobouk a usmál se na děvče u odbavovací přepážky. Přešla k němu celá rozčepýřená s dívčím ruměncem v naličené tváři.

To samé se opakovalo na palubě letadla. Dvě letušky se chichotaly všemu, co řekl, nalévaly mu šampaňské a vůbec kolem něj poletovaly až urážlivě často, což se neobešlo bez roztrpčení ostatních pasažérů včetně Royany. Ale nevšímal si jich ani jeho, pohodlně se usadila a zažívala nezvyklé pohodlí kabiny první třídy s naklápěcím křeslem a s vlastní malou televizní obrazovkou. Snažila se soustředit na záběry s

Richardem Gerem, ale zjistila, že jí myšlenky neustále odbíhají kamsi do divokých kaňonů a k starověkým náhrobním kamenům.

Teprve když do ní Nicholas strčil, vzhledla povýšeně přes rameno. Na opěrky mezi křesly rozložil malou cestovní šachovnici a s hlavou nakloněnou k rameni ji zvednutým obočím vyzýval ke hře.

Přistání na letišti Jomo Kenyatta v Keni je zastihlo v plném zápalu hry. Po čtyřech partiích byl výsledek nerozhodný a v poslední, rozhodující hře, měla výhodu střelce a dvou pěšců a zažívala hřejivý pocit sebeuspokojení.

V hotelu Norfolk v Nairobi zamluvil Nicholas dva zahradní bungalovy. Neuběhlo ani deset minut od chvíle, co se natáhla na lůžko, když ji volal ze sousední chatky domácím telefonem. „Dnes jdeme na večeri s nejvyšším britským komisařem. Žádný společenský oděv netřeba, je to starý kamarád. Budete v osm připravená?“

Ve společnosti tohoto muže nemusí být cestování po světě vůbec jednotvárné, pomyslela si.

Cesta z Nairobi do Addis Abeby byla relativně krátká. Krajina dole se odvíjela ve fascinujících obrazech, které udržely po celý let Royaninu tvář u okénka letadla. Ve vysokém slunci zářila dvěma zasněženými vrcholky, vzácně jednou bez mraků, bílá Mount Kenya.

Pustotu pouště při severní hranici oživovaly pouze zelené pahorky kolem oázy Marsabit a daleko vlevo pak lesklé vody jezera Turl kana, donedávna známého jako Rudolfovo jezero. Poušť zastavily až hory centrálního plata prastaré Etiopie „

„Civilizaci této země předstihli v Africe pouze Egyptané, poznamenal Nicholas, když společně pozorovali krajinu pod sebou.

„V časech, kdy lidé severních oblastí země bydleli v jeskyních a nosili nevydělané kůže, žil zde již kulturní národ.

Pohanští Evropané ještě vzývali Pana a Dianu, když se tady šířilo křesťanství.“

„Ano, byli civilizovaní, už když zde Taita před necelými čtyřmi tisíci let procházel,“ souhlasila. „Ve svých svitcích o nich píše jako o lidech kulturně téměř rovnocenných, což u něho nenajdeme často. Ostatní národy světa totiž bez výjimky považoval za podřadné ve všech směrech.“

Ze vzduchu vypadala Addis Abeba stejně jako jiná velká africká města - rozporuplná směs starého a nového, tradičních a exotických architektonických stylů, doškových střeš vedle chromované oceli a pálených střešních tašek. Kulaté zdi starých tukulů, postavených z bláta a rákosí, nápadně kontrastovaly s pravoúhlými tvary a geometrickými půdorysy mnohaposchodových budov, se sídlišti a blahobytnými vilami, vládními budovami a velkolepým, vlajkami ověšeným hlavním stanem Organizace africké jednoty.

Okolní krajině dominovaly rozlehlé plantáže vysokých eukalyptů a všudypřítomný modrý gumovník poskytující dříví na topení. Představoval jediný zdroj paliva pro mnohé v této chudé a válkou rozervané zemi, kterou po celá staletí rabovaly loupeživé armády a v době nedávné pak ožebračovaly cizí politické doktríny.

Royana a Nicholas vystoupili z letadla a prodírali se zmatkem na letištní ploše k budově terminálu. Vyšší nadmořská výška zapříčinila, že vzduch zde byl, ve srovnání s Nairobi, chladivý a čistý. Vešli do budovy, a dříve než se stačili zařadit do fronty pasažérů čekajících na pasové odbavení, zaslechli volání.

„Pane Nicholasi!“ Z davu se vynořila vysoká mladá žena a plula k nim graciézním tanečním krokem. Tradiční dlouhá sukně zdůrazňovala plavnost jejích pohybů a v tmavém obličejí jemných rysů svítil srdečný úsměv.

Vítejte u nás v Etiopii. Jsem woizero Tessay.“ Pohlédla se zájmem na Royanu: „A vy musíte být woizero Royana,“ podávala jí ruku. Ještě než stačila podat ruku jemu, věděl, že si obě ženy od prvního okamžiku padly do oka.

„Pokud mi světíte pasy, postarám se o formalitu. Vy si zatím odpočítejte v salónku pro vzácné návštěvy. Čeká tam na vás nějaký člověk z britské ambasády. Nevím, jak se dozvěděl o vašem příletu, ale chtěl by vás přivítat, pane Nicholasi.“ Muž, jediný člověk v salónku, měl na sobě dobře střížený tropický oblek a starou sandhurstskou vázanku s šikmými pruhy v barvě modré, žluté a oranžové. Okamžitě vstal a vyšel

Nicholasovi naproti. „Niku, jak se máš? To je dobře, že tě zase vidím. Už to bude dvanáct let, co jsme se neviděli.“ „No ne, Geoffrey! Neměl jsem tušení, že tě tu stále drží.“ „Vojenský přidělenec. Jeho Excellence mě vyslala tě uvítat, jakmile se doslechla, že jsme spolu studovali v Sandhurstu.“ Geoffrey pohlédl na Royanu s neskrývaným zájmem a Nicholasovi nezbylo než ho představit.

„Geoffrey Tennat. Dejte si na něj pozor, je to největší sukničkář na sever od rovníku. Žádná dívka v okruhu půl míle si před ním nemůže být jistá.“

„Zadrž, povídám,“ protestoval Geoffrey zřetelně potěšený Nicholasovými referencemi. „Prosím, doktorko Simmová,

nevěřte mu ani slovo, je to notorický lhář.“

Geoffrey odtáhl Nicholase stranou a dal mu stručné informace o situaci v zemi, speciálně v oblasti, kam měli namířeno. „Starý t pán je trochu znepokojený,“ sdělil. „Nelíbí se mu představa, že se tam budeš potulovat jen tak sám. Dole v Gojamu je spousta nepřijemných lidí. Snažil jsem se mu vysvětlit, že se dovedeš o sebe postarat, ale Woizero Tessay se vrátila v pozoruhodně krátkém čase. „Prochladl jsem všechna vaše zavazadla včetně zbraní a munice. Tady je vaše dočasné povolení. Pokud budete v Etiopii, noste je stále u sebe.“

Zde máte pasy - víza souorazítkovaná a v pořádku. Letadlo k jezeru Tana odlétá za hodinu, takže nám zbývá dost času na odbavení.“

„Kdybyste někdy potřebovala práci, zavolejte mi,“ komentoval její výkon Nicholas.

Geoffrey Tennat je doprovázel k odletové bráně, kde si s Nicholasem potřepali rukama. „Cokoliv budu moci pro tebe udělat udělám bez řečí. Heslo Posluž příteli stále platí. posluž příteli?“ zakroutila hlavou Royana a zamířila k připravenému letadlu.

„Sandhurtské motto,“ vysvětloval.

„Pěkné, Niku,“ pochválila.

„Vždy jsem Nicholase nabádal, aby byl slušnější a uměřenější,“ dodal Geoffrey.

„Ano, ale když je tak milý.“

Dvoumotorová „vydra“, která je nesla na posledním úseku cesty, se propadávala ve vzdušných kapsách a prouděch řídkého vzduchu nad horami.

Třebaže letěli v nadmořské výšce patnáct tisíc stop, země pod nimi byla docela blízko a zřetelně rozeznávali vesnice a řídké plochy obdělávané půdy kolem nich. Tisíce let nekontrolovaného pasení domácího dobytka a praktikování primitivních zemědělských metod způsobilo, že krajina vypadala bídne a pustě. Z tenké vrstvy načervenalé půdy jako z tkáně zuboženého těla vystupovala žebra skal, kamkoliv oko dohlédlo.

Znenadání se plato pod nimi propadlo do hluboké průrvy připomínající děsivou ránu gigantického meče otevírající útroby země.

Tessay se naklonila a poklepala Royaně na rameno: „Řeka Abbay!“

Okraje propasti byly čistě vykrojeny a srázy břehů spadaly dolů v úhlu hrubě přes třicet stupňů. Holou planinu skokem vystřídaly srázy porostlé sytou zelení. Nad hustou džunglí zřetelně vystupovaly obrovité pryšce s větvením připomínajícími ramena monumentálních svíců. Místy se stěny zvětralého kamene zřítily dolů a laviny čerstvé sutě porušovaly jednotnost zeleného koberce. Jinde zase eroze vytvarovala monstrózní kamenné věže a podivné skulptury, v nichž trocha fantazie mohla najít postavy obrů a fantastických tvorů.

Níž a níž se propadávaly srázy, a když přelétávali střed grandiózní prolákliny, mohli na dně zahlédnout jiskřivý tok, který se jako tělo hada klikatil na míle daleko. Šikmé svahy horní části rokle vystřídaly uprostřed druhotné okraje, od nichž padaly takřka kolmé stěny vnitřní průrvy do hloubky možná pěti set stop. Dole řeka vyhloubila klidné tmavé laguny spojené dlouhými úseky zpěněné vody razící si cestu červeným pískovcem. Rokle, místy dosahující šířky čtyřiceti mil, se vzápětí zúžila na méně než deset. Ale bez ohledu na rozpětí břehů, kralovala v celé délce, kam až oko dohlédlo, nekonečná krása věčné divočiny vzdorující i sebemenšímu zásahu člověka.

„Co nevidět budeme tam dole,“ zašeptala Tessay hlasem plným posvátné úcty. Chvilí nepromluvil nikdo; při pohledu na divokou, nezkrocenou přírodu působila slova malicherně.

Když se před nimi začal vynořovat severní břeh a běžel jim vstříc, pocítili téměř úlevu. Dál na obzoru vyrůstaly do modrého afrického nebe vysoké hory pohoří Choke, jejichž vrcholky zřetelně přesahovaly letovou hladinu.

Letadlo počalo klesat a Tessay ukázala přes okraj pravého křídla.

„Jezero Tana.“ V délce víc než padesáti mil se zrcadlila rozlehlá masa vod, přerušovaná ostrovy a ostrůvky s prastarými kláštery a chrámy. V poslední fázi letu přelétávali nízko nad vodou a mohli rozeznat bílé oděné kněze, jak křížují vodu v tradičních malých člunech zhotovených z papyru.

Výdra dosedla na prašný přistávací pruh podél jezera a nechávala za sebou dlouhý ohon rotujícího prachu. Před sešlou, hrubě omítnutou letištní budovou s doškovou střechou pilot vypnul motory.

Oslepující slunce donutilo Nicholase vytáhnout z kapsy khaki; t uboru tmavé sluneční brýle. Nasadil si je, postavil se na okraj přistaveného žebříku a rozhlédl se. Špinavá omítka budovy nesla četné stopy po kulkách a střepinách a v trávě vedle přistávací dráhy stál ohořelý vrak ruského tanku T 54. Hlaveně se střeleckou věží mířila k východu a rezavějící pásy prorůstala tráva.

Za Nicholasem se tlačili další pasažéři, netrpělivě do něj strkali a vzrušeně mávali na přátele a známé stojící ve stínu eukalyptů koť lem budovy. Před terminálem stál jediný automobil - pískově zbarvená terénní Toyota-Land Cruiser. Řidičova dvířka zdobil kruh v němž se pyšně vypínala namalovaná hlava horské nyaly s rohy podobnými vývrtece a pod ní nápis „Wild Chase Safaris“. Za volantem seděl běloch.

Sotva Nicholas spolu se dvěma ženami sestoupil na zem, šofér vylezl z vozu a šel jim naproti. Vysoký a štíhlý muž ve vybledlém khaki kabátě do buše kráčet podivným dlouhým krokem, jako by chodil na pružinách.

Čtyřicátník? Nicholas odhadoval jeho stáří podle prošeďivé bradky a krátce střižených ryšavých vlasů. Pěkně tvrdý chlapík, říkal si v duchu, když pohlédl do páru chladných bleď modrých očí a na vystouplou bílou jizvu, která protínala líc a končila vychýleným, zdeformovaným nosem.

Tessay mu nejdříve představila Royanu. Podal jí ruku, toporně se uklonil a s hrozným francouzským akcentem řekl „Enchanté“. Pak pohlédl na Nicholase.

„To je můj manžel, alto Boris,“ představila ho Tessay.

„Borisi, toto je alto Nicholas.“

„Moje angličtina je hrozná,“ řekl Boris. „Francouzsky to půjde líp.“

„Těžký výběr,“ pomyslel si Nicholas, ale usmál se přívětivě a řekl: „Budeme tedy mluvit francouzsky. Bonjour, monsieur Brusilov.“

„Jsem rád, že vás poznávám, podal mu ruku.“

Boris uchopil podávanou ruku a tvrdě ji stiskl. Udělal z přivítání jakýsi souboj, ale Nicholas, znalý manýrů mužů z buše, něco podobného očekával. Sám hluboce sevřel jeho dlaň tak, aby mu Boris nemohl stlačit prsty a bez známky námahy v lenivém úsměvu vydržel nápor. Boris s náznakem respektu v bledých očích uvolnil stisk první.

„Tak vy jste přijel pro dik-dika?“ zeptal se mírně jízlivě. „Většina mých klientů touží po velkém slonu nebo alespoň horské nyale.“

„Na tyhle ty velké kusy nemám dost pevné nervy,“ usmál se Nicholas. „Dik-dik bude pro mě vhodnější.“

„Už jste někdy byl dole v rokli?“ vyptával se Boris. Jeho francouzština střížená ruským přízvukem byla sotva srozumitelná.

„Sir Nicholas vedl říční expedici v roce 1976,“ vmísila se do hovoru pohotově Royana a Nicholase ta nečekaná intervence pobavila. Poznala rychle jejich vzájemný antagonismus a přispěchala mu na pomoc.

Boris něco zavrčel a obrátil se ke své ženě. „Máš všechny věci, jak jsem přikázal?“

„Ano, Borisí,“ odpověděla pokorně. „Jsou v letadle.“ Má z něho teď strach, napadlo Nicholase. A určitě ví proč.

„Tak jdeme nakládat. Čeká nás ještě dlouhá cesta.“

Oba muži seděli vpředu a na zadních sedadlech se krčily ženy, obložené balíky zásob. Dobré africké způsoby, usmál se v duchu Nicholas: nejdříve muži, a ženy ať se postarají o sebe samy.

„Doufám, že si z cesty nemíníte udělat turistický výlet?“ Otázka vyzněla spíše jako hrozba.

„Turistický výlet?“

„Podívat se na výtok z jezera a elektrárnu,“ vysvětloval. „Portugalský most a prameny Modrého Nilu,“ dodal. Dříve než stačili reagovat, varoval je. „Protože jestli ano, dostaneme se do tábora pozdě v noci.“

„Díky za nabídku,“ zdvořile odpověděl Nicholas, „ale já už to všechno viděl.“

„Výborně,“ s evidentním ulehčením přijal odpověď Boris. „Tak jedem.“

Cesta uhýbala na západ k vysokým horám. Jeli přes Gojam, kraj hrdých horalů. Území bylo poměrně dost lidnaté a často potkávali vysoké štíhlé muže, jak kráčeli po okraji cesty za svými stády ovcí a koz. Dlouhé pastevecké hole drželi obřadně křížem přes prsa. Jak muži, tak i ženy nosili velké vlněné šály shamma a pytlíkové bílé kalhoty připomínající jezdecké rajtky. Na nohou měli prostě otevřené sandály.

Hlavy jim jako svatozář zdobily koše hustých kadeří a z obličejů, nádherných a pyšných, svítily divoké oči připomínající oči dravých ptáků. Některé z mladších žen, které ve vesnicích míjeli, byly skutečné krasavice. Většina mužů byla ozbrojená. Po bocích se jim ve zdobných stříbrných pouzdrech houpaly dlouhé obouruční meče a na řemenech útočné samopaly AK-47.

„Zbraně jim dávají pocit velkých mužů,“ ušklíbl se Boris. „Velmi statečných a pyšných na své chlapství.“

Míjeli domorodé vesnice - skupiny kruhových chýší obklopené plantážemi eukalyptů a trnitého sisalu.

Nad vysokými štíty hor se začaly převalovat purpurově zbarvené mraky, které skrápěly zem prudkými přeprškami deště. Na čelní sklo toyoty začaly dopadat kapky velké jako stříbrné mince a za chvíli proměnily cestu pod koly v řeku nekonečného bláta.

Cesta byla rozbítá. V některých úsecích se proměnila v kamenité koryto, které představovalo nepřekonatelnou překážku i pro terénní vůz s pohonem na všechny čtyři kola. Boris musel hledat objížděky v kamenitém terénu okolních svahů. Přestože v takových případech většinou snížil rychlost natolik, že chůze by byla rychlejší, nárazy kol je málem katapultovaly ze sedadel.

„Ty zatracené negry ani nenapadne opravit cesty,“ vrčel. „Žijí jako zvířata a stačí jim to ke štěstí.“ Nikdo na poznámku nereagoval. Nicholas se podíval do zpětného zrcátka na ženy vzadu. Tvářily se neutrálně, bez stopy jakéhokoli roztrpčení, které obě musely při poznámce cítit.

Jak jeli dál, stav cesty seještě zhoršil. Blátivý povrch byl rozrytý pneumatikami těžkých nákladních vozů.

„Vojenská vozidla?“ Nicholas zvýšil hlas, aby překřičel bubnování kapek na střeche, a Boris zabručel:

„Zčásti ano. Podél řeky se pořád něco děje - bandité a vzájemně se potírající vojenští velitelé. Ale hlavní provoz představuje těžba surovin. Jistá velká důlní společnost získala koncesi v Gojamu a teď se tam připravuje na dolování.“

„Nepotkali jsme jediné civilní vozidlo,“ divila se Royana, „dokonce ani veřejný autobus.“

„Naše země právě prochází jedním z těžkých období pohnuté historie,“ vysvětlovala Tessay. „Naše ekonomie má zemědělský charakter. Kdysi o nás říkali, že jsme africký koš sjídlem, ale poté, co se Mengistu dostal k moci, dovedl zemi na samý okraj chudoby. Používal hladu jako politického nástroje. Trpíme dodnes a jen velmi málo našich lidí si může dovolit luxus vlastního auta. Většina z nich žije ve strachu, aby měli jídlo pro své děti.“

„Tessay vystudovala ekonomii na univerzitě v Addis,“ s úšklebkem pronesl Boris. „Je velice chytrá. Zná všechno. Zeptejte se, odpoví vám. Historie, náboženství, ekonomie - jen se ptejte.“ Tessay zaraženě zmlkla.

V půli odpoledne začal déšť ustávat a z hradby mraků vykouklo nesmělé slunce. Boris uhnul z cesty na volné pusté prostranství a vypnul motor toyoty. „Kuřácká pauza,“ oznámil. „A čas na čurání.“

Obě dívky vystoupily z vozu a zmizely za nejbližšími kameny. Když se vrátily, byly převlečené podle místní módy do vlíáků shamma a jezdeckých kalhot.

„Tessay mi darovala tradiční krajový kostým,“ vysvětlila Royana a vytočila piruetu, aby ho mohl Nicholas ohodnotit.

„Vypadáte dobře, velmi dobře,“ řekl uznale. „V kalhotách se budete cítit mnohem pohodlněji.“

Slunce už stálo nízko nad obzorem, když sjížděli do dalšího kamenitého údolí, na jehož dně tekla řeka s příkrými břehy.

Nad řekou stál kostel s bílou kruhovou zdí a dřevěným koptským křížem, posazeným vysoko nad střechou z rákosových došků. Kolem něj se jako kuřata krčily tukuly.

„Debra Maryam,“ ohlásil Boris s uspokojením. „Pahorek Panny Marie a řeka Dandera. Poslal jsem dopředu muže s nákladním autem. Určitě už připravili tábor a čekají na nás. Přespíme zde a ráno se vydáme podél řeky dolů k roklí.“ Borisovi muži postavili stany v eukalyptovém hájku těsně za vesnicí.

„Druhý stan je váš,“ ukázal rukou Boris.

„Ten bude pro Royanu,“ upřesnil Nicholas. „Já potřebuji vlastní stan.“

„Dik-dik a oddělené stany?“ pohlédl na něj Boris bledýma očima. „Dábelský chlapík. Začínáte mě dojímat.“

Zavolal na muže, aby postavili vedle Royanina stanu ještě jeden. Stěny obou stanů se téměř dotýkaly.

„Kdybyste v noci dostal odvahu,“ poznamenal ironicky k

Nicholasovi, „nebudete muset chodit daleko.“

Sud s vodou zavěšený na větvi modrého gumovníku zastával funkci sprchy. Zařízení doplňoval shora otevřený závěs.

Royana použila hygienické zařízení první a vyšla osvěžená s vlhkým ručníkem kolem vlasů. Když mýjela Nicholasův stan, volala na něj ra „Jste na řadě, Niku. Vodaje báječně teplá.“ Než se Nicholas osprchoval a převlékl, byla už tma.

Zbytek osazenstva tábora seděl rozložený na polních sedačkách kolem ohně před jídelním stanem. Obě ženy, usazené poněkud stranou, byly zabrány do tichého hovoru. Boris se zakláníl v plátěném křesílku zeskleň v ruce. Levou nohu měl nataženou na nízkém stole. Sotva Nicholas vstoupil do kruhu kolem ohně, pokynul Boris láhvi vodky na stole.

„Poslužte si, ledje ve kbelíku.“ „Dal bych přednost pivu,“ odpověděl Nicholas. „Žiznivá jízda.“ Boris pokrčil rameny a zařval na muže, který měl na starosti obsluhu u stolu, aby donesl láhev piva z přenosné plynové chladničky. „Můžu vám něco říct? Malé tajemství,“ usmál se samolibě na Nicholase a nalil si další vodku. „Pruhovaného dik-dika už tady v těchto dnech nenajdete, pokud tu vůbec kdy žil. Maříte čas i peníze. „Možná,“ připustil mírně Nicholas. „Ale je to můj čas a moje peníze. „Jestli zde kdysi v pravěku starý prdola jednoho zastřelil, toještě neznamená, že musíte najít dalšího. Mohli bychom na čajové plantáže za slony. Není tomu ani deset dní, co jsem viděl tři slušné samce. Všichni měli kly nejmenší po pěti stech librách.“

Jak se tak dohadovali, hladina vodky v Borisově láhvi opadávala jako Nil na konci povodně. Když jim Tessay oznamovala, že je jídlo připravené, Boris sebral láhev a poněkud nejistým krokem se přesunul k jídelnímu stolu. Přijídl se zapojil do konverzace pouze jednou.

„To jehně je napůl syrové. Proč nedohlédneš na kuchaře, aby dělal svoji práci pořádně?“ zavrčel na Tessay. „Zatracení opičáci, člověk aby je hlídal na každém kroku.“

„Alto Nicholasi,“ obrátila se Tessay na Nika, aniž by pohlédla na manžela. „Je vaše porce také nedovařená? Mohu zařídít, ať v ji dodělají.“

„Je perfektní,“ ujistil ji. „Mám raději růžovější.“

Na konci večere nezbylo v Borisově láhvi nic. S tváří brunátně naběhlou beze slova vstal a odpotácel se do tmy směrem ke svému stanu, vyrovnávaje co chvíli balanc tanečním úkrokem dozadu.

„Omlouvám se,“ řekla Tessay tiše. „Pije jen večer, přes den je v pořádku. To víte vodka, ruská tradice,“ usmála se, ale v očích ji zůstal smutek. Změnila téma.

„Je pěkná noc a ještě brzy do postele. Co říkáte malé procházce do kostela? Je velmi starý a slavný. Pošlu sluhu pro svítilnu, podíváte se na nástěnné malby.“

Sluha kráčel před nimi a svítil na cestu. V sloupořadí před chrá- mem je vyšel přivítat starý kněz. Byl velice hubený a černý tak, že z šera svítily jen jeho bílé zuby. Nesl nádherný koptský kříž vykládaný karneoly ajinými polodrahokamy. Royana i Tessay před ním poklekly a požádaly ho.o požehnání. ť Jemně se dotkl křížem jejich tváří a sehnul se nad nimi, mumlaje ť svá dobrořečení v amharštině. Poté je uvedl dovnitř.

Stěny chrámu pokrývaly překrásné malby provedené v základ- ních barvách. Ve světle svítilny zářily jako drahokamy. Styl nesl silné známky byzantského vlivu: zešíkmené oči svatých byly neúměrně veliké a kolem hlav jim zlatem svítila výrazná svatozář. Nad pompézním mosazným zdobením oltáře kolébala svatá Panna nemluvně, zatímco tři mudrcové a houf andělů zbožně klečeli okolo. Nicholas vytáhl z kapsy kabátu polaroid a nařídil blesk. Po celou dobu, co obcházel chrám a fotografoval malby, Royana a Tessay klečely vedle sebe před oltářem.

Jakmile dokončil fotografování, posadil se do ručně tesané kostelní lavice a pozoroval jejich zanícené tváře, osvětlené teplým nazlátlým světlem svící. Krása té chvíle ho dojímala.

„Kéž bych měl jejich víru!“ povzdychl si jako už tolikrát předtím. „Musí přinášet útěchu v těžkých chvílích.“ Do vzpomínek se vetřely obrazy Rosalindy a dětí a přál si, aby byl schopen se za ně také tak vroucně pomodlit. Nemohl vydržet déle, vyšel před chrám pozoroval noční oblohu. V těchto nadmořských výškách s čistým vzduchem zářily hvězdy tak jasně, že bylo těžké najít jednotlivá souhvězdí. Po krátké chvíli se smutek vytratil a připadalo mu dobré být zase v Africe. Když se konečně obě ženy vynořily z šera kostela, dal Nicholas starému knězi bankovku v hodnotě sta birrů a snímek z polaroidu. vlastní portrét ho viditelně potěšil víc než peníze. Sestupovali rovnou po cestě dolů a družně mlčeli.

Niku!“ zatřásla s ním Royana. Posadil se, rozsvítil baterku a hleděl na ni, jak stojí u jeho lůžka s vlněnou šálou přehozenou přes pruhované pánské pyžamo.

„Co se děje?“ ptal se nechápavě, ale dříve než stačila odpovědět, uslyšel hrubý hlas vykřikující do noci a hned nato tlumený dopad pěsti.

Následoval bolestný výkřik a vzlyky.

„On ji bije -,“ rozhořčený hlas uvázl Royaně v hrdle.

„Musíte mu v tom zabránit.“

Nicholas váhal. Jen blázen zasahuje do sporu mezi mužem a jeho ženou. Výsledkem bývá zpravidlajejich sjednocení a odměnou ťspolečný výpad proti zachránci.

„Niku, prosím vás, udělejte něco.“

Neochotně spustil nohy z kavalce a vstal. Měl na sobě jen boxerské trenýrky a neobtěžoval se ani hledat obutí. Royana také naboso vyšla za ním k okraji lesíka, kde zajídelním hangárem stál Borisův stan.

Světlo uvnitř vrhalo na plátno zvětšené stíny postav, z jejichž pohybů se dalo usoudit, že Boris drží svou ženu za vlasy a smýkají po podlaze. Něco na ni rusky křičel, zřejmě nadávky.

„Borisi!“ Nicholas musel jeho jméno vykřiknout třikrát, než na sebe upoutal pozornost. Boris pustil Tessay a trhnutím otevřel uzávěr stanu.

Měl na sobě jen spodky. Jeho štíhlé svalnaté tělo s plochým hrudníkem porostlým rezavými chlupy vyhlíželo hrozivě. Na podlaze za ním ležela obličejem dolů Tessay a vzlykala do dťlaní. Byla nahá a její štíhlé elegantní linie připomínaly tělo pantera.

„Co se to tady, ksakru, děje?“ dožadoval se Nicholas vysvětlení. Jeho hlas se třásl vzrůstající zlostí, kterou v něm probouzel pohled na zoufalství a pokoření krásné jemné ženy.

„Učím tu černou kurvu dobrým mravům,“ usmál se zlovlně Bvris. Tvář měl stále naběhlou a brunátnou pitím a vášní.

„Nic ti do toho není, Angličane. Pokud si ovšem nechceš předplatit kousek vepřového pro sebe.“ Rozchechtal se a nebyl to pěkný smích.

„Jste v pořádku, woizero Tessay?“ zeptal se Nicholas a hleděl pevně do tváře Borisovi, aby nezvyšoval ženiny útrapy pohledem najejí nahotu.

Tessay se posadila a schoulená přitáhla si oběma pažemi kolena k hrudi.

„To je v pořádku, alto Nicholasi. Prosím odejděte, než nastanou opravdové potíže.“ Pramínek krve z jedné nosní dírky jí stékal do úst a barvil zuby narůžovo.

„Slyšels moji ženu? Táhní odtud, anglický bastarde. Nebo chceš také malou lekci dobrých mravů?“

Boris vrávoravě vykročil a chtěl vytlačit otevřenou dlaní Nicholase ze vchodu do stanu. Nicholas svižně a bez námahy uhnul, jako když matador uhýbá prvnímu divokému výpadu býka. Ukročil stranou a ponechal Borise účinkům vlastní setrvačnosti ve směru, kterým vyrazil. Ten ztratil rovnováhu úplně, v předklonu se vypotácel na volné prostranství před stan, narazil na stoličku, zakopl o ni a ocitl se na zemi.

„Royano, vezměte Tessay do svého stanu!“ rozkázal klidně. Royana vběhla do stanu, stáhla prostěradlo z lehátka, přehodila ho Tessay kolem ramen a zvedlaji z podlahy.

„Prosím nedělejte to,“ vzlykala Tessay. „Neznáte ho v takovém stavu. Může někomu ublížit.“

Royanaji přes vzlyky a protesty táhla ze stanu ven. V té chvíli už byl Boris zase na nohou. Zařval zlostí, sebral stoličku, přes kterou upadl, a jediným trhnutím z ní oderval nohu. Sevřel ji v pěsti obrátil se k Nicholasovi. „Tak ty si chceš hrát, Angličane? Dobrá, zahrajeme si.“ Vyrazil kupředu a nohou od stoličky mával jako nindža holí. Jen zasvištěla nad hlavou Nicholase, který se v poslední chvíli sehnul. Boris okamžitě zpětným úderem namířil na soupeřův hrudník a určitě by mu porovnal žebra, kdyby se Nicholas nestačil včas vyhnout i druhé ráně. Kroužili opatrně kolem sebe. Boris znovu zaútočil, ale pod vlivem vodky byl přece jen pomalý natolik, že nedokázal zasáhnout Nicholase, který bleskovým sehnutím znovu unikl. Hned nato se napřímil a jeho pěst zasáhla Borisův žaludek těsně pod prsní kostí. Dal do úderu všechnu sílu a Rus jen těžce hekl, zkroutil se a upadl na zem. Noha od stoličky mu vypadla z ruky. Zatímco se Boris svíjel v prachu na zemi, křečovitě svíral břicho zoufale chytal dech, Nicholas se nad ním sehnul a tiše mu anglicky domlouval: „Kamaráde, takovéto mravy u nás nepovažujeme za dobré. My ženy netýráme. Dejte si pozor, aby se to víckrát nestalo Narovnal se a řekl Royaně: „Odveďte ji do svého stanu a nepouštějte ji.“ Zajel prsty do vlasů spadlých přes čelo a přehodil je dozadu na své místo. „A teď, jestli nemáte vážné námitky, mohli bychom se trochu prospat.“

Časně ráno začalo znova pršet. Těžké kapky bubnovaly na stanovou látku a blesky prosvětlující stěny stanu vytvářely uvnitř děsivou atmosféru. Avšak později, když Nicholas odcházel na snídani do jídelního stanu, se mraky roztrhaly vysvitlo zářivé slunce. V osvěžujícím horském vzduchu zavoněla mokrá zem a podmanivé aroma hub. Boris pozdravil Nicholase srdečně jako starého přítele. „Dobré jitro, Angličane. Včera v noci jsme si užili trochu legrace. Ještě teď musím smát, když si na to vzpomenu. Dobré fóry. Jen co bude kapka vodky, zažertujeme si znova, co?“ Rozhlédl se a zařval na celý stan, „Hej! Paní slunce, přineste svému novému příteli něco k jídlu. Určitě vyhládl po včerejší zábavě.“ Tessay tiše a zaraženě sledovala, jak sluhové roznášejí snídani Měla rozbitý ret a na jedno oko téměř neviděla. Během jídla se na Nicholase ani nepodívala.

„Vyjedeme napřed,“ sděloval Boris rozšafně a popíjel kávu „Moji lidé zlikvidují tábor a pojedou za námi nákladním vozem Při troše štěstí budeme dnes nocovat na okraji rokle a zítra začneme sestupovat.“

Při nastupování do auta, když nehrozilo nebezpečí, že by ji Boris uslyšel, pravila Tessay tiše: „Díky, alto Nicholasi. Ale nebylo to moudré. Neznáte ho. Musíte si nyní dávat dobrý pozor. On nezapomíná a neodpouští.“

Za vesnicí Debra Maryam uhnul Boris na boční cestu vedoucí podél břehů řeky Dandery přímo najih. Na mapě byla cesta včerejší trasy od jezera Tana uváděna jako hlavní tah. Jestli byla tatoť „dálnice“ stěží sjízdná, dovedete si asi představit, jak vypadala ko-ť munikace označená jako druhohrád s poznámkou „nesjízdná za špatného počasí“. Aby věci nebyly příliš jednoduché, většina těžkých vozidel, která ničila hlavní cestu, pokračovala stejným směrem.

Dostali se do míst, kde některé nákladňaky zapadly až po nápravy do země rozmoklé deštěm. Úporná snaha vyprostitje zane-ť“, chala povrch cesty ve stavu připomínajícím ornici s krátery po bombách na bojištích první světové války ve Flandrách.

Dvakrát během dne toyota uvízla ve zrádném terénu. Vždy když se tak stalo, vyskákali sluhové z korby nákladního vozu jedoucího za nimi a vytlačili automobil z bahna. Sám Nicholas, vysvlečený do půl pasu, jim při vyprošťování pomáhal.

„Kdybyste poslechl mé rady, nemuseli jsme se tu vůbec plahočit,“ vrčel Boris. „Tam, kam míříme, není žádná zvěř, a jak vidíte ani cesta, která by si zasloužila to pojmenování.“ Brzy odpoledne zastavili u řeky a poobědvali pod širým nebem. Nicholas odešel k nedalekému jezírku smýt bláto a pot dopolední dřiny. Od rána byl všude tam, kde situace vyžadovala

pomoc. Ro yana ho následovala a sedla si na kámen nahoře na břehu.

Pozorovala ho, jak si kleká a nabírá do dlaní studenou horskou vodou. Většina řeky za ním byla po prudkých lijácích vysoká a voda kalně zbarvená. „Myslím, že Boris nevěří vaší pohádce o pruhovaném dik-diku,“ varovala ho. „Tessay se mi svěřila, že nás podezírá. Rád by věděl, oč nám ve skutečnosti jde.“

Hleděla se zájmem, jak si oplachuje hrudník a ramena. Na místech, kam se nedostalo slunce, zůstala jeho kůže bez kazu, překvapivě bílá a kontrastovala s houštinou tmavých chlupů na prsou. Došla k závěru, že pohled najejho těloje víc než příjemný. „Ano,“ souhlasil Nicholas. „Je to typ člověka, který by neváhal při první příležitosti prohrabat naše zavazadla. Nemáte s sebou nic, co by mu mohlo napovědět náš záměr? Nějaké dokumenty, poznámky?“ „Jen družicové snímky a poznámkové sešity. Ale ty jsou psány mým vlastním těsnopisem, z těch moudrý nebude.“ „Dejte si před Tessay pozor najazyk.“ „Je upřímná. Nevěřím, že by dokázala být tak proradná,“ zastávala se Royana horlivě své nové přítelkyně. „Ona sama může být v pořádku, ale je vdaná za mého kamarádíčka Borise. Tomu je povinována věrností v první řadě. Bez ohledu na sympatie, které k ní cítíte, nevěřte ani jednomu z nich.“ Otřel se do košile, oblekl si ji a zapínal knoflíčky na hrudi. „Pojďme něco sníst.“ Vzadu za doprovodným nákladákem vytahoval Boris zátku z láhve bíléhojihoafrického vína. Nalil Nicholasovi plnou odlivku. ť vychlazení v fece mělo říz a příjemně vonělo po hroznech. Tessay jim nabídla pečené kuře a injeru, místní druh chleba - tenké placky pečené z nekvašeného těsta připraveného z mouky mleté mezi kameny. Po jídle si Royana lehla do trávy vedle Nicholase společně sledovali vzdušný tanec supa vysoko v modří oblohy. námaha a útrapy dopolední cesty jako by odpluly někam za ním. Dravec je zahlédl, přiletěl nad ně, vykrucoval krk a zvědavě je shora pozoroval. Ptačí oči maskované černým podkladem připomínaly oči lapky a pera klínovitého ocasu mu ve větru hrála podobně jak klávesy pod prsty klavírního virtuóza.

Přišel čas se zvednout. Nicholas jí podal ruku a pomohl na nohy. Byla to jedna z řídkých příležitostí k vzájemnému fyzickému kontaktu a Royana podrželajejho prsty o vteřinku či dvě déle, než bylo nezbytné.

Blížili se k roklí a povrch silnice nedoznal žádného zlepšení. Hodina za hodinou ubíhaly a kosti vytřásající jízda nebrala konce Cesta se protáhla kolem návrší a pak v serpentínách padala dolů svahem. Uprostřed klesání v ostré zatáčce Boris zaklel v mateřském jazyce. Před nimi sjel těžký nákladní vůz z hliněného náspu a téměř zablokoval průjezd. Třebaže sledovali stopy konvoje před sebou už druhý den, setkali se s jeho vozidlem poprvé. Překvapený Boris tvrdě šlápl na brzdy, toyota prudce zpomalila a setrvačnost málem vyhodila posádku vozu ze sedadel. Vůz však odmítl na blátivém povrchu zastavit úplně a klouzal po svahu dál. Boris přeřadil na nejnižší stupeň a namířil do úzké mezery mezi kamionem a břehem.

Royana na zadním sedadle pohlédla bočním oknem na vysoké boky těžkého návěsu. Na zeleném podkladu krycí plachty křičel šarlatový znak firmy ajejí název.

Hleděla na nápis a cítila, jak ji zaplavuje intenzivní pocit dějs vu. Něco podobného už přece viděla a docela nedávno. Ale paměť jí vypovídala službu. Nedokázala si momentálně vybavit čas ani místo, jen s jistotou věděla, že je životně důležité, aby si vzpomněla.

Toyota se skřípavě otřela o kovovou bočnici vozu a byli za překážkou. Boris vykloněný z okna zahrozil pěstí na řidiče kamionu.

Domorodec, pravděpodobně najatý majitelem vozu v Addis

Abebě, se na Borise zazubil, vystrčil hlavu z kabiny a vrátil pozdrav zařatou pěstí. Navíc přidal půvabné káravé gesto zdviženým ukazováčkem.

„Hovnožroute!“ zařval Boris, pokořený výměnou zdvořilostí, ale nezastavil. „Nemá smysl se s nimi bavit. Co si o sobě myslí? Opičáci černí!“

Celý zbytek únavné jízdy zůstala Royana nezvykle zaražená tichá. Trávilaji či spíše děsila představa, že už někdy viděla čertného okřídleného koně a jméno společnosti v trojúhelníkovém poli nad ním: „PEGASUS EXPLORATION.“ Před koncem dne dojeji k tabuli u okraje cesty. Nosná konstrukce značky seděla solidně v betonovaných patkách a samo provedení nápisu bylo perfektní - bezpochyby dílo profesionála. Šipka posazená nad tabulí vybízela k odbočení doprava na novou, buldozerem vyhrnutou cestu, ale nápis současně varoval:

PEGASUS EXPLORATION

ZÁKLADNÍ TÁBOR - JEDEN KILOMETR

SOUKROMÁ CESTA ZÁKAZ VJEZDU NEPOVOLANÝM VOZIDLŮM

Uprostřed desky se chystal vzlétnout na perutích roztažených doširoka šarlatově červený oř. Royana hlasitě vydechla. S náhlou jasností se jí v paměti zjevil tající červený kůň i místo, kde ho uviděla poprvé. Na zlomek času se ocitla znovu v ledové vodě lososové řeky v Anglii. Vybavil se drcený landrover, řev mohutného tahače MAN na mostě nad ní letmý pohled na značku na boční plachtě kamionu. „Je stejná!“ málem vykřikla hlasitě, ale ovládla se. Hrůza prožitEho šoku na ni znovu dolehla plnou silou. Těžce dýchala a srdce jí bilojako po dlouhém běhu. „To nemůže být náhoda,“ opakovala si tiše, „ajá se určitě nepletu. Je to tatáž firma- Pegasus exploration.“ Její rozrušení trvalo po celý zbytek cesty až k místu, kde stopy náhle končily před okrajem útesu spadajícího příkře dolů. Boris zatavil na travnatém prostranství blízko břehu a vypnul motor. „Dál se jet nedá. Utáboříme se dnes tady. Naš doprovodný vůz nemůže být daleko, a jen co přijede, muži postaví tábor. Zítří začneme pěšky sestupovat dolů do rokle.“ Jakmile vystoupili, zatahala Royana Nicholase za ruku. „Musím s vámi mluvit,“ zašeptala naléhavě a odváděla ho ke břehu řeky.

Našli místo na samém okraji a pohodlně se usadili vedle sebe s nohama volně spuštěnými nad srázem. Rozvodněná žlutá řeka pod nimijako by tušila, coji čeká. Chladné horské vody zrychlova. ly, vířily mezi kameny a připravovaly se na závratný skok do prázdna dole. Příkrá stěna pod nimi končila někde v hloubce snad tisíce stop. Večerní světlo se nesměle prokousávalo propastí níž, ale nedokázalo zahnat temné stíny ze dna, zahaleného tříští padajících vod. Royana hledělajako hypnotizována pohybemvody a cítila, jak ji jímá závrať.

Instinktivně se stahovala zpět do bezpečí, až našla spásnou oporu na Nicholasově rameni. Dotyk ji probudil,

uvědomila si, co dělá, a odtáhla se.

Žlutým blátem nasycené vody Dendery se za hranou vodopádu proměnily v čarovné girlandy krajek. Jiskřily a vlnily se jako zřasené sukně krácející nevěsty a korunovaly scénu třpytnými perlami vyšívaného závoje, do nichž slunce vetkalo stuhu zářivé duhy. Při pádu se oblaka bílých spršek točila a permanentně proměňovala v nádherné prchavé scenérie, které se vzápětí tříštily o spodní římsy lesklé černé skály a explodovaly v nová mračna bílé mlhy rozjasňující temné hloubky strže opalizujícím světlem.

Royana musela násilím odpoutat zrak od úžasné podívané, aby se dokázala vrátit ke starostem, které ji momentálně trápily. „Vzpomínáte si, Niku, jak jsem vám vyprávěla o kamionu, který nás s matkou shodil s landroverem z mostu do řeky?“

„Samozřejmě.“ Zamyšleně pozoroval její obličej.

„Vypadáte, jako by vás něco trápilo. Oč jde, Royano?“

„Ten kamion měl na bocích návěsů označení.“

„Ano, vzpomínám si, že jste se o tom zmínila. Zelená a červená barva. Necítil jste se tehdy natolik dobře, abyste stihla nápis přečíst.“

„Byl stejný jako na nákladním voze, který jsme dnes předjeli. Zahlédla jsem znak s nápisem pod stejným úhlem jako tehdy a poznal jsem ho. Červený pegas, okřídlený kůň.“

Ještě chvíli na ni hleděl. „Jste si naprostojistá?“

„Absolutně!“ přikývla vehementně.

Nicholas přehlížel panorama grandiózního kaňonu pod nimi. Druhý břeh byl vzdálený možná čtyřicet mil, ale v čistém horském vzduchu se zdálo, že stačí natáhnout ruku a dotknout se ho.

„Náhoda?“ promluvil konečně.

„Myslíte? To by musela být náhoda jako hrom: stejný pegas v Yorkshire i v Gojamu? Věřil byste tomu?“

„Nedává to smysl. Vozidlo, které vás smetlo z cesty bylo přece kradené a -“

„Opravdu? Víte to jistě?“

„Připusťme, že nebylo. Jaké je potom vaše vysvětlení?“ „Když budete plánovat vražedný útok, spolehnete se na vůz, který odcizíte někde před bistro?“ zeptala se Royana.

Pokývl hlavou: „Dál.“

„Řekněme, že si zajistíte, aby tam kamion čekal připravený pro vás, a řidič ohlásí zmizení, teprve až budete mít dostatečný časový i. x. i. ti. „

„Je to možné,“ souhlasil nevzrušeně. „Ten, kdo zabil Duraida a potom se dvakrát pokusil zabít mě, má dispozici nemalé prostředky. Dokáže operovat stejně dobře v Egyptě jako v

Anglii. Navíc vlastní sedmý svitek se všemi poznámkami a výsledky našich překladů, které ho musí jasně nasměrovat k řece Abbay. Jen si na jeho místě představte, že řídíte podnik, jako je Pegasus, a řekněte mi jediný důvod, proč byste neměl %t v Etiopii. Tady a právě teď.“ Nicholas neodpovídal. Sebral oblézky a hodil ho ze skály. Sledovali, jak padá a zmenšuje se, dokud nezmizel ve vodní tříšti hluboko dole. Náhle vyskočil, pomohl vstát Royaně a řekl: „Jdeme.“

„Kam?“ „Do tábora Pegasů. Popovídáme si na místě s jeho šéfem.“ Nicholas vlezl do toyoty a nastartoval ji. „Kam s tím, ksakru, chcetejet?“ zlostně protestoval Boris. „Na obhlídku,“ odpověděl Nicholas a pustil spojku. „Za hodinu jsme zpátky.“

„Počkej, Angláne, to je můj vůz,“ rozběhl se za nimi, ale Nicholas sešlápl plynový pedál a ujel.

„Zaučtuj si nájem,“ šklebil se na Borise ve zpětném zrcátku.

Dojeli k rozcestí s tabulí a zahrnuli na boční cestu vedoucí přes návrší. Tábor Pegasů ležel na druhé straně pahorku.

Nicholas zastavil na vrcholku kopce a mlčky studoval ležení před nimi. Upravená plocha o rozloze asi deseti akrů byla obehnaná plotem z ostnatého drátu. Jezd do areálu umožňovala jediná brána. V řadě u plotu stály vyrovnané tři mohutné nákladní vozy s plachtami připomínajícími zelený stejnokroj s červenými výložkami. Řadu doplňovalo několik menších vozidel a jedna pojízdná vrtací souprava. Zbytek plochy zaplňovalo nejrůznější těžební zařízení a sklady. Byly tam uloženy vrtné tyče, ocelové kontejnery pro odvrtaná jádra a dřevěné bedny s náhradními díly. Několik stovek čtyřicetičtyřgalonových sudů s olejem a naftou zabíralo oddělenou část skladovací plochy. Pečlivé uložení barelů i ostatního materiálu svědčilo o smyslu pro pořádek, který očividně kontrastoval s divokou skalnatou krajinou kolem. Hned za bránou stála osada čítající asi tucet montovaných baráků typu Quonset, postavených z vlnitých panelů.

Stavení seřazená ve dvou řadách s vojenskou precizností vytvářelajakousi ulici.

„Velký, dobře vybavený podnik,“ vyslovil konečný posudek Nicholas. „Jedeme dolů podívat se, kdo se o něj stará.“ U brány stáli dva strážní v maskovacích uniformách etiopské armády. Nenadálý příjezd cizího vozidla je nepochybně překvapil.

Poté co Nicholas spustil klakson, přišel k bráně váhavě jeden z dvojice. Se samopalem AK-47 připraveným k použití si je podezíravě měřil.

„Chtěl bych mluvit s vedoucím tady toho,“ řekl arabsky

Nicholas tónem natolik suverénním a povýšeným, že strážný očividně znejistěl.

Voják něco zabručel, odešel se poradit s kolegou a pak zvedl k ústům malou vysílačku a s ustaraným výrazem ve tváři chvíli hovořil. Po pěti minutách se ve dveřích nejbližší

Quonsetovy budky objevil běloch.

Muž menší objemnější postavy, oděný v khaki kombinéze, zamířil ke strážným. Velké černé brýle - zrcadlovky - mu zdánlivě skrývaly celou horní polovinu jeho tváře opálené dosněda. Z vyhrnutých rukávů kombinézy vyčuhovaly chlupaté, prací vycepované ruce. Prohodil několik slov s muži v uniformách a zamířil k toyotě.

„Nu, copak se děje?“ nevrle promluvil přes rty, žmoulající uhasťl doutník. Protahované samohlásky líné angličtiny

prozrazovaly rodilého Texasana. „Jmenuji se Quenton-Harper,“ představil se Nicholas, vystoupil z vozu a napřáhl ruku k pozdravu. „Nicholas Quenton-Harper. How do you do?“ Američan chvíli váhal a pak opatrně uchopil podávanou pravici způsobem, jako by měl stisknout elektrického úhoře. „Helm,“ odpověděl. „Jake Helm, z Abilene. Texas. Dělán tady předáka.“ Jeho mozolnatá ruka s naběhlými záhyby kůže na kloubech prstů připomínala ruku řemeslníka. Konce silných nehtů lemovaly černé pŕlměsíčky špíny. „Je mi to hrozně líto, že vás obtěžuji. Porouchal se mi nákladák. myslel jsem, že by se tu mohl najít někdo, kdo by si s tím věděl rady.“ usmíval se ze široka Nicholas, ale nedočkal se obdobné reakce. „Tím se společnost nezabývá,“ odmítavě zavrtěl hlavou. „Zaplatím jakékoliv.“ „Poslouchejte, kamaráde. Řekl jsem ne.“ Jake. vyndal pahýl doutníku z úst a pozorně si ho prohlížel. „Ta vaše společnost - Pegasus. Můžete mi říct, kde má sídlo kdo je jejím ředitelem?“ „Mám spoustu práce. Zdržujete mě.“ Helm vrátil doutník zpátky do úst a otočil se k odchodu. „Pár příštích týdnů tady budu lovit. Nerad bych, aby nějaká zbloudilá střela ohrozila vaše zaměstnance. Nemůžete mi alespoň naznačit, kde budou pracovat?“ „Já se tu starám o sklad, pane. Nevydávám zprávy o pohybu našich lidí. Pusťte to z hlavy!“

Obrátil se a odcházal k bráně. Než zmizel ve své kanceláři, vydal stráží pár strohých příkazů.

„Satelitní anténa na střeše,“ poznamenal Nicholas. „Rád bych věděl, s kým právě hovoří náš roztomilý Jake.“

„S někým v Texasu?“ spekulovala Royana.

„Nemusí to být Texas,“ uvažoval Nicholas. „Pegasus bude pravděpodobně nadnárodní společnost. Když Jake pochází z

Texasu, ještě to neznamená, že jeho šéf je taky Texasan. Nebyl to zrovna konstruktivní rozhovor, bohužel.“ Spustil motor a bez couvání rázně otočil toyotu směrem, odkud přijeli. „Jestli všakje někdo od Pegasu do naší záležitosti namočený, trkne ho moje jméno. Oznámili jsme jim právě svůj příjezd. No buď jak buď, alespoň uvidíme, koho vyženeme z křoví.“

Když se vrátili k vodopádům na Dandeře, Borisův doprovodný kamion stál už na místě, stany byly postaveny a šéfkuchař jim nabízel čaj. Boris byl méně přívětivý a když se mu Nicholas omlouval za zrekvírování vozu, zachovával zasmušilé mlčení. Teprve po první odlivce vodky změkkl natolik, že začal opět mluvit.

„Měli tu na nás čekat mezci. Ale pro zdejší lidi čas neznamená nic. Nemůžeme se vydat do rokle, dokud se tu neobjeví.“

„Taky dobře, alespoň se podívám na svoji pušku,“ poznamenal odevzdaně Nicholas. „V Africe se nikdy nevyplatí spěchat. Příliš to užírá nervy.“

Příští ráno klidně posnídali, a když nákladní zvířata nebyla v dohledu, přinesl Nicholas ze stanu pouzdro se zbraní. Sotva pušku vytáhl z obalu vyloženého zeleným sukem, vzal mu ji Boris z ruky a pozorně si ji prohlížel.

„Nějaká stará?“

„Z roku 1926,“ přikývl Nicholas. „Můj pradědeček si ji nechal vyrobit na zakázku.“

„Tehdy ještě věděli, jak udělat dobrou flintu. Ne jako dnešní mává produkce zmetků,“ uznale špulil rty Boris. „Krátký Mauserův dvojitý uzávěr, nádherné! Ale nemá vyměněnou hlaveň?“ „Ano. Původní nahradila vhodnější hlaveň Shilen. S ní můžete na sto kroků ustřelit komárovi křídlo.“ „Ráže 7 x 57, ano?“ zeptal se Boris. „Po pravdě Rigby 275,“ opravil ho Nicholas. „To je přece naprosto stejný náboj,“ rozmrzele namítal Boris. Tá vaše anglická krvelačnost musí všechno pojmenovat jinak,“ usklíbl se. „Dokáže vystřelit kulku váhy 150 gramů rychlostí 2800 ip za hodinu. Je to dobrá puška, jedna z nejlepších.“ „Neumíte si ani představit, co pro mě vaše uznání znamená,“ mírně ironicky podotkl Nicholas a Boris se jen zašklebil, když mu zbraň vracel. „Anglický humor! Miluji vaše anglické fóry.“ S pouzdrém přes rameno odcházal Nicholas v doprovodu Royany z tábora. U řeky mu pomohla naplnit pískem dva menší plátěné pitlíky. Na kameni, kam je položil, tvořily pevnou a přitom poddajnou oporu pro pušku. Odkrokoval proti horské stráni vzdálenost dvě stě yardů a postavil tam kus kartonu, na němž byl samolepkou připevněný Bisleyův terč. Royana na něj čekala a pak usedla za kamenem, který si Nicholas zvolil za palebný post. Nebyla vůbec připravená na ohlušující zvuk výstřelu. Drobná zbraň jí připadala spíše jako hračka. Polekaně vyskočila a v uších jí zaléhalo. „To je hrozně nebezpečná věc!“ vykřikla. „Jak můžete zabíjet nádherná zvířata takovým kanónem?“ zlobila se. „Puškou,“ opravil ji při prohlížení zásahu dalekohledem. „Cítíte jste to jako ulehčení, kdybych je zabíjel méně účinnou zbraní nebo ubíjel klackem?“ Rána seděla tři palce napravo a dva dole. Seřizoval zaměřovací optiku a pokoušel se o vysvětlení. „Etika lovci prikazuje, aby udělal vše pro rychlé a čisté zabítí zvíře. To znamená přiblížit se co nejbliže, použít přiměřeně silné zbraně a mřít, jak nejlépe dovedete.“

Příští střela zasáhla přesně svislou osovou čáru a jen o nějaký palec nahoru minula střed terče.

„Kanón nebo puška. Stejně nechápu, jak můžete úmyslně zabíjet jakákoliv božská stvoření,“ protestovala.

„To vám nikdy nedokážu vysvětlit.“ Pozorně zamlřil a znovu vystřelil. I přes menší zvětšení zaměřovacího dalekohledu poznal, že kulka skončila přesně tři palce nad středem.

„Má to cosi společného s atavistickými pudý, kterým dokáže úplně odoláten málokterý muž. Bez ohledu na to, zajak kulturního a civilizovaného se považuje.“ Opět vystřelil. „Některí tomu dávají průchod v zasedacích síních správních rad, jiní na golfových nebo tenisových hřištích a ostatní zase na lososových řekách, v mořských hlubinách nebo při lovu.“ Čtvrtou ránu vypálil pouze proto, aby potvrdil předcházející tři, a pokračoval. „A pokud jde o boží tvory, Bůh nám je přece dal. Vy jste věřící. Znáte Písmo, hlavu 10, verše 12 a 13?“ „Bohužel,“ zavrtěla hlavou. „Budete mi je muset ocitovat.“ „... Všelike druhy čtyřnohých zvířat na zemi, divokých tvorů, plazů a ptáků v povětří,“ vyhověl jí Nicholas. „A tu přišel k němu hlas a pravil: Vstaň Petře; zabíjej a jez.“ „Měl byste být právníkem,“ posměšně komentovala pasáž. „Nebo knězem,“ dodal a šel pro terč. Zjistil, že poslední tři zásahy vykreslily drobnou růžici tři palce nad středem. Okraje otvorů po kulkách se vzájemně dotýkaly.

Poplácal láskyplně pažbu zbraně, „Není nad tebe, má milovaná.“ Kdysi ji pojmenoval Lukrecia Borgia; pro její krásu a vražednou sílu.

Zasunul pušku do pouzdra a společně se vraceli zpět. Na dohled od tábora Nicholas náhle zastavil.

Pozvedl k očím dalekohled. „Máme návštěvu,“ oznámil. „Aha! Už jsme někoho zvedli z porostu. Toje Pegasův kamion, a jestli se nemýlím, jeden z návštěvníků je náš rozšafný hoch z Abilene. Pojdme zjistit, co se tam děje.“

Sotva přišli blíž, uviděli deset silně ozbrojených vojáků, postávajících v hloučku u zelenočerveného kamionu Pegasů. Jake Helm a velitel etiopské eskorty seděli pod přístřeškem jídelního stanu zabráněni do vážného hovoru s Borisem. Sotva Nicholas vstoupil do stanu, představil Boris obryleného důstojníka. „Tototo je plukovník Tuma Nogo, vojenský velitel oblasti Jižního Gojamu.“ a „How do you do?“ pozdravil ho Nicholas, ale plukovník nebyl naladěn společensky.

„Chci vidět váš pas a povolení na vaši zbraň,“ přikazoval arogantně. Jake zatím přehazoval v hubě odporně zapáchající uhaslý nedopalek doutníku.

„Ano, samozřejmě,“ souhlasil Nicholas a odešel do svého stanu pro kufřík. Otevřel ho na stole před důstojníkem a usmál se na něho. „Jsem si jist, že budete chtít také vidět doporučující dopisy. Tady je od sekretáře britského ministerstva zahraničí v Londýně a od Britského velvyslance v Addis Abebě. Zde mě zase doporučuje etiopský velvyslanec v Londýně a tento napsal sám váš ministr obrany generál Siye Abraha.“ Plukovník zmateně zíral na výběr oficiálních hlaviček a pečeti se stužkami a oči mu za zlatými obroučkami skel nejistě mrkaly.

„Pane!“ postavil se do pozoru a zasalutoval. „Vy jste přítel generála Abrahy? Nevěděl jsem prosím. Nikdo mě neinformoval. Velice se omlouvám za vyrušování.“

Znovu zasalutoval a v rozpacích byly jeho pohyby až směšně neobratné a těžkopádné. „Přišel jsem vás jen upozornit, že společnost Pegasus tady provádí vrtací práce a také odstřely. Existuje potenciální nebezpečí, proto buďte opatrní. V této oblasti také operuje spousta banditů a kriminálních, shufta, víte.“ Plukovník Nogo byl zřetelně frustrován a ztrácel řeč. Zmlkl a zhluboka se nadechl, aby mohl pokračovat. „Víte, mám příkaz doprovázet zaměstnance Pegasů. Pokud byste se dostal během svého pobytu zde do potíží nebo potřeboval jakoukoliv pomoc, stačí jen zavolat, pane.“

„To je od vás nesmírně laskavé plukovníku.“

„Nebudu vás déle zdržovat, pane.“ Ruka mu vystřelila ke třetímu pozdravu a pozpátku couval i s bodrým Texanem ke kamionu. Jake Helm nepromluvil jediného slova a bez rozloučení vylezl do kabiny.

Plukovník Nogo zasalutoval z kabiny počtvrté a naposledy a nákladník se rozjel.

„A máme shodu,“ utrousil Nicholas k Royaně, když odpovídal nonšalantním zamáváním na plukovníkův pozdrav.

„Tentokrát jsme stoprocentně zabodovali my. Víme alespoň, že se Pegasu do hřívky nehodíme. Myslím, že co nevidět můžeme čekat další pomýšlení.“

Nicholas odešel zpátky k jídelnímu stanu a Borisovi, který tu seděl, řekl: „Teď už nám chybí jen vaši mezci.“

„Poslal jsem do vesnice tři muže, aby se po nich poohlédli. Měli tu být už včera.“

Příští den časně ráno dorazili mezci. Šest statných zvířat doprovázelo šest poháněčů v neodmyslitelných domorodých rajtkách a šálech. V půlce dopoledne již byla zvířata naložena a vše připraveno pro sestup do rokle.

Na vrchu útesu Boris zastavil a rozhlédl se po údolí. Zdálo se, jako by byl poněkud zaražený, jako by ho konečně také něco zaskočilo. Asi ho dojala úžasná hloubka a divoká nádhra tam dole.

„Budete procházet nejen jinou zemí, ale i jiným časem,“ poznamenal nezvykle filozoficky. „O této stezce se říká, že je stará dva tisíce let, stejně jako Kristus.“ Rozhodil ruce v omluvném gestu. „Starý černý kněz z kostela v Debra Maryam vám určitě řekl, že tudy utíkala Panna Marie z Izraele po Ježíšově ukřižování.“ Zakroutil hlavou. „Víte, ti lidé tady jsou schopní uvěřit čemukoliv,“ zakončil přednášku a vykročil. Chodník přilepený ke skále klesal nepředstavitelně prudce; co krok, to vysoký kamenný stupeň. Chůze vyžadující neustálé napínání svalů a šlach nutila držet tělo v nepřírozeném záklonu. V nejtěžších úsecích si museli vypomáhat rukama a lézt čelem ke skále, doslovajako po žebříku. Cesta se vlekla. Zdálo se nemožné, aby za nimi prošla těžce naložená zvířata.

Sestupovala nadmíru opatrně a po každém tvrdém dopadu na přední nohy vždy zastavila a váhavě se připravovala k dalšímu skoku. Stezka byla tak úzká, že na jedné straně náklad na jejich hřbetech dřel o skalní stěnu, zatímco jeho druhá půlka se houpala nad propastí. V ostrých zatáčkách serpentín se mezci nedokázali otočit na jeden pokus. Zpocená zvířata, oči vyvalené strachem navrch hlavy, jim svítila bělma, se posouvala přes zrádné úseky jen krůček po krůčku. Neobešlo se to bez pobízení a častých ran bičem. V místech, kde se stezka zakousla hlouběji do skály, se často zúžila na pouhé škvíry mezi kamennými věžičkami vymodelovanými v kameni tisíciletou erozí. Tam mezkařům nezbylo než zbavit zvířata nákladu, přenést ho a znova ho řemeny připevnit na jejich hřbety na druhé straně překážky. „Podívejte!“ překvapeně vykřikla Royana a ukázala do prázdna dole. Z rokle na široce rozepjatých křídlech vystoupal černý sup proplachtit kolem snad na vzdálenost roztažených paží. Otočil za nimi svou úděsnou holou hlavu s laloky vrásčité růžové kůže a na kratičký moment, než odletěl pryč, si je změřil svými černými očima i s vějířky bílého povlaku.

„Využívají termiky horkého vzduchu stoupajícího ze dna údolí,“ visvětloval Nicholas. Pokynul rukou stranou na útes, kde na výčnělku visela ježatá hromada roští. „Jedno ze supích hnízd.“ Nepřístupný pilíř pod hnízdem barvil pruhy zářivě bílých výkalů, kterými za léta hnízdící ptáci ozdobili skálu. I na tu dálku je ovanul ch hnilobného pachu z rozkládajícího se masa a vnitřností. Závěr dne je zastihl na zrádné stezce úděsnou stěnou dolů. Bylo pozdě odpoledne a nacházeli se sotva uprostřed srázu. Obešli skalní výčnělek a zaslechli hukot padající vody. Jak se blížili k dalšímu batému žeburu, mohutněl a za ním, když vodopád konečně uviděli přešel v řev.

Vítr vyvolaný proudem vody je donutil zachytit se skály a spršky vodní tříště jim zmáčely udivené, vzhůru obrácené tváře. Domorodí průvodci je však vedli dál, blíž k mase padajících vod, až se zdálo, že je vodní přívál musí každým okamžikem spláchnout do údolí. Pak se v mokré černé skále jako zázrakem objevil zářez, kterým vešli za mohutný poloprůsvitný vodní závěs. Stěny skalní dutiny pokrýval mech a světlo, filtrované vodní clonou, která dodávala šeru uvnitř jeskyně nazelenalý nádech, vytvářelo dojem prostoru pod hladinou oceánu. „Tady dnes přespíme,“ oznámil jim Boris a kochal se jejich překvapením. Ukázal na hromadu paliva naskládaného vzadu v jeskyni a na zčernalý strop nad

ohništěm. „Vesničané ji při donáše zásob dolů do kláštera používají už celá staletí.“ Jak šli dál dovnitř, zvuk padající vody slábl v tlumený hukot a kámen pod nohama přestal být mokřý. Jeden ze sloužících zapálil oheň. Ohřátý vzduch proměnil za chvíli jeskyni v příjemný romantický útulek. Nicholas vyhlédl okem bývalého vojáka nepohodlnější místo na spaní a v rohu jeskyně rozložil svůj spací pytel. Royana si úplně přirozeně rozbalila vlastní ležení vedle jeho. Nezvyklá námaha při sestupu je oba unavila a po večeri zalezli do svých improvizovaných lůžek a v souhlasném mlčení pozorovali hru světla plamenů na temném stropě nad hlavou. „Nechce se mi věřit, že už zítra budu chodit ve stopách starého Taity,“ zašeptala. „Nemluvě o stopách samé Panny Marie,“ zasmál se Nicholas. „Jste neuvěřitelný cynik,“ povzdychla. „A co je horší, určitě chrápete.“ „Proč vy si vždy vybíráte to horší?“ odpověděl po krátké odmlce, ale zjistil, že už spí. Dýchala klidně a tiše, ve zvukové kulise vodopádu byl její dech sotva postižitelný. Už dlouho, předlouho vedle něj nespala mladá a krásná žena. Když si byl jistý, že tvrdě spí, natáhl ruku a jemně ji pohladil po tváři. „Hezké sny, maličká,“ zašeptal něžně, „mělas těžký den.“ Měl dojem, že uspává vlastní malou dcerku. Mezkaři začali s přípravami dlouho před rozedněním, a když přibýlo dost světla na cestu, byla na nohou už celá výprava. Když první ranní paprsky pozlatily korunu útesu, byli ještě pořád příliš vysoko nad dnem údolí, aby mohli sledovat terén pod sebou s dostatečným nadhledem. Nicholas odvedl Royanu stranou a nechal karavanu odejít. Našel místo, kde se dalo posadit, vybalil družicový snímek a rozložil ho na zem.

Srovnávali význačné vrcholky a tvary terénu s fotografií a po nějaké chvíli se začali jakž takž orientovat v kataklysmatickém chaosu scény pod sebou. „Odtud nemůžeme řeku Abbay vidět,“ poznamenal Nicholas. „Zařezává se příliš hluboko do spodní rokle. Velice pravděpodobně ji ani neuvidíme dříve, dokud se nedostaneme přímo nad ni.“ „Pokud se nám podaří stanovit naši polohu správně, pak by měla řeka dvakrát ostře zatáčet kolem táhmletých skal.“ „Ano, a zde, za tímto útesem, pak leží soutok Dandery s Abbay.“ Odměřil zhruba palcem vzdálenost. „Možná patnáct mil.“ „Zdá se, že Dandera za staletí změnila vícekrát svůj směr. Tady vidím dvě prolákliny, které vypadají jako staré řečiště,“ ukázala na snímek. „Zde a tady také. Nyní jsou zarostlé džunglí.“ Zatvářila se poněkud rozpačitě. „Ach, Nicholasi, je to tak ohromné a nepřehledné území. Podaří se nám vůbec někdy najít jediný nepatrný vchod do hrobky ukryté v takové zmeti?“ „Cože? Do jaké hrobky?“ se zájmem se vyptával Boris. Vrátil se pro ně po stezce nahoru. Vůbec nezpozorovali jeho příchod a teď, z ničeho nic, stál nad nimi. „O jaké hrobce to mluvíte?“ „Proč se ptáte? Přece o hrobce svatého Frumentia,“ odpověděl Nicholas nevzrušeně bez nejmenšího náznaku překvapení. „Cožpak mu není klášter zasvěcen?“ stejně přirozeně se vmísila do hovoru Royana a stácela snímek do ruličky. „Da,“ přikývl a bylo na něm vidět, jak je zklamán, že se nedozvěděl nic zajímavějšího. „Ano, svatý Frumentius. Ale stejně vám nedovolí jeho hrobku navštívit. Do vnitřní svatyně kláštera nemá kromě kněží nikdo přístup.“ Sundal čepici a poškrábal si krátké tuhé štětiny na hlavě. Bylo slyšet, jak zapraskaly pod dotykem prstů. „V Timkatu je tento týden slavnost, tabotovo svčení. Tam dole bude pěkně rušno.“

Uvidíte, že vás to bude zajímat, ale na půdu nejsvětější se nedostanete. Ani se vám nepodaří spatřit skutečný hrob. Ještě jsem nepotkal bělocha, který by ho viděl.“ Zamžoural do slunce. „Musíme jít. Cíl se zdá blízko coby kamenem dohodil, ale zabere nám to ještě dva dny, než se dostaneme k řece. Dost dlouhý pochod a cesta tam dole nestojí za nic. Dokonce i pro slavného lovce dik-diků, che, che,“ dodal, s potěšením se zasmál vlastnímu žertu, otočil se a začal sestupovat. Blíže u dna údolí se spád stezky zmínil. Kamenné stupně, méně vysoké a dál od sebe, již činily chůzi méně namáhavou. Postupovali rychleji. Také klima se změnilo. Už to nebyl svěží horský vzduch, ale nehybné, vyčerpávající rovníkové horko prosycené pachy blížící se džungle. „Strašné vedro,“ prohlásila Royana a setřásla z ramen vlněnou šálu. „Nejméně o deset stupňů tepleji,“ přitakal Nicholas a stáhl přes hlavu starý vojenský svetr. Manévr mu z vlasů udělal miniaturní napodobeninu supího hnízda. „Na dně můžeme čekat další zvýšení teploty. Pořád nám ještě zbývá dobrých tisíc stop výšky.“ Stezka se přiblížila toku Dandery. Chvilí pochodovali pár set stop nad její hladinou, ale hned nato se ocitli po pás v její chladivé vodě. Když je cesta vedla přes brod, museli se přidržovat popruhů zvířat, aby je proud nestrhl. Později se koryto řeky prohloubilo, nabylo na spádu a terén kolem břehů se stal neprůchodným. Cesta odbočila a vinula se jako zmirající had mezi pahorky červených skal a srázů. Po míli či dvou se vrátila zpátky k řece, ale nebyla to již stejná řeka. Její charakter se radikálně změnil. Přestala spěchat a pokojně šuměla hustým lesem. Procházeli lanovými lián spadajícími až k zemi a shýbali se pod dlouhými prameny mechu visícího z větví stromů. Rostl v divokých zcuchaných hroznech a připomínal neupravený vous starého kněze v Debra Maryam. Kočkodani v korunách se hlasitě rozhořčovali nad vpádem nezvaných hostů. Mezerami mezi listím vystrkovali hlavy a v jejich vyjevených očích se zračila uraženost nad drzostí lidí, kteří si dovolili vstoupit do jejich království. V jedné chvíli vyrazilo z hustého porostu nějaké větší zvíře. Nicholas pohlédl na

Borise. Rus s úsměvem zavrtěl hlavou. „Klid, Angličane. Jen kudu, žádný dik-dik.“ Ve svahu o kus dál kudu zastavil a ohlédl se po příčině, která ho donutila k útěku. Hlavě statného samce dominovaly spirálovité, vývrtkám podobné rohy a vztyčené trubkovité uši. Hřívou porostlý lalok dokresloval jeho vzhled. Nezvykle velkýma očima poplašeně sledoval, co se to děje. Boris tiše hvízdal a celý ožil. „Rohy má dlouhé nejméně padesát palců. Ty by se musely dostat na samý vrchol Rowland Ward.“ Vzpomněl katalog velké zvěře bibli všech trofejních lovců. „Nechceš ho, Angličane?“ Dvěma skoky byl u nejbližšího osla, vytáhl z pouzdra Nicholasovu pušku a podával mu ji. „Nechte ho jít,“ zavrtěl hlavou Nicholas. „Já chci jen dik-dika.“ Na hřbetě návrší se jako na rozloučenou naposledy mihl ocásek podobný bílému pudrovacímu tampónu a zvíře zmizelo. Boris zavrtěl hlavou a znechuceně plivl do řeky. Šli dál a Royana se zeptala: „Proč chtěl, abyste ho zastřelil, vi, fotografie rekordních rohů, jako byly tyto, by se dobře vyjímal na jeho reklamním letáčku. Přitáhla by další zákazníky.“ Po celodenním trmácení se pozdě odpoledne utábořili na mýtině nad řekou, která zřejmě sloužila za místo k odpočinku pro mnohé karavany před nimi. Cesta se přirozeně dělila na tři časové úseky, a protože se pocestní nedokázali dostat z okraje rokle ke klášteru dříve než za tři dny, tábořili vždy na stejných místech. „Bohužel, dnes nebude žádná sprcha,“ informoval své zákazníky Boris. „Pokud se chcete umýt, v prvním zákřutu proti proudu je bezpečná tůň.“ Royana pohlédla prosebně na Nicholase. „Je mi hrozně horko a jsem upocená. Nepohlídal

byste mě, než se vrátím? Kdyby něco, zavolám na vás.“ Ulehl na břeh porostlý mech pod zátočinou z dohledu místa ke koupání. Byl však dostatečně blízko a slyšel šplouchání vody a zajímavé výkřiky při dotyku studené lázně. Proud ji musel trochu snést, protože v jednu chvíli, když se otočil, zahlédl mezerami mezi stromy záblesk jejich nahých, krémově bílých zad a křivku lesklých mokrých hýždí. Provinile odvrátil hlavu, ale nestačil se divit, jak prudkou fyzickou reakci v něm vzbudil kratičký okamžik pohledu na nahou kůži hrající žlutavým žlhaním pozdně odpoledního slunce pronikajícího mezerami v listoví. Vracela se po břehu, sušila vlasy do ručníku a tiše si prozpěvovala. „Jste na řadě,“ volala na něho. „Mám vás také pohlídat?“ „Už jsem velký chlapec,“ zamítl nabídku. Když se míjeli, oči se jí podivně leskly. Zahlédl v nich světláka zvědavě zlomyslnosti. Zřejmě si je plně vědomá, kam až ji voda zanesla, napadlo ho. A také toho, kolik jsem asi viděl. Ta myšlenka ho příjemně zamrazila. Nahoru k túni odešel sám. Když pak spustil kalhoty a pohlédl dolů na sebe, cítil se provinile: neměl by si dovolit, aby ho tak vzrušovala. Od Rosalindy s ním ještě žádná žena tolik nepohnula. „Trochu studené vody ti udělá dobře, bráško.“ Hodil džíny přes křoví a ponořil se do vody. Když po večeri seděli u ohně, Nicholas zpozorněl a prudce zvedl hlavu. „Něco mi zvoní v uších, mám snad halucinace?“ divil se. „Ne,“ smála se Tessy. „To slyšíte zpěv. Přicházejí kněží z kláštera, aby nás přivítali.“ Po chvíli uviděli mezi stromy bludičky světla a ze stran se k táboru přiblížil zástup pochodní. Sluhové a mezkari jim vyšli vstříc a rytmickým potleskem zdravili klášterní deputaci. Hluboké mužské hlasy vzlétaly k fortissimu, vzápětí se proměnily v šepot a hned zase stouply v opakované monotónní melodii, úchvatné a krásné. Nicholas se nechtěně zachvěl. Zvuky noční Afriky ho mrazily až do morku kostí. Pak zahlédli i bílá roucha kněží - v plápolavém světle připomínali mury při procesi. Sotva první ze svatých mužů vstoupil na okraj tábora, sluhové padli na kolena. Mladé bosé novice s vyholenými hlavami následovali mniši v dlouhých róbách a vysokých turbanech. Rozvinuli se do stran a vytvořili čestný špalír pro sbor diákonů a plně vysvěcených kněží v bohatě zdobených ornátech. Každý z nich nesl těžký koptský kříž upevněný na vysoké berle, složitě zdobené stříbrnými rytinami. Za stálého zpěvu se rovněž rozdělili do dvou řad, aby uvolnili cestu čtyřem silným novicům, kteří nesli krytá nosítka s nebesy. V záři táborového ohně a světla pochodní jiskřily karmínově rudé a žluté závěsy z hedvábí. Postavili je doprostřed tábora. „Musíme vystoupit a přivítat opata,“ tiše prohodil Boris. „Jmenuje se Jali Hora.“ Sotva přistoupili k nosítkům, závěs se dramaticky rozhrnul a na zem sestoupil vysoký černý muž.

Tessy s Royanou složily paže na prsa a v pokoře padly na kolena. Nicholas i Boris zůstali stát a Nicholas si opata se zájmem prohlížel. Jali Hora byl kost a kůže. Zpod sutany mu trčely černé křivé nohy, připomínající šlachami a provazci žilnatých svalů stonky sušeného tabáku. Ve světle plamenů táboráku zajiskřil zlatozelený hábit protkaný zlatými vlákny a s ním i motivy kříže a hvězd na plochem dýnku vysokého klobouku. Scvrklou opatovu tvář, černou jako saze, poznamenaly hluboké vrásky pokročilého stáří. Mezi svaštělými rty svítil poslední pár zažloutlých a vykotlaných zubů. O vystouplé lící kosti a čelisti se jako bouřlivý příboj rozbíjel stříbřitě bílý vous. Jedno jeho oko, matně modré, oslepil trachom - tropický oční zánět, ale zato druhé, zdravé, svítilo jako oko leoparda na lovu. Začal mluvit vysokým trřaslavým hlasem. „Požehnání,“ upozornil Nicholase Boris a oba uctivě sklonili hlavy. Pokaždé když se patriarcha na okamžik odmlčel, shromáždění kněží a mnichů odříkalo zpěvný refrén. Závěrem svého blahorečení se Jali Hora pomalu otáčel na všechny světové strany a do každého ze čtyř směrů udělal znamení kříže. Dva ministranti doprovázeli jednotlivá gesta zuřivým máváním stříbrnými nádobami s kadidlem a noc zaplavil oblak pronikavé vůně. Hned poté předstoupily před opata obě ženy a poklekly u jeho nohou. Úderem redukovaným na pouhý dotyk je pleskl po tvářích křížem a zpěvnou fistuli jim udělil požehnání. „Tvrdí se, že opatovi je přes sto let,“ pošeptal Boris Nicholasovi. Bile odění debteras přinesli překrásně vyřezávanou stoličku z afrického ebeny a v Nicholasových očích zaplály ohnky chtivosti. Tušil, že musí být stará několik století a určitě by představovala nádherný doplněk jeho sbírek. Debteras vzali opata pod paži a jemně ho posadili na stoličku. Ve stejný okamžik ostatní klekli na zem a vytvořili kolem něho zbožné shromáždění černých tváří pozorně upřených vzhůru k němu. Tessy se posadila u jeho nohou a překládala manželův projev do amharského jazyka. „Je pro mě velkou radostí, že vás mohu opět uvítat, svatý otče,“ zahájil řeč Boris. Stařec přikývl a Boris pokračoval. „Přivádím anglického šlechtice královské krve, který by rád navštívil klášter svatého Frumentia.“ „Povídám, přibrzďte, kamaráde!“ protestoval Nicholas, ale shromáždění už ho zvědavě pozorovalo. „Co mám teď dělat?“ špiťl koutkem úst k Borisovi. „Proč myslíte, že se trmácel takovou dálku?“ šklebil se zlomyslně Boris. „Očekává dar. Peníze.“ „Dolary Marie Terezie?“ vzpomněl na staletí platnou měnu v Etiopii.

„To není nutné. Časy se změnily. Jaliho Horu udělají šťastným i zelené yankeeské babky.“ „Kolik?“ „Jste šlechtic s krví králů a budete lovit v jeho údolí. Aspoň pět set dolarů.“ Nicholas jen zamrkal a odešel k zavazadlům pro svůj kufík. Vrátil se za chvíli a vložil svazek bankovek do opatova černého spáru s růžovou dlaní. Opat v úsměvu odhalil žluté pahýly zubů a krátce promluvil. Tessy opět překládala. „Říká: Buďte vítáni v klášteře svatého Frumentia v době Timkatu. Přeje vám dobrý lov na březích Abbay.“ Nálada zbožného shromáždění doznala okamžité změny. Začali se usmívat a pochechtávat. Opat pohlédl v očekávání na Borise. „Svatý opat říká, že cesta byla žiznivá,“ tlumočila Tessy. „Ten starý čert miluje brandy,“ vysvětloval Boris a zavolal na táborovou obsluhu. Přinesli láhev brandy a trochu ceremoniálně ji postavili na táborový stůl před opata bok po boku s láhví vodky pro Borise. Připili si navzájem a starý opat převrátil odličku naráz, až mu zdravé oko zaslzelo. Pak se chraptivým hlasem obrátil k Royaně. „Ptám se tě, woizero Royano, odkud pocházíš a jak to, že jdeš po pravé cestě Krista, spasitele lidstva?“ „Jsem Egyptanka starého náboženství,“ odpověděla. Opat i kněží přikývli souhlasně a tváře jim zjasněly pochvalným souhlasem. „Jsme všichni bratři a sestry v Kristu, Egyptané i Etiopané,“ odpověděl jí opat. „Dokonce označení koptský vzniklo z řeckého názvu pro Egypt. Po více než šestnáct století Abunu, etiopského biskupa, jmenoval patriarcha v Káhiře. Teprve v roce 1959 to změnil císař Halle Selasie. Ale my dál sledujeme pravou cestu Krista. Jsi vítána, má dcero.“ Jeho debtera nalil další sklenku brandy a starý opat ji polkl jedním douškem. Dokonce i Boris vypadal dojatě. „Kam to ta stará černá želva leje?“ divil se nahlas. Tessy pochopitelně netlumočila, jen sklopila oči a v

tváři černé madony se objevila bolest nad urážkou svatého muže. Jali Hora se obrátil k Nicholasovi. „Chce vědět, která zvířata hodláte lovit v jeho údolí,“ přeložila Tessay. Nicholas se zarazil a pak pomalu odpověděl. Rozhostilo se dlouhé nevěřící ticho. Pak konečně opat vyprskl kdákavým smíchem a zbytkem shromáždění se nesly rozpačité výkřiky. „Dik-dik! Vy jste přišel (ovít dik-dika? Vždyt na tak malém zvířeti není žádné maso.“ Nicholas počkal, až je přejde první šok, a pak vytáhl fotografii vycpaného exempláře Madoqua harperii z muzea. Položil ji před Jali Horu. „To není obyčejný dik-dik. Je posvátný,“ vysvětloval rozhořčeným tónem a pokynul Tessay, aby to přeložila. „Povím vám ten příběh.“ Vyhledka na dobré vyprávění s náboženským podtextem je utišila. Dokonce opatova ruka s další plnou sklenkou zůstala stát v půli cesty k ústům a stařec odložil brandy zpátky na stůl. Jeho jediné oko střídavě zkoumalo

Nicholasův obličej a snímek. „Když Jan Křtitel umíral hladem v poušti,“ začal Nicholas vyprávění a pár kněží se při zaslechnutí jména svěťce pokřičovali, „nedotkly se jeho rty už třicet dní a třicet nocí jediného sousta Chvíli spřádal nit hovoru na toto téma, popisoval utrpení svěťce a vyzvedával jeho extrémní výdrž. Detaily přitahovaly posluchače, kterým se líbilo, když jejich svatí trpěli pro víru a spravedlnost. „Nakonec se Pán smíloval nad svým služebníkem a nechal vběhnout malou antilopu do akáciové houštiny, kde ji trny pevně uvěznil. Pak pravil ke světcům: Přichystal jsem ti krmí n ty nezemřeš hladem. Vezmi maso a jez. Tam, kde se ruka Jana Křtitele dotkla malého tvora, zůstaly tmavé otisky jeho prstů a zůstanou po všechny časy a generace, které přijdou.“ Nastalo dojaté ticho. Nicholas podal fotografii opatovi. „Vidíte ty posvátné otisky?“ Stařec živě a pečlivě prohlížel snímek jediným okem a pak vykřikl: „Je to pravda. Stopy světcových prstů jsou dobře viditelné.“

Nechal pak fotografii kolovat mezi kněžími. Povzbuzení opatovým dobrozdáním vykřikovali slova údivu nad bezvýznamným tvorem a pruhy na kožíšku. „Viděl už někdo z vašich mužů takové zvíře?“ ptal se Nicholas, ale jeden za druhým vrtěli hlavami. Obrázek obešel kruh a skončil mezi pošilhávajícími novici. Náhle jeden z nich vyskočil, mával fotografií nad hlavou a zajíkávě drmolil. „Já, já viděl to posvátné zvíře! Na vlastní oči jsem je viděl.“ Byl to mladý, sotva dospělý chlapec. Okolo zazněly nevěřící výkřiky a slova výsměchu. Jeden z druhů vedle mu fotografii vytrhl z rukou a držel ji z dosahu, aby ho podráždil. „Ten hoch to nemá v hlavě v pořádku. Často ho přepadají démoni a mívá záchvaty,“ s lítostí vysvětloval Jali Hora. „Ubohý Tamre! Nevšímejte si ho.“ Tamre běhal v hloučku noviců s divokým výrazem v očích a snažil se znovu získat ztracený dokument. Podávali si ho sem a tam, aby mu stále o vlas unikl. Zlobili ho a tropili si z něj šašky. Nicholas vstal, aby zasáhl. Trápení slabomyslného mu připadalo nepřístojné, ale vtom chlapcovo chování doznalo náhlou změny. Něco se v něm zvrtilo, spadl na zem jako po úderu klackem a prohnul se s údy nekontrolovaně zmítanými křečemi. Z očí zapadlých někde dozadu v lebce svítilo jen bělmo a ústa otevřená dokořán v netvorném šklebu mu pokryla pěna. Než se k němu Nicholas dostal, sebrali ho čtyři z jeho druhů a spěšně odnášeli pryč. Jejich smích se ztratil ve tmě. Ostatní se chovali, jako by se nic zvláštního nestalo, a Jali Hora pokynul svému pážeti naplnit sklenku. Když se pozdě v noci opat konečně rozhodl pro návrat, vzal si zbytek brandy s sebou. Svíral poloprázdnou láhev v černých drápech, a zatímco mu mladší kněží pomáhali do nosítek, žehnal s ní všem dokola. „Vaše Lordstvo,“ oslovil Boris Nicholase, „udělalo dobrý dojem. Vaše pohádka o Janu Křtiteli se mu líbila jen o něco méně než vaše peníze.“

Příštího jitra je vedla cesta kolem břehu jen krátce. Po míli chůze běh vody zrychlil a řeka pádila zúženým korytem v červených skalách k dalšímu stupni. Nicholas odbočil z vyšlapané stezky a sešel k okraji vodopádu. Pohlédl dolů do dvě stě stop hlubokého jicnu, širokého právě jen tolik, aby se do něj vešly nedočkávané masy zdvočelé vody. Dokázal by jeho ústí přehodit kamenem. Dolů tím peklem neexistoval průchod. Nevedl tam žádný chodník, a dokonce nebylo ani čeho se zachytit. Obrátil se a dohonil karavanu, která obloukem scházela do dalšího hustě zalesněného údolí. Royana ukázala na vysoké břehy po obou stranách úzké soutěsky a balvany ohlazené vodou všude kolem stezky. „Kdysi to muselo být koryto Dandery, než se jí podařilo najít zkratku dírou ve skalách,“ řekla. „Zdá se, že máte pravdu,“ souhlasil Nicholas. „Útesy zde představují vápencové intruze v základním masivu čediče a pískovce. Celá krajina je plná zlomů a strží vytvořených erozí a neustále se měnící řekou. Můžete vzít jed na to, že tyhle vápence budou plné jeskyní a trhlín.“ Cesta v posledním úseku k Modrému Nilu spadala podstatně strměji; ztrácela v závěru téměř patnáct set stop výšky na několika mílích. Svahy údolí byly hustě pokryté vegetací. Z vápence na mnoha místech prýštily drobné pramínky vody a spojovaly se ve starém korytě řeky. Úměrně s klesající výškou stoupala teplota. Na zádech Royaniny košile mezi lopatkami narůstala tmavá propocená skvrna. V jednom místě vytékal z křoví na úbočí silnější přítok čerstvé vody a zvětšil stávající potůček na malou říčku oblékající údolní žebro, za níž se vlévala do Dandery. Nedaleko proti proudu hlav ního toku řeka opouštěla skálu klenutým otvorem. Růžový přeložený okraj výtoku, vyhlazený účinkem vody, připomínal otevřená lidská ústa. Skála měla tak nezvyklý povrch a barvu, že je oba silně zaujala. Odbočili kousek a pozorovali ji, zatímco karavana pokračovala v pochodu. Nepřirozené a tíseň vzbuzující místo vracelo ozvěnou klapot kopyt a hlasy mužů. „Jako monstrózní obluda chrlící vodu z tlamy,“ zašeptala Royana při pohledu na skálu a její podivnou formaci. „Dovedu si představit, jak asi působila na staré Egyptany přivedené Taitou a princem Memonem.. pokud se někdy dostali do těchto míst. Jaké mystické významy asi přisoudili takovémuto přírodnímu jevu?“ Nicholas ji beze slov pozoroval. Tmavé oči rozšířené v úžasu zdůrazňovaly vznešený výraz její tváře. V tomto rozpoložení mu silně připomínala jistý portrét, který měl ve svých sbírkách doma v Quenton Parku. Byl to fragment fresky zobrazující princeznu dynastie Ramsesů. „Proč tě to tolik překvapuje?“ ptal se v duchu sám sebe. „V jejích žilách přece koluje stejná krev.“ Obrátila se k němu: „Niku, dejte mi naději. Řekněte mi, že jsem si to vše jen nevysnila. Potvrďte mi, že opravdu najdeme, co hledáme, a že to může svým způsobem pomstít Duraidovu smrt.“ Její tvář obrácená vzhůru a zvlhčená drobnými kapičkami potu zářila odhodlaností. Pocítil neodolatelnou touhu obejmout ji a políbit na pootevřené vlhké rty. Místo toho se ale otočil a donutil k odchodu. Neodvážil se ani ohlédnout, dokud si nebyl jistý, že se zase ovládá. Za chvíli zaslechl na kamenech za sebou rychlé tiché kroky. Šli dál mlčky a Nicholas, zaujatý svými myšlenkami, si ani nevšiml, kam se dostali. S překvapením zíral na ohromující pohled, který se

před nimi náhle objevil. Stáli vysoko na hraně vnitřního průlomu Nilu. Dole pod nimi se otevíral mohutný kotel černých srázů, spadajících do hloubky pěti set stop. Hlavní tok legendární řeky skákal v zelených kaskádách do šera propasti hluboké tak, že se k němu nedostaly ani paprsky odpoledního slunce. Vedle něho se dolů vrhaly podstatně chudší vody Dandery. Bělostné jako křídlo volavky se kroutily a nadouvaly v turbulentním větru vodopádů. V hloubce se vody spojovaly v bouřlivém objetí bílé pěny a vodní tříště a točily se jako obrovské kolo, těžké a olejově viskózní, dokud nenašly společný východ z propasti a s neutuchající nezdolnou silou se neprodraly ven. „Tohle jste chtěli sjet?“ ptala se Royana s hrůzou v hlase. „Tehdy jsme byli mladí a blázniví,“ odpověděl smutným úsměvem vyvolaným starými vzpomínkami. Po nějakou chvíli mlčeli. Pak promluvila Royana tiše: „Zde se dá pochopit, proč toto místo zastavilo Taitu a prince na cestě vzhůru.“ Rozhlédla se a ukázala dál do propasti směrem na západ. „Určitě by nikdy sami nevylezli z dolní rokle. Museli sledovat horní okraj útesů až sem, kde stojíme my.“ Její hlas se čím dál víc chvěl vzrušením. „Pokud nepostupovali po opačném břehu,“ namítl Nicholas, aby ji potrápil. Čelist jí zklamaně poklesla. „To mě nenapadlo. Samozřejmě že je to možné, ale jak se vůbec dostaneme na druhou stranu, jestliže na tomto břehu žádné důkazy o jejich přítomnosti nenajdeme?“ „Nechme si podobné úvahy, až jich bude třeba. I tak, jak věci vypadají, čeká nás dost potíží, se kterými se budeme muset vypořádat. Netřeba hledat další těžkosti.“ Znovu se odmlčeli. Každý po svém zvažoval rozsah a rizika úkolu, který si předsevzali. Royana opět prolomila mlčení dřívě. „Kde je klášter? Není po něm nikde ani stopy.“ „Přesně pod vašima nohama.“ „Utáboříme se tam dole?“ „Pochybuji. Připojme se k Borisovi a zjistíme, co míní podnikat.“ Sledovali dál stezku vedoucí okrajem kotle a setkali se s karavanou v místě, kde se cesty rozdvíjovaly. Jedna odbočka mířila stranou do zalesněného údolí a druhá dál sledovala tok řeky.

Boris na ně už čekal a ukazoval na cestu odbočující od řeky. „Kousek níž v lese znám výborné místo. Tábořil jsem tam při poslední lovecké výpravě.“ Mýtina s pramenem čisté vody ležela ve stínu několika vzrostlých divokých fíkovníků. Aby zmenšil zatížení zvířat na minimum, Boris nevzal do rokle stany, a tak jakmile muži složili náklady ze hřbetů zvířat, poslal je stavět chýše na spaní a vykopat díru pro latrínu. Borisovi lidé se dali do práce a Nicholas zavolał Royanu s Tessay a nabídl jim prohlídku kláštera. Tessay je vedla z rozcestí dál po okraji srázu až k širokým kamenným schodům vedoucím stěnou dolů. Proti nim nahoru spěchala skupinka bíle oděných mnichů a Tessay se s nimi chvíli zastavila a dala do řeči. Když pak pokračovali v cestě, pravila Royaně a Nicholasovi: „Dnes je Katera, předvečer svátků Timkat. Jsou velice vzrušení, je to jedna z největších událostí jejich náboženského roku.“ „Co slaví při Timkatu?“ ptala se Royana. „Egyptský církevní kalendář tyto svátky nezná.“ „Etiopské zjevení Páně, oslavy pokřtění Krista,“ vysvětlovala Tessay. „Během obřadu snesou dolů k řece oživit a znovu vysvětit tabot a také novicům se dostane křtu. Budou následovat příkladu Ježíše Krista, který přijal křest z rukou Křtitele.“ Scházeli do vřícího a syčícího kráteru Nilu s oblaky vodní mlhy stovky stop pod nimi. Schody ohlazené a prošlapané za staletí bosými chodidly zahýbaly za skalní žebro. Náhle se před nimi otevřela široká terasa vysekaná v masivu skály. Převíslou střechnu z rezavě červeného kamene nad terasou podpíraly mohutné kamenné sloupy nesoucí oblouky kleneb. Z vnitřní stěny kryté terasy vedly početné vstupy do katakomb. Po celé věky vysekávali obyvatelé kláštera v nitru skály síně, vestibuly, chrámy a svatyně a také cely, ve kterých žila náboženská obec už déle než tisíc let. Po celé délce terasy posedávaly hloučky mnichů. Někteří z nich naslouchali předčítání z Pisma svatého.

„Mnoho z nich neumí číst ani psát,“ povzdychla si Tessay. „Dokonce i většině mnichů je třeba bibli číst a vykládat nemohou si ji přečíst sami.“ „Takhle kdysi vypadala

Konstantinova církev, poznamenal Nicholas tiše. „Vira staré Byzance zůstala církví kříže a knihy, komplikovaných a náročných rituálů. Hlavně v negramotném světě dneška.“ Loudali se pomalu klášterem a měli skupiny sedících mnichů. V čele každého hloučku seděl předzpěvák, který zpěvným hlasem odříkával žalmy a hymny v amharštině. Z jeskyní a cel doléhal ven šum prosebných hlasů v modlitbách a vzduch houstl svědectvím staleté lidské přítomnosti. V podivné směsici pachů jste stejně dobře našli vůni kouře ze dřeva a kadidla jako zápach výkalů a zatuchlého jídla, potu a zbožnosti, utrpení a nemoci. Kromě stálých obyvatel kláštera se zde nacházeli četní poutníci, kteří vykonali cestu do rokle sami nebo je přinesli příbuzní. Všichni toužili poprosit světce a najít lék na své bědy a neduhy. Slepá děcka vzlykala v náručí matek a nemocní leprou posedávali s boláky hničícího masa. Další zase leželi v komatu spavé nemoci nebo jiných zákeřných chorob tropů.

Sténání a vzlyky nemocných se mísily do zvuku žalmů a modliteb a spolu se vzdáleným hukotem nilských kaskád splývaly v chmurný chór. Konečně se dostali ke vstupu do jeskynní katedrály svatého Frumentia. Představoval ho okrouhlý otvor podobný ústům obrovské ryby. Lem portálu zdobily hlavy svatých namalované v hustém pozadí křížů a hvězd. Primitivní portréty v barvách okru a měkkých zemních tónech působily svou dětskou jednoduchostí velmi dojímavě. Z neúměrně velkých očí světců podmalovaných uhlem vyzařoval nekonečný klid a shovívavost. Vchod hlídal diákon v umouněném rouše z vybledlého zeleného plyše. Tessay mu něco řekla a on jim s úsměvem pokynul dál. Nízká klenba vchodu donutila Nicholase hluboce sklonit hlavu. Když ji pak uvnitř zvedl, jen s úžasem zíral.

Strop jeskyně mizel kdesi vysoko v šeru. Na malbách kamenných stěn se v mihotavém světle svící a olejových lamp slétaly nebeské houfy andělů a archandělů místy zakryté dlouhými tkanými zástavami. Na jedné z nich, s potřhanými roztrženými okraji, jel svatý Michal na vzpínajícím se koni, jehož kdysi sněhobílá hříva potměněla nánosem sazí lamp a kadidla. Na jiné zase klečela Panna u paty kříže a nad ní krvácelo z rány na boku bledé Kristovo tělo otevřené římským kopím. Tak vypadala vnější chrámová síň. Otevřená masivní dřevěná křídla dveří v zadní chrámové zdi zvala k návštěvě střední části. Procházeli chrámovou lodí mezi prosebníky a poutníky klečícími v hadrech na chladné kamenné podlaze ponoření do své mizérie a nábožné extáze. V chabě osvětlené jeskynní prostře naplněné modrým oparem páleného kadidla připomínali zbloudilé duše hříšníků věčně čekající na světlo v šeru očiště. Když došli ke třem kamenným schodům vedoucím ke vstupu do střední svatyně zastoupili jim cestu dva diákoné v róbách a vysokých kloboucích s rovným dnem. Jeden z nich stroze oslovil Tessay. „Nedovolí nám vstoupit ani do qiddistu, střední síně,“ oznámila Tessay s lítostí. „Za ní se teprve nalézá maqdas, svatyně svatých.“ Přes postavy strážců stačili v přítomnosti qiddistu

zahlédnout jen dveře vedoucí do vnitřní svatyně. „Do maqdasu je povolen vstup pouze vysvěceným kněžím. Je v něm umístěn tabot a vchod do vnitřní svatyně.“ Rozladění a zklamání vyšli ven na terasu.

Večeřeli pod nebem plným hvězd. Vzduch byl ještě horký k zadušení a mračna komárů vytrvale testovala průchodnost neviditelné hranice repelentu, kterým si natřeli kdejaký kousek nekryté pokožky.

„Takže, Angličane, dovedl jsem tě tam, kam jsi chtěl. Co hodláš podniknout, abys našel to zvíře, za kterým ses obtěžoval takovou dálku?“ Vodka vrátila Borisovi bojovnou náladu. „Chci, aby vaši stopaři vyrazili za úsvitu a prohledali břeh od tábora po proudu,“ oznámil Nicholas.

„Dik-dik je obvykle aktivní buď časně ráno, nebo pozdě odpoledne.“ „Učíš dědka stahovat kočku?“ odpověděl Boris nepodařeným příměrem a nalil si vodky. „Řekněte jim, ať hledají jeho stopu,“ pokračoval Nicholas, jako by nic neslyšel. „Vím, že stopa pruhovaného druhu je k nerozeznání od stopy běžného dik-dika. Pokud by nějakou našli, musí v tichosti počkat někde za keřem a dávat pozor, jestli se zvíře neobjeví. Dik-dik je usedlý tvor a netoulá se daleko od svého dvorku.“ „Da! Da! Povím jim to. Ale co budeš dělat ty,

Angličane? Strávíš den v táboře s dámami?“ usmíval se potměšile. „Když budeš mít štěstí, třeba se nám brzy uvolní jedna chata.“ Rozřehtal se vlastní vtipností. Tessay znervózněla, vstala a odešla s omluvou, že musí do kuchyně dohlédnout na kuchaře. Nicholas si Borisových neomaleností nevšímal. „Já s Royanou projdu porosty podél břehů Dandery. Ta místa vypadají slibně. Upozorníte své lidi, ať se drží dál od řeky. Nechci, aby mi zvěř plašili.“ Ráno odešli z tábora před rozedněním. Nicholas nesl denní zásoby a pušku Rigby. Šli s Royanou pomalu kolem řeky a každých deset kroků se zastavili, rozhlédli se a poslouchali. Keře ožívaly hlasy ptáků a pohyby malých savců. „Sami Etiopané nemají v lovu tradici a pochybují, že by mnichové někdy plašili zvěř v rokli.“ Ukázal na stopu malé antilopy v měkké půdě. „Lesoň africký,“ řekl, „Menelikův lesoň. V těchto oblastech se vyskytuje velice zřídka a je vyhledávaný jako vzácná trofej.“ „Vy opravdu věříte, že najdete pradědečkova dik-dika?“ zeptala se Royana. „Při rozhovoru s Borisem jste působil tak přesvědčivě.“

„Jistěže ne,“ usmál se. „Ve skutečnosti si sám myslím, že ho starý pán stvořil. Měl by se spíše jmenovat Harperova chiméra. Nako nec asi přece jen použil kůži pruhovaného munga. Harperové nechodí po zemi stále s utkvělou představou o čisté pravdě.“ Udělali delší pauzu a sledovali pestře zbarveného ptáčka s dlouhým zahnutým zobákem, poletujícího nad kyticí žlutých květů popínavé rostliny vysoko v klenbě příbřežního lesa. Peří drobného tvora zářilo jako smaragdový náhrdelník. „Tacazeho sunbird, druh z čeledi strdimilovitých,“ poznamenal. „Tady si můžeme v klidu vysvětlit, proč slídíme v křovinách,“ vrátil se k tématu Nicholas. Ohlédl se, a když zjistil, že jsou bezpečně z dohledu tábora, vybídl Royanu, aby si sedla vedle něho na kmen spadlého stromu. „Vysvětlíme si, co vlastně chceme hledat. Povídejte.“ „Hledáme zbytky pohřebního chrámu nebo ruiny nekropole, kde žili dělníci, kteří stavěli hrobku faraona Mamose.“ „Jakékoliv stopy po stavební nebo kamenické činnosti,“ souhlasil. „Zejména něco jako sloup nebo pomník.“ „Ano, Taitův kamenný testament,“ přikývla. „Měly by na něm být vyryty nebo vytesány hieroglyfy. Pravděpodobně bude ležet na zemi zarostlý vegetací a silně zvětřalý - nevím. Musíme být vděční za cokoli. Lovíme slepí v kalné vodě.“ „Dobrá, proč tedy ještě sedíme? Jde se rybařit.“ V půli dopoledne našel Nicholas u břehu stopu dik-dika. Opřeli se o kmen velkého stromu a zůstali tiše sedět ve stínu lesa, dokud jejich trpělivost nebyla odměněna. Drobný tvor prošel nedaleko od nich. Lehce a elegantně našlapoval na titěrná kopýtká, kroutil „nosem“ podobným malému chobotu, uždíboval listy z nízké visící větvi a spěšně je žvýkal. Jeho stejnoměrně šedohnědý kabátek však nezdobil ani náznak pruhů. Zmizel stejně rychle, jako se objevil. Sotva zvířátko zapadlo do porostu, Nicholas vstal. „Nemáme štěstí. Běžný druh,“ zašeptal. „Jde se dál.“ Krátce po poledni došli k místu, kde řeka vytékala z masité růžového ústí skalního labyrintu. Šli blíž, dokud jim strmá stěna nezahradila cestu. Spadala téměř kolmo do vody a znemožňovala jakýkoliv další postup.

Museli se vrátit po proudu zpátky a přes visutý můstek upletený z lián a ježatého konopného provazu přešli na opačný břeh. Stavbu Nicholas přičítal mnichům z kláštera. Po druhém břehu se znovu pokusili proniknout výše k ústí. Nicholas dokonce vlezl do vody a zkoušel přebrodit kolem první překážky z růžového kamene, ale silný proud ho málem strhl, a tak musel pokus vzdát. „Jestliže tu nedokážeme projít my, pak si stěží dovedu představit, že by se to podařilo Taitovi a jeho dělníkům.“ Znovu se vrátili k visutému mostu. Našli stinné místo blízko vody a snědli oběd, který jim Tessay přibalila. Vedro začínalo být úmorné. Royana odvázá bavlenný šátek z krku, namočila ho do vody a chladila si jím tvář. Ulehla vedle Nicholase. Nicholas ležel na boku a dalekohledem prohlížel každý detail růžové skály. Snažil se najít v jeho vyhlazeném povrchu nějakou puklinu nebo otvor. Aniž by odtrhl oči od dalekohledu, řekl: „Podle Řeky bohů musel Taita žádat o pomoc při záměně těl Tana, Velkého Iva Egypta, a faraóna.“ Odložil dalekohled a obrátil se k Royaně. „Zdá se mi to divné. V té době by to byla nepředstavitelně urážlivá věc, v rozporu s vírou. Je překlad svitků v tomto bodě správný? Vyměnil Taita těla doopravdy?“ Zasmála se a obrátila na bok, aby mu viděla do tváře. „Váš starý přítel Wilbur má nezkrotnou fantazii. Podkladem pro celou historku je jediný řádek na svitku. Pro mě byl větším králem než kterýkoliv z faraonů.“ Lehla si zpátky na záda. „To je typický příklad mých námitek vůči knize. Dal fakta a představivost do jednoho hrnce a uvařil nedefinovatelnou směs. Pokud já vím, a věřím, že vím, odpočívají Tanus a faraon každý ve svém vlastním hrobě.“

„Škoda!“ povzdychl Nicholas. „Byl v tom kus romantiky, který se mi zamlouval.“ Pohlédl na hodinky a vstal. „Půjdem. Chtěl bych ještě obhlédnout jedno údolí. Včera za pochodu jsem si tam nahoře všiml něčeho zajímavého.“ Do tábora se vrátili navečer. Z chýše sloužící k vaření jim vyběhla vstříc Tessay.

„Už na vás čekám. Dostali jsme zajímavé pozvání od opata Jaliho Hory. Zve nás do kláštera na hostinu k oslavě Katery, předvečeru Timkatu. Sluhové vám již připravili sprchu s teplou vodou. Máme málo času. Umyjte se, převlečte a musíme jít.“

Opat vyslal skupinu noviců - doprovod na cestu do hodovní síně. Mladíci s připravenými pochodněmi dorazili za krátkého afrického soumraku. Royana poznala mezi nimi Tamreho, mladého epileptika. Dala to najevo přátelským

úsměvem a on vystoupil z hloučku a stydlivě jí podal kyticí lesního kvítí, které natrhal u řeky. Nečekala takové kavalírství a bez uvažování mu poděkovala arabsky. „Shukran.“ „Taffadali,“ odpověděl hoch bez váhání. Použil správný rod a podle přízvuku poznala okamžitě, že je v tomto jazyku zbláhý. „Jak to, že mluvíš tak dobře arabsky?“ zajímala se. Chlapec svěřil hlavu v rozpacích a zamumlal: „Moje matka pochází z Massawy od Rudého moře. Mluvil jsem tak v dětství.“ Cestou do kláštera se malý mnich nehnul od Royany a šel za ní jako zatoulané štěně. Opět sešli po kamenném schodišti dolů skalní stěnou na terasu osvětlenou světlem pochodní. Úzký prostor byl k nevíře přecpán lidmi. Čestná stráž noviců jim uvolňovala cestu zácpou a z davu černých tváří se ozývaly amharské pozdravy a vztažené černé ruce se pokoušely alespoň o kratičky dotyk. Sehnuti prošli nízkým portálem do vnější síně skalní katedrály. V neklidném světle pochodní a olejových lamp se zdálo, že svatí s anděly na zdech jeskyně tančí. Kamennou podlahu pokrývaly rohože upletené z čerstvě nasekaného rákosu a situ, a jejich kořená rostlinná vůně osvěžovala těžký, kouřem nasycený vzduch. Sešlo se zde snad celé klášterní bratrstvo. Seděli se zkříženými nohama na měkkém koberci a vítali skupinku ferengi pozdravnými výkřiky a žehnáním. Každý z nich měl vedle sebe postavenou láhev s krajovou specialitou - medovanou tej. Ze šťastných upocených tváří se dalo vyčíst, jak dobré služby už jim láhve stihly poskytnout. Zavedli hosty dopředu na uvolněné místo před dřevěné dveře vedoucí do qiddistu, střední svatyně. Doprovodná eskorta je vybidla, aby se posadili a udělali si pohodlí. Jen co se usadili, přišla z terasy jiná družina noviců, kteří v pokleku naservírovali před každého hosta kameninovou láhev teje. Tessay jim šeptem navrhla: „Bude lépe, když ochutnáš nápoj první. Síla i chuť teje se různí podle místa, kde ho připravují, a někdy bývá ořesná.“ Upila přímo z nádoby s dlouhým hrdlem. Odložila ji s úsměvem: „Tohle je dobrý materiál. Při troše opatrnosti si s ním budete rozumět.“ Mniši rozsazení kolem je posušky vybízeli k pití a Nicholas pozvedl čturu a ochutnal obsah také. Usměvaví služebníci boží odměnili jeho výkon potleskem. Nápoj měl příjemnou chuť a silnou vůni medu divokých včel. Byl jemný a Nicholas zakončil ochutnávací proceduru prohlášením: „Není špatný!“ ale Tessay ho hned varovala. „Určitě vám za chvíli nabídnou katikalu. Pozor na ni! Ten destilát z kvašeného obilí je schopný roztrhnout slonoví hlavu.“ Pohostinnost mnichů se nyní soustředila na Royanu. Skutečnost, že byla koptskou křesťankou, pravým věřícím, na ně udělala veliký dojem a zřejmě ani její krása nezůstala u bratrstva svatých mužů žijících v celibátu úplně bez odezvy. Nicholas jí tiše zašeptal do ucha: „Musíte je nějak uspokojit. Přiložte láhev ke rtům a předstírejte, že pijete, jinak vám nedají pokoj.“ Poslechla, a když pozvedla láhev, ozvaly se pochvalné výkřiky a láhve božích sluhů vylétly nahoru k pozdravnému připitku. Odložila nápoj a špitla k Nicholasovi. „Lahodné. Chutná to po medu.“ „Právě jste porušila přísahu věčné abstinence!“ káral ji se smíchem. „Vypila jsem jen kapku,“ bránila se, „a já nikdy ani žádný slib nedala.“

Znovu před ně poklekli novici a nabídli každému nádobu s teplou vodou. Dobré způsoby žádaly umýt si před jídlem pravou ruku. Náhle se ozvala hudba doprovázená údery bubnu a otevřené dveře qiddistu zaplnila skupina hudebníků. Zaujali místa u stěn síně a shromáždění zvědavě nahlíželo do zšeřelého interiéru. Konečně se na schodech objevil starý opat Jali Hora. Měl na sobě karmínově rudé saténové roucho dlouhé až na zem a kolem krku zlatem vyšívanou stólu. Na hlavě mu seděla masivní zlatá koruna alespoň se tak třeptila. „Bude zřejmě z pozlacené mosazi,“ tipoval polohlasně Nicholas, „a mnohobarevné kameny, kterými je posázena, nejsou s určitostí nic jiného než sklo a štras.“ Jali Hora pozvedl berlu se zdobným stříbrným křížem a shromáždění naráz utichlo. „Teď přijde modlitba před jídlem,“ oznámila Tessay a sklonila hlavu. Opatova modlitba byla vroucí a trvala dlouho. Mečivou fistulí jeho hlasu střídaly zbožné odpovědi mnichů. Když nádherné odění debteras mu pomohli ze schodů a posadili ho na vyřezávanou stoličku jimmera do čela před půlkruh starších diákonů: kněží. Náboženské zaujetí mnichů rázem přešlo ve slavnostní veselí, když z terasy do chrámu vstoupil zástup noviců. Na hlavách nesli ploché košíky z pleteného rákosu o velikost kol železničního vagónu.

Doprostřed každého kroužku hostů postavili po jedné takové kryté ošatce. Potom na povel Jaliho Hory jednotně zvedli víka. Sotva byl obsah viditelný, naplnil prostor šum radostného uspokojení. Plochá mosazná mísa uvnitř každého košíku byla vrchovatě naložena tenkými kulatými plackami šedého nekvašeného chleba injera. U vchodu se objevili dva novici, kteří vrávoravě vlekli ohromný mosazný kotel. Sotva ho unesli. Byl plný kouřící směsi nazývané wat - pepřného guláše z tučného skopového masa. U každé mísy s injerou zastavili, nahnuli kotel a nechali do nádoby chvíli pleskat proud mastné, rezavě hnědé substance.

Hodovníci neotáleli a vrhli se na jídlo. Utrhávali kousky chleba, jako lžičkou jimi nabírali dávky té patlaniny a vše dohromady si cpali do úst, která nechávali dokořán i při žvýkání. Dříve než začali s přípravou dalšího žvance, spláchli předchozí sousto pořádným douškem medoviny. Za chvíli měli ruce až po lokty mastné a po bradě jim stékaly lesklé rezavé stružky. Spokojené výkřiky a bujarý smích dokreslovaly hodovní atmosféru. Servírující novicové naskládali vedle každého hosta jiný druh injery. Tentokrát to byly silnější placky, které na rozdíl od gumové konzistence předcházejícího druhu chleba byly spíše křehčí a drobivé a méně chutnaly po kvasnicích. Nicholas i Royana se snažili dát zřetelně najevo, jak jim jídlo chutná, ale nedokázali se přizpůsobit dobrým mravům a obalit se masnotou, jak se zřejmě slušelo. Přes nevábný vzhled byl wat docela chutný a suchý žlutý chléb injera pomáhal zmírnit nepříjemnou chuť přemíry tuku. Společné mosazné mísy zely prázdnotou v pozoruhodně krátkém čase. Když se u vchodu objevili mladí adeпти kněžství s další mosaznou nádobou, zůstaly v nich už jen zbytky chleba a tuku. Tentokrát však objemná nádoba obsahovala jinou specialitu - wat na způsob kuřecího ragú. Kuřecí wat se ve chvíli ocitl v mísách na zbytcích skopového a mniši bez přerušení hodovali dál. Zbožní služebníci páně hltali kuřecí ragú, zapíjeli ho medovinou z pravidelně doplňovaných láhví a stávali se bujarými. „Myslím, že už je toho na mě trochu moc,“ svěřovala se Royana Nicholasovi. „Zavřete oči a myslte na Anglii,“ radil jí. „Jste hvězdou večera, nenechají vás jen tak zmizet.“ Jen co zhltl kuřecí wat, přišel na řadu wat hovězí. Naložili ho do mís na to, co zbylo ze skopového a kuřecího. Mniši z kroužku proti Royaně již podruhé vyprázdnili své láhve medoviny, a když se jim je pokoušel novic znova doplnit, odehnali ho výkřiky: „Katikalu!“ Nápad se zalíbil i ostatním a následovalo sborové: „Katikala! Katikala!“

Obsluha vyběhla ven a po chvíli byli zpět s dvanácti láhvemi čiré tekutiny a mosaznými miskami velikostí čajových šálků. „S tímto nápojem je třeba zacházet opatrně,“ připomněla Tessay. Nicholasovi i Royaně se podařilo nepozorovaně vylít obsah misek pod sebe na rákosovou rohožku, ale mniši své dávky okamžitě vyzunkli. „Boris si také dává do trumpet,“ poznamenal Nicholas. Zpocený Rus s brunátnou tváří právě vyprazdňoval druhou misku a šklebil se jako idiot. Řádoví bratři oživeni katikalou se pustili do hry. Jeden nabral na placku injery pořádnou porci omáčky a nesl ji k ústům souseda. Tuk mu stékal mezi prsty a odkapával na zem. Oběť musela naplno otevřít ústa a pozorný kolega mu pochoutku vepal dovnitř. Sousto bylo pochopitelně přiměřeně větší, než by mohla lidská ústa zdánlivě pojmut, a při pokusu o jeho polknutí hrozilo oběti akutní nebezpečí, že se zadusí. Hra, jak se zdálo, měla jednoduchá pravidla: Postižený nesměl použít vlastní ruce, sousto mu nesmělo vypadnout z úst na prsa ani je nesměl plivat na okolosedící obecenstvo. Jeho grimasy spojené s polykáním, dušení a lapání po dechu se staly zdrojem nespoutaného veselí. Když se oběti konečně podařilo procpat jícnem celý pamlsek, přidrželi mu za odměnu u rtů plnou misku katikaly a nešťastníkovi nezbylo než poslat její obsah stejnou cestou. Jali Hora posilněn tejem a katikalou vstal a ve vysoko zdvižené ruce nesl placku s odkapávající náplní. Se třpytnou korunou nakřivo se na nejistých nohou vydal přes síň a celá společnost ho pozorně sledovala. Nikdo jeho úmysl zpočátku nechápal. Pak náhle Royana ztuhla a polohlasně vykřikla hrůzou. „Ne! Prosim, ne! Niku, nedopustte, abych přišla na řadu já.“ „Je to cena za poctu být první dámou,“ odpověděl jí. Jali Hora nasměroval své vratké kroky k místu, kde seděla. Mastná šťáva mu stékala po předloktí a při každém nejistém kroku skapávala z lokte. Hudebníci okolo zdí spustili s vervou zvuchý marš, a když opat před Royanou zastavil a kýval se jako dobře odpérováný kočár, přešel pochodový rytmus ve zběsilý virbl, jakým cirkusová kapela uvádí vrcholný okamžik čísla. Opat nabídl svůj dar a Royana naposled zoufale pohlédla na Nicholase. Když poznala, že se od něj záchrany nedočká, smířila se s nevyhnutelným, zavřela oči a otevřela ústa. Za ohlušujícího řevu a víření bubnů žvýkala a polykala. Tvář jí zrudla a do očí se jí vtláčily slzy. V jednom okamžiku Nicholas myslel, že to vzdá a sousto vyplivne na zem, ale vytrvala a statečně bojovala dál. Kousek po kousku dostala vše jícnem dolů a vyčerpáním se svezla dozadu. Obecenstvo dychtivě sledující sebevraždu podrobnost představení propuklo v jásot. Tleskali a řvali nadšením. Opat těžce klesl před Royanu na kolena a náruživě ji objal. Pak, aniž uvolnil objetí, sesul se vedle ní na zem; málem mu přitom spadla koruna. „Vypadá to na další velké vítězství,“ suše ohodnotil její výkon Nicholas. „Myslím, že jestli se nevykrouťte a neutečete, máte ho co nevidět na klíně.“ Royana reagovala rychle. Sebrala láhev katikaly a naplnila misku po okraj. „Vypij to, pope,“ řekla a přiložila mu misku k ústům. Jali Hora přijal výzvu, ale aby mohl uposlechnout a nápoj vypít, musel pustit Royanu. Znenadání sebou trhla tak prudce, že zbytek misky vylila na starcova prsa. Z tváře jí zmizela všechna krev, roztrásla se jako v zimmici a upřeně hleděla na korunu, která sjela opatovi hluboko do čela. „Co je?“ zeptal se Nicholas tiše, ale naléhavě a stiskl jí paži, aby se uklidnila. Nikdo jiný okolo si jejího rozrušení příliš nevšímal, ale on už začínal chápat. S popelavým obličejem upřeně zírala na honosnou pokrývku opatovy hlavy a miska jí vypadla z prstů. Chytila Nicholase za ruku a stiskla, až ho to polekalo. Sevření bylo bolestivé. Cítil, jak se mu její nehty zarývají do kůže na zápěstí. „Pohleďte na korunu! Ta ozdoba! Ten modrý šperk!“ Uviděl ho také. Mezi blyštivými skleněnými napodobeninami, bezcennými kameny a polohodnotnými granáty sedělo pečetičko z modré keramiky. Mělo velikost stříbrného dolaru a bylo perfektně kulaté. Uprostřed drobného kotoučku se vyjímal reliéf egyptského válečného vozu a nad ním zřetelný a nezaměnitelný symbol jestřába se zlomeným křídlem. Obvod kruhu nesl hieroglyfický nápis. Stačila malá chvilka, aby ho sám rozluštil. JÁ VELÍM DESETI TISÍCŮM VOZŮ, JSEM TAITA, MISTR KRÁLOVSKÝCH KONÍ. Royana zoufale zatoužila uniknout z nesnesitelné atmosféry jeskyně. Chuť pokrmu, který jí vnutil opat, pár doušků medoviny tej a nedefinovatelný pach směsi tuku a zbytků předchozích jídel kombinovaný s výpary drsné katikaly udělaly svoje. Mnozí z opilých mnichů se pozvraceli a kyselý pach zvratků vítězně udolával těžkou vůni kadidla. Opat však nepřestával ve svých pozornostech. Dál seděl vedle ní, hladil její holé paže a recitoval zmatené útržky amharských textů, jejichž překládání Tessay už dávno vzdala. Royana pohlížela prosebně na Nicholase, ale ten byl duchem někde mimo a vypadal, jako by okolí vůbec nevnímal. Pochopila, že ho plně zaujala pečetička na opatově koruně; nedokázal od ní odtrhnout oči. Chtěla s ním být sama a prodiskutovat ten mimořádný objev. Vzrušení z nálezu zvítězilo i nad přetíženým žaludkem. Cítila, jak jí hoří tváře. Pokaždé když pohlédla na starcovu korunu, srdce jí málem přestávalo bít a musela se hodně ovládat, aby nevztáhla ruku, nevytrhla ten malý lesklý předmět z jeho vyzývavého postavení a neprozkoumala ho zblízka. Věděla ale dobře, jak pošetil by bylo přitahovat pozornost ke kousku keramiky, a raději pohlédla přes opatovu hlavu na opačnou stranu hodovního kroužku. Uviděla, že Boris už není schopen vnímat nic jiného než misku s katikalou. Nakonec to byl on, kdo jí poskytl záminku k odchodu, kterou tak zoufale hledala. Pokusil se vstát, ale nohy mu vypověděly službu, elegantně se předklonil a spadl obličejem do misky se zbytky injery nasáklé tukem. Zůstal ležet tak, jak dopadl, a začal hlasitě chrápat. Tessay s prosbou a v očích oslovila Nicholase. „Alto Nicholas, co mám dělat?“ I Nicholas chvíli pozoroval žalostný zjev ležícího lovce. Kousky chleba a guláš mu jako konfety zdobily krátce zastřížené narezavělé vlasy. „Řekl bych, že pohádkový princ má pro dnešní večer dost,“ prohlásil nahlas. Vstal, sehnul se, uchopil Borise a rázným zátahem ho posadil. Poté ho zvedl a přehodil přes rameno. „Dobrou noc všem!“ loučil se s mnichy, ale sotva pár z nich dokázalo na jeho pozdrav vůbec nějak reagovat. Odcházeli ven a Borisovy ruce stejně jako hlava bezvládně klímaly na Nicholasových zádech. Rychle přešel terasu a bez zastávky vyšel celé schodiště nahoru útesem. Obě ženy měly co dělat, aby mu stačily. „Netušila jsem, že je alto Nicholas tak silný,“ lapala po dechu Tessay. Schodiště bylo strmé a tempo svižné. „Já také ne,“ přiznávala Royana. Jak tmou přicházeli k táboru, cítila absurdní vlastnickou pýchu nad jeho výkonem. „Nebud' hloupá,“ domlouvala si v duchu. „Není tvůj, aby ses jím mohla chlubit.“ Nicholas hodil Borise na jeho kavalec, odstoupil a těžce oddychoval. Pot mu tekli stružkami po spáncích. „Zatraceně dobrý recept na infarkt,“ vyhekl. Boris zasténal, převrátil se na bok a začal zvracet na polštář a povlečení. „Nezbývá než vám oběma popřát dobrou noc a příjemné sny,“ pravil Nicholas k Tessay a vyšel do teplé africké noci. Zhluboka a s ulehčením vdechl vůni lesa a řeky. Otočil se k Royaně, která ho zatahala za ruku.

„Viděl jste -“, vyjekla vzrušeně, ale Nicholas jí položil prsty na ústa a umlčel ji. Vzal ji za paži, opatrně se ohlédl za Borisovou chýší a vedl k jejímu lesnímu apartmá. „Viděl jste to?“ opakovala neschopná děle potlačit vzrušení. „Přečetl jste text?“

„Já velím deseti tisícům vozů, „ citoval. „Jsem Taita, mistr královských koní, „ doplnila ho. „Niku, on tady byl. Taita tu byl!“ zajíkala se. „To je důkaz, který jsme chtěli. Nyní víme, že tu nemáme čas nadarmo.“ Svezla se na polní lůžko a jako v extázi si křečovitě objímala paže. „Myslíte, že nám opat dovolí prohlédnout si pečeť?“ Zavrtěl hlavou. „Hádám, že ne. Koruna je jedním z pokladů kláštera. Myslím, že to neudělá ani pro vás, pro svou favoritku. Stejně by nebylo moudré projevít o tu věc nějaký mimořádný zájem. Jali Hora zřejmě nemá nejmenší potuchy o jejím významu a kromě toho také nechceme upozornit Borise.“ „Myslím, že máte pravdu.“ Posunula se stranou, aby udělala místo. „Sedněte si.“ Když se posadil vedle ní, zeptala se: „Odkud to pečetičko pochází? Kdo ho našel? Kde a kdy?“ „Uklidněte se, holčičko. To jsou hned čtyři otázky najednou a já neznám odpověď ani na jednu z nich.“ „Zkuste hádat!“ pobízela ho. „Probudte fantazii! Dejte dohromady nějakou teorii!“ „Výborně,“ souhlasil. „Ta cetka pochází z Hongkongu. Je tam malá továrna a vyrábějí je po tisících. Jali Hora ji koupil u stánku se suvenýry v Luxoru minulý měsíc, když byl na dovolené v Egyptě.“ Sekla ho přes ruku a docela tvrdě. „Mluvte chvíli vážně,“ přikázala. „Pokud máte lepší verzi, sem s ní,“ vyzval ji a třel si zasaženou paži. „Dobrá, tady je. Taita ztratil pečeť zde v rokli při stavbě faraonovy hrobky. Za tři tisíce let ji našel nějaký starý mnich, jeden z prvních, kteří žili ve zdejší klášter. Pochopitelně že nedokázal hieroglyfy přeložit. Donesl ji představenému, ten prohlásil předmět za relikvii po svatém Frumentiu a nechal ho zasadit do koruny.“

„A pak žili spokojeně až navěky,“ souhlasil Nicholas. „Dobrá trefa.“

„Má moje představa nějaké trhliny?“ zaváhala, ale on zavrtěl hlavou. „Pak tedy souhlasíte, že Taitova přítomnost zde je potvrzena a že to také dokazuje správnost naší teorie?“

„Dokazuje je příliš silné slovo. Řekněme raději, že pouze ukazuje tímto směrem,“ mírnil ji. Otočila se na posteli a pohlédla mu přímo do tváře. „Ach, Niku, jsem tak vzrušená. Přisáhám, že do rána nezavřu oko. Nemohu se dočkat zítřka a chtěla bych začít hledat hned.“ Oči se jí leskly a líce hořely. Mezi jejími pootevřenými rty zahlédl růžovou špičku jazyka. Tentokrát se nedokázal ovládnout. Pomalu se k ní nakláněl, nechávaje jí plnou volnost odtáhnout se, pokud by si to přála. Nepohnula se, ale její vzrušení pomalu nabývalo výrazu očekávání. Hleděla mu do očí, jako by v nich chtěla něco najít, něčím se ujistit. Když jejich rty už dělila jen vzdálenost několika centimetrů, Nicholas zastavil a čekal. Dokončila přibližovací manévry sama a jejich rty se spojily. Na začátku byl polibek jemný, jen dotyk a dech, ale pak přešel v intenzivní drtivé spojení. Po nekonečně dlouhý okamžik vychutnával její ústa, měkkou sladkou chuť zralého ovoce. Najednou zakňučela a plnou silou se mu vytrhla z objetí.

Hleděli na sebe, rozechvělí a zmatení. „Ne,“ zašeptala.

„Prosím, Niku, ještě ne. Ještě nemohu.“ Vzal její ruce do dlaní, a vdechuje vůni její kůže, lehce jí políbil konečky prstů.

„Uvidíme se ráno,“ pustil ruce a vstal. „Časně ráno. Nachystejte se!“ řekl a vyšel ven.

Ráno při oblékání slyšel, že Royana už je také vzhůru, a když pak tiše hvízdal přede dveřmi její chýše, vyšla okamžitě ven, připravená a nedočkavá vyrazit. „Boris ještě spí,“ omlouvala se Tessay. Přinesla snidani. „Ani mě to nepřekvapuje,“ řekl Nicholas a upřeně hleděl do talíře před sebou. Byli s Royanou oba trochu nesví a přítomnost druhé ho jim při vzpomínce na včerejší rozloučení vracela slova do úst. Ale poté, co Nicholas hodil na záda tornu, vzal pušku a vyrazili, zaražená nálada byla tatam a nahradilo ji očekávání. Po hodině chůze se Nicholas ohlédl a zamračil. „Někdo za námi jde,“ upozornil Royanu. Vzal ji za ruku a zatáhl za pískovcovou plotnu. Přitiskl se ke skále a pokynul Royaně, aby udělala totéž. Po chvíli čekání náhle vyskočil a chytil za paže drobnou vyhublou postavu v ušpiněné bílé šamma. Stvoření jen zavylo a celé roztrásené hrůzou padlo na kolena. Nicholas ho postavil na nohy. „Tamre! Co tu děláš? Proč nás sleduješ? Kdo tě poslal?“ ptal se ho přísně. Hoch obrátil prosebné oči k Royaně a fňukal: „Ne, prosím, effendi, nebijte mě. Já nechť ublížit.“ „Pusťte to dítě, Niku, nebo dostane záchvat.“ Tamre vyskočil, schoval se za ni a chytil ji za ruku v naději, že ho ochrání. Bojácně pokukoval po Nicholasovi vyděšený, jako by mu šlo o život. „Klid, Tamre,“ chlácholil ho Nicholas. „Neublížím ti, když mi řekneš pravdu. Ale jestli ne, tak z tebe vytřesu všechny kosti. Kdo tě za námi poslal?“ „Nikdo mě neposlal. To já sám,“ drmolil chlapec. „Chtěl jsem vám ukázat, kde jsem viděl posvátné zvíře s otisky prstů Křtitele na zádech.“

Nicholas se ještě chvíli mračil a pak se usmál. „Ať se propadnu, jestli ten chlapec opravdu nevěří, že viděl pradědečkova dík-díka.“ Pak ale znovu nasadil hrozivý obličej. „Nezapomeň, co se ti stane, jestli nám lžeš.“ „Je to pravda, effendi,“ vzlykal Tamre a Royana mu opět přispěchala na pomoc. „Nestrašte ho. Je neškodný. Nechte už to ubohé dítě na pokoji.“ „Dobrá, Tamre, dám ti možnost dokázat, že mluvíš pravdu. Doved' nás na místo, kde si viděl posvátné zvíře.“ Tamre vedl Royanu, tancoval vedle ní, ale nemínil pustit její ruku. Po stu krocích z něj hrůza vyprchala, pomrkal na ni a stydlivě se culil.

Asi hodinu je vedl pryč od Dandery nahoru přes návrší nad údolím. Z terénu zarostlého keří tu a tam trčely nízké hřbety zvětřelého vápence. Trnité větve keřů byly navzájem propletené a skláněly se nízko k zemi, že se zdálo nemožné mezi nimi projít. Tamre je však spolehlivě vedl po pěšině plné zákrut, která byla široká právě tolik, aby se člověk při troše opatrnosti vyhnul zahnutým drápům trnů s červenými hroty, svírajícím cestičku z obou stran. Náhle zastavil a tahal

Royanu, aby zůstala stát také. Ukazoval dolů kousek před špičky prstů vlastních nohou. „Řeka!“ oznámil důležitě. Nicholas došel k nim, zastavil se také a překvapením tiše hvízdal. Tamre je vedl širokým obloukem na západ, aby je nakonec přivedl zpátky k řece Dandere v místech, kde ještě tekla v hlubokém korytě. Stáli na samém okraji srázu. V těch místech byla strž široká necelých sto stop, ale níže pod okrajem se otevírala. Od hladiny hluboko dole se stěny zvonovitě rozšiřovaly jako boky hliněné láhve na medovinu, a nahoře se, tam kde právě stáli, zase přiblížily. „To posvátné zvíře bylo támhle,“ ukázal Tamre na druhý břeh, kde z keřů obloukem vytékal malý pramen. Vousy svěže zeleného mechu živěného potůčkem visely z okraje převislé stěny rokliny a voda stékající po nich mizela čůrkem kapek

někde o dvě stě stop níže. „Když jsi to zvíře viděl tam, tak proč jsi nás vedl po této straně řeky?“ uhodil na Tamreho Nicholas. Tamre měl slzy na krajíčku. „Tato strana je schůdnější. Po druhém břehu nevede žádná cesta. Trny by ublížily woizeru Royaně.“

„Nestrašte ho,“ zastala se chlapce Royana a přitáhla si ho k sobě. Nicholas pokrčil rameny. „Vy dva jste se na mě určitě smluvili. Dobrá, budeme se dívat odsud. Sedneme si chvíli a počkáme, jestli se slavný pradědečkův dik-dik neukáže ještě jednou.“ Vybral místo ve stínu nízkého keře přilepeného k okraji strže a kloboukem odmetl spadané trny, aby se mohli posadit. Opřel se zády o pokroucený kmen a kulovnici Rigby si položil na klín. V tom čase, krátce po poledni, už bylo vedro k zadušení. Podal polní láhev s vodou Royaně, a jak pila, pohlédl na Tamreho a pro hodil anglicky: „Teď by mohla být vhodná chvíle zjistit, jestli ten hoch neví něco o keramické ozdobě na opatově koruně. Zbožňuje vás a poví vám, cokoliv si budete přát.“

Zeptejte se ho.“ Royana hovořila s chlapcem tiše a laskavě. Občas ho něžně pleskla a pak zase hladila po hlavě jako štěně. Vyprávěla mu o včerejší hostině, o kráse podzemního chrámu, o stářích nástěnných maleb a korouhví. Nakonec stočila hovor na opatovu korunu. „Ano. Ano. To je kámen svěťce,“ pohotově souhlasil. „Modrý kámen svatého Frumentia.“ „Odkud pochází?“ ptala se dál. „Víš to?“ Hoch se zarazil. „Nevím. Je velmi starý. Snad stejně jako Kristus Spasitel. Tak to říkají kněží.“ „Nevíš, kde ho našli?“ Nejdrive zamítavě zavrtěl hlavou, ale pak, dychtivý udělat jí radost, našel řešení. „Možná spadl z nebe.“ „Možná.“ Royana pohlédla na Nicholase, který obrátil oči v sloup a posunul si klobouk dopředu, aby mu nebylo vidět do obličej. „Možná ho svatý Frumentius dal svému nástupci, prvnímu opatovi, když umíral,“ přihříval téma Tamre. „Nebo ho mohl mít také v rakvi, když ho dávali do hrobu.“ „Všechno je možné, Tamre,“ souhlasila Royana. „Viděls hrob svatého Frumentia?“ Rozhlédl se provinile kolem. „Jen vysvěcení kněží smí do maqdasu, do svatyně svatých,“ odpověděl šeptem a svěsil hlavu. „Tys ho viděl, Tamre,“ domlouvala mu Royana a dala mu něžný pohavek. Tušila, proč se chlapec chová tak provinile. „Mně to můžeš říct. Kněžím nic nepovím.“ „Jenom jednou,“ přiznal se. „To ostatní hoši... Poslali mě, abych se dotkl kamene tabot. Zbili by mě, kdybych to neudělal. Všichni noví to musí udělat.“ Při vzpomínce na svůj přijímací rituál začal koktat. „Byl jsem sám. Měl jsem velký strach. Bylo už po půlnoci a všichni kněží spali. Byla tma. V maqdasu se zjevuje duch svěťce. Řekli mi, že když mě neuzná hodným, srazí mě bleskem.“

Nicholas sňal klobouk z obličej a pomalu se narovnal. „Můj ty svěťe, to dítě mluví pravdu,“ řekl tiše. „On skutečně byl ve svatyni svatých.“ Pak pohlédl na Royanu. „Ptejte se dál. Můžeme se dozvědět něco užitečného. Zeptejte se na hrob svatého Frumentia.“ „Viděls i hrobku svěťce?“ vyzvíдалa a chlapec ochotně přikývl. „Vstoupil jsi do hrobky?“ Tentokrát zavrtěl hlavou. „Ne. Ve vstupu je mříž. Do hrobky může jen opat na světcovy narozeniny.“ „Podíval ses přes mříž?“ „Ano, ale je tam moc tma. Viděl jsem jeho rakev. Je ze dřeva a je pomalovaná. Je na ní tvář svěťce.“ „Je to černoch?“ „Ne - je bílý a má rezavé vousy. Ale malba je velice stará, barvy vybledly a dřevo rakve hnije a rozpadá se.“ „Leží rakev na podlaze hrobky?“ Tamreho obličej zvážněl přemýšlením a po důkladném zvážení zavrtěl hlavou. „Ne, je na kamenné lavici ve stěně.“ Vzpomíná si ještě na něco jiného v hrobce svatého?“ zkoušela Royana vyburcovat chlapcovu paměť. Ale Tamre jen zamítavě vrtěl hlavou. „Bylo tam skoro tma a otvory mříží jsou malé,“ omlouval se. „Nevadí. Je hrob v zadní stěně maqdasu?“ „Ano, je za oltářem a kamenem tabot.“ „Z čeho je zhotovený oltář - z kamene?“ „Ne, je dřevěný, z cedrového dřeva. Jsou tam svíce a velký kříž a hodně opatských korun. A také kalich a berla.“ „Je pomalovaný?“ „Ne, je vyřezávaný. Ale vyřezávané obrázky jsou jiné než ty uvnitř hrobky.“ „V čem jsou jiné? Pověz mi, Tamre.“ „Já ani nevím,“ odpověděl nejistě. „Lidé nosí divné šaty, tváře mají směšné. A jsou tam koně... Jsou prostě jiné.“ Royana se ještě po nějakou chvíli pokoušela vypáčit z něj podrobnější popis, ale chlapec byl čím dál víc zmatený, a když na něj naléhala, jeho odpovědi si protiřečily. Zkusila změnit téma. „Pověz mi něco o tabotu,“ vybědla ho, ale Nicholas ji předešel.

„Ne, vy mi o něm povězte,“ vybídl ji. „Je snad obdobou židovského tabernákula, nemám pravdu?“ Obrátila se k němu. „Ano, alespoň v egyptské církvi tomu tak je. Obvykle bývá ve schránce zdobené šperky zabaleno do roušky vyšívané zlatem. Jediné, čím se židovské tabernákulum liší, je desatero, které je v něm vyryto. V naší církvi jsou to slova zasvěcení příslušného kostela, ve kterém je uloženo. Je to živé srdce chrámu.“ „A co je potom kámen tabotu?“ mračil se Nicholas. „Nevím,“ přiznala se. „Naše církev kámen tabot nezná.“

„Zeptejte se chlapce.“ „Pověz, jak vypadá kámen tabot?“ „Je asi takhle vysoký a hranatý.“ Ukázal výšku malinko nad svá ramena a šířku rozpraženými pažemi. „A tabot stojí nahoře na kameni?“ hádala Royana. Tamre přikývl. „Proč tě poslali, aby ses dotkl kamene a ne tabotu?“ vstoupil do výslechu Nicholas, ale Royana ho umlčela. „Nechte mluvit mě. Jste na něj příliš tvrdý.“ Obrátila se k chlapci. „Proč to musel být kámen a ne tabot, který na něm stojí?“ Tamre beznadějně krčil rameny. „Nevím, chtěli to tak.“ „Jak kámen vypadá? Je také pomalovaný?“ „Nevím.“ Zjevně ho mrzelo, že nemůže vyhovět a přitom by ji tak hrozně rád potěšil. „Nevím. Kámen je přikrytý látkou.“ Nicholas si s Royanou vyměnili překvapené pohledy a Royana se obrátila zpět k chlapci. „Přikrytý?“ přitáhla si ho blíž. „Říkáš, že je kámen přikrytý?“ „Říká se, že ho opat odkrývá pouze na narozeniny svatého Frumentia.“ Nicholas s Royanou se na sebe znovu podívali. Nicholas se zadumaně usmál. „Docela rád bych viděl světcův hrob a kámen s tabotem - a nezahalený.“ „Budete muset počkat na světcovy narozeniny,“ odpověděla, „a nechat se vysvětit. Slyšel jste, jen kněží -“ zarazila se, zvážněla a zkoumavě si ho měřila. „Vy myslíte, že - ne, to byste neměl.“ „Kdo, já?“ zubil se. „Zapomeňte na to.“ „Kdyby vás v maqdasu chytili, roztrhají vás na kusy.“

„Námítka. Co když mě nechytí?“ „Jestli půjdete vy, půjdu s vámi. Jak to ale provedeme?“ „Brzděte trochu, holčičko. Ta myšlenka mě napadla před deseti vteřinami. I ve svých nejlepších dnech potřebuji alespoň deset minut na to, abych vymyslel geniální plán, jak udělat nemožné.“ Oba se zahleděli kamsi na druhý břeh strže. Mlčeli, dokud Royana nezašeptala: „Zahalený kámen. Taitův kamenný testament?“ „Neříkejte to nahlas,“ prosil a udělal znamení proti zlému pohledu. „Ani o tom nahlas nepřemýšlejte, ďábel nespí.“ Zase zmlkli a každý uvažoval po svém. Royana vystartovala první: „Niku, co když -“ zarazila se. „Ne, to by nešlo,“ obnovila usilovné ticho, které přerušil až Tamre vzrušeným

výkřikem: „Támhle je, podívejte!“ Chlapcův náhlý vpád do myšlenek je vylekal. „Co se děje?“ pohlédla na něho Royana. Tamre ji vzal za ruku a celý se třásl vzrušením. „Je tam. Říkal jsem vám,“ ukazoval druhou rukou přes řeku. „Tam, na kraji v trní. Vidíte ho?“ „Co to má být? Co vidíš?“ „Zvíře Jana Křtitele. Posvátné zvíře, které poznamenal dotykem ruky.“ Pohlédla směrem, kam ukazoval jeho prst, a uviděla drobnou hnědou skvrnku pohybující se v houšti na druhém břehu. „Já nevím, je to příliš daleko -“ Nicholas hrábl do batohu pro triedr. Přiložil ho k očím, zaostřil a potutelně se šklebil. „Aleluja! Pradědečkova čest je konečně zachráněna.“ Podal dalekohled Royaně. Přeostrčila optiku a vzápětí našla malého tvora. Přestože je dělila vzdálenost možná tři set metrů, díky desateronásobnému přiblížení byly zřetelné i detaily. Zvíře bylo přibližně o polovinu větší než normální dik-dik, kterého viděli včera, jen srst nemělo šedohnědou, ale sytější rudohnědou. Nejpodstatnější rozdíl však spočíval v tom, že na hřbetě proti naly jednotu podkladu tmavé, čokoládově zbarvené pásy - pět pruhů s rovnoměrnými mezerami - otisky prstů lidské ruky.

„Madoqua harperii, nic jiného,“ zašeptal Nicholas.

„Pradědečku, omlouvám se za své pochybnosti.“ Dik-dik stál napůl ve stínu, hlavu vztyčenou a ostražitě a nedůvěřivě pohyboval hlavou, jako by věřil. Slabý vánek foukal od nich, a pokaždé když se ke zvířeti donesl závan lidského pachu, znervóznělo. Royanu vyrušilo z pozorování kovové cvaknutí. Nicholas otevřel zámek kulovnice a zasouval náboj. Rychle odložila dalekohled a obořila se na něj. „Snad nechcete to zvíře zastřelit?“ ptala se rozhořčeně. „Ne, je daleko. Tři sta yardů a malý cíl. Počkám, až přijde blíž.“ „Jak byste to mohl udělat?“ „A jak by ne? Proto jsem přece tady, mimo jiné.“ „Vždyť je tak krásné.“ „Také si ho vezmu. Chcete říct, že zabít ošklivé zvíře je docela v pořádku?“ Neříkala už nic a znovu přiložila dalekohled k očím. Vítr musel změnit směr, protože dik-dik sklonil hlavu a popásal se na trsech nahnědlé trávy. Po chvíli ji znova zvedl a popošel níž na mýtinu mezi keři. Našlapoval vznešeně a zastavil se každých pár kroků, aby tu a tam něco uždibl. „Vrať se!“ pokoušela se ho Royana tichým varováním dostat do bezpečí, ale nevyslyšel ji a loudal se dál obloukem k okraji strže. Nicholas převrácený na břicho se uvelebil mezi kořeny keře. Z přehnutého klobouku udělal měkkou podložku pod ruku podepírající zbraň. „Dvě stě yardů,“ bručel si pro sebe.

„Slušné, netřeba čekat déle.“ Opřel kulovnici o kořen a hledal v zaměřovači cíl. Pak ale zase zvedl hlavu a čekal, až přijde kousek blíž. Dik-dik jako na povel zvedl hlavu také, stál a chvěl se napětím. „Něco se mu nezdá.

Zatracený vítr, zase fouká odjinud,“ zaklel Nicholas. Malá antilopa sebou trhla, přeběhla mýtinu a po svých stopách zmizela za houštinou trnitého porostu.

„Běž, dik-diku! Utíkej!“ povzbuzovala ho Royana s neskrývaně zlomyslnou radostí. Nicholas se posadil a znechuceně bručel. „Nevím, co ho mohlo vyplašit.“ Pak ale zvázněl a otočil hlavu. Zaslechl slabý zvuk, který působil v prostředí cize. Rachot a kňučivé hvízdání sílilo každou vteřinu. „Vrtulník! Co ten tu, kčertu, pohledává?“ okamžitě rozpoznal zdroj hluku Nicholas. Vytrhl triedr z Royaniných rukou a pátral po obloze. V bezmračné modré prázdnotě klenoucí se nad strží zahlédl pohybující se bod. „Támhle je,“ ukázal zasmušile, a když po chvíli z obrysů poznal typ, dodal: „Bellův Jet Ranger. Jak vidím, letí naším směrem. Schováme se, není nutné na sebe přivolat pozornost.“ Zatáhl Royanu i chlapce hlouběji pod příkrov trnitých větví. „Sedte klidně,“ přikazoval. „Tady nás nemají šanci zahlédnout.“ Sledoval dalekohledem blížící se helikoptéru. „To bude vojenský vrtulník,“ dodal tiše.

„Pravděpodobně hledají shufta. Boris i plukovník Nogo nás varovali, že tady dole v rokli je spousta banditů a vzbouřenců a -“ zmlkl uprostřed věty. „Ne, pozor, ten nepatří armádě. Zelený trup a rudý emblém koně. Nikdo jiný než naši přátelé z Pegasus Exploration.“ Řev rotoru gradoval. Royana už pouhým okem rozeznávala okřídleného koně na trupu stroje přelétajícího necelé půl míle od nich. Mířil k Nilu. Tamre se krčil za Royanou, jako by hledal za jejím tělem ochranu. Zuby mu drkotaly strachem a místo panenek mu z očí hledělo jen bělmo, ale nikdo si ho příliš nevšímal.

„Vypadá to, že se náš přítel Jake Helm vydal na obhlídku. Jestli má Pegasus co činit s Duraidovou vraždou a s pokusy sprovodit ze světa i vás, pak nám nepřestanou dýchat za krk. Mají nyní možnost si nás zkontrolovat, kdykoliv se jim zachce.“ Nicholas dál pozoroval dalekohledem stroj. „Nepřítel ve vzduchu nepůsobí zrovna uklidňujícím dojmem,“ vyjádřila své pocity Royana a instinktivně se přitáhla k Nicholasovi.

Zelená helikoptéra s červeným znakem zmizela za návrším; klesala někam ke klášteru. „Pokud si jen z dlouhé chvíle neudělal vyhlídkový let, pak hledá náš tábor,“ uvažoval nahlas Nicholas. „Zřejmě dostal z ústředí rozkaz nespustit z nás oči.“ „Nemusí se ani příliš namáhat. Boris se nijak nesnažil chýše ukrýt,“ poznamenala Royana stísněně. „Pojďme odtud,“ dodala a vstala. „Dobrý nápad,“ souhlasil Nicholas a zvedal se také. Náhle ji chytil za paži a zatáhl zpátky do úkrytu.

„Ještě chvíli, vracejí se.“ Hluk motoru narůstal. Listovým keře zahlédli na kratičký moment obrysy helikoptéry. „Sleduje řeku. Jak to tak vypadá, ještě něco hledá.“ „Nás?“ zeptala se nervózně Royana. „Může být, pokud šéf přikázal,“ přitakal Nicholas. Stroj se přiblížil a chvějivé kňučení turbíny přerostlo v ohlušující řev. V tom okamžiku Tamremu povolily nervy. Ječel hrůzou: „To je ďábel. Přišel si pro mě. Kriste Ježíši, spasiteli můj, zachraň mě!“ Nicholas natáhl ruku, aby ho uklidnil, ale bylo už pozdě. V představě plamenů pekelných Tamre vyskočil, kvílel strachy a utíkal dolů po pěšině mezi trním, černou tvář obrácenou k bližšímu se stroji. Bílá shamma mu poletovala kolem hubených kostnatých lýtek. Pilot ho zaregistroval okamžitě a nos helikoptéry zamířil jejich směrem. Nalétal přímo na ně, ale před okrajem strže zpomalil. Za čelním sklem kabiny už mohli rozeznat hlavy dvou pasažérů. Vrtulník zpomalil úplně a visel nad strží pod vířícím diskem rotorových listů. Ve snaze uniknout pátravým očím posádky se Royana s Nicholasem stáhli co nejhlouběji pod ochranný kryt větví. „Je to ten Američan z tábora důlní společnosti,“ poznala Royana Jake Helma. Měl zrcadlové černé brýle a objemná sluchátka na uších. Oba i s pilotem si mohli vykroutit krky, jak prohledávali břehy.

„Nezahlédli nás -“ Jen to Nicholas dořekl, pohlédl Jake Helm přímo k nim. Aniž by jakkoliv změnil výraz, poklepal pilotovi na rameno a ukázal dolů. Pilot nechal stroj klesnout níž do strže a zastavil ho téměř v úrovni jejich úkrytu. Dětilo je nyní pouhých třicet metrů. Nicholas se přestal skrývat, posadil se zpět na původní místo, opřel se zády o kmen keře, posunul si panamáč do čela a lakonicky zamával Helmovi na pozdrav. Předák se neobtěžoval s odpovědí.

Měřil si nasupeně Nicholase, rozžal sirku a přidržel plamen u konce napůl vykouřeného doutníku. Odhodil zbytek zápalky a vyfoukl oblak kouře směrem k Nicholasovi. Bez sebemenšího vzrušení řekl něco koutkem úst pilotovi. Stroj hned nato vyskočil kolmo vzhůru a zamířil na sever k úbočí vnější rokle a k základně na jejím břehu. „Mise skončila. Našel, co hledal.“ Royana se posadila. „Nás!“ „A také náš tábor. Nyní ví, kde nás má hledat,“ doplnil ji. „Brr, mám z něj husí kůži,“ zachvěla se Royana a objala si paže. „Seděl tam jako ropucha.“ „Poslyšte, co máte proti ropuchám?“ škádlil ji Nicholas a vstal. „Myslím, že dnes už pradědova dik-dika neuvidíme. Vrtulník ho musel pořádně vystrašit. Zítra to zkusíme znovu.“ „Měli bychom se poohlédnout po Tamrem. Ubohý chlapec, určitě ho zase zatal vřed.“ Mýlila se. Našli ho nedaleko na pěšině. Ještě se chvěl a vzlykal, ale záchvat nedostal. Royana ho rychle uklidnila a po chvíli je už pokorně následoval k táboru. Když se však přiblížili k lesíku, kde tábořili, vytratil se.

Tentýž večer ještě za světla vzal Nicholas Royanu znovu do kláštera. „Jakže kriminálníci nazývají takovýto druh průzkumu? Oťukávání terénu?“ poznamenal, když sehnulí procházeli vstupním otvorem skalní katedrály, aby se připojili k zástupům na modlitbách ve vnější síni. „Z toho, co nám řekl Tamre, se dá usoudit, že novici čekají, až přijde řada na kněze, kteří si během noční hlídky rádi schrupnou,“ pošeptala mu Royana, když zastavili a nenápadně pokukovali skrz otevřené dveře do střední svatyně. „Nám se takových interních informací asi jen těžko dostane,“ povzdychl Nicholas. Kněží procházeli dveřmi sem a tam. „Nezdá se, že by vstup vyžadoval nějakou proceduru,“ poznamenal Nicholas. „Žádné heslo ani kontrola.“ „Ale všimněte si, že zdraví stráž u vchodu jménem. Je to uzavřená společnost, důvěrně se navzájem znají.“ „Malá naděje, že by se mi podařilo proklouznout v přestrojení za mnicha,“ souhlasil. „Rád bych věděl, co dělají s vetřelci do posvátných prostor.“ „Házejí je dolů do kotle Nilu. Krokodýlům. Jsou tam nějací?“ zeptala se škodolibě. „Stejně tam beze mě nepůjdete.“ Nevhodný čas pro spory, napadlo ho a místo odpovědi se snažil otevřenými dveřmi qiddistu zahlédnout co nejvíce. Střední loď se zdála mnohem menší než vnější, ve které stáli, ale vše, co uviděl, byly jen zšeřelé nástěnné malby na části vnitřních zdí v zorném poli vymezeném otvorem dveří. V čelní zdi zahlédl další dveře. Podle Tamreho popisu to musel být vchod do maqdasu. Vstupu bránila těžká mříž z dřevěných trámů, kterou v místech překřížení zpevňovaly ručně kované hřeby ze surového železa utaveného zřejmě v domorodé huti. Po obou stranách vchodu visely od kamenného stropu až po zem vyšívané tapisérie s výjevy ze života svatého Frumentia. V jedné scéně svatý kázal klečícím zástupům s biblí v levici, zdviženou pravíci žehnaje kajcíníkům. Jiná zachycovala křest císaře. Vládcovu hlavu zdobila vysoká zlatá nástavba podobná koruně Jaliho Hory a hlavu světce pak svatozář. Plet' svatého byla bílá, ale císař byl černý. „Politicky v pořádku,“ pomyslel si v duchu a usmál se. „Co vás tak pobavilo?“ zeptala se Royana. „Našel jste způsob, jak se dostat dovnitř?“ „Ne. Vzpomněl jsem si na večeri. Pojďme!“ Při večeri nebyly na Borisovi znát sebemenší následky hýření z minulé noci. Přes den se bavil střelením divokých holubů, které Tessay naložila a opekla na rožni. „Tak, Angličane, pověz, jak se dařilo dneska na lovu? Nenapadl tě rozzuřený dik-dik? Co?“ řval smíchy. „A vaši stopaři, našli něco?“ zeptal se Nicholas mírně. „Da! Da!

Vystopovali kudu, lesoně a buvola. Dokonce viděli i dik-dika, bohužel bez pruhů.“ Royana se nahnula dopředu připravená zasáhnout do hovoru, ale Nicholas ji zastavil pokynem hlavy. Zavřela pus, zahleděla se do talíře před sebou a uždibla kousíček masa z holubích prsíček. „Nepotřebujeme zítra žádný doprovod,“ vysvětloval arabsky Nicholas. „Kdybyste mu to řekla, trval by na tom, že půjde s námi.“ „Tebe matka neučila způsobům, Angličane. Jinak bys věděl, že není slušné mluvit jazykem, kterému ostatní nerozumí. Dej si vodky.“ „Dejte si za mě,“ vybídl ho Nicholas. „Poznáám, kde jsem bez šancí.“ Po celý zbytek večere se Royana snažila zavést hovor s Tessay, ale dočkala se odpovědi jen zřídka, a i to jen ve formě jednoslabičných slov. Na manželka ani nepohlédla vyjma momentů, kdy byl příliš hlučný a nevybíravý. Po jídle odešli a nechali ji sedět s Borisem u ohně. Vedle na stole stála nová láhev vodky. „Podle toho, jak do sebe leje kořalku, tak mě čeká další záchranná akce,“ poznamenal Nicholas cestou k obytným chýším. „Tessay s ním strávila celý den. Má toho dost. Říkala mi, že od něj odejde, jak se vrátí do Addis Abeby. Už to nemůže déle snášet.“

„Co mě nejvíc překvapilo, je, že se dala dohromady se zvířetem, jako je Boris. Taková krásná žena. Mohla si vybírat.“ „Některé ženy zvířata přitahují,“ pokrčila rameny Royana. „Myslím, že ji vzrušuje nebezpečí. Ať už je tomu tak nebo tak, Tessay mě prosila, aby mohla jít zítra s námi.“

Nevydržela by další den v táboře sama s Borisem. Určitě se ho bojí. Tvrdila, že ho ještě tak pít neviděla. „Řekněte jí, že může s námi,“ souhlasil Nicholas rezignovaně. „Bude větší sranda. Možná že dik-dika složí pouhý pohled na ty davy a já ušetřím municí.“ Když ráno všichni tři opouštěli tábor, byla ještě tma. Po Borisovi nebylo slyšet, a když se Nicholas na něho ptal, Tessay odpověděla prostě: „Poté, co jste večer odešli spát, dorazil láhev. Nevyleze z pelechu před polednem. Nebude mi chybět.“ Nicholas je vedl na zvětralé vápencové návrší po stejné stezce jako Tamre předcházejícího dne. Cestou poslouchal, co si obě ženy za ním povídají. Royana popisovala Tessay, jak včera našli pruhovaného dik-dika a co mají v plánu dnes. Slunce už stálo vysoko nad obzorem, když se usadili pod keřem na kraji strže a čekali. „Jak se dostanete na druhý břeh, kdyby se vám ho podařilo zastřelit?“ zeptala se Royana. „Domluvil jsem se před odchodem z tábora s prvním stopařem,“ vysvětloval. „Uslyší-li výstřel, přinese provazy a pomůže mi na druhou stranu strže.“ „Nerada bych tam dolů lezla,“ s respektem si Tessay měřila hloubku pod sebou. „V armádě vás kromě spousty blbin naučí i pár užitečných věcí,“ odpověděl Nicholas. Pohodlně se usadil zády ke kmeni, pušku připravenou v klíně. Ženy ležely vedle zabrány do tichého hovoru.

Nicholasovi se nezdálo pravděpodobné, že by se slabé hlasy mohly donést na druhou stranu řeky, a tak je nechal povídat. Čekal, že se zvíře ukáže brzy, ale zmýlil se. Přešlo poledne, ale dik-dik nikde. Vzduch nad údolím se tetelil v poledním slunci. Namodralý opar halící vzdálenější břeh vytvářel iluzi rozbitého okraje velké modré sklenice a nad hřebeny v pozadí vyčarovalo zrcadlení horkého vzduchu stříbřitou vodní hladinu chimérického jezera vznášejícího se nad trnitou houštinou. Ženy dávno vyčerpaly témata k hovoru a ležely ospalé horkem. Krajina kolem ztichla také a krčila se pod tíhou polední výhně. Jen holub v křoví žalostně vykřikoval: „Má žena je pryč, mé děti jsou pryč. A já sám!

Sám! Sám!“ Nicholas cítil, jak mu těžknou víčka. Hlava mu samovolně poklesávala. S trhnutím ji zvedl vzhůru, aby vzápětí mu ale na prsa znova. Těsně před tím, než definitivně usnul, zaslechl v křoví nedaleko za sebou zvuk. Bylo to jen slabé cvaknutí, ale dobře ho znal. Působilo jako rána bičem; spaní ho okamžitě přešlo, srdce se mu rozbušilo a vzadu u kořene jazyka ucítil měděnou pachut' strachu. Ten kovový zvuk vydala pojistka útočného automatu AK-47 posunutá dopředu - do polohy ke střelbě.

Plynulým pohybem zvedl pušku a přemístil se tak, aby tělem kryl obě ženy za sebou. Ve stejném okamžiku přiložil pažbu rigbyovky k líci a pátral v křoví, odkud zvuk zaslechl.

„Ležte!“ zasykl na společnice. „Hlavy dolů!“ S prstem na spoušti byl připraven odpovědět na palbu, třebaže šance drobné kulovnice ve srovnání s kalašnikovem nebyly velké. Našel cíl téměř okamžitě a zamířil. Dvacet kroků od nich se krčil muž se samopalem namířeným do Nicholasovy tváře. Měl černou pleť a byl oblečen v potrhane, vybledlé maskovací kombinéze, na hlavě čepici ze stejného materiálu. Za opaskem měl zastrčený zálesácký nůž a pár granátů. Polní láhev na vodu a další vybavení doplňovalo výzbroj partyzána z džungle. „Shufta!“ napadlo Nicholas.

„Opravdový profík. S tímhle si nic nezačíněj.“ Současně pochopil, že kdyby ho tento muž chtěl zabít, už dávno by nežil. Nicholas zamířil o palec výše nad ústí samopalu do pravého oka muže za ním. Rebel si uvědomil situaci, přivřel oči a pak zvolal arabsky.

„Salime, vem si na mušky ty dvě a zastřel je, jestli se ten chlap hne.“ Nicholas zaslechl vpravo šramot, pohlédl tím směrem a přitom koutkem oka stačil registrovat původní cíl. Za křovím vystoupil další povstalec. Byl oblečený podobně jako první, jen místo kalašnikova nesl lehký sovětský kulomet RPD. Zbraň měla částečně zkrácenou hlaveň, hodila se tak lépe pro boj v džungli. Na krku mu visel pás s náboji. Opatrně postupoval vpřed a černé odřezané ústí mířilo na obě ženy. Nicholas poznal, že stačí malý pohyb prstu na spoušti a rozstřílí je na cucky. Kolem se ozývaly další kradmé pohyby. Uvědomil si, že ti dva nejsou sami. Jednoho mohl dostat, ale hned nato by zemřela Royana i Tessay a on by následoval nedlouhou za nimi. Pomaličku a neochotně skláněl hlaveň kulovnice k zemi. Pak pustil pušku a zvedl ruce. „Zvedněte ruce také,“ řekl ženám, „a udělejte vše, co řeknou.“ Velitel rebelů reagoval na kapitulaci tím, že se narovnal a krátce vydal příkazy v arabštině. „Seberte mu pušku a batoh.“ „Jsme britští občané,“ ohradil se Nicholas hlasitě a muž překvapeně vzhlédl, když uslyšel od cizince arabštinu. „Jsme obyčejní turisté. Nejsme vojáci a nemáme nic společného s vládou.“ „Zavři hubu! A buď zticha,“ okřikl ho. Z keřů kolem se vynořili další členové komanda. Nicholas jich napočítal dohromady pět, ale nevěřil, že by to byl definitivní počet. Určitě nevylezli všichni. Obklíčili zajatce a nebylo pochyb. Samí profesionálové, napadlo ho. Jeden druhému ani na okamžik neblokuje střelbu, žádná šance k útěku. Následovala rychlá osobní prohlídka, a když žádné zbraně nenašli, obstoupili Nicholase a ženy a strkali je na stezku. „Kam nás vedete?“ otázal se Nicholas. „Žádné otázky!“ Úder pažby AK-47 mezi lopatky ho málem srazil k zemi. „Uklidněte se, hoši,“ bručel Nicholas tiše v angličtině. „To přece za to nestálo.“

Museli pochodovat celé hodiny odpoledním horkem. Nicholas sledoval polohu slunce a podle občasných výhledů na vzdálené hřebeny skal se snažil zorientovat v terénu. Uvědomil si, že je vedou na západ, souběžně s tokem Nilu, někam k hranicím se Súdánem. Bylo již pozdní odpoledne a Nicholas odhadoval, že mohli ujít deset mil, když se před nimi objevilo velké, hustě zalesněné údolí. Vedli je ke skupině stromů na úbočí. Tábora si všimli, teprve když byli v něm, tak pečlivě byl zamaskován. Tvořilo ho pár napůl rozpadlých chýší a kruh palebných postavení. Hlídky byly dobře rozmístěné a u každé střílny ležel za lehkým kulometem černý střelec. Vedli je k chýši uprostřed ležení, kde kolem nízkého stolu nad roztaženou mapou dřepěli tři muži. Zřejmě to byli důstojníci a také nebylo pochyb, kdo z těch tří velí. Velitel hlídky, která je zadržela, předstoupil před toho muže, poslušně zasalutoval, a ukazuje na zajatce, podal spěšné hlášení. Náčelník rebelů vstal od stolu a vyšel ven na sluneční světlo. Byl středního vzrůstu, ale vyzařovala z něj autorita, která jeho postavu nepopíratelně zvyšovala. Měl široká ramena a hranatě svalnaté tělo v pase mírně rozšířené začínajícím bříškem. Krátká vlnitá bradka prokvétala prvními stříbrnými vlákny a rysy jeho obličeje barvy jantaru a mědi byly ušlechtilé a krásné. Tmavé inteligentní oči si je přeměřily jediným bystrým pohledem. „Moji lidé mi řekli, že mluvíš arabsky,“ řekl Nicholasovi. „Určitě lépe než Mek Nimmur,“ odpověděl Nicholas. „Tak z tebe je teď náčelník bandy rebelů a únosců? Když jsem ti prorokoval, že se nedostaneš do nebe, nevěřils mi, ty starý zvrhlíku.“ Mek Nimmur hleděl jako opařený, ale pak se rozchechtal. „Nicholasi, já tě nepoznal. Zestárnul jsi a to stříbro ve vlasech?“ Rozpráhl doširoka náruč a sevřel

Nicholase v objetí podobným medvědímu stisku. „Nicholasi! Nicholasi!“ políbil ho na obě tváře a prohlížel si ho na vzdálenost paží. Pak se podíval na obě překvapené ženy.

„Zachránil mi život,“ vysvětloval jim. „Přestaň,“ káral ho Nicholas, „začínám se červenat.“

Mek ho znovu políbil. „Zachránil mi život dvakrát.“ „Jednou,“ odporoval Nicholas. „Podruhé to byl omyl. Měl jsem je nechat, aby tě zastřelili.“ Mek se šklebil hubu od ucha k uchu. „Jak je to dávno, Nicholasi?“ „To nestojí za vzpomínání.“ „Nejmíň patnáct let,“ odpověděl si sám Mek. „Jsi stále u britské armády? Jakou máš hodnost?“

Přinejmenším generál.“ „Dávno v záloze,“ zavrtěl Nicholas hlavou. „Už dlouhá léta nosím civil.“ Nepouštěje Nicholase z náruče, pokračoval po ženách. „Většinu toho, co vím o vojančení, mě naučil Nik,“ vysvětlil jim a jeho oči přebíhaly z jedné na druhou, a nakonec spočinuly chvíli déle na etiopské krásce. „Vás znám,“ řekl Mek. „Před lety jsem vás spatřil v Addis Abebě. Váš otec, alto Zemen, byl velký a dobrý člověk. Tyran Mengistu ho nechal zavraždit.“ „Znám vás také,“ alto Mek. „Můj otec si vás velice vážil. Bylo nás dost, co ve vás vidělo prezidenta naší pravé Etiopie, ne toho, co z ní udělali dnes.“ Tessay sklonila hlavu v hluboké úkloně naznačující respekt. „Dojímá mě vaše mínění o mé osobě,“ vzal ji za ruku a zvedl. „Omlouvám se za hrubé přivítání,“ obrátil se zpět k Nicholasovi. „Někteří moji muži trochu přehánějí své nadšení. Dozvěděl jsem se, že v klášteře byli na výzvědy nějací ferrengi, proto ten zájem. Ale dost už řeči. Jste mezi přáteli a jste vítáni.“ Mek Nimmur je vedl do přístřešku, kde jim jeden z jeho mužů nalil do hrnků z kotlíku zčernalého sazemi hustou černou kávu. Začali s Nicholasem vzpomínat na dny před válkou o Falklandy, kde také bojovali bok po boku. Nicholas tehdy působil v Etiopii jako tajný vojenský poradce a Mek byl mladý dobrovolník bojující proti

Mengistově krutovládě. „Válečné dny jsou ty tam, Meku,“ ukončil reminiscence Nicholas. „Boj je vítězně u konce, tak proč se potloukáš s chlapci tady v džungli, místo abys tloustl v Addis Abebě jako ostatní?“

„V prozatímní vládě v Addis jsou moji nepřátelé, muži podobní Mengistovi. Jen co se jich zbavíme, vyjdu z lesa.“ Zabředli pak s Nicholasem do zasvěcených úvah o africké politice, hlubokých a komplikovaných natolik, že pro Royanu, která neznala jména a pozadí, bylo těžké vůbec sledovat, o čem je řeč. Stejně ani nedokázala pochopit jemné odstíny náboženské a kmenové nesnášenlivosti, přetrvávající celá staletí.

Prekvapovala ji však Nicholasova znalost situace. Muž jako Mek Nimmur se ptal na jeho rady a přijímal je. Závěrem se ho

Nicholas zeptal: „Takže nyní vedeš válku mimo hranice Etiopie sám? Operuješ ze Súdánu, nemám pravdu?“ „Válka v Súdánu už zuří dvacet let,“ hájil se Mek. „Křesťané na jihu se bouří proti muslimskému útlaku na severu –“ „Znám tu situaci dobře, Meku. Ale to není Etiopie. To není tvoje válka.“ „Jak to že ne? Jsou křesťané a jsou utlačováni. Já jsem také křesťan, je to samozřejmě i moje válka.“ Tessay sledovala živě a pozorně každé Mekovo slovo a nyní horlivě přikyvovala na souhlas a tmavé oči se jí leskly zbožným obdivem k hrdinovi. „Alto Mek vede křížácké tažení ve jménu Krista a za práva obyčejného člověka,“ hájila ho vášnivým hlasem. „Jo, a také má prokletě rád boj,“ smál se Nicholas a plácl ho kamarádsky po zádech. Takové zacházení by mohlo ještětějšího vojevůdce urazit, ale Mek odpověděl smíchem. „A co ty tu v rokli pohledáváš,

Nicholasi, když už nejsi voják? Byly doby, kdy jsi také nepohrdl dobrým bojem.“ „Já už jsem kompletně pacifikovaný. Přijel jsem do rokle Abbay lovit dik-dika.“ „Dik-dika?“ hleděl na něho nevěřicně Mek Nimmur. Pak se rozehtal.

„Nevěřím ti ani slovo. To bys nebyl ty. Žádný dik-dik, jdeš po něčem jiném.“ „Mluvím pravdu.“ „Lžeš, Nicholasi. Nikdy jsi mi neuměl lhát. Znáš tě moc dobře, máš něco za lubem. Budeš mi o tom muset něco říct, chceš-li, abych ti pomohl.“ „A ty bys mi pomohl?“ „To se ví. Vděčím ti za život.“ „Jednou ti to povím.“ „I jednou je víc než nikdy,“ odpověděl Mek Nimmur.

Povídali si a slunce kleslo k obzoru. „Dnes v noci zůstanete mými hosty,“ prohlásil Mek úředním tónem. „Zítra vás doprovodím zpátky do tábora ke klášteru svatého Frumentia. Mám tam také cestu. Chystám se s muži do kláštera na oslavy

Timkatu. Opat Jali Hora je můj přítel a spojenec.“ „A klášter je bezpochyby tvoje tajná základna. Mniši tě zásobují jak jídlem, tak zprávami, nemám pravdu?“ „Je to tak. Nicholas mě bohužel zná neméně dobře,“ pokýval litostivě hlavou Mek.

„Naučil mě většinu z toho, co znám, nemůže být pro tebe obtížné uhádnout moji strategii. Klášter je dokonalá základna pro operace. Je blízko hranic –“ odmlčel se a usmál. „Ale tobě to nemusím vysvětlovat.“ Rozkázal postavit pro Royanu a Nicholase přístřešek. Vystlali ho vrstvou čerstvě nasekané trávy, aby se jim dobře spalo. Ulehli pod chatrnou střechu, ale noc byla natolik parná, že jim ani přikrývky nechyběly. Nicholas našel v batohu tubu s repelentem a komáři se od nich drželi v uctivé vzdálenosti. Leželi s hlavami blízko u sebe a mohli se dohovorit šeptem. Nicholas se obrátil a v mihotavé záři ohně uviděl tmavé siluety Meka Nimmura a Tessay, sedících blízko u sebe. „Etiopské dívky se liší od Arabek i od většiny afrických žen,“ komentovala romantickou scénu Royana. „Žádná arabská dívka by se neodvážila být sama s mužem, jako je tenhle. Zvláště ne, když je vdaná.“ „Každopádně vám to vadit nemusí. Je z nich prokletě hezký párek, přejme jim to. Tessay si určitě v poslední době mnoho neužila je dychtivá.“

Obrátil se tvář k Royaně. „A jak je to s vámi, Royano? Jste spořádaná pokorná Arabka, nebo nezávislé sebevědomé děvče ze západu?“ „Na intimní otázky je stejně brzy jako pozdě,“ odpověděla a obrátila se k němu zády. „Aha, dnes večer si potrpíme na oficiality! Dobrou noc, woizero Royano.“ „Dobrou noc, alto Nicholasi,“ odpověděla s hlavou odvrácenou, aby nespatřil její úsměv.

Povstalecký oddíl vyrazil ráno před svítáním. Pochodovali v bojové formaci s předsunutými hlídkami a zvědy na křídlech. „Sem dolů do rokle se armáda odváží zřídka, ale my jsme raději vždy připraveni srdečně je přivítat,“ vysvětloval Mek Nimmur. Tessay od rána nespustila oka z Meka Nimmura a teď šeptala Royaně: „Je to opravdu velký člověk. Muž, který by mohl konečně po tisíci letech sjednotit naši zemi. Cítím se tak nepatrná v jeho přítomnosti a přitom vnímám, jak mě naplňuje radost a naděje. Připadám si jako malá holčička.“ Cesta zpět ke klášteru trvala celé dopoledne. Když přišli na dohled k řece Dandera, Mek Nimmur stáhl své muže ze stezky do lesa a kupředu poslal jen jednoho zvěda. Po hodině čekání se na cestě od kláštera objevila skupina noviců s ranci na hlavách.

Pozdravili Meka s velkou úctou, složili svůj náklad před jeho muže a vraceli se zpět stejnou cestou, kterou přišli. V balících byly kněžské shamma, pokrývky hlavy a sandály. Muži vyměnili ušpiněné maskáče za neméně ušmudlané civilní svršky. Zřejmě kvůli věrohodnosti a nenápadnosti byly obnošené a v prádle se neocitly možná déle než bojové oděvy mužů. Nechali si jen drobné zbraně, ostatní výzbroj včetně munice ukryli v jedné z četných vápencových jeskyní a nechali u ní pár mužů na stráž.

Zbývající míli ke klášteru šlapala cestu skupina zbožných mnichů. Vítací delegace z kláštera jim vyšla vstříc. Uvítání bylo bouřlivé. Nicholas a ženy se rozloučili a pokračovali po stezce k hájku divokých fikovníků. Boris už je netrpělivě čekal a rozčileně rázoval po táboře. „Kdes byla celou noc, ženo?“ vrčel na Tessay. „Kurvila ses, vid’?“ „Ztratili jsme večer cestu,“ vytasil se Nicholas s výmluvou, kterou si domluvili s Mek Nimmurem, aby ho nemuseli prozradit. Boris nebyl muž, kterému se dalo důvěřovat. „Ráno nás našla skupina mnichů z kláštera a dovedla nás zpátky.“ „Velký stopař a lovec, vid’ Angličane. Nepotřebuješ mě, abych tě vodil, co? A pak se ztratil. Ted’ chápu, proč chceš ulovit jen dik-dika,“ vrčel bez sebemenšího náznaku humoru. „S tebou, ženo, si ještě promluvíme,“ upřel na Tessay své bledé oči. „Ted’ běž a postarej se o jídlo.“ Bylo horko a Royana i Nicholas měli hlad. Po krátké době jim Tessay donesla do stínu pod listy fikovníku studený oběd. Nicholas odmítl víno, které mu nabízel Boris. „Dopoledne chci znovu na lov. Ztratil jsem skoro celý den.“ „Neměl bych tě raději vést za ručičku, Angličane? Dej si pozor, aby ses znovu neztratil.“ „Díky, kamaráde, ale myslím, že to zvládnu i bez vás.“ Při jídle dloubl Nicholas do Royany loktem. „Váš zbožňovatel je tady.“

Pohodil hlavou směrem k vychrtlému chlapci, který se potichu přikradl do tábora a posadil se nedaleko kuchyně. Jak na něj Royana pohlédla, rozhodl se mu v obličeji idiotský úsměv a stydlivě sklopil oči. „Opoledne zůstanu v táboře s Tessay,“ řekla Royana, když Boris neposlouchal. „Myslím, že se mezi ní a Borisem schyluje k bouři. Vezměte Tamreho s sebou.“ „Můj ty světe! Taková atraktivní změna? Na ten moment čekám celý život,“ liboval si Nicholas. Pak ale sebral batoh a pušku a kývl na chlapce. Tamre se zoufale rozhlížel po Royaně, ale když z chýše nevycházela, neochotně se zvedl a loudavě odcházel za

Nicholasem. „Přijďme na druhý břeh řeky,“ řekl chlapci.

„Ukážeš mi, jak se dostat do míst, kde žije posvátné zvíře.“ Tamre zvedl poslušně oči a drobným klusem běžel před Nicholasem po visutém mostě pod růžovou skálou. Asi hodinku je vedla stezka. Ta se však poznenáhlu ztrácela v rozlámaném vápencovém terénu, až zmizela úplně v hustém porostu trnitého křoví. Tamre se ale nezalekl a vedl Nicholas dále. Další dvě hodiny se pak proplétali trnami a lezli přes kamenitá žebra. „Tak už vím, proč jsi nechtěl, aby Royana musela touto cestou,“ vrčel Nicholas, protože měl paže celé poškrábané od trnů a v kalhotách početné díry. Pečlivě si však všiml, kudy jdou, aby se mohl bez potíží vrátit. Na hraně jednoho takového žebra Tamre konečně zastavil a ukázal rukou dolů před sebe. Nicholas uviděl strž a malou mýtinu na jejím okraji, ze které před dvěma dny dík-dík zmizel. Poznal i keř na druhém břehu Dandery, pod kterým seděli, když je překvapili Mekovi muži. Pár minut odpočíval. Polkl několik doušků z láhve a podal ji chlapci. „Svatá dobrota, je to přece mnich,“ utěšoval se. „Ten malý čert snad ještě nebude mít AIDS.“ Přesto hrdlo láhve pečlivě oťel poté, co mu ji Tamre vrátil. Než začal sestupovat, zkontroloval si kulovnici a sfoukl prach z optiky. Pak zkušebně zamířil na kámen velikostí dík-díka na úpatí svahu a seřídil kroužek zaměřovače na nejmenší zvětšení.

Zasunul náboj do komory a vykročil mezi keře s puškou připravenou k rychlému výstřelu na krátkou vzdálenost. „Drž se za mnou,“ nařizoval chlapci. „A dělej to co já.“ Vždy po několika krocích zastavil a prohledával keře kolem. U pramene v měkké půdě našel spoustu stop zvěře a ptáků, kteří se sem přicházeli napít. Našel stopy kudu i lesoně, ale pro Nicholas byly důležité jen mřávé srdcovité otisky kopýtek jeho kořisti.

Pohybovali se tiše dál a na okraji mýtiny našel hromádku trsu, kterým si dik-dík značí své teritorium. Kupka bobků velikostí hrubých broků narostla pokaždé, kdy si drobná antilopa vyšla na pastvu. Nicholas plně propadl lovu. Předchozí neúspěch ho ještě víc stimuloval a na každý krok se soustředil tak, jako by sledoval Iva lidožrouta. Dával pozor, aby nešlápl na suchou větvičku nebo do šustícího listí a oči mu běžaly podstatně rychleji než nohy, když projížděl trnitě houštiny, pátraje po sebemenším pohybu či změně barvy. Zvíře se prozradilo samo. Stačil jediný pohyb špičatého ucha, aby Nicholas rozeznal na splývajícím pozadí suchých větví dik-díka nehnuté stojícího jako socha z mahagonu. Zahlédl ještě svit jeho onyxově lesklých tmavých očí a nervózní vrtění drobného chobotku. Zvířátko cítilo nebezpečí, ale nedokázalo určit, z které strany přichází. Nekonečně pomalu zvedal pušku k lici. Přes dalekohled viděl každý pesík srsti mezi vztyčenými lodyhami uší a drobnými černými parůžky. Posadil kříž zaměřovače do místa mezi krkem a hlavou, aby co nejméně poškodil kůži a usnadnil tak práci vycpávači. „Je to posvátné zvíře. Ctěte boha a svatého Jana Křtitele!“ vykřikl Tamre hlasitě a se zakrytými očima, se vrhl Nicholasovi k nohám. Dik-dík zmizel ze zaměřovače jako závan hnědého dýmu a jen praskot větvíček v křoví prozrazoval, kam se poděl. Nicholas pomalu sklonil kulovnici a pohlédl na chlapce. Klečel před ním a drmolil slova modlitby a díky. „Dobrá práce. Stejně si myslím, že tě navedla woizero Royana,“ pravil anglicky, chytil chlapce za rameno, postavil ho na nohy a přešel na arabštinu. „Zůstaň tady, ani se nepohneš a budeš zticha, rozumíš? I dýchat budeš jen lehce, dokud si tě tady zase nevyzvednu. Jinak tě pošlu vlastnoručně na cestu za svatým Petrem k bráně nebeské.“ Šel dál sám, ale malá antilopa už byla pěkně vyplašená. Nicholas ji sice ještě dvakrát zahlédl, ale pokaždé to byl jen rezavě hnědý záblesk v houštině. Stál, proklínal malého mnicha a poslouchal, jak zvuk kopýtek slábne doztracena někde v hloubce porostu.

Nakonec musel hon vzdát. Do tábora se s Tamrem vrátili už za soumraku. Sotva vstoupili do kruhu ozářeného světlem táborového ohně, vyšla jim Royana vstříc. „Jak se vám vedlo?“ ptala se. „Viděli jste dik-díka?“ „Ani se mě neptejte. Ať vám to raději poví tady tvůj komplic. Vyplašil ho tak pořádně, že jistě běží ještě teď.“ „Tamre, jsi šikovný chlapec. Jsem na tebe pyšná,“ pochválila ho. Chlapec se k ní lisal jako štěně a šklebil se radostí a pýchou z pochvaly. Pak odklusal do tmy směrem ke klášteru. Royana, potěšená výsledkem honu, nalila Nicholasovi sklenku whisky a sama mu ji donesla k ohni, kam se unaveně posadil. Ochutnal ji a oťepal se. „Člověk by si nikdy neměl nechat nalévat od abstinenta. S takovou těžkou rukou byste mohla dělat kovářinu nebo soutěžit v hodu polenem.“ Přes stížnost však zkoumavě usrkával dál. Sedla si blízko k němu a hořela vzrušením, ale trvalo ještě pár vteřin, než ji začal vnímat. „Co se děje? Šijete sebou, jako by vás jedli zaživa.“ Po očku pohlédla na opačnou stranu ohně, kde seděl Boris, snížila hlas, nahnula se k němu a zašeptala arabsky. „Byly jsme s Tessay v klášteře za Mekem Nimmurem. Prosila mě, abych šla s ní, kvůli Borisovi - však víte, co myslím.“ „Mám nejasný pocit, že jim děláte garde.“ Nicholas polkl další hlt whisky, oťásl se, zalapal po dechu a přiškrceným hlasem ji vybidl: „Jen do toho, pokračujte.“ „V jedné chvíli, než jsem ji nechala s Mekem samotnou, jsme povidaly o slavnostech Timkatu. Pátý den ponese opat tabot k Abbay. Mek nám pověděl o stezce, která vede dolů k vodní hladině.“ „Ano, ale to přece víme.“ „Ale nevíte nejdůležitější část. Procesí k řece se zúčastní všichni: opat, kněží, novici, každý pravý věřící, dokonce i Mek a jeho muži. Jeden celý den a celou noc bude klášter prázdný. Rozumíte? Úplně prázdný, nikdo tam nebude.“

Zíral na ni nad obrubou brýlí a začal se usmívat. „To je vskutku zajímavá novina,“ připustil. „Ale nezapomeňte, jdu s vámi!“ pohrozila přísně. „Ať vás ani nenapadne uvažovat o tom, že byste mě nevzal.“

Ten večer po jídle Nicholas zašel do Royaniny chýše znovu. Neměli v táboře vhodnějšího místa, kde by mohli být sami a kde je stěží mohl někdo poslouchat. Tentokrát však neopakoval chybu z minulé návštěvy a nesedl si k ní na postel. Místo toho si přitáhl stoličku a posadil se proti ní. Seděla ještě chvíli na kraji lůžka, než pochopila a poposedla. „Dříve než začneme plánovat tu akci, chtěl bych se vás zeptat, jestli jste zvážila možné následky?“ „Myslíte, co se stane, když nás mniši přistihnou?“ upřesňovala Royana. „Přínejmenším můžeme čekat, že nás vyženou z údolí. Zdejší opat má

ohromnou moc. V nejhorším případě nás fyzicky napadnou," stanovil mantinely Nicholas. „Nesmíme podceňovat skutečnost, že toto místo patří k nejsvětějším v celém jejich náboženství. Ta návštěva v sobě skrývá mnohá nebezpečí. Může to také skončit nožem v zádech nebo něčím ohavným v jidle." „Znepřátelíme si také Tessay, je hluboce věřící," dodala Royana. „Pravděpodobně bychom urazili i Meka Nimmura a to je závažnější." Při té myšlence vypadal ustaraně. „Nevím přesně, co by udělal, ale pochybuji, že by naše přátelství vydrželo takovou zkoušku." Oba na chvíli zmlkli a uvažovali o ceně, kterou budou muset zaplatit v případě neúspěchu. Ticho přerušil Nicholas. „A potom, zvážila jste vlastní svědomí? Nakonec je to vaše církev, kterou tím znesvětíme. Dokážete si to zodpovědět?" „Už jsem na to myslela," přiznávala, „a nejsem z toho příliš šťastná, ale ve skutečnosti to není až tak úplně vlastní církev. Je to jiná odnož koptské víry."

„Česeme pěšinku ve vlasech?" „Egyptská církev nikomu neodpírá přístup ani do těch nejposvátnějších míst svých chrámů. Já sama se necítím vázána opatovým zákazem. Cítím naopak, že jako věřící křesťanka bych měla mít přístup do každého místa v kostele." Tiše hvízdla. „A to jste o mně tvrdila, že bych mohl být dobrý právník." „Prosím, Niku, nedělejte si z toho švandu. Vím jediné to, že tam musím stůj co stůj. I kdybych měla urazit Tessay, Meka i celý kněžský stav, musím to udělat." „Můžete to nechat na mně," navrhol. „Nakonec jsem starý pohan. Já si cestu ke spáse nezavřu, žádnou nemám." „Ne!" zavrtěla rozhodně hlavou. „Jestli je tam nápis nebo něco podobného, musím být u toho. Čtete sice hieroglyfy dobře, ale ne tak dobře jako já. A neznáte hieratické písmo. Já jsem v tom oboru expert - vy jen nadaný amatér. Potřebujete mě. Jdu s vámi." „Dobře, ujednáno," definitivně skončil s námitkami. „Začneme s přípravou plánu. Měli bychom si sepsat, co budeme potřebovat. Svítlnu, nůž, polaroid a náhradní filmy a -" „Kreslicí papír a měkkou tužku, abychom mohli sejmut kopie nápisů," doplnila seznam. „Sakra," luskl zlostně prsty. „Nic takového nemám. Nenapadlo mě to." „Vidíte, co jsem říkala? Amatér." Povídali ještě dlouho, než se Nicholas podíval na hodinky a vstal. „Hrubě po půlnoci. Každým okamžikem usnu jako špalek. Dobrou noc." „Ještě pořád zbývají dva dny oslav, než půjdou s tabotem k vodě. Co budeme dělat? Máte nějaký plán?" „Zítřka se vrátím pro toho zatraceného dik-dika. Už ze mě udělal dvakrát hlupáka." „Půjdu s vámi," řekla rozhodně a to prostě konstatování ho naplnilo nepředstavitelně velkou radostí. „Jen tehdy, necháte-li Tamreho doma," varoval ji mezi dveřmi.

Drobná antilopa vykročila z hlubokého stínu hlohu a na jejím hedvábném kožíšku zasvítily paprsky ranního slunce. Bez zastávky přecházela mýtinou. Nicholas ji sledoval přes zaměřovač a dech se mu zrychloval. Nikdy by nevěřil, že ho dovede tolik vyhecovat lov nepatrného zvířátka, ale minulé nezdary vyostřily nedočkavost a touhu složit ho.

Sběratelská vášeň zde také sehrála svůj part. Od chvíle, co ztratil

Rosalindu a děti, vrhl všechnu energii na sbírky v Quenton Parku, a tak mu další vzácný exemplář do sbírky připadal nesmírně důležitý. Ukazováček nechal odpočívat na krytu spouště. Nemínil střilet dříve, dokud se kořist nezastaví a nedostane do pozice vhodné pro jistou ránu. Musí kulku umístit přesně; rána musí být smrtelná a přitom může zůstat co nejméně porušená. Použil náboj s celoplašťovou kulí, takovou, která se nedeformuje při nárazu a nezanechává velký otvor po ráně ani netrhá kůži při výstupu z těla. Projektil s kompletním pláštěm způsobí jen díрку srovnatelnou s průměrem tužky, vycpávací ji pak v muzeu snadno zamaskují tak, že nebude vůbec viditelná. Znervózněl, protože mu došlo, že se zvíře nemíni na mýtině zastavit a míří trvale do houští na vzdálenější okraji palouku. Možná je to poslední šance. Zápasil s pokušením vystřelit na pohybující se cíl a potřeboval kus sebeovládání, aby povolil prst na spoušti. Antilopa došla k frontě trní, chvíli se zastavila, strčila hlavu do keře a okusovala čerstvé zelené plátky nových lístků na nízkých větvích. Stála bokem k Nicholasovi, a protože hlavu měla skrytou, musel změnit původní záměr a zamířit na hrudník. Viděl zřetelně linii lopatky pod lesklou rezavě hnědou srstí. Odkloněn mírně od Nicholase stál dik-dik v ideální poloze pro střelu na komoru. Beze spěchu posunul kříž přesně do zvoleného místa pod lopatku a stiskl spoušť. Výstřel zazněl v horkém těžkém ovzduší jako prásknutí biče. Drobnou antilopa vyskočila vysoko do vzduchu a dopadla zpět na nohy rozběhlé nikam. Spíše jako rapír než tesák, pronikla kulka tělem bez dostatečné síly, která by dik-dika srazila. S hlavou skloněnou k zemi pádilo zvíře ve frenetické reakci typické při zásahu do srdce. Bylo již mrtvé a běželo jen setrvačností, na poslední zbytky kyslíku v žilách. „Ách ne! Tam ne!" vykřikl Nicholas a vyskočil. Dik-dik zamířil přímo k okraji strže, slepě pokračoval dál a v saltech padal dolů, až zmizel z dohledu v hloubce dvě stě stop na dně řeky. „Tak tomuhle říkám zasané štěstí." Nicholas oběhl keř, který mu bránil v cestě a běžel k řece. Royana ho následovala a oba se zastavili na okraji průrvy a pátravě prohlíželi hloubku pod sebou. „Támhle je!" ukazovala a Nicholas přikývl. „Také ho vidím." Tělo leželo přímo pod nimi uprostřed řeky zachyceno na kamenné ostruze trčící z vody. „Co budete dělat?" ptala se. „Budu muset pro něj dolů." Napřímil se a odcházel od břehu. „Naštěstí je teprve dopoledne. Do večera mám spoustu času. Dojdu do tábora pro lana a pomoc."

Vrátil se odpoledne v doprovodu Borise. dvou jeho stopařů a dalších dvou mužů určených na stahování kůží. Přinesli čtyři svazky nylonového lana. Nicholas nahlédl do strže a s ulehčením poznamenal: „V pořádku, tělo je dole na svém místě. Měl jsem obavy, aby ho neodnesla voda." Sledoval stopaře, jak rozmatávají lana a rovnají je po palouku. „Na dno budu potřebovat dvě celé délky," odhadoval hloubku Nicholase. Vzal konce lan, spojil je, pečlivě uvázal uzel a vyzkoušel ho. Volný konec zatížil a spouštěl ho do strže, dokud se nedotkl hladiny. Hned nato tahal lano zpátky nahoru a na rozpětí paže měřil jeho délku. „Třicet sáhů - sto osmdesát stop. Takovou výšku zpátky nevylezu," řekl k Borisovi. „Budete mě muset s vašimi lidmi vytáhnout."

Privázel konec lana k šlachovitému kmeni silnějšího hlohu a pečlivě přezkoušel pevnost úvazu společnou silou svou a všech čtyř Borisových lidí. „To by mělo vydržet," ohodnotil výsledek testu a svlékl se do košile a khaki trenýrek. Odložil i vysoké lovecké boty. S lanem obtočeným klasickým slaňovacím stylem, křížem přes záda a mezi stehny ven, se nahnul zády nad propast. „Na křídlech a s modlitbou!" prohlásil teatrálně a odskočil dolů, kontroluje sestup popouštěním lana na zádech a brzděním přes stehno. Odrážel se oběma nohama od skály a jako kyvadlo se k ní vzápětí vracel. Dole byl ve chvíli. Proud mu uchytil nohy, otočil ho na napjaté struně provazu a táhl kousek po vodě. Ke kamenné ostruze s tělem dik-dika mu scházelo ještě pár yardů a chtěl nechtěl musel do vody celý. S koncem lana v

zubech uplaval bláznivým kraulem zbývající vzdálenost právě tak včas, aby ho proud nestrhl úplně.

Vyškrábal se na titěrný ostrůvek a nějakou chvíli chytal dech, než dokázal naplno vnímat krásu drobného stvoření, které před několika hodinami skolil. Pohladil lesklou srst a pocítil známý nával lítosti a viny, když prohlížel dokonale tvarovanou hlavu s půvabným chobotkem. Nebyl však vhodný čas ani na melancholii, ani na loveckou pýchu. Lanem svázal pevně zvířeti všechny čtyři nohy k sobě, odstoupil a pohlédl vzhůru. Zhlédl Borisovu tvář, shlížející přes okraj srázu. „Táhněte nahoru!“ křičel. Muže na druhém konci nebylo vidět, ale průhyb lana se zmenšil, dik-dik sjel z ostrůvku a začal trhaně stoupat nahoru. Nicholas ho s úzkostí sledoval. V jednom okamžiku, asi ve dvou třetinách vzdálenosti k vrcholu, lano uvázlo, ale po opakovaném škubnutí zase povolilo a tělo zvířete konečně zmizelo nahoře za okrajem srázu. Následovala dlouhá pauza, než konec lana přepadl přes hranu. Borise napadlo zatížit jeho konec kamenem o velikosti lidské hlavy a teď pozoroval jeho dráhu a signalizoval mužům rychlost spouštění.

Kámen zmizel pod hladinou, ale Nicholas na lano nedosáhl. Boris vytáhl kámen kousek nad hladinu, rozhoupal dlouhé kyvadlo, až se konec lana dostal Nicholasovi na dosah. Uvázal si je dračí smyčkou kolem hrudi v podpaždí a vzhlédl k Borisovi. „Zvedejte!“ vykřikl a třikrát zatahal za lano. Skála mu uhnula pod nohama a krouživým pohybem se vznesl nad vodou. Výše, tam kde se prohnutí stěny víc uzavíralo, konečně zastavil nohama nekontrolované kývání a zklidnil výstup. K okraji zbývalo ještě padesát stop, když pohyb vzhůru náhle ustal. Nicholas se na laně pomalu houpal a bezmocně hleděl do stěny. „Co se stalo?“ křičel na Borise. „Zasraný špagát! Někde se to zaseklo,“ řval Boris dolů.

„Nevidíte, kde to visí?“ Nicholas sledoval tenkou přímkou lana a uviděl hlubokou svislou škvíru ve skále a lano hluboko v ní. Zřejmě to byla stejná past, která málem zmařila vytažení dik-dika, ale nyní, při pětinasobné váze oproti antilopě, byl její účinek pochopitelně daleko spolehlivější. Visel vysoko ve vzduchu s prázdnem a řekou pod sebou. „Zkuste se zhoupnout a provaz uvolnit,“ radil Boris. Nicholas se poslušně odrazil nohama od skály v naději, že lano vyskočí ze sevření. Opakoval pokusy vytrvale, ale lano mu sdíralo kůži. Práminky potu ho pálily v očích. „Nemá to smysl,“ volal na Borise. „Zkuste zatáhnout znovu a pořádně!“ Chvilí se nedělo nic a pak Nicholas uviděl, jak se lano nad škvírou napíná - pět silných mužů táhlo ze všech sil. Slyšel opakované „Héj rup“, ale sevření skály nemínilo povolit.

„Konečná rychlost volného pádu je asi sto padesát mil za hodinu,“ počítal v duchu. „Při takové rychlosti je voda tvrdá jako beton. Ale já snad tak rychle nepoletím,“ utěšoval se. Znovu pohlédl vzhůru. Muži nahoře ještě stále zabírali seč mohli. Táhli, co to dalo. Na ostré hraně kamene náhle povolil jeden pramen lana a jako dlouhý zelený červ se začal odvíjet vzhůru. „Přestaňte tahat!“ křičel Nicholas. „Zastavte!“ Ale Boris už na okraji srázu nebyl; pomáhal ostatním. Praskl druhý pramen a vystřelil v kudrlinkách nahoru za prvním.

Nyní už ho držel jen pramen třetí a poslední. „Povolí každým okamžikem,“ uvědomil si. „Borisi, ty hajzle zatracený, přestaň tahat!“ Hlas k Rusovi nedolétl. Se zvukem podobným výstřelu zátky šampaňského lano prasklo definitivně. Padal dolů se svištěm koncem úvazu nad hlavou. Zvedl jen ruce, aby stabilizoval polohu a dopadl na nohy. Vzpomněl si na skalní ostroh pod sebou. Dopadne mimo, nebo mu tesáky rezavé skály roztříští všechny kosti? Ani se neodvážil pohlédnout dolů. Mohl by se také ve vzduchu převrátit a pád naplocho do vody z takové výšky by páteř a žebra asi stěží přečkala vcelku. Měl dojem, že mu zrychlení žene vnitřnosti hrdlem vzhůru. Stačil se ještě nadechnout a byl ve vodě. Dopadl na nohy, ale i tak byl náraz neuvěřitelně silný. Přenesl se páteří až do hlavy, zuby mu tvrdě cvakly a v očích mu explodoval gejzír žhavých jisker. Řeka ho spolkla. Klesl hluboko, ale voda nestihla dostatečně odčerpát pohybovou energii padajícího těla a cítil, jak mu kamenité dno vráží kyčelní klouby bolestivě do pánve. Kolena pod zátěží povolila. Měl dojem, že se mu obě nohy lámou. Náraz mu vyrazil dech, a teprve když ho šílená potřeba dýchat donutila odrazit se ode dna, uvědomil si, že má nohy v pořádku. Vynořil se, kašlal vodu a sípal. Musel minout ostrůvek snad o pouhou délku těla, napadlo ho, ale nyní už ho silný proud nesl kus níže, i daleko od něho. Šlapal vodu a protíral si oči. Když byl konečně schopný vnímat, spěšně se rozhlédl. Skalní břehy ubíhaly dozadu šíleným tempem. „Deset uzlů, ne-li víc,“ odhadoval rychlost vody. „Dost na zlámání kostí při nárazu na kámen.“ Jak mu takové myšlenky vířily hlavou, uviděl, že takřka na dosah ruky mívá další balvan. Obrátil se proto na záda a natáhl nohy před sebe, aby se příště mohl od nečekané překážky odrazit. „Vypadá to, že se zastavíš až v Nilu,“ mluvil sám k sobě nahlas. „Jediný výstup až na konečné.“

Snažil se představit si, jak daleko ještě bude plavat, kolik ještě zbývá do místa, kde se řeka propadá do jícnu zakončeného masitým růžovým výtokem? „Nejméně tři, možná čtyři míle,“ uvažoval, „a řeka klesá aspoň o tisíc stop. Mám před sebou kaskády a určitě i nějaký vodopád,“ uvědomil si. „To vůbec nevypadá dobře. Pravděpodobnost tří ku jedné, že někde na skále za mnou zůstane kus kůže nebo kosti.“ Pohlédl vzhůru. Skalní stěny se nakláněly k sobě, jako by se chtěly nahoře políbit. Nad hlavou zbýval jen úzký pruh modře a dole bylo šero, mokro a chlad. Za věky, kdy si tu voda razila cestu, byla skála pěkně vyhlodaná. „Mám z pekla štěstí, že je zrovna suché období. Jak to tady musí vypadat po deštích?“ Skvrny po vodě patnáct dvacet stop nad ním samy nabízely odpověď. Otrásl se při té představě a začal si raději hledět řeky před sebou. Zadržel na chvíli dech a kontroloval stav poškození vlastní tělesné schránky. S výjimkou několika odřenin a potíží, které mohl připočíst nataženým vazům v koleně, nezjistil žádná zranění a trochu se upokojil. Všechny údy reagovaly normálně, a když musel udělat pár prudších temp, aby se vyhnul kamenům v proudu, ověřil si, že ani bolavé koleno mu nebere šanci dostat se z toho. Postupně si začal uvědomovat měnící se hlas řeky v kaňonu. Tlumený hukot vzrůstal, čím níže ho voda nesla. Břehy se přiblížily v úrovni hladiny a proud na zúžený profil reagoval zrychlením. Hučení vody už znělo v úzkém prostoru skalní soutěsky jako rachot hromu. Nicholas nemohl čekat a ze všech sil začal plavat napříč řekou k nejbližší skalní stěně. Pokoušel se najít nějaký zachytý bod, výstupek, kterého by se přidržel, ale skála dokonale omletá vodou mu pod rukama beznadějně klouzala dozadu. Viděl, jak se hladina vody srovnává a vyhlazuje, až připomínala lesklý povrch ztuhlého skla. Jako kůň před skokem sklápí uši dozadu, cítila řeka, co ji vpředu čeká. Nicholas se odstrčil od skály, aby získal prostor k manévrování, a natáhl nohy po proudu před sebe. Náhle se pod ním voda propadla a ucítil narůstající tíhu gravitace. Prostor všude kolem vyplňovala bílá provzdušněná voda. Stržen do víru se točil jako padající list a úplně ztratil orientaci. Pád trval nekonečně dlouho a

jen tlak žaludku na žebra mu napovídal, že pořád ještě letí. Dopad do provzdušněné vody byl měkčí, ale váha těla a rychlost pádu ho táhly do hloubky. Nevěděl, kde je nahoře a kde dole, ale bojoval s vodním živlem, dokud se naplň udušený zase nedostal nad hladinu. S očima plnými vody viděl, jak ho unáší vír v kotli pod vodopádem. Ve velkolepém vířivém tanci se kolem sebe otáčely a srážely masy vod. V jednu chvíli uviděl bílou stěnu padající vody v celé její výšce a vzápětí na opačné straně úzký výstup z kotle, kterým se řeka bezhlavě vrhala do dalšího šíleného dobrodružství. Pro tuto chvíli mu však náruč tmavého víru nabízela relativní bezpečí. Zpětný proud ho zanesl k boční stěně kotle blíže k řvoucí vodní lavině. Podařilo se mu zachytit chomáč mechovitěho kapradí rostoucího z pukliny ve skále. Po dlouhé době měl možnost odpočinout si a v klidu zvážit svoji situaci. Dlouho tu nevydrží, to věděl. Jediný výstup je možný až dole a brzy bude muset dál po proudu, ať už tam na něj čeká cokoli. Nemohl očekávat nic jiného než peřeje a skály, ne-li pár dalších vodopádů podobných tomu, co mu hřměl těsně za zády. Kdyby tu jen byla nějaká možnost dostat se nahoru stěnou! Podíval se vzhůru a cítil, jak v něm při pohledu na klenbu kamenné katedrály nad hlavou umírá jakákoliv naděje. Oči mu bezcílně bloudily po skalách, ale najednou se přece jen zastavily. Upoutalo ho něco, co bylo na přírodní útvar nezvykle pravidelné a uspořádané. Od hladiny vody vedly kolmo vzhůru dvě řady tmavých značek a končily u horního okraje vzdáleného dobrých dvě stě stop. Pustil trs kapradí a sunul se podél stěny k místu, kde značky vybíhaly z vody. Když se dostal blíž, poznal, že jsou to výklenky vydlabané ve skále. Řadu čtvercových otvorů o straně čtyřikrát čtyři palce dělila ve vodorovném směru vzdálenost dvojnásobku rozpětí paží a svisle byly uspořádány tak, že se každý pár obou řad nacházel přesně ve stejné výšce. Když do jednoho z nich strčil ruku, zjistil, že ji tam pohodlně zasune až po loket. Díry, časem zaplavované vodou, byly vykotlané a měly ohlazené hrany, ale výše ve stěně, nad značkou nejvyšší vody, si zachovaly původní tvar - hrany byly poměrně ostré a pravidelné. „Jak dlouho už tu musí být, když je voda dokázala takhle zřít?“ divil se. „A jak se, kčertu, někdo dostal dolů, aby je vysekal?“ Držel se jednoho výklenku a prohlížel si ho zblízka. „Proč by se někdo trápil s takovou prací?“ Nenapadal ho žádný důvod ani vysvětlení. „Kdo tu vůbec udělal? A co tu dole hledal?“ Byla to zřejmá záhada. Pak jeho oči našly další nezvyklý útvar. Přesně uprostřed mezi řadami otvorů nad úrovní vysoké vody se nalézala v kameni okrouhlá prohlubeň. Zdola od hladiny se zdál obvod útvaru dokonale kruhový - další tvar, který se dá stěží vysvětlit působením přírodních sil. Odplaval poněkud od stěny, aby se mohl lépe podívat. Silně se podobal jistým kamenickým výtvarům, jaké viděl mnohokrát na černých balvanech podél břhů Nilu pod prvním kataraktem v Asuánu. Vysekali je tam dávní kameníci, aby udávaly úroveň záplavových vod. Světla však bylo málo a úhel pohledu příliš ostrý, aby mohl s určitostí tvrdit, že jde o dílo lidské ruky, nemluvě o možnosti přečíst případný nápis nebo jiné označení, které by taková značka měla obsahovat. Zkoušel najít nějaký způsob, jak se pomocí otvorů vyšplhat výš. S velkou námahou se dostal kousek nad vodu, ale rozteče mezi zachytnými body byly příliš velké, odpadl a s hlasitým plácnutím se ocitl zpátky ve vodě. „Kašli na to, chlapče, nemá smysl se zbytečně unavovat. Stejně se odtud nedostaneš jinak než plaváním. Když přežiješ, přijdeš jindy a zjistíš, oč jde.“

Teprve nyní mu došlo, jak blízko má k úplnému vyčerpání. Voda Dandery si nesla s sebou i vzpomínku na sníh a led v průsmycích pohoří Choke. Zuby mu drkotaly chladem a celý se třásl. „Podchlazení. Musíš se odtud dostat, dokud ti ještě zbývá nějaká síla.“ Neochotně se odstrčil od skály a plaval k úzkému východu, odkud Dandera pokračovala ve své bezhlavě pouti k matce Nilu. Cítil, jak ho proud stahuje, přestal plavat a nechal se nést. „Dábelský tobogán!“ klel, když uviděl, co ho čeká. „Padá níž a níž a nikdo neví, kde je mu konec.“ První peřeje ho chytily do drápů a mazlily se s ním donekonečna, ale nakonec ho přece jen vyplivly do klidnější vody. Plaval naznak a hleděl vzhůru. Dolů pronikalo jen málo světla, protože skály se u horního okraje téměř dotýkaly. Vlhký studený vzduch páchl po netopýrech. Řeka mu ale mnoho času na obhlídku nedopřála, protože vpředu už zase sílilo hrozivé hučení. Duševně se připravil na útoky zběsilé vody a vpadl do válců dalšího úseku kaskád. Řeka ho drtila ve své náruči. Po chvíli přestal vnímat, jak daleko ho nese a kolik stupňů a peřejí už překonal. Všechnu svoji pozornost soustředil na neustálý boj s plícemi plnými vody, chladem, svalovými křečemi a přetíženými šlachami. Náhle se rozsvětlo. Po dlouhé době strávené v temnu na dně kaňonu zaútočilo sluneční světlo jako reflektor zaměřený znenadání ze tmy do obličeje. Mžoural do jasného slunce a cítil, že síla a divokost proudu opadá. Ohlédl se a uviděl, že je dole pod klenbou z růžového kamene, v důvěrně známém úseku řeky, který s Royanou nedávno prozkoumal. Vpředu mu pospíchal vstříc závěsný můstek. Posledními zbytky sil se zvadle hrabal vodou směrem k malé kose světlého písku pod ním. Roztřepený provaz prověšený z mostu nízko nad hladinu mu pomohl. Zachytil ho a doručkoval k mělčině u břehu. Pokoušel se vylézt z vody, ale upadl tváří do písku a zvrátil spolykanou vodu. Konečně mohl ležet bez hnutí a odpočívat. Bylo mu krásně, a třebaže dolní polovinu těla měl stále ve vodě, nezbývalo mu již ani síly, ani vůle, aby vylezl na břeh úplně.

Žiju! Já žiju“ zajásal v duchu a upadl do stavu naplň podobnému spánku a naplň bezvědomí. nikdy se nedozvěděl, jak dlouho tam ležel. Věděl jen, že když ho něčí ruka chytila za rameno a tichý hlas mu domlouval, aby vstal, zlobil se, že ho ruší v odpočinku. „Effendi, probudte se! Hledají vás. Krásná woizero vás hledá.“ S nekonečným úsilím se nadvzděl a pomalu posadil. Nad ním se skláněl Tamre s idiotským úsměvem ve tváři. „Effendi, prosím pojďte se mnou. Woizero prohledává břeh nahoře, pláče a volá vaše jméno,“ nepřestával drmolit Tamre. Tamre jediný člověk, který se nepřestal křenit, ani když se bál. Nicholas aspoň nikoho takového ještě nepotkal. Pohlédl za Tamreho a zbytněly rudý kotouč slunce nad obzorem mu napověděl, že je pozdní odpoledne. Seděl v písku a osahával se; dělal inventuru ran. Cítil každý sval v těle, ruce a nohy měl odřené a plné modřin, ale na zlomeninu to nevypadalo. Nahmatl na hlavě velkou bouli, zřejmě od kamenného polibku, ale bolest necítil a mysl měl jasnou. „Pomoz mi vstát!“ přikázal Tamremu. Tamre mu vsunul rameno pod paži tam, kde provaz zanechal krvavé šrámy, a tahal ho klopýtavě nahoru břehem na stezku a pak přes houpající se provazovou lávku. Ještě nebyli na druhé straně, když se nedaleko ozvaly jásavé výkřiky. „Niku! Ach bože! Vy žijete?“ Royana příběhla dolů po chodníku a skočila mu kolem krku. „Myslela jsem, že zešílím. Myslela jsem, že -“ zadržela příval slov, odstoupila na délku paží a prohlížela si ho. „Jste v pořádku? Čekala jsem, že přinejlepším najdu vaše polámané tělo -“ „Vždyť mě znáte,“ pokusil se o úsměv a snažil se nekulhat. „Deset stop

vysoký a neprůstřelný. Mě se tak lehce nezabavíte. Udělal jsem to stejně jen proto, abych si vysloužil vaše objeti.“ Spěšně ho pustila. „Nevykládejte si to mylně. Jsem laskavá ke všem zvířatům a zvláště ke zbitým štěňatům,“ ohradila se, ale její úsměv mluvil přesvědčivěji než slova. „Buď jak buď, Niku, stejně je prima mít vás zase zpátky a vcelku.“ „Kde je Boris?“ zeptal se. „Prohledává se stopaři břehy podél řeky. Řekla bych, že se stále ještě těší, jak uvidí vaši mrtvolu.“ „Co udělal s mým dik-dikem?“ „Skutečně vám asi nic vážného není, když se nejdříve staráte o tohle. Stahovači ho odnesli do tábora.“ „Zatracená věc! Musím dohlédnout na stahování a preparaci trofeje. Určitě to zkazí!“ Vzal Tamreho kolem krku. „Pojdme, mladíku! Uvidíme, jestli to nepůjde klusem.“ Nicholas dobře věděl, že za takového vedra se tělo malé antilopy začne brzy rozkládat a že srst může slézt, pokud nebude ošetřena okamžitě. I tak už uplynulo mnoho času a příprava kůže pro pozdější rekonstrukci celého těla vyžadovala náročný a kvalifikovaný postup. Když konečně Nicholas doklopýtal k táboru, byla již tma. Svolával stahovače arabsky. „Ya, Kif! Ya, Salim!“ Když konečně vyběhli z chýše, ptal se jich nedočkavě: „Už jste začali?“ „Ještě ne, effendi. Šli jsme se nejdříve navečeřet.“ „Obžerství zase jednou došlo cti.

Nedotýkejte se zvířete, dokud nepřijdu. A když už tu miníte čučet, přineste nějakou lampu!“ Odbelhal se do své chýše tak rychle, jak mu to jen potlučené nohy dovolily. Svlékl se, namazal mastí každý viditelný škrábanec a odřeninu a hodil na sebe suché šaty. Chvilí se hrabal ve své kabele, vytáhl svazek nožů zabalený v hrubém plátně a pospíchal k chýši stahovačů. V jasně bílém světle propanbutanové lampy stihl sotva dokončit počáteční řez dolů po vnitřní straně dik-dikových nohou a na bříse, když se v otevřených dveřích chýše objevil Boris.

„Zaplavalsi dobře, Angličane?“

„Úžasné, díky,“ usmíval se Nicholas. „Čekám, že zopakujete svá slova o pruhovaném dik-dikovi. Nemýlím-li se, řekl jste, že žádné takové zasrané zvíře neexistuje.“ „Vypadá jako krysa. Žádný opravdový lovec by o takový povel ani nezakopl,“ povýšeně odpověděl Boris. „Teď když už máte toho svého potkana, mohli bychom se vrátit do Addis Abeby.“ „Zaplatil jsem si tři týdny. Je to moje safari. Půjďme, až řeknu já,“ uklidnil ho

Nicholas. Boris zavřel a vypadl z chatrče. Nicholas pracoval rychle. Nože vyrobené speciálně na jemnou práci obtahoval v pravidelných intervalech keramickou tyčkou, dokud ostří nedokázalo odříznout chlup z hřbetu ruky při nepatrném doteku. Kůži z nohou antilopy bylo potřeba stáhnout i s drobnými kopýtky. Ještě nebyl s touto prací hotov a přišla další návštěva. Postava v kněžském hábitu zůstala stát ve dveřích a Nicholas v ní poznal Meka Nimmura, teprve až promluvil.

„Slyšel jsem, že si zase koleduješ o malér, Nicholasi. Přišel jsem se ujistit, jestli ještě žiješ. Po klášteře se povídá, že ses utopil. Nevěřil jsem ani na okamžik. Ty bys přece ze světa nesešel tak jednoduše.“ „Kéž bys měl pravdu!“ vítal ho úsměvem Nicholas. Mek si dřepel naproti. „Pomohu ti, budeš dříve hotový. Podej mi nůž, dokončím spárky.“ Nicholas mu bez komentáře nůž podal. Věděl, že dovede tu práci udělat stejně dobře jako on. Sám ho to kdysi naučil. Navíc měl pravdu v tom, že čím dříve bude práce hotova, tím větší vyhlídka, že se kůže nepokazí. Sám si vzal na starost hlavu - ta představovala nejděležitější fázi operace. Kůži z hlavy musí být svlékána opatrně jako jemná rukavička z divíci ručky. Oční víčka, pysky a nozdry je třeba uvolnit z vnitřní strany a nejobtížnější operací je dostat bez poškození uši od chrupavky. Chvilí pracovali v družném mlčení, které porušil až Mek Nimmur. „Jak dlouho už znáš toho svého Rusa Borise Brusilova?“ zavedl řeč.

„Viděl jsem ho poprvé, když jsem vylezl z letadla. Doporučila mi ho známá.“ „Takový člověk se za přítele moc nehodí,“ vzhledl Mek od práce a Nicholas věděl, že to myslí vážně. „Přišel jsem tě před ním varovat, Nicholasi.“ „Poslouchám,“ řekl Nicholas tiše. „V roce 1985 mě chytili Mengistovi hrdlofezové. Drželi mě ve vězeňském táboře Karla Marxe nedaleko Addis. Brusilov, jako příslušník KGB, tam dělal vyšetřovatele. Jeho oblíbeným trikem bylo vrazit svým protějškům do konečníku tlakovou hadici připojenou na vodovodní kohoutek. Nafoukl je jako balón, než jim praskly střeva.“ Odmlčel se a přešel k zadnímu páru kopýtek. „Podařilo se mi tenkrát utéct z tábora dříve, než na mě přišla řada. Když se Mengistu vypařil, Brusilov odešel do výslužby a začal se živit lovem. Nevím, jak donutil ke sňatku woizero Tessay, ale jak já toho chlapa znám, mnoho na výběr neměla.“ „Jistě. Sám ho podezírám,“ připustil Nicholas. Mlčeli, dokud Mek nezašeptal: „Přišel jsem ti říct, že ho možná zabiju.“ Znovu zavládlo ticho. Mek dokončil všechna čtyři kopýtka a vstal. „V dnešních dnech je život nejistý, Nicholasi. Kdybych musel spěšně odtud, nezbude mi asi čas říct ti sbohem. Ale v Addis je člověk, který mi doručí zprávu, kdybys něco potřeboval. Je to plukovník Maryam Kidane a najdeš ho na ministerstvu obrany. Je můj přítel. Stačí, když se ohlášíš mým krycím jménem

Vlaštovka. On už bude vědět, o kom je řeč.“ Krátce se objali. „Bůh tě provázej!“ řekl Mek a potichu vyšel z chýše. Nicholas ještě hodnou chvíli stál ve dveřích a hleděl do tmy tam, kde se noc zavřela nad postavou v mnišském šatě. Pak se vrátil dokončit práci. Byla už pozdní noc, když natíral srst směsí kamenné soli a kabry na ochranu před červy, hmyzem a bakteriemi. Na závěr rozložil kůži na podlahu vnitřní stranou nahoru a celý postup opakoval. Před dotěrností hyen zpevňovalo stěny chýše drátěné pletivo. Jedna taková nezvaná návštěva by dokázala pořádat trofej během několika vteřin. Zavřel dveře, zajistil je drátem a s plynovou lampou v ruce zamířil k jídelně. Ostatní strážníci už dávno odešli, ale etiopský kuchář čekal - Tessay mu nařídila, aby se postaral o Nicholasovu večeři. Jakmile ucítil vůni jídla, přepadl ho znenadání neskutečný pocit hladu.

Příští ráno se Nicholas belhal do chýše za trofejí jako stařec. V jeho ztuhlém těle snad nebylo kousíček tkáně, která by nebolela. Nejdříve zkontroloval srst a znovu ji nasolil. Pak nařídil Kifovi a Sálimovi, aby zahrabali lebku dik-dika do mraveniště. Zbytky masa a vyčištění lebeční dutiny nechal na starost mravencům - dával přednost přirozené preparaci před vyvařením. Spokojený se stavem věci sešel dolů do jídelny. Boris už na něho čekal a žoviálně ho zdravil:

„Angličane, jedeme do Addis, da? Tady už není co dělat.“ „Zůstaneme a vyfotografujeme si slavnosti Timkatu v klášteře,“ nevzrušeně odpověděl Nicholas. „A pak mě třeba napadne ulovit Menelikova lessoně, kdo ví? Jak už jsem řekl, odejdeme, až budu chtít já.“ Borise jeho odpověď zjevně rozladila. „Jsi blázen, Angličane. To chceš trčet v tom horku jen proto, abys pozoroval zdejší lidi a jejich nesmyslné ceremonie?“ „Dnes jdu na ryby a zítra na slavnosti

Timkatu.“ „Vždyť nemáš prut,“ namítl Boris. Ale Nicholas vytáhl plátěné pouzdro ne větší než dámská kabelka a vybalil čtyřdílnou udici Hardy Smuggler. Pohlédl přes stůl na Royanu a zeptal se: „Budete mi dělat doprovod?“ Přikývla. Došli proti proudu k visuté lávce. Zde Nicholas složil prut a navazoval návnadu. „Royal Coachman.“ Podržel jí pstruží mušku před očima, aby si ji mohla prohlédnout. „Ryby na celém světě ji zbožňují. Od Pata gonie až po Aljašku. Musíme zjistit, jak je populární zde, v Etiopii.“ Sedla nahoru na břeh a sledovala, jak nahazuje vlasce, přitahuje ho v letu a nechává lehounkou mušku volně splývat na vlnách uprostřed proudu. Po druhém nahození voda pod muškou začala vřít. Neviditelná síla vlasce ohnula udici do ostrého oblouku, naviják zakřivil a Nicholas vykřikl. „Mám tě, krasavče!“ Pobaveně sledovala celou událost. Připomínal jí svým vzrušením a nadšením malého kluka. Musela se smát, jak rázem zapomněl na všechny bolesti a bez kulhání odbíhal od vody a zpět, jak situace zrovna vyžadovala. Za deset minut rybu udolal a vytáhl na pláž lesknoucí se tyč čerstvě utaveného zlata, dlouhou jako paže dospělého člověka. To zlato bylo ale nezvykle živé a mrskalo sebou v písku. „Žlutá ryba,“ křičel vítězoslavně. „Zítra bude fajnová snídaně.“ Vyšel nahoru na břeh a klesl do trávy vedle ní. „Rybaření je jen záminka, abychom se zbavili Borise. Ve skutečnosti se chci s vámi podělit o dojmy ze včerejší plavby. Něco jsem tam nahoře našel,“ ukázal k otvoru v růžové skále. Zvedla se na lokty a zpozorněla. „Nemám sice nejmenší důvod spojovat nález s naší záležitostí, ale našel jsem tam stopy po lidské činnosti.“ Popisoval díry vysekané ve skále kaňonu. „Vedou z okraje dolů až k vodě a ty pod úrovní povodňových vod jsou silně vymleté. K horním jsem se sice nedostal, ale pokud se dalo dohlédnout, zdají se být na rozdíl od dolních netknuté. Převíslá skála je kryje před nepřízní počasí jako střecha.“ „Co se z toho dá usoudit?“ zeptala se. „Že musí být velmi staré,“ odpověděl. „Čedič je dost tvrdý na to, aby ho voda zpracovala v krátké době do stavu, v jakém se tam nalézá.“ „Co myslíte, k čemu ty díry jsou?“ „Nemám potuchy,“ přiznal se. „Nemohly sloužit k ukotvení nějakého lešení?“ ptala se dál. Pohlédl na ni s obdivem. „Dobrý nápad. Určitě mohly,“ souhlasil. „Napadá vás něco jiného?“ „Rituální účel,“ navrhoval, „nějaký náboženský motiv.“ „Usmál se, když v jejím pohledu objevil pochyby. „Souhlasím, nezni to zrovna přesvědčivě.“ „Dobrá, proberme tedy možnost lešení. Proč by někdo potřeboval postavit lešení v místě, jako je tamto?“ Ležela na zádech a přemítavě okusovala stébko trávy. Pokrčil rameny. „Potřeboval ukotvit žebřík nebo můstek, aby se dostal na dno kaňonu.“ „Nějaký jiný důvod?“ „Žádný jiný mě nenapadá.“ Po chvíli zavrtěla hlavou. „Ani mě ne,“ vyplivla ukousnutý stonek. „Pokud se nemýlíme, pak to byl docela odvážný projekt. Podle vašich slov to ukazuje na solidní konstrukci, která musela udržet váhu mnoha lidí nebo těžkého břemene.“ „Indiáni v Severní Americe stavěli nad vodopády rybářské plošiny, ze kterých lovili do sítí lososy.“ „A tady se někdy vyskytovaly ryby ve větším množství?“ zvěděla, ale Nicholas jen pokrčil rameny. „Kdo to ví? Možná kdysi před dávnými časy.“ „To je vše, co jste tam dole spatřil?“ „Vysoko ve stěně, přesně uprostřed mezi sloupci otvorů, je vysekáno něco jako basrelief.“ Prudce se posadila a dychtivě na něho pohlédla. „Viděl jste to dobře? Byl tam nápis nebo znak? A co styl práce?“ „Tolik štěstí jsem neměl. Bylo to příliš vysoko a světla je tam poskrovnu. Nejsem si ani docela jist, jestli to není dílo přírody.“ Její zklamání bylo očividné, ale za chvíli pokračovala ve výslechu. „Zahlédl jste tam ještě něco jiného?“ „Ano,“ přikývl. „Moc a moc vody a běžela strašně rychle.“ „Co míníte podniknout s vaším domnělým basrelieфом?“ ptala se dál. „Nemám nejmenší představu, ale určitě se tam ještě podívám.“ „Kdy?“ „Zítra slavíme Timkat - je to jediná možnost, jak se dostat do maqdasu v katedrále. Potom se domluvíme na prohlídce rokle pod vodopádem.“ „Čas se nám krátí, Niku, a zrovna když věci začínají být opravdu zajímavé.“ „Zopakujte to!“ zašeptal. Ucítila na rtech jeho dech - měli tváře těsně u sebe jako spiklenci nebo milenci. Pochopila dvojí význam vlastních slov, vyskočila a plácáním zbavovala rajtky prachu a uschlé trávy. „Chcete s jedinou rybou nakrmit zástupy? Bud' to máte o sobě velké mínění, nebo budete muset ještě nějakou chytit.“ Dva debteras se pokoušeli prorazit jim cestu davem; poslal je sám opat. Avšak dříve než stačili položit nohu na schodiště, zástupy je pohltily. Nicholas s Royanou se ocitli sami, odtržení od druhého páru. „Držte se mě,“ řekl Nicholas Royaně. Chytil ji pevně za paži, prorážel cestu a táhl ji za sebou. Tlačeníce využil záměrně, aby se zbavil společnosti Borise a Tessay, a manévr se mu zdařil přesně, jak si přál. Konečně se dostali k jednomu z kamenných sloupů podpírajících terasu. Nicholas se o něj opřel zády, aby je lavina lidí neodnesla dál. Royanu, která při své výšce neviděla přes hlavy davu, vysadil jako malou holčičku na balustrádu schodiště. Seděla mu napůl na rameni a pevně se ho držela. Neměla na vybranou, za ní se otevírala prázdnota s Nilem hluboko dole. Tucet porůznu rozmístěných kapel doprovázelo zpěvné modlitby věřících tlučením do bubnů a chřestěním sister. Každá skupina hudebníků byla soustředěna kolem svého patrona, kapelníka oděného v nádherné róbě, stojícího pod pestře zdobeným slunečníkem. Vzrušení a očekávání gradovalo a svou intenzitou začínalo překonávat i vedro a všudypřítomný zápach. Když zpěv vrcholil ve výšce nebo hlasitosti, začal se dav kývat a vlnit jako jeden organismus, jako životem pulzující tělo obrovité měňavky. Náhle se z prostoru katedrály ozval zvuk mosazných zvonků a v odpovědi na ně stovky trub a rohů. U paty schodiště zarachotily výstřely - to ozbrojený doprovod náčelníků střílel do vzduchu oslavné salvy. Staccato automatických zbraní přerušovaly hromové rány starodávných ručnic ládovaných černým střelným prachem a nad zástupy se vyvalil modrý oblak kouře. Ženy ječely a křičely se při hvízdání a pleskotu stříl na protější stěně rokle, ztrácejícím v mnohonásobné ozvěně výstřelů, a tváře mužů hořely nábožným vytržením. Padali na kolena a s rukama úpěnlivě zvednutýma nad hlavu prosili Boha zpěvem a výkřiky o požehnání. Se slzami nábožné horečky ve tvářích zvedaly matky svá černá děcka do výše, aby se i na ně dostalo boží milosti. Z brány podzemního chrámu vyšlo procesí kněží a mnichů. Vpředu kráčeli debteras v dlouhých bílých róbách a za nimi novicové, které u řeky čekal křest. Royana mezi nimi poznala Tamreho; o hlavu převyšoval své druhy. Zamávala mu, a když ji uviděl také, stydlivě se usmál, než zmizel s ostatními na schodišti k řece. Začalo se stmívat. Kotel řeky zahálily temné stíny a nad ním rozprostřela nebesa purpurovou bář, tu a tam proděravělou prvními jasnými hvězdami. Před vstupem na schodiště rozdělali mši v mosazné míse oheň a každý z kněží přidržel v jeho plamenech pochodeň. Jakmile vzplála, zvedl ji vysoko nad hlavu. Jako proud roztavené lávy stékalo procesí pochodní dolů stěnou

útesu. Žalostné zpěvy kněží proložené údery bubnů se nesly přes řeku a vracely ozvěnou zpět. Adepty křtu následovali vysvěcení kněží ve skvostných hábitech. Nesli poutní kříže z mosazi a stříbra a vyšívané zástavy, na kterých svatí ve zbožné extázi snášeli nejrůznější muka. Jiní zase usilovně třepali zvonky nebo s očima v sloup pískali na píšťaly a z upocených černých tváří jim svítila bělma.

Za nimi dva kněží v róbách zřetelně nejzdobnějších nesli tabot. Archu úmluvy, příliš svatou na to, aby ji znesvětily pohledy obyčejných lidí, halila karmínová dečka splývající až k zemi. Věřící před nimi padali na zem v záchvatu čiré zbožnosti. Dokonce i náčelníci si lehali na špinavou skálu terasy, a někteří z těch mocných místních samovládců se v zápalu víry dokonce rozplakali. Procesí uzavíral Jali Hora. Tentokrát jeho hlavu nezdobila koruna s modrým kamenem, ale jiná, mnohem honosnější koruna Zjevení. Zářící masa kovu a falešných drahokamů se zdála neúměrně veliká a těžká pro opatův starý vychrtlý krk. Dva debterové ho drželi za předloktí a vedli jeho nejisté kroky po schodech k Nilu. Hned za procesím se zvedli nejbližší věřící, zapálili své pochodně a následovali opata. Nastal všeobecný pohyb a terasa se pomalu vyprazdňovala. Nicholas sundal Royanu z její pozorovatelný na balustrádě. „Musíme do kostela, dokud je kolem dost lidí, abychom nebyli nápadní,“ zašeptal a vedl ji za ruku. Vmísili se do proudu poutníků směřujících ke schodišti, ale nenápadně se krok za krokem posouvali stranou ke vchodu do chrámu. Kus vpředu zahlédli Borise a Tessay, ale Nicholas se přikrčil, aby ho nezpозorovali. Na úrovni vchodu do vnější síně se vytratili z davu a prošli nízkým vstupem do temné a pusté prostory chrámu. Spěšně se rozhlédli, a když zjistili, že jsou sami a že ani u dveří do vnitřní síně nestojí stráž, protáhli se rychle podél zdi až tam, kde od stropu k podlaze visely tkané zástavy. Nicholas zvedl těžkou ušpiněnou tkaninu a zatáhl Royanu za sebou. Závěs za nimi zapadl a skryl je. Zmizeli na poslední chvíli, protože vzápětí zaslechli z qiddistu kroky. Škvírou mezi závěsy uviděl Nicholas čtveřici bíle oděných kněží směřujících k východu chrámu. Vyšli ven a zavřeli hlavní dveře. Nicholas s Royanou ještě zaslechli, jak zvenčí zapadla těžká dřevěná závora. V síni se znovu rozhostilo ticho. „S tím jsem nepočítal,“ zašeptal Nicholas. „Budeme tu zavření přes noc.“

„Alešpoň nás nikdo nebude vyrušovat,“ stručně zhodnotila situaci Royana. „Můžeme se hned pustit do práce.“ Opatrně se vynořili z úkrytu a došli před bránu qiddistu. Tam Nicholas zastavil a položil Royaně ruku na rameno. „Zde začíná zakázané území. Bude lépe, když se tam nejdříve podívám sám a zjistím, jak se věci mají.“ Zavrtěla rozhodně hlavou. „Přece mě tu nenecháte. Jdu s vámi od začátku, půjdu i dál.“ Pochopil, že nemá smysl se dohadovat. „Tak pojďte.“ Vešli po schodech do střední síně. Byla menší a nižší než ta, ze které přišli. Stěny pokrývaly závěsy bohatěji zdobené a viditelně v lepším stavu. Kromě jakési police z hrubě přitesaných trámů byla místnost prázdná. Na polici stála řada mosazných lampiček, v nichž na hladině tekutého oleje plavaly hořící knoty a jejich slabé mihotavé světlo skýtalo jediné osvětlení síně. Strop i výklenky stěn tonuly v temnotě. Když přecházeli k bráně do maqdasu, našmátral Nicholas v brašně elektrickou svítilnu a podal ji Royaně. „Vyměnil jsem baterie,“ řekl, „ale šetřete je, budeme tu možná celou noc.“ Před dveřmi do svatyně svatých se zastavili. Nicholas je zběžně prohlédl. Každou výplň dveří zdobila vyřezávaná podoba svatého Frumentia s hlavou v oblaku nebeské záře a s rukou zvednutou v žehnacím gestu. „Primitivní zámek,“ bručel tiše pro sebe Nicholas. „Nejmíň sto let starý. Mezerou mezi petlicí a okem bych klidně protáhl klobouk.“ Vytáhl z brašny Leathermanovy klíče. „Chytrá věcíčka. Může sloužit k čemukoliv. Dá se s tím vytáhnout kámen z koňského kopyta stejně dobře jako odemknout pás cudnosti.“ Poklekl k masivnímu železnému zámku a otevřel jednu z mnoha čepelí nástroje. Sledovala ho netrpělivě a trochu sebou cukla, když se ozvalo klapnutí a západka povolila. „Otevírání zámků patří k mnoha vašim talentům?“ zeptala se trochu jízlivě. „Musel jste mít pestré mládí.“ „Snad byste to opravdu nechtěla vědět?“ Vstal a opřel se ramenem do křídla dveří. Povolily a skřipění nemazaných pantů zaznělo v tichu nečekaně hlasitě. Otevřel křídlo jen natolik, aby se protáhli dovnitř, a rychle je dověl. Stáli bok po boku na prahu maqdasu a rozhlíželi se v tichém úžasu. Svatyni svatých tvořila malá komora, mnohem menší, než si ji oba představovali. Napříč by se dala přejít deseti pořádnými kroky a na klenutý strop mohl Nicholas sáhnout - stačilo jen stoupnout na špičky a natáhnout ruku. Stěny komory byly odshora dolů vybaveny policemi plnými obětí a darů věřících. Stály tam ikony se svatou Trojicí a Pannou v typickém byzantském stylu v rámech ze zdobeného stříbra, dále celá sbírka sošek svatých a císařů, medailony a věnce z leštěného kovu, nádoby, misky a truhličky posázené šperky a mnohoramenné svícní, v nichž zmírajícími žlutými plamínky hořely svíce. Tu neuvěřitelnou směs balastu a pokladů, předmětů víry a zdobné veteše, to vše sem přinesli za staletí císaři a kmenoví náčelníci Etiopie jako doklady své víry. Uprostřed místnosti stál oltář z cedrového dřeva s řezbami vizionářských scén od zjevení Páně a stvoření světa až po pokušení a vyhnání z ráje včetně posledního soudu. Na oltářní roušce uháčkované z vláken ryzího stříbra stál masivní kalich a kříž ze stejného materiálu. V mihotavém světle se třpytila opatova koruna s modrou Tahovou pečeti na čele. Royana popošla k oltáři, poklekla před ním a sklonila hlavu v modlitbě. Nicholas trpělivě čekal u dveří, dokud nevstala, a pak přišel za ní. „Kámen!“ ukázal za oltář. Vzadu ve svatyni stál vyšší objekt přikrytý těžkou damaškovou pokrývkou vyšívanou zlatem a stříbrem. Z obrysů pod přehozem se dalo usoudit na elegantní štíhlý sloup zakončený nahoře rovnou plochou. Obcházeli ho ze všech stran, studovali jeho proporce, ale nikdo nespěchal sáhnout na pokrývku a sundat ji. Obavy, že to, co spatří, může navždy pohřbit jejich tužby a spláchnout veškeré naděje, vítězily nad nedočkavostí. Nakonec Nicholas prolomil tíživé napětí, odstoupil od kamene a přešel k zamřížovaným dveřím vzadu ve svatyni. „Hrobka svatého Frumentia!“ Postavila se vedle něho a oba nahlíželi přes čtvercová okénka mříží ze dřeva černého stářím. Uvnitř byla tma. Nicholas prostrčil otvorem v mříži baterku a rozsvítil. V kuželu světla hrobka zazářila gejzírem barev nezvykle jasných a jejich oči přizpůsobené šeru si musely pár vteřin zvykat na náhlý šok. Pak Royana hlasitě vydechla. „Nebesa!“ Roztřásla se jako v horečce a z tváře jí zmizela všechna krev. Rakev byla posazena v kamenném výklenku zadní stěny hrobky, která připomínala celu. Víko z rozpadajícího se dřeva neslo portrét zemřelého. Barvy za věky vybledly a část malby se sloupila, ale bílá tvář a rezavý vous nebožtíka byly stále dostatečně zřetelné. Sama podoba světce nebyla hlavním důvodem Royanina překvapení. Zírala užasle na malbu nad výklenkem a obou bočních stěnách. Festival barev pokrývajících každý kousek plochy představoval nevídaně mistrovsky provedené

malby, které zázračně přežily celá tisíciletí. Nicholas přejížděl světlem po stěnách a Royana.nu visela na ruce, jako by každou chvíli měla upadnout. Křečovitě svírala jeho paži, její nehty mu pronikaly do kůže, ale Nicholas bolest vůbec nevnímal. Viděli scény z velkých bitev, kde bojové galérie sváděly zuřivý zápas na modré hladině věčné řeky, výjevy z lovu hrochů a velké slony s mohutnými zářivě bílými kly. Jiné válečné scény ukazovaly regimenty vojáků v krvavé řeži, těžce oděné a s peřím na helmích, a švadrony vozů napůl zahalených prachem vlastní zběsilé jízdy, srážející se v divokém nájezdu. V popředí každé scény dominovala stejná heroická postava. Na jedné takové scéně vysoký válečník natahoval luk k prasknutí, na jiné zase zvedal do výšky bronzový meč. Nepřátelé se před ním třáslí a on je zašlapával do země a sbíral jejich sřáté hlavy jako kvítí do kytice.

Světelný kužel se nakonec zastavil na středovém panelu, který pokrýval téměř celou hlavní zeď nad výklenkem s vetchou rakví. Na něm stejný, bohu podobný muž stál na podlážce válečného vozu. V jedné ruce svíral luk a v druhé svazek oštěpů. Byl prostovlasý, bez helmice a hřiva zlatých vlasů za ním vlála jako ocas pádicího lva. Z obličejové vznešených rysů hleděla pýcha a pár přímých nezkrtných očí. Legenda pod obrazem byla psána klasickými egyptskými hieroglyfy a Royana četla vážným přitlumeným hlasem: Velký lev Egypta. Nejlepší ze sta tisíc Nositel Zlata chrabrosti Faraonův jediný společník Válečník všech bohů Necht' žije věčně! Ruka se jí chvěla a vzrušení dusilo slova. Zmlkla proto, tiše vzlykla a otfásla se, jako by potřebovala setřást vidinu. Ale ovládla se a vyslovila tiše: „Znám umělce, který to namaloval. Strávila jsem pět let studiem jeho prací a poznala bych je kdekoli na světě.“

Nadechla se zhluboka. „Vím s naprostou jistotou, že hrobku před čtyřmi tisíci lety navrhl a vyzdobil otrok Taita.“ Ukázala na jméno mrtvého vysekané nad výklenkem. „Tohle není hrob křesťanského světce. Nějaký starodávný mnich ho zde objevil a z neznalosti si ho přisvojil pro vlastní náboženství.“ Znovu se zhluboka nadechla. „Podívejte, tady! To je pečeť Tana, pána Haraba, velitele veškerých egyptských armád, milence královny Lostris a skutečného otce prince Memona, pozdějšího faraona Tamose.“ Stáli tiše a nehnutě neschopni strávit pocit ze svého zázračného objevu.

Konečně ticho porušil Nicholas. „Je to tak. Tajemství sedmého svitku leží před námi. Stačí jen najít klíč.“

„Ano,“ hlesla tiše, „klíč. Taitův kamenný testament.“ Otočila se ke sloupu, na kterém ještě donedávna stál tabot, a pomalu, téměř bázně, se k němu blížila. „Niku, já nemám odvahu podívat se. Děsí mě představa, že nenajdeme to, v co oba doufáme. Udělejte to vy!“ Bez okolků přistoupil ke kamenu a s gestem kouzelníka stáhl damaškovou pokrývku.

Objevil se jehlan z růžové skvrnitě žuly. Ze čtvercové základny o straně něco víc než stopa se rovnoměrně nahoru zužoval a ve výši šesti stop končil rovnou čtvercovou plochou o poloviční straně. Souvislý vyleštěný povrch žuly pokrývaly vyryté znaky. Royana přistoupila blíž a prsty přejížděla po studeném kameni přes hieroglyfický skript jako slepec čtoucí Brailovo písmo. „Tana nám píše dopis,“ zašeptala, když nahnala mezi nahuštěnými znaky symbol jestřába se zlomeným křídlem. Štíhlým ukazováčkem objížděla obrys znaku. Jemně se jí chvěl. „Napsal ho před čtyřmi tisíci lety a celé ty věky na nás čekal, abychom ho přečetli a porozuměli mu. Podívejte, tady je jeho podpis.“ Pomalu obešla sloup dokola a postupně prozkoumala všechny čtyři jeho stěny. Chvilími se usmála a pokývla hlavou nebo naopak se zamračila a nechápavě s ní zavrtěla, ale posléze se jí znovu na rtech usadil snivý úsměv jako při čtení milostného vzkazu. „Přečtěte mi to také,“ žadonil Nicholas. „Je to na mě příliš složité - poznávám znaky, to ano, ale nechápu význam ani souvislosti. Vysvětlete mi, co nám píše.“ „Typický Taita,“ usmála se. Strach a zvědavost pomíjely nahrazeny vzrušením. „Ty jeho kaprice a záhadnosti =“ Znělo to, jako by mluvila o starém milovaném příteli, který občas trochu zlobí. „Je to psáno ve verších a pravděpodobně ve vlastních šifrách.“ Zvolila jeden řádek hieroglyfů, objížděla ho prstem a četla nahlas: „Sup vzlétá na mohutných perutích, aby pozdravil slunce. Šakal vyje a točí se za svým ocasem. Strážte se vy kdo rušíte klid posvátných míst, abyste na sebe nepřivolali hněv všeho božstva.“

„Nesmyslné tlachání. Vždyť to nedává žádný smysl,“ protestoval. „Ale ano, dává to smysl docela dobře. Taitova slova vždy dávají smysl, pokud dokážete sledovat jeho křivolaké myšlení.“ Pohlédla mu přímo do očí. „Nemraďte se tak, Niku. Taitu nemůžete číst jako úvodník Timesů. Připravil nám hádanku, kterou budeme luštit týdny, možná měsíce, než se nám podaří rozmotat to zauzlované přádeno.“ „Výborně, věc je jasná.“

Zůstaneme zde v maqdasu pár týdnů nebo měsíců, dokud s tím nebudeme hotovi. Dejme se do práce.“ „Nejdříve fotografie.“ Její hlas nabyl na ráznosti - připomínal hlas úspěšné podnikatelky. „Potom sejmeme otisky nápisu.“ Otevřel tašku s fotopotřebami a vkleče se v ní přehraboval. „Napřed naexponuji dva barevné filmy a pak to pojistím polaroidem. Nebudeme muset čekat, až nám vyvolají filmy, můžeme pracovat ihned.“ Uhýbala mu z cesty, když kroužil po kolenou kolem sloupu ve snaze udržet objektiv fotoaparátu kolmo k rovině předlohy, aby perspektiva snímků nebyla zkreslená. Záběry všech čtyř stran opakoval při změněné cloně a expoziční době. „Nevyplývejte všechny filmy na sloup,“ napomínala ho. „Potřebujeme také nějaké snímky stěn samotné hrobky.“ Poslechl, odešel k zamřížovanému vstupu a prohlížel si zámek. „Tento je trochu složitější než u vnějších dveří. Mohl bych ho při otevírání poškodit. Myslím, že to nestojí za riziko prozrazení.“ „Dobrá, zkuste fotografovat přes otvory v mříži.“ Snažil se, jak to jen šlo, a natahoval ruce s aparátem co nejdále. Při volbě záběru i ostření musel spoléhat na odhad. „To by mohlo stačit,“ řekl. „Nyní to vezmu polaroidem.“ Vyměnil přístroj a celý postup opakoval jen s tím rozdílem, že mu tentokrát při každém záběru Royana držela u stěny sloupu měřítko. Po vyvolání podal každý snímek Royaně posoudit jeho kvalitu. Jednou či dvakrát musel záběr opakovat, protože nastavení blesku nebylo v pořádku a snímek vyšel příliš tmavý. Po dvou hodinách, když měli kompletní sadu fotografií z polaroidu a Nicholas uklidil oba aparáty do brašny, vytáhl ruličku papíru, kterou s Royanou přiložili k jedné straně sloupu a zajistili samolepicí páskou. Pak shora přejížděl černým kreslířským uhlem každý detail vysekaného nápisu. Royana dělala totéž z dolního konce, až se obrysy všech hieroglyfů objevily na papíře.

„Taita mě naučil pracovat přesně. Nemáte-li k dispozici originál, musíte mít alespoň přesnou kopii, protože u něho někdy nepatrný detail mění celý význam nápisu. Všechno jako by halil do mlhy a rafinovaně šifroval. V Řece bohů jste se mohl dočíst, jak se vychloubá, že je hádankář par excellence a nejlepší hráč baa, jakého kdy země nosila. V tomto bodě je zřejmě kniha přesná. Ať už je Taita kdekoli, určitě ví, že velká hra začala, a sleduje každý náš tah. Už ho vidím,

jak si mne ruce zadostiučiněním a pochechtává se.“ „Maličko to s tou fantazií přeháníte,“ dal se znovu do práce. „Ale chápu, co tím chcete říct.“ Pořizování kopií nápisů byla dlouhá a úmorně jednotvárná činnost. Chvilí na kolenou či ve dřepu a chvíli zase shrbeni, strávili u žulového památníku dlouhé hodiny. Konečně Nicholas odstoupil, narovnal se a hnětl si rozbolavělá záda. „To by stačilo, ne? Jsme hotovi.“ Postavila se vedle něho. „Kolik je hodin?“ zeptala se. Pohlédl na hodinky. „Čtyři ráno. Měli bychom začít uklízet. Nesmí po nás zůstat sebemenší stopa.“ „Ještě poslední věc,“ připomněla Royana, utrhla růžek papíru a odešla s ním k opatově koruně. Přiložila ho doprostřed čela na pečeť z modré keramiky a za okamžik na bílé ploše papíru vystoupil drobný jestřáb se zlomeným křídlem. „Pro štěstí,“ vysvětlovala, když se vrátila, aby mu pomohla poskládat dlouhé pruhy papíru a uložit je do brašny. Sebrali z podlahy útržky lepicí pásky a prázdné obaly filmů. Ještě než zahalili růžový kámen damažkovým přehozem, pohládla Royana stěny jehlanu, jako by se s nápisy loučila navždy. Pak pokynula hlavou. Nicholas přehodil látku přes kámen a urovnal záhyby do stavu, v jakém je našli. Z prahu dveří okovaných mosazí naposledy pohlédli do maqdasu.

„Pojďme!“ Royana se protáhla úzkou mezerou ve dveřích do vnější síně a Nicholas ji následoval. Za pár minut byl zámek i s petlicí na původním místě.

„Jak se dostaneme ven? Hlavní vchod je uzamčený,“ starala se Royana. „Nemyslím, že bude zapotřebí vrátit se stejnou cestou. Kněží zřejmě mají ze svých ubikací přímý vchod do qiddistu. Málokdy jsem je viděl procházet hlavním vstupem.“ Postavil se doprostřed síně a pečlivě obhlížel stěny. „Pokud má východ vést k celám mnichů, musíme ho hledat na této stěně.“

Přerušil větu a spokojeně zabručel. „Aha! Táhle jejich chodidla vyšlapala za staletí pěšinku,“ ukázal na hladkou a vyleštěnou část kamenné dlažby podél boční zdi. „A vidíte ty stopy po rukou na tapisérii?“ Popošel spěšně k závěsu a odhrnul ho. „Tušil jsem to.“ Závěs skrýval úzký vchod. „Pojďte za mnou.“ Ocitli se v temné chodbě vysekané ve skále. Nicholas rozsvítil baterku, ale dlaní zakryl její hlavici tak, aby ztlumil světlo na nejnutnější míru. „Tudy.“ Chodba zatáčela v pravém úhlu a vpředu se objevil nepatrný náznak světla. Zhasl baterku a vedl Royanu dál. Pach zatuchlého jídla a člověčiny neklamně prozrazoval lidské příbytky. Míjeli vstupy do cel mnichů - pouhé otvory ve skále bez dveří. Nicholas posvítí do jedné z nich. Byla pustá a prázdná. Na stěně dřevěný kříž a pod ním postel - nic víc. Prošli kolem tuctu dalších příbytků k nerozeznání podobných jeden druhému. V dalším záhybu chodby Nicholas zastavil. Ucítil ve tváři nepatrný průvan a na jazyku chuť svěžího vzduchu. „Jdeme,“ šeptl.

Pospíchali, když náhle Royana chytila Nicholase za rameno a donutila ho zastavit. „Co je?“ spustil, ale stiskla mu paži silněji a umlčela ho. Hned nato uslyšel zvuk lidského hlasu sám. Křivolaký labyrint chodeb mu dodával strašidelný nádech. Následoval výkřik. Podivně vzlykavý a kvilivý jako výkřik duše v agonii při vstupu do předpekli. Plížili se opatrně dál s úzkostí a touhou být co nejdříve pryč, ale zvuky sílily s každým krokem.“

„Tam, přímo před námi,“ upozorňoval ji Nicholas šeptem.

„Musíme se nějak protáhnout kolem.“ Zahlédli pruh žlutého světla olejové lampy. Vycházelo vstupním otvorem jedné z cel. Další srdceryvný výkřik naplnil stísněný prostor a jeho naléhavost je zmrazila a donutila zastavit. „Je to ženský hlas. Co se tam děje?“ vyjekla Royana, ale Nicholas ji mimikou obličej utišíl a vedl dál. Museli projít kolem osvětleného vchodu do cely. Kradl se pomalu zády přitisknutý na stěnu chodby a svíral Royaninu ruku. Jak míjeli vstup do cely, vykřikla žena znovu, ale tentokrát se přidal i hlas mužský. Ten duet neměl slov, ale vyjadřoval vášně a divokou nespoutanou radost zrozenou s mukami příliš silnými, než aby se daly vyjádřit tichem. Spatřili nahý pár ležící na hrubé poustevnické palandě. Žena na zádech svírala mezi zvednutými koleny mužovy kyčle a pažemi křečovitě objímala jeho zpocená svalnatá záda. Mužský zadek zběsile narážel do ženina klína jako těžké černé beranidlo posedlé touhou rozbít a rozdupat ho o tvrdá prkna postele. Žena trhavě házela hlavou ze strany na stranu a nový nesrozumitelný výkřik se jí vydral z přidušeného hrdla. Zdálo se, že i u muže překročila muka hráz snesitelnosti. Vytrhl se z jejího objetí a vztyčil jako kobra před útokem, ale jeho pánev zůstala dál vklíněna v ženě rozkroku. Zada prohnutá do oblouku připomínala dřik luku připraveného k výstřelu a křeč za křečí zmítala jeho tělem jako nekonečný příboj. Šlachy napnuté k mezi prasknutí držely z posledních sil pohromadě hroudy svalů vlnících se na jeho zádech a připravených každým okamžikem vyskočit jako živé bytosti a definitivně prolomit soudržnou sílu těla. Žena otevřela oči a pohlédla na obě postavy přibité ke skále, ale zrak oslepený vášní je nevnímal a její výkřiky dál vyrazely k muži, který je neslyšel. Konečně Nicholas stáhl Royanu stranou dál do chodby. Vyšli na liduprázdnou terasu, zastavili se na úpatí schodiště a zhluboka vdechovali čerstvý chladný vzduch provoněný nilskou vodou. „Tessy za ním odešla,“ zašeptala Royana. „Ano, alespoň pro tuto noc,“ souhlasil Nicholas. „Ne,“ odporovala Royana. „Viděl jste přece její tvář. Ona už patří Meku Nimmurovi.“

Když se dostali k táboru, rozbřesk dne zaplavil rozeklaný hřeben rokle barvou portského vína a růží. Loučili se před vchodem do Royaniny chýše. „Jsem u konce se silami,“ řekl Nicholas. „Mám projednou vzrušení až nad hlavu. Do oběda mě neuvíďte.“

„Dobrý nápad. Spěte tak dlouho, jak se vám zachce. Ale až začneme zpracovávat materiál z dnešního výletu, musíte být zase fit a perlit.“ Do oběda však bylo ještě daleko, když ho z těžkého spánku probudil hluk. Do chýše vrazil s hromovým rámem Boris. „Vstávej, Angličane. Musím s tebou mluvit. Probud se, chlape! Vstávej!“ Nicholas se převrátil na bok, vysoukal ruku zpod moskytiéry a šmátral po hodinkách. „Čert tě vem, Brusilove! Co tu, ksakru, chceš?“ „Moje žena! Neviděls moji ženu?“ „A proč se ptáš mě? Co má co dělat tvá žena se mnou?“ „Je pryč. Od minulé noci jsem ji neviděl.“ „Ani se nedivím po tom, jak s ní zacházíš. Odejdi a nech mě spát.“ „Ta kurva utekla s tím černým bastardem Mekem Nimmurem. Vím o nich všechno. Nepokoušej se ji krýt, Angličane. Vím o všem, co se tady děje. Snaž se jí pomáhat - přízněj se!“ „Zmizni odtud, Boris! Nesnaž se mě tahat do svého bědného soukromého života.“ „Viděl jsem tě a toho černého zkurvysyna, jak se spolu domlouváte v chýši pro trofeje předešlou noc. To nepopřeš, Angličane. Jsi s nimi spřažený.“

„Nicholas trhnutím odhodil síť proti komárům a vyskočil z postele. „Laskavě se mírni ve slovníku, když se mnou

mluvíš, hovořo jedno.“ Boris couval ke dveřím. „Vím, že s ním utekla. Hledal jsem ji celou noc u řeky. Jsou pryč a většina jeho mužů zmizela s nimi.“ „Dobře pro Tessay. Ukázala nakonec, že není při výběru muže tak úplně bez vkusu.“ „Ty si myslíš, že nechám tu děvku odejít s ním? To se pleteš, moc se pleteš. Vím, kam má namířeno. Myslíš si, že jsem hlupák, ale já znám o Mek Nimmurovi všechno. Byl jsem šéfem výzvědné - „ Uvědomil si, co řekl, a zarazil se.

„Prostřelím mu břicho. Ať si ho ta kurva Tessay užije, až bude umírat.“ „Jestli se vydáš za Mekem Nimmurem, vsadím se, že už tě nikdy neuvidím.“ „Špatně mě znáš, Angličane. Porazils mě jednou v noci, když jsem měl v sobě láhev vodky, a proto si myslíš, že jsem sráč, da? Dobrá, Mek Nimmur pozná, jak snadné je se mnou pořízené.“ Vyběhl z chaty a Nicholas si spěšně oblékal košili a v trenýrkách naboso vyrazil za ním. Ve své chýši Boris hodil do torny pár nezbytností a právě nabíjel svoji loveckou pušku 30/60. „Měl bys je nechat, Borisi,“ smílivějším tónem mu domlouval

Nicholas. „Mek je tuhý chlapík - těžko najdeš tvrdšího - a má za sebou na padesát po zuby ozbrojených mužů. Jsi už dost starý, abys věděl, že silou ženu nikdy neudržíš. Nech ji odejít!“ „Taky ji nechci držet, chci ji zabít. Safari skončilo, Angličane.“ Hodil pár klíčů v koženém pouzdře

Nicholasovi pod nohy. „Tady jsou klíčky od vozu. Do Addis se odsud můžeš dostat i sám. Nechám ti čtyři své nejlepší muže, aby se o tebe postarali a dohlédli ti na ruce. Nákladák nech na místě, pro mě. Až se dostaneš do Addis, dej klíče od toyoty mému stopaři Alymu, vím, kde ho najdu. Peníze za předčasné ukončení safari ti pošlu. Neboj se, mám své zásady a dodržím je.“

„O tom bych ani v nejmenším nepochyboval,“ usmál se Nicholas. „Sbohem, hochu. Přeu ti hodně štěstí. Budeš ho potřebovat mraky, když ses vydal za Mekem Nimmurem.“ Boris hned za táborem přešel do poklusu, seběhl stezkou od tábora na hlavní cestu a zamířil na západ k súdánské hranici. Jeho kořist měla několik hodin náskok. Běžel jako zvěd a dlouhým volným krokem zmizel za lesem. „Vypadá, jako by měl navzdory vodce dobrou formu,“ musel ho Nicholas proti své vůli ocenit. „Rád bych jen věděl, jak dlouho takové tempo vydrží.“ Vracel se ke své chýši rozhodnutý ještě chvíli dospat, ale když míjel Royaninu chýši, vystrčila hlavu. „Co znamenal všechn ten křik? Mám dojem, že se vaše názory znovu lišily od Borisových.“ „Tessay vzala roha. Boris vytušil, že odešla s Mekem, a teď po nich jde.“ „Niku, proboha! Nemůžeme je varovat?“ „To nemá smysl. Pokud Mek neztratil rozum, musí čekat, že bude mít Borise v patách. Myslím, že ve skutečnosti si přeje vyrovnat skóre. Ne, Mek nepotřebuje žádnou naši pomoc. Jde se spát.“ „Těžko usnu, jsem jako u vytržení. Dívala jsem se na snímky z minulé noci. Taita na nás narafčil pěknou boudu. Pojďte se na to podívat.“

„Dopřejte mi ještě hodinku spánku.“ Nasadil žalostný prosebnický obličej. „Ne, i okamžitě je pozdě,“ odpověděla s úsměvem. Na provizorním táborovém stole měla rozložené kopie nápisu a snímky z polaroidu. Usedla a pokynula mu, aby se posadil vedle ní. „Zatímco vy jste se válel v posteli, já pokročila kus dopředu.“ Pod velkou stolní lupou v polním provedení se skládacími nožkami, jakou používají zeměměřiči pro práci v terénu, poskládala čtyři fotografie za sebou. Na snímcích byl zřetelný sebemenší detail. „Taita nadepsal každou stranu stély názvy ročních období - jaro, léto, podzim a zima. Co byste řekl, že tím sledoval?“ „Čísloval stránky?“

„Přesně tak mě to napadlo také,“ potvrdila Royana. „Egyptané považovali jaro za počátek nového života. Říká nám, v jakém pořadí máme panely číst. Tohle je jaro,“ ukázala na jednu fotografii. „Začíná čtyřmi základními citáty z Knihy mrtvých.“ Přečetla několik úvodních řádek textu: „Jsem první vánek nad černým oceánem věčnosti. Jsem první východ slunce. První paprsek světla. Bílé pítko nesené větrem rozběhu. Jsem Ra. Jsem počátkem všech věcí. Budu žít navěky. Nikdy nezhytnu.“ Vzhlédla k němu a fotografii držela stále pod zvětšovací sklem. „Pokud se pamatuji, nelíší se tato slova příliš od originálu. Instinkt mi říká, že tuto část můžeme prozatím odložit. Vrátime se k ní později.“ „Spolehneme se na váš instinkt,“ souhlasil. „Přečtěte další část.“ Znovu se zahledla na zvětšený text. „Myslím, že se teď na vás chvíli nepodívám. Taita dokáže být ve svých průměrech stejně zemité jako Rabelais. Zde stojí: Dcera bohyně touží po své matce. S řevem lvice jí spěchá naproti. Skáče z hor a cení bílé tesáky. Je to běhna, jaké není v světě rovno. Z rozkroku vypouští mocný proud. Její klín zabil armády mužů. Její sex spolykal kameníky a mistry kamene. Její vagina je chobotnice, která zhltila krále.“ „Ouha, podívejme!“ šklebil se Nicholas. „Pěkně šťavnaté, nemyslíte?“ Nahnul se k ní, aby jí pohlédl do tváře; držela ji záměrně odvrácenou. „Ách, děvče, vy máte ruměnc na lících? Určitě to nebude studem.“ „Váš skotský přízvuk není ani trochu přesvědčivý,“ odpověděla chladně, ale neodtrhla oči od lupy. „Až se přestanete bavit na můj účet, zkuste uvažovat o tom, co jsem právě četla.“ „Když si odmyslím to zřejmé, nic jiného mě nenapadá.“ „Chci vám něco ukázat.“ Vstala a sbalila svitky papíru s fotografiemi zpět do brašny. „Měl byste se raději obout, půjdeme na malou procházku.“ O hodinu později už stáli uprostřed visutého přechodu, zlehka se pohupujícího nad bystrou vodou Dandery. „Hapi je bohyně Nilu. Není pak tato řeka její dcerou, která po ní touží, skáče z hor a řve jako lvice s tesáky bílé pěny“ zeptala se.

Pozorovali mlčky klenutý růžový otvor, z něhož řeka vytékala, a náhle se Nicholas začal nestydatě šklebit. „Myslím, že už vím, co se chystáte říct dál. Napadlo mě to hned při prvním pohledu na útes. Vy jste to nazvala obudnými ústy, já měl úplně jinou představu.“ „Může na to říct jediné to, že jste musel poznat mimořádné ženy,“ řekla, ale hned si dlaní přikryla ústa. „Ne! Tak jsem to nemínila. Začínáte se mi hnusit oba, Taita i vy.“ „Muži, které zde řeka spolkla!“ hlas se mu chvěl vzrušením. „Kameníci a mistři kamene!“ „Faraon Mamos byl přece bohem. Řeka pozřela boha svou svým klenutým otvorem,“ zmocnilo se jí stejné vzrušení. „Přiznám se, že bych stěží došla k takovým asociacím, kdybyste neprozkoumal útroby té jeskyně a nenašel výklenky ve stěně.“ Pokrčila rameny. „Niku, nezbyvá než se tam podívat ještě jednou. Potřebujeme vidět kamenný basreliéf zblízka a podrobně ho prozkoumat.“ „Bude to vyžadovat určitou přípravu,“ zaváhal. „Musíme splést provazy a vymyslet nějaký výtah s kladkou. A také trochu vycvičit Alyho a ostatní muže, aby se neopakovalo moje poslední drobné fiasko. Přinejlepším budeme hotovi zítra dopoledne, ne-li později.“ „Dejte se do toho. Já budu mít plno práce s překladem stély,“ odmlčela se a vzhlédla k obloze. „Slyšíte!“ šeptla. Zvedl prudce hlavu a zaposlouchal se do zvuku nad řekou. Nebylo pochyb. Poznal svištivý sykot rotorových listů

protínajících vzduch. „Zatraceně!“ vyštěkl. „Už jsem měl dojem, že si nás Pegas přestal všimát. Pojďte!“ Chytil ji za ruku a táhl z lávky pryč. Sotva doběhl nad zem, skočil do písku a Royana za ním. Krčili se pod můstkem jako pod okapem. Seděli bez hnutí na bílém písečném náplavu a poslouchali rychlý nálet helikoptéry a její kroužení nad kopci za růžovou skálou. Tentokrát je pilot nespátl, stroj se obrátil zpět a začal hlídkovat nad kaňonem výše proti proudu. Rachot motoru náhle změnil charakter.

„Vypadá to, že tam v kopcích našel místo na přistání,“ hodnotil změnu Nicholas a hrabal se zpod mostu. „Cítil bych se mnohem lépe bez jejich dotěrné zvědavosti.“ „Myslím, že nemáme důvod se příliš obávat,“ namítla Royana. „I kdyby měli s vraždou Duraida něco společného, máme před nimi značný náskok. Zřejmě jim ještě nedošla důležitost kláštera a kamenné stély.“ „Doufám, že máte pravdu. Vrátime se do tábora. Nesmí nás víckrát nachytat blízko strže. Určitě by si nevyložili jako náhodu, kdyby nás tu našli pokaždé, když si udělají výlet.“

Royana odešla do své chýše bádat nad fotografiemi a otisky a Nicholas zaměstnával stopaře a stahovače. Rozpletl konce nylonových lan a spojil je v jednu délku pěti set stop. Pak odřízl uzavírací stanovou celtu sloužící jako dveře do kuchyně a ze zpevněných okrajů vyrobil závěsnou sedačku. Z kousků lana zhotovil závěs a přivázal ho ke všem čtyřem rohům sedačky. Neměl žádné rameno s kladkou, a proto z dřevěných tyčí nechal udělat jakousi provizorní konstrukci, kterou bylo možno vysunout za okraj strže a uchránit tak lano před dotykem se skálou. Pro lano vypálil žhavým železem na konci středního trámku drážku a namazal ji sádlem na vaření. V půli odpoledne byli s přípravami hotovi. Royana zůstala v táboře a Nicholas vedl muže, obtížené kotouči lan a díly dřevěného kladkostroje, po stezce nahoru proti proudu Dandery do míst, kde se před několika dny spouštěl do strže pro tělo dik-dika. Odtud sledovali řeku po jejím toku dolů. Byla to nepříjemná procházka. Trní rostlo až k samému okraji strže a několikrát si cestu dál museli prosekávat mačetami. Hukot vodopádu je spolehlivě vedl. čím níže se prodírali, tím hlasitější byl řev padajících vod, až se zdálo, že se jim země pod nohama chvěje. Nicholas každou chvíli nahlížel přes okraj, dokud konečně nenašel v hloubce pod sebou, co hledal. „Jsme na místě,“ halekal spokojeně a vysvětloval Alymu arabsky, co po něm chce. Aby našel přesně místo, kde je třeba umístit improvizované rameno, posadil se Nicholas do sedačky a nechal se spustit nějakých dvacet stop pod okraj propasti, právě do hloubky, kde začínal převis stěny. Mohl tak dohlédnout přes jeho vyboulený zlom, aniž by se přitom lano dotýkalo stěny. Nakláněl se dozadu opřený nohama o skálu nad vodopádem, jehož kotel hučel sto padesát stop níž, až konečně zahlédl v hloubce dvě řady otvorů. Basrelief, který byl vysekaný výše, však stále kryl zlom převisu. Dal Alymu smluvený signál a muži ho vytáhli nahoru. „Musíme rameno posunout ještě o kousek dál,“ vysvětloval jim a ukázal na okraj břehu zarostlý keři níže po proudu. Když muži částečně vyčistili plochu, Nicholas poklekl a zvědavě prohlížel část skály, kterou předtím kryly keře. „Ať mě vezme čert,“ zvolal překvapeně, „jestli to není výsledek práce lidských rukou.“ Toto dílo, vystavené žilvům, bylo ve srovnání s výklenky, které kryl převis, silně rozrušené. Na skále zůstaly jen neurčité stopy, ale Nicholas si byl jistý, že ta prohlubeň je pozůstatek kotevní plošiny starověkého lešení. Nechal usadit vlastní výtvar do stejného místa.

Vysunuli dlouhý trám nad propast a vzpěrami z tyčí a provazy konstrukci vyztužili a zajistili. Na závěr se Nicholas doplazil na konec ramena, aby vyzkoušel pevnost a zavedl lano do připravené drážky. Konstrukce se zdála dostatečně pevná a tuhá, ale přesto si oddechl, když byl zpátky na pevné zemi. Postavil se a pohlédl přes koruny keřů, kde rudé slunce polévalo západní horizont záplavou ohně. „Pro dnešek stačí,“ ukončil práci. „Zbytek počká na zítra.“

Druhý den ráno ještě před rozedněním seděli Nicholas s Royanou u táborového ohně a popíjeli kávu. Aly a ostatní muži dřepěli u vlastního ohničku stranou, tiše spolu hovořili a kašlavě seznamovali plíce s první ranní cigaretou.

Včerejší dílo zřejmě vyburcovalo jejich představivost. Neměli sice nejmenší potuchy, jaký důvod mají dva ferengi pro slézání do propasti, ale jejich nadšení bylo nakažlivé. Když úsvit pokročil natolik, aby bylo vidět na cestu, vedl je Nicholas zpátky do kopců. Muži brebentili v amharštině celou cestu k okraji strže. Došli na místo právě ve chvíli, kdy se nad východním horizontem údolí ukázal sluneční kotouč. Nicholas s Royanou naplánovali celý postup v noci a také muži byli již z minulého dne zaškoleni, a tak každý znal svůj úkol a mohli v krátkém čase zahájit sestup. Nicholas odložil veškeré oblečení kromě tenisek a krátkých kalhot. Tentokrát si však ještě přinesl pro zahřátí starý ragbyový dres s nápisem Barbarians. Když si ho přetáhl přes hlavu, ukázal Royaně upravený povrch skály.

Pozorně si plošinu prohlédla. „Je těžké to tvrdit s určitostí, ale myslím, že máte pravdu. Vypadá to skutečně jako dílo člověka.“ „Až se dostanete dolů, nebudete mít žádné pochyby. Pod převisem je skála zvětralá jen nepatrně a výklenky jsou téměř neporušené - až k hranici povodňových vod,“ odpověděl, sedl do závěsu a zhoupl se přes okraj. Pokynul Alymu a muži ho začali pomalu spouštět. Lano v namazané drážce volně klouzalo. Zběžným pohledem se ujistil, že sestupuje na správném místě mezi oběma řadami otvorů. Klesl na úroveň záhadného kruhu ve stěně, ale vydatí stěny zapříčinilo, že byl od něj vzdálený na padesát stop. Skvrny pestře zbarveného lišejníku změnilly barvu kamene a částečně zakrývaly detaily, takže si stále nemohl být jistý, jestli se nejedná o přírodní útvar. Muži nahoře povolovali lano dál a Nicholas klesal hlouběji. Na hladině seskočil ze sedačky, šlapal nepříjemně studenou vodu a hekal, dokud se tělo nepřizpůsobilo chladu. Pak třikrát zatahal za signální lano a nějakou chvíli pozoroval, jak sedačka stoupá nahoru. Doplav ke stěně kotle, zachytil se u jednoho z výklenků ve skále a rozhlížel se. Zapomněl již, jak bezútesně působí to chmurné pusté místo na dně propasti. Trvalo hodnou chvíli, než uviděl Royanu. Míjela právě vypouklý zlom převisu a s mírným houpáním se otáčela v závěsné sedačce na nylonovém laně. Uviděla ho také a vesele mu zamávala. „To děvče si zaslouží nejvyšší hodnocení,“ usmál se. „Tě jen tak něco nenažene strach.“ Rád by ji povzbudil, ale věděl, jak marné je překřikovat vodopád, a tak se spokojil s tím, že jí odpověděl pouhým zamáváním. V půli sestupu Nicholas uviděl, jak zuřivě škube signální šňůrou. Aly byl zřejmě připravený na tento signál, protože sedačka zůstala okamžitě stát. Royana se nahnula dozadu a zvedala k očím Nicholasův dalekohled zavěšený na krku. Nebyla natočená ve vhodném úhlu ke stěně a Nicholas viděl, že má potíže dostat značku na stěně do zorného pole triedru a udržet ji v něm. Závěs se mírně pohupoval a ještě pomalu otáčel kolem své osy. Nicholasovi připadalo, že zápolí s potměšilostí závěsu strašně dlouho, ale ve skutečnosti to trvalo jen pár minut. Pak ale pustila dalekohled zpět na prsa, zaklonila hlavu a

vykřikla. Alespoň Nicholasovi dole se zdálo, že navzdory hřmění vody zaslechl její výkřik docela zřetelně. Aly ji spouštěl níž a Royana v neovladatelném záchvatu radosti kopala bláznivě nohama a mávala volnou rukou, tvář obrácená dolů k němu ji hořela tak, že i stísněná nálada sluje trochu pookřála. Neustále něco vykřikovala, ale Nicholas nerozuměl. „Neslyším vás,“ křičel na ni, ale vodopád spolehlivě přehlušil jejich rozmluvu. Royana se vrtěla v sedačce, divoce gestikulovala, a jak se lano otáčelo, pustila závěs i druhou rukou, aby se mohla vyklonit a nemusela Nicholase pustit z očí. Byla ještě dobrých dvacet stop nad vodou, když málem ztratila rovnováhu a vypadla pozpátku ze sedačky. „Opatrně tam nahore,“ zařval na ni. „To je Zeissova optika! Dal jsem za něj v Curychu padesát liber, bez cla!“ Tentokrát musela slyšet dobře, protože na něj vyplázla jazyk jako malá školačka, ale přece jen se trochu zklidnila. Dříve než se dotkla nohama hladiny, signalizovala nahoru, aby zastavili. Zůstala viset nad vodou vzdálená od něho padesát stop. „Co jste zjistila?“ křičel přes vodu. „Měl jste pravdu. Jste báječný!“ „Vytvořil to člověk? Někjaký nápis? Přčetla jste ho?“ „Ano, ano a ještě jednou ano. Na všechny tři otázky ano!“ Smála se vítězoslavně a těšilo ji, jak ho napíná. „Nechtějte mě rozzuřit a povídejte.“ „Taitovo ego zase jednou bodovalo. Neodolal a podepsal své dílo.“ Rozesmála se. „Nechal tam svůj autogram - jestřába se zlomeným křídlem!“ „Zatraceně, to je nádhera! Prostě úžasné!“ zajásal. „Niku, máme důkaz, že Taita tu opravdu byl. Aby mohl vysekat tu kartuši, musel stát na lešení. Náš první předpoklad je správný. Ten otvor, kterého se držíte, je součást žebříku vedoucího dolů na dno strže.“ „Ano, ale proč?“ překřikoval vodopád. „Proč musel Taita dolů? Není tu ani stopy po stavebních pracích nebo kopání.“ Oba se rozhlíželi po bezútěšném okolí. Kromě otvorů, nepatrných ve srovnání s velikostí stěny, byla celá její plocha neporušená, hladká a celistvá až po temnou hladinu. „Pod vodopádem?“ křičela zpět. „Není tam ve skále nějaká jeskyně? Nemůžete se tam podívat?“ Odrazil se od stěny a plaval blíž k hučící lavině vody. V půli vzdálenosti ho zachytil proud, a tak musel vynaložit veškeré úsilí, aby se proti němu dostal dál k vyhlazené, slizkou řasou pokryté římse u paty spádu. Voda mu hrozila rozbít lebku, ale vytrvale se posouval pod skalnatým stupněm k samému srdci vodopádu. Uprostřed cesty ho vodopád přemohl. Voda ho odervala od skály, srazila zpět do kotle a chvíli s ním mlela, že úplně ztratil orientaci. Vynořil se uprostřed bazény a znovu se vrhl do boje s proudem, aby se dostal do mírně šší vody u boční stěny. Zachytil se stejného otvoru, plival vodu a dýchal jako o život. „Nic?“ volala. Zatřásl hlavou, neschopný odpovědět, dokud nesplatil kyslíkový dluh, a teprve po několika dalších nadechnutích se zmohl na krátkou odpověď. „Nic. Holá skála.“ Potřeboval načerpat další kyslík, než sarkasticky pokračoval: „Někjaký jiný skvělý nápad, madam?“ Mlčela a Nicholas byl vděčný za příležitost k odpočinku. Po chvíli se ozvala znova: „Niku, jak daleko vedou ty otvory ve skále?“ „Sama vidíte,“ odpověděl. „Posledního se právě držím.“ „Myslím pod hladinou.“ „Neblbněte, ženská.“ Začínal být podrážděný a bylo mu zima. „Jak by, ksakru, dokázali vysekat otvory pod hladinou?“ „Zkuste to!“ odpověděla stejně podrážděně. Zavrtěl rezignovaně hlavou a zhluboka se nadechl. Držel se stále výklenku, ale tělo natáhl co nejvíc, kam až mohl dosáhnout špičkami prstů u nohou. Hlava mu zmizela pod hladinou. Vzápětí vystřelil ven s překvapeným výrazem v obličeji. „Pro pána krále! Máte pravdu!“ prskal vodu a lapal po dechu. „Tam dole je další otvor!“ „Ani mě netěší říkat, že jsem měla pravdu,“ prohlásila. Všiml si jejího samolibého výrazu. „Nejste vy vědma? Nebo snad ještě něco horšího?“

Obrátil oči zoufale k nebesům. „Už vím, jaká bude vaše další otázka.“ „Jak hluboko vedou ty díry?“ volala a snažila se o medový tón. „Uděláte to pro mě, drahý Niku, a potopíte se ještě jednou?“ „Je to ono,“ odpověděl. „Tušil jsem to. Poradím se se svým odborovým důvěrníkem. Jedná se o podřadnou práci. Prozatím jdu do stávky.“ „Prosím, Niku!“ Trčel ve vodě a intenzivně dýchal. Aby mohl co nejdéle vydržet pod vodou, pumpoval do krevního oběhu kyslík. Nakonec vypudil do posledního zbytku odkysličený vzduch z plic a nadechl se, jak nejvíce mohl. S hrudníkem zvětšeným na maximum zajel do vody po hlavě jako kachna a nechal nohy natažené rovně nad hladinou, aby mu jejich váha pomohla směrem dolů. Klouzal hlavou napřed a ručkoval po stěně, hledaje další otvor pod hladinou. Našel ho a přitáhl se k němu, aby urychlil klesání. Druhý výklenek níže dříve nahmatal než uviděl. Využil ho stejným způsobem. Otvory byly od sebe vzdáleny asi šest stop - jeden námořní sáh - a tak mohl docela přesně sledovat hloubku ponoření. Plaval hlouběji a našel ještě dva další výklenky. Čtyři otvory dvacet čtyři stop pod hladinou. Cítil, jak mu tlak vody na ušní bubínky žene vzduch z Eustachovy trubice ven. Klesal dál a našel pátý otvor. Vzduch stlačený v plicích na téměř poloviční objem zmenšil vztlak vody a postup do hlubiny byl nyní snadnější a rychlejší. Oči měl dokofán, ale kromě povrchu stěny těsně před sebou neviděl nic. V té hloubce už byla téměř tma. Zahlédl kousek před očima šestý otvor, dosáhl na něj a zaváhal. „Už šestatřicet stop a dno nikde,“ pomyslel si. Kdysi soutěžil za armádní tým v lovu ryb oštěpem. Tehdy si dovolil sestoupit do šedesáti stop a zůstat tam celou minutu. Ale to byl mladší a ve vrcholné kondici. „Ještě jeden, poslední,“ sliboval si, „a pak rychle vzhůru za kyslíkem.“ V hrudi mu bláznivě tlouklo srdce a objevila se palčivá bolest; potřeba dýchat vzrůstala. Přitáhl se a vystartoval dolů. Zahlédl nejasné obrysy sedmého výklenku. „Běží až na samé dno,“ uvědomil si překvapeně. „Můj ty světe! Jak to všechno Taita dokázal? Vždyť neměli žádné potápěčské vybavení.“ Zaváhal na okamžik nejistě, má-li riskovat a jít ještě níže. Věděl, že se blíží k samé hranici svých sil. Neovladatelné křečovitě cukání hrudníku v touze po vzduchu to napovídalo neomylně. „A proč ne ještě jeden? Čert to vem!“ Začínala se mu točit hlava a cítil podivnou euforii. Byl ještě schopen vnímat nebezpečí a pohlédl na své tělo. V temnu hlubiny sotva rozeznával vrásky a záhyby na kůži - následek tlaku vody. Víc než dvě atmosféry svíraly po vrch jeho těla a drtily mu hrudník. Nedostatečné okysličení mozku vyvolávalo pocit bezstarostnosti a nezničitelnosti. „Ještě jednou do průlomu, drazí přátelé,“ opilé myšlenky mu vyskakovaly v mysli. Výrazil dolů. „Osmička je naše číslo, doktore, to nám to vyšlo,“ ucítil pod prsty osmý otvor. Nesmyslné rýmy mu kroužily hlavou dál. „Šťastné číslo osmička, na talířku panička...“ Když se otáčel k návratu, narazil nohama na dno. „Padesát stop,“ uvědomil si překvapivě jasně. „Zůstals tu příliš dlouho. Rychle nahoru. Musíš dýchat.“

Chystal se odrazit, ale cítil, jako by mu nohy u dna sevřela neznámá síla. „Chobotnice!“ zhroutil se. Vzpomněl si na řádek

z Taitova textu na stéle - Její vagina je chobotnice, která zhltna krále. Pokusil se vymanit kopáním, ale nohy měl svázané chapadly podvodní příšery; studené, záluďné objetí ho uvěznilo. „Taitova chobotnice. Nebesa! On to mínil doslova. Dostala mě.“ Byl přibitý ke skále, zaskočený a bez pomoci. Opanovala ho hrůza a krev zdívočelá bláznivým tepem srdce ji roznesla po celém těle. Dokázala na chvíli vyhnat i halucinace z mozku okrádaného o kyslík. Došlo mu, co se vlastně stalo. „Žádná chobotnice, tlak vody.“ Už kdysi dříve zakusil podobný jev. Jednou při výcviku v armádě se potápěli poblíž náhonu do turbín elektrárny v Loch Arran. Jeho společník, se kterým byl uvázaný na stejném laně, se dostal do blízkosti jejich nemilosrdného sání. Tlak vody ho doslova přepasíroval přes mříž přítokového hrdla. Z. neopřenu mu jako dýky trčela polámaná žebra drceného hrudníku. Nicholase zachránila před stejným osudem náhoda. Byl v kritickém okamžiku několik stop stranou od nešťastníka a to ho uchránilo před plným nápořem vody. Dva další armádní potápěči měli co dělat, aby ho dostali ven. Tehdy to odnesla jen polámaná noha. Nyní však neměl ani vzduch, ani druha s akvalungem, který by mu pomohl. Přisál ho úzký otvor ve skále, ústí podvodního tunelu. Horní část těla měl volnou, protože vliv sání nepůsobil tak vysoko, ale nohy mu spoutávaly jeho nemilosrdné okovy. Uvědomil si, že okolí nad otvorem je ostře ohraničené, rovné a hranaté jako překlad vysekaný z kamene. Proud ho vtahoval dolů pod jeho hranu. Vztáhl ruce a bránil se jak mohl, ale zaťaté prsty beznadějně klouzaly po hladké slizké skále. „Je silný,“ napadlo ho, „ten se jen tak nepoddá.“ Znovu zaťal prsty do skály a cítil, jak se mu lámou nehty, marně hledající záchytný bod. Najednou mu prsty zapadly do posledního otvoru nad výpustí, která ho držela. Konečně našel záchytný bod. S oběma rukama ve výklenku se snažil z posledních sil vyprostit. Táhl co mohl, až mu svaly na obou pažích naběhly a šlachy na krku se proměnily v ocelové provazy. Měl pocit, jako by mu mělo každým okamžikem něco v hlavě prasknout, ale cítil také, že se mu podařilo alespoň zastavit záluďné vtahování nohou do otvoru. „Ještě jednou,“ burcoval vůli. „Ještě jeden pokus.“ Ale to bylo vše, co v něm zbylo. Neměl vzduch a opustila ho i odvaha a rozhodnost. Vědomí zastřely temné stíny. Kdesi uvnitř arzenálu skrytých rezerv, který otevírá snad jen prozířetelnost, objevil nenadálou energii. Táhl, dokud temnotu v jeho hlavě neroztrhly oslňující závoje jasných barev, meteorů a ohnivých kol. A táhl dál. Cítil, jak síla vody polevuje a nohy zbavené okovů ho vystřelují vzhůru. Bylo však pozdě. Ohňostroje pohasly a vystřídala je tma a hukot vodopádu mu zněl přímo v hlavě. Topil se. Spálil vše, co se spálit dalo - byl prázdný. Nevěděl, kde je ani jak daleko mu zbývá ke hladině. Věděl jen, že to nedokáže. To je konec. Nepoznal už ani, že vyplaval na hladinu. A i kdyby o tom nakrásně věděl, neměl sílu zvednout hlavu a nadýchnout se. Ležel na vodě jako nasáklý dřevěný špalek a umíral, když mu Royaniny prsty vjely do vlasů a studený vzduch ho udeřil do tváře. „Niku!“ vykřikla. „Dýchej, proboha dýchej!“ Otevřel ústa. Vyrazila z nich sprška vody, slin a vzduchu bez kyslíku. Zvracel a těžce dýchal. „Díky Bohu, žiješ! Byls dole tak dlouho. Myslela jsem, že ses utopil.“

Kašlal a bojoval o každý nádech. Pomalu se mu začaly vracet smysly a nejasně si uvědomil, že musela skočit se sedačky do vody, aby mu pomohla. „Zůstals pod vodou neuvěřitelně dlouho.“ Držela mu hlavu nad vodou zavěšená jednou rukou v otvoru stěny. „Budeš zase v pořádku, uvidíš. Nedělej si těžkou hlavu, všechno bude zase dobré.“ „Musíme se dostat nahoru,“ dodala. „Ještě pár minut, než se vzpamatujete, a pak vám pomohu do závěsu,“ přešla zase k vykání. Doplavala s ním k sedačce a signalizovala mužům nahoru, aby ji spustili do vody. Přidržela roztažené popruhy a nasunula mu nohy dovnitř. „Už je vám dobře, Niku?“ ptala se úzkostlivě. „Vydržte, než se dostanete nahoru.“ Položila mu ruce na boční provazy úvazů. „Držte se pevně!“ „Nemohu vás nechat dole,“ blekotal téměř nesrozumitelně. „Budu v pořádku,“ ujišťovala ho. „Jen ať mi Aly zase spustí sedačku.“ V půli cesty pohlédl dolů a uviděl její hlavu poskakující na hladině černé vody. Tvář měla bledou a z té výšky mu připadala velice drobná a nesmírně opuštěná. „Odvahu!“ chtěl ji povzbudit. Hlas měl slabý a chraptivý, že ho sám nepoznával. „Máte úžasnou odvahu.“ Ale to už byl příliš vysoko nad roklí, aby se k ní jeho slova donesla.

Jakmile byla i Royana bezpečně na břehu rokle, přikázal

Nicholas rozebrat konstrukci výtahu a schovat její díly v křoví. Nechtěl dráždit zvědavost Jakea Helma; z vrtulníku by sestavené zařízení nemohl přehlédnout. Sám ležel ve stínu pod keřem a nedokázal by nikomu ani podat ruku. Royana o něho pečovala. Mrzelo ho, když si uvědomil, jak silně ho to poloviční utopení vzalo: hlava ho bolela, až se mu tmělo před očima - následek kyslíkového dluhu -, a celý hrudník měl jako polámaný. Při každém nádechu ho píchlo, jako by si něco uvnitř natrhl nebo vymkl. Dojímal ho Royanina trpělivost. Nepokusila se ani zeptat, co objevil na dně, a zdálo se, že se opravdu zajímá víc o něho samého než o výsledek celého průzkumu. Když mu pomohla na nohy a vydali se zpátky k táboru, šel klopýtavě a ztuhle jako stařec. Bolel ho každý sval a každá šlacha v těle. Věděl, že kyselina mléčná a dusík nahromaděný ve tkáních potřebuje čas na odbourání a vstřebání. V táboře ho Royana dovedla do jeho chýše, uložila pod moskytiéru a všemožně se o něj starala. To už se cítil mnohem lépe, ale nespíchal se tím chlubit. Bylo docela příjemné mít zase ženu, která o něj pečovala. Donesla mu aspirín a hrnek horkého, silně oslazeného čaje. Trochu předstíral slabost a záměrně žalostným hlasem požádal o další porci čaje. Seděla vedle něho na posteli a soucitně sledovala, jak pije. „Už je lépe?“ zeptala se, když vyprázdnil druhý hrnek čaje. „Šance stojí dvě ku jedné, že vyžiju.“ „Vidím, že je vám skutečně lépe. Vrací se vám barva do lící. Víte, jak strašně jste mě vylekal?“ „Udělám vše, abych si vysloužil vaši pozornost.“ „A teď když jsme se dohodli na tom, že budete žít, povězte mi, co se vám přihodilo? Co vás tam dole zaskočilo?“ „Jestli tomu dobře rozumím, chcete vědět, co jsem pod vodou našel, že ano?“ „To také,“ přiznala se. Pověděl jí vše. Co objevil a jak ho stáhla výpust u dna. Vyslechla ho bez přerušování a i poté, když domluvil, mlčela ještě hodnou chvíli a silovým přemýšlením si přivolala na čelo vrásky. Konečně vzhlédla. „Myslíte, že by Taita dokázal vysekat otvory padesát stop pod hladinou?“ Když přikývl, zmlkla znovu. Pak vyhrkla: „U všech svatých, jak by to mohl udělat? Přemýšlel jste o tom?“

„Před čtyřmi tisíci lety mohla být hladina řeky níže. Také mohla přijít suchá léta a řeka vyschla úplně. Pak by už vůbec nebyl problém dostat se tam. Co na to říkáte?“ „Slušný pokus,“ pokývla uznale hlavou, „ale k čemu potom ta námaha s lešením? Nebylo by snadnější dostat se tam vyschlým korytem? A potom, Taitu k tomu místu přitahovala řeka. Suché řečiště by vypadalo podobně jako tisíce ostatních míst v rokli kolem. Ne, mám pocit, že právě nepřístupnost byl ten

hlavní, ne-li jediný důvod, proč začal pracovat tam.“ „Tuším, že máte pravdu,“ souhlasil. „Dobrá, jestliže tedy řeka tekla, a řekněme při stejném průtoku jako dnes, jak potom u všech všudy dokázal pracovat pod vodou? A k čemu mu bylo ležení pod hladinou?“ „Zbijte mě, nemám potuchy,“ doznával. „Budiž. Ponechme tuto otázku chvíli stranou a pojďme k rozměřům té díry, která po vás tolik toužila. Udělal jste si nějakou představu o její velikosti?“ Zavrtěl hlavou. „Tam dole je skoro úplná tma. Viděl jsem sotva na dvě tři stopy před sebe.“ „Byl otvor uprostřed mezi oběma řadami výklenků?“ „Ne, ne přesně,“ odpověděl zamyšleně. „Byl poněkud stranou. Došlápl jsem nohama na dno a chystal jsem se nahoru, když mě to chytilo.“ „Takže musí být na samém dně a mírně po proudu od ležení. Říkal jste, že snad vstup měl něco jako hranaté krytí?“ „Na to bych nemohl přísahat. Nezapomeňte, že nebylo téměř nic vidět. Ale měl jsem takový dojem.“ „Mohl by to být další lidský výtvar? Třeba štola proražená v boční stěně bazénu?“ „Je to možné,“ připustil váhavě. „Na druhé straně by to mohla být stejně dobře přirozená puklina, kterou odtéká část vody z řeky.“ Vstala a zamířila ke dveřím. „Kam jdete?“ vyzvídal. „Za okamžik jsem zpátky. Jdu do své chatky pro poznámky a materiály o stéle. Nebude to trvat dlouho.“

Za chvíli byla zpět a posadila se na podlahu s nohama složenými pod sebou podivným způsobem, jaký dovoli jen mimořádně ohebné ženské klouby. Začala kolem sebe roztahovat papíry a Nicholas odhrnul roh sítě, aby lépe viděl, co dělá. „Včera když jste stavěli výtah, podařilo se mi rozluštit většinu jarní strany nápisů.“ Přisunula poznámkový blok tak, aby mohl vidět na otevřené stránky. „Jsou to předběžné poznámky. Jak vidíte, musela jsem si udělat mnoho otazníků - tady a zde například. Ty části překladů mi nejsou úplně jasné, nebo zde zase Taita použil nový symbol. Později bude víc času o nich uvažovat.“ „Poslouchám vás,“ ujistil ji a Royana pokračovala. „Tyto zeleně podtržené části jsou citace standardní verze Knihy mrtvých. Vezměme třeba tuto: Vesmír je stvořen v kruhu, disku slunečního boha Ra. Život člověka je kruh počínající v lůně a končící v hrobě. Kruh kola válečného vozu věští smrt hadu, kterého rozdrť jeho obruč.“ „Ano, znám ten citát,“ přisvědčil. „Originální Taitovy texty nebo alespoň ty, které nejsou citáty z Knihy mrtvých či jiných známých zdrojů, jsem označila žlutě. Zvláště bych vás ráda upozornila na tento odstavec.“ Četla překlad nahlas a ukazovákem sledovala text. „Dcera bohyně otěhotněla. Byla oplodněna tím, jež nemá semene. Počala sestru, vlastní dvojče. Plod zůstane navěky svinut v jejím lůně. Její sestra se nikdy nenarodí. Nikdy neuvidí světlo Ra. Bude provždy žít v temnotách. V lůně její sestry ji ženich pojme ve věčné manželství. Nenarozené dvojče se stane nevěstou boha, jež byl člověkem. Jejich osudy jsou spojeny. Budou žít navěky. Nikdy nezahynou.“ „Odtrhla oči od poznámek.“ „Když jsem to četla poprvé, napadlo mě, že

Dandera představuje dceru bohyně - také jsme si to později odsouhlasili. Nepochybovala jsem o tom, že bohem, který byl člověkem, není nikdo jiný než faraon Mamos. Stal se bohem teprve poté, co usedl na trůn Egypta. Předtím byl jen člověkem.“ Nicholas přikývl. „Mužem bez semena je zřejmě Taita sám. Opakovaně o sobě prohlašoval, že byl eunuch. Teď bych ale rád slyšel, máte-li nějakou novou představu o záhadné sestře -dvojčeti.“ „Dvojčetem řeky by mohla být nejspíš odbočka nebo rozvětvení hlavního toku, co říkáte?“ „Aha, už vím, nač narážíte. Chcete říct, že výtok u dna je dvojčetem, odbočkou, která nikdy neuvidí světlo Ra. Taita, ten bez semene, si nárokuje otcovství a chce tím říct, že je stavitelem díla.“ „Přesně tak. Provdal nenarozené dvojče za faraona Mamose. Dáme-li to vše dohromady, dojdeme k závěru, že nemáme šanci najít hrob faraona Mamose, pokud znovu neprozkoumáme výtok, který vás málem utopil.“ „Jak si představujete provedení?“ zeptal se. Pokrčila rameny. „Nejsem inženýr, Niku. To nechám na vás. Víím jediné, že Taita našel způsob nejen jak se tam dostat, ale dokonce jak tam dole pracovat. Pokud je naše interpretace stély správná, pak musel vybudovat na dně bazénu ohromné důlní dílo. Jestli to tehdy dokázal on, není žádný důvod, proč byste vy dnes nedokázal totéž.“ „Ale,“ namítal, „Taita byl génius a já jsem jen obyčejný nádeník.“ „Vsadila jsem všechno na vás, Niku. Nechcete tam snad poslat mě, nebo ano?“

Ke sledování této stopy nebylo třeba větší zkušenosti; jeho kořist se ji nesnažila nijak zakrývat. Postupovali zcela otevřeně po hlavní stezce dolů podél rokle Abbay, vedoucí přímo na západ k hranici se Súdánem. Mek Nimmur se vracel do své pevnosti. Boris odhadoval, že je s ním nějakých patnáct až dvacet mužů. Určit přesný počet bylo obtížné, protože se stopy na stezce vzájemně překrývaly a určitě měl ještě před sebou a po stranách zvědy. Také musel ponechat někoho vzadu, aby jim kryl záda. Postupovali rychle, ale početná skupina nemohla být rychlejší než samojediný pronásledovatel a Boris s určitostí věděl, že je doháněn. Na začátku mohli mít náskok čtyři hodiny, ale ten podle všech náznaků už dokázal stáhnout na méně než polovinu. Na okamžik zastavil, zvedl něco ze země, ale hned běžel dál. V klusu prozkoumal nalezený předmět - čerstvý výhonek kusaggasagga, rostliny lemující stezku. Někdo z mužů před ním zavadil o stvol a odlomil vrcholek z hlavní lodyhy. Výhonek poskytl Borisovi docela přesný údaj o jeho zpoždění. Přes velké horko začínala větvička sotva vadnout. Byl dokonce blíže, než si před chvílí myslel. Mírně zpomalil a uvažoval, co podnikne. Znal tuto část údolí docela dobře. Minulý rok tady provázel klienta - Američana -, který toužil získat trofejního Waliova kozorožce. Téměř celý měsíc pročesávali okolní údolí a zalesněné strže, než složili mohutného starého kozla. Srst měl zčernalou věkem a pár jeho spirálovitých, dozadu zahnutých rohů se nedávno objevil na desátém místě v katalogu světových trofejí Rowland Ward. Boris věděl, že dvě nebo tři míle vpředu Nil prudce zatáčí k jihu, ale po několika dalších mílích se zase vrací a pokračuje v původním směru. Stezka sledovala tok řeky, protože zkrátce stála v cestě hradba hrozivých skalních hřebenů. Boris také věděl, že se dají přelézt; už to jednou zkusil při pronásledování zraněného kozorožce. Američan tehdy netrefil dobře, minul komoru i plíce a kulka zasáhla zvíře příliš dozadu. Proletěla mu břichem. Postřelený kozel zamířil nahoru po zrádných chodnících do skal. Museli za ním přes hřebeny a Boris si dobře pamatoval, jak nebezpečná cesta to byla, ale byla téměř o deset mil kratší než kolem řeky. Když najde začátek kozí stezky, bude mít velkou šanci předběhnout Meka Nimmura a počkat si na něho v záloze. Získal by nesmírnou výhodu - partyzánský velitel bude očekávat stíhání, ne přepad. Bude si hlavně krýt záda a Boris by stěží dokázal proklouznout kolem zadního voje bez toho, že by ho nevaroval. A pak tu byla ještě jedna nemalá výhoda: místo pro útok může zvolit sám. Jakmile začal Nil uhýbat doleva, sledoval pečlivě horní partii skal napravo od stezky. Hledal zvláštní krajinný detail a našel ho

(dříve, než ušel půl míle. V černé linii skal se objevil silně zarostlý zlom, jakési úzké zelené sedlo zařezávající se do černé stěny čediče. Zastavil a stíral si pot z tváře a krku. „Zatracená vodka,“ vrčel. „Začínám měknout.“ Košili měl propocenou, že by ji mohl ždímat. Přehodil řemen pušky na druhé rameno, zvedl dalekohled a zkoumal svahy zalesněné strže. Zdály se příliš strmé a nepřístupné. Konečně našel nezvyklý tvar zakrslého stromu rostoucího stranou v úzké spáře na čelní stěně. Svým znetvořeným kmenem a zkroucenými větvemi připomínal japonskou bonsai. Když tehdy Američan vystřílel, stál kozorožec na římsě nad stromem. Ve vzpomínkách si Boris živě vybavil okamžik, jak po zásahu divoké zvíře shrbilo hřbet, otočilo se a běželo nahoru srázem. Najel dalekohledem mírně nahoru a našel sotva postřehnutelnou úzkou římsu běžící stěnou šikmo vzhůru. „Da, da. To je to místo.“ Uvažoval ve své mateřštině a po minulých dnech, kdy zápasil s francouzštinou a angličtinou, to cítil jako úlevu. Nezačal stoupat hned, ale odbočil z cesty a slezl po kamenitém svahu k řece. Poklekl, nabral do dlaní vodu, opláchl si zpocený obličej a krk a namočil vlasy. Vylil zbytek vody z polní láhve, znovu ji naplnil a pil, až nemohl. Zbývající obsah nechal vytéct na zem a naplnil láhev ještě jednou. Ve skalách by vodu marně hledal. Nakonec vymáchal v řece svoji loveckou hučku a nasadil si ji mokrou zpátky na hlavu. Studené pramínky vody mu stékaly po tvářích a za krk. Vylezl nahoru na stezku a ušel po ní ještě pár set kroků. Šel pomalu a pozoroval okolí. V jednom místě zahrazoval cestu velký balvan. Za ním, na kousku země pokrytém práškově jemným pískem, zanechali ti, co přes něj přešli, perfektní stopy. Většina povstalců nosila izraelské výsadkářské boty s typickým klikatým vzorem na podrážce. Stopy posledních vzadu byly pochopitelně dobře čitelné a překrývaly otisky bot těch, co byli v čele. Boris musel pokleknout a prozkoumat místo podrobně, než našel otisk menší a mnohem elegantnější obuvi. Z větší části byla stopa poničena, ale obrys špičky byl zřetelný - hladká gumová podrážka Bafových tenisů. Poznal by ji mezi tisíci jiných stop. Zjištění, že Tessay je stále se skupinou, ho upokojilo. Mek Nimmur byl lstivý a chytrý, mohl nenápadně odbočit. Už jednou Borisovi vyklouzl ze spárů. Ale tentokrát tomu bude jinak! Rus rezolutně zavrtěl hlavou: tentokrát neuteče. Ještě jednou pečlivě prohlédl ženinou stopu. Pohled na ni ho mučil. Ranní zlost znovu ožila v plné síle. Nebyla to otázka citu; láska a touha zde neměly co dělat. Žena byla jeho osobním majetkem, který mu byl odcizen. Byla to urážka. Odmítla ho a ponížila, proto musí zemřít. Při myšlence na zabíjení mu proběhlo celým tělem známé chvění. Zabíjení bylo jeho vášní a povoláním. Bez ohledu, jak často ho vykonával, nikdy mu nezevšednělo a radosti z něj se nikdy nedosytil. Pravděpodobně to bylo jediné potěšení, které mu zbylo. Čisté a nevyčerpatelné - ani vodka ho nedokázala zředit a oslabit tak, jak se mu to stávalo při aktu kopulace. Toužil ji zabít mnohem silněji, než ji kdysi toužil milovat. Několik posledních let lovil jen zvěř, ale nikdy nezapomněl, jaké to je uštvať a zabít člověka, zvláště ženu. Chtěl sice dostat Meka Nimmura, ale po ženě prahnul daleko víc. Za dnů prezidenta Mengistu stál v čele kontrarozvědky a jeho muži, kteří znali vášeň svého šéfa, mu vybírali ty nejhezčí. Dnes mu přišlo líto jen jednoho; tentokrát to bude muset udělat rychle. Nebude čas na výsledky a vychutnání toho vzrušivého pocitu, jak tomu bývalo kdysi, kdy se mohl opájet hodiny a někdy i dny. „Děvka!“ vykřikl hlasitě a rozšlapal zbytek její stopy. Smazal ji z povrchu zemského stejně, jako to udělá s ní. „černá smilná děvka!“ Opustil hlavní cestu a rozběhl se do svahu s novou silou a rozhodností. Šplhal nahoru k zakrslému stromu, k nástupu na stezku divokých koz. Našel ji přesně tam, kde ji očekával, a pustil se po ní vzhůru. Čím lezl výš, tím byla strmější. Často musel šplhat a vytahovat se oběma rukama na vysoké stupně nebo překonávat úzké traversy. Když poprvé přelézal tyto hory, vedla ho krev poraněného kozorožce. Dnes se musel obejít bez rozstříknutých červených značek. Dvakrát ztratil cestu, ocitl se ve slepé uličce na hraně strmé skály a musel se vracet po vlastních stopách zpět, dokud nenašel správný směr. Bylo mu líto ztraceného času. Měl strach, aby ho Mek Nimmur nepředěšel a nevezl mu výhodu napadnout ho ze zálohy. Vyplašil malé stádo divokých koz, které leželo v půli cesty přes útes. Utekly nahoru skalní stěnou podobné víc ptákům než tvorům, ke kterým je zákon gravitace podstatně méně benevolentní. Statný kozel s vlající bradkou a dlouhými spirálovitými rohy, který vedl stádo, ukázal Borisovi cestu k vrcholu. V posledním úseku na skálu si rozedřel břicha prstů. Byl ale konečně nahoře a stačilo jen narovnat se a přejít hřeben. Ale lidská postava na obzoru by byla proti čisté obloze, modré jako skořápka orlího vejce, viditelná na míle daleko. Doplnil se proto k malému trsu sanseverie, která mu poskytla úkryt, a přes její vztyčené trnité listy pozoroval dalekohledem údolí za sebou o tisíc stop níže. Z vysokého nadhledu připomínal Nil vinoucí se kolem skalnatého hřebene tlustého lesklého hada se šupinami peřejí a skalisk. Zvýšené břehy, tvořené po obou stranách vlnami vyvěřelého čediče, byly plné vírů a zlomů jako zamrzlé, tajfunem rozezlené tropické moře. Scénérie se chvěla v horku odpoledního žáru a slunce svými paprsky jako údery katovské sekery podmaňovalo do otroctví vedra nekonečný vesmír červených skal. Chvějící se vzduch nahuštěný optikou dalekohledu tančil svůj tanec přeludů, ale cesta kolem řeky byla zřetelná. Boris ji sledoval až tam, kde se ztrácela v zákrutu za hřebenem. Nenašel nikoho. Byla pustá a Boris věděl, že jeho kořist je už za otočkou. Nemohl však vědět, jak daleko se dostali. Jedna věc byla ale jasná: má-li jim nadběhnout, musí pospíšet. Poprvé na cestě od řeky se trochu napil vody z láhve. Cítil, jak ho vedro a namáhavé stoupání vysušilo. Bez vody by člověk za takovýchto podmínek mohl skončit během několika hodin. Není divu, že v horní roklí žije natrvalo tak málo lidí, napadlo ho.

S hřebenem za zády jako by ožil. Rychle přešel horské sedlo široké necelou milí a zcela nečekaně se ocitl na okraji srázu. Stačil jediný neopatrný krok a mohl být v okamžiku o tisíc stop níže. Sledoval chvíli hranu útesu, až našel vhodné skryté místo, ze kterého byl dobrý výhled na terén dole. Řeka na druhé straně skal vypadala stejně - široká stuha bílých peřejí vytékajících ze zákrutu daleko na konci horského hřbetu.

Stezka až na malé výjimky, kdy musela obcházet skalnaté výběhy, běžela těsně kolem břehu. Kromě věčného toku řeky a chvění rozžhaveného vzduchu nebylo v rozlehlém moři opuštěnosti jediného pohybu. Boris věděl, že Mek Nimmur nemohl postupovat tak rychle, aby stačil obejít celou smyčku. Musel tedy být ještě někde v jejím oblouku. Znovu se napil a půl hodiny odpočíval. Cítil se už zase silný a plný energie.

Nějaký čas si pohrával s myšlenkou okamžitě sestoupit a najít místo pro přepad, ale pak přece jen počkal, až bude kořist v dohledu. Pečlivě zkontroloval pušku. Hlavně se ujistil, že je zaměřovací optika v pořádku, že s ní při lezení

nikam nenarazil. Poté vybral zásobník a prohlédl všech pět nábojů. Mosazné pouzdro jednoho z nich se mu nezdálo - mělo zčásti změněnou barvu a nějaký kaz -, vyhodil ho proto a nahradil jiným nábojem z opasku. Vrátil zásobník na místo, natáhl závěr a zajistil. Odložil zbraň stranou, vyměnil propocené ponožky za suchý pár z torny a pečlivě zavázal tkaničky u bot. Jedině začátečník by riskoval puchýře za takových podmínek. Během několika hodin by se do nich dala infekce. Ještě jednou se napil, vstal a přehodil kulovnici přes rameno, připraven na vše, co mu bohyně lovu pošle do cesty. Šel po okraji útesu a z každé vyhlídky chvíli pozoroval údolí pod sebou, ale nezahlédl nikoho. Odpoledne ubíhalo rychle, a právě když začínal mít obavy, že se Mek Nimmur dostal nějak nepozorovaně kolem nebo že tajným brodem překročil řeku a jde jiným údolím, zaslechl v tichu horkem nabitého vzduchu žalostný hádavý křik. Chvilí pátral dalekohledem po obloze. Nad skupinou keřů na břehu řeky kroužil párek luňáků. V Africe je žlutozobý luňák všudypřítomný požírač zbytků. Žije v symbióze s lidmi a živí se jejich odpadky. Krouží nad vesnicemi nebo jinými místy, kde se člověk zdržuje, a čeká, co vyhodí nebo až dřepe za keř. Jen co dotyčný skončí s intimním obřadem, bez meškání se snáší dolů. Boris pozoroval jejich vzdušná kola, vytáčená stále nad jedním místem. Měli zvláštní způsob manévrování. Směr letu řídili dlouhým vidlicovitým ocasem, kterým kroutili ze strany na stranu jako by flirtovali s brizou od řeky. Žluté zobáky jim zasvítily ve slunci pokaždé, když otočili hlavu a sledovali něco v keřích. Boris se studeně usmál. „Da! Nimmur se utábořil brzy. Možná že horko a rychlý krok byly příliš pro jeho novou ženu, a možná se jen zastavil, aby si s ní trošičku pohrál.“ Šel dál, až měl skupinu keřů přímo pod sebou. Pozorně je prohlédl, ale nenašel nic, co by ukazovalo na přítomnost lidí. Po dvou hodinách začal pochybovat o své původní domněnce a nebyť dvojice luňáků dávno by to vzdal. Usadili se již na vršek vysokého stromu, ale nepřestali se zajímat o křoví u řeky. Ani Boris nepřestával věřit, že pozorují lidi skryté v keřích. S úzkostí pohlédl na slunce klesající k horizontu. Už ztratilo všechnu svoji zuřivost a nejhorší vedro pominulo. Pak znovu pozoroval údolí. Na břehu pod skupinou keřů vytvářela řeka jakousi zátočinu, takový miniaturní záliv. Za vyššího stavu vody musela být určité zatopená, ale nyní odděloval vodu od břehu úzký pruh šterkového nánosu. Břeh byl posetý balvany spadanými z útesu nad ním. Některé se dokutálely až do vody a byly naplň ponorené. Největší z nich, masa černého kamene, měl snad velikost vesnického domku. Právě když pro ukrácení chvíle odhadoval jeho rozměry, vyšla z křoví nečekaně postava. Boris cítil, jak mu zrychluje tep, když sledoval muže slézajícího po břehu na šterk u vody. Muž seskočil z jednoho menšího kamene k hladině, poklekl tam a nabral do kbelíku z plachtoviny vodu. Poté zmizel zpátky v křoví.

„Tak je to,“ meditoval Boris. „Horko je i na ně moc. Musí pít a to je prozradilo. Nebýt ptáků asi bych je nenašel.“ Usmíval se v nechtěném obdivu. „Nimmur je liška mazaná. Není divu, že tak dlouho žije. Drží přísnou disciplínu, ale pít musí každý.“ Boris s dalekohledem na očích zvažoval, co asi Mek Nimmur podnikne dál. „Ztratil i tak dost času. Určitě půjde dál, jen co se ochladí. Zřejmě počítá s nočním pochodem.“ Zakončil úvahy a posoudil výšku slunce nad obzorem. „Za tři hodiny se stmívá. Musím se tam dostat dřív. Ve tmě bych těžko hledal svůj cíl.“ Než vstal, odplížil se kousek zpátky a vracel se po svých stopách až za skalní žebro, za kterým ho Nimmurovy hlídky nemohly spatřit. Začal sestupovat. Dolů nevedl žádný chodníček a musel hledat vlastní cestu. Po několika neúspěšných pokusech našel jakousi šikmou skalní římsu, po které se celkem snadno dostal až dolů. Pečlivě si prohlédl charakter skály nad místem, kde římsa začínala, aby ji v případě potřeby našel bez hledání. Byla to dobrá ústupová cesta a Boris věděl, že se role mohou každou chvíli obrátit a z lovce se stane kořist. Sestup mu zabral víc než hodinu a cítil, že se dostává do časové tísně. Došel na stezku a vyrazil k táboru Meka Nimmura, a třebaže pospíchal, dával pozor, aby nenechal žádné stopy. Kráčel po okraji chodníku a stoupal jen na kamenitý povrch cesty. Stejně jim nakonec málem vběhl pod nos. Ještě neušel dvě stě metrů, když podvědomě zaslechl tichý žalobný hvizd špačka bělokřídlého. Zpočátku si ho ani nevšiml, ale pak náhle mu v hlavě zazněl na poplach zvonek. Čas neodpovídal. Takhle přece špaček zpívá za svítání, když opouští hnízdo vysoko na útesu, a zde v rozehrátém údolí bylo pozdní odpoledne. Musel to být signál některého ze zvědů přicházejících po stezce k němu. Mek Nimmur se vydal na cestu. Boris reagoval okamžitě. Opustil stezku a běžel příkrčen tam, odkud před chvílí vyšel po sestupu z útesu. Vylezl tak vysoko, až viděl dobře na hlavní stezku. Uvědomil si, že ztratil většinu výhody, kterou tak pracně získal zkratkou přes hřeben. Do ideální přepadové pozice mělo toto místo daleko a navíc ústupová cesta nebyla před palbou zezdola vůbec krytá. Mohl počítat, že se nahoru dostane jen se štěstím, ale vzdát se pomsty ho ani nenapadlo. Jakmile se kořist objeví, bude střílet. Musel přiznat, že ho Mek Nimmur překvapil. Boris nečekal, že se vydá na cestu před západem slunce. Počítal najisto, že najde místo nad táborem v keřích a dvěma pečlivě mířenými výstřely dokoná dílo a teprve pak bude utíkat. Počítal také s tím, že jakmile vyřídí Meka Nimmura, nebudou jeho muži příliš dychtiví ho pronásledovat. Mínil se při ústupu zdržet v každém obranyschopném místě a vystřelit pár ran. Jednoho nebo dva z nich složí a nakonec je stíhání omrzí a nechají ho běžet. Ale nyní bylo všechno jinak. Bude muset využít první příležitosti a bezpochyby střílet na pohybující se cíl z otevřeného místa na skále. Jedinou výhodu nyní představovala jeho přesná lovecká puška. Nimmurovi muži mají pouze útočné automaty AK-47, rychlopalné, ale nechvalně známé svým velkým rozptylem střel na větší vzdálenost, nemluvě o střeleckých schopnostech takových shufta. Při pořádném výcviku jsou kmenoví náčelníci Afriky schopni připravit nejlepší jednotky na světě. Osvojí si všechny potřebné vlastnosti kromě jediné - nikdy se nenaučí pořádně mířit. Ležel na kamenné římsce a skála pod ním byla ještě rozehrátá sluncem tak, že ho pálila i přes oděv. Stáhl ruksak ze zad a položil ho před sebe jako opěru pro pušku. Zamířil na kámen u stezky a hledal pohodlnou polohu těla. Pak pootočil hlavní doprava a zpátky, aby se přesvědčil, že bude mít i dostatečně volný úhel pro střelbu. Uspokojen tím, že se mu v omezeném čase podařilo vybudovat přijatelné palebné postavení, nabral trochu prsti a třel si s ní jemně obličej. Na zpocené tváři měl ve chvílce nános černého bláta překrývajícího bledou pleť, kterou by zkušený zvěd mohl objevit na velkou vzdálenost. Naposled ještě zkontroloval úhel slunce, aby ho neprozradil odraz od čočky zaměřovače nebo kovových částí kulovnice. Pro jistotu ještě přistínil zbraň větví keře. Konečně se uvelebil, usadil pažbu do ramena a začal pravidelně a zhluboka dýchat; potřeboval uklidnit tep i ruce. Nemusel čekat dlouho. Uslyšel znovu ptačí volání, ale tentokrát mnohem blíže. Ze vzdálenější strany, blíže u řeky, se o vteřinku později ozvala odpověď. „Na křídlech

budou mít v takovém terénu potíže udržet pozici," pomyslel si a usmál se zlomyslně. Jak tak uvažoval, v zákrutu stezky se asi tři sta metrů před ním objevil muž. Boris si ho prohlížel zaměřovačem. Byl to typický africký partyzán, shufta, oblečený v podivné směsi vybledlých maskáčů a civilního oděvu, s rancem, polní láhví, municí a granáty. V pravici AK47. Zastavil na moment a pak se přikrčil za balvan u okraje stezky. Dlouhou minutu pozoroval terén kolem, otáčející hlavu ze strany na stranu. V jednu chvíli se Borisovi zdálo, že mu hledí přímo do očí. Zadržel dech a ležel možná víc nehybně než skály kolem.

Konečně se shufta napřímil, dal rukou signál někomu vzadu za sebou a plíživým poklusem se rozběhl po stezce. Uběhl sotva padesát metrů, když se v zatáčce začal na scénu vynořovat zbytek skupiny. Vycházeli v přesných rozestupech jako korálky na šňůrce. „Ani kulometem bych je všechny nedostal," napadlo ho. „Dobří!" ocenil jejich postup Boris. „Elitní jednotka. Ty si asi Mek pečlivě vybíral." Prohlížel si zaměřovačem každého muže, který se objevil, hledaje Meka Nimmura. Už jich bylo na otevřeném úseku stezky sedm, ale velitel nikde. Muž na špici se dostal na Borisovu úroveň a minul ho. Pod ním právě procházela obě průzkumná křídla a bližší z nich šustil v keřích ne dál než patnáct kroků od něho. Nechal je projít přitisknut ke skále. I zbytek už ho měl; šli rychle a stále drželi rozestupy. Několik minut poté, co zmizel poslední, se nedělo nic. Byl klid, dokud Boris nezaregistroval další kradmý pohyb. „Zadní voj," zavrčel potichu. „Mek drží ženu vzadu. Nový tah. Stará se o ni vskutku pečlivě." Pomalu a neslyšně odjistil pušku. „Nu, tak pojďte," vydechl. „Meka vezmu prvního a žádný risk. Ne do hlavy, ale pěkně doprostřed hrudi. Žena ztuhne, až ho uvidí padat, nemá reflexy vojáka. Bude čas na klidné zaměření a na tu vzdálenost nemohu minout. Dostane to přímo mezi ty svoje pohledné černé cecky." Představa krve a násilné smrti v kontrastu její krásy ho začala sexuálně vzrušovat. „Možná bude příležitost dostat i někoho dalšího, ale na to nemohu sázet. Ti chlapi jsou dobří a budou zřejmě v krytu dřívě, než stihnou zabít tu děvku." Pozoroval tváře zbytku skupiny, jak jeden po druhém, opět v pečlivých rozestupech, přicházeli do zorného pole zaměřovací optiky. Pokaždé ho bodlo u srdce zklamáním. Byli tři. Volným poklusem měli Borisovo postavení, ale Mek mezi nimi nebyl. Přeběhli a pomalu mizel v dálce i zvuk jejich kroků. Boris na skalní římsu osaměl s bušícím srdcem a pocitem hořkosti v krku. „Kde mohou být?" přemýšlel zklamaně. „Kde je, kértu, Mek?" Takřka okamžitě ho také napadla odpověď na vlastní otázku. Museli jít jinou cestou a Mek použil své hlídky jako vábničky, která ho odlákala pryč. Rozhodl se ležet dalších pět minut; chtěl se ujistit, že se neobjeví ještě někdo další. Čas si kontroloval na hodinkách a usilovně přemýšlel. Tessay byla naposled s určitostí v horním zákrutu řeky, tam zahlédl její stopu. To se ale událo před několika hodinami, a jestli Mek s Tessay sešli z cesty, mohli být nyní kdekoli. Mek tak získal nejméně den náskoku - stěží najde jejich stopu dřívě. Zaplavila ho vlna hněvu a musel zavřít oči, aby si udržel zdravý rozum a neudělal nějakou hloupost. Znal své slabiny a musel se ovládat násilím. Potřeboval chladně uvažovat, a ne vzít problém útokem jako rozzuřený buvol. Když znovu oči otevřel, prudký vztek vystřídala chladná funkční zlost. Věděl už přesně, co podnikne a v jakém pořadí to udělá. V první řadě musí prohledat stopy zpátky a najít místo, kde se Mek Nimmur odpoutal od hlavního oddílu. Slezl z římsy a došel mezi keři na hlavní stezku. Pohyboval se rychle, ale dával pozor, aby po něm zůstalo co nejméně stop. Došel k místu, kde se pod skupinou keřů ukrýval před slunečním žářem oddíl shufta. „Ptáci jsou pryč," všiml si nejprve, ale nebral to jako definitivní důkaz nepřítomnosti lidí a pomalu obcházel křoví. Nejdříve prozkoumal stezku za křovím, po které shufta do úkrytu přišli. I po několika hodinách byly stopy dost čerstvé a čitelné.

Znenadání se zarazil a zůstal stát uprostřed stezky jako přibitý. Cítil v zátylku každý chlup, když spatřil zřetelný otisk tenisky. Uvědomil si, že vběhl Meku Nimmurovi do léčky. Mek i žena vešli do křoví, ale nevyšli ven. Jsou tam stále a Borise přepadlo náhlé tušení, že ho Mek pozoruje hledím svého samopalů. Jak tu tak stál skloněný nad stopami, byl naprosto nekrytý a zranitelný. Odskočil stranou a přistál v trávě za stezkou na všechny čtyři jako kočka, pušku okamžitě připravenou ke střelbě. Trvalo celé minuty, než se mu srdeční tep vrátil na původní frekvenci. Teprve pak vstal a přikrčený, pomalu a velmi opatrně, obcházel skupinu keřů u řeky. S nervy napjatými k prasknutí a prstem na spoušti tékal očima ze strany na stranu. Hlaveň kulovnice se při každém ohlédnutí pomalu kývala jako hlava kobry připravené zaútočit do kteréhokoliv směru. Scházel dolů k řece, kde by zvuk chůze zanikl v hukotu vody. Skoro se dostal za velký balvan, kterého si už všiml shora z útesu, když ztuhl podruhé. Zaslechl zvuky natolik nepatřičné pro toto místo a tuto situaci, že pochyboval o svém sluchu. Slyšel ženský smích, čistý a radostný jako cinkot křišťálových rolniček ve větru. Zvuk přicházel zezdola, z říčního břehu za balvanem. Plížil se ke kamenu s úmyslem použít ho jako úkrytu a také jako stanoviště, ze kterého by mohl ovládnout celý břeh za ním. Ještě mu chybělo pár kroků, když zaslechl, jak něco těžkého dopadlo na hladinu vody, a hned nato vzrušený ženský výkřik, hravý a provokující. Doplížil se k okraji kamenné masy, vystřelil opatrně hlavu a zíral v úžasu. Nemohl uvěřit svým očím. Nemohl pochopit, že by se muž, jako je Mek Nimmur, choval tak neuvěřitelně hloupě. Ten tvrdý chlap, sezónní válečník, který přežil dvacet let krvavé lesní války, se proměnil v pubertáka nemocného láskou. Mek Nimmur poslal muže pryč jen proto, aby se mohl pomazlit se svou novou milenkou. Borisovi trvalo pěknou chvíli, než se ubezpečil, že nejde o žádnou rafinovanou léčku. Zdálo se mu to neuvěřitelně snadné a jakoby seslané z nebes, aby to mohla být skutečnost. Pečlivě prohlédl kdejaký kousek břehu v obou směrech, a když neobjevil nic, co by naznačovalo přítomnost střelce ukrytého v záloze, usadil se mu na rtech charakteristický studený úsměv. Pochopitelně že jsou sami. Mek Nimmur by nikdy nedovolil některému ze svých mužů, aby viděl Tessay nahou. Borisův úsměv rostl, když si uvědomil plnou míru svého štěstí. „Musel se určitě zbláznit. Copak mu nepřišlo na mysl, že po něm půjdu? Nebo si je natolik jistý svým náskokem, že si dovolí takhle se bavit? Je něco na světě pitomějšího a slepějšího než ztopořený úd?" Boris zářil spokojeností. Milenci měli šaty složené na jedné hromádce na šedých čedičových oblázcích pod velkým balvanem. Stříkali po sobě v klidnější vodě u břehu stranou hlavního proudu. Oba byli úplně naří, tak jak přišli na svět. Vedle Nimmurových širokých svalnatých zad a pevných hýždí připomínala Tessay s křehkým pasem a úzkými boky stíhlý stvol rákosu. Její kůže měla barvu medu divokých včel. Byli nadobro zabráni jeden do druhého a jejich uši ani oči nevnímaly nic jiného na světě. „Mek musel nechat nějaké muže vzadu," prisoudil mu Boris aspoň kousek zdravého rozumu. „Asi ho ani v

nejmenším nenapadlo, že ho předhoním. Myslí si, že je v naprostém bezpečí. Podívejme na toho blázna. Škodolibě se pásl očima na Mekovi, pokoušejícím se chytit Tessay, která mu hravě unikala, jen aby ho vydráždila. Spadli do mělké vody ve vášnivém objetí, a když vstali, po krásných černých tvářích jim tekly potůčky nilských slzí. S očima zavřenými dychtivě hledali navzájem ústa partnera. Ztělesnění nádherného mužství a křehké ženskosti. Obraz afrického Adama a Evy ve vlastním bezstarostném ráji. Boris odtrhl oči od páru a pohlédl tam, kde pár kroků od něho, na odložené maskovací kombinéze, ležel pohozený Mekův samopal. Několika rychlými kroky přeběhl štěrkový pruh, zvedl zbraň, vytáhl zásobník a strčil ho do kapsy. Pak vyhodil náboj z komory. Prázdnou zbraň vrátil na původní místo a několika skoky byl zpátky v úkrytu za balvanem. Mek ani Tessay, totálně nevšímaví ke svému okolí, nic nezpозorovali.

Boris stál tiše za kamenem a sledoval jejich hru v řece. Byli dětinští ve svém milování a vzájemné pozornosti. Tessay se konečně vymanila z Mekova objetí a vyšla z vody. Vylezla na oblázkový břeh, běžela na štíhlých nohou podobných nohám hříběte a mokré hedvábné prsy se jí při každém kroku houpavě srážely. Ohlédla se po Mekovi s nezakrytou výzvou v očích. Mek šel pomalu za ní a na hustém porostu chlupů na prsou a nad výraznými genitáliemi se mu típly kapky vody. Rozběhl se a chytil ji dříve, než stačila doběhnout k šatům. Chvilí hravě zápasila předstírajíc, že se chce vymanit z objetí, ale když jeho ústa uzamkla její, poddala se úplně. Zatímco ji líbal, jeho ruce sjížděly dolů přes mokry lesklý zadek. Přitiskla se k němu a mírně roztaženými stehny ho zvala k průzkumu tajemných končin svého těla.

Toužebně zasténala, když jeho ruka, černý fíkový list, našla svůj cíl. V Borisovi se mísila zlost s perversním voyeurským vzrušením. Při pohledu na jiného muže, jak si bere jeho ženu, mu v těle vřela ďábelská směs pocitů. Cítil vlastní orgán bolestně nabíhající návalem žhavé krve a současně s ním lomcoval neovladatelný vztek. Trásl se jako větev stromu za tropické bouře. Milenci klesli na kolena. Tessay v těsném objetí se zvrátila dozadu a stáhla Meka na sebe. Boris se vzpamatoval a zvolal nahlas: „Meku Nimmure, ty ani nevíš, jak směšně se vyjímá tvoje holá prdel v této krajině.“ Mek reagoval bleskově - leopard vyplašený u kořisti by nebyl rychlejší. Jako černé klubko pohybu byl vmžiku u svého AK-47. Přestože ho Boris držel na mušce dříve, než zakřičel, Mek byl natolik hbitý, že stačil uchopit samopal a zamířit na Borisovo břicho dříve, než se Boris vůbec pohnul. Ve zlomku vteřiny stiskl spoušť. Nárazník dopadl na prázdnou komoru a ozvalo se slabounké kovové cvaknutí. Oba muži na sebe hleděli přes pruh šedých oblázků, zbraně namířené proti sobě. Tessay se krčila nahá tam, kde ji Mek zanechal. Tmavými očima zaplavenými bolestí a hrůzou zírala na svého manžela a věděla, že je to Mek, kdo musí zemřít.

Boris se chraptivě pochechtával. „Kam to chceš, Meku? Co kdybych tvému hnusnému černému klacku ustřelil hlavu, dokud trčí takhle nahoru?“ Mekovy oči sklouzly z protivnickovy tváře a zabloudily někam do hor a Boris věděl, že se nemýlil. Mek tam své muže skutečně poslal, aby se mohl nerušeně pobavit. „Na ty nespolehej. Budete oba dávno mrtví, než se tady tví šimpanzi objeví.“ Na Borisově tváři se znovu objevil chladný úsměv. „Líbí se mi to. Už jednou jsme měli domluvenou schůzku, ale tys nedorazil slovo. Nic proto, dnes to bude aspoň zábavnější.“ Boris tušil, že by neměl s mužem, jako je Mek Nimmur, záležitosti příliš protahovat. Mek udělal jednu hrubou chybu a těžko počítal s tím, že se vzápětí dopustí druhé. Měl by mu bez odkladů ustřelit hlavu, zbylo by mu víc času pohrát si s Tessay. Ale pokušení vytahovat se na něho bylo silné. „Mám pro tebe dobrý návrh, Meku. Budeš ještě chvíli žít.

Nejdřív zabiju tu kurvu a ty se můžeš dívat. Věřím, že se ti to bude líbit stejně jako mně.“ Opustil úkryt za balvanem a bokem se sunul k Tessay, schoulené mezi oblázky. Byla od něj napůl odvrácená ve snaze zakrýt prsa i klín, ale její půvabné ruce byly příliš malé na oba úkoly. Po cestě k Tessay sledoval Meka. Mek představoval stále nebezpečí, proto ho nechtěl pustit ani na okamžik z očí. Nebylo to rozumné. Podcenil ženu. Předstírala, že se od Borise odvrací, a mezi stehny nahmatala kulatý, vodou ohlazený kámen, jaký se vešel právě do její drobné dlaně. Znenadání se její pružné tělo rozvinulo a plnou silou hodila kámen směrem na Borisovu hlavu. Zachytil pohyb koutkem oka a pravou paží si chránil obličej. Kámen vržený nečekanou silou na krátkou vzdálenost zasáhl Borisův ohnutý loket. Kromě kůže napnuté přes kloub nebylo nic, co by náraz ztlumilo. Hlavice loketní kosti praskla jako ze skla a Boris zavyl nečekanou agonizující bolestí. Ruka se mu nedobrovolně otevřela, ukazováček bezmocně sjel ze spouště neschopen odpálit ránu směřující na Mekovo břicho.

Dříve než Boris dokázal přehodit zbraň do druhé ruky, Mek zmizel za balvanem. Pažbou srazil Tessay zpět na oblázky a hlavní zapíchnutou do hrdla ji přišpendlil k zemi. Zlostně řval: „Zabiju ji. Jestli o tu kurvu stojíš, měl by sis pro ni dojít, ty černý bastarde!“ Bolest roztráštěného kloubu dodala jeho hlasu hrubosti a brutality. Odněkud za balvanem zazněl jasný a silný Mekův hlas. Jediné slovo vykřiknuté v amharštině vracela ozvěna z útesu. Pak promluvil anglicky: „Moji muži tu budou každou chvíli. Nech být ženu a já tě ušetřím také. Ublíž jí a donutím tě žebrat o smrt.“ Boris se sehnul nad Tessay, zvedl ji a loktem zdravé ruky ji pevně objal hrdlo. Stejnou rukou držel pušku a její hlaveň nyní mířila kamsi za jeho rameno. Pravá ruka se ale poněkud vzpamatovala z prvního šoku a mohla udržet zbraň. Přehmátl proto a držel ji jako pistoli. „Než se tvoji muži dohrabou, bude dávno mrtvá,“ křičel a táhl Tessay dál od balvanu. „Tak vylez, Meku, a jestli ji chceš, vem si ji sám.“ Zesiloval sevření, až se začínala dusit. Sípala, ale bojovala dál. Na opálené kůži Borisovy paže se objevily rudé stopy po jejích nehtech.

„Poslouchej! Právě jí lámu její pěkný krček. Slyšíš, jak se dusí?“ Přitáhl ještě víc, aby ji donutil vykřiknout. Boris sledoval okraj kamene, za kterým se Mek ukryl, a současně couval dál od něho, aby si vytvořil prostor. Mozek mu běžel na plné obrátky. Nyní věděl, že neunikne. Pravá paže byla prakticky k nepotřebě a Mek měl příliš mnoho společníků. Držel sice ženu, ale chtěl dostat také muže. Ano, musí dostat oba dva, a pak to bude dobrý obchod. Ze svahu nahoře se ozývalo volání; Mekovi muži se vraceli. Začal být zoufalý. Meka už asi z úkrytu nevytáhne, neslyšel ho ani neviděl nejméně dvě minuty. Ztratil ho. Ví bůh, kde mu je už konec. „Pozdě, příliš pozdě,“ uvažoval Boris. „Toho nedostanu. Tak jen ženu. Musím to udělat hned.“ Donutil ji na kolena, sklonil se nad ní a změnil polohu ruky okolo jejího krku.

„Sbohem, Tessay,“ zašeptal jí do ucha a stiskl. Její krk se prohnul k prasknutí. Zdálo se, že stačí už jen přidat nepatrný zlomek tlaku. „Je to všechno kvůli tobě,“ dodal a stiskl naplno. Z dlouhé praxe znal zvuk praskajících obratlů a nyní ho

chtěl ještě slyšet. Zatoužil znovu uslyšet křupnutí připomínající lámanou větev a pak cítit tu poddajnou váhu ochabujícího těla v rukou. Náraz byl nepředstavitelně silný a Boris měl dojem, že mu někdo vtlačil páteř mezi žebra. Jak směr, tak i síla úderu byly naprosto neočekávané. Mek Nimmur přece nemohl být tak rychlý, musel by ho oběhnout mezi keři. Ale nyní přesto stál za ním a zaútočil. Útok byl natolik divoký, že Borisovo sevření povolilo. Tessay se sípavě nadechla a vykroutila se mu z objetí. Boris se pokusil otočit a máchl puškou za sebe, ale Mek za ním ji zachytil a rval mu ji z ruky. Hlaveň byla u Mekovy hlavy, když vyšla rána, a zvuk výstřelu ho na okamžik paralyzoval. Pustil zbraň a zavrával dozadu. V uších mu zaléhalo. Boris ustoupil o krok a zápasil s puškou; potřeboval dostat do komory další náboj, ale pohyby zmrzačené ruky byly nejisté a pomalé. Mek, který se vzpamatoval ze šoku, sklonil hlavu dolů a napadl Borise.

Skočil na něho a vyrazil mu zbraň z rukou. Zaklesli do sebe hrud' proti hrudi točili se v podivném morbidním tanci a pokoušeli se jeden druhého povalit. Ztratili rovnováhu a spadli oba do řeky. Vynořili se na okamžik stále zakousli do sebe, chvíli nahoře jeden a hned zas druhý, jako v nějaké úděsné parodii aktu milování, který před chvílí sledoval Boris. Bojovali zatím na mělčině, ale jak se zvedali a znovu padali, sklon dna řeky je nutil víc a víc do hloubky. Když byli ve vodě po pás, Nil je strhl. Ani teď se ještě nepustili a jejich hlavy střídavě vyskakovaly z proudu. Rvali na sebe v záchvatu primitivní zuřivosti a voda kolem nich vřela. Tessay uslyšela za sebou dupot nohou; muži zavolani Mekem přibíhali k řece. Uchytila shamma, přehodila ji přes sebe a běžela jim naproti. Prvního potkala už na šterkové kose a křičela na něho v amharštině. „Tamhle! Mek je ve vodě a bojuje s Rusem. Pomozte mu!“ Běžela pak s ostatními po břehu, až se ocitli na úrovni obou zápasících mužů. Jeden z nich namířil AK-47, ale Tessay mu hlavě srazila. „Ty blázne!“ křičela mu do tváře. „Vždyť zasáhneš Meka.“ Vyskočila na jeden z balvanů u břehu a rukou si stínila oči oslepené odrazem nízko stojícího slunce. Udělalo se jí špatně, když viděla, jak se Borisovi podařilo uchopit Meka zezadu pod krkem a jakýmsi polovičním chvatem tlačil Mekovu hlavu pod vodu. Mek sebou mrskal jako zaseknutý losos, ale to už oba sjížděli dlouhým jazykem bílé zpěněné vody. Tessay seskočila z kamene a běžela po břehu dál, ale mohla jen nečinně přihlížet. Boris ani v peřeji nepustil

Mekovu hlavu. Čím dál rychleji byli unášeni v těsné blízkosti černých kamenů trčících z vody. Mek byl silný protivník a Boris musel vynaložit veškerou sílu, aby ho udržel. Došlo mu, že s poraněnou rukou dlouho nevydrží. Mekova hlava se na okamžik vynořila z vody, a třebaže se Borisovi podařilo stlačit mu ji hned zase zpátky, stačil jediný nádech k oživení jeho odporu. Boris s obavami hleděl na silně skalnatý závěr peřeje. Zpozoroval velkou desku černého kamene, která zvedala vodu do výše tří stop a vytvářela stálou vysokou vlnu. Zamířil k ní, smýkáje Mekem z posledních sil. Řítily se vstříc vodní hradbě, která na ně čekala jako hrozná mořská obluda. Boris vytrvale postrkoval Meka před sebe. Snažil se nasměrovat

Mekovo tělo tak, aby se nejdříve střetla s kamenem pod vodou jeho hlava, jeho tělo by pak zmínilo vlastní náraz na skálu. Mek, jehož hlava se zase ocitla nad vodou, si na poslední chvíli uvědomil nebezpečí. Sám se poddal Borisovu tlaku a jediným divokým pohybem se ve vodě otočil přes hlavu. Boris nepřipravený, nedokázal odolat. Instinktivně dál svíral Mekův krk, a tak byl do nucen udělat kotoul a ocitl se mezi Mekem a blížící se překážkou. Byl to Rus, kdo zakusil plnou sílu nárazu. Borisovo pravé rameno prasklo jako vlašský ořech v ocelových čelistích louskáčku. S hlavou pod vodou nedokázal zadržet bolestný výkřik a do plic se mu dostala voda. Povolil stisk a proud je od sebe oddělil. Když se Boris opět vynořil, mrskal sebou ve vodě jako topící se hmyz. Křečovitě vykašlával vodu z plic a pravice, nyní roztržitěná ve dvou místech, mu bezvládně splývala ve vodě. Mek vystřelil z vody pár metrů za Borisem. Usilovně dýchal a bleskově se rozhlížel kolem. Zhlédl

Borisovu hlavu a několika tempy byl u něj. Silně otřesený Boris si vůbec neuvědomil Mekův záměr, dokud ho protivníkova levice neuchopila vzadu za límec a pravice za opasek kalhot a nesměřoval hlavou napřed k další kamenné bariéře před nimi. Boris, třebaže napůl utopený, nepřestával klít a nadávat. „Zkurvysyne! Ty černá svině! Hnusný = ‘ Ale jeho hlas byl sotva slyšitelný. Hukot řeky v kamenném bludišti před nimi ho spolehlivě přehlušil. Borisova hlava narazila na kámen a síla nárazu přenesená jeho krkem Mekovi málem zlomila předloktí. Boris zkolaboval okamžitě a Mek cítil, jak mu jeho tělo zvláčnělo v rukou. Když je peřej snesla do úseku klidnější vody, zvedl Mek za límec Borisovu hlavu z vody. Chvilí ohromeně hleděl na jeho tvář poznamenanou následky kolize. Tam, kde se kdysi klenulo Borisovo čelo, zela hluboká propadlina. Borisovy kalné oči vylezly nárazem z důlků a jejich bleďá modř připomínala oči rozbité panenky. Mek otočil tělo ve vodě tváří nahoru a zblízka zíral na Borisovu rozbitou hlavu. Kůže kupodivu zůstala neporušená a Mek se nedůvěřivě dotkl prstem prohlubně na Borisově čele. Ucítit poddajnost kůže a tvrdé obrysy úlomků lebeční kosti. Pustil Borisovu hlavu zpátky do vody a držel ji tam po celou strastiplnou cestu napříč nilským proudem ke břehu. Boris nejevil nejmenší známky odporu, ale Mek nechával jeho hlavu dál pod vodou.

„Jak se zabíjí takové monstrum?“ uvažoval chmurně. „Měl bych ho zahrabat někde u cesty a do srdce mu vrazit kůl.“ Ale místo toho ho raději padesátinásobně utopil. V příštím zákrutu řeky je proud konečně pustil. Mekovi muži už tam na ně čekali. Podepřeli ho, když pod ním vyčerpáním podklesla kolena, a pomohli mu na břeh. Jakmile začali tahat z řeky Borisovo tělo, okřikl je. „Nechte ho krokodýlům. Za to, co udělal našim lidem a celé naší zemi, si nic jiného nezaslouží.“ Ve skutečnosti ale nechtěl, aby Tessay viděla jeho zmrzačenou hlavu.

Nestačila mužům a teprve nyní přibíhala po břehu k Mekovi. Jeden z vojáků postrčil Borisovo tělo do proudu, a jak se vzdalovalo, strhl samopal a vypálil dávku. Kulky roztržily hladinu kolem Borisovy hlavy a zapadly do jeho promáčených zad. Spolu s útržky košile vyletovaly do vzduchu i kusy tkáně. Pro ostatní muže to byl signál k vítěznému jásotu. Následovali příkladu a vystřelili své zásobníky do mrtvého trupu. Mek se ani nepokoušel jim v tom bránit. Mnoho jejich příbuzných muselo zemřít v Rusově péči mnohem hrůznější smrtí. Borisovo tělo se ještě jednou ve vodě převrátilo a jeho slepé oči naposled spatřily oblohu. Pak kleslo pod hladinu definitivně. Mek pomalu vstal a šel naproti Tessay. Vzai ji okolo ramen a přitiskl na hrud'. „Už je vše v pořádku,“ zašeptal tiše. „Už ti nikdy neublíží, je s ním konec. A ty jsi jen mou ženou a navždy jí zůstaneš.“

Když byli Boris i Tessay pryč z tábora, nebylo nutné držet věci v tajnosti, a tak Nicholas s Royanou nepotřebovali soukromí chatrče, aby prodiskutovali další postup při hledání hrobu. Nicholas udělal z jídelny hlavní stan a nechal ještě postavit další velký stůl, na kterém rozprostřel družicové snímky a další materiál, který se jim podařilo shromáždit. Kuchař jim poslal zásoby kávy a nyní seděli nad papíry, zvažovali objevy z Taitova bazénu a rozvíjeli teorie, které je napadly, bez ohledu na to, jak fantasticky vypadaly. „Dokud se nevrátíme zpět s patřičným vybavením, nikdy nedokážeme určit, jestli výpust je lidské dílo, nebo jen přírodní útvar.“ „Jaký typ vybavení máte na mysli?“ zeptala se Royana. „Akvalung, žádný kyslíkový přístroj. I když jsou námořnické kyslíkové soupravy mnohem lehčí a kompaktnější, nemůžete je používat v hloubce pod třicet tři stop, tam tlak vody odpovídá jedné atmosféře a kyslík začíná být jedovatý. Potápěla jste se někdy s akvalungem?“ Přikývla. „Na svatební cestě s Duraidem u Rudého moře. Prošla jsem pár lekcí a pak se třikrát či čtyřikrát potopila volně v moři. Ale neberte to vážně, nejsem žádný expert.“ „Nebojte se, nemíním vás tam dolů posílat,“ usmál se. „Myslím však, že jsme nashromáždili dostatek důkazů jak v Tanově hrobce, tak i v Taitově bazénu, abychom mohli s klidným svědomím říci, že zahajujeme druhou fázi naší operace.“

Přikývla na souhlas. „Budeme se muset vrátit pro lepší vybavení a také přivést odborníky. Ale jak potom přesvědčíte etiopskou byrokracii, že se jedná o sportovní turistiku, to mi není jasné. Nasadíte jim leda do hlavy pořádného brouka.“ „Mluvíte s mužem, který neznám a neočekávaně navštívil tak rozšafné chlápky, jakými jsou Saddám a Kaddáfí. Etiopie bude ve srovnání s tím nedělní školní výlet.“ „Kdy začíná v Etiopii období velkých dešťů?“ zeptala se náhle. „Ano, to je horší.“ Zvážněl. „To je kardinální otázka. Stačí se jen podívat na stopy po vysoké vodě v Taitově bazénu a můžete si vytvořit představu, jak vypadá řeka při plné povodni.“ Zalistoval v diáři. „Naštěstí nám ještě trochu času zbývá - ne mnoho, ale prozatím dost. Budeme mít naspěch. Nejdříve se musíme dostat domů a pak teprve můžu začít s přípravou druhé fáze.“ „Pak bychom měli začít balit.“ „Ano, měli. Ale připadá mi to bláhové nevyužít zde každé chvíle, když už jsme se sem trmáceli takovou cestu. Myslím, že by se dalo vyšetřit pár dní a ověřit si některé představy o Taitově bazénu a výpusti. Měli bychom alespoň zhruba správný obraz o tom, co budeme potřebovat, až se vrátíme.“ „Vy jste šéf.“ „Ani nevíte, jak příjemně to zní z vašich úst.“ Usmála se mile. „Vychutnejte si ten okamžik,“ radila mu, „nemusí se již víckrát opakovat.“ Ale vzápětí už zase mluvila vážně. „Jaké představy jste měl na mysli?“ „Co jde tam, musí zase ven,“ řekl záhadně. „Voda hnaná do výpusti takovým tlakem se musí někde objevit. Pokud se znovu nepřipojí k hlavnímu toku v podzemí, pak určitě někde vytéká na povrch a tam ji můžeme najít.“ „Jen dál,“ vybízela ho. „Jedna věc je jistá. Z bazénu se nikdo do výpusti nedostane; tlak vody to nedovolí, ale kdybychom našli výtok, mohli bychom se tam dostat odtud.“ „To je fantastická možnost.“ Zdálo se, že ji ta myšlenka vzrušila. Obrátila se k satelitním fotografiím. Nicholas na jedné z nich našel klášter a zakroužkoval jeho polohu. Vyznačil také přibližný směr řeky. Malá šířka rokle nahoře a hustý porost na jejích březích způsobily, že ani pod silnou lupou nebyl tok řeky na snímku patrný. „Zde řeka vstupuje do rokle,“ ukázala na snímek. „A tady je údolí, kterým ji obchází stezka. Je tomu tak?“ „Ano,“ přikývl. „Na co narážíte?“ „Všimli jsme si při cestě sem, že údolí bylo pravděpodobně kdysi původním korytem Dandery, než si našla novou cestu přes skály.“ „Správně,“ souhlasil Nicholas. „Poslouchám.“ „Spád je v těch místech velmi prudký, cesta klesá příkře k Nilu, že ano? Nevzpomínáte si, jak jsme cestou přecházeli menší, ale přece jen docela slušný potok v jinak vyschlém údolí. Zdálo se, že vyvěral ze země někde na východním svahu.“ „Výborně. Jsem s vámi zajedno, chcete-li říct, že jde o boční výtok z Taitova bazénu.“

Podívejme, jaký chytrý čertík se z vás vyklubal.“

„Jen těžím z vašeho génia.“ Skromně sklopila oči a pohlédla na něho přes řasy. Posmívala se mu trošičku, ale přes dlouhé husté a vzhůru zatočené řasy svítila z hloubky medově zbarvených panenek drobná zlatá světýlka a pohled na ně zblízka Nicholase vzrušoval. Vstal a pobídl ji: „Proč se nejdeme podívat?“ Nicholas odešel pro brašnu s fotoaparátem a další potřebné vybavení. Když se vrátil, nebyla již Royana sama. „Vidím, že se chystáte vzít svého maskota s sebou,“ poznamenal rezignovaně. „Jen pokud se neukážete dostatečně tvrdý a nezaženete ho.“ Usmála se povzbudivě na Tamreho, který stál u svého idolu v extázi s připitomělým úsměvem a kýval hlavou mezi svěšenými rameny. „Nu dobrá,“ poddal se bez boje, „ať tedy jde ten malý ďábel s námi.“ Tamre před nimi poskakoval po cestě a jeho ušmudlaná shamma se mu pletla mezi vyzáblá lýtka. Donekonečna opakoval jakýsi zpěvný žal v amharštině a co chvíli se ohlédnutím ujišťoval, že Royana jde stále za ním. Cesta začala strmě stoupat a oblující polední vedro se stávalo nesnesitelným. Na Tamreho, jak se zdálo, nemělo žádný vliv. Zato zbývající dva poutníci došli k místu, kde se vyléval do údolí bystrý potok, utrmáceni a s košilemi promáčenými potem. S povděkem spočinuli ve stínu akácie a Nicholas pátral dalekohledem ve stráni nad nimi. „Jak se mu vede poté, co jsem ho málem naučila plavat?“ „Je vodotěsný. Pan Zeiss se vyznamenal.“ „Co je tam nahoře zajímavého?“

„Celkem nic. Křoví je příliš husté. Bohužel nezbývá než se tam vydrápat pěšky.“ Zvedli se ze stínu a v plném slunci šplhali nahoru. Potok skákal dolů v řadě drobných vodopádů zakončených nevelikým jezírkem vyhlodaným ve skále. Tam, kde kořeny keřů dosáhly k životodárné vodě, obalovala jejich trnité větve záplava svěží zeleně. Nad jezírky předváděly svůj letový den roje černožlutých motýlů a na mechem porostlé hraně patroloval černobílý kompas; ocásek mu poskakoval nahoru a dolů v přesných intervalech jako raménko metronomu. Uprostřed výstupu zastavili u jednoho takového jezírka, aby si odpočinuli. Nicholas srazil kloboukem jako plácačkou žlutohnědou luční kobylku a hodil ji na hladinu. Proud unášel cukající se hmyz k výtoku, když se náhle odlepil ode dna dlouhý tmavý stín. Voda zavířila, jako světelné prasátko zabliklo stříbrné břicho a kobylka zmizela. „Měl nejmiň deset liber,“ bědoval Nicholas. „Proč já nešťastník nevzal prut?“ Tamre přikrčený za Nicholasem náhle napřáhl ruku vzhůru a držel ji tam. Téměř ve stejný okamžik mu na prst usedl jeden z motýlů. Seděl tam jako na bidélku a zvolna provětrával sametově černá a žlutá křídla. Hleděli na něho překvapeně. Vypadalo to, jako by motýl poslechl Tamrovy němé výzvy a přijal pozvání. Tamre se hihňal a nabídl krasavce Royaně. Když napřáhla ruku, přenesl motýla jemně na její dlaň. „Děkuji, Tamre. To je nádherný dar. A teď můj dar tobě. Dám mu zase volnost.“ Našpulila rty a něžným fouknutím přiměla motýla k odletu.

Pozorovali, jak stoupá vysoko nad hladinu, a Tamre radostí tleskal rukama a šťastně se šklebil. „Podivné,“ zamyslel se polohlasně Nicholas. „Zdá se, že má neobyčejný cit pro všechno živé. Myslím, že se opat Jali Hora nesnaží příliš ho převychovávat a nechává ho dělat, co mu jeho prosté instinkty kážou. Zvláštní zacházení s duší skřítka, která slyší své melodie a tančí podle nich. I když nerad, musím přiznat, že se mi ten mládenec začíná líbit.“ Pramen bystřiny ležel ještě o padesát stop nad nimi. Tyčila se tam drobná skalka z červeného pískovce a z malé jeskyně na jejím úpatí voda vyvěrala. Vstup zarůstalo husté trní a Nicholas se vkleče pokoušel křoví rozhrnout a podívat se dovnitř. „Co tam vidíte?“ nedočkavě se doptávala Royana. „Nic moc. Je tam tma, ale jak se zdá, jeskyně pokračuje dál do nitra skály. „Vy se tam při svých rozměrech stěží dostanete. Neměla bych to zkusit já?“ „Je to dobré místo pro vodní kobry. Bude tu dost žab, aby pohodlně vyžily. Chcete tam ještě?“ „Nikdy jsem neřekla, že chci.“ Posadila se a rozvazovala šňůrky od bot. Poté vlezla do vody. Sahala jí do půl stehen a Royana s potížením postupovala proti proudu. Před nízkou klenbou jeskyně se musela sehnout až do pasu. Z hloubky se nesl její hlas. „Strop se snižuje,“ „Opatrně, drahé děvče. Žádné riskování.“ „Byla bych raději, kdybyste mě nenazýval drahé děvče.“ Její hlas tlumeně rezonoval ve stísněném prostoru. „Dobře. Jste sice obojí, dívka i drahá. Co kdybych vás tituloval mladá paní?“ „Ani to ne. Jmenuji se Royana.“ Chvilí bylo ticho a pak se ozvala znovu. „Dál je to i na mě příliš. Prostor se zužuje do jakési štoly.“ „Štoly?“ divil se. „Ano, je to zhruba hranatý otvor.“ „Myslíte, že to udělali lidé?“ „Těžko říct. Voda z toho stříká jako z vodotrysku. Pěkná sprcha.“ „Co sekání? Žádné stopy po nástrojích?“ „Nic. Je to kluzké a vyhlazené vodou. A také porostlé mechem a řasami.“ „Prošel by tím člověk? Myslím, kdyby tam netekla voda.“ „Pokud by to byl Pygmej nebo trpaslík.“ „Nebo dítě?“ „Jo, nebo dítě,“ souhlasila. „Ale kdo by tam posílal děti?“ „Ve starověku používali děti-otroky často. Taita nemusel být výjimka.“ „To mi neříkejte. Rozbíjíte mi dobré mínění o Taitovi,“ řekla a couvala ven ze vchodu jeskyně. Ve vlasech se jí zachytily kousky kapradin a mechu a od pasu dolů byla mokrá. Podal jí ruku a pomohl na břeh. Přes mokré kalhoty se zřetelně rýsovaly křivky jejích hýždí. Musel si poručit, aby nehleděl příliš dlouho. „Takže váš závěr je takový, že je to dílo přírody a ne tunel zhotovený člověkem?“ „To jsem neřekla. Tvrdila jsem jen, že si nejsem jistá. Můžete mít pravdu, mohly to vykopat děti. Nakonec ještě za průmyslové revoluce děti pracovaly i v dolech.“ „Znamená to, že tunel nelze prozkoumat z tohoto konce?“ „To je nemožné,“ odpověděla rozhodně. „Voda vyvěrá pod velkým tlakem. Snažila jsem se posunout ruku proti proudu, ale neměla jsem dost síly.“ „Škoda! Doufal jsem v nějaký nevyvratitelný důkaz nebo alespoň další indicii.“ Sedl si a něco hledal v ruksaku. Hleděla nechápavě na malý černý předmět. Otevřel víčko. „Aneroid,“ vysvětloval. „Každý slušný navigátor by měl mít podobný.“ Chvilí si ho prohlížel a studoval dělení stupnice. „K čemu se to hodí?“ Zvědavost na sebe nedala čekat. „Rád bych věděl, je-li tento pramen níže než hladina v Taitově bazénu. Pokud ne, pak ho můžeme škrtnout ze seznamu podezřelých.“ Vstal. „Pokud jste tady skončila, můžeme jít.“ „Kam?“ „Kam jinam než k Taitovu bazénu. Potřebujeme odečíst barometrický tlak také tam a z rozdílu stanovit nadmořskou výšku obou míst.“ Když Tamre zvěděl, kam mají namířeno, ukázal jim zkratku, a tak cesta od pramene k Taitovu bazénu netrvala ani dvě hodiny. Při odpočinku Royana poznamenala: „Tamre asi tráví většinu času touláním po okolní krajině. Zná kdejaký chodník a stezku zvěře. Je výborný průvodce.“ „Přinejmenším lepší než Boris,“ přitakal Nicholas. Vytáhl barometr a přečetl údaj. „Vidím, že jste sám se sebou mimořádně spokojený,“ konstatovala Royana, pozorující jeho tvář při práci s měřidlem. „Je také proč,“ odpověděl. „Když odečteme sto osmdesát stop na výšku útesu pod námi a dalších padesát stop na hloubku bazénu, pak nám zbývá ještě sto stop, o které je tady nátok výše než výtok v jeskyni na druhé straně hřebenu.“ „To znamená?“ „To znamená, že je docela možné, že jde o jeden a tentýž tok.“ „Jak to pro všechno na světě mohl Taita zvládnout?“ divila se. „Jak se dostal na dno bazénu? Řekněte vy, zázrak mezi inženýry, jak byste to udělal?“ Pokrčil rameny, ale Royana naléhala dál. „Musí přece existovat nějaký ověřený způsob, jak dělat podobné věci, jak pracovat pod vodou. Jak se budují pilíře mostů nebo základy přehrad nebo - nebo jak sám Taita postavil stolu pod hladinou Nilu, aby mohl měřit jeho průtok? Pamatujete snad na popis vodoměru z Řeky bohů?“ „Běžnou technikou je postavit ochrannou přehradu - keson,“ řekl Nicholas jen tak mimochodem a hned nato zaraženě pohlédl na Royanu. „Přisahám, vy ale dovedete úžasně hecovat. Přehrada! Co když ten syčák Taita přehradil celou řeku!“ „A to by bylo možné?“ „Začínám věřit, že u Taity je možné všechno. Bezpochyby měl k dispozici neomezené zdroje pracovní síly, a když dokázal vybudovat vodoměr na Nilu v Asuánu, pak musel docela dobře rozumět principům hydrodynamiky. Koneckonců, staří Egyptané naprosto záviseli na pravidelných záplavách Nilu a na zvládnutí povodní. Z toho, co už o tom muži víme, zdá se to docela pravděpodobné.“ „Jak si to ověříme?“ „Najdeme zbytky jeho hráze. Přehradit Danderu nebyla maličkost a pravděpodobnost, že objevíme nějaké pozůstatky, je velká.“ „Kde asi řeku přehradil?“ ptala se dál vzrušeně. „Nebo ještě jinak. Kde byste postavil hráz vy, pokud by volba ležela na vás?“ „Existuje jedno přirozené místo vhodné k tomuto účelu,“ odpověděl bez váhání. „Tam, kde cesta odbočuje do údolí a řeka padá do rokle.“ Jako na smluvený signál otočili současně hlavy proti proudu Dandery. „Na co tady čekáme?“ divila se a vyskočila. „Jdeme se podívat.“ Jejich nadšení bylo nakažlivé a Tamre se jen uculoval, když hopsal před nimi po chodníčku. Vrátili se mezi keři a kolem pramene do údolí a pokračovali nahoru zpátky k řece. Když stanuli nad vodopády tam, kde se Dandera bezhlavě řítí do jícnu rokle, do posledního úseku své jankovité pouti k Nilu, slunce už zmírnilo polední ofenzívu. „Kdyby Taita postavil hráz zde -“, „Nicholas rozmachem ruky ukázal na ústí rokle, „mohl odklonit tok dolů do údolí.“ „Vypadá to nadějně,“ jásala. Tamre, který nerozuměl ani za mák z toho, co si povídají, se rozhlížel s ní, potěšený její radostí. „Chtělo by to nivelační přístroj - zaměřit skutečný spád terénu kolem. Samotný pohled velmi klame. Ale i pouhým okem to vypadá nadějně, jak jste ráčila poznamenat.“ Zastínil si dlaní oči a pohlédl na skály po obou březích nad vodopádem. Rozeklané strmé útvary vápence tvořily vstupní bránu vodopádu; mezi nimi

řeka opouštěla hranu a s hukotem mizela v hloubce. „Rád bych vylezl trochu výš a obhlédl terén z nadhledu. Nechcete se mnou?“ „Zkuste mě dohonit,“ provokovala a začala lézt první. Skála byla neuvěřitelně lámavá a vápenec se místy nebezpečně drotil. Nahoře, na vrcholu východního portálu, je však odměnila nádherná vyhlídka. Přímou na sever strž vybíhala strmou stěnou s rozervanými ochozy cimbuří a říms. V dálce za nimi se v oparu rýsovaly hory pohorí Choke a jeho štíty, modré jako peří volavčích křídel, visely zapíchnuty do jasnější a čistší modři afrického nebe. Kolem dokola se rozprostírala divočina vnějšího koryta Nilu nekonečná změť hřebenů a skalních žeber nejrůznějších barevných odstínů. Od popelavých tónů k bílé a jinde zase černé jako buvolí srst nebo červené jako krev. Keře podél řeky svítily zelení, jedova tou agresivní zelení mamby, zatímco dále od řeky šedly spálené výhni. Dlouhé kostnaté hřebeny rozlámaných pahorků vytvářely přísné pozadí pro staré, suchem trpící stromy, jejichž zmučené zčernalé větve marně prosily oblohu o trochu vláhy. „Obraz zkázy,“ šeptla Royana, když se rozhlédla kolem. „Nezkrotné a nezkrocené. Žádný div, že Taita zvolil toto místo. Musí odpuzovat každého narušitele.“ Chvilí stáli mlčky ohromeni velkolepostí scény, ale jakmile se trochu zotavili z výstupu, vrátil se jim zájem o jeho účel. „Nyní si můžeme udělat jasný obraz o situaci,“ ukázal Nicholas dolů. „Zde se údolí jednoznačně dělí a přirozený spád níže je naprosto zřetelný. Tam, od kraje rokle až sem, do místa pod námi, je řeka nejužší. Vytváří jakési hrdlo - přirozené místo pro hráz.“ Otočil se a ukázal dolů, vlevo od skály, na které stáli.

„Nebylo zapotřebí mnoho, aby se řeka vylila do údolí. A jakmile byl Taita s dílem hotový, ať už v rokli podnikal cokoliv, stačilo udělat dokonce ještě méně - probořit hráz a nechat vodu téci původním směrem.“ Tamre, naprosto nechápaje podstatu jejich vzrušení, střídavě hleděl z jednoho na druhého a jeho tvář jako pitvorné zrcadlo odrážela každý výraz Royanina obličej. Když kývla hlavou, kývl také, zamračila se, udělal totéž, a sotva se usmála, křenil se šťastně hubu od ucha k uchu. „Je to přece jen velká řeka,“ zakroutila pochybovačně hlavou a Tamre jako opičák otočil hlavou ze strany na stranu a tvářil se moudře. „Jakou technologii asi použil? Sypanou zemní hráz určitě ne.“ „Egyptané stavěli hliněné zavodňovací kanály a hráze pro zavlažování ve velkém počtu,“ uvažoval Nicholas. „Na druhé straně tam, kde měli k dispozici kámen, uměli ho využít dokonale. Byli to zkušení kameníci. Stála jste přece v lomech v Asuanu.“

„Pravda, půdy je tady poskrovnu,“ pokynula rukou, „zato kamení habaděj. Jsme tu jako v geologickém muzeu. Najdete tu druhy kamene, jaké si jen můžete přát.“ „Souhlasím s vámi,“ řekl Nicholas. „Taita by využil spíše zděné konstrukce s kamennou výplní než hliněnou hráz. Takový typ hrází se v Egyptě stavěl už dlouho před ním. Pokud se tak stalo, máme šanci nějaké pozůstatky najít.“ „Fajn, rozveďme tu hypotézu. Taita vybudoval hráz z kamenných kvádrů a znovu ji zbořil. Kam se potom poděl stavební materiál?“ „Měli bychom začít hledat zde,“ odpověděl. „Tady v ústí rokle a pak odtud dolů po proudu.“ Začali slézat dolů. Tamre hledal pro Royanu nejschůdnější cestu, zastavoval, kdykoliv odpočívala, ale vzápětí ji posuňky zval k následování. Sestoupili do hrdla údolí a rozhlíželi se kolem. „Jak mohla být hráz vysoká?“ začala otázkou Royana. „Ne příliš. Ale musím opakovat, že přesnou odpověď bych mohl dát až po zaměření. Vylezl kousek stranou nahoru na útes, dřepel na bobek a otáčel hlavou hned do údolí a hned zase zpátky ke hraně vodopádu. Třikrát změnil polohu a vždy povylezl o kousek výš, až se dostal ke zrádnému srázu nad vodou. Zdálo se, že ho výsledek pozorování uspokojil, a volal dolů. „Řekl bych, že koruna hráze sahala až sem, kde stojím. Hádám do výše nějakých patnácti stop.“ Royana se dole na břehu otočila a přivřeným okem měřila vzdálenost k protilehlému vápencovému portálu na druhé straně řeky.

„Přibližně sto stop napříč,“ volala. „Spousta práce, což o to,“ souhlasil, „ale nic nemožného.“ „Taita nebyl z těch, co se lekali velikostí nebo obtíží.“ Přiložila ruce k ústům, aby ji lépe slyšel. „Když už jste tam nahoře, nevidíte nějaké známky činnosti? Taita musel hráz nějak ukotvit do skály.“ Prohledával místo pečlivě a dostal se až nad samotný vodopád, ale dál již nemohl. Slezl proto dolů k Royaně a Tamremu.

„Nic?“ zklamaně se zeptala Royana. Zavrtěl hlavou. „Ne, ale po pravdě, co můžeme očekávat, že zbude po čtyřech tisíciletích? Ty skály byly po celý ten čas vystaveny větru a dešti. Myslím, že bude lépe se poohlédnout po kamenných blocích, ze kterých byla hráz postavena a které musela voda po protržení odnést dolů. Cestou do údolí objevila Royana kus kamene, který se tvarem lišil od ostatních. Velikostí připomínal silnější stavební panel. Přestože byl do půlky zarostlý v půdě, roh nekryté části plochy měl zřetelně pravé úhly. Zavolala Nicholase. „Podívejte se,“ poklepal pyšně na kámen. „Co si o tom myslíte?“ Sešplhal k ní dolů a přejel rukou volný roh plotny. „Možná ano, ale abychom si byli jistí, museli bychom najít stopy po dlátě, kterým staří kameníci načínali lom. Vysekali nejprve do kamene díry a pak ho klíny rozštíplí.“ Oba pečlivě prohlíželi povrch kamene, a třebaže Royana našla něco, co vypadalo jako zvětralá rýha po starověkém nástroji,

Nicholas té možnosti nedával větší pravděpodobnost než čtyři ku desíti. „Je už dost pozdě,“ chtěl ji odtáhnout od nálezu, „a máme před sebou pěkný kus cesty.“ Prohledali dno údolí ještě půl kilometru níže a pak Nicholas průzkum definitivně ukončil. „Ani ta největší povodeň by neodnesla nějaký kamenný kvádr tak daleko. Raději se vraťme a podívejme se, jestli něco nenajdeme pod vodopádem při ústí strže.“ Šli zpět k hornímu vodopádu na Dandefe. Nicholas nahlížel dolů. „Není tak hluboký jako ten níže. Hádám, že nemá ani sto stop.“ „Myslíte, že se vám tady podaří slézt dolů?“ zeptala se Roayana pochybovačně. Z hloubi jim do tváří vylétala oblaka vodní tříště a museli na sebe křičet, aby se vůbec dorozuměli. „Bez lana ne. A bez několika silných mužů bych se stejně nedostal zpátky nahoru.“ Dolezl na samý kraj a dalekohledem si prohlížel kotel. Mezi množstvím menších kamenů omletých vodou uviděl několik balvanů s mnohem většími rozměry. Některé z nich byly hranaté a při troše představivosti se o jednom nebo dvou dalo tvrdit, že jejich hrany kdysi svíraly pravé úhly. Bohužel, jejich povrch byl vyhlazen a leskl se smáčený sprškami vody. Navíc byly kameny z větší části ponořeny a co chvíli je zahalila vodní mlha.

„Odtud shora můžu s určitostí tvrdit jen to, že jsou to kameny. A abych řekl pravdu, nijak se mi dolů nechce - a dnes už v žádném případě.“ Royana se posadila vedle něho a přitáhla si kolena k bradě. Byla zklamaná. „Nemáme nic, co by nám dalo jistotu, zdali Taita přehradil řeku, nebo ne.“ Úplně samozřejmě ji vzal kolem ramen, aby ji utěšil, a ona se po chvíli váhání poddala a naklonila se k němu. Mlčky hleděli dolů do rokle. Potom se ale pomalu odtáhla a vstala.

„Myslím, že bychom měli vyrazit k táboru. Jak je to daleko?“ „Nejmíň tři hodiny.“ Vstal také. „Máte pravdu, dojdeme do tábora za tmy a dnes v noci nemůžeme spoléhat na měsíc.“ „Je s podivem, jak dokáže zklamání unavit,“ řekla a protáhla se. „Mohla bych si klidně lehnout a spát tady na Taitově kamenné desce.“

Odmělčela se a pohlédla znovu na kámen. „Níku, kde je vzal?“ „Kde vzal co?“ odpověděl pobaveně. „Cožpak nechápete? Začali jsme u špatného konce. Zkoušeli jsme objevit, kde jsou kameny z přehrad. Ráno jste vzpomínal lomy v Asuánu. Neměli jsme se raději starat o to, kde vzal materiál na stavbu, a teprve pak, co se s ním stalo?“ „Lom!“ vykřikl Nicholas. „U všech všudy, vždyť vy máte pravdu. Začátek, ne konec! Měli jsme hledat lom, ne zbytky přehradní zdi.“ „Kde začneme?“ „Doufám, že mi to poradíte vy,“ zasmál se hlasitě a jako ozvěna zaznělo Tamreho zajímkavé skřehotání. Oba na něho současně pohlédli. „Měli bychom začít u Tamreho, našeho věrného průvodce,“ řekla Royana a vzala ho za ruku. „Poslouchej, Tamre. Poslouchej dobře!“ Poslušně zvedl hlavu, oddaně jí zíral do tváře a s viditelným úsilím sháněl dohromady jako ovečky své roztoulané myšlenky. „Hledáme místo, odkud pocházejí hranaté kameny.“ Tamre se tvářil tajemně, a tak to zkusila jinak. „Kdysi dávno byl muž, který lámal kameny ve skalách. Někde tady blízko po něm zůstala velká díra. Snad tam ještě pořád leží nějaké hranaté kusy kamene.“ Náhle se chlapcova tvář rozzářila blaženým úsměvem. „Ježíšův kámen!“ vyhrkl ze sebe šťastně. Vyskočil na nohy a táhl ji za sebou. „Já sám ti ukážu Ježíšův kámen.“ „Počkej, Tamre!“ prosila. „Ne tak rychle.“ Vše marné, Tamre nepolevil a při běhu začal zpívat jakýsi amharský žalm.

Nicholas, který šel za nimi usledlejším krokem, je dohonil teprve o čtvrt míle níže. Našel Tamreho na kolenou čelem ke skalní stěně, oči pevně zavřené. Royana klečela vedle něho. „Co to tady provádíte?“ divil se Nicholas. „Modlíme se,“ odpověděla stručně. „Tamrův příkaz. Musíme se pomodlit, než půjdeme k Ježíšovým kamenům.“ Odvrátila se od Nicholase, zavřela oči, vroucně sepjala ruce před obličejem a začala se tiše modlit. Nicholas chvíli stál a pak popošel k nedalekému balvanu. „Uškodit to v žádném případě nemůže,“ zabručel, posadil se a čekal. Tamre znenadání vyskočil a dal se do podivného jankovitého tance. Mával rukama a křepčil dokola, až zvedal ze země prach. Konečně se zastavil a zpěvně oznámil: „Hotovo. Můžeme jít k Ježíšovu kameni.“ Vzal Royanu za ruku a vedl ji ke stěně. Znenadání zmizeli Nicholasovi z očí, jako by se rozplynuli. Zůstal zaraženě stát. „Royano! Kde jste? Co se to, ksakru, děje?“ „Tady, Níku. Pojďte za námi!“ Přistoupil ke skále a vykřikl překvapením: „Ztracené! Tohle bychom sami nenašli ani za rok.“ Hluboký skalní záhyb dokonale maskoval vstup do stěny. Vešel do úzkého průchodu a obhlížel převísle boční zdi soutěsky, která ho po třiceti krocích dovedla do jakéhosi amfiteátru pod širým nebem. Kotel měl šířku nejmíň třiceti metrů a už při běžném pohledu bylo zřejmé, že jeho stěny tvoří tatáž krystalická břidlice s vrostlou slídou, z jaké byl kámen, který našla Royana po cestě do údolí.

Nebylo pochyb, že prostor byl vysekán ve skále, kterou tvořily vrstvy horniny vybíhající až do její koruny. Rovné plochy mezer po vylámaných deskách končily hlubokými pravoúhlými stupni. Při úpatí stěn se v puklinách uchytily keře a nízký podrost, ale střed dna, posetý kusy opracovaných kvádrů, zůstal téměř bez vegetace. Nález ho tak překvapil, že nemohl najít slov. Jen stál u vchodu a pomalu otáčel hlavou, jak byl neschopen uvěřit svým očím. Tamre zavedl Royanu doprostřed lomu, kde osamoceně ležela jedna velká deska. Byla perfektně opracovaná, rohy do pravých úhlů, zřejmě připravená k transportu nahoru údolím. „Toto je Ježíšův kámen!“ zpěvně oznámil Tamre, padl na kolena u desky a stáhl Royanu vedle sebe. „Ježíš mě sem dovedl. Když jsem tu byl poprvé, stál na tomto kameni. Měl dlouhý bílý vous a laskavé smutné oči.“ Pokřičoval se a spustil další žalm, v jehož rytmu se střídavě ukláněl a kýval. Nicholas, který potichu přišel za nimi, uviděl, že Tamre své svaté místo pravidelně navštěvuje.

Ježíšův kámen, jeho soukromý oltář, byl plný dojemných malých obětí, ležících bez ladu a skladu tam, kde je položil. Ze starých láhví od teje a jiných z hlíny pálených nádob, většinou rozbitých, trčely porůznu kytice dávno uschlých květin. Mezi nimi ležely různé poklady, které Tamre našel a přinesl na svůj oltář: želví krunýře a dikobrazí ostny, neuměle vyřezaný kříž ze dřeva ozdobený klůckem barevné látky, náhrdelníky z fazolí a figurky zvířat a ptáků vymodelované z modrého říčního jílu. Nicholas v tichosti pozoroval ty dva, jak se modlí před primitivním oltářem. Hluboce ho dojímaly důkazy chlapcovy víry a jeho dětská důvěra, s jakou je sem přivedl. Royana konečně vstala, připojila se k Nicholasovi a společně pomalu obcházelí kolem stěn lomu. Mluvili málo, a to jen šeptem, jako by se nacházeli v chrámu nebo na jiném posvátném místě. Dotkla se zlehka jeho paže a ukázala na hranaté bloky stojící ještě na svých původních místech ve stěně. Neúplně oddělené od mateřské skály připomínaly plod spojený pupeční šňůrou, kterou dávní kameníci nestačili odstříhnout.

Viděli dokonalou ukázkou starověkých kamenických metod. Byly tu zachyceny nejrůznější fáze výrobního procesu, od úvodního vyznačení bloků kamenickými mistry, přes vysekané díry a klínování linií lomu až po hotová díla oddělená od stěny a připravená k transportu na místo použití. Když obešli celý areál, slunce již zapadlo a šero stínů se měnilo ve tmou.

Usedli na jeden z dokončených bloků a Tamre se jako štěně uvelebil u Royaniných nohou. „Kdyby měl ocas, určitě s ním začne vrtět,“ zasmál se Nicholas. „Nesmíme nikdy zradit chlapcovu důvěru a znevážit jeho posvátné místo. Vybudoval si tu vlastní soukromý chrám a pochybuji, že ho kdy ukázal živé duši. Slibte mi, že to budete respektovat za všech okolností.“ „To je to nejmenší, co můžu udělat,“ souhlasil a oslovil

Tamreho: „Udělalš moc dobrou věc, žeš nás přivedl k Ježíšovu kameni. Paní má z tebe velkou radost a já také.“ „Měli bychom už jít do tábora,“ připomněla Royana a pohlédla na kus volného nebe nad hlavou. Purpur a indigo večerní oblohy pohasínaly v posledních paprscích zapadajícího slunce. „Nezdá se mi to příliš moudré,“ namítal. „Noc bude bezměsíčná a někdo z nás by si mohl ve tmě snadno zlomit nohu. Něco takového se zde nedoporučuje. Může to trvat i týden, než se dostaneme k odpovídající lékařské pomoci.“ „Vy tu chcete nocovat?“ vyjekla překvapeně. „Proč ne? Ve chvíličky rozdělám oheň a také jsem vzal něco na večeři - přežijeme - takové věci jsem už dříve dělal víckrát, vždyť víte. A máte s sebou svého strážce, takže i vaše čest je v bezpečí.“ „Vskutku, proč ne?“ zasmála se. „Ráno můžeme prozkoumat lom daleko podrobněji.“ Vstal, aby nasbíral dříví na oheň, ale zastavil se po několika krocích a pohlédl k

tmavnoucí obloze. Zaslechla také ten nyní již dobře známý rytmický svist. „Helikoptéra od Pegasů,“ vysvětloval celkem zbytečně. „Rád bych věděl, kčertu, co tu hledají v tuto hodinu?“

Společně zírali do narůstající temnoty nebe na navigační světla stroje přelétajícího tisíc stop nad nimi. Zelené, červené a bílé záblesky rychle zmizely na jihozápad, směrem ke klášteru.

Posadili se k malému ohni, který Nicholas rozdělal v rohu nejbližší k východu z lomu, a rozdělili jídlo - suchou stravu nouzového balíčku - na tři rovné díly. Užíbovali sousta a zapíjeli je sladkým a lepkavým koncentrátem z tablet, které Nicholas rozpustil v polní láhvi. Po stěnách lomu bloudily strašidelné stíny vrhané plameny, a když lelek někde ve výklenku vysoko na skále vykřikl svůj zpěvný pozdrav na dobrou noc, znělo to tak evokativně a děsivě, až se Royana zachvěla a přitiskla se blíž k Nicholasovi. „Ráda bych věděla, jestli Taita tam na druhé straně bytí sleduje náš pokrok,“ pronesla. „Mám takový pocit, že jsme ho nyní trochu vyděsili. Vyluštili jsme první část hádanky, kterou nám připravil, a já se vsadím, že nepočítal s tím, že se to někomu podaří tak dobře.“ „Až se dostaneme na dno Taitova bazénu, to se ten starý ďábel teprve nakrkne. Co čekáte, že tam dole najdeme?“ „Váhám to vyslovit,“ odpověděla. „Řeknu to, a přivolám smůlu.“ „Nejsem pověřivý. Aspoň ne moc. Můžu to pojmenovat za vás?“ nabídl se. Zasmála se a přikývla. „Doufáme, že najdeme vchod do hrobky faraona Mamose. pádné další indicie, hádanky a falešná lákadla, ale pravý nefalšovaný hrob.“ Sepjala ruce. „Kéž vás Bůh vyslyší!“ Hned nato zvažněla. „Co myslíte, jakou máme šanci? Myslím, jestli najdeme hrob neporušený.“ Pokrčil rameny. „Snad vám to někdy řeknu, až se dostaneme na dno bazénu.“ „Jak to miníme udělat? Vyloučil jste možnost použití kyslíkového přístroje.“

„Nevím,“ odpověděl upřímně. „Prostě to v tomto okamžiku nevím. Možná bychom tam mohli sestoupit ve skafandru.“

Mlčela a uvažovala o zdánlivé neproveditelnosti příštího úkolu.

„Radujte se!“ objal ji kolem ramen; neudělala nic proto, aby se vymanila z jeho objetí. „Plyne z toho jeden závěr: jestli Taita takhle tížil přístup nám, pak to také platilo pro všechny, kteří se o to pokusili před námi. Myslím, že pokud tam dole hrobka skutečně je, žádný vykradač hrobů nás zatím nepředběhl.“ „Jestli vchod do hrobky opravdu vede ze dna bazénu, pak je jeho popis ve svítcích záměrně zavádějící. Než se informace dostala až k nám, zkreslil ji Taita, po něm Duraid a nakonec Wilbur Smith. Na nás teď je, abychom prošli tím labyrintem úmyslných desinformací.“ Znovu zavládlo na chvíli ticho a Royana se zasmála do ohně. Tváře jí zářily očekáváním. „Ach, Niku! Je to tak vzrušující výzva.“ Hned nato jí hlas poklesl o oktávu. „Ale existuje vůbec způsob? Je možné se tam dostat?“ „Uvidíme.“ „Kdy?“ „Až přijde čas. Ještě jsem o tom pořádně neuvažoval. Vše, co nyní s jistotou vím, je, že si to vyžádá pečlivou přípravu a hodně práce.“ „Ještě to nevzdáváte, vidíte?“ Potřebovala slyšet jeho ujištění. Věděla, že by na ten úkol nikdy sama nestačila. „Ještě vás neděsí potíže?“ Nicholas se usmíval. „Musím přiznat, že mě ani ve snu nenapadlo, že by nás Taita pozval na takhle ostrý hon.“

Představoval jsem si, že jednoduše odvalím kámen od vchodu a najdu vše nachystané jako na talíři. Něco na způsob, jako když Howard Carter vešel do hrobky Tutanchamóna. Ale mám-li odpovědět na vaši otázku, pak ano, děsí mě, do čeho jsem se nechal zatahnout, ale teď, u všech rohatých, teď už mě nic na světě nezastaví. Ve vzduchu cítím slávu a mé oči touží po lesku zlata.“ Zatímco hovořili, Tamre se schoulil do prachu na druhé straně ohně a přetáhl si shamma přes hlavu. Zřejmě příliš neodpočíval fantastické sny ho okrádaly o klidné spaní, neustále něco ze spánku blekotal a vykřikoval a co chvíli se blaženě usmíval. „Ráda bych věděla, co se děje v jeho ubohé poblouzněné hlavě, jaké zjevení v ní bloudí,“ zašeptala Royana. „Tvrdil, že zde v lomu spatřil Ježíše, a nemá pochyb, že skutečně věří, že ho viděl.“ Jak oheň dohořoval, podléhali ospalosti, hovořili čím dál tišeji a těsně předtím, než Royana usnula na Nicholasově rameni, zašeptala v polospánku: „Jestli je hrob faraona Mamose pod hladinou řeky, nebude jeho obsah zničený vodou?“

„Nechce se mi věřit, že by Taita stavěl přehradu - a jak tvrdí pracoval patnáct let na hrobce jen proto, aby záměrně zničil mumii svého krále a jeho poklady,“ odpovídal šeptem Nicholas a Royaniny vlasy ho šimraly na líci. „Ne, tím by překazil faraonovo vzkříšení na onom světě a obrátil vníveč veškeré své snažení. Myslím, že s tím vším Taita počítal.“ Přitiskla se k němu blíže a spokojeně vzdychla. O chvíli později dodal tiše: „Dobrou noc, Royano.“ Neodpověděla, jen pravidelně zhluboka dýchala. Usmál se a jemně ji políbil na vlasy.

Nicholas si nepamatoval, co ho probudilo. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že je v lomu. Měsíc nesvítíl, ale nízko nad zemí, veliké a těžké jako zralé hrozny, visely hvězdy. V jejich světle uviděl, že se Royana svezla a leží nyní na zemi vedle něho. Opatrně vstal, aby ji neprobudil, a poodešel stranou ulevit měchýři. Nápadné ticho noci neporušil jediný hlásek. Nic. Žádný překvapený výkřik ptáka v hnízdě, žádný zvuk prozrazující přítomnost nočního tvora. Skály rozehráté včerejším sluncem ještě vyzařovaly nahromaděné teplo. Náhle se znovu ozval zvuk, který Nicholase vzbudil. Slabé vzdálené staccato, které ozvěna roznesla po skalách, že nebylo možné poznat, z kterého směru přichází. Nebylo pochyb o původu zvuků. Slyšel vzdálenou střelbu automatické zbraně a mohl by přísahat, že jde o útočný samopal AK-47.

Žádná dlouhá dávka, jen krátké série tří výstřelů, způsob, který vyžaduje cvik a zkušenost. Člověk, který střílel, nebyl žádný začátečník. Otočil na zápěstí hodinky tak, aby fosforeskující ciferník zachytil světlo hvězd. Bylo pár minut po třetí ráno. Stál ještě dlouho a poslouchal, ale střelba se už neopakovala. Vrátil se k Royaně a uleh vedle ní. Spal však jen na půl ucha, co chvíli se probouzel a znovu naslouchal do noci, neuslyší-li výstřely. Sotva svítání vyslalo na východní oblohu první žluté a oranžové zvědy, probudila se i Royana. Dojedli zbytky nouzového balíčku a Nicholas jí vyprávěl, co ho v noci vyrušilo ze spánku. „Nemohl to být Boris?“ zeptala se. „Třeba dostihl Meka a Tessay.“ „To bych velmi pochyboval. Boris odešel před několika dny. Měl by být dávno z doslechu i těch nejtěžších zbraní.“ „Kdo to potom podle vás byl?“ „Nemám tušení. Ale nelíbí se mi to. Musíme se vrátit do tábora, jak nejrychleji to půjde. Jen se ještě znova trochu porozhlédneme po lomu. Pak už tu za daného stavu věci stejně nebude co dělat a vyrazíme domů k mamince.“ Jakmile bylo dostatek světla, spotřeboval Nicholas půlku filmu na dokumentaci lomu. Pro porovnání velikostí bloků ve stěně postavil před ně Royanu. Po chvíli se jí role statisty omrzela a začala se předvádět. Vylezla na nejvyšší z nich a pózovala pro kameru s jednou rukou za hlavou ve stylu Marilyn Monroe. Konečně vyrazili zpátky ke klášteru a v povznesené náladě přetřásali úspěch. V živé diskusi přeskakovali z jednoho tématu na druhé a vymýšleli

plány, jakým způsobem dál využít poslední úžasné nálezy. V době, kdy měli růžovou skálu pod strží, ráno již značně pokročilo. Po cestě od kláštera přicházela malá skupinka mnichů. Už z dálky bylo zřejmé, že se stalo něco nepříjemného; při žalostných litaních mnichů naskakovala husí kůže. Univerzální africké vyjádření žalu - zvěst o pohromě a smrti - nemohlo znamenat nic dobrého. Šli dál a viděli, jak si kvílící mnichové sypou prach z cesty na hlavu. „Co se děje, Tamre?“ ptala se Royana chlapce. „Jdi napřed a zjisti to!“ Tamre se rozběhl vstříc svým bratrům. Zůstali stát v hloučku uprostřed cesty a nářkem s hektickou gestikulací vysvětlovali Tamremu, co se přihodilo. „Vaši lidé v táboře,“ ječel Tamre, když přibíhal zpět. „Stalo se něco strašného. V noci přišli zlí muži. Mnoho služebníků je mrtvých.“ Nicholas popadl Royanu za ruku: „Jdeme!“ řekl rázně. „Zjistíme sami, co se tam děje.“

Poslední míli do tábora běželi. Kolem táborové kuchyně postával jiný hlouček mnichů. Nicholas lokty rozrazil jejich kruh a zůstal stát s nepříjemným pocitem v žaludku. Pot na čele ho rázem začal chladit. Pod bzučícím oblakem much ležela v krvi těla tři Borisových pomocníků a kuchaře. Ruce měli svázané za zády. Museli být zastřeleni vleže ranami zblízka. do týla. „Nedívejte se na to!“ varoval Royanu, když se přiblížila. „Nic pěkného na pohled.“ Royana nedbala jeho rad a postavila se za Nicholase. „Pane na nebesích! Pobili je jako dobytek na jatkách,“ vyjekla a málem začala zvracet. „Tak už víme, co znamenali noční střelba,“ odpověděl zasmušile a popošel dopředu, aby identifikoval mrtvé. „Kif ani Aly mezi nimi nejsou. Kde jsou ti dva?“ Zvýšil hlas a volal arabsky přes zástup mnichů. „Kife, Aly, kdepak jste?“ Jeden se stopařů se protlačil mezi přihlížejícími. „Tady jsem, effendi.“

Odpovídal rozechvělým hlasem a vypadal zničeně. Košili vpředu měl postříkanou krví.

Nicholas chytil muže za rameno, aby ho uklidnil. „Jak se to stalo?“ „V noci přišli lidé se zbraněmi, shufta. Začali střílet do chat, kde jsme spali. Jen tak, z ničeho nic, bez varování.“ „Kdo to byl a kolik jich bylo?“ dožadoval se Nicholas. „Nevím. Byla tma a byl jsem ospalý. Utekl jsem ihned, jak začala střelba. Byli to bandité, zabijáci, shufta. Hyeny a šakalové - neměli k tomu žádný důvod. Tito muži zde byli mými přáteli a bratry,“ začal vzlykat a po tváři mu stékaly slzy. Royana se odvrátila. Byla zděšená a bylo jí špatně. Odešla ke své chatě a zůstala stát ve dveřích jako zkamenělá. Chata byla vyloupená, obsah tašek vysypaný na podlaže, povlečení strhané z postele a matrace naházené v rohu místnosti. Jako náměsíčná vešla dovnitř a zvedla plátěnou kabelu, kam ukládala papíry a dokumenty. Obrátila ji dnem vzhůru; byla prázdná. Nebyly tam ani satelitní fotografie, ani mapy a kopie nápisů ze stély. I snímky, které Nicholas nasnímal polaroidem v hrobce, byly tytam. Naprosto nic.

Všechno pryč. Postavila lůžko na nohy a ztěžka usedla. Snažila se zastavit vír zmatených myšlenek. Byla otřesená a v šoku. Obraz zakrvavených, střelami roztrhaných těl se jí neustále vtíral do podvědomí a cítila, že není schopná se soustředit a souvisle uvažovat. Do chaty vtrhl Nicholas a rychle se rozhlédl. „Totéž udělali u mě. Puška je pryč a všechny moje papíry. Jediné štěstí, že jsem měl pas a cestovní šeky s sebou -“ Zarazil se, když uviděl prázdnou plátěnou tašku u

Royaniných nohou. „Oni sebrali i -“ „Ano!“ nečekala, až dokončí otázku. „Zmizel všechnen náš výzkumný materiál, dokonce i snímky z polaroidu. Díkybohu že jste měl u sebe alespoň nevyvolané filmy. Jde to pořád dokola. Stejně jako nedávno s Duraidem. Nejsme před nimi v bezpečí ani tady, v nejzapadlejším koutě světa.“ Hlas se jí chvěl, byla na pokraji hysterie. Vyskočila z postele a běžela k němu. „Bože, Niku, když si představím, co by se stalo, kdybychom se vrátili v noci do tábora.“ Objala ho a těsně se k němu přivinula. „Mohli jsme ležet na slunci jako tamti. V krvi a mouchy...“

„Uklidněte se, má milá. Žádné zmatené závěry. Mohla to být jen náhodná akce banditů.“ „Tak proč potom brali papíry? Jakou hodnotu mohly mít pro obyčejné shufta kopie nápisů a snímky? Kam letěla právě před útokem Pegasova helikoptéra? Šli po nás, Niku. Chtěli nás zabít stejně jako Duraida. Můžou se kdykoliv vrátit, a my jsme bezbranní.“

„Ano, v tom máte pravdu.“

Souhlasím, že jsme zde pěkně zranitelní. Bude rozumné ztratit se co nejdříve. V této chvíli stejně nemáme žádnou jinou možnost.“ Chytil ji za ramena a jemně s ní zatřpal. „Vzchopte se! Zkusíme z toho zmatku zachránit co se dá a hned vyrazíme nahoru k vozidlům.“ „Co bude s mrtvými?“ Odstoupila a s námahou zadržovala slzy. „Kolik našich lidí přežilo?“ „Aly, Salim a Kif se zachránili. Stihli z chat utéct hned, jak padly první výstřely. Řeknu jim, aby se připravili na cestu. Mluvil jsem s kněžími, postarají se o pohřeb apří první příležitosti nahlásí celou věc úřadům. Věří také, že útok byl zaměřen proti nám a že nebezpečí ještě neskončilo. Musíme pryč co nejrychleji.“ Za hodinu byli připraveni na cestu. Celé vybavení tábora a Borisovy osobní věci nechal Nicholas v péči Jaliho Hory. Mezci naložení jen lehce mohli postupovat rychle a Nicholas počítal s usilovným pochodem. Opat jim přidělil doprovod mnichů na cestu. „Pod ochranou kříže by vás napadl jen naprosto bezbožný člověk,“ ujistil je. V chatrči určené ke stahování našel Nicholas nepoškozenou suchou kůži dik-dika. Sbalil ji do ruličky, přivázal k nákladu na jednoho z mezků a ztenčená karavana se dala do pohybu. Tamre se vloudil mezi doprovodnou skupinu mnichů a držel se těsně za Royanou. Na první míli cesty je se zpěvy vyprovázela snad celá klášterní komunita. Blížilo se poledne a bylo vedro. Nehybnost vzduchu ještě zvyšovala obtíže pochodu. Skály kolem hltaly sluneční žár a vyplivovaly ho zpátky na pocestné plahočící se nahoru strmým závěrem údolí. Horko stíhalo vysušit pot hned poté, co vystoupil z pórů, a na kůži a oděvech zůstávaly jen bílé vzory vykrystalizované soli. Mezkaři, pohánění strachem, nasadili vražedné tempo. Šli za svými zvířaty a nutili je k maximálnímu výkonu pícháním do varlat klacky se špičatými konci. V půli odpoledne již měli trasu ranní cesty za sebou a znovu stanuli v místě pomyslné Taitovy přehrady. Nicholas s Royanou se na pár minut zastavili.

Potřebovali vydychnout a spláchnout sůl z tváří a krků. Stáli nad vodopádem a spěšně se loučili s roklí, ve které ležely všechny jejich naděje a sny. „Jak dlouho potrvá, než se sem vrátíme?“ ptala se teskně. „Nemůžeme si dovolit zůstat dlouho pryč,“ odpověděl. „Blíží se období dešťů a hyeny vyčenichaly stopu. Už po ní jdou. Odedneška je pro nás cenný každý den. Každá hodina, kterou ztratíme, může být rozhodující.“ Pohlédla dolů do propasti a tiše pravila. „Ještě jsi nevyhrál, Taito. Hra je stále otevřená.“ Obrátili se a společně vyšli za mezky směrem ke stěně velkého kaňonu. Tentokrát minuli obvyklé tábořiště u řeky a spěchali dál, dokud je tma nepřinutila zastavit. Nikdo se nezdržoval

stavbou stanů ani přístřešku. Pojedli placky chleba injera, máčené v omáče wat - večeři, kterou jim nabídli mniši. Nicholas s Royanou si ustlali vedle sebe na kamenité zemi a rance sejmuté z hřbetů zvířat jim posloužily za polštáře. Usnuli rychle těžkým bezesným spánkem. Říšího rána těsně po rozednění, než mezkaři naložili zvířata, stačili s Royanou vypít misku silné etiopské kávy. Pak vyrazili znovu na pochod. Když slunce ozářilo strmou stěnu před nimi, zdála se tak blízko, že by si na ni mohli sáhnout, a Nicholas poznamenal k Royaně, chvátající po jeho boku: „Při takovém tempu bychom mohli odpoledne stát pod hlavní stěnou a pak máme dobrou šanci dostat se na noc do jeskyně pod vodopádem.“ „Znamená to, že zkrátíme cestu o pár dní a zítra budeme nahoře u vozů?“ „Pravděpodobně ano,“ odpověděl. „Oddechnu si, až budeme venku z rokle.“ „Připadám si tu jako v pasti,“ dodala Royana při pohledu na kamenitou rozlámanou zem po obou stranách stezky, která je tlačila do úzkého údolíčka řeky Dandery. „Chvilí jsem přemýšlela, Niku,“ „Dobrá, poslechněme si vaše závěry.“ „Žádné závěry, jen samé znepokojující myšlenky. Předpokládejme, že někdo od Pegasů má naše snímky a kopie nápisů a dokáže jim porozumět. Jaká bude asi reakce, jakmile si uvědomí, jak daleko jsme se ve svém průzkumu dostali?“ „Nepříjemné myšlenky,“ souhlasil. „Ale na druhé straně, dokud nebudeme zpátky v civilizaci, nezbývá nám mnoho možností cokoliv podniknout. Ksakru, kdybych měl aspoň svoji rigbyovku. Sedíme jako hejno kachen na vodě, které nemůže odletět.“ Mezkaři a mniši byli zřejmě podobného názoru, protože nezmírnili krok ani na chvíli. Teprve kolem poledne si udělali kratičkou přestávku, aby napojili zvířata a uvařili kávu. Nicholas sebral triedr a začal stoupat do svahu. Neušel daleko, když uviděl Royanu, jak šplhá nahoru za ním. Počkal na ni. „Měla byste využít chvilky a odpočinout si,“ napomínal ji přísně. „Vyčerpání z horka není žádná vzácnost.“ „Nenechám vás chodit samotného. Chci vědět, co zamýšlíte.“ „Nic zvláštního, jen malinký průzkum. Měli bychom poslat dopředu zvěda a ne takhle naslepo letět po stezce. Pokud se dobře pamatuji z cesty sem, nejhorší terén nás ještě čeká. Bůhví do čeho můžeme vběhnout.“ Stoupali nahoru, ale pod hřebenem zůstali stát, protože je zastavil příkrý skalní převis. Nicholas si našel pod skálou vhodné pozorovací místo a dalekohledem prohlížel oba svahy údolí před sebou. Krajina vypadala tak, jak předpokládal. Blížili se k úpatí stěny velké prolákliny a terén se stával divočejším. Zvedal se jako volný oceán znervózněný blízkostí pevniny, o kterou se musí vzápětí rozbít. Stezka běžela těsně kolem řeky a nad úzkým pruhem země hrozivě visely fantastické skalní formace. Vítr a déšť je vymodeloval do strašidelných tvarů, které by mohly sloužit za vzor pro cimbuří hradu zlé čarodějnice v disneyovkách. V jednom místě se převis červeného pískovce přitiskl až k vodě a zmenšil mezeru mezi skálou a řekou na pouhou škvíru. Zdálo se, že naložený mezek nemá šanci protáhnout se tam bez toho, aby nespadl do vody. Když Nicholas nenašel nic podezřelého v údolí, zvedl dalekohled a prohlížel vršky útesu. Dole ze stezky zaznělo Alyho volání: „Pospěšte, effendi! Mezci jsou připraveni vyrazit!“ Nicholas mu zamával, ale pak znovu přiložil triedr k očím a pokračoval v obhlídce terénu před sebou. Kratičký záblesk světla, nepatrné zářivé bodnutí v očích, ho vyburcovalo k plné pozornosti. „Co je? Zahlédl jste něco?“ okamžitě reagovala Royana. „Nejsem si jistý. Asi nic,“ odpověděl, aniž přestal pozorovat místo, kde se záblesk objevil. Mohl to být odraz od vyleštěného kovu, čočky dalekohledu nebo hlavně pušky ostřelovače, uvažoval. Na druhé straně stejný efekt by měl kousek slídy nebo křemene, ale ten by byl chvíli stálý. Také aloe nebo jiné sukulenty mají listy lesklé natolik, že mohou odrazit sluneční světlo. Několik dalších minut nespustil dalekohled z očí. Aly se ozval znovu. „Rychle, effendi! Mezkaři nechtějí čekat!“ Vstal. „Je to v pořádku. Nic. Jdeme.“ Vzal Royanu za ruku, aby jí pomohl dolů. Slezli pár metrů, když shora ze skalní plotny zaslechl hluk padajícího kamení. Zastavil se a zadržel i Royanu. Oba zírali na obzor. Na hřebeni se náhle objevil pár spirálovitých rohů a pod nimi hlava statného samce antilopy kudu. Trubkám podobné uši mu trčely dopředu a okraj laloku se mu chvěl v horké termice vzduchu. Zvíře se zastavilo na samém okraji skály přesně nad místem, kde stáli, ale nespátlilo je. Kudu otočil hlavu a díval se směrem, odkud přišel. Slunce se mu zalesklo v oku. Z polohy hlavy a opatrného postoje se dalo vyvodit, že ho něco vyplašilo. Dlouhou chvíli stál bez hnutí a pak, aniž zpozoroval jejich přítomnost, hlasitě odfrkl a rychle zmizel za hřebenem. „Něco ho pořádně vylekalo.“ „Co?“ vyzvíдалa Royana. „Cokoliv. Vím já - třeba leopard,“ odpověděl a pohlédl dolů. Karavana mezků a mniců už vyrazila a pochodovala podél řeky. „Co budeme dělat?“ zeptala se Royana. „Chtělo by to prozkoumat terén před sebou - pokud bychom ovšem měli čas, který nemáme.“ Karavana se rychle vzdalovala. Věděl, že když se okamžitě nevydají za nimi, opozdí se příliš a zůstanou dlouho sami, neozbrojení a bez pomoci. Musel se rozhodnout okamžitě. „Jdeme!“ Vzal ji za ruku. Klouzali a klopytali dolů svahem. Na stezce se dali do běhu, dokud nedostihli závěr karavany. Teď když už byli zase součástí pochodového útvaru, mohl se Nicholas soustředit na pozorování skal kolem. Útes nad nimi se hrozivě nakláněl, až zastiňoval půlku oblohy. Hlučný proud řeky mařil jakoukoliv šanci zaslechnout nějaký jiný zvuk z okolí. Nicholas nemohl říct, že by se něčeho konkrétního obával. Býval vždy pyšný na to, jak dokázal vycítit nebezpečí dopředu. Tento šestý smysl mu už také několikrát zachránil život. Nazýval ho soukromým systémem předběžného varování. Dnes ale systém mlčel a neposílal mu žádnou zprávu. Odraz slunce, který zablýhl na skále, i chování kudu se dalo vysvětlit docela rozumně. Přesto byl stále jako na trní a nespustil oči z obrysu skály nad nimi. Nad okrajem převisu se mihla nějaká skvrnka. Zatočila se a padala dolů - ve vyhrátém vzduchu se vznášel suchý lístek. Malý bezvýznamný lísteček nepředstavoval žádné nebezpečí, ale Nicholas přesto dál bez většího zájmu sledoval jeho let. Hnědý lístek skončil svou spirálovitou pout' těsně u jeho tváře. Instinktivně zvedl ruku a chytil ho. Mnul ho mezi prsty a čekal, že zapraská a rozdrobí se, ale byl vláčný a jemný s téměř mastným povrchem. Otevřel dlaň, aby ho prozkoumal pečlivěji. Nebyl to lístek, ale útržek mastného papíru, hnědého a průsvitného. Náhle vnitřní varovací systém ožil a rozezvučel v něm všechny poplachové zvonky. Nebyla to pouhá absurdita přítomnosti průmyslově vyrobeného papíru v těchto končinách. Znal totiž jakost i texturu tohoto zvlášť ního druhu papíru. Přičichl k němu. Ostří čpavý zápach ho zaškrábal v nose. „Gely!“ vykřikl hlasitě. Gelignit, výbušná směs nitroglycerinu, střelné bavlny a dusičnanu Bodného, se dnes ve věku semtexu a jiných plastických výbušnin používá pro vojenské účely zřídka, ale stále nalézá uplatnění v důlním průmyslu při těžbě minerálů. Roubíky této trhaviny bývaly obvykle baleny do podobného mastného papíru. Před zasunutím rozbušky

kázala běžná praxe odtrhnout růžek papírového obalu a obnažit melasovitě hnědý povrch trhaviny. Sám s gelignitem dříve mnohokrát pracoval a nezapomněl na jeho ostrý zápach. Uvažoval rychle. Ten záblesk ve skalách mohl mít na svědomí drát nebo jakýkoliv jiný předmět, který někdo, kdo podminoval skálu před nimi potřeboval k práci. Pokud se nemýlí, pak ten člověk na ně čeká ukrytý nahoře ve skalách a připravený odpálit nálož. Lidská přítomnost mohla být docela dobře příčinou nervozity kudu. „Aly!“ zařval. „Zastav je! Vraťte se!“ Rozběhl se dopředu do čela karavany, ale v srdci cítil, že je již pozdě. Pokud je někdo nahoře, vidí každý jejich pohyb. Nicholas pochopil, že nemá šanci zastavit mezky, otočit je na úzké stezce a vrátit je do bezpečí dříve, než... Zarazil se a ohlédl zpátky na Royanu. Její bezpečí musí být jeho první starostí. Otočil se a běžel k ní. Chytil ji za ruku. „Pojďte! Musíme pryč ze stezky!“ „Co se vám stalo, Niku? Co to děláte?“ vzdorovala a pokoušela se vytrhnout ruku z jeho sevření.

„Později!“ utrl se na ni. „Teď mi musíte věřit.“ Táhl ji pár kroků, než se poddala a rozběhla za ním zpátky, odkud přišli. Neuběhli ani padesát metrů, když čelo útesu vybuchlo. První náraz tlakové vlny je málem porazil. Tlak bolestivě napadl jejich uši a hrozil roztrhnout jemné membrány ušních bubínků. Vzápětí se přes ně přehnala hlavní smršť detonace. Nebyl to osamocený výbuch, ale dlouhá valící se vlna nekonečných explozí, které se jako hřmění hnaly přímo nad jejich hlavami. Potáceli se ruku v ruce a nevěděli ani, kterým směrem běží. Nicholas zachytil Royanu a ve zklidňujícím objetí se pokoušel chránit ji vlastním tělem. Ohlédl se a uviděl, jak ze stěny útesu vyskakuje série trychtýřů, vysokých fontán prachu a kamení, připomínající taneční řadu ďábelských primabalerín v přísné choreografii samotného pekla. Přes hrůzu okamžiku si uvědomoval preciznost uložení a odpálení náloží. Zde se předváděl mistr mezi střelmisty. Vylétající sloupy trosek postupně padaly jeden po druhém a ve vzduchu zůstal jen prach, žlutošedá mlha rozplývající se ve spirálách proti čisté modři nebe. Na kratičký okamžik se zdálo, že je po všem. Pak se obrys útesu počal měnit. Nejdříve se skalní stěna začala pomalu odlupovat od podkladu. Nicholas viděl, jak se po stěně rozběhl praskliny rozvírající se jako hladová ústa. Vrstva skály sklouzávala v pomalém pohybu dolů jako hedvábná sukně při striptýzu obryně. Skála sténala a praskala a celé kamenné čelo se hroutilo do řeky hluboko pod ní. Nicholas zmrazený úděsnou podívanou cítil, jako by mu při explozi ochrnil mozek. Přinutit se myslet a jednat vyžadovalo nadlidské úsilí. Viděl, že střed exploze se nalézá dále nad stezkou, před začátkem karavany. Tamre i Aly byli právě v jejím čele, Royana s Nicholasem tvořili závěr. Útočník zřejmě čekal, až dojdou do samého epicentra výbušné pasti, ale musel ji spustit dříve, když je viděl utíkat po cestě zpátky. Došlo mu, že byli nějak varováni a snaží se uniknout. Přesto nevyklouzli úplně. Čekal je okrajový sesuv, který se zformoval nad nimi. Nicholas s Royanou v náručí zíral na padající skálu a jeho mozek jako by samočinně, bez přispění vůle běžel v režimu zoufalých propočtů. Sledoval v tupém údivu, jak ohromná lavina padajícího kamení zametá stezku před nimi, sbírá muže a mezky a nese je přes okraj břehu do vody. Polapila je jako hrůzný jazyk šileného monstra, a vzápětí je rozdrtila svými tesáky z červeného kamene. Zdálo se mu, že i přes rachot kamenného příboje slyší děsivé výkřiky zasypaných lidí a zvířat. Vlna destrukce se rozbíhala směrem k nim. Být blíže neměli by šanci stejně jako ostatní, ale pádem kamenné laviny po stěně se přece jen její destrukční energie poněkud rozptýlila. Přesto věděl, že před ní nemohou utéct a to, co se na ně valilo, bylo víc než dostatečně zničující. Nebyl čas na vysvětlování - zbývalo pár vteřin na akci. S Royanou v náručí skočil z břehu k řece. Téměř okamžitě ztratili kontrolu nad nohama a oba se začali kutálet dolů. Snad po deseti metrech jejich pád zmírnila a posléze i zastavila kamenná ostruha vybihající z řeky. Napůl v bezvědomí zatáhl Royanu do úkrytu pod výklenek skalky. Krčili se tam přitisknutí pevně k zemi. Přestali dýchat, když uviděli, jak se k nim řítí první kus skály. Skákal bláznivě jako šilený gumový míč gigantických rozměrů a nabíral rychlost. Narazil do jejich úkrytu silou, která roztrásla skalní blok tak, že se chvěl a rezonoval jako zvon katedrály. Vysoko k nebi nad jejich hlavy vystřelily úlomky kamene a vrtošivým letem končily svou dráhu na hladině řeky. Zvednuté vlny záutočily na oba břehy jako bouřlivý příboj. Ale to byl pouhý úvod pohromy, která se na ně řítila. Zdálo se jim, že na jejich útočiště padá půlka hor. Když se jednotlivé kamenné desky lámaly o hřbet ostruhy, přelétalo jim nad hlavami nekonečné množství drobnějších úlomků a štěpin, které vystýlaly zem kolem jejich úkrytu souvislou vrstvou šterku. Z té strany je úkryt nedokázal chránit a větší kameny po dopadu na zem před nimi zvedaly spršky drobných úlomků a oblázků. Dýchali vzduch plný jemného bílého prachu naplněného pachem síry. Nicholas se přitáhl k Royaně a snažil se ji chránit vlastním tělem. Kámen ho udeřil do spánku, až se mu zajiskřilo před očima a v uších mu zněly všechny zvony světa. Zatal zuby a potlačil impuls zvednout hlavu a podívat se nahoru. Cítil jen, jak se mu za pravým uchem rozlévá teplý pramínek. Plazil se mu po líci dolů jako živý tvor, a teprve když Nik ucítil v koutku úst kovově slanou chuť, uvědomil si, že je to krev. Pokrýval je bílý prach a jemná kamenná mlha jim dráždila dýchací cesty. Dusili se a kašlali. Prach vnikal všude a nutil je mít oči křečovitě zavřené. Obrovský kámen velikostí železničního vagónu dopadl nedaleko od nich. Zem pod nárazem poskočila tak divoce, že Royana byla vahou Nicholasova těla doslova přišpendlena ke skále. Ztratila dech a napadlo ji, že asi nemá jediné žebro celé. Konečně začal kamenný příval postupně slábnout a dopady větších balvanů na jejich útlek ustaly úplně. Jemný závoj prachu začal sedat a ustával i rachot. Zůstal jen hukot řeky pod nimi a občasný sesuv země a usazujících se kamenů připomínal, že katastrofa nebyla jen zlým snem. Nicholas zkoušel opatrně zvednout hlavu a otevřít oči zalepené prachem. Royana se pod ním nepatrně pohnula a Nicholas odlezl po čtyřech stranou, aby se mohla posadit. Hleděli jeden na druhého. Tváře se jim změnilly v šedobílé masky kibuků a vlasy pokryté prachem připomínaly napudrované paruky francouzských aristokratů z osmnáctého století. „Vy krvácíte?“ hlesla Royana chraptivým hlasem zhrubým hrůzou a prachem. Nicholas si sáhl na tvář a překvapeně hleděl na pastu z krve a prachu. „Je to jen škrábnutí,“ řekl. „Jak jste na tom vy?“ „Asi jsem si podvrtla koleno. Così v něm povolilo, když jsme padali. Nemyslím, že je to vážné, bolí to jen nepatrně.“ „Měli jsme oba z pekla štěstí,“ pravil. „Nikdo neměl nárok tohle přežít.“ Pokusila se vstát, ale Nicholas jí položil ruku na rameno. „Počkejte! Celý útes nad námi je rozlámán a nestálý. Dejte mu čas. Ještě chvíli budou padat volné kameny.“ Odvážal z krku bavlněný šátek a podával ji ho. „Kromě toho nechceme přece -“ Změnil názor a větu nedokončil. Otírala si tvář a ptala se traslavým hlasem: „Chtěl jste říct, že kromě toho nechceme -?“

„Nechceme těm bastardům nahoře dát nejmenší podezření, že jsme tohle setkání přežili. Jinak sem pošlou někoho, kdo dokončí dílo a podřízne nám hrdla. Bude daleko lepší, když uvěří, že jsme to schytali tak, jak zamýšleli.“ Vytřeštěně na něho hleděla. „Vy myslíte, že jsou stále nahoře a sledují nás?“ „Na to vemte jed,“ odpověděl vážně. „Skutečnost, že se jim konečně podařilo zbavit se vás, je musí pěkně povzbuzovat. Přece jim nepokazíme radost a nevystříme hlavy právě teď.“ „Jak jste mohl vědět, co se stane?“ zeptala se. „Kdybyste mě nedonutil - „ Hlas jí uvázl v hrdle. Několika slovy jí vysvětlil poselství útržku gelignitového obalu. „Není jednodušší věc na světě než vybrat zúžený úsek cesty a podminovat skálu, aby - „ Zarazil se. Slabý, ale nezaměnitelný zvuk motoru a svist rotorových listů ve vysokých otáčkách se nesl údolím. „Rychle!“ vyrazil ze sebe. „Přitiskněte se pod převis, co to půjde.“ Zatlačil ji zpátky pod kámen. „Lehněte si!“ Poslechla bez otázek. Lehl si vedle a přihrábl přes oba kamennou drť a drobné úlomky. „Ležte tiše. Nehněte se, ať se děje cokoliv.“ Leželi a poslouchali silící hluk helikoptéry. Zakroužila jim nad hlavami a prolétávala údolím několik stop nad hladinou řeky. V jednu chvíli byla přímo nad jejich úkrytem. Vítr od rotoru je tlačil k zemi a vířil čerstvě usazený prach. „Hledají ty, co přežili,“ poznamenal Nicholas. „Ležte dál bez hnutí. Zatím nás nenašli.“ „Pokud nás pozorovali před výbuchem, měli by přiletět přímo sem, kde jsme,“ šeptala. „Ale zdá se, že jsou poněkud zmateni.“ „Museli jsme se jim ztratit z dohledu v té lavině kamení a prachu. Nevědí přesně, kde ležíme.“ Zvuk stroje slábl dál nad řekou a Nicholas řekl: „Musím to risknout a podívat se. Chci mít jistotu, že je to dílo Pegasů - že se tu neobjevil jiný vrtulník. Vy zůstaňte.“

Zvedl opatrně hlavu a stačil mu jediný pohled. Čtvrt míle proti proudu se vznášel nad řekou Pegasův ranger jet. Pomalu se vzdaloval a z Nicholasovy pozice nebylo možné dohlédnout do kabiny helikoptéry. V následujícím okamžiku přešel motor do plných obrátek, pilot potáhl páku řízení a stroj vystřelil nahoru. Ve strmém stoupání se obrátil k severovýchodu a na kratičký moment Nicholas zahlédl tváře pasažérů. Na předním sedadle vedle pilota seděl Jake Helm a za ním plukovník Nogo. Oba ještě stále sledovali řeku, ale v několika vteřinách helikoptéra vystoupala vysoko nad údolí a zmizela za okrajem skály směrem k hlavní stěně rokle. Bylo ticho, údolím zněl zase jen monotónní hukot řeky. Nicholas se vymotal zpod úkrytu a pomohl Royaně na nohy. „Není žádných pochyb. Teď víme, s kým máme tu čest. V helikoptě seděl Helm a Nogo. Helm téměř určitě položil nálože a Nogo zřejmě vedl minulou noc přepad tábora. Dělají oba, co umí nejlépe,“ skončil hodnocení situace Nicholas. „Za tím vším stojí vlastník společnosti Pegasus. Ať už je to kdokoliv, Nogo a Helm jsou pouhé loutky.“ „Ale Nogo je přece důstojník etiopské armády,“ namítala Royana. „Vítejte v Africe,“ odpověděl Nicholas bez úsměvu. „Zde se dá za přiměřenou cenu koupit cokoliv, včetně vládních úředníků a armádních důstojníků.“ Zamračil se. Spečená vrstva prachu mu na čele popraskala a z vrásek se začal sypat bílý prášek. „Teď ale bude naším prvořadým zájmem dostat se ven z rokle a zpátky do civilizace.“ Pohlédl nahoru na svah. Cestu nad nimi zatarasilo kamení. „Tudý se dál nedostaneme,“ zhodnotil situaci a vzal ji za ruku. Sotva jí pomohl na nohy, přenesla rychle váhu těla na pravou nohu. „Moje koleno!“ vykřikla, ale pak se statečně usmála. „Bude v pořádku.“ Nebylo. V obavách, aby nevyvolali dodatečný sesuv kamení, opatrně slézali dolů k řece a Royana těžce dopadala na nohu. Skončili po pás ve vodě u břehu.

Royana stála za Nicholasem a vymývala mu krev z vlasů. „Nic vážného,“ utěšovala ho. „Nevypadá to na šití.“ „V ruksaku mám tubu batadynu.“ Vylovila ji, natřela poranění žlutohnědou masťou a ovázala bavlněným šátkem. „To by mohlo stačit,“ poklepala mu na rameno. „Díkybohu že nám zbyl alespoň ruksak,“ poznamenal Nicholas a zapnul zip. „Máme tak pár nezbytností. Nejdříve se musíme poohlédnout, jestli někdo přežil.“ Brodili se kolem břehu. Řeka plná napadaných balvanů a suti vytvářela nepravdivý tok a v hlubších místech jim voda sahala až pod paže, takže Nicholas musel nést batoh vysoko nad hlavou.

Pokoušeli se vylézt na břeh, ale zrádné volné kameny hrozící každou chvíli novým sesuvem je zahaly zpátky do vody. Když se jim konečně podařilo vyškrábat na břeh, našli rozbitá a napůl zasypaná těla dvou mnichů. Ani se je nepokoušeli vyprostit. Nedaleko trčely ze závalu do vzduchu nohy mezka. Zbytek těla kryla suť. Náklad, který nesl, byl rozházený kolem dokola. Nicholas uviděl opodál srolovanou kůži dik-dika i s lebkou, obojí prakticky nepoškozené. Sebral je a přivázal k batohu. „Další zátěž,“ napomínala ho Royana. „Pouhá libra nebo dvě, ale stojí za to.“ Postupovali dál k místu, kde naposledy zahlédli Alyho s Tamrem. Prohledávali terén kolem celou hodinu, ale nenašli po nich ani stopu. Svah nahoře nad nimi byl úděsně zdevastovaný: syrová rozervaná zem, keře vytrhané z kořenů a stromy proměněné v třísky. Mezi tím vším hromady drobného kamení a hrubé kusy rozlámané skály. Royana se vyšplhala nahoru, kam až jí pochroumané koleno dovolilo, přiložila ruce k ústům a křičela: „Tamre! Tamre!“ Ozvěna jí přišla na pomoc a nesla volání mezi útesy kamsi doztracena. „Tady je dokonáno. Ten malý ďábel to má určitě za sebou i s pohřbem,“ volal na ni Nicholas. „Hledáme ho víc než hodinu. Nemůžeme si dovolit ztrácet další čas. Chceme-li se odtud sami dostat, musíme jít.“

Nevšímal si ho a dál přelézala hromady kamení. Koleno ji bolelo čím dál víc. „Tamre! Ozvi se,“ volala arabsky. „Tamre, kde jsi?“ „Royano! To stačilo. Vždyť si to koleno odrovnáte úplně. Vystavujete nás oba zbytečnému riziku. Vzejte to!“ Náhle oba zaslechli seshora tichý sten. Royana bez váhání vyrazila nahoru za zvukem, ale sjížděla skoro stejně rychle dolů, jako se hrabala nahoru, a trvalo chvíli, než vykřikla. Nicholas odložil ruksak a spěchal za ní. Tamre ležel pod nánosem kamení. Obličej měl k nepoznání rozbitý, z půlky tváře sedřenou kůží. Zvedla mu hlavu do klína a rukávem mu čistila nos od prachu a hlíny, aby mohl snadněji dýchat. V koutku úst mu zasychal rudý pramínek, a když opět zasténal, objevila se čerstvá krev. Royana se snažila ji setřít, ale jen mu ji beznadějně rozmazávala po bradě. Dolní polovinu těla měl zavalenu a Nicholas se pokusil vyprostit ho, ale jen co začal, uvědomil si marnost svého počínání. Drobné tělo přimáčkl k zemi kus kamene velikostí kulečnickového stolu. Musel vážit několik tun a určitě mu rozdrtil pánev i s páteří. Ani nejsilnější muž by sám nedokázal pohnout takovou hmotou. A i kdyby, každý pohyb musel nevyhnutelně zhoršit Tamrova poranění a zvýšit jeho utrpení. „Dělejte něco, Niku,“ vzlykala Royana. „Musíme mu nějak pomoci.“ Pohlédl na ni a zavrtěl hlavou. Záplava slz se jí vyhnula z očí a jako kapky deště smáčela Tamreho k nebi obrácenou tvář. Obarvené krví měnily se na kapky růžového vína. „Nemůžeme tu jen tak sedět a nechat ho

umírat,“ protestovala a zvuk jejího hlasu jako by odemkl

Tamreho zavřené oči. Usmál se přes krev, a ten úsměv, jako by prosvítil jeho zmrzačenou tvář. „Ummee!“ zašeptal. „Jsi moje matka. Laskavá. Miluji tě, maminko.“ Slova skončila náhle a jeho tělo zachvátila křeč. Z úst pokřivených agonii vyšel tichý přidušený výkřik a pak už nic. Křečovitá ztuhlost ustoupila a hlava mu zvolna klesla na stranu.

Royana ji držela dál a vzlykavě plakala. Po dlouhé chvíli ji Nicholas uchopil za rameno a řekl tiše: „Royano, je mrtvý.“ Přikývla. „Já vím. Vydržel tak dlouho jen proto, aby mi řekl sbohem.“ Ještě chvíli ji nechal, ale pak naléhal znova:

„Musíme jít, má drahá.“ „Máte pravdu. Ale je to těžké nechat ho tady. Nikdy nikoho neměl. Byl tak opuštěný. Nazval mě matkou. Myslím, že mě opravdu miloval.“ „Vím, že ano,“ ujišťoval ji Nicholas, zvedl chlapcovu hlavu z jejího klína a pomohl jí na nohy. „Jděte dolů a počkejte na mě. Zakryji tělo, jak to jen půjde.“ Nicholas mu složil ruce na prsa a obtočil jeho nehybné prsty kolem stříbrného křížku zavěšeného na krku. Pak obložil hlavu a zbytek těla kameny tak, aby se k němu nedostali supi a vrány. Hodil si ruksak přes rameno a slézal dolů do vody, kde na něho čekala Royana. Hřbetem ruky vytřela slzy z očí a přikývla. „Už jsem připravená.“ Brodili se nahoru při břehu a zápasili s proudem. Kamenný zával blokoval tok takřka do půlky a mezerami bariéry prosakovala voda, ale hlavní proud se vecpal do mezery, která zbyla u opačného břehu. Konečně došli až nad lavinu, vylezli z vody a plahočili se strmým břehem nahoru na neporušenou část stezky. Zastavili na chvíli. Potřebovali vydechnout a naposled se ohlédnout. Řeka pod bariérou změnila barvu. Zem stržená s lavinou dávala vodě rezavě hnědý odstín. Pokud by mnichové nezaslechli detonaci, určitě je zalarmuje změna řeky a vydají se na obhlídku. Najdou těla, vyprostí je a snesou dolů, aby je řádně pohřbili. Tyto myšlenky však upokojovaly Royanu jen nepatrně. Před očima ji čím dál naléhavěji vystavovala představa dvou dní tvrdého pochodu. Nyní už silně kulhala, ale pokaždé když jí Nicholas nabízel pomoc, odbyla ho: „Jsem v pořádku. Koleno mi jen trochu ztuhlo.“

Nedovolila mu ani podívat se na poranění a vytrvale klopýtala před ním dál. Zbytek dne šli většinou mlčky. Nicholas chápal její smutek a s vděkem oceňoval její zdrženlivost. Obdivoval u ní schopnost být zticha a nedávat ostatním najevo vlastní potíže a rozladění. Teprve pozdě odpoledne, když si udělali malou přestávku na odpočinek, prohodili pár slov. „Jedinou útěchou nám může být fakt, že Pegasové se o nás přestanou starat; spoléhají, že jsme skončili pod lavinou. Můžeme postupovat bez průzkumu stezky před námi,“ prohodil Nicholas. Utábořili se pod hlavním srázem, v místě, kde začínal strmý výstup. Nicholas ji zavedl stranou od stezky do hustě zarostlé strže a rozdělal malý ohniček. Teprve zde se podvolila a nechala si prohlédnout koleno. „Odřené, nateklé a na dotek horké. S tím byste neměla chodit,“ odhadl. „Mám jinou volbu?“ odpověděla otázkou. Neřikal nic. Vodou z láhve namočil šátek a opatrně jí stáhl koleno tak, aby neomezil oběh krve. Pak našel v batohu dózičku s brufenem a podal jí dvě tablety. „Cítím se už lépe,“ prohlásila. Skrčení nad ohněm dojedli zbytek nouzového balíčku a tiše přetřásali otřesné dojmy z nedávných zážitků. „Co bude, až vylezeme nahoru?“ ptala se Royana.

„Budou auta stále na místě, kde jsme je zanechali? Hlidají je ještě muži, které u nich postavil Boris? Co se stane, když znovu narazíme na muže od Pegasů?“ „Nemůžu vám odpovědět. Budeme se muset vyrovnat s problémy tak, jak budou přicházet.“ „Já se těším jen na jeden okamžik. Až v Addis Abebě ohlásím masakr Tamreho a ostatních etiopské policii. Chtěla bych, aby Helm a jeho banda zaplatila za to, co udělali.“ Chvíli mlčel, než odpověděl. „Nezdá se mi to právě nejmoudřejší,“ pokračoval konečně. „Co tím míníte? Byli jsme svědky vraždy, nemůžeme to jen tak nechat.“ „Mějte na paměti, že se chceme do Etiopie vrátit. Když teď spustíme povy, objeví se v údolí plno vojáků a policie. Tím by také mohla skončit naše snaha o rozluštění Taitovy hádanky a nalezení Mamosovy hrobky.“ „Na to jsem nepomyslela,“ řekla zkroutěně. „Ale vražda je to tak nebo tak a Tamre = „Vím, vím,“ utěšoval ji. „Existují ale jistější cesty, jak se

Pegasům pomstít, než pokus vydat je do rukou etiopské justice. Jen si na chvíli představte, že Nogo pracuje s Helmem. Viděli jsme ho přece v helikoptě. Jestli pro Pegasy pracuje plukovník etiopské armády, kdo další jim ještě pomáhá? Policie? Velitelství armády? Členové vlády? V tomto okamžiku prostě nevíme.“ „Ani nad tím jsem neuvažovala,“ připustila. „Poučme se z Taitových svitků a od tohoto okamžiku začneme uvažovat po africku. Musíme být d'ábelsky mazaní, jako byl on. Nevyrážíme a nezačneme vykřikovat obžaloby. Ideální by bylo potají zmizet ze země - ať si každý myslí, že jsme zůstali pod horami kamení. O to snadnější bude náš návrat do rokle. Bohužel nevěřím, že se nám to podaří. Ale každopádně se musíme chovat tak nenápadně a skrytě, jak jen okolnosti dovolí.“

Hleděla dlouho do blikajících plamenů. pak vzdychla a zeptala se: „Zmínil jste se o odplatě Pegasům. Co jste měl na mysli?“ „Nic mimořádného. Jednoduše jim sebereme Mamosův poklad pod nosem.“ Usmála se poprvé za celý dlouhý krutý den. „Máte pravdu, samozřejmě. Ten, kdo vlastní společnost Pegasus, touží po pokladu tak zoufale, že neváhá kvůli němu zabíjet. Musíme doufat, že ho jeho ztráta zasáhne stejně silně, jako on zraňuje nás.“

Oba byli tak unaveni, že když se příštího rána probudili, bylo již světlo. Jakmile se Royana pokusila vstát, zasténala a svezla se zpátky na zem. Okamžitě byl u ní. Ani neprotestovala, když si její nohu položil do klína a odvazoval šátek. Zamračil se, když koleno spatřil. Jeho velikost dosáhla dvojnásobku normálního objemu a odřenin zmodrala do odstínů švestek a zrajících hroznů. Znovu namočil šátek a nohu převázal. Podal jí poslední dva brufeny a pomohl jí vstát. „Jak to vypadá teď?“ zeptal se úzkostlivě. Odhopsala pár kroků a se statečným úsměvem se ohlédla. „Jen co koleno trochu rozhybu, bude to zase dobré. Určitě.“ Pohlédl vzhůru na stěnu. Stáli těsně pod ní a perspektiva výšku zkracovala, ale před očima mu defiloval každý mučivý stupeň na stezce a dolů jim cesta trvala celý dlouhý den. „Určitě bude,“ povzbudil ji úsměvem a vzal ji za paži. „Opřete se o mě. Bude to jako procházka parkem.“ Vlekli se nahoru celé odpoledne. Cesta s každým krokem nabývala na strmosti. Nestěžovala si, ale byla bledá a potila se bolestí. Do oběda nedošli ani k vodopádu ve stěně a Nicholas udělal pauzu. K jídlu jim nezbylo nic, ale měli vodu v láhvi. Pila žízňivě. Neodměřoval ji, ale sám se omezil na jediný doušek. Zkoušela vstát a jít, ale vykřikla a zavrávala tak silně, že by určitě upadla, kdyby ji nezachytil. „Zatraceně. Prokletá noha!“ klela hořce. „Ztuhla mi úplně.“ „Nevadí,“ řekl téměř vesele.

Vyházel z batohu všechno kromě několika nezbytností. Kůži dik-dika zmuchlal a nacpal zpátky dovnitř. Přepnul si batoh dopředu a zašklebil se optimisticky. „Taková sušinka, co to je? Vlezte mi na záda.“ „Tudy mě přece nevynesete.“ Pohlédla zděšeně na stezku, která strmostí připomínala žebřík. „Je to poslední vlak. Další z této stanice nevyjede.“ Sehnul se. Objala ho zezadu kolem krku. „Neměl byste vyhodit také kůži dik-dika?“ „Zapomeňte na ni!“ odpověděl a vyrazil nahoru. Výstup byl těžký a cesta se vlekla. Po chvíli mu nezbývalo sil na slova a plahočil se nahoru v zarputilém mlčení. Košili mu promáčel pot, ale Royaně nepřípadala teplá vlhkost smáčející její blůzku nepřijemná, ani jí nevdal silný mužský pach. Spíše naopak, byl příjemný a přinášel jistotu.

Každou půlhodinu zastavil a posadil ji na zem. Ležel pak na zádech s očima zavřenýma, dokud se mu dech neuklidnil. Pak otevřel oči a zazubil se na ni. „Hou! Vstávej, Stříbrňáku!“ povzbuzoval se na nohy a ohnul hřbet. Časem jeho vtípky ochably a byly čím dál víc nucené. Pozdě odpoledne už se chůze změnila v ploužení a v obtížnějších partiích musel odpočívat po každém kroku. V nejprudším stoupání se snažila mu ulehčit, slezla dolů, a opírajíc se o jeho ramena, vlekla se vedle něho. Ale i přesto cítila, jak spaluje poslední zbytky síly. Když se za skalním žebrem objevil vodopád, bílý krajkový závěs spadající přes stezku dolů, nechťelo se jim ani věřit, že to dokázali. Nicholas doklopýtal za vodní clonu a složil své břímě na zem. Pak se sesul vedle ní a ležel bez hnutí jako mrtvý. Sotva se vzpamatoval natolik, že mohl otevřít oči, byla již tma. Mezitím co odpočíval, přinesla Royana trochu dřeva ze zásob mnichů a podařilo se jí rozdělat malý oheň. „Hodné děvče,“ pochválil ji. „Kdybyste někdy sháněla místo hospodyně?“ „Nepokoušejte mě.“ Hopsala kolem něho a kontrolovala mu ránu na hlavě. „Pěkně se to hojí,“ řekla a znenadání impulzivně přitiskla jeho hlavu s potem splepenými vlasy na svá prsa. „Ach, Niku! Kdy vám budu moci splatit, co pro mě děláte?“ Přišla mu na jazyk štiplavá poznámka, ale i přes totální vyčerpání mu zbylo dost zdravého rozumu, aby si ji nechal pro sebe. V žádném případě nebyl schopen dovolit si nějakou intimnost. Zůstal proto mlčky v jejím objetí a těšil ho dotyk jejího těla. Nechtěl ten pocit předčasně ukončit a vyplašit ji nějakým pohybem nebo slovem. Konečně ho jemně pustila a odsedla. „Velice lituji, ale vaše hospodyně vám nemůže nabídnout ani uzeného lososa, ani šampaňské. Co takhle sklenici horské vody, čistě a výživně?“ „Myslím, že si můžeme dovolit něco lepšího.“ Vytáhl z batohu baterku a našel na podlaze jeskyně kámen velikosti pěsti. Obrátil kužel světla nahoru a přejížděl jím římsy u stropu. Ozval se pleskot křídel a poplašené výkřiky skalních holubů nocujících v jeskyni. Oslnění světlem svítilny nechali ho dojít až těsně pod římsu. Hned po prvním hodu se ocitl na podlaze párek nařikajících ptáků a zbytek vystřelil se splašeným křikem ven z jeskyně do noci. Nicholas pochytil zraněné holuby a naučeným pohybem prstu jim zakroutil krkem. „Jak by se vám zamlouvalo šťavnaté pečené holoubě?“ zeptal se. Ležela opřená o loket a Nicholas seděl se zkříženými nohama naproti ní. Oba škubali sivé a kaštanově rudé holubí peří. Ani když přišlo na kuchání ptáka, neprojevila Royana sebemenší sklon k nevolnosti, jaká by asi většinu žen v takové situaci postihla. To spolu s jejím stoickým chováním během dne ještě zvýšilo její hodnotu v

Nicholasových očích. Opakovaně prokazovala, že je nebojácná a statečná, a jeho náklonnost k ní sílila a zrála den ode dne. Pozorně zbavovala drobnou ptačí hruď posledních zbytků peří a pronesla: „Materiál ukradený při přepadu tábora je nade všechny pochyby v rukou Pegasů.“ „Jsem téhož názoru,“ přikývl. „A také víme, podle antény na základně, že komunikují přes satelit. Mohli bychom vsadit krk na to, že se Jake Helm již pochlubil velkému muži, ať už je jím kdokoliv.“ „Pak ten muž také zná všechny detaily ze stély v Tanově hrobce. Víme, že také vlastní sedmý svítek. Pokud sám není expert na egyptologii, musí si někoho najmout. Co na to říkáte?“

„Nepředpokládám, že by dokázal hieroglyfy přečíst sám. Řekl bych, že se jedná o vášnivého sběratele. Zná tenhle ten typ dobře. Jsou tím posedlí.“ „Známe je stejně dobře,“ usmála se na něho. „Jeden z nich sedí právě nedaleko ode mě.“ „Zásah!“ rozesmál se a zvedl ruce ruce nad hlavu. „Ale mě ta štěnice kousla jen trošičku na rozdíl od jiných, které můžu jmenovat. Třeba ty zbylé dva na Duraidově seznamu.“ „Peter Walsh a Gotthold von Schiller,“ vyslovila jména nahlas.

„Ano, ti dva půjdou přes mrtvoly,“ ubezpečoval ji.

„Nepochybují, že by oba neváhali zabít za možnost zmocnit se pokladu faraona Mamose.“ „Ale pokud já vím, jsou oba multimilionáři, alespoň pokud jde o dolary.“ „Peníze v tom nehrají roli, cožpak to nevidíte?“ „Kdyby se jim celé bohatství dostalo do rukou, nikdy ani nepomyslí na prodej jediného kousku. Zamknou vše do sejfů hluboko pod zem a nepustí tam živou duši. Budou se tím ukájet sami - bizarní masturbační vášeň.“ „Jak příhodný název jste vybrali!“ protestovala. „V každém případě přesný. Ujišťuji vás, je to doslova sexuální pud, nutkání podobné motivům mnohonásobného vraha.“ „Miluji silně vše, co patří k Egyptu, ale nedovedu si ani představit, že by se tato láska proměnila v tužbu tak intenzivní.“ „Nesmíte zapomenout, že tu nemluvíme o normálních lidech. Jejich bohatství jim umožňuje uspokojit jakékoliv chťiče. Všechny běžné lidské tužby můžou mít okamžitě splněné a rychle se jich nasytí. Můžou mít, čehokoliv se jim zachce. Kteréhokoliv muže nebo ženu. Jakoukoliv věc, jakoukoliv perversi ať už zákonnou, nebo ilegální. Nakonec musí najít něco, co nemůže mít nikdo jiný na světě. To jediné jim ještě poskytně vzrušení.“ „Znamená to, že ten, kdo stojí za Pegasy, je šílenec?“ zeptala se tiše. „Nejen to, mnohem víc,“ opravil ji. „Máme co činit s enormně bohatým a mocným maniakem, který se ve své nemoci nezastaví před ničím.“ osnídali zbytky holubů a střídavě odcházeli k vodopádu se umýt, zatímco druhý se taktně uchýlil do nejzazšího kouta jeskyně, aby nemusel sledovat partnera v intimní situaci. Po horku jeskyně byla padající voda neuvěřitelně ledová a narážela na nahé tělo rychlostí, jakou opouští ústí hasičské proudnice.

Royana odhoupkala na jedné noze pod bíčující sprchu a vynořila se s husí kůží po celém těle, ale účinek byl nadmíru osvěžující. Přes nepříjemný pocit z ušpiněného, potem páchnoucího oděvu, cítila odvalu k poslednímu těžkému výstupu, který ji očekával. Než opustili úkryt, zkontrolovali si navzájem zranění. Rána na Nicholasově hlavě se hojila rychle, ale Royanino koleno nedoznalo žádného zlepšení. Modřiny hrály výrazným hnědě fialovým odstínem, barvou rozkládajících se jater, a otok neustupoval. Ovázání šátkem však zůstalo jedinou možnou terapií. Nicholas nakonec kapituloval a odložil i batoh s kůží dik-dika. Věděl, že půjde do tuhého a že bude muset sáhnout na samé dno životních

rezerv. Tušil, že i poměrně nepatrná váha těch věcí může rozhodnout o dosažení vrcholu, nebo o kolapsu na cestě k němu. Ponechal si pouze tři svitky nevyvolaného filmu v plastických pouzdrech - poslední záznam hieroglyfů na stěle z Tanova hrobu, který jim zbyl. Jejich ztrátu nemohl riskovat, a tak je zasunul do náprsní kapsy košile. Ruksak i s kůží nacpal do skalní trhliny vzadu v jeskyni - počítal s tím, že se mu je podaří vyzvednout později. Vyrazili na poslední a nejtěžší etapu cesty. Royana šla sice zpočátku po svých, ale plně využívala opory Nicholasova ramene. Po necelé hodině jí však bolavé koleno definitivně odmítlo další poslušnost. Svezla se na kámen při okraji stezky. „Je se mnou hrozná otrava, vidíte?“ „Nastupte si, dámo. Pro maličké se vždycky místo najde.“ Royana se usadila na Nicholasově hřbetě, zraněnou nohu vystrčila kupředu a pomalu stoupali vzhůru. Jejich postup byl ve srovnání s předchozím dnem ještě pomalejší a Nicholas musel dělat čím dál častější přestávky na odpočinek. V lehčích úsecích slezla ze zad a poskakovala vedle něho s rukou na jeho rameni, ale brzy se vyčerpala úplně a Nicholasovi nezbylo než ji znovu naložit. Cesta se změnila v horor. Přestali vnímat čas; hodina za hodinou splývaly v jedinou nekončící agonii. V jeden moment leželi vedle sebe uprostřed stezky, vyčerpaní bolestí, námahou a žízni. Poslední zbytek vody dopili před hodinou a v této části výstupu už žádná vo da nebyla. Dokud se nedostanou nahoru a znovu nenarazí na řeku Danderu, nebude ani žádné pití. „Jděte dál a nechte mě tady,“ zašeptala vyprahlým hlasem. Okamžitě se posadil a hleděl na ni vyděšeně. „Neblázněte. Potřebuji vás jako zátěž.“ „Na vrchol už to nemůže být daleko,“ trvala na svém. „Vrátíte se s

Borisovými muži a oni vám pomůžou vynést mě nahoru.“ „Jsou-li tam ještě a pokud vás nenajdou dříve muži od Pegasů.“ Vstal poněkud nejistě. „Zapomeňte na to. Pěkně půjdete se mnou až do konce.“ Pomohl jí na nohy. Donutil ji počítat kroky. Když napočítala sto, zastavili a odpočívali. Pak zahájili další stovku. Počítala mu tiše do ucha zavěšená oběma rukama na jeho krku. Celý vesmír jako by se smrskl na kousek země těsně před nimi. Už nevnímali ani skálu na jedné. ani prázdnou hlubinu na druhé straně stezky. Pokaždé když klopýtl nebo do ní vrazil a kolenem jí projela bolest, zavřela jen oči a počítala dál, aby nedala najevo, jak trpí. Když odpočíval, musel se opřít o skálu. Neodvažoval se lehnout nebo sednout, protože nevěřil, že by se ještě dokázal postavit. Ani jí nedovolil na zem. Dostal ji pak zpátky na nohy mohlo být rovněž nad jeho síly. „Už je skoro tma,“ šeptala mu úpěnlivě do ucha. „Musíme přenocovat tady. Na jeden den toho bylo moc. Zabijete se, Niku.“ „Další stovku,“ vyblekotal. „Ne, Niku. Posadte mě!“ Místo odpovědi se ramenem odstrčil od skály a vrávorat nahoru. „Počítej!“ rozkázal. „Padesát jedna, padesát dvě,“ poslechla. Sklon terénu zmizel tak náhle, že málem upadli. Stezka vedla dál vodorovně a on jako opilý našlápl na schod, který neexistoval. Zapotácel se, ale vyrovnal balanc. Stál roztřeseně na okraji zlomu, a zíral do šera před sebou a nebyl schopen uvěřit tomu, co vidí. Myslel, že má halucinace. Viděl ve tmě světla a pak také zaslechl mužské hlasy. Zatřásl hlavou, aby se dostal zpátky do reality.

„Ach, můj bože. Dokázal jste to. Jsme nahoře, Niku. Jsou tu auta. Dokázal jste to, dokázal!“ Chtěl promluvit, ale ze staženého hrdla se nevydral ani hlásek. Ztěžka vykročil ke světům. Royana na jeho zádech ochable křičela. „Pomozte nám. Tady jsme. Prosím, pomozte,“ volala nejdříve anglicky a pak arabsky. „Prosím, pomozte nám.“ Ozvaly se překvapené výkřiky a pak dusot běžících nohou. Nicholas těžce klesl do měkké trávy a Royana se mu svezla ze zad. Obklopily je černé postavy drmolící něco v amharštině a pak je zvedly ochotné ruce a napůl nesly, napůl táhly ke světům. O chvíli později ozářilo Nicholasovu tvář světlo baterky a zazněla čistá angličtina. „Helou, Niku. To je ale překvapení. Přijel jsem z Addis najít vaše těla. Říkali, že jste po smrti. Trochu předčasně, co?“ „Nazdar, Geofreyi. To je pěkné, že ses obtěžoval.“ „Odvážím se tvrdit, že nepohrdneš šálkem čaje. Vypadáš poněkud unaveně,“ pokračoval Geofrey Tennat. „Víš, že jsem si nikdy nevšiml, jaký máš ve vousech rezavý a šedý melír. Umělecké strniště, co? Módní a velice slušivé.“ i

Nicholas pochopil, jak asi musí vypadat: roztrhaný, neholený a špinavý s rysy ztrhanými vyčerpáním. „Vzpomínáš na doktorku Al Simmu? Má poněkud neposlušné koleno. Nebudeš nic namítat, když ti ji dám na starost?“ Dořekl a nohy se mu podlomily. Nebýt Geofreye Tennata, upadl by. „Uklidni se, starý brachu.“ Odvedl ho a posadil starostlivě do plátěné táborové židle. Další podobnou přinesli pro Royanu. f „Letta chai happa!“ Geofrey vyslovil univerzální požadavek Angličana v Africe a za minutu už cpal do jejich dlaní pořádné hrnky s horkým přeslazeným čajem. Nicholas pozvedl nádobu a připil Royaně. „Na naše zdraví. Nad nás v světě není!“ Pili zhluboka, nedbajíc pálení na jazyku a v hrdle. Cukr a kofein zapůsobil v jejich krevním oběhu jako elektrický výboj. „Konečně věřím, že budu žít,“ oddychl si Nicholas. „Nejsi moc domýšlivý, Niku? A nechceš mi, kčertu, konečně říct, co se tady děje?“ ptal se Geofrey. „Proč nezačneš ty?“ kontroval Nicholas. Potřeboval čas na zhodnocení situace. Potřeboval vědět, kolik toho přítel ví a co mu řekli. Geofrey začal okamžitě. „První zpráva, která k nám dorazila, oznámila, že toho tvého bílého lovce vylovili z Nilu u súdánských hranic s tělem prostříleným jako řešeto. Krokodýli a sumci mu trochu obrali tvář, a tak ho hraniční policie identifikovala podle dokladů v opasku.“ Nicholas pohlédl na Royanu a zamračeními ji umlčel dříve, než mohla něco dodat. „Naposled jsme ho viděli, když se vydal na vlastní průzkumnou výpravu,“ vysvětloval Nicholas. „Zřejmě narazil na stejnou bandu shufta, která před čtyřmi dny přepadla náš tábor.“ „Ano, o tom už jsme také slyšeli. Tady plukovník Nogo to hlásil v rádiové depeši do Addis.“ Plukovníka Noga doposud mezi ostatními nepostřehli. Nyní když vstoupil do světla lucerny, Royana ztuhla a na tváři se jí objevil takový výraz odporu, že jí musel Nicholas nepozorovaně stisknout ruku a preventivně zabránit nějaké nepředloženosti. Po chvíli její napětí pominulo a tvářila se zase normálně. „Velice se mi ulevilo, že vás zase vidím, pane Quenton-Harpere. Způsobil jste nám v posledních dnech pořádné starosti,“ pronesl Nogo. „Omlouvám se,“ klidně odpověděl Nicholas. „Prosím, pane, nemínil jsem to jako výtku. Já jen... Dostali jsme hlášku od společnosti Pegasus Exploration, že jste se tady s doktorkou Al Simmou nešťastně připletli k odstřelu. Sám jsem byl při tom, když vás pan Helm varoval před trhacími pracemi v roklí.“ „Ale vy -“, vzplála Royana.

Nedopověděla, protože ji Nicholas intenzivním stiskem ruky zastavil. „Byla to asi skutečně naše vlastní neopatrnost. Přesto byla doktorka Al Simma zraněna a oba jsme silně nehodou otřeseni. Důležitější je však skutečnost, že nemalý

počet mnichů a lidí z osazenstva tábora byl zabit explozí a při přepadu banditů. Jen co se dostaneme do Addis, podám úřadům podrobné hlášení.“ „Doufám, že nechcete v této souvislosti obvinít –“, pospíšil si Nogo, ale Nicholas ho přerušil. „Jistěže ne. V žádném případě to není vaše vina. Vy jste nás před nebezpečím v rokli varoval. Nebyl jste tam, tak jak jste tomu mohl zabránit. Řekl bych, že jste splnil svoji povinnost příkladným způsobem.“ Nogo vypadal spokojeně. „Jste velice laskav, že to říkáte, pane Quenton-Harpere.“ Nicholas ho ještě chvíli pozoroval.

Vypadal za brýlemi s kovovými obroučkami jako nejlepší přítel s plnou účastí a dychtivostí pomoci, až byl Nicholas na moment ochotný uvěřit, že se zmýlil a že v kabině ranger jetu viděl někoho jiného. Donutil se k nejteplejšímu přátelskému úsměvu. „Byl bych vám velice vděčný, kdybyste mi prokázal laskavost, plukovníku.“ „Samozřejmě,“ souhlasil Nogo bez váhání. „Rád udělám cokoli.“ „Nechal jsem batoh se svou trofejí v jeskyni pod vodopády ve stěně. Zůstaly v něm také pasy a šeky.

Kdybyste mohl poslat někoho ze svých mužů, aby mi to přinesl.“ Když vysvětloval Nogovi, jak najít zmíněné věci, prožíval perverzní radost, že posílá svého potenciálního vraha splnit tak triviální úkol. Domluvil a obrátil se zpátky ke svému příteli, aby Nogo nepostřehl záblesk pomstychtivosti v jeho očích. „Jak jste se sem dostali, Geofreyi?“ „Malým letadlem do Debra Maryam. Je tam nouzová přistávací plocha. Plukovník Nogo už na nás čekal a zbytek cesty nás odvezl vojenským džípem,“ vysvětloval Geofrey. „Pilot s letadlem čeká v Debra Maryam.“ Geofrey zmlkl, a než pokračoval v rozmluvě s Nicholasem, prohodil něco mizernou amharštinou k táborovému personálu. „Právě jsem vám oběma zařídil horkou koupel. Ta spolu s jídlem a dobrým spánkem udělá divy. Zítřka můžeme odletět zpátky do Addis. Nevidím žádný důvod, proč bychom tam do večera nemohli být.“

Poklepal Royaně na rameno a s provokativním úsměvem, prozrazujícím živočišný zájem o její pozadí, prohlásil: „Musím přiznat, že mě docela těší, když se nemusím vláčet tam dolů do rokly Abbay a hledat vás. Podle toho, co jsem slyšel, je to pěkně divoký kout světa.“

Nebude vám vadit, doktorko Simmová, že sedím vpředu? Vím, je to ode mě strašně sobecké, ale mám sklon trpět vzdušnou nevolností. Ha ha!“ omlouval se Geofrey Royaně, když čekali na tři malé chlapce, až vyženou kozy z primitivní startovací dráhy v Debra Maryam. Nicholas mezitím nacpal ruksak i s kůží dik-dika pod zadní sedadlo. Jistý desátník z Nogova doprovodu sešel v noci k vodopádům a ráno při snídani mu obojí předal. Rolovali na start v oblacích prachu a plukovník Nogo je vyprovázel řízným salutováním. Nicholas se na něho usmíval, a mávaje bočním okénkem, bručel si pro sebe: „Jebu tě, Nogo. Opravdu tě jebu, věř mi.“ Když se malá Cessna 260 odlepila od hrbatého travnatého povrchu, horizont nad rokli Abbay připomínal pole kosmických hub, jejichž bouřkové hlavy vybíhaly až kamsi do stratosféry. Vzduch pod nimi byl plný vírů, a sotva se v nich ocitli, cloumalo to s nimi na zadních sedadlech jako na rozbouřeném moři. Nezdálo se, že by se

Geofreyovi vpředu dařilo lépe. Byl překvapivě potichu a nejevil nejmenší zájem o jejich konverzaci. Až doposud neměli možnost si soukromě pohovořit, protože buď Nogo, nebo Geofrey se od včerejšího večera pohybovali neustále v doslechu. S hlavami blízko u sebe a v krycí zvukové kulise motoru si mohli konečně popovídat, zvláště když Geofrey byl plně ponořen do svých úzkostných pocitů. Geofrey jim už naznačil, jak málo potěšily britského konzula nezvyklé problémy, které mu způsobily. Od chvíle, kdy byli prohlášeni za nezvěstné, dorazila z Whitehallu řada faxů. Navíc náčelník etiopské policie dychtil po jejich výpovědi. Nemohli si dovolit zaplést Meka Nimmura do záležitosti se zabitím Borise Brusilova a v žádném případě nesměli vyplašit Pegasy. Věděli, že kdyby dali v nejmenším najevo, kdo další je zapleten do Taitovy hry, reakce z této strany by na sebe nenechala čekat a mohla by být osudná. Ale ze všeho nejméně potřebovali nepřítelství ze strany etiopských úřadů. Nesměli jim dát důvod, aby zrušily víza a prohlásily je za osoby v Etiopii nežádoucí. Dohodli se proto, že budou předstírat nevědomost a hrát si na nevinné turisty zapletené do událostí, kterým nerozumějí a které nemohli předvídat. V okamžiku, kdy dosedali na letišti v Addis Abebě, měli již příběh vymyšlený a řádně nacvičený. Jen co cessna dorolovala na stojánku před letištní budovou a pilot vypnul motor, Geofrey, mírně zelený, znovu ožil a okázale pomáhal Royaně z letadla. „Pochopitelně že zůstanete v rezidenci ambasády,“ oznamoval jim. „Hotely ve městě jsou strašné a Jeho Excellence má slušného kuchaře a přístupný vinný sklep. Schrástím vám oběma nějaké oblečení. Moje panička má podobné míry jako vy, doktorko Simmová, a Nikovi padnou moje svršky jako ulité. Díkybohu že mám náhradní večerní oblek. Jeho Excellence je v otázkách formy trochu cimpřlich.“

Rezidence britského velvyslance byla postavena za vlády starého císaře Haile Selasie ještě před invazí Mussoliniho v třicátých letech. Posazená na předměstí skýtala svými rozlehlými verandami a taškovou střechou příklad lepší koloniální architektury. Svěží zeleň trávníků opatrovaných houfem zahradníků kontrastovala se zářící karmínovou červení pointsetií. Sídlo přečkalo jak revoluci, tak i následnou osvobozovací válku. Před vstupem je Geofrey předal do péče etiopského majordoma v dlouhé, bezvadně bílé šále shamma, ten je zavedl k ložnicím ve druhém podlaží. Nicholas ležel v lázni naplněné po okraj a poslouchal, jak vedle v Royanině koupelně teče voda do vany. Usrkal whisky se sodou a prsty na noze reguloval kohoutky. Poté zaslechl nezřetelný mužský hlas - to se doktor věnoval Royaninu kolenu. Geofreyův večerní oblek mu byl volný v pase a rukávy ani nohavice nestačily délce jeho končetin. Boty ho tlačily a kromě toho potřeboval ostříhat. Pohled do zrcadla ho vůbec neuspokojoval. „Momentálně s tím nic neuděláš,“ rozhodl rezignovaně a zaklepal u Royaniných dveří. „Já zírám!“ vykřikl, když otevřela dveře. Sylvie Tennatová jí půjčila citrónově zelené koktejlové šaty, které se náramně hodily k Royanině olivové pleti. Umyla si vlasy a nechala je volně rozpuštěné na ramena. Cítil se jako puberťák na prvním rande. Puls mu nekontrolovaně vyskočil, až se sám sobě musel v duchu smát. „Vypadáte naprosto úžasně,“ vykotal a myslel to vážně. „b díky vám, pane,“ odpověděla se smíchem, „vždyť vy sám jste ohromný švihák. Mohu se do vás zavěsit?“ „Doufal jsem, že vás odnesu. Navyklá činnost.“ „Ty dny jsou nenávratně pryč,“ pravila a zamávala vyřezávanou vycházkovou holí z ebeny, kterou jí opatřil majordomus. Sestupovali po schodišti, opírala se o hůl na nesprávné straně a ptala se šeptem: „Jak se vlastně

jmenuje náš hostitel?“ „Jeho britská urozenost, sir Oliver Bradford KCMG.“ „Což znamená Knight Commander of St Michael and St George, není-liž pravda?“ „Ne,“ opravil ji, „znamená to Kindly Call Me God - laskavě mě nazývejte bohem.“ „Jste nemožný!“ smála se, ale pak zvažněla. „Podařilo se vám poslat fax paní Streetové?“ „Dostal jsem spojení na první pokus. Posílá vám pozdrav a slibuje, že obratem ruky sežene nějaké informace o Pegasech.“ Byl příjemný večer a sir Oliver na ně čekal na jedné z verand. Měl husté bílé kadeře a brunátný obličej. Geoffrey, který je už varoval před jeho názorem na turisty přinášející potíže, vystřelil od skupiny hostů, aby je představil. Velvyslancovo úvodní nepřátelské mračení však začalo roztávat, jakmile spatřil Royanu.

Večeře se zúčastnilo kromě Geofreye a Sylvie Tennatových ještě tucet jiných návštěvníků. Sir Oliver s Royanou v závěsu obcházel společnost a představoval jí hosty. Nicholas za nimi se jen pomalu smířoval s faktem, že Royana okouzluje i většinu ostatních mužů. „Mohu vám představit generála Obeidu, nejvyššího policejního komisaře?“ zeptal se sir Oliver. Šéf etiopské policie byl vysoký člověk mimořádně tmavé pleti. V modré parádní uniformě vypadal velmi elegantně a uhlazeně. Uklonil se hluboce nad Royaninou rukou. „My máme domluveno setkání na zítřejší ráno, nemýlím-li se. Nesmírně mě bude těšit.“ Royana, které o tom zatím nikdo neřekl, pohlédla nejistě na sira Olivera. „Generál Obeida by se od vás a pana Nicholase rád dověděl něco víc o událostech v rokli Abbay,“ vysvětloval sir Oliver. „Pověřil jsem svého tajemníka, aby schůzku dojednal.“ „Pouhá rutinní procedura. Ujistiťuji vás, doktorko Al Simmo, i vás, pane Nicholasi, nebude to trvat dlouho. Nechci vás připravit o váš drahocenný čas, to vám slibuji.“ „Samozřejmě že uděláme všechno, abychom vám pomohli,“ odpověděl zdvořile Nicholas. „Kdy vás máme navštívit?“ „Věřím, že se můžeme sejít v jedenáct dopoledne, pokud vám to vyhovuje.“ „Ano, velmi přijatelná hodina.“ „Můj šofér pro vás přijede v půl jedenácté a odveze vás na policejní ředitelství,“ nabízel sir Oliver. Při večeři seděla Royana mezi sirem Oliverem a generálem Obeidou. Byla nádherná a okouzující a oba muži se předháněli v pozornostech. Nicholas si po dlouhé době, kdy měl Royanu jen pro sebe, uvědomil, že přišel čas, kdy se o její společnost bude muset dělit i s jinými muži. Pokud šlo o něj, shledal paní

Bradfordovou, sedící na druhé straně stolu, nečekaně nudnou. Druhá velvyslancova žena byla o třicet let mladší než její manžel. Zfetelný londýnský přízvuk a ještě zřetelnější punc obyčejnosti - nabarvená blondatá hříva a bombastic ké poprsí, nemožně přetékající výstřih zdobený flitry - uzavřel hodnocení Nicholas. Vyšlo najevo, že se považuje za experta přes rodokmeny anglické šlechty - jinak řečeno, byla vyložený snob. Vypytávala se Nicholase důkladně na jeho předky a trvala na tom, aby prozradil rodokmen několik generací zpátky. Nakonec volala na manžela přes stůl: „Pan Nicholas vlastní Quenton Park. Věděl o tom, drahý?“ Obrátila se zpět k Nicholasovi. „Quenton Park, ano? Četla jsem o něm nedávno článek v Shooting Times. Máte tam prý nějakou leč zvanou

Vysoké buky. Je to tak?“ „Vysoké modřiny,“ opravil ji

Nicholas. „Jedny z nejlepších bažantů v Británii. Tak to tam stálo,“ projevil zájem sir Oliver, v očích dychtivost a očekávání. „O tom já nevím,“ bránil se skromně Nicholas. „Ale pravda je, že jsme na ně pyšní. Až budete příště doma, musíte si přijít zastřílet - jako můj host, samozřejmě.“ Od tohoto okamžiku se postoj sira Olivera změnil zásadním způsobem. Jeho starostlivost a přívětivost šly dokonce tak daleko, že poslal sklepníka pro láhev Lafite z roku 1954. „Tys musel udělat dohry dojem,“ komentoval událost Geofrey s protáhlým obličejem. „Jeho Excellence mají čtyřiapadesátý ročník jen na pár vyvolených.“ Bylo už po půlnoci, když se Nicholas dokázal zbavit své hostitelky a vytrhnout Royanu ze spárů sira Olivera a generála Obeidy. Odvážel ji pryč. Opírala se o něho a kouzelně kulhala. Na prvním odpočívadle konečně unikli i spekulativnímu pohledu Geofreye Tennata. „Ano, stala jste se neodvolatelně hvězdou večera,“ lichočil jí. „Vaše paní Bradfordová vedle vás předla jako kočka,“ přešla do protiútok. Potěšil ho náznak vlastnické žárlivosti, který se vetřel do jejího hlasu - nebyl se svými pocity sám. U dveří do ložnice vyřešila potenciální problémy jednoduše tím, že mu nastavila tvář k polibku. Decentně toho využil. „Ta hrud!“ kroutila hlavou. „Nebude vás v noci strašit?“ tala ho ještě mezi dveřmi.

V docela povznesené náladě zamířil ke svému pokoji, ale jen otevřel dveře, uviděl na prahu obálku. Zřejmě ji jeden ze sluhů po čas večere strčil pod dveře. Okamžitě ji roztrhl a vyňal složené listy papíru. Jak je četl, spokojený výraz se mu začal vytrácet z obličeje. Vrátil se před Royaninu ložnici a zaklepal. Po krátké chvilce se dveře pootevřely a škvírou na něho zmateně hleděly Royaniny oči. Pospíšil si rozptýlit její podezření. „Odpověď na můj fax,“ ukazoval jí listy papíru. „Můžu dál?“ „Malý moment.“ Zavřela dveře, ale o vteřinku později už byly dokořán. „Pojďte dál,“ zvala ho. Ukázala na karafu na komodě. „Dáte si něco na spaní?“ „Myslím, že bych jednu potřeboval. Už víme, kdo vede Pegase.“

„Povídejte!“ vybědla ho nedočkavě, ale Nicholas v poklidu naléval skotskou a jen se culil přes rameno. „A co vy? Nedáte si aspoň sodu?“ „Čert vás vem, Nicholasi Quenton-Harpere.“ Dupla zdravou nohou obutou jen v punčoše. „Neodvažujte se mě napínat. Kdo je to?“ „Když jsem vás potkal poprvé, byla jste poslušná malá Arabka, jedna z mnoha respektujících nadřazenost mužského plemene. A teď, jak poslouchám, mám dojem, že jsem vás zkazil.“ „Měla bych vás varovat, hrajete si s ohněm.“ Snažila se potlačit smích. „Prosím, řekněte mi to, Niku.“ „Sedněte si,“ uklidňoval ji Nicholas a přitáhl si křeslo naproti ní. Rozložil fax a vzhledl k ní. „Paní Streetová pracovala rychle. Poradil jsem jí, aby zavolala mého burzovního agenta v Londýně. Proti střednímu greenwichskému času máme tři hodiny náskok, a tak ho asi zastihla ještě v kanceláři. Každopádně sehnala všechny informace, které jsem požadoval.“ „Přestaňte, Niku, a vyklopte to, nebo si roztrhám živůtek, začnu křičet a udělám skandál.“ Převracel listy a začal číst. „Pegasus Exploration je registrována u sydneyké burzy v Austrálii s kapitálem akcií za dvacet miliónů –“

„Netřeba všechny detaily,“ žadonila, „stačí, když řeknete jméno toho muže.“ „Šedesát pět procent akcií Pegasu vlastní Valhalova důlní společnost,“ pokračoval nezměněným tónem, „a zbytek - třicet pět procent - patří rakouské Anaconda Metal.“ Přestala prosit, jen poposedla na kraj křesla a upřeně ho pozorovala. „Jak Vaihala, tak i Anaconda jsou pobočky v plném vlastnictví HMI, Hamburg Manufacturing Industries. A všechny akcie HMI vlastní rodinný trust Gottholda Ernsta von Schillera a jeho ženy Ingemar.“ „Von Schiller,“ opakovala tiše, nespouštějíc z Nicholase oči. „Duraid ho měl na svém seznamu možných sponzorů. Musel asi číst Smithovu Řeku bohů - vím, že byla přeložena do

němčiny. Pravděpodobně se s Duraidem spojil stejně jako vy, ale nedal se tak lehce odbýt Duraidovým odmítnutím.“ „Mě něco podobného také napadlo,“ pokýval hlavou Nicholas. „Na tom není nic těžkého čenichat kolem muzea v Káhiře a zjistit, že s Duraidem pracujete na něčem velkém. Zbytek už oba známe víc než dobře.“ „Ale jak dokázal tak rychle dostat Pegasy do Etiopie?“ divila se. „Štěstí muselo stát na Schillerově straně - ďábelské štěstí. Geofrey mi řekl, že Pegasus dostal licenci na těžbu mědi už před pěti lety od prezidenta Mengistu, těsně před jeho svržením. Von Schiller byl na místě hrubě dřív, než se doslechl o svtcích. Stačilo jen přemístit základní tábor ze severu, kde až doposud operovali, dolů k rokli Abbay, aby mohli využít každé příležitosti, která se naskytne. Jak to vypadá, zjistíme brzy, že Jake Helm je jeden z jeho specialistů na špinavou práci, které posílá na problémová místa po celém světě. Není pochyb, že Noga má v kapse. Asi jim sám přitancil do náruče.“ Royana zůstávala vážná. „Dává to smysl. Schiller, jakmile mu Helm ohlásil náš příjezd, určitě ihned nařídil, aby zorganizoval nájezd shufta na náš tábor. Nebesa, jak já ho nenávídím. V životě jsem ho neviděla, ale nenávídím ho víc, než jsem si kdy představovala, že můžu někoho nenávidět.“ „Dobrá, alespoň víme, s kým máme tu čest.“ „Ne tak úplně,“ uvažovala dál. „Von Schiller musí mít svého muže v Káhiře. Někoho, kdo není daleko od věci.“ „Jakže se jmenuje váš ministr?“ vyzvídal Nicholas. „Ne,“ bouřila se okamžitě. „Atalan Abou Sin ne. Znáám ho celý život. To je opěrný sloup poctivosti.“ „Budete se divit, co takový úplatek pár set tisíc dolarů dokáže udělat se základy i toho nejpevnějšího sloupu,“ tiše dodal Nicholas a Royana vypadala velice zaraženě.

Snídali sami dva. Sir Oliver odjel do úřadu a paní Bradfordová ještě nestihla vstát, aby pozdravila studené ráno na etiopské vysočině. „Skoro jsem nezamhouřila oči samým přemýšlením o Atalanovi. Bože, Niku, já nesnesu ani pomýšlení, že by mohl být zapleten do Duraidovy vraždy.“ „Je mi to líto, že jsem vám pokazil noc, ale musíme se dívat na věci ze všech možných úhlů,“ snažil se ji upokojit a pak změnil téma. „Tady už jsme promarnili času dost. Pegasové mají momentálně vstup na hřiště volný. Musíme domů. Potřebujeme dát dohromady další expedici a vrátit se co nejdříve.“ „Nechcete, abych zavolala na aerolinie a zajistila rezervaci letenek?“ Okamžitě vstala. „Jdu se poohlédnout po telefonu.“ „Dojezte nejdříve snídani.“ „Vše, co jsem chtěla, už jsem snědla.“ Zamířila ke dveřím a Nicholas za ní volal. „Nedivím se, že jste tak hubená. Slyšel jsem ale, že nervóza z hladovění není nejlepší věc,“ dodal a zakousl se do další topinky s marmeládou.

Vrátila se za čtvrt hodiny. „Zítřka odpoledne v půl čtvrté. S keňskými aeroliniemi do Nairobi a ještě tentýž večer s British Airways na letiště v Heathrow.“ „Výborná práce,“ utřel si pusou do ubrousku a vstal. „Naše auto čeká, aby nás dovezlo na policejní komisariát. Chce s námi pohovořit váš nový obdivovatel generál Obeida. Půjdeme?“ Policejní důstojník už na ně čekal a vedl je privátním vchodem do hlavního stanu etiopské policie. Inspektor Galla, jak se jim představil, je vedl do komisařova apartmá a jednal s nimi s přehnanou úctou. Vrchní komisař vstal, jakmile vstoupili do jeho kanceláře, a obešel stůl, aby je přivítal. Potom, plný laskavosti a okouzující pozornosti, je vedl do soukromého pokoje a neustále se točil kolem Royany. Jakmile se posadili, nalil inspektor Galla do mňavých šálků neodmyslitelnou etiopskou kávu. Po krátké zdvořilostní fázi rozhovoru přešel generál rovnou k tématu. „Jak jsem slíbil, nezdržím vás více, než bude absolutně nutné. Tady inspektor Galla pořídí záznam vašich prohlášení. Nejdříve k věci zmizení a smrti majora Brusilova. Předpokládám, že jste věděli o tom, že Brusilov byl někdejší důstojníkem ruské KGB?“ Výslech trval mnohem déle, než předpokládali. Generál Obeida byl důsledný, i když bezchybně zdvořilý. Poté, co nechal zápis přepsat policejním písařem a oni si ho pročteli a podepsali, generál je vyprovodil až k čekajícímu vozu. Nicholas to vyhodnotil jako známku nejvyšší laskavosti. „Budete-li cokoliv potřebovat, v čem bych vám mohl pomoci, prosím neváhejte a zavolejte mi. Velmi mě těší, že jsem vás poznal, doktoro Al Simma. Musíte zase brzy přijet do Etiopie a navštívit nás.“ „Navzdory naší drobné nehodě se mi vaše země nesmírně líbí,“ pravila sladce. „Možná se uvidíme dříve, než si myslíte.“ „Velice okouzující muž,“ pochvalovala si, když usedala na zadní sedadlo rollsu sira Olivera.

„Opravdu se mi líbí.“ „Vypadá to na oboustrannou náklonnost,“ poznamenal Nicholas.

Naprosto stejné obalky. Nicholas si objednal kávu u sluhy oděného v bílé shamma dlouhé až po kotníky, otevřel svoji obálku, a když začal číst, zvažněl. „No nazdar!“ vykřikl. „Udělalí jsme na hocha v modrém dokonce větší dojem, než si myslíme. Generál Obeida mě chce znovu vidět.“ Četl nahlas, „Jste povinen dostavit se na policejní ředitelství před polednem nebo nejpozději v poledne.“ Nicholas tiše hvízdal. „Přísný úřední jazyk. Žádné prosím nebo děkuji.“ Royana pohlédla na oficiální hlavičku dopisu. „Můj je stejný. Co si o tom, proboha, myslíte?“ „Brzy se to dovíme,“ sliboval jí Nicholas. „Ale zní to poněkud zlověstně. Myslím, že milostná aféra skončila.“ Když dopoledne přišli na policii, nečekal je žádný uvítací výbor. Strážný u privátního vchodu je odkázal ke hlavnímu vstupu do úřadu běžného vyšetřování, kde museli podstoupit dlouhý zmatený rozhovor se službu konajícím důstojníkem, který takřka neuměl anglicky. Z předcházejících návštěv Afriky měl Nicholas dost zkušeností, aby neztratil klid, a dokonce ani neprojevil známky rozmrzelosti. Potom policejní úředník s někým dlouho šeptem mluvil telefonem a nakonec je pokynem ruky posadil na tvrdou dřevěnou lavici u protější zdi. „Tady čekat. Vyšetřovatel přijde hned.“

Příštích čtyřicet minut sdíleli lavici s pestrá směsí domorodých žadatelů, stěžovatelů a drobných kriminálků. Někteří z nich měli na rukou pouta a jeden muž docela silně krvácel, neboť byl zraněn neznámým útočníkem. „Zdá se, že naše hvězda bledne,“ poznamenal Nicholas a držel si kapesník u nosu. Některým z jeho sousedů se zjevně mýdlo a voda už vyhýbaly delší čas. „Takhle se s důležitými osobami nezachází.“ oyanina slova se ukázala prorocká. Příštího rána, když sešli na snídani do jídelny, čekaly na ně na stole dvě na

Po čtyřiceti minutách se objevil inspektor Galla. Muž, který je včera zahrnoval až podlézavou úctou, přehlédl zástup čekajících a povýšeným gestem ruky jim pokynul. Ignoroval Nicholasovu nabízenou pravici a vedl je do jedné z místností vzadu v chodbě. Nenenechal je ani sednout a chladně oslovil Nicholase. „Jste zodpovědný za ztrátu střelné zbraně, která byla ve vašem vlastnictví.“ „Správně. Jak už jsem vysvětlil včera ve svém prohlášení = Inspektor Galla ho nenechal domluvit. „Ztráta střelné zbraně z nedbalosti je vážný přestupek,“ řekl přísně. „Z mé strany se nejednalo o žádnou nedbalost,“ ohradil se Nicholas. „Nechal jste zbraň bez dozoru a neuzamkl jste ji do ocelového trezoru. To je

nedbalost.“ „Při vši úctě, inspektore, ale ocelových sejfů je v rokli Abbay velký nedostatek.“ „Nedbalost,“ opakoval Galla.

„Trestuhodná nedbalost. Nevíme, jestli se ta zbraň nedostala do rukou elementům, které se bouří proti vládě.“

„Myslíte, že by jediný člověk s Rigby 275 mohl svrhnout vládu?“ zasmál se Nicholas. Inspektor Galla ignoroval narážku a ze zásuvky vytáhl dva dokumenty. „Je mou povinností vydat příkazy k vyhoštění ze země pro vás a doktorku Al Simmu. Máte čtyřicet hodin na opuštění Etiopie. Poté budete oba považováni za osoby v zemi nežádoucí.“

„Doktorka Al Simma neztratila žádnou zbraň,“ namítl Nicholas mírně. „Ve skutečnosti, pokud já vím, nebyla za svůj život ani v nejmenším nedbalá.“ Jeho poznámka však neměla nejmenší účinek. „Zde prosím podepište, že jste příkaz obdrželi a že mu rozumíte.“ „Rád bych mluvil s generálem Obeidou, nejvyšším komisařem policie,“ žádal Nicholas.

„Generál Obeida odjel ráno na inspekční cestu po severních příhraničních oblastech.

Nebude pár příštích týdnů v Addis Abebě.“ „A do té doby budeme pěkně zpátky v Anglii.“

„Přesně tak.“ Inspektor Galla se poprvé usmál. Byl to spíše samolibý mrazivý úšklebek. „Prosím podepište. Tady a zde.“ „Co se stalo?“ divila se Royana, když jim řidič otevíral dveře rollsu a sedala si vedle Nicholase. „Vše se událo tak náhle a nečekaně. Nejdříve nás všichni ujišťují o své lásce a druhý den nás shodí se schodů.“ „Chcete, abych hádal?“ zeptal se Nicholas a nečekal ani na souhlas. „Nogo není jediný, koho mají Pegasové v hrsti. Přes noc se Obeida spojil s von

Schillerem a dostal příkazy.“ „Uvědomujete si, co to znamená, Niku? Vždyť se nebudeme moct vrátit do Etiopie a hrob faraona Mamose je z našeho dosahu.“ Hleděla na něho velkýma tmavýma očima, plnýma zděšení a zoufalství. „Pokud si vzpomínám, když jsme s Duraidem navštívili Irák a Libyi, ani jeden z nás neměl zvací dopis od Saddáma či Kaddáfího.“ „Výhlídka na porušování zákona vás zjevně těší,“ horšila se. „Máte hubu od ucha k uchu.“ „Koneckonců jsou to jen etiopské zákony,“ ohradil se živě. „Netřeba je brát až tak vážně.“ „A bude to jen etiopský kriminál, do kterého vás posadí. To také netřeba brát vážně?“ „Vás tam posadí také,“ šklebil se dál, „pokud nás chytí.“ ůžete si být jistí, že Jeho Excelence už podala formální protest u prezidentské kanceláře,“ ujišťoval Geoffrey cestou na letiště. „Je celou záležitostí rozladěný na nejvyšší míru, to mi věřte. Příkaz k vyhoštění a všechny ty hovadiny. Nic takového ještě nezažil.“ „Nerozčiluj se, příteli,“ uklidňoval ho Nicholas. „Jak to vypadá, nikdo z nás dvou už netouží se zde objevit znova. K žádné škodě nedošlo.“ „Je to zásadní věc. S významným britským občanem zacházejí jako s obyčejným kriminálním. Nemají žádný respekt,“ po vzdychl si. „Někdy si přeji, abych se narodil o sto let dříve. Nemuseli bychom řešit takovéto nesmysly. Stačilo by vyslat dělový člun.“ „Přesně tak, Geofrey, ale prosím tě, přestaň se tím vzrušovat.“ Při odbavování u přepážky keňských aerolinií se o ně Geoffrey staral jako kočka o kořata. Měli pouze ruční zavazadla, dvě levné silonové kabely, které ráno koupili u pouličního stánku. Kůži dikdika Nicholas jen tak zmačkal a zabalil do vyšívané shamma, koupené ve stejném krámku. Geoffrey se od nich nehnul, dokud jim neoznámili nástup do letadla a ještě za přepážkou jim mával, avšak jeho láskyplné pohledy směřovaly zjevně víc k Royaně než k Nicholasovi. Byla jim přidělena sedadla za křídly a Royana se posadila k oknu.

Letadlo keňských aerolinií spustilo motory a pojíždělo pomalu od letištní budovy. Nicholas se právě dohadoval s letuškou, která požadovala, aby dal svoji tašku s drahocennou trofejí do zavazadlového prostoru nad hlavou, a Royana se naposled loučila pohledem s Addis. Náhle doslova ztuhla a s tváří přitisklou k oknu uchopila Nicholase za rameno. „Podívejte!“ zasyčela s takovou nenávistí v hlase, že se Nicholas bez otálení nahnul, aby se podíval, co ji tak vzrušilo. „Pegas!“ téměř to slovo vykřikla a ukázala na tryskový letoun Falcon, který právě zaparkoval u opačného konce letištní budovy. Malé štíhlé letadlo bylo celé zelené, jen na vysoké směrovce se ve stylizované podobě chystal vzlétnout šarlatový okřídlený kůň. Zatímco nakukovali přes okénko, otevřely se dveře v trupu a malá uvítací skupinka čekající na betonové ploše spěšně zamířila k letadlu přivítat pasažéry, kteří se objevili u dveřního otvoru. První z nich byl poměrně muž, oděný v krémově bílém tropickém oděvu a slaměném klobouku stejné barvy.

Navzdory výšce vyzařovala z muže sebedůvěra a nadutost; neklamně známky moci. Tvář měl bledou, jako by právě přiletěl z končin severské zimy, a ta bledost nějak nezapadala do místního koloritu. Pevná krátká čelist a výrazný nos mezi hustým černým obočím jen dokreslovaly celkový dojem. Nicholas ho poznal okamžitě. Vidával ho často v aukčních síních u Sothey a Christie a kromě toho to byl muž, na kterého se rychle nezapomíná. „Von Schiller!“ vykřikl, když Němec panovačným pohledem přehlížel hlouček mužů na letištní ploše pod sebou. „Vypadá jako kohout bantamové váhy,“ zamumlal pro sebe, „nebo jako vztyčená kobra.“ Von Schiller zvedl klobouk a pružným atletickým krokem seběhl po schůdcích letadla. „Řekla byste, že tomu muži je skoro sedmdesát?“

„Pohybuje se jako čtyřicátník,“ komentovala jeho chůzi Royana. „Musí si barvit vlasy a obočí,“ dodala. „Podívejte, jak je má černé.“ „Můj ty světe!“ vyhrkl překvapením Nicholas. „Hledíme, kdo ho přišel uvítat.“

Na ozdobách a útvarových insigniích zahrálo slunce a vysoký muž v modré uniformě se odpoutal od skupinky. Jeho ruka vystřelila v uctivém pozdravu k lesklé kožené obrubě čepice. Hned poté si s von Schillerem srdečně podal ruce. „Váš nedávný obdivovatel generál Obeida. Žádný div, že se s námi nemohl včera setkat. Měl napilno.“ „Pohledte, Niku,“ Royana se málem zajikla a ztratila zájem o dvojici, která si v živém rozhovoru nepřestávala třást rukama. Celou její pozornost upoutal člověk, který se právě objevil ve dveřích letadla. Byl prostovlasý a mnohem mladší než první muž. Nicholas si všiml nažloutlého odstínu jeho pleti a hustých černých vlnitých vlasů. „Kdo je to? V životě jsem ho neviděl,“ ptal se

Nicholas. „Nahoot Guddabi. Bývalý Duraidův asistent z muzea a nyní muž zastávající jeho místo.“ Sotva Nahoot začal sestupovat po schůdcích, jejich letadlo zabočilo k hlavní rozjezdové dráze a zakrylo výhled na skupinu lidí okolo Pegasova falconu. Oba se zvrátili do sedadel a hodnou chvíli na sebe mlčky hleděli. Nicholas se vzpomatoval první. „Slet čarodějnic. Poradní sbor podlých. Máme štěstí, že jsme byli svědky. Už neexistují žádná tajemství. Svoji konkurenci známe dobře.“ „Takže loutky vodí von Schiller,“ konstatovala, zlostí a děsem téměř bez dechu. „A Nahoot Guddabi mu dělá honičiho psa. Musel to být on, kdo najal zabijáky v Káhiře a poštval je na nás. Bože, Niku, měl jste ho

slyšet na pohřbu. Jak prý si vážil Duraida a obdivoval. Špinavý vraždící pokrytec!“ Zmlkli, a teprve když je letoun vynesl do letové hladiny, ozvala se Royana tiše: „Samozřejmě že jste měl pravdu s Obeidou. Trčí mu z von Schillerovy kapsy sotva čepice.“ „Mohl také jednat z pověření etiopské vlády a skládat hold významnému zahraničnímu koncesionáři, někomu, v koho doufají, že najde v jejich zemi stíhané suchem pohádková ložiska mědi a učiní z nich ze všech boháče.“ Rozhodně zavrtěla hlavou.

„Kdyby tomu tak bylo, jak říkáte, pak by ho přišel uvítat sbor ministrů a ne šéf policie. Ne, z Odeidy je cítit zrádnost na dálku stejně jako z Nahooty.“ Pohled na Duraidova vraha probudil její napůl vyléčený smutek a žal. Hořké pocity ji pálily a jako oheň v dutině vykotlaného stromu ji stravovaly zevnitř. Nicholas věděl, že nemůže ten požár uhasit, a doufal jen, že se mu alespoň podaří trochu ji rozptýlit. Vytrvalým tichým hovorem se snažil odvrátit její myšlenky od smrti a pomsty k Taitově výzvě a záhadě ztraceného hrobu. V Nairobi přestoupili na jiné letadlo a příští den ráno přistáli v

Heathrow. Po čas letu dali spolu dohromady hrubý plán všeho, co budou muset podniknout pro návrat do rokle Nilu a pro výzkum Taitova bazénu. I když se navenek zdálo, že Royana zase získala obvyklý klid a tvářila se opět vesele, Nicholas tušil, že pod povrchem stále dřímá bolest ze ztráty.

Na Heathrow přistáli velice časně. Prošli proto pasovou kontrolou bez čekání, a jelikož neměli kromě tašek žádná jiná zavazadla, nemuseli ani podstoupit obvyklou ruletu u zavazadlového karuselu - přijedou, nebo nepřijedou? S kůží dik-dika v tašce pod jednou paží a s Royanou kulhající o holi pod druhou procházel zeleným koridorem celní kontroly stejně nevinný jako cherubín ze stropu Sixtinské kaple. „Jste pěkně drzí,“ zašeptala, když byli konečně venku. „Jak vám můžu dál důvěřovat, jestliže dovedete tak přesvědčivě lhát celníkům?“ Štěstí je neopouštělo. Na stanovišti taxíků nebyla obvyklá fronta a za hodinu a něco je taxík vyklopil na chodníku před Nicholasovým domem v Kingsbridge. Bylo pondělí, půl deváté dopoledne. Zatímco se Royana sprchovala, odešel Nicholas do stánku s potravinami na konci ulice. Rozdělili si přípravu snídaně: Royana chystala topinky a Nicholas se věnoval své specialitě, zeleninové omeletě.

„Jistě se chystáte vzít s sebou příště do rokle Abbay nějakého experta,“ sondovala

Royana a čekala, až máslo na horké topince roztaje. „Už mám jednoho vhodného člověka vyhlédnutého. Pracoval jsem s ním před časem,“ odpověděl. „Býval vynikajícím inženýrem, specialistou na potápění a podvodní konstrukce. Nyní je v penzi a žije na chalupě v Devonu. Myslím, že se trochu nudí, když nemá jak uplatnit své mimořádné vědomosti.

Počítám, že chňapne po první příležitosti. Jak zahnat nudu a oživit bývalé aktivity.“ Když dojedli, navrhl Royaně:

„Umyju nádobí a vy byste zatím mohla odnést na vyvolání filmy s nápisy na stěle. Na odbočce naproti Harrodům to udělají do hodiny.“ „Tomu říkám správná dělba práce,“ poznamenala s povzdychem. „Vy máte myčku na nádobí a venku začalo pršet.“ „Dobrá,“ usmál se. „Osladím vám hořkou pilulku, půjčím vám svůj pršiplášť. Když budete čekat na filmy, můžete si koupit náhražku za hadříky, o které jste přišla v kamenné lavině. Mě čeká pár důležitých telefonických hovorů.“ Když odešla, posadil se Nicholas za stůl se zápisníkem v jedné a telefonem v druhé ruce. Nejdříve zavolal do Quenton Parku a paní Streetová se marně snažila nedávat najevo, jak ji těší, že má Nicholase opět doma. „Na stole vás čeká jedna velká hromada pošty.

Většinou účty.“ „Veselé, jen co je pravda.“ „Stále mě otravují právníci a pan Markham od Lloydů telefonuje denně.“ „Neříkejte nikomu, že jsem zpátky, mám tady prima děvče.“ Nicholas věděl přesně, co po něm všichni chtějí - stejnou věc, o kterou jde všem neodbytným abonentům - peníze. V jeho případě nešlo o mizerných padesát guineí opožděné platby krejčímu, ale o dva a půl miliónu liber. „Bude patrně lépe. Zůstanu-li v Yorku, než abych se vrátil do Quentonu,“ pokračoval. „Tady v bytě mě nenajdou.“ Přestal myslet na dluhy a soustředil se na neodkladné úkoly. „Máte po ruce tužku a papír? Dobrá, запиšte si, co po vás budu chtít.“ Pět minut mu zabralo diktování a paní Streetová záznam pro kontrolu zopakovala. „Dobře, začněte s tím. Přijedeme dnes večer a doktorka Al Simma se zdrží na neurčito. Požádejte domácího, aby pro ni v bytě připravil druhou ložnici.“ Hned poté navolil devonské číslo. Mezitím co telefon vyzváněl, představoval si Nicholas přestavěný domek pobřežního hlídače, který přehlíží z útesu šedé zimní moře bičované bouří. Daniel byl asi ve své dílně vzadu v zahradě a šolíchal svou životní lásku, jaguára z roku 1935, nebo navazoval lososi mušky. Rybaření bylo jeho druhou vášní, a ta je také svedla dohromady. „Haló?“ Danielův hlas byl odměřený a podezíravý. Nicholas si živě vybavil jeho holou hlavu, kropenatou jako vejce čejky, a chlupatou, prací poznamenanou pěst svírající telefonní sluchátko. „Sapéro, mám pro tebe práci. Můžeš vyrazit?“

„Kam to bude, majore?“ I po třech letech poznal Nicholasův hlas okamžitě. „Za sluncem a tančícími dívkami. Za stejné peníze jako minule.“ „Už teď se nemohu dočkat. Kde se sejdeme?“ „U mě v bytě, pamatuješ si ho ještě? Zítřka. Vezmi svoje logaritmické pravítko.“ Nicholas věděl, že si Danny nepotrpí na moderní kapesní kalkulačky. „Jaguár je pořád v dobré kondici. Vyrazím hned ráno a na oběd jsem u tebe.“

Nicholas zavěsil a pak ještě volal dvakrát: do Jerseyjské banky a na Kajmanské ostrovy. Zůstatky na obou nouzových účtech se povážlivě tenčily. Rozpočet na příští expedici, který připravil s Royanou, činil dvě stě třicet tisíc. Věděl, že je to optimistické číslo, jak už to u rozpočtů chodí. „Nikdy nezapomeň přičíst padesát procent,“ napomínal sám sebe. „To znamená, že až skončíme, hrníček bude prázdný. Nezbyvá než se modlit a doufat, že nás Taita nevodí za nos.“ Udal příslušnému bankovnímu úředníku heslo a pověřil ho, aby převedl zůstatek na běžný účet, ze kterého mohl čerpat okamžitě. Před odjezdem do Yorku zbývalo vyřídit ještě poslední dva hovory. Záležel na nich celý osud jejich plánu a kontakty, které ho k oběma rozhovorům opravňovaly, byly v nejlepším případě chabé a v horším chimérické. První číslo bylo obsazeno. Opakoval volbu ještě pětkrát, ale pokaždé uslyšel nepříjemně vysoký obsazovací tón. Při posledním pokusu se ozval uklidňující hlas s přízvukem, jakým se mluví na západě země. „Dobré odpoledne. Tady je britská ambasáda. Čím vám mohu posloužit?“ Nicholas mrkl na hodinky a připočítal tři hodiny časového posuvu.

Jasně, v Addis bude už odpoledne. „Zde je sir Nicholas

Quenton-Harper. Volám ze Spojeného království. Mohu mluvit s vojenským přidělcem panem Geofreyem Tennatem prosím?“

Geofrey se ozval na lince takřka okamžitě. „Chlapče zlatý. Tak tobě se podařilo dostat domů. Máš ty ale kliku.“ „Jen jsem tě chtěl uklidnit. Vím, že bys obavami nespál.“ „Jak se daří doktorce Al Simma?“ „Srdečně tě zdraví.“ „Přál bych si, aby to byla pravda,“ povzdychl si Geofrey dramaticky. „Uděláš mi jednu laskavost? Znáš plukovníka Maryama Kidane z ministerstva obrany?“ „Prvotřídní chlápek,“ ujišťoval ho Geofrey. „Znám ho velice dobře. Dokonce jsem s ním hrál minulou sobotu tenis. Má démonický bekhead.“ „Můžeš ho požádat, aby mi co nejdříve zavolał?“ nadiktoval telefonní číslo bytu v Yorku. „Vyříd mu, že se jedná o vzácný druh etiopské vlaštovky pro muzejní sbírku.“ „Už zase vymýšlíš nějaké lumpárny? Nestačí, že tě právě výkopli z Etiopie. Začínáš obchodovat se vzácnými ptáky. Zřejmě jde o ohrožené druhy.“ „Uděláš to pro mě, Geofe?“

„Samozřejmě. Posluž příteli. Vždy jsem býval tvůj věrný, starouši.“ „Dlužím ti jedno pomyšlení.“ „Víc než jedno. Řekněme půl tuctu. Nejmiň.“ Při dalším volání už neměl takové štěstí. Z mezinárodních informací dostal číslo na Maltu a hned napoprvé se ozval nadějný vyzváněcí tón. „Zvedni to, Jannie,“ prosil šeptem, ale po šestém zazvonění se ozval záznamník hovorů. „Voláte hlavní kancelář služeb Africairu. Momentálně zde není nikdo, kdo by s vámi mohl hovořit. Prosím, až zazní tón, uveďte své jméno a telefonní číslo. Zavoláme vás co nejdříve. Děkuji.“ Výrazný jihoafrický přízvuk Janniego

Badenhorsta byl nezaměnitelný. „Jannie. Tady je Nicholas

Quenton-Harper. Udrží se ten tvůj starý polámaný herc ještě ve vzduchu? Tento džob bude legrace, a co víc, peníze budou dobré. Zavolej mi do bytu ve Spojeném království. Nespěchá to. Včera nebo předevčírem docela postačí.“

Royana zazvonila u dveří snad minutu poté, co odložil sluchátko. Běžel dolů otevřít.

„Vaše načasování je bezchybné,“ uvítal ji. Špičku nosu měla fialovou od zimy a setřepávala kapky deště z pláště, který jí půjčil. „Nechala jste vyvolat filmy?“ Z kapsy pláště vytáhla žlutý balíček a vítězoslavně jím zamávala. „Jste mistr fotograf,“ chválila. „Vyšlo to báječně. Přechtu všechny znaky na stěle pouhým okem. Jsme znovu v Taitově hře.“

Rozložila lesklé snímky po stole a zářila nad nimi. „Nechala jste to udělat dvakrát? Výborně. Každý bude mít jeden soubor,“ chválil ji Nicholas. „Negativy uložím do bezpečnostní schránky ve své bance. Nemůžeme riskovat další ztráty.“ Pod mohutnou lupou si Royana postupně prohlížela snímky a vybrala si nejčistší záběr z každé stěny sloupu.

„To budou naše pracovní fotografie. Mám dojem, že nám kopie sejmuté přímo ze stěly nijak chybět nebudou. Tohle postačí. Začala číst nahlas úryvek z jedné části hieroglyfů. „Kobra se rozvíjí a roztahuje svoji skvostnou kápi. Uvnitř jejích očí svítí ranní hvězdy. Třikrát za sebou její černý slizký jazyk políbí vzduch. „Přímo hořela vzrušením. „Jsem zvědavá, co nám chce Taita tímto veršem říct. Niku, je tak úžasné znovu odhalovat to tajemství!“ „Teď toho nechte,“ napomenul ji stroze. „Znám vás. Jakmile jednou začnete, zůstaneme tu celou noc. Odnese raději věci do rangeroweru. Do Yorku je pořádný kus cesty a v předpovědi varovali před námrazou na vozovkách. Tady je počasí poněkud odlišné oproti rokli Abbay.“ Narovнала se a srovnala fotografie do úhledného komínku. „Máte pravdu. Občas se nechávám příliš unést.“ Vstala. „Můžu si zavolat domů, než odjedeme?“ „Domů? Máte na mysli Káhiru?“ „Bohužel ano. Káhiru, Duraidovu rodinu -“

„Prosím. Nemusíte nic vysvětlovat. Táhle je telefon, poslužte si. Počkám dole v kuchyni. Oběma nám před odjezdem přijde vhod šálek čaje.“ Za půl hodiny sešla do kuchyně, tvářila se provinile a bez váhání se svěřovala: „Myslím, že provádím zase nějakou hloupost.“ „Tak ven s tím,“ vybídl ji. „Musím zpátky domů - do Káhiry,“ oznámila. Překvapeně vzhledl. „Jen na pár dní,“ ujišťovala ho spěšně. „Mluvila jsem s Duraidovým bratrem. Musím se postarat o pár Duraidových záležitostí.“ „Nelíbí se mi, že tam pojedete sama,“ zavrtil hlavou, „po všech těch zkušenostech.“ „Pokud je naše teorie správná a nebezpečí představoval Nahoot Guddabi, pak budu celkem v bezpečí. Nahoot je přece v Etiopii.“ „I přesto se mi to nelíbí. Jste klíčem k Taitově hře.“ „Vřel díky, pane,“ pravila s předstíranou uražeností. „To je také jediný důvod, proč jste mě zatím neoddělal?“ „Když už jste mě dostala do rohu, musím přiznat, že jsem si částečně navykl mít vás vedle sebe.“ „Budu zpátky dřív, než si vůbec uvědomíte, že jsem pryč. Kromě toho na vás čeká dost práce, abyste se nenudil, než se vrátím.“ „Nemám nic, čím bych vás mohl zastavit,“ zabručel. „Kdy se chystáte vyrazit?“ „Jedno letadlo odlétá dnes večer v osm.“ „Není to poněkud unáhlené? Když uvážím, že jsme právě přijeli,“ pokusil se ještě o jednu chabou námitku a pak kapituloval. „Dovezu vás na letiště.“ „Ne, Niku. Heathrow je na opačné straně, než potřebujete jet vy. Stihnu to vlakem.“ „Já na tom trvám.“ V pondělí večer byly silnice skoro prázdné, a když se dostali z hustě osídlené oblasti, mohli jet docela svižně. Ve vzájemné diskusi jim cesta ubíhala rychle. Seznámil ji s obsahem telefonních rozhovorů, které stihl, když byla pryč.

„Přes Maryama Kidane se spojím s Mekem Nimmurem velice brzy. Mek je opěrný sloup celého našeho plánu. Bez něho dokonce neuděláme ani příští tah na Taitově hrací desce baa.“

Zastavili před vchodem do odletové haly v Heathrow. „Zavolejte mi zítra ráno z Káhiry, abych věděl, že jste v pořádku, a také kdy se vrátíte. Budu v bytě.“ „Jedině na účet volaného,“ varovala ho a nastavila líč k polibku. Potom vystoupila a hlučně bouchla dveřmi. Odjížděl a ještě chvíli pozoroval ve zpětném zrcátku její přitažlivou postavu. Cítil, jak se mu do mysli vkrádá pocit melancholie a ztráty. Znenadání nová vlna neklidu zaplavila jeho duši a zvonky předběžného varování se zběsile rozklínaly. Někáká nepříjemnost byla ve vzduchu. Určitě se stane cosi nepěkného, až dojde do Egypta. Další nebezpečné zvíře uniklo z klece, plíží se v temnotách a čeká na příležitost zaútočit. Zatím však bylo ještě příliš brzy, aby dokázal rozeznat jeho barvu a tvar. „Prosím nedovol, aby se jí něco stalo.“ Vyslovil to nahlas, ale nevěděl, komu tu výzvu vlastně adresuje. Napadlo ho, že se vrátí a zabráni jí v odletu, ale neměl žádné právo to udělat a věděl, že by ho stejně neposlechla. Fyzickou sílu nemohl použít a žádný další prostředek, jak jí vnutit svou vůli neexistoval. Musí ji nechat odjet. „Přesto se mi to nelíbí o nic víc,“ ujišťovat se.

Jeho osobní sekretářka a všichni muži, kteří pro něho pracovali, věděli naprosto přesně, co po nich požaduje.

Gotthold von Schiller se uspokojeně rozhlédl po Quonsetově chatě. Helm se na příjezd šéfa na základnu připravil dobře. Von Schillerovy soukromé prostory zabíraly polovinu délky mobilní stavby. Bylo to sice spartánské ubytování, ale přitom útulné a sterilně čisté. V šatníku visely jeho svršky a kosmetika včetně léků zaplňovala prostornou skříňku v

koupelně. Vlastní kuchyně s veškerým vybavením byla bohatě zásobena potravinami. Leta dlem si přivezl i osobního čínského kuchaře, aby mu připravoval jídla, jaká se mu zamlouvala. Von Schiller, před dvaceti lety vyhlášený jedlík, byl nyní vegetarián, abstinent a nekuřák. Byly časy, kdy miloval vydatná jídla v Black Forestu, pil vína z rýnského údolí a holdoval silnému kubánskému tabáku. V oněch dnech byl také obézní a dvojité brada mu přetékala přes límec. Nyní však, v pokročilém věku, zůstal hubený a těšil se dobré kondici a živosti závodního chrtá. Podzim jeho života změnil povahu jeho požitků a na místo fyzických pocitů nastoupily emoce a pocity ryze duševního charakteru. Nejvyšší hodnoty spatřoval spíše v neživých předmětech než v živých bytostech ať už z říše lidí nebo zvířat. Kus kamene opracovaného dávnověkým kameníkem před pár tisíci lety ho vzrušoval mnohem víc než teplá měkkost těla té nejkrásnější mladé ženy. Miloval pořádek a vlastní nadvládu. Moc ovládat lidi i události ho živila víc než jídlo. Jak tělo sláblo a jeho živočišný apetýt upadal, touha po moci a vlastnictví krásných jedinečných předmětů se čím dál víc stávala jeho vášní. Až doposud každičkou položku všech jeho rozsáhlých a nedocenitelných sbírek pokladů našli jiní. Nyní byl na řadě on. Byla to poslední příležitost v životě udělat vlastní nález, zlomit pečeť na dveřích faraonovy hrobky a jako první člověk po čtyřech tisíciletích spatřit její obsah. Snad je to také reálná šance stát se nesmrtelným, a nebyla na světě cena, kterou by za nesmrtelnost váhal zaplatit ať už ve zlatě, nebo v lidských životech. Pro jeho vášeň už začali lidé umírat a byl naprosto lhostejný k dalším obětem. Žádná cena se mu nejevila příliš vysoká. Zkontroloval svůj vzhled v dlouhém zrcadle zavěšeném na stěně proti posteli a přihlídl si husté černé vlasy. Pochopitelně že si je barvil, ale to byla jedna z mála posledních ješitností. Prošel rozhodně napříč pokojem po holé dřevěné podlaze a otevřel dveře do dlouhé konferenční místnosti, která se měla v nastávajících dnech stát jeho hlavním stanem. Osoby shromážděné uvnitř okamžitě vstaly a z jejich výrazů se dala vyčíst lokajská servilita. Von Schiller kráčel do čela dlouhého stolu a vystoupil na dřevěný stupeň pokrytý kobercem, který zde nechala umístit jeho osobní sekretářka. Tento devět palců vysoký podstavec s ním cestoval kamkoliv se hnul. Ze své tribuny přehlížel von Schiller účastníky neobvyklého sympózia. Byla mezi nimi jediná žena. Prohlížel si je důkladně a nespěchal. Na stupínku převyšoval všechny ostatní, a tak je nechával schválně chvíli stát. Nejdříve pohlédl na Helma. Podsaditý Texan už pro něj pracoval víc než deset let.

Naprosto spolehlivý, silný jak fyzicky, tak i mentálně, byl schopen plnit úkoly bez otázek a bez skrupulí. Von Schiller si zvykl na něj spoléhat. Mohl ho poslat kamkoliv na světě, od Zaire až po Queensland, za arktický kruh nebo do parných rovníkových pralesů, a Helm vždy provedl svoji práci bez zbytečného povyku a jen zřídka s nějakými nepříjemnými následky. Byl nemilosrdný, ale diskrétní a jako správný honič pes uznával svého pána. Z Helma jeho zrak přeskočil na ženu - osobní sekretářku Utte Kemperovou. Vedla mu veškeré detaily osobního života. určovala jeho jídlo, starala se o léky a řídila jeho společenský kalendář. Bez jejího předběžného aranžmá se k von Schillerovi nedostala ani noha, a navíc byla vynikající expert přes komunikace. Hora elektroniky, zabírající jednu celou stěnu chaty, byla její doménou. Utte dokázala najít cestu éterem s neselehávajícím instinktem poštovního holuba. Ovládala archaické umění Morseova klíče stejně dobře jako shlukový přenos nebo nahodilá spojení. Neznal jiného člověka, který by se jí dokázal v jejím kouzlení vyrovnat. Byla štíhlá blondýna ve věku ženské dokonalosti. Bylo jí čtyřicet. Měla šikmé zelené oči, vystouplé lícní kosti a připomínala Marlen

Dietrichovou zmlada. Von Schillerova manželka Ingemar byla už dvacet let invalidní a Utte Kemperová zastoupila místo, které nemocná žena uvolnila. Pro něj však byla ještě něčím víc než manželkou a sekretářkou dohromady. Když potkal Utte poprvé, zastávala velmi vysoké postavení v technické sekci německých státních komunikací a potajmu vystupovala coby pornohvězda - ne pro peníze -, ale pro potěšení z té to činnosti. Kopie videozáznamů, které tehdy natočila, patřily po sbírkách egyptských starožitností k von Schillerovu nejcennějšímu vlastnictví. Podobně jako Helm neměla žádných zábran. Nebylo nic, co by s ním nezkusila nebo mu nedovolila provádět s ní. Dokázala mu splnit i ty nejbizarnější fantazie. Když sledoval její videokazety a ona s ním prováděla stejné věci, dokázala ho stále ještě přivést k orgasmu, což se žádné jiné ženě už nepodařilo. I tak k tomu docházelo měsíc od měsíce řidčeji a pokaždé slaběji i křeče sexuálního ukojení, které dokázala vydolovat z jeho stárnoucího těla. Záznamovou techniku měla rozloženou na stole před sebou. Součástí jejích mnohonásobných povinností se stalo pořizování přesných a úplných záznamů ze všech setkání a rozhovorů. Poté von

Schillerův pohled přeskočil hlavy svých dvou nejdůvěryhodnějších zaměstnanců a zamířil ke zbývajícím mužům u stolu. Plukovník Noga viděl dnes ráno poprvé, když vystupoval z helikoptéry, která je dopravila z Addis Abeby na schůzku do základního tábora na břehu rokle Abbay. Věděl o něm jen to, že si ho vybral Jake Helm a že byl s jeho výkonem spokojený. Sám von Schiller už tolik spokojený nebyl. Objevily se přece vážné kiksy. Nogovi vyklouzl z rukou Quenton-Harper i ta egyptská holka. Po celoživotních zkušenostech při práci v Africe věřil černým pramálo a dával přednost spolupráci s Evropany. Byl si však vědom, že momentálně jsou Nogovy služby nepostradatelné. Byl nakonec policejním komisařem jižního Gojamu. Bezpochyby se stará o věci, o které se starat má, a Helm už si ho ohlíká. Tak proč by se měl on zabývat detaily? Zbýval už jen poslední muž u stolu, člověk, bez kterého se v daném čase také neobejde. Byl to Nahoot Guddabi, kdo přivedl jeho pozornost k existenci sedmého svitku a Taitových svitků vůbec. Nějaký anglický píšící autor napsal částečně smyšlenou verzi svitků, ale von Schiller sám nikdy nečetl fikci žádného druhu ani v němčině, ani v žádném z dalších čtyř jazyků, které plyně ovládal. Bez Nahootova upozornění mohl docela klidně přehlédnout největší příležitost svého života.

Egyptan za ním přišel, hned jak Duraid Al Simma dokončil původní překlad svitků a vyšla najevo možnost existence faraona, o kterém historické záznamy mlčí stejně jako o jeho hrobu. Od té chvíle zůstali v trvalém spojení a v okamžiku, kdy Al Simma a jeho žena dostatečně pokročili ve svém pátrání, najal von Schiller Nahootu, aby je zlikvidoval a sedmý svitek mu přinesl. Tento svitek, nyní představoval zářící hvězdu jeho sbírek. Byl bezpečně uložený spolu s ostatními starodávnými poklady v ocelových a betonových sejfech v jeho soukromém útočišti a orlím hnízdě v horách. Bohužel, výběr Nahoota na nejcitlivější část operace - odstranění Al Simmy a jeho ženy - se neukázal šťastný. Měl raději poslat

profesionála a nedat na sliby Nahoota, který se dušoval, že vše zvládne. Musel tak dobře zaplatit za zfušovanou práci. Však ještě přijde čas, kdy bude také postradatelný. Zatím ho však stále potřebuje. Nebylo pochyb, že Nahoot rozumí egyptologii a hieroglyfům mnohem lépe než sám von Schiller. Nakonec Nahoot jejich studiem strávil většinu svého života, zatímco von Schiller byl ve srovnání s ním jen nadšenec, který se oboru věnuje krátce. Nahoot dokázal číst svitky i nový materiál stejně dobře, jako by to byly dopisy od přítele, a to i tam, kde von Schiller musel pracně luštit každý symbol a neustále listovat v encyklopediích. Stejně ani pak nebyl schopen v textu vyložit jemnější nuance. Bez Nahootovy pomoci nemohl doufat, že se mu podaří vyřešit hádanky, kterým bude muset čelit při hledání Mamosova hrobu. Tak vypadal tým, který poslušně stál kolem stolu a čekal, až zahájí jednání. „Posaďte se prosím, slečno Kemperová, a vy pánové taky. Začneme.“ Von Schiller zůstal stát na svém stupínku v čele stolu. Pocit výškové převahy mu dělal dobře. Jeho malá postava se stávala terčem posměchu už za školních dnů, kdy mu spolužáci přezdívali „Pípa“. „Slečna Kemperová zaznamená vše, co bude dnes odpoledne řečeno. Rozdává také každému složku s dokumenty, které si na konci porady zase vyzvedne. Chci vám dát jednoznačně na vědomí, že jsou to materiály nejdůvěrnějšího charakteru, které patří mně, a nepřipadá v úvahu, aby se cokoli z nich dostalo za dveře této místnosti. Jakékoli porušení těchto zásad budu posuzovat velmi přísně.“ Jak Utte rozdávala složky, von Schiller pohlédl neúprosně na každého příjemce zvlášť. Jeho výraz naznačoval jasně, co hrozí za porušení pravidel. Pak von Schiller otevřel fascikl, který ležel na stole před ním. Naklonil se nad ním, opíraje se o sevřené pěsti. „Ve vašich složkách najdete kopie fotografií z polaroidu, které byly získány v Quenton-Harperově táboře. Podívejte se na ně prosím.“ Otevřeli svoje složky. „Od našeho příjezdu měl doktor Nahoot příležitost je prostudovat a je toho názoru, že fotografie jsou původní a že zobrazená stéla je autentické dílo staroegyptského původu, které může být téměř přesně datováno do druhé střední periody, někde do roku 1790 před Kristem. Máte k tomu ještě co dodat, doktore?“ „Děkuji, Her von Schiller,“ usmál se Nahoot sladce, ale jeho tmavé oči nervózně zamrkaly. Na tom Němci bylo cosi studeného a bezcitného, něco, co ho až děsilo. Ani tehdy, když mu nařizoval zorganizovat smrt Duraida Al Simmy a jeho ženy, neprojevil nejmenší náznak pocitů a Nahoot věděl, že stejně chladně by nařídil i jeho vlastní likvidaci. Uvědomil si, že se veze na zádech tygra. „Jen bych si dovolil upřesnit to prohlášení. Řekl jsem, že stéla zachycená na těchto snímcích vypadá jako původní. Pochopitelně že nejsem schopen uvést definitivní verdikt, dokud neprozkoumám kámen in natura.“ „Přijímám vaše upřesnění,“ přikývl von Schiller. „Sešli jsme se tu hlavně proto, abychom našli prostředky, jak vám stélu zaopatřit.“ Vzal lesklé snímky, které pořídila Utte v provizorní temné komoře zřízené v přilehlé buňce. Fotografování patřilo mezi její mnohé obory, ve kterých vynikala. Odvedla skutečně dobrou práci. Kopie snímků z polaroidu, které mu v Hamburku předal Helm, byly neostré a zkreslené. Svůj účel ale splnily. Stačily ho dostatečně nabudit, aby ve spěchu vyrazil přes kontinent. Nyní když držel jejich dokonalé barevné verze, jeho vzrušení vzrostlo do té míry, že nemohl ani dýchat. Ve všeobecném tichu se s obrázky laskal, jako by to byl sám objekt, který zobrazovaly. Jestli je ta věc skutečně původní, jak mu instinkt napovídal, pak mu sama vynahradí čas a nemalou sumu peněz, které ho již celá záležitost stála, nemluvě o lidských životech. Stéla představovala úžasné bohatství srovnatelné se sedmým svitkem, který už ve sbírce měl. Ve svém dlouhém životě toužil tak intenzivně jen po málo věcech a potlačit tu nesmírnou žádostivost a věnovat se úkolům, které na něj čekaly, ho stálo nemalé úsilí. „Předpokládejme, že stéla je původní dílo. Můžete nám pak, doktore, říci, nebo lépe napovědět, kde by se mohla nalézat či kterým směrem bychom mohli zaměřit pátrání?“ „Věřím, že kámen nemůže být nikde v pustině, Herr von Schiller. Podívejme se i na další snímky, které nám plukovník Nogo zaopatřil a které Fräulein Kemper tak dokonale vykopírovala.“ Nahoot odložil stranou jednu fotografii a z hromádky snímků ve složce před sebou vybral jinou. „Například tento.“ Ostatní zalistovali ve svých materiálech a vytáhli stejnou kopii, kterou jim ukazoval. „Pokud si prohlédnete pozadí na této fotografii, pak uvidíte, že stěny, jejichž náznaky jsou ve stínech zřetelné, připomínají něco jako sluj nebo jeskyni.“ Pohlédl na von Schillera, který povzbudivě přikyvoval. „Zde se objevuje jakýsi zamířovaný dveřní otvor.“ Nahoot odložil i tento snímek a vybral další. „Teď pohledte sem. To je naprosto jiný záběr. Věřím, že se jedná o výzdobu stěn malovanou buď na omítnuté zdi nebo na holé skále jeskyně, případně hrobky. Zdá se, že záběry jsou snímány přes mříž, o které jsem se zmínil při minulé fotografii. Podle stylu malby a provedení lze téměř s jistotou tvrdit, že se jedná o egyptské umění. Ve skutečnosti tyto nástěnné malby velmi připomínají výzdobu hrobky královny Lostris v Horním Egyptě, kde byly nalezeny i původní Taitovy svitky.“ „Ano, ano. Pokračujte!“ popohnal ho von Schiller. „Dobrá. Vezmeme-li v úvahu mříž jako společný faktor, máme všechny důvody věřit, že stéla i nástěnné malby jsou umístěny ve stejné jeskyni nebo hrobce.“ „Je-li tomu tak, jaké představy máme o místě, kde QuentonHarper tyto záběry nasnímal?“ Zlobně podmrčený von Schiller pohlédl střídavě na každého z účastníků; snažili se uhnout jeho pronikavému pohledu. „Plukovníku Nogo,“ obrátil se k vojenskému náčelníkovi, „tohle je vaše země. Znáte terén důvěrně. Co si o této záležitosti myslíte vy?“ Plukovník Nogo zavrtěl hlavou. „Tento muž, tento Egyptan,“ vyslovil přídomek s opovržením jako nadávku, „se mýlí. To nejsou fotografie egyptského hrobu.“ „Jak tohle můžete tvrdit?“ ohradil se Nahoot nasupeně. „Co vy víte o egyptologii? Já strávil dvacet pět let –“ „Mlčte,“ přerušil ho von Schiller kategoricky, „a nechte ho domluvit.“ Pohlédl na důstojníka. „Pokračujte, plukovníku.“ „Je pravda, že nevím nic o egyptských hrobkách, ale tyto záběry jsou z křesťanského chrámu.“ „Kde berete tu jistotu?“ vyjel Nahoot rozmrzele. Jeho prestiž byla v sázce. „Dovolte, abych to vysvětlil. Byl jsem před patnácti lety vysvěcen na kněze. Později jsem ale ztratil veškeré iluze o křesťanství a náboženství vůbec. Opustil jsem církev a stal se ze mě voják. Říkám to proto, že vím, o čem mluvím, to mi věřte.“ Pohlédl Nahootovi do očí, usmál se a s potměšilou grimasou pokračoval. „Podívejte se znovu na první snímek a všimněte si na stěně v pozadí poblíž rohu mřížových dveří obrysů lidské ruky a stylizovaného zobrazení ryby. To jsou symboly koptské víry. Jejich repliky najdete v každém chrámu či katedrále po celé zemi.“ Ostatní pozorně prohlíželi vlastní kopie zmíněného záběru, ale nikdo se neodvážil pronést svůj

úsudek, dokud tak neučinil von Schiller. „Máte pravdu,“ pravil Němec tiše. „Je tam ruka i ryba.“ „Ale já vás ujišťuji, že hieroglyfy na stěle, nástěnných malbách a rakvi jsou egyptské,“ bránil se neústupně Nahoot. „Vsadím na to svůj život.“ Nogo zavrtěl rozhodně hlavou a zesílil hlas. „A já vím, o čem mluvím.“ Von Schiller zvedl ruce, aby je utišil, a sám zvažoval problém. Zdálo se, že konečně přišel k nějakému řešení. „Plukovníku Nogo, ukažte mi zde na satelitní fotografii místo, kde ležel tábor“

Quenton-Harpera, ze kterého jste ty fotografie získal.“ Nogo vstal, obešel stůl a postavil se vedle von Schillera. Sklonil se nad snímkem a zabodl ukazováček do místa, kde se řeka

Dandera spojovala s Nilem. Tato fotografie byla rovněž odcizena při nájezdu na tábor Quenton-Harpera a byly na ní početné barevné značky, o kterých Nogo předpokládal, že je tam zakreslil sám Angličan. „Tábor ležel zde, pane. Vidíte, Quenton-Harper si označil místo zeleným kroužkem.“ „A nyní mi ukažte nejbližší koptský kostel.“ „Netřeba, Herr von Schiller, leží přesně tady.“ Angličan ho opět označil, tentokrát červeně. „Kláster svatého Frumentia je vzdálen sotva míli od místa, kde stál tábor.“ „Tam najdeme odpověď,“ prohlásil stále zamračený von Schiller. „Koptské a egyptské symboly spolu v klášteře. Zírali na něho bez odvahy pochybovat o jeho závěru. „Musíte klášter prohlédat,“ pokračoval tiše. „Chci, aby byla prověřena každá píď na každé stěně.“ Obrátil se znovu na plukovníka Noga. „Můžete tam poslat své muže?“ „Jistěže, Hen von Schiller. Mám již v klášteře spolehlivého muže; jeden mnich je v mých službách. Navíc v Goiamu stále platí stanné právo. Jako vojenský velitel jsem plně zmocněný prohlédat jakékoliv místo, kde by se mohli skrývat rebelové, dizidenti a bandité.“ „Nebudou se vaši muži zdráhat jít do kláštera splnit povinnost?“ zajímal se Helm. „Vy sám nemáte žádné náboženské zábrany? Možná že bude nutné - jak bych to řekl - znesvětit posvátná místa.“ „Už jsem vám snad řekl, že jsem vyměnil náboženství za jiné pozenštější víry. S radostí zničím ty podezřelý a nebezpečné elementy, které v klášteře svatého Frumentia bezesporu najdeme. A pokud jde o mé muže, vyberu muslimy a animisty, kteří nemají kříž v lásce a budou si účast považovat za čest. Ujišťuji vás, že v tomto směru nenastanou žádné těžkosti.“ „Jak zásah vysvětlíte svým nadřízeným v Addis Abebě?“ zeptal se von Schiller. „V žádném případě nechci být s vaší akcí v klášteře nijakým způsobem spojován.“ „Mám příkazy od nejvyššího velení podniknout jakékoliv možné kroky proti rebelům operujícím v rokli Abbay. Ospravedlnit prohlídku kláštera nebude vůbec problém.“ „Chci stělu. Chci ji za každou cenu. Rozumíte mi, plukovníku?“ „Naprosto, Hen von Schiller.“ „Jak jistě víte, jsem velmi štědrý k těm, kteří mi slouží dobře. Přineste mi ji v dobrém stavu a bohatě vás odměním. Můžete žádat pana Helma o jakoukoliv podporu, kterou vám bude schopen poskytnout, včetně použití Pegasova zařízení a personálu.“ „Pokud bychom mohli využít vaši helikoptéry, ušetří nám to spoustu času. Mohl bych své muže dostat dolů zítra, a jestli je kámen v klášteře, bude už zítra večer u vás.“ „Výborně. Doktora Guddabiho vezmete s sebou. Musí ověřit, zdali areál neobsahuje jiné cennosti a také přečíst a přeložit jakékoliv nápisy nebo rytiny, které v klášteře najdete. Sežene mu vojenskou uniformu. Musí vypadat jako ostatní vojáci. Nechci, aby byl zapleten do nějakého pozdějšího vyšetřování.“ „Výrazíme ráno, jakmile bude dost světla. Okamžitě začnu s přípravami.“ Tuma Nogo zasalutoval a spěšně vyšel z chaty.

I když plukovník Nogo nikdy nevstoupil do qiddistu nebo maqdasu, klášter svatého Frumentia navštívil mnohokrát. Uvědomoval si proto plně obtížnost úkolu, který před ním stál. Dovedl si představit reakce mnichů na jeho násilný vstup do kláštera. Navíc poznal důkladně pár skalních kostelů v jiných částech země. Sám byl v jednom takovém, v Lalilebele, vysvěcen na kněze a dobře věděl, jaké labyrinty a spleti chodeb mohou podobné prostory obsahovat. Odhlašoval, že k prohlídání kláštera a udržení opata a jeho mnichů na uzdě při jejich podrážděné reakci bude potřebovat nejméně dvacet mužů. Vybral své nejlepší vojáky, spolehlivé a bez zábran. Dvě hodiny před svítáním se v ohrazeném prostoru Pegasů konala malá přehlídka. V záři reflektorů plukovník Nogo důkladně obeznámil seřazené vojáky s úkoly. Na závěr instruktáže musel každý muž vystoupit z řady a zopakovat příkazy, aby se vyloučilo nedorozumění. Pak jim sám pečlivě zkontroloval výzbroj a výstroj. Tuma Nogo si bolestně uvědomoval své selhání, když nechal utéct Angličana s Egyptěankou, a z postoje von Schillera vycítil nebezpečí. Neměl žádné velké iluze, co by následovalo, kdyby zklamal podruhé. Za krátký čas své známosti s Gottholdem von Schillerem se ho bál víc, než se v dobách svého kněžství bál Boha či ďábla. Nyní se mu nabízela příležitost znovu získat přízeň toho drobného panovačného Němce. Vrtulník s pilotem u řízení čekal připravený nedaleko a spuštěný motor lině otáčel rotorovými listy. Tak velký počet mužů v plné zbroji pochopitelně nemohl unést najednou a bylo třeba čtyř letů, než se celá jednotka shromáždila na určeném místě v rokli. Sám Nogo letěl hned s prvním výsádkem a Nahoota Guddabiho vzal s sebou. Helikoptéra je vyložila tři míle od kláštera na mýtině nedaleko řeky

Dandery, na stejném místě, které použili při přepadu

Quenton-Harperova tábora. Místo bylo dostatečně daleko od kláštera, aby hluk motoru zbytečně nepoplašil mnichy. Nakonec, i kdyby helikoptéru zaslechli, nebudou to považovat za žádnou hrozbu, uvažoval Nogo. Určitě si už zvykli na časté výlety stroje do rokly. Muži čekali mlčky v temnotě, až vrtulník dopraví zbytek komanda, a Nogo jim nedovolil ani kouřit. Když byli všichni na místě, vydal Nogo příkaz k odchodu a vedl je v zástupu po pěšině dolů kolem řeky. Vojáci na vrcholu svých fyzických sil, vycvičení pro boj v terénu, postupovali noci tiše a svižně. Jen Nahoot měl potíže. Změkčilý životem ve městě sotva lapal po dechu a dožadoval se odpočinku ještě dřív, než ušli půl míle. Nogo se jen spokojeně usmíval nad jeho kňučením a patetickými prosbami o slitování, když ho muži za ním štulci nutili k pochodu. Nogo načasoval příchod do kláštera na svítání, na čas ranních bohoslužeb a velebení Páně. Dolů po schodišti ve stěně seběhli poklusem. Zbraně drželi vysoko v rukou a veškerou další výstroj měli upevněnou tak, že nebylo slyšet nejmenší cinknutí nebo zaskřípění. Gumové podrážky paradesantních bot je téměř neslyšně nesly opuštěnou terasou kláštera směrem ke vchodu do podzemního chrámu. Zevnitř zaznívaly monotónní zpěvy a zvuky bubnů, oddělujících intervaly opatova pisklavého hlasu při bohoslužbě. Před dveřmi se plukovník Nogo na chvíli zastavil a vojáci se rozdělili do dvou zástupů za ním. Nebylo zapotřebí žádných slov; školení nahoře zahrnovalo každý detail přepadu. Pohlédl ještě naposledy na své muže a pokynul velícímu poručíkovi. Vnější síň chrámu byla prázdná, mniši se

shromáždili ve střední lodi, v qiddistu. Nogo s muži v těsném závěsu přešel rychle prázdnou chrámovou prostoru a vyběhl po schodech k otevřeným dveřím qiddistu. Sotva vstoupil, muži za ním se okamžitě rozmístili kolem bočních zdí a se samopaly opatřenými bodáky obklíčili shromážděné mnichy. Celý manévr byl proveden v tichosti a rychle, takže trvalo nějakou minutu, než si mniši, pohroužení v modlitbách, vůbec všimli přítomnosti cizích osob. Zpěvy i bubny postupně umlkaly a černé tváře mnichů se tázavě obracely k ozbrojencům u zdi. Jediný Jali Hora si nebyl vědom ničeho, co se za ním odehrává. Naprosto ztracený ve své zbožnosti klečel dál před dveřmi do maqdasu, svatyně svatých, a jeho chvějivý hlas zněl jako osamocený nářek duše propadlé věčnému zatracení. Plukovník Nogo si razil cestu středem svatyně, odkopávaje z cesty klečící mnichy. Když došel až k opatovi, uchopil ho zezadu za vychrtlé rameno a hrubě ho odstrčil. Stařec upadl, blýskavá koruna mu spadla z bílé hlavy a s plechově prázdným řinčením se kutálela po kamenné podlaze. Nogo nechal opata ležet, obrátil se k mnichům, klečícím v bílých shamma, a nadutě je oslovil v amharštině. „Jsem zde proto, abych prohledal tento chrám a ostatní prostory zdejšího kláštera kvůli podezření, že se tu skrývají rebelové a bandité.“ Odmlčel se a hrozivě se rozhlédl po řadách svatých mužů. „Musím vás varovat, že jakýkoliv pokus bránit mým mužům ve výkonu povinností bude považován za akt banditismu a provokaci a bude bez milosti potlačen.“ Jali Hora se s potížemi dostal na kolena a s pomocí tkaného závěsu pomalu a těžce vstal. Přidržel se tapisérie zobrazující Pannu s dítětem a vzpomínal se z šoku. „Toto jsou posvátné prostory,“ vykřikl překvapivě čistým a silným hlasem. „Konáme zde službu a modlíme se k všemocnému Bohu otci, Synu a Duchu svatému.“

„Ticho!“ zařval na něj Nogo. Odepnul víko z pouzdra na řemeni a položil ruku vyhrůžně na pažbu pistole Tokarev. Jali Hora si nevšímal hrozby. „Jsme svatí mužové na božím místě. Žádní shufta tu nejsou. Mezi námi není nikoho, kdo by porušil zákon. Ve jménu nejvyššího Boha vás vyzývám, abyste odešli, nechali nás našim modlitbám a bohoslužbám a přestali znesvěcovat.“ Nogo vytáhl pistoli a plynulým pohybem přes ruku plnou silou uhodil hlavní zbraně opata do tváře. Ústa Jaliho Hory pukla jako kůra zralého granátového jablka. Z rozbitých rtů mu vyrazila krev a stékala na obřadní sametové roucho. Radami klečících mnichů proletěl vzdech hrůzy. Jali Hora se s přispěním závěsu udržel na nohou, ale potácel se a chvěl. Otevřel roztržštěná ústa, ale vyšlo z nich jen fistulové zakrákání podobné hlasu umírající vrány. Ze rtů mu odprskly kapičky krve. Nogo se rozesmál, podrazil mu nohy a Jali Hora se svezl na kamennou dlažbu, kde zůstal ležet jako hromádka špinavého prádla. Sténal a z úst mu tekla krev a sliny.

„Kde máš teď svého Boha, ty starý opičáku? Můžeš k němu mečet, jak hlasitě dovedeš, a stejně ti neodpoví,“ řekl Nogo s úšklebkem a odvrátil se. Pistoli pokynul poručíkovi dál. Šest mužů hlídalo mnichy, čtyři u dveří a po jednom u každé boční stěny. Zbytek ho následoval ke vchodu do maqdasu. Dveře byly uzamčeny a Nogo netrpělivě smýkal starověkým zámek. „Okamžitě to otevři, ty stará vrána!“ křičel na Jaliho Hory, který se svíjel na zemi a sténal. „Je příliš starý a senilní,“ zavrtěl hlavou poručík. „Už o sobě neví, plukovníku. Nerozuměl rozkazu.“ „Otevřete zámek násilím,“ nařídil Nogo. „Nebo ne. Nebudeme mařit čas. Odstřelte ho. Dřevo kolem je ztrouchnivělé.“ Poručík odstoupil ode dveří a pokynul mužům, aby se stáhli také. Namířil AK-47 na dřevěný rám a vypálil dlouhou nepřerušovanou dávku. V oblacích prachu létaly štěpiny dřeva a úlomky kamene. Zem kolem pokryl koberec čerstvých třísek zažloutlého dřeva. Ohlušující rachot střelby a hvízdání odražených střel zahlcující prostor qiddistu vystřídalo nařikání a skučení mnichů, kteří si v hrůze zakrývali uši a oči. Poručík odstoupil dál od rozbitých dveří. Černá kovaná petlice se zámek visela z téměř rozstřílené dřevěné podložky. „Vylomte je!“ rozkázal Nogo a pět mužů se rameny opřelo o prohýbající se dveře, které pod jejich společným nápořem zapraskaly. Mnichové spustili nový křik. Někteří z nich si zakrývali hlavy cípy shamma, aby nebyli svědky svatokrádeže, a jiní si zase rozdírali své tváře, na kterých jim zůstávaly po neotech hluboké krvavé rýhy. „Znovu!“ řval Nogo a muži nanovo současně narazili rameny do dveří. Zámek utřený i s podkladem povolil a dveře se rozlétly dokořán. Stáli na prahu a zírali do temných výklenků maqdasu. Místnost osvětlovalo jen několik čadících olejových lamp.

Náhle se však ani vojákům nekřesťanské víry příliš nechtělo přes práh této svatyně. Drželi se zpátky stejně jako Tuma Nogo se svým proklamovaným ateismem. „Nahoot!“ ohlédl se přes rameno na zpoceného a ucouraného Egyptana. „Teď jste na řadě vy. Vám přikázal Herr von Schiller nalézt tu věc, pro kterou jsme sem přišli. Pojdte sem.“ Když Nahoot přistoupil, Nogo ho chytil za rameno a vstrčil vylomenými dveřmi dovnitř. „Jen do toho, stoupenče proroka. Trojice křesťanských bohů vám nemůže ublížit.“ Sám vstoupil do maqdasu hned za ním a posvětil svítilnou na stěny nízké komory. Kužel světla klouzal po policích s děkovnými obětinami, jiskřícími skly a drahokamy zasazenými v mosazi, zlatě a stříbre. Zastavil se na vysokém oltáři z cedrového dřeva, osvětlil korunu zjevení Páně a kalichy a odrazil se od talířku na hostie. Z temnoty zazářil odraženým světlem i vysoký stříbrný koptský kříž. „Za oltář,“ křičel Nahoot vzrušeně. „Zamřížované dveře! To je to místo, odkud byly pořízeny snímky polaroidem.“ Odrhl se od skupiny a přeběhl místnost. Křečovitě sevřel rukama mříže a hleděl skrz ně divoce jako odsouzenec k doživotí. „Je to hrobka. Přineste světlo!“ vykřikoval vzrušeně nezvykle vysokým hlasem. Nogo se rozběhl k němu, těsně minul kámen přikrytý damaškovým přehozem a posvětlil mřížemi dovnitř. „Při milosti boží a věčném dechu jeho proroka,“ Nahootův hlas přecházel z křiku do šepotu, „to jsou přece nástěnné malby toho starověkého písaře. Je to dílo otroka Taity.“ Stejně jako Royana poznal styl a provedení okamžitě. Taita vládl štětcem vynikajícím způsobem a jeho talent překonal věky. „Otevřete tu bránu!“ netrpělivě zvýšil hlas Nahoot. „Všichni ke mně!“ zareagoval Nogo. Vojáci se nahrnuli k starodávné konstrukci a pokoušeli se holými rukama vylomit mříž ze vchodu. Téměř okamžitě bylo jasné, že se namáhají zbytečně. Nogo je zastavil.

„Prohledejte příbytky mnichů a seženě nějaké nástroje potřebné k takové práci.“ Nižší důstojník vyběhl z komory a s ním i většina vojáků. Nogo se odvrátil od mříže a prohlížel ostatní části maqdasu. „Stéla!“ zaskřehotal. „Herr von Schiller chce kámen víc než cokoli jiného. Kde asi byly pořízeny snímky polaroidem?“ Náhle se zarazil a nechal světlo dopadat na damaškem zakrytý podstavec, na kterém stála svátost zahalená sametovou rouškou. „Ano,“ vykřikl Nahoot za ním. „To je ona.“ Tuma Nogo byl šesti skoky u sloupu, uchopil dečku se zlatými štrápci a stáhl ji. Tabernakl tvořila jednoduchá skříňka z olivového dřeva svítící patinou, kterou zbožné kněžské ruce za staletí zanechaly na dřevě.

„Primitivní pověry,“ prohlásil Nogo opovržlivě, zvedl skříňku oběma rukama a mrštil ji proti kamenné stěně. Dřevo se roztránilo a otevřeným víkem vyletěl její obsah. Po dláždění svatyně se rozletěly popsané hliněné tabulky. Nogo s Nahootem však nevěnovali těmto posvátným předmětům nejmenší pozornost. „Odkryjte ten kámen,“ naváděl plukovníka Nahoot. „Stáhněte pokrývku.“ Nogo potáhl za růžek saténového ubrusu, ale ten se zachytil o roh sloupu pod ním. Netrpělivě zatahl ze všech sil a starý, věkem zvětšely materiál povolil s typickým zvukem trhané látky. Rytá stěla - Taitův kamenný testament - se objevil v plné kráse. I Nogo byl dojatý objevem a couval s roztrhlou pokrývkou v rukou. „Je to ten kámen z fotografie,“ zašeptal. „Přesně ten nám Herr von Schiller nařídil najít. Jsme bohatí.“ Jeho chamtivá slova zlomila kouzlo. Nahoot přiběhl ke sloupu, padl před ním na kolena a sepjal prosebně ruce jako dlouho odmítaný milenec. Tiše štkal a Nogo s překvapením hleděl, jak mu po tvářích stékají slzy. Sám uvažoval jen o velikosti odměny, kterou mu nález vynese, a nikdy ho nenapadlo, že by člověk mohl tak hluboce toužit po neživém předmětu, zvláště po něčem tak přízemním, jako je kus obyčejného kamene.

Když vběhli muži zpět do jeskyně, našli oba aktéry v nezměněné poloze: Nahoot zbožně klečel před stélou a Nogo stál za ním. Poručíkovi se podařilo někde najít starý rezavý krumpáč s hrubou dřevěnou násadou. Jeho návrat vytrhl oba muže z tranzu a Nogo mu hned nařídil: „Rozbijte tu bránu!“ Navzdory stáří mříže a křehkosti dřeva, trvalo hodnou chvíli, než vojáci střídající se při práci dokázali uvolnit trámy ze zahlučení v kameni. Nakonec se těžká konstrukce přece jen nahnula, muži uskočili do stran a trámy se s rachotem ocitly na kamenné dlažbě v oblaku červeného prachu, který dusil světla baterek a olejových lamp. Nahoot byl v hrobc první. Běžel závojem vířícího prachu a u starověké rakve z polorozpadlého dřeva znovu padl na kolena. „Světlo sem,“ křičel netrpělivě. Nogo se postavil za něj a posvítíl na rakev. Portréty muže zdobily truhlu ze tří stran: na bocích a víku. Zjevně je maloval stejný umělec, který vyzdobil i stěny hrobky. Horní portrét byl ve výborném stavu. Zobrazoval muže v plné životní síle s pyšnou tváří a hustými zlatými kadeřemi. Shlížel z obrázku nevzrušeným pohledem farmáře nebo vojáka. Musel to být krásný muž a byl zobrazen velice zkušeně někým, kdo ho dobře znal a měl ho rád. Zdálo se, že autor zachytil jeho charakter a vychválil všechny jeho hlavní ctnosti. Od portréty zabloudily Nahootovy oči k nápisu na stěně nad hrobkou. Přečetl ho nahlas a se slzami v očích znovu pohlédl na rakev a četl kartuši s nápisem, namalovanou pod světlovlasým generálem. „Tanus, pán Harrab,“ hlas mu uvázl a musel několikrát naprázdno polknout, aby hrdlo uvolnil.

„Odpovídá to přesně sedmému svitku. Máme stélou i rakev. Jsou to úžasné a nedocenitelné nálezy. Herr von Schiller bude potěšen.“ „Přál bych si věřit vašim slovům,“ odpověděl mu Nogo pochybovačně. „Herr von Schiller je nebezpečný člověk.“

„Vždyť se vám daří,“ ujišťoval ho Nahoot. „Zbývá jen odnést stélou a rakev k helikoptéře, která je dopraví do tábora Pegasů. Jestli se vám to podaří, stanete se velmi bohatým člověkem. Bohatším, než jste si kdy dokázal představit.“ To povzbuzení Nogovi stačilo. Stál nad svými muži, kteří v prachu usilovně kopali kolem základny sloupu a páčili kamenné desky z jejich lože. Konečně se jim podařilo základ stély uvolnit a zvednout sloup z jeho usazení, kde spočíval téměř čtyři tisíce let. Teprve když byl kámen volný, všimli si, jak je těžký. Přes svoji štíhlost vážil dobré půl tuny. Nahoot se vrátil do qiddistu, a nedbaje protestu mnichů, kázal vojákům sundat tucet vlněných tapisérií a odnést je do maqdasu. Obalil stélou i rakev vrstvami hrubě utkané vlny a tkanina, dostatečně tuhá, poskytovala nosičům spolehlivé úchytky. Deset silných mužů mělo co dělat, aby sloup zvedli a unesli. Na rakev s jejím vysušeným obsahem stačili pouze tři. Zbývajících sedm vojáků dělalo doprovod. Těžce zatížen procesí vyšlo vypáčeným vchodem svatyně svatých do přeplněné střední síně. Jakmile si společenství šokovaných mnichů uvědomilo, co se ozbrojenci chystají odnést, ozvala se vzrušená směsice hlasů, nářku a výzev. „Ticho!“ řval Nogo. „Ticho! Umlčte ty blázny.“ Strážci vyběhli dopředu, aby pro kradené poklady zjednali průchod lesem lidských těl. Kopanci, pažbami samopalů a nadávkami proráželi cestu vrávorajícím nosičům. Povyk nabíral na hlasitost. Mniši se výkřiky nevole a protestů nad neslýchanou náboženskou urážkou navzájem povzbuzovali až k hranici nepřičetnosti. Počali vstávat, nedbajíc řvaní a příkazů, aby zůstali na zemi. Stále těsněji se shlukovali kolem ozbrojených vojáků, chytali je za uniformy, zpívali žalmy a poskakovali kolem nich s výrazy neskrývané nenávisti. Uprostřed řevu se znenadání objevila přízračná postava Jaliho Hory. Vousy a roucho měl potřísněné krví a jeho šílené, krví podlité oči hleděly kamsi doprázdna. Z rozbitých úst mu vycházel jeden nekončící skřek. Řady povykujících mnichů se před ním rozestupovaly a on se jako oživlý hasťoš, s lemem sukně pleskajícím o vyzáblá černá lýtka, řtil přímo na plukovníka Noga.

„Zpátky, ty starý blázne!“ varoval ho Nogo a zvedl hlaveň své zbraně, aby ho zastavil. Ale Jali Hora už neměl žádných světských zábran. Bez zaváhání naběhl přímo na hrot útočného nože, který Nogo namířil na jeho břicho. Ocelové ostří protrhlo zdobné roucho a projelo tělem pod ním tak hladce jako harpuna tělem zasažené ryby. Hrot bodáku, zbarvený krví narůžovo, vyjel uprostřed starcových zad. Jali Hora se kroutil a svíjel napíchnutý na oceli a z jeho rozbitých rtů se dralo úděsné vřeštění. Nogo se pokoušel uvolnit zbraň, ale křečovitě sevřené vnitřnosti držely bodák pevně, a když s ním Nogo smýkal silněji, poskakoval Jali Hora jako loutka v komickém tanci s rukama bezvládně poletujícíma kupředu a zpátky.

Existoval jediný způsob, jak uvolnit svíranou čepel. Nogo posunul volbu rychlosti palby do polohy jednotlivých ran a vystřelil. Třebaže tělo Jaliho Hory ztlumilo explozi výstřelu, jeho efekt byl podobný hromu a na okamžik zmrazil výkřiky v hrdlech mnichů. Kulka letící trojnásobnou rychlostí zvuku roztrhla dole otvor, jímž ostří vniklo do těla. Vzniklý nadzvukový ráz proměnil staříkovy vnitřnosti v kaši a podtlak, který držel ocel čepel, zmizel. Náraz střely odhodil opatovo tělo do náruče bratří za ním. Chvilí ovládlo prostory síně nepřírozeně napjaté ticho, které vzápětí protrhl mocný a zlostný chór. Mnichy jako by ovládlo jednotné myšlení, jediný instinkt. Jako hejno bílých ptáků vletěli na skupinu ozbrojenců rozhodnutí pomstít se za vraždu. Neuvažovali o ceně vlastních životů a vrhli se na vojáky, zatínajíc prsty do jejich tváří a očí. Strhávali hlavně namířené zbraně a holýma rukama chytali čepel nožů, jejichž ostří jim prořezávalo dlaně. Na kratičký moment se zdálo, že ozbrojenci budou zavaleni a roztrháni prostou číselnou převahou položených mnichů. Ale hned nato zbývající vojáci, kteří nesli stélou a rakev, položili svá břemena a chopili

se zbraní.

Mniši se kolem nich tlačili tak blízko, že nebylo možné prorazit si cestu údery pažeb a vojáci museli použít útočných nožů, aby vyčistili prostor okolo sebe. Nakonec ani nepotřebovali příliš volného místa; samopaly Ak-47 mají krátké hlavně a spolehlivý účinek. První salvy mířené vodorovně na břicha mnichů prokrestily brázdy v jejich houfu. Kulky s plným ocelovým pláštěm proletěly téměř bez zabrzdění tělem první oběti a zasáhly další v řadě za ní. Nyní již pálili všichni vojáci. Kývali se dopředu a zpátky a častovali střelami lidský dav kolem, jako když zahradníci kropí hadicí záhon bílých macešek. Sotva někdo z nich vyprázdnil zásobník s dvaceti osmi náboji, bez meškání ho měnil za plný. Nahoot se krčil za odloženým kamenem ohlušený a zmatený střelbou. Rozhlížel se kolem neschopen uvěřit masakru, jehož je svědkem. Dávka střel ráže 7,62 na tak krátkou vzdálenost má strašný účinek a dokáže oddělit paži nebo nohu stejně rychle, jako rána sekerou. Zásah do břicha člověka vykuchá jako rybu. Nahoot uviděl, jak jeden z mnichů dostal zásah do čela. Lebka mu doslova vybuchla v oblaku krve a mozkové tkáně a střelec, který ho zabil, se divoce smál. Všechny je zachvátila šílenost okamžiku. Byli jako smečka divokých psů, která se vrhne na kořist. Zběsile stříleli a měnili nové a nové zásobníky. Mniši z prvních řad se obrátili na útěk a naráželi do těch, co stáli za nimi. Zápasili spolu, řvali bolestí a hrůzou, dokud je neskosila příští smršť kulek a oni nepadli na své mrtvé a umírající druhy. Podlaha chrámu už byla pokryta kobercem mrtvol a raněných. Ti, kteří zůstali naživu, ve snaze uniknout smrtícímu dešti zablokovali východ z chrámu. Před dveřmi vězel hrozný bíle oděných těl a vojáci, kteří již vyčistili střed chrámové síně, obrátili zbraně proti uvězněné lidské mase. Kulky řádily mezi nimi jako vichřice v mladém lese. Výkřiky ustávaly, ale vztekly ohlušující koncert zbraní trval dál. Po nějaké minutě ztichla i kakofonie střelby a zůstal jen nářek a sténání raněných. I vojáky přešel smích. Nejistě se rozhlíželi kolem sebe překvapení spouští, kterou natropili. Prostor chrámové komory naplňoval modrý kouř a pach střelného prachu. Celou plochu podlahy pokrývala padlá těla. Ještě nedávno bílá shamma ležela zbarvená dorůda v kalužích čerstvé krve, z nichž jako šperky žlutě svítily prázdné nábojnice. „Palbu zastavit!“ vydal Nogo opožděný příkaz. „Na rameno zbraň! Zvednout náklad! Pochodem v chod!“ Velitelův hlas je vzpamatoval. Zavěsili zbraně kolem krku, sehnuli se pro svá těžká břemena a vrávoravě vyrazili kupředu. Klopýtali přes mrtvolu a zašlapávali nehybná či v křečích se svíjející těla. Podrážky jejich bot vydávaly mlaskavé zvuky tam, kde šlápaly do lepkavé houstnoucí tekutiny. Zahlcení pachem střelného prachu, krve a vyhrzlých vnitřností vyšli ze střední chrámové síně. Sotva pracně sešli po schůdcích do prázdné vnější síně, pozoroval Nahoot ulehčení ve tvářích veteránů otrlých bojem. I pro ně byla čpavá atmosféra té úděsné márnice příliš silný tabák. Pro Nahootu byla přespříliš. O něčem podobném se mu nezdálo ani v těch nejčernějších nočních můrách. Dopotácel se k boční zdi a zachytil se vlněného závěsu. Zvedl se mu žaludek a v ústech pocítil hořkost žluče. Lapal po dechu a dával. Když se konečně jakž takž uklidnil a rozhlédl, zjistil, že kromě zraněného mnicha se v místnosti nikdo nehýbe. Mnich s prostřelenou páteří ležl směrem k němu a táhl za sebou bezvládné nohy, které jako šneci nechávaly na kamenných dlaždicích lesklou šmouhu: Nahoot vykřikl a začal před mnichem couvat. Po několika krocích se otočil a utíkal z chrámu ven na terasu za oddílem vojáků vlekoucích kořist nahoru schodištěm. Zachvátila ho taková hrůza, že ani neslyšel hluk přilétající helikoptéry, která se mu vznášela nad hlavou zavěšená pod stříbrným diskem vířícího rotoru. otthold von Schiller čekal před dveřmi Quonsetovy chaty s Utte Kemperovou po boku. Pilot již za letu poslal hlášení rádiem, a tak byl celý tábor v pohotovosti přijmout vzácný náklad, který přivázel. Vrtulník dosedl na přistávací kruh v mraku světlého prachu. Dlouhý, v kobercích zabalený před mět se nevešel do kabiny, a proto ho přivázali napříč na přistávací lyžiny stroje. Okamžitě, jakmile se lyžiny dotkly země a pilot přiškrtil plyn, přiběhl Jake Helm v čele tuctu mužů v kombinézách, kteří odvázáli nylonové popruhy, složili náklad a odnášeli ho do chaty. Helm kolem nich poletoval a udílel jadrné příkazy. Dlouhý konferenční stůl uprostřed schůzovní místnosti byl odklizen ke stěně a na jeho místo s největší péčí položili stélou a o minutu později i rakev s Velkým lvem Egypta, generálem Tanem. Helm striktně vykázal stěhovací partu ven a zamkl za nimi dveře. V místnosti zůstali jen čtyři lidé. Nahoot s Helmem se shýbali nad stélou, připraveni sejmut vlněný obal, a von Schiller stál před nimi s Utte Kemperovou po ruce. „Začneme?“ zeptal se Helm tiše, pozoruje von Schillerovu tvář pohledem, jakým se dívá věrný pes na svého pána. „Opatrně,“ napomínal ho von Schiller příškrčeným hlasem. „Ať něco nepoškodíte.“ Byl velmi bledý a na čele mu vyrazily kapičky potu. Utte se pohotově přesunula blíže k němu, ale ani se jejím směrem nepodíval a jen upřeně zíral na předměty ležící u jeho nohou. Helm vytáhl z kapsy zavírací nůž a rozřezal šňůru se šťapci, která zajišťovala obal. Von Schiller, který sledoval každý jeho pohyb, začal hlasitě dýchat. Vzduch mu chrčel v hrdle jako člověku v posledním stadiu rozedmy. „Ano,“ vyšeptl chraptivě, „takhle se to má dělat.“ Utte Kemperová pozorovala jeho tvář. Vypadal jako vždy, když poprvé viděl nějaký významný přírůstek do svých sbírek. Zdálo se, že ho každým okamžikem sklátí srdeční infarkt, ale Utte věděla, že má srdce jako kůň. Helm poklekl k hornímu konci sloupu a opatrně udělal do tkaniny malý otvor, do něhož vsunul čepel a pomalým řezem táhl nůž směrem k základně. Tkanina se hladce poddávala perfektnímu ostří a vypadalo to, jako by rozpínal dlouhé zdrhovadlo. Konečně látka odpadla a odhalila popsáný kámen. Von Schiller se začal intenzivně potit a kapky potu mu skapávaly z brady na prsa, kde zanechávaly na zálesáckém khaki kompletu tmavé skvrny. Když uviděl vysekané hieroglyfy, tiše zasténal. Pro Utte to nebyla novina, protože věděla, co se dá od něho čekat v záchvatu emocí. „Pohledte zde, Herr von Schiller.“ Nahoot poklekl vedle obelisku a přejížděl prstem obrysy jestřába se zlomeným křídlem. „Toto je podpis otoka Taity.“ „Je to původní?“ zeptal se von Schiller hlasem těžce nemocného člověka. Dýchal prudce a sípavě. „Je určitě původní. To mohu zaručit vlastním životem.“ „I na to může dojít,“ varoval ho von Schiller. Oči se mu tvrdě leskly jako bledé safíry. „Tento sloup byl vytesán před necelými čtyřmi tisíci lety,“ pokračoval Nahoot. „Zde je autentická písařova pečeť. Začal plyně a lehce překládat sloupeček symbolů a tvář mu při tom hořela jako při nábožném vytržení.“ „Anubis, ten s hlavou šakala, bůh pohřebišť drží ve svých tlapách krev a vnitřnosti, kosti a plíce a srdce, oddělené části mě samého. Pohybuje s nimi jako s kameny na desce baa. Mé údy mi slouží coby pěšáci a má hlava je velký býk na dlouhé desce.“ „Stačí!“ zarazil ho von Schiller. „Na další bude čas později. Nyní odejděte. Chci být sám. Nevracejte se, dokud pro vás nepošlu.“ Nahoot vypadal poplašeně a nejspíše se

zvedal na nohy. Nečekal, že bude v okamžiku svého triumfu vyhnán tak náhle. Helm na něho kývl a oba vykročili ke dveřím. „Helm“, volal za ním přidušeně von Schiller, „zajistěte, aby mě nikdo nerušil.“ „Samozřejmě, Herr von Schiller,“ odpověděl Helm a pohlédl tázavě na Utte

Kemperovou. „Ne“, pravil von Schiller. „Ona tu zůstane.“ Muži odešli a Helm za sebou pečlivě zavřel dveře. Ute došla ke dveřím a otočila klíčem v zámku. Pak se obrátila tváří k von Schillerovi a s rukama za zády se opřela o dveře. Pevné hroty prsou jí vyzývavě trčely přes tenkou bavlněnou halenku.

„Kostým?“ zeptala se příškrčeným hlasem. „Mám si vzít kostým?“ Hra ji těšila skoro stejně jako jeho. „Ano, kostým“, šeptl. Přesla místnost a zmizela ve dveřích jeho pokoje.

Jakmile odešla, začal se von Schiller svlékat. Když byl úplně nahý, odhodil šaty do kouta a čekal uprostřed pokoje s očima upřenými na dveře, ve kterých se měla objevit. Konečně stanula na prahu a stařec jen vzdychl nad tou přeměnou. Blond vlasy překryla paruka s pevnými egyptskými copy a s korunou uraeus, zlatým kroužkem se vztyčenou hlavou kobry na čele. Koruna byla původní starodávňý šperk, za který von Schiller zaplatil pět miliónů německých marek. „Přicházím já, převtělení starodávňé egyptské královny Lostris,“ šeptala sugestivně. „Můj duch je nesmrtelný, mé tělo nezničitelné.“ Na nohou měla zlaté sandály z princezny hrobky a také její náramky, prsteny a náušnice pocházely ze stejného zdroje. Vše autentické královské relikvie. „Ano,“ souhlasil přidušeným hlasem s tváří bledou jako smrt. „Nic mě nedokáže zničit. Budu žít navždy,“ pravila dál. Průsvitnou sukni ze žlutého hedvábí měla v pase protkanou zlatem a pošítou drahokamy. „Navždy,“ opakoval po ní. Od pasu nahoru byla nahá. Vzala své velké mléčně bílé prsy do dlaní. „Zůstaly mladé a hladké po čtyři tisíce let,“ předla. „Nabízím ti je.“ Vystoupila ze zlatých sandálů, rozevřela prostřih sukne a držela její cípy tak, aby viděl obnažené tělo.

Pohybovala se pomalu, promyšleně dráždivými pohyby dobré herečky. „Toto je příslib věčného života.“ Přiložila pravou ruku na medově barvené ochlupení v rozkroku. „Nabízím ti ho.“ Tiše sténal a mrkáním se snažil zbavit kapek potu, který mu stékal z čela do očí. Chtivě ji pozoroval.

Pomalou a lascivně se vlnila v bocích jako kobra, která rozvinuje tělo před výpadem. Rozkročila se, roztáhla stehna a prsty rozevřela pysky své vaginy. „Toto je vstupní brána do věčnosti. Otevírám ji pro tebe.“ Von Schiller začal sténat hlasitě. Rituál nikdy neselhával, i když by byl opakován posté. Šel k ní jako v tranzu. Jeho tělo, hubené a vyschlé, připomínalo tisíciletou mumii s houštinou stříbrných chlupů na prsou a s pokleslým břichem plným záhybů a vrásek. Z chlupů pod ním, překvapivě černých jako vlasy na hlavě, visel mohutný penis, v každém ohledu neúměrný k vyzáblé starcově postavě. Jak mu šla pomalinku vstříc, začínal se plnit a nabíral úhel. Vyschlá předkožka se samovolně shrnovala a odhalovala masivní fialový žalud. „Na stělu,“ chroptěl. „Rychle! Na kámen.“

Otočila se k němu zády, klekla na kamenný monument a sledovala přes rameno, jak se k ní zezadu blíží. Její kulaté bílé hýždě svítily do místnosti jako pár pštrosích vajec.

V dílně Pegasů pracovali Helmovi muži pozdě do noci. Vyráběli dřevěné přepravní bedny, do kterých se měly spolehlivě zabalit stěla a rakev. Za svítání příštího dne už spočívaly zaplněné a podložené silnou gumovou matrací na korbě speciálního kamiónu, přivázané popruhy k držákům zhotoveným zvlášť pro tento účel. Dlouhá a namáhavá jízda do Addis Abeby trvala třicet hodin. Nahoot jel na vlastní přání vzadu na nákladáku. Konečně se uprášený kamión objevil v bezpečnostní bráně letiště a pomalu se šinul k Pegasovu falconu, stojícímu na asfaltu letištní plochy. Zastavil vedle letadla. Von Schiller s Utte Kemperovou přiletěli helikoptérou společnosti. Dostavil se také generála Obeida; přišel se s nimi rozloučit a popřát jim šťastnou cestu.

Při nakládání beden do letadla promluvil Obeida s čekajícím celním úředníkem. Celník orazítkoval dokumenty znějící na „geologické vzorky pro export“ a diskrétně zmizel. „Jsme naloženi a připraveni ke startu, Herr von Schiller,“ řekl uniformovaný Pegasův šéfpilot a zasalutoval. Von Schiller si ještě potřásl rukou s Obeidou a vyšplhal po schůdcích do letadla. Za ním vystoupila Utte s Nahootem Guddabim. Kruhy pod Nahootovými očima se neúměrně zvětšily a ztmavly. Poslední dny a hlavně cesta zpátky ho vyčerpaly až na dno. ale vzácný náklad z dohledu pustit nechtěl. Falcon vystoupal do čisté modře nebes nad okolní hory a zamířil k severu. O chvíli později, když zhasl nápis upozorňující pasažéry na povinnost mít zapnuté bezpečnostní pásy, nakoukla rozkošná blondáta hlava Utte Kefnperové do pilotní kabiny. „Herr von Schiller si přeje znát předpokládaný čas našeho přiletu,“ oslovila hlavního pilota. „Čekám, že přistaneme ve Frankfurtu ve 21.00. Prosim informujte pana von Schillera, že jsem rádiem požádal hlavního kancelář, aby zařídila vše potřebné, a přepravce nás již bude očekávat na letišti.“ Falcon přistál několik minut před plánovaným termínem a odroloval do soukromého hangáru. Starší celníci a úředníci pasové kontroly již čekali. Jako von Schillerovi dobří známí byli vždy po ruce, kdykoliv falcon přivázel speciální náklad. Když skončili s formalitami, zavedl je Gotthold von Schiller do drobného, ale dobře vybaveného baru na palubě letadla a nabídl jim šnaps. S obsahem křišťálových skleniček nenápadně zmizely i obálky připravené u každé z nich. Jízda do hor zabrala téměř celý zbytek noci. Von Schillerův šofér jel hned za krytým kamiónem Pegasů a po celou cestu horskými serpentinami nespustil nákladák z dohledu. V pět ráno projeli kamennou bránou hradu. V jelení oboře leželo půl metru sněhu a sám hrad s černým kamenným cimbuřím a úzkými lomenými okny připomínal něco z románu Brama Stokera. I v tuto časnou hodinu byli majordomi s celým osazenstvem v plné parádě připraveni uvítat svého pána. Herr Reeper, správce von Schillerových sbírek, a jeho nejdůvěryhodnější asistenti čekali rovněž připraveni dopravit náklad do podzemního trezoru. S posvátnou úctou ho naložili na vidlice motorového vozíku a dovezli k výtahu instalovanému právě k podobným účelům. Zatímco muži rozbalovali zásilku, von Schiller se odebral do svých komnat v severní věži. Vykoupal se, snědl něco ze snídaně připravené čínským kuchařem a odešel do ložnice své ženy. Vypadala ještě slabší, než když ji viděl naposled. Vlasy měla úplně bílé, tvář vyzáblou a voskově bledou - rakovina ji pomalu stravovala. Poslal ošetřovatelku ven a něžně políbil ženu na čelo. Byla matkou jeho dvou synů a svým zvláštním způsobem ji ještě stále miloval. Strávil s ní hodinu a poté odešel do vlastní ložnice a prospal následující čtyři hodiny. Ani v pokročilém věku a bez ohledu na únavu nepotřeboval spát déle. Pak nějaký čas pracoval s Utte a dvěma dalšími sekretářkami,

dokud ho správce domácím telefonem neinformoval, že v sejfu jsou s prací hotovi. Von Schiller v doprovodu Utte sjel výtahem a u dveří dole je čekal Hen Reeper a Nahoot Guddabi. Von Schillerovi stačil jediný pohled, aby poznal, že oba muži jsou bez sebe vzrušením, dychtiví sdělit mu poslední noviny. „Jsou hotovy rentgenové testy?“ zeptal se von Schiller, když spěchali podzemní chodbou k trezoru. „Ano, technici už skončili,“ odpověděl mu Reeper. „Odvedli dobrou práci. Desky jsou úžasné. Ja, wunderbar!“ Von Schiller sponzoroval jistou kliniku, a tak jeho požadavky měly váhu královských příkazů. Ředitel kliniky mu poslal nejmodernější přenosný rentgen i se dvěma technikami, kteří fotografovali mumii pána Haraba, a zkušenou radioložku, jejímž úkolem bylo získané materiály vyhodnotit. Reeper vsunul svoji plastikovou kartičku do zámku a ocelové dveře sejfu se odsunuly s tichým výdechem pneumatického ovládání. Muži ustoupili stranou; von Schiller musel vstoupit první.

Zastavil se na prahu a přeletěl pohledem celý rozlehlý trezor. Radost, kterou pochoval pokaždé, když vstupoval do těchto prostor, nikdy neochabla. Dokonce se zdálo, že s každou další návštěvou roste. Obálku sejfu tvořila dvoumetrová vrstva oceli a betonu a chránilo ho nejrafinovanější zabezpečovací zařízení, jaká člověk dokázal vymyslet. Hlavní výstavní sál, měkce osvětlená a elegantně zařízená místnost, však ničím nepřipomínal nedobytnou pevnost. Byl navržen a vyzdoben předními evropskými návrháři interiérů v dominující modré barvě. Každý exponát byl vystaven ve vlastní skříni, spekulativně aranžovaný tak, aby maximálně vynikly jeho nejlepší vlastnosti. Prostor naplňoval třpyt zlata a vzácných kamenů usazených na sametových polštářcích barvy půlnoční modři. Umně skryté bodové reflektory osvětlovaly bezchybně vyleštěné kusy z alabastru a kamene, slonoviny a obsidiánu. Byly tu nádherné sochy. Dal si tu schůzku celý panteon starých bohů: Thoth, Anubis, Hapi a Seth a také skvělá trojice:

Osiris, Isis a jejich syn Horus. Shlíželi na návštěvníky svými nevyzpytatelnými očima, které vyprovodily již celá procesí věků. Na prozatímním podstavci uprostřed místnosti se skvěl poslední přírůstek této mimořádné sbírky - vysoký elegantní Taitův testament. Von Schiller se u něj na moment zastavil, pohládl ho a pokračoval do druhé místnosti. V ní na dvou stojanech ležela rakev Tana, pána Haraba. Radioložka v bílém plášti seděla za stolem s prosvětlenou deskou a studovala připnuté rentgenové snímky. Von Schiller přistoupil bez zdržování ke stolu s deskami a prohlížel si šedivou kresbu na nich. V obrysech dřevěné truhly zřetelně vynikal ležící tvar těla s rukama zkříženými na hrudi. „Co mi můžete říct o tomto těle?“ zeptal se ženy za stolem, aniž na ni pohlédl. „Muž“, odpověděla suše. „Pozdní střední věk. Zemřel mezi padesátým a šedesátým pátým rokem života. Menší postava.“ Posluchači sebou trhli a pohlédli na von Schillera, ale ten jako by si ani nevšiml posledního, zjevně chybného hodnocení. „Pět zubů chybí. Jeden vpředu nahoře, jeden horní špičák a tři stoličky. Zuby moudrostí retinované. Většina zbývajících zubů silně zkažených. Zjevné známky bilharziózy. V dětství možný zánět šedé míšní hmoty, ničivý v levé noze.“ Odfíkávala své nálezy celých pět minut a zakončila je prohlášením: „Pravděpodobnou příčinou smrti byla bodná rána v horní pravé části hrudníku. Kopí nebo šíp. Soudě podle úhlu vstupu, hlavičky šípů nebo oštěpu prošla pravou plící.“ „Ještě něco jiného?“ zeptal se von Schiller, když zmlkla. Žena zaváhala a dodala. „Herr von Schiller, vy víte, že jsem pro vás vyšetřila již několik mumii. V tomto případě se zdá, jako by byl řez sloužící k vynětí vnitřností proveden mnohem čistěji a kvalitněji, než tomu bylo u ostatních těl. Operátor musel být zkušeným lékařem.“ „Děkuji vám.“ Von Schiller se obrátil k Nahootovi. „Máte nějaké připomínky k tomu, co jste slyšel?“ „Jen tolik, že tento popis nesouhlasí s tím, co v sedmém svitku uvádí Taita o Tanovi, pánu Harabovi, v době jeho smrti.“ „V čem je rozdíl?“ „Tanus byl vysoký muž. Mnohem mladší. Pohlédte na portréty namalované na víku rakev.“ „Pokračujte,“ vyzval ho von Schiller. Nahoot přistoupil ke snímkům a ukázal na pár světlých, jasně ohraničených předmětů zdobících tělo.

„Šperky,“ poznamenal. „Amulety, náramky, prsní pancíř. Několik náhrdelníků, prsteny a náušnice. Nic mimořádného.“ Nahoot se dotkl světlého kruhu okolo čela mumie, „ale tohle je koruna uraeus. Posvátná kobra. Tu nosili jen příslušníci královského rodu. Jsem si jistý, že to, co vidíme, je královská mumie.“ „Nesmysl,“ utrl se von Schiller. „Pohlédte na nápisy na rakvi. A vzpomeňte na ty, které byly namalovány na stěnách hrobky. Jasně napovídají, že jde o hrob egyptského generála.“ „Se vši úctou, Herr von Schiller, ale nabízí se zde možné vysvětlení. V Angličanově knize, v Řece bohů, je zmínka o tom, že otrok Taita vyměnil mumie faraona Mamose a svého přítele Tana.“

„Proč by to pro všechno na světě dělal?“ Von Schiller se tvářil nedůvěřivě. „Neměl k tomu žádné světské důvody, ale spíše duchovní a trochu nadpřirozené. Taita si přál, aby jeho přítel získal na onom světě všechny poklady faraona Mamose. Dal mu tak poslední dar.“ „Vy tomu věříte?“ „Nemám důvod nevěřit. Jsou tu další okolnosti, které mluví ve prospěch této teorie. Z rentgenových snímků je zřejmé, že rakev je příliš velká pro tělo uvnitř. Mně se alespoň zdá docela přirozené, že rakev byla zhotovena pro podstatně většího člověka. Ano, Herr von Schiller, já skutečně pokládám za velmi pravděpodobné, že máme před sebou královskou mumii.“ Tvář von Schillera zbledla. Na čele mu vyrazil pot a jeho drsný hlas nabyl na samolibosti. „Královská mumie?“ „Je to docela možné.“ Von Schiller se pomalu přemístil k uzavřené truhle na stojanech a pohlédl na portrét muže namalovaný na jejím víku. „Mamosův zlatý aureus. Osobní šperk faraonů.“ Položil třesoucí se ruku na víko rakev. „Je-li tomu tak, pak tento nálezk překonává všechny mé dosavadní naděje.“ Von Schiller se zhluboka nadechl pro uklidnění. „Otevřete rakev a rozbalte mumii faraona Mamose.“

Jednalo se o velmi obtížný úkol. Nahoot už to zažil víckrát, ale nikdy se nejednalo o tak významnou osobu, jakou byl egyptský faraon. Nejdříve bylo třeba najít pod barvou okraje krytu. Jakmile se tak stalo, bylo možné odstranit starý lak a tmel utěšňující víko. Při tom všem bylo nesmírně důležité poškodit rakev co možná nejméně křehká, polorozpadlá schránka byla totiž sama nedocenitelným pokladem. Práce zabrala téměř dva dny.

Když bylo konečně víko uvolněno a zbývalo ho jen zvednout, uvědomil o tom Nahoot von Schillera, který měl právě nahoře v knihovně schůzku se svými syny a řediteli společnosti. Odmítl odjet na setkání do města, protože se nedokázal vzdálit od svého nejnovějšího pokladu. Ihned, jak mu Nahoot zavolal, odložil pokračování schůzky na příští úterý a docela bez oficiálností propustil ředitele i své potomky. Hned nato, aniž se přišel rozloučit s účastníky porady k čekajícím limuzínám, spěchal do sejfu. Nahoot s Reeprem nechali postavit kolem rakev malé lešení se dvěma

kladkostroji zavěšenými po stranách. Jakmile přišel do sejfu von Schiller, Reeper poslal pryč své asistenty. Otevření rakve se směli zúčastnit jen oni tři. Reeper přinesl von Schillerovi jeho koberečkem pokrytý stupeň, aby během práce mohl z vyvýšeného stanoviště pohodlně vidět do rakve. Ze svého velitelského můstku vydal stařec pokyn, aby začali. Západky klaply současně vždy o jeden zub, když Nahoot s Reeprem opatrně zatáhli za páky obou zdvihadel.

Následovalo slabé zapraskání a další zvuky připomínající trhání látky. Von Schiller sebou trhl. „Jsou to jen poslední zbytky tmelu držící víko,“ uklidňoval ho Nahoot. „Pokračujte!“ nařídil von Schiller. Zvedali víko dál, a když viselo nějakých patnáct centimetrů nad rakví, zatlačili do lešení a celá konstrukce i se zavěšeným víkem odjela na silonových kolečkách stranou. Von Schiller zíral do otevřené rakve s výrazem naprostého údivu. Očekával úhledně zabalené lidské tělo ležící poklidně v tradiční pohřební poloze. Namísto toho byl vnitřek rakve vycpán bez ladu a skladu obvazy, které úplně zakrývaly její obsah. „Co to má proboha -“ vykřikl von Schiller překvapeně. Vztáhl ruku, aby nabral něco z té hromady starých bezbarvých pruhů látky, ale Nahoot ho zastavil. „Ne!

Nedotýkejte se,“ vykřikl vzrušeně a hned se omlouval.

„Odpusťte, Herr von Schiller, ale je to fantastická okolnost. Silně podporuje teorii o záměně těl. Myslím, že bychom měli před roz balením obsah nejdříve prostudovat. S vaším svolením, samozřejmě.“ Von Schiller zaváhal. Dychtil co nejdříve rozhrabat tu hromadu starých hadrů připomínající krysi pelech, a uvidět, co skrývá, ale současně si uvědomoval potřebu opatrnosti a rozvážnosti. Překotné zacházení by mohlo také přivodit nenahraditelnou ztrátu. Narovnal se a slezl ze své pozorovatelné. „Správně,“ zavrčel. Z náprsní kapsy tmavě modrého dvouřadového saka vytáhl kapesník a utřel si potem smáčenou tvář. Hlas se mu trásl, když se ptal: „Je to možné? Je možné, že by to mohl být sám Mamos?“ Když cpal kapesník do kapsy kalhot, zjistil s nemalým údivem prudkou erekci a rukou v kapse uspořádal polohu svého údu souběžně s břichem.

„Odstraňte volné obaly.“ „S vaším dovořením, Herr von

Schiller, neměli bychom nejdříve vše vyfotografovat,“ taktně připomněl Reeper. „Ovšem,“ okamžitě souhlasil stařec.

„Jsme přece archeologové, vědci, ne obyčejní vykrádači hrobů.

Fotografujte.“ Práce pokračovala pomalu a von Schiller prožíval muka. Dole v sejfu ztrácelo vnímání času svůj přirozený charakter, a když von Schiller náhodou pohlédl na své zlaté hodinky, šokovalo ho zjištění, že už je devět večer. Byl již v košili a nyní odvázel i kravatu a hodil ji na stůl k odloženému saku. Pak se dal sám do práce. Postupně ze změti pruhů prastaré tkaniny vystupoval obrys lidského těla, ale teprve po půlnoci odstranil Nahoot poslední zmuchlaný chuchvalec tkaniny z mumifikovaného torza. Přes vnitřní úhledně položené vrstvy obvazů, položené rukama zkušených balzamovačů, se zatřpytilo zlato. „Původně zde pochopitelně mělo být několik masivních vnějších rakví, ale ty chybějí i s maskami. Musely zůstat ve faraonově originálním sarkofágu s Tanovým tělem v královské hrobce, která na objevení teprve čeká. Tady zůstala jen mumie krále s vnitřními obaly,“ pravil Nahoot, když dlouhými lékařskými nůžkami odstraňoval horní vrstvu bandáže.

Von Schiller již opět nervózně přešlapoval na stupínku, bručel si něco pro sebe a sledoval celé dění. „Prsní medailon Mamosova královského domu,“ zašeptal zbožně Nahoot. Ve světle výbojek se zaleskl velký šperk. Zářivě modrý lazulit a červenavé karneoly ve zlatě pokrývaly celou hrud' mumie.

Ústředním motivem díla byl sup vzlétající na křídlech roztažených do široka se zlatou královskou kartuší ve spárech.

Šperk byl překrásný a jeho zpracování úžasné. „Není žádných pochyb,“ šeptal von Schiller. „Kartuše dokazuje totožnost těla.“ V dalším kroku odhalili královny ruce složené na velkém medailonu. Prsty, dlouhé a jemné, pokrýval bezpočet nádherných prstenů. Mrtvé ruce svíraly odznaky majestátu, berlu a cep, a Nahoot přímo zářil, když je uviděl.

„Symboly království. Důkaz za důkazem, že jde o Mamose Osmého, vládce Dolního i Horního království starodávného Egypta.“ Chystal se uvolnit z obalu hlavu mumie, ale von Schiller ho zarazil. „Nechte ji naposled!“ přikázal. „Nejsem ještě připravený pohlédnout do tváře faraona.“ Nahoot s Reeperem proto věnovali další pozornost dolní části těla. Pod každou vrstvou plátna nalézali amulety, které přibalili balzamovači pod obvazy, aby svým kouzlem chránily mrtvého muže. Byly to zlaté a vyřezávané šperky a keramika jasných barev a nádherných tvarů.

Představovaly všechny možné ptáky a živočichy země a ryby nilských vod. Každý amulet nejdříve vyfotografovali v jeho původní poloze a poté ho uložili do některé z početných přihrádek na podnose stojícím na pracovním stole.

Faraonova chodidla byla drobná a štíhlá stejně jako jeho ruce a každý prst na nohou objímaly prsteny. Nyní již zbývala zahalená jen hlava a oba muži tázavě vzhledli k von Schillerovi. „Je už pozdě, Herr von Schiller,“ připomenul Reeper.

„Nechcete si odpočinout?“ „Pokračujte!“ utrhl se na něho von Schiller. Postavili se po stranách k hlavě mumie a stařec zůstal na svém stanovišti mezi nimi.

Poprvé po téměř čtyřech tisíciletích spatřovala postupně tvář dávného vladaře světlo světa. Vlasy měl řídké a slabé a stále ještě rezavé působením heny, barviva, které užíval zaživa. Kůže upravená aromatickými pryskyřicemi byla tvrdá a hladká jako leštěný jantar. Nos měl štíhlý a skobovitý, úzké rty stažené v mírném, jakoby dřimotném úsměvu, který částečně odhaloval mezeru po chybějícím zubu. Brvy slepené pryskyřicí se zdály být lesklé slzami a víčka měl jen zpola přivřená, jako by v nich ještě stále dřímал život. Teprve když se von Schiller sklonil a zblízka pohlédl do štěrbin mezi víčky, zjistil, že je to odraz od porcelánových kotoučků, které byly do prázdných očních důlků zasazeny během balzamování. Na faraonově čele se skvěla posvátná koruna uraeus. Každý detail hadí hlavy byl v perfektním stavu; na žlutém měkkém kovu nebylo ani stopy po oděrci nebo škrábanci. Mezi jedovými zuby, ostrými a zpětně zahnutými, čněl dlouhý rozeklaný hadí jazyk a oči brejlovce egyptského svítily modrým leskem skleněných korálků. Na zlatém proužku pod kápi byla vyryta Mamosova královská kartuše. „Chci tu korunu,“ pravil stařec hlasem přidušeným vášní. „Sundejte ji, chci ji držet ve vlastních rukou.“ „Nemusí se nám podařit stáhnout ji z hlavy bez poškození mumie,“ protestoval Nahoot. „Nepřete se se mnou a dělejte, co jsem vám řekl.“ „Hned začnu, Herr von Schiller,“ kapituloval Nahoot. „Ale bude to nějaký čas trvat. Kdyby si Herr von Schiller přál odpočinout, zavoláme vás okamžitě, jakmile bude koruna volná.“ Zlatý kruh pevně přilnul ke kůži faraonova čela napuštěného pryskyřicí. Aby ho vůbec mohli

sejmout, museli celé tělo zvednout a přemístit na speciální nosítka z lesklé nerezavějící oceli, která již čekala připravená. Pryskyřici bylo třeba změkčit a posléze odstranit zvlášť připraveným rozpouštědlem. Celý proces trval dlouho, jak Nahoot předpověděl, ale nakonec byla koruna přece jen volná. Položili zlatý kruh na podušku z modrého sametu, jako by ji chystali na korunovaci. Poté, co ztlumili všechna světla v sále kromě jediného bodového reflektoru, jehož paprsky namířili na korunu, odešli nahoru informovat von Schillera. Když sjížděl dolů do sejfu podívat se na šperk, doprovázela ho jen Utte Kemperová. Oběma archeologům vstup kategoricky zakázal.

Okamžitě po vstupu měl von Schiller oči jen pro jediný předmět - zářící korunu na modrém polštářku. Vzduch mu začal v krku hvízdát jako při záchvatu astmatu. Uchopil ženu za ruku a stiskl ji tak silně, až tiše zaskučela. Bolest ji vzrušovala. Poté ji von Schiller odstrojil, posadil jí na hlavu korunu a položil nahou do rakve. „Já jsem slib života,“ začala šeptat z věkovité truhly. „V mé tváři se zhlíží nesmrtelnost.“ Stařec se jí ani nedotkl. Stál nad jakví nahý s naběhlým rozpáleným přirozením, trčícím z jeho klína jako zrůdné stvoření s vlastním nezávislým životem. Nechala své ruce sjíždět po vlastním těle, a když se prsty setkaly na Venušině pahrbku, chraptivě pronesla: „Necht' žiješ provždy!“ Zázračný účinek Mamosovy koruny se prokázal nad vši pochybnost. Nic jiného nedokázalo natolik vzrušit Gottholda von Schillera. Jakmile to dořekla, fialová hlava jeho penisu začala samovolně sopit a vlákna stříbřitého semene stékala na bílé měkké břicho Utte Kemperové. Sama Utte se prohnutá svíjela v otevřené rakvi ve vlnách spalujícího orgasmu.

Royaně se zdálo, že byla z Egypta pryč roky a ne týdny.

Uvědomovala si, jak jí schází přeplněné, pulzující ulice a vůně koření, jídel a parfémů z bazarů a nařikající hlas muezzina svolávajícího z minaretu věřící k modlitbám. Hned první ráno vyšla ještě za šera z bytu v Gize, aby se prošla po břehu Nilu. Protože měla koleno stále nateklé a bolavé, opírala se o hůl a z procházky se brzy stalo usilovné kulhání. Pozorovala, jak rozbřesk ozářil pár trojúhelníkových plachet feluk a jak nádech směsi zlata a mědi barví říční vody. Tohle byl naprosto jiný Nil, než s jakým se setkala v Etiopii. To nebyla Abbay, ale pravý Nil, široký a pomalý, s pachem bahna, který tak důvěrně znala a který jí byl příjemný. Byla to její řeka a její země. Cítila, jak v ní atmosféra domova upevňuje rozhodnost splnit poslání, které si předsevzala. Všechny pochyby ustoupily stranou a její sebevědomí stoupl. Když se vrátila od řeky, cítila se opět silná a jistá sama sebou a směrem, kterým se musí vydat. Navštívila Duraidovu rodinu; musela nějak vysvětlit svůj náhlý odjezd a nečekaně dlouhou nepřítomnost. Zpočátku k ní byl její švagr chladný a odměřený, ale poté, co ji jeho žena v slzách objala a děti se začaly motat kolem své oblíbené ammah, roztál a změkkl natolik, že jí nabídl odvoz do oázy. Když mu vysvětlila, proč chce sama navštívit hrob svého manžela, došel tak daleko, že jí dokonce milovaný citroen půjčil. Stála nad Duraidovým hrobem, nasávala vůni pouště a žhavý dech písku si pohrával s jejími vlasy. Duraid poušť miloval a Royana byla i za něho ráda, že navždy odpočívá blízko ní. Hrob zdobil jednoduchý tradiční náhrobek: pouze jméno a datum pod symbolem kříže. Poklekla a začala upravovat hrob. Vyměnila zvadlé a vysušené kytice květin za nové, které přivezla z Káhiry. Pak se posadila vedle hrobu a zůstala tak dlouhou chvíli. Nemluvila k Duraidovi, jen nechávala zvolna myslí procházet všechny ty dobré poklidné dny, které spolu strávili. Vzpomínala na jeho laskavost a porozumění a teplou jistotu jeho lásky k ní. Litovala, že už se stejné chvíle nikdy nemohou vrátit, ale věděla také, že on to bere a rozumí tomu. Doufala také, že chápe, proč se dnes vrátila. Přišla se rozloučit. Přišla mu říct sbohem. Tesknila po něm, a třebaže zůstane navždy její částí a bude na něho do smrti vzpomínat, přišel čas, aby šla vlastní cestou. Přišel také čas, aby ji nechal odejít. Když opouštěla hřbitov, ani se neohlédla. Jela dlouhou oklikou kolem jezera, aby nemusela mít spalenou vilu; nepřála si vzpomínat na tu noc hrůzy, kdy tam Duraid zemřel. Vrátila se proto do města až po setmění a rodina si oddychla, když ji zase spatřila. Švagr tikrát obešel svého miláčka a kontroloval, jestli není škrábnutá barva, a teprve pak ji zavedl do domu, kde žena připravila hostinu. mistr Atalan Abou Sin, se kterým chtěla Royana obzvláště mluvit, byl mimo Káhiru na oficiální návštěvě v Paříži. Musela na něho tři dny počkat, ale při vědomí, že Nahoot Guddabi zrovna v Káhiře není, se cítila bezpečně a většinu času trávila v muzeu. Měla tam řadu přátel, které velice těšilo, že ji zase vidí a mohou se s ní podělit o vše, co se přihodilo za dobu její nepřítomnosti. Zbytek denního rozvrhu pobývala v muzejní čítárně. Pročítala znovu mikrofilmy Taitových svitků, hledajíc jakoukoliv možnou indicii, která jí unikla při dřívějším čtení. Jistou část druhého svitku studovala zvlášť pečlivě a dělala si spoustu poznámek. Teď když se pravděpodobnost neporušenosti Mamosova hrobu stávala téměř jistotou, probudil se v ní větší zájem o to, co by hrobka mohla obsahovat. V části svitku, na kterou se zaměřila, zaznamenal písař Taita návštěvu vládce v dílnách nekropole, kde se veškeré pohřební poklady pro faraona vyráběly a sestavovaly. Podle Taity navštívil faraon jednotlivé dílny od zbrojnice, kde se připravovaly potřeby pro válku a lov, přes nábytkářskou dílnu s nevidanou řemeslnou úrovní až k ateliéru sochařů. Zde Taita popsal práci na sochách bohů a samotného krále, které ho zachycovaly v nejrůznějších životních aktivitách. Sochy v životní velikosti měly lemovat dlouhou cestu z nekropole ke hrobce v Údolí králů. Ve stejné dílně také kameníci pracovali na masivním žulovém sarkofágu - útulku faraonovy mumie pro všechny věky. Podle následného líčení Taity však historie faraona Mamose podvedla. Zbavila ho této části pokladů stejně jako jiných, těžkých a stěží přemístitelných předmětů, které museli

Egyptané, prchající po Nilu před Hyksósy do země Cush, zanechat v Údolí králů. Když Royana došla k místu, kde Taita popisuje manufakturu zlatníků, zaujala ji silně pasáž s popisem zlaté faraonovy posmrtné masky. „Byl to vrchol a zenit. Všechny doposud nezrozené věky mohou jednoho dne obdivovat její nádheru.“ Royana si zasněně pohrávala s myšlenkou, jestli tato slova prastarého písaře nejsou prorocká. Nebyla i ona určena osudem, aby jednou mohla obdivovat krásu posmrtné masky? Mohla by být první, komu se to po čtyřech tisíciletích podaří. Mohla by se sama dotknout toho zázraku, potěškat ho a nakonec s ním naložit, jak jí přikáže vlastní svědomí. Při četbě Taitova výčtu pociťovala tíhu utrpení a soucit s lidmi té doby. Byli to koneckonců lidé jejího vlastního národa a nic na tom nemohla změnit propast času, která je od ní dělila. Coby koptská Egyptanka, byla jejich přímý potomek. Možná že podobné pocity už v dětství rozhodly o tom, že studiu o těchto lidech a způsobu jejich života zasvětil celý svůj život. Nebyly to však zdaleka jediné pocity, na které musela myslet, když čekala na návrat Atalana Abou Sina. Neopustily ji ani

myšlenky na vztah ke

Quenton-Harperovi. Poté, co navštívila hřbitov v oáze a vyrovnala se s památkou na Duraida, její vzpomínky na Nicholase nabyly na neodbytnosti. Zůstávalo tolik, s čím si naprosto nebyla jistá, a stálo před ní množství obtížných rozhodnutí. Nebylo možné splnit veškeré plány a tužby a přitom žádné z nich neobětovat. A přitom se všechny jevily téměř stejně naléhavé. Sotva se však přiblížila hodina její schůzky s Atalanem, znejistěla a měla potíže přinutit se, aby k němu vůbec šla. Jako bez duše bloumala po bazarech, holí ulehčovala svému bolavému kolenu, hluchá k volání prodáváčů, kteří jí nabízeli své zboží. Podle odstínu její pleti a evropského oblečení ji považovali za turistku. Tak dlouho odkládala rozhodný a neodvolatelný krok, že nakonec přišla na setkání o hodinu později. Naštěstí byli v Egyptě a Atalan byl Arab, pro něhož čas neznamenal totéž, co pro její západní část myšlení.

Byl jako vždy milý a okouzující. Tentokrát v soukromí vlastní kanceláře, pohodlně oblečený do bílé dishdasha s plachetkou na hlavě, ji vřele potřpal rukou. Kdyby se to událo v Londýně, určitě by ji políbil na obě tváře, ale zde, na Východě, muž nikdy nelíbá jiné ženy kromě své manželky, a to ještě jen v soukromí domova. Vedl ji přes kancelář do svého přijímacího pokoje. Tam jim tajemník přinesl malé šálky s kávou, hustou jako dehet, a pak aby zachoval patřičné dekorum schůzky, váhavě odstoupil. Následovala výměna komplimentů a povinný interval řeči o ničem, než mohla Royana nenápadně přejít k hlavnímu důvodu své návštěvy. „Trávila jsem poslední dny většinou v muzeu, v čítárně. Podařilo se mi setkat se tam s mnoha přáteli a překvapilo mě, že Nahoot stáhl svoji žádost na místo ředitele.“ Atalan povzdychl: „Můj synovec je občas tvrdohlavý. To místo už bylo jeho, ale na poslední chvíli mi přišel říct, že mu nabídl jinou práci v Německu. Snažil jsem se mu to vymluvit. Vysvětloval jsem, že jemu, člověku vyrostlému v údolí Nilu, nebude svědčit severské klima.

Argumentoval jsem i tím, že jsou věci v lidském životě - jako rodná země a rodina -, které nenahradí ani ta největší suma peněz. Ale -“, Atalan rozhodl ruce ve výmluvném gestu. „Koho jste tedy vybral na místo ředitele?“ zeptala se s upřímnou nevinností v hlase. „Zatím jsme toto místo natrvalo neobsadili. Když Nahoot odjel, nikdo jiný se mi automaticky nevybavil v mysli. Asi budeme donuceni shánět někoho na inzerát ve světě. Já osobně budu velmi smutný, jestli se na tu funkci dostane cizinec, bez ohledu, jakou kvalifikaci by mohl mít.“ „Vaše Excellence, mohu s vámi mluvit důvěrně?“ zeptala se Royana a pohlédla významně na tajemníka, postávajícího u dveří. Atalan váhal jen na chvíli. „Ovšem“, pokynul muži u dveří, a když ten odešel a zavřel za sebou dveře, nahnul se k ní blíže a ztlumil hlas. „O čem chcete mluvit, má drahá?“ Royana od něho odcházela asi po hodině. Vyprovodil ji až k výtahu na opačném konci chodby.

Když jí podával ruku na rozloučenou, mluvil tichým medovým hlasem: „Brzy se znovu setkáme, inšhalah.“

Jen co letadlo egyptských aerolinek přistálo v Heathrow,

Royana vyšla z letištní budovy a postavila se venku do fronty na taxíky. Bylo jí zima. Rozdíl teplot mezi Káhirou a Londýnem vypadal nejmní na patnáct stupňů. Její vlak dorazil do Yorku v pozdní studené, vlhkou mlhou nasycené odpoledne. Z nádraží zavolala na číslo, které jí dal Nicholas před odjezdem. „Děvče bláhové,“ plísnil ji. „Proč jste mi nezavolala, že se vracíte, přijel bych pro vás na letiště.“ Když vystoupil z rangeroweru a krácel k ní dlouhým krokem, překvapilo ji, jak ráda ho zase vidí, a uvědomila si, jak hodně jí chyběl. Byl prostovlasý a zjevně si od chvíle, kdy se viděli naposled, nenechal stříhat vlasy. Černou hřívu měl zčuchanou větrem a kolem uší mu jako křídla poletovaly stříbrné prameny kadeří. „Jak se daří vašemu kolenu?“ zdravil ji. „Ještě se necháváte stále nosit?“ „Už se to pomalu lepší. Bude načase zahodit hůl.“ Pocítila neodolatelnou touhu skočit mu kolem krku, ale na poslední chvíli se ovládla a místo bouřlivé manifestace svých citů mu jen chladně nastavila k polibku zrůžovělou tvář. Voněl kouzelně po kůži a nějaké kořeně vodě po holení, ale hlavně čistým potměným mužstvím. Uvnitř ve voze si chvíli prohlížel její tvář ve světle pouličního osvětlení, které se vkrádalo bočním okénkem. Pak teprve nastartoval. „Vypadáte nadmíru spokojená sama se sebou, madam. Kočka se dostala ke smetaně?“ „To jen radostí, že vidím staré přátele,“ usmála se. „Ale musím přiznat, že Káhira je pro mě vždy vzpruhou.“ „Nemám připravenou žádnou večeři. Neměli bychom se zastavit někde na jídlo? Co říkáte steaku nebo ledvinkám?“

„Chtěla bych vidět maminku. Cítím se provinile. Nevím ani, jak se jí uzdravuje noha.“ „Zaskočil jsem k ní předevčírem. Je v pořádku. Miluje nové štěně. Dala mu jméno Taita, věřila byste tomu?“ „Jste neobyčejně laskavý člověk - myslím tím, když jste se obtěžoval ji navštívit.“ „Líbí se mi. Jedna z mála starých a dobrých. Takové už se dnes nerodí. Navrhují, abychom trochu pojedli, a pak koupíme nějakou láhev a pojedeme ji navštívit.“ Od Georginy odjížděli něco po půlnoci.

Nevybíravým jazykem pionýrů západu chválila whisky Laphroaig, kterou přinesl Nicholas a mávala jim ze dveří kuchyně, stojíc poněkud nejistě s nohou v sádrovém krunýři. Nové štěně tiskla na svá objemná ňadra. „Máte na mou matku špatný vliv,“ domlouvala mu Royana. „Záleží, kdo na koho má špatný vliv,“ bránil se. „Některé z jejich vtípů dokazují, že i Stiltonova modř může být ještě sytější.“ „Měl jste mě nechat u ní.“ „Nyní jí dělá společnost Taita. A kromě toho vás potřebuji mít blízko po ruce. Čeká nás spousta práce a nemohu se dočkat, abych vám neukázal, co jsem prováděl za tu dobu, kdy jste se potloukala po Egyptě.“ Domácí z Quenton Parku pro ni připravila ložnici v Yorku, v bytě v uličkách za yorskou katedrálou. Když jí Nicholas vynášel zavazadla nahoru, ozývalo se za dveřmi ložnice na druhé podestě hlučné chrápání. Royana pohlédla tázavě na Nicholase. „Sapér Webb,“ oznámil. „Poslední přírůstek do týmu. Náš vlastní inženýr. Zítra se s ním seznámíte a myslím, že se vám bude líbit. Je také rybář.“ „A co to má co dělat s tím, kdo se mi líbí?“ „Rybáři jsou přece všichni skvělí lidé.“ „S výjimkou momentálního společníka,“ zasmála se. „Bydlíte v Quenton Parku?“ „V současné době nechávám dům raději prázdný. Nechci roztrušovat, že jsem zpátky v Anglii. U Lloydů jsou jistí maníci, se kterými bych momentálně nerad mluvil. Spím v ložnici o patro výš. Zavolejte, kdybyste něco potřebovala.“ Když osaměla, rozhlédla se po malé, křiklavě barevné ložnici s vlastní koupelnou, titěrnou jako z domku pro panenky a s dvojitou postelí, zabírající většinu podlahové plochy. Připomněla jí Nicholasovu poznámku o zavolání v případě potřeby. Pohlédla na strop a uslyšela dopad jedné jeho boty na podlahu. „Nepokoušej

mě,“ zasyčela. Jeho pach jí ještě vězel v nose a připomněl jí kontakt pevného štíhlého těla zmáčeného potem, když ji vynášel z rokle Abbay. Hlad a potřeba byla dvě slova, o kterých nemusela už dlouhá léta přemýšlet. Nyní začínala hrozivě třet v jejím bytí jako příznak. „To by už stačilo, děvče,“ domlouvala si a šla se vykoupat.

Druhý den ráno po cestě dolů zabouchal Nicholas na její dveře. „Vstávejte, Royano. Život je realita a je neodbytný.“ Venku byla ještě tma jako v ranci. Povzdechla tiše a zeptala se: „Kolik je hodin?“ Ale byl už pryč. Jen odněkud zdola slabě slyšela, jak si hvízdá „The Big Rock Candy Mountain“. Podívala se na hodinky a zívla. „Píská si v půl sedmé. Po tom, co minulou noc spolu s matkou provedli láhvi Laphroaigu? To je neuvěřitelné. Ten chlap je skutečné monstrum.“ O dvacet minut později ho zastihla při práci v kuchyni. Měl na sobě tmavě modrý rybářský svetr, džíny a řeznickou zástěru. „Nakrájejte támhle topinky, lásko. Pro tři.“ Ukázal na hnědý bočník ležící u elektrického opékače. „Omelety budou hotové za pár minut.“ Royana zjistila, že v místnosti je ještě jeden muž. Měl rukávy vyhrnuté vysoko kolem svalnatých bicepsů, střední věk a hlavu holou jako kouli do starodávného kanónu. „Nazdar,“ pozdravila ho. „Jsem Royana Al Simma.“

„Omlouvám se.“ Nicholas zamával šlehačím metlou. „To je Dany -Daniel Webb. Přátelé mu říkají sapér.“ Dany vstal s hrnkem kávy v pěsti, o které se dalo tvrdit, že smrdí hřbitovem. „Těší mě, že vás poznávám, slečno Al Simmo. Mohu vám nabídnout šálek kávy?“ Temeno hlavy měl skvrnitě a Royana si všimla bezkonkurenční modří jeho očí. „Doktorka Al Simma,“ opravil ho Nicholas. „Prosím, říkejte mi Royano,“ připomněla se rychle. „A pokud jde o kávu, dám si s radostí.“ Při snídani nepadla ani zmínka o Etiopii nebo Taitově hře a Royana uctivě poslouchala vášnivě obhajoby způsobu, jak lze na Sapérův muškařský prut chytit žraloka, a Nicholas ho nemilosrdně strhával, když pochyboval o každém jeho výroku. Bylo naprosto jasné, že mezi nimi vládnou dobré vztahy, a doufala jen, že si časem zvykne i na jejich rybářský žargon. Sotva dojedli,

Nicholas vstal od stolu s konvicí kávy v ruce. „Vemte si své hrnečky a pojdte se mnou.“ Vedl Royanu k obývacímu pokoji. „Mám pro vás překvapení. Moji lidé v muzeu pracovali bez přestávky, aby ho přichystali, než se vrátíte.“ Prudce otevřel dveře pokoje, a napodobuje zvuk trubky, odtroubil fanfáru: „Tramtarárá!“ Uprostřed stolu stál v plné kráse vycpaný pruhovaný dík-dík s třicími růžky na hlavě, oděný v kůži, kterou Nicholas propašoval z Afriky. Byl k neuvěření podobný živému zvířeti, až se Royaně zdálo, že musí každým okamžikem seskočit ze stolu a utéct. „Ach, Niku, ten je překrásný!“ Obcházela ho uznale. „Ti tvoji umělci ho vystihli dokonale.“ Atrapa v ní živě vyvolala pocit horka a vůni keřů ve strži a znovu zažívala bolestný záchvat nostalgie a smutku, který v ní tehdy vzbudilo toto drobné nádherné stvoření. Jeho skleněné oči vypadaly jako živé, a zdánlivě vlhký konec chobotky jako by se právě chystal zavěšit. „Myslím, že je vskutku nádherný, a jsem rád, když se mnou souhlasíte.“ Pohlídl měkkou hladkou srst. Nenamítala nic; cítila, že není ta správná chvíle kazit mu jeho chlapeckou radost.

„Jakmile budeme hotovi s Taitovou hádankou, zamýšlím napsat do muzea historie přírody tomu mládenci, který označil mého pradědečka za lháře. Musím oprášit rodinnou čest.“ Se smíchem přikryl preparované zvíře, aby se na něj neprášilo, vzal ho opatrně do náruče a posadil do rohu místnosti, kde nehrozila možnost úrazu. „Toto bylo první překvapení, které jsem pro vás přichystal. Ale teď přijde jiné, opravdu velkolepé. Sedněte si, nechci, aby vás to porazilo.“ Smála se té bláhovosti, ale poslušně usedla na vzdálenější konec pohovky s nohama složenými pod sebe. Sapér Webb se nemotorně usadil na opačném konci. Byl zjevně v rozpacích z její blízkostí. „Promluvme si o tom, jak se dostat do propasti na řece Dandě,“ pokračoval Nicholas. „Po celou tu dobu, co jste byla pryč, jsme se Sapérem o ničem jiném nemluvili.“ „Já vím. Jen o tom a o chytání ryb,“ ušklíbila se a Nicholas se zatvářil provinile. „To je v pořádku, v obou případech se jedná o vodu. Tak zní moje obhajoba.“ Pak zvažněl. „Vzpomínáte si, že jsme hovořili o možnosti prozkoumat dno Taitova bazénu pomocí akvalungu a já vám vysvětloval potíže, které tento způsob představuje.“

„Vzpomínám,“ přitakala. „Prohlásil jste tehdy, že tlak vody při otvoru u dna je příliš vysoký a že budeme muset najít jinou metodu, jak se tam dostat.“ „Správně.“ Nicholas se tajuplně usmál. „Tady Sapér si již vydělal horentní peníze, které jsem mu slíbil - zdůrazňuji slíbil - ne zaplatil. Přišel s alternativní metodou.“ Nyní zvažněla také, narovнала nohy, spustila je na podlahu a s bradou v dlaních, opřená lokty o kolena, se pozorně nahnula kupředu. „Do hlavy se mu dostávají velice inteligentní nápady. Asi proto, že mu v tom na hlavě nebrání jediný chlup. I když nám dvěma řešení bilo do očí, ani jeden z nás na to nepřišel.“ „Nechte toho, Niku,“ zatvářila se hrozivě, „Už zase mě zlobíte?“

„Chystám se vám napovědět,“ ignoroval její námitku a napínal ji dál. „Občas se ukážou staré praktiky jako nejlepší. Tak, chytrého trkní.“ „Když jste tak chytrý, jak se mohlo stát, že nejste slavný?“ začala, ale hned se zarazila, když ji znenadání napadlo řešení. „Staré praktiky? Myslíte stejný způsob, jak to provedl Taita? Jak se dostal on na dno bez pomoci potápěčích přístrojů?“ „Při svatém Jiří! Myslím, že to má!“ prohlásil Nicholas, věrně napodobuje Rexe Harrisona. „Přehrada,“ spráskla ruce Royana. „Navrhujete přehradit řeku ve stejném místě, kde postavil hráz Taita před čtyřmi tisíci lety?“ „Má to!“ zajásal Nicholas. „Nemá vadu to naše děvče! Ukaž jí své výtvary, Sapére.“ Sapér Web se nijak nesnažil zamaskovat uspokojení, když šel k tabuli u protější zdi.

Royana si už tabule také všimla, ale nevěnovala jí žádnou pozornost, dokud z ní Sapér nestáhl přehoz a neukázal pyšně na přišpendlené dokumenty. Royana poznala ihned zvětšeniny fotografií, které Nicholas nasnímal na místě domnělé Taitovy hráze na řece Dandě a v prastarém lomu, kam je dovedl Tamre. Byly velkoryse přizdobeny výpočty a tlustými čarami černého značkovače. „Major mě vybavil odhady rozměrů říčního dna v tomto místě a také spočítal výšku koruny hráze potřebnou k tomu, abychom donutili řeku odbočit do původního koryta.

Pochopitelně že počítám s chybami ve výpočtech. A i kdybych se spletl, řekněme o třicet procent, pak ještě stále je projekt proveditelný s velmi omezeným vybavením, které budeme mít k dispozici.“ „Když to dokázali staří Egypťané, bude to pro tebe hračka, Sapére.“ „Zní to od tebe velice hezky, majore, ale hračka není ten správný výraz, který bych zvolil.“ Obrátil se k výkresům připevněným vedle fotografií a Royana v nich poznala plány převýšení a projekt hráze vypracovaný na základě Nicholasových snímků a odhadů.

„Existuje celá řada různých postupů, jak postavit přehradu, ale dneska většina z nich předem počítá s použitím železobetonu a těžkých strojů na přemístění zeminy. Chápu, že tyto moderní prostředky si nemůžeme dovolit.“ „Jen si vzpomeň na Taitu,“ napomínal ho Nicholas. „Dokázal to bez buldozerů.“ „Na druhou stranu měli pravděpodobně Egypťané k dispozici neomezený počet otroků.“ „Otroky ti mohu slíbit, nebo alespoň moderní náhradu za ně. Ale neomezené množství to asi nebude.“ „Čím více práce dokážete odvést, tím dříve vám změní tok řeky. Myslím, že jsme zajedno, že vše musí být hotovo před nástupem dešťů.“ „Máme na to nanejvýš dva měsíce.“ Nicholas přestal být užtěpačný. „Pokud jde o zaopatření pracovní síly, budu spoléhat na pomoc klášterní komunity od svatého Frumentia. Stále ještě vymyslím pádný náboženský důvod, který by je přiměl k účasti na stavbě přehrad. Nemyslím, že by je uchvátila myšlenka o nalezení Svatého hrobu v Etiopii místo v Jeruzalémě.“ „Vy mi najdete pracovní sílu a já vám postavím přehradu,“ shrnul problém Sapér. „Jak jsi už dříve uvedl, staré způsoby bývají nejlepší. Jsem si téměř jistý, že dávní předchůdci používali systém ponorných košů a ochranných hrází.“ „Promiňte,“ přerušila ho Royana. „Ponorné koše? Já nemám inženýrský diplom.“ „Jsem to já, kdo by se měl omluvit,“ pokusil se Sapér o jakési dvorné gesto. „Dovolte, abych vám ukázal své výkresy.“ Obrátil se k tabuli. „Ten chlapík Taita pravděpodobně upletl mohutné bambusové koše, posadil je do řeky a naplnil kameny. Těm právě říkáme ponorné koše.“ Ukázal na plány na tabuli. „Pak použil hrubě přitesané klády a mezi koši postavil stěny - ochranné hráze. Za ně pak také nasypal zeminu a kamení.“ „Mám celkovou představu,“ řekla Royana, ale znělo to trochu nejistě. „Nakonec není nutné, abych znala všechny detaily.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Sapér nadšeně. „I když mě major ujišťuje, že je na místě kolem všechno dříví, které budeme potřebovat, plánuji použít na ponorné koše drátěné pletivo a lidské ruce, které je zaplní kameny a šterkem.“ „Drátěné pletivo?“ divila se Royana. „Kde myslíte, že ho v rokli Abbay seženete?“ Sapér se chystal odpovědět, ale Nicholas ho předešel. „Vrátíme se k tomu za chvíli. Nechte Sapéru dokončit přednášku, nekažte mu radost. Povězte Royaně o kamenech z lomu. To ji potěší.“ „Přestože navrhuji přehradu jako dočasnou stavbu, musíme mít jistotu o její schopnosti zadržet řeku dostatečně dlouho, aby členové našeho týmu stačili bezpečně vstoupit do podvodního tunelu pod hladinou bazénu a -“ „Říkáme mu Taitův bazén,“ poznamenal Nicholas a Sapér přikývl. „Musíme mít jistotu, že se přehrada neprolomí, dokud tam naši lidé budou. Dokážete si představit ty následky, kdyby k tomu došlo?“ Zmlkl na chvíli, aby si mohli takovou představu vychutnat. Royana se trochu otfásla a objala si paže. „Nic příjemného,“ souhlasil Nicholas. „Hodláš použít kamenné kvádry?“ pobídl Sapéru. „Ano, je tomu tak. Prostudoval jsem fotografie z lomu. Napočítal jsem na zemi přes sto padesát hotových nebo téměř dokončených žulových bloků. Při jejich kombinaci s ponornými koši z ocelového pletiva a dřevěnými ochrannými stěnami vytvoříme spolehlivý základ pro vlastní hráz.“ „Každý z těch bloků váží pěkných pár tun,“ namítla Royana. „Jak je přestěhujete?“ Jakmile Sapér otevřel ústa, aby podal vysvětlení, Royana změnila názor. „Ne! Raději mi to neříkejte. Jakmile prohlásíte, že je to možné, vezmu vás za slovo.“ „Ale to je možné,“ ujišťoval ji Sapér. „Taita to předvedl,“ vmísil se do hovoru Nicholas. „Uděláme to podle něho. Konečně, vždyť je to váš příbuzný, ne?“

„Dobře víte, že máte pravdu. Dokonce mě to jistým způsobem těší.“ Usmála se na něho. „Považuji to za dobré znamení. Kdy k tomu všemu dojde?“ „Už to začalo,“ odpověděl Nicholas.

„Objednali jsme se Sapérem veškeré zásoby a vybavení, které budeme potřebovat; dokonce i pletivo na koše. To nám malá strojírenská firma nedaleko odtud stíhá na míru. Díky recesi, nemají jejich lidé nic jiného na práci.“ „Denně docházejí do jejich dílen dohlédnout na stříhání a balení,“ skočil mu do řeči Sapér. „Polovina zásilky je již na cestě a zbytek bude odeslán do týdne.“ „Sapér odpoledne odjíždí, aby se postaral o nakládání. My spolu ještě musíme vyřídit pár záležitostí a koncem týdne vyrážíme za ním. Nepočítal jsem, že se vrátíte z Káhiry tak brzy,“ vysvětloval Nicholas. „Kdybych to byl věděl, zařídil bych, abychom odletěli do Wallety všichni společně.“ „Do Wallety?“ Royana vypadala jako probuzená ze sna. „To je na Maltě.“

Myslela jsem, že máme namířeno do Etiopie.“ „Na Maltě má svou základnu Jannie Badenhurst.“ „Jaký Jannie?“

„Badenhurst.“

Africair.“

„Teď jste mě doopravdy popletl.“ „Africair je společnost provozující vzdušnou dopravu. Koupili od RAF vyřazené letadlo - Herkules - a pilotuje ho Jannie a jeho syn Fred. Má základnu na Maltě. Je to malá, ale stabilní a pragmatická země - žádní afričtí politikové, žádná korupce -, ale představuje dveře do většiny zemí Středního východu a severní

půlky Afriky. Tam směřuje také převážná část jeho aktivit, z nichž největší podíl představuje pašování chlastu do zemí islámu, kde vládne prohibice. Je to takový Al Capone Středomoří. V té části světa je pašování alkoholu velký byznys, ale nechá se navést i na jinou práci. Jannie nás s Duraidem vezl do Libye na malý výlet do Tibesty Massif a Jannie nás také odveze dolů k Abbay.“ „Niku, nechci být pesimistka, ale my jsme nyní v Etiopii oba nežádoucí osoby. Nepřehlédli jste ten drobný fakt? Jak myslíte, že se tam dostaneme?“

„Zadními vrátky,“ zubil se Nicholas. Vrátného dělá můj starý kamarád Mek Nimmur.“ „Vy jste se s Metrem spojil?“ „S Tessay. Zdá se, že mu zatím dělá prostředníka. Dovedu si představit, jak je pro něho výhodné mít ji na palubě. Má správné konexe a může se kdykoliv objevit v Chartúmu nebo v Addis a kdykoliv zase zmizet. Může být prostě všude tam, kde by to pro Metra bylo nešikovné nebo nebezpečné.“ „Skvělé! Skvělé!“ Royana byla u vytržení. „Vidím, že jste měl napilno.“ „Ne každý si můžeme udělat dovolenou v Káhiře, kdy ho napadne,“ poznamenal kousavě. „Jednu malou otázku.“ Nevšímal si nářky, ale za jeho úsměvem vytušila, jak ho musela její nepřítomnost štítat. „Víš Mek o Taitově hře?“ „Jen povšechně,“ přikývl Nicholas. „Má nějaké podezření, ale ať už je tomu jakkoliv, vím, že se na něho můžu spolehnout.“ Zaváhal a pak pokračoval. „Když jsem s Tessay po telefonu mluvil, byla poněkud skoupá na slovo. Vypadá to tak, že došlo k nějakému útoku na klášter svatého Frumentia. Zmasakrovali Jaliho Horu a třicet či čtyřicet mnichů a také uloupili většinu posvátných relikvií.“ „Ach bože můj, ne!“ vykřikla Royana šokována. „Kdo by mohl

udělat takovou věc?“ „Stejní lidé, kteří zabili Duraida a podnikli tři pokusy zbavit se vás.“ „Pegasové.“ „Von Schiller,“ upřesnil Nicholas. „Ale my potom neseme přímou odpovědnost,“ zašeptala Royana zaraženě. „My jsme je přivedli do kláštera. Snímky z polaroidu, které ukořistili v našem táboře, je přivedly ke stéle a k Tanovu hrobu. Von Schiller nemusí být jasnovidec, aby poznal, kde to bylo fotografováno. Máme na rukou jejich krev.“ „Kčertu, Royano, jak můžete přebírat zodpovědnost za Schillerovu posedlost? Nedovolím, abyste si to dávala za vinu.“ Nicholasův hlas byl ostrý a zlý.

„My jsme uvolnili lavinu.“ „S tím nesouhlasím, ale připouštím, že von Schiller bude jedním z těch, kteří vybrali maqdas u svatého Frumentia a že stéla i rakev již s největší pravděpodobností tvoří část jeho sbírek.“ „Bože, Niku, já se cítím velice provinile. Vůbec mě nenapadlo, jakým nebezpečím jsme byli pro ty prostě oddané křesťany.“ „Chcete odvolat celou záležitost?“ zeptal se nelitostně. Chvilu o tom vážně přemýšlela a pak zavrtěla hlavou. „Ne. Snad až se tam vrátíme, budeme moci nějakým způsobem nahradit mnichům škody tím, co najdeme na dně Taitova bazénu.“ „Také doufám,“ řekl radostně. „Opravdu v to doufám.“

Obrovitý čtyřmotorový letoun Herkules C-Mkl byl natřen uprášenou hnědou barvou s nedefinovatelným odstínem. Mezi vybledlými a nezřetelnými identifikačními znaky na trupu byste nenašli nic, co by připomínalo firmu Africair. Sám jeho vzhled vyvolávající dojem únavy a sešlosti hovořil výmluvně o jeho čtyřicetileté službě a skutečnosti, že nalétal přes půl miliónu hodin dříve, než se dostal do rukou Badenhorsta. „Ta věc ještě létá?“ zeptala se Royana, když uviděla letadlo stát opuštěné v zapadlém koutu letiště ve Wallete. Jeho pokleslé břicho připomínalo starou ženu na ulici, kterou vyhodili z práce pro její nečekané a nechtěné těhotenství. „Jannie ho nechává v takovém stavu schválně,“ ujistoval ji Nicholas. „Tam, kam létá, není radno přitahovat závistivé zraky.“ „V tom ohledu se mu zajisté daří.“ „Ale Jannie i Fred jsou prvotřídní letečtí inženýři. Drží Velkou Dolly v pořádku a pod kryty se skrývají motory v perfektním stavu.“ „Velkou Dolly?“ „Ano, po Dolly Patron. Jannie je její vášnivý fanda.“ Taxík je vysadil s jejich skrovnými zavazadly před bočními dveřmi hangáru. Zatímco Nicholas platil, Royana se s rukama hluboko v kapsách větrovky třásla ve studeném středomořském větru.

„Támhle jde Jannie,“ ukázal Nicholas na statného muže v umaštěné hnědé kombinéze, scházejícího z nákladní plošiny herkulesu. Zahlédl je a seskočil dolů. „Nazdar, člověče! Už jsem to pomalu vzdával,“ volal a šoural se k nim po asfaltové ploše. Vypadal jako hráč ragby, také jím kdysi v mládí byl, a jeho mírně kulhavá chůze mu zůstala jako památka na hřiště. „Zdrželi jsme se v Heathrow; stávka francouzských letových kontrolorů. To jsou radosti dnešního cestování,“ omlouval se Nicholas a představil Royanu. „Pojďte se seznámit s mou novou sekretářkou, možná vám nabídne i šálek kávy.“ Vedl je vrátky v hlavních dveřích hangáru do obrovského prostoru uvnitř. Vedle vchodu stála malá vestavěná buňka sloužící jako kancelář. Nápis na dveřích hlásal „Africair“ a pod ním se nalézala firemní značka - okřídlená válečná sekera. Mara, Jannieho nová sekretářka, byla rodilá Maltanka, o něco mladší než Jannie. Co jí chybělo na mládí a kráse dohnala bohatostí své hrudi.

„Jannie miluje zralost a plný dárkový koš,“ utrousil koutkem úst Nicholas. Mara jim připravila kávu a Jannie s Nicholasem začali probírat letový plán. „Je to trochu komplikované,“ omlouval se. „Jak si určitě dovedeš představit, budeme muset různě uhýbat a schovávat se. Muhammad Kaddáfí mě nemá zrovna v lásce, a tak bych raději letěl kousek dál od jeho území.“

Vezmeme to přes Egypt, ale nebudeme tam přistávat.“ Ukázal na trasu letu zakreslenou v mapě rozložené na psacím stole.

„Drobné problémy nad Súdánem. Mají tam menší občanskou válku.“ Mrkl na Nicholase. „Ale vláda na severu nedisponuje zrovna nejmodernějšími radary. Většinou mají jen to, co vyřadili Rusové. Je to rozlehlá země a už jsme s Fredem vytipovali hluchá místa. Budeme se pěkně držet stranou jejich vojenských zařízení.“ „Jak dlouho poletíme?“ otázal se Nicholas.

Jannie protáhl obličej. „Velká Dolly není žádný sprinter, a jak už jsem řekl, nemůžeme spoléhat na zkratky.“ „Jak dlouho?“ trval na svém Nicholas. „Vybavili jsme s Fredem nějaká lehátka a něco jako kuchyňku. Budete mít za letu pohodlí jako doma.“ Zvedl čepici, poškrábal se za uchem a pak z něj vypadlo:

„Patnáct hodin.“ „Velká Dolly má takovou výdrž?“ „Má extra nádrže. Jedenasedmdesát tun paliva. Dokonce i s vaším nákladem doletíme tam a zpátky bez tankování.“ Přerušil ho lomoz otevíraných hangárových dveří. Dovnitř se šinul velký kamión. „To bude Fred se Sapérem.“ Jannie dopil kávu a objal Maru. Uculila se a prsa se jí zatřásla jako sněhové pole těsně před lavinou. Nákladník zaparkoval vzadu v hangáru, kde už stály pečlivě naskládané části materiálu a výstroje připravené pro nakládání. Fred vylezl z kabiny. Byl mladším vydáním svého otce. Právě začínal nabírat v pase a jeho otevřená venkovská tvář by se hodila více pro chovatele ovcí v náhorní jihoafrické rovině Karroo než pro pilota z povolání. Jannie mu představil Royanu. „Tak tohle je poslední várka,“ ozval se Sapér, který obešel předek vozu a potřásl si rukou s

Nicholasem. „Vše je připraveno, můžeme nakládat.“ „Chtěl bych odstartovat zítra před čtvrtou ráno. Dostaneme se tak nad cíl večer v optimální čas,“ vpadl do řeči Jannie. „Chceme-li se před cestou trochu prospat, musíme sebou hodit,“ ukázal na palety. „Měl jsem v úmyslu přizvat k nakládání pár místních hochů, ale Sapér o tom nechtěl ani slyšet.“

„Dobře udělal,“ souhlasil Nicholas. „Čím méně nás v tom jede, tím lépe. Pojďme na to.“ Náklad byl připravený na ocelových paletách převázaných silonovými pásky a překrytých transportní sítí. Součástí každé ze třiceti šesti palet byl balík v plachtovině - nákladní padák. Materiálu bylo tolik, že vyžadoval dva samostatné lety napříč Afrikou.

Royana předčítala ze seznamu obsah každého balíku a Nicholas kontroloval, zdali skutečný obsah souhlasí. Spolu se Sapérem pečlivě roztříbili celou zásilku tak, aby se na místo nejdříve dostaly ty věci, které budou potřebovat hned na začátku. Jakmile se

Nicholas ujistil, že je každá paleta kompletní, dal pokyn Fredovi, který je motorovým vozíkem vyvážel ven a stavěl na rampu letadla. V nákladním prostoru pak Jannie se Sapérem pomáhali Fredovi dostrkat po válečných palety na místa a

pečlivě je přivazovali. Poslední částí nákladu byl malý traktor s čelním nakladačem. Sapér ho objevil na dvoře jednoho obchodu s použitým zbožím v Yorku a poté, co ho vyčerpávajícím způsobem otestoval, o něm prohlásil, že je skoro zadarmo. Nyní s ním sám vyjel na rampu a s láskou ho vlastnoručně připoutával k podlaze. Traktor sám vážil třetinu celé zásilky, ale byla to jedna z věcí, které Sapér považoval za rozhodující pro dokončení prací v termínu určeném Nicholasem. Spočítal také, že bude zapotřebí pěti transportních padáků, aby se těžký stroj dostal na zem bez poškození. I palivo do traktoru představovalo problém a nemalou část druhého nákladu tvořila motorová nafta ve speciálních nylonových vácích schopných přestát náraz při dopadu na zem. Nakládání první zásilky skončilo po půlnoci. Zbývající náklad zůstane v hangáru, dokud se pro něj Velká Dolly nevrátí. Nyní konečně přišel čas na skrovný banket, který v maličké kanceláři Africairu na rozloučenou připravila z ostrovních pochoutek Mara. Když se nad Janniem sklonila, aby mu přidala na talíř další kalmary, a opřela svá prsa o jeho ramena, komentoval to prohlášením-I: „Mimo jiné je také výborná kuchařka.“ „Na šťastné přistání!“ pozvedl Nicholas sklenky: s rudým chianti. „Osm hodin před letem neznám sklenku s kiaretem,“ zarecitoval Jannie a připil si kolou. Ulehli oblečení na lavice v přístěnku za pilotní kabinou, aby se trochu prospali. Do startu zbývalo pár hodin. Když pak Royanu probudily tiché hlasy obou pilotů při předletové kontrole, zdálo se jí, že ulehla před pěti minutami. Probouzení ukončilo kňučení startérů mohutných turbovrtulových motorů a hlas Janniego, který hovořil rádiem s kontrolní věží. Když Fred popojížděl na stojánku, tři pasažéři se už připoutávali ke sklopným sedačkám v hlavní kabině.

Velká Dolly těžce šplhala do noční oblohy a světla ostrova ubíhala dozadu, až zeslábla a zmizela úplně. Zůstalo jen tmavé moře pod nimi a třpytivé hvězdy nad ním. „Tak, Taito, nastupujeme na hřiště do posledního kola,“ pravila Royana a hlas se jí chvěl vzrušením. „Jednu dobrou výhodu takové plížení má,“ pochvaloval si Nicholas. „Pegasům bude nějakou dobu trvat, než zjistí, že jsme zpátky v rokli Abbay,“ „Kéž máte pravdu!“ sepjala ruce Royana. „Bude toho dost, s čím se budeme muset vypořádat z Taitovy strany, než na nás začnou znovu dotírat Pegasové.“ Vrací se zpátky do Etiopie,“ řekl von Schiller s naprostou jistotou v hlase. „Jak si můžete být tak jistý, Herr von Schiller?“ zeptal se Nahoot. Von Schiller na něj upřel svůj zrak. Egypťan mu šel čím dál víc na nervy, už začínal litovat, že ho vůbec na tuto práci najal. Nahoot jen málo pokročil v dešifrování nápisů vyrytých na stěle z kláštera. V samotném překladu von Schiller neviděl nepřekonatelný problém a byl přesvědčený, že by to dokázal i sám bez Nahootovy asistence, pokud by měl čas a mohl se hrabat ve své rozsáhlé knihovně, referenčních prací. Většinu textu stejně tvořily nesmyslné verše a podivná dvojverší, která nezapadala do místa ani do kontextu. Celá jedna stěna stély byla dokonce pokryta sloupci písmen a postav, které neměly vůbec žádnou souvislost s ostatními třemi stranami. I když si to Nahoot odmítal přiznat, bylo jasné, že mu uniká skrytý smysl většiny textů a trpělivost von Schillera byla téměř u konce. Unavovaly ho nekonečné Nahootovy omluvy a sliby, které nikdy nesplnil. Všechno na něm ho začínalo rozčilovat: od lichotivě sladkého tónu řeči až po jeho smutné oči, posazené hluboko v očních důlcích. Ale ze všeho nejvíce se mu znechutil Nahootův nemožný zvyk pochybovat o každém jeho prohlášení. „Když opouštěli Addis Abebu, dal mi generál Obeida přesné informace o jejich odletu. Není nic těžkého poslat na letiště v Anglii agenty. Harper i ta žena nejsou druh lidí, kteří se dají v davu lehce přehlédnout. Nechal jsem tu ženu sledovat i v Káhiře -“ „Promiňte, Herr von Schiller, ale proč jste ji nevyřídil, když jste věděl, kde je?“ „Dummkopf!“ utrl se na něho von Schiller. „Protože jak se teď věci mají, dovede mě k faraonově hrobce spolehlivěji než vy.“ „Ale, pane, já udělal -“ snažil se bránit Nahoot. „Vy jste neudělal nic a jen neustále omlouváte svůj neúspěch. Kvůli vám zůstává stěla pořád záhadou,“ přerušil hc von Schiller a zatvářil se opovržlivě. „Je to velmi obtížné -“ „Jistěže je to obtížné. Proto vám platím takové peníze. Kdyby to bylo snadné, udělal bych to sám. Pokud jsou tam instrukce k nalezení Mamosova hrobu, pak píšář Taita jejich rozšifrování záměrně ztížil.“ „Kdybyste mi ještě dopřál nějaký čas. Myslím, že mám na dosah klíč -“ „Žádný další čas nebude. Neslyšel jste, co jsem vám říkal? Harper je na cestě zpátky do rokli Abbay. Najali si nákladní letadlo a včera odletěli z Malty. Mým lidem se nepodařilo zjistit povahu nákladu s výjimkou jakéhosi zemního mechanismu - traktoru s nakladačem. Podle mě to ale znamená jediné: objevili hrob a vracejí se, aby ho vykopali.“ „Můžete se jich přece zbavit ihned, jakmile se objeví v klášteře.“ Nahoota ta myšlenka zjevně potěšila. „Plukovník Nogo může -“ „Proč se musím, ksakru, donekonečna opakovat“ Von Schillerovi se roztrásl hlas. Bouchl pěstí do stolu. „Jsou teď naši největší nadějí, dovedou nás k hrobu Mamose. Poslední věcí, kterou bych si přál, je, aby se jim něco stalo.“ Pohlédl tvrdě na Nahoota. „Pošlu vás ihned zpátky do Etiopie. Třeba tam ještě něco svedete. Tady nejste k ničemu.“ Nahoot vypadal rozladěně, ale pořád mu zbývalo dost zdravého rozumu, aby se nevzpíral. Seděl dál zasmušile, zatímco von Schiller pokračoval: „Půjdete do základního tábora a budete k ruce Helmovi a od něho také dostanete další příkazy. Považujte je za příkazy moje, rozumíte?“ „Ano, Herr von Schiller,“ zammlal Nahoot odevzdaně. „V žádném případě nijak nerušte Harpera a tu ženu. Oni se ani nesmí dozvědět, že jste v táboře. Pegasův geologický tým bude plnit své běžné pracovní úkoly.“ Odmlčel se a přes tvář mu přelétl tvrdý úsměv. Pak pokračoval. „Máme štěstí, že Helm objevil slibná naleziště galenitu, což jak možná víte, je ruda, ze které se získává olovo. Budeme pokračovat v práci na ověřování ložiska, a pokud se sliby ukážou pravdivé, mohlo by být velmi výnosné.“ „Co přesně budu mít za úkol já?“ chtěl vědět Nahoot. „Budete si hrát na schovávanou. Chci, abyste byl připraven zužitkovat jakýkoliv pokrok v Harperově práci. Musíte mu ale poskytnout dostatek prostoru. Nebudete ho plašit žádnými přelety helikoptéry nebo návštěvami jeho tábora. Už žádné půlnoční přepady. Každý pohyb, který uděláte, musíte předem konzultovat se mnou. Opakuji. Předem hlásit jakoukoliv činnost.“ „Budou-li nucen pracovat za takových omezení, jak potom zjistím pokrok, který Harper a ta žena udělají?“ „Plukovník Nogo má v klášteře spolehlivého muže, zvěda. Je to mnich a ten nás bude informovat o každém Harperově kroku.“ „Ale co já? Co. budu dělat já?“ „Budete vyhodnocovat zprávy, které posílá Nogo. Jste obeznámen s archeologickými metodami. Můžete posoudit, oč se Harper snaží a jak se mu to daří.“ „Chápu,“ zabručel Nahoot. „Kdybych mohl, šel bych do rokli Abbay sám. Bohužel to nepřipadá v úvahu. Uplyne hodně času, možná měsíce, než Harper docílí nějakého podstatnějšího úspěchu. Víte stejně dobře jako každý, že taková práce je náročná na čas.“ „Howardovi

Carterovi to netrvalo v Thébách ani deset let, když objevil Tutanchamonovu hrobku,“ připomněl Nahoot zlomyslně. „Doufám, že tentokrát to bude kratší,“ odpověděl von Schiller chladně. „A jestli ne, pak je stejně velmi nepravděpodobné, že vy budete mít s hledáním ještě něco společného. A pokud jde o mě, mám zde v Německu řadu velmi důležitých jednání a chystá se každoroční valná hromada společnosti, na které nesmím chybět.“ „Znamená to tedy, že se v dohledné době nevrátíte do Etiopie?“ Nahoot se již těšil, že unikne z von Schillerova deprimujícího vlivu. „Objevím se tam okamžitě, jakmile budete pro mě něco mít. Spoléhám na vás, abyste rozhodl, kdy bude mé účasti třeba.“ „Co bude se stélou? Měl bych –“ „Budete pokračovat na jejím překladu.“ Von Schiller předběhl jeho námitku. „Vezmete si s sebou do Etiopie celý soubor fotografií a budete pracovat dál. Očekávám, že mě budete každý týden informovat přes satelit o svém pokroku.“ „Kdy mám odjet?“ „Okamžitě. Ještě dnes, bude-li to možné. Promluvte si s Fraulein Kemper. Připraví vám vše potřebné na cestu.“ Nahoot vypadal šťastně; poprvé během celého rozhovoru. Jannie vybral, však vedla nad nekonečnou rozlohou opuštěných písků pouště a na zemi bylo stejně málo k vidění jako nad mořem, kde se nalézali ještě před chvílí. Poušť, prázdná, hnědá a beztvará, se rozbíhala do všech stran. V nepravidelných intervalech slyšeli Janniego rozmlouvat rádiem s letovou kontrolou, ale bylo slyšet jen napůl, a tak neměli ani představu, s jakou stanicí hovoří. Občas Jannie opustil svou angličtinu s těžkým přízvukem a spustil arabsky. Royanu nejdříve překvapilo, jak plynule arabsky hovoří, ale nakonec pochopila, že za léta pobytu v Africe mu přešly hrdelní zvuky arabštiny zcela přiroelká Dolly monotónně předla cestou na jihovýchod a nebylo takřka čím zaplašit nudu z letu. Když přelétali hranice afrického kontinentu začalo svítat. Trasa kterou ženě do krve. Byl dokonce schopen přesvědčivě imitovat i různé libyjské a egyptské dialekty. Pár prvních hodin Sapér dupal nad svými plány přehrady, ale pak, neschopen bez přesnějšího zaměření pokračovat v práci, vytáhl jakýsi románový sešitek a položil se na lavici. Ale nezáživný autor nedokázal udržet jeho pozornost dlouho. Otevřená knížka mu spadla na obličej a při každém hlasitém chrápavém výdechu se její listy zatřepaly jako v náporu bouřlivého větru. Nicholas s Royanou se nejprve hrbili nad šachovnicí, ale pak je přepadl hlad a přesunuli se do provizorního koutku na vaření. Tam se Royana ujala podřadné funke krájení chleba a přípravy kávy, zatímco Nicholas předváděl své improvizční umění v přípravě sendvičů typu „co dům dá“ nebo spíše „co letadlo dalo“.

Podělili se o ně s oběma piloty, trvale přilepenými v křeslech kabiny. „Letíme pořád přes egyptské území?“ otázala se Royana. Jannie s plnými ústy ukázal pod levé křídlo Velké Dolly.

„Nějakých padesát námořních mil tímto směrem leží Wadi Halfia. Táta tam padl v čtyřicátém třetím. Sloužil u Šesté jihoafrické divize. Překřtili to místo na Wadi Hellfire - Údolí pekelného ohně.“ Utrhl zuby ohromný kusanec chlebičku. „Já tátu nikdy nepoznal. Jednou jsme tam s Fredem přistáli a pokoušeli se najít jeho hrob.“ Výmluvně se oťrásl. „Je to otřesný kus země. Spousty hrobů. A jen málo z nich označených.“ Chvilí bylo ticho. Žvýkali svá sousta a přebírali vlastní myšlenky.

Nicholasův táta bojoval také proti Rommelovi. Měl ale víc štěstí než otec Janniego. Nicholas pohlédl na Royanu. Upřeně hleděla přes okénko na rodnou zemi a v jejím pohledu bylo něco vášnivého, až to Nicholase překvapovalo. Pokušení vidět v ní anglickou dívku, tak jak to dělala její matka, bylo neodolatelné. Jen ve vzácných momentech podobných tomuto si intenzivně uvědomoval druhou stranu její přirozenosti. Zdálo se, že Royana si nevšímá jeho zpytavého pohledu. Byla plně zaujatá vlastními myšlenkami. Představoval si, o čem asi přemýšlí, jaká temná mystéria se jí honí hlavou. Vzpomněl si, jak se okamžitě chopila první příležitosti po návratu z Etiopie a odjela do Káhiry, a znovu pocítil vlnu neklidu. Nedokázal odhadnout, jestli emocionální vazby jednou nepřetrhají její náklonnost k němu, kterou by rád považoval za definitivní. UVědomil si šokující skutečnost: byli spolu jen několik krátkých týdnů a kromě silné přitažlivosti, kterou na něho možná nechtě působila, o ní takřka nic neví. Hned nato sebou trhla a rychle na něho pohlédla. Upřeně na sebe hleděli natěsnaní u okénka, s tvářemi vzdálenými od sebe pár centimetrů. Trvalo to jen několik vteřin, ale to, co v jejich očích zahlédl, jakýsi temný stín viny či jiných těžko definovatelných pocitů, nijak neulehčilo jeho starostem.

Obrátila se zpět k Janniemu, nahnula se mu přes rameno a zeptala se: „Kde budeme přelétávat Nil?“ „Na druhé straně hranic. Súdánská vláda má plné ruce práce s povstanci daleko na jihu. Tady jsou úseky řeky naprosto pusté. Co nevidět musíme dolů, abychom se vyhnuli zvědavým paprskům radarů ze súdánských stanic kolem Chartúmu. Protáhneme se jednou ze škvír, kam nedohlédnou.“ Jannie odepnul leteckou mapu z podložky na klíně a podržel ji tak, aby viděla. Silným chlupatým prstem ukazoval zamýšlenou trasu vyznačenou modrou voskovkou. „Velká Dolly to absolvovala už tolikrát, že může letět sama bez mé ruky na kniplotu. Co ty na to, stařenko?“ poplácal láskyplně panel s přístroji. O dvě hodiny později, to už se Nicholas s Royanou znovu skláněli nad šachovnicí, na ně Jannie volal palubním rozhlasem: „Tak, děti, žádnou paniku. Ztratíme teď nějakou výšku. Pojdte dopředu, ať to vidíte.“ Připoutání ke sklápěcím sedačkám v pilotní kabině zírali, jak Fred předvádí let v malé výšce. Klesání bylo tak prudké, že se Royaně zdálo, jako by padala z nebe a její žaludek zůstával ještě stále někde ve výšce tří tisíc stop. Fred vyrovnal Velkou Dolly snad jen pár stop nad pouští. Letěl tak nízko, že to vyvolávalo pocit jízdy v neuvěřitelně rychlém autobusu. Fred jemně zvedal stroj nad zvlněné kopečky písčitého terénu spáleného sluncem. Doslova lízal vršky kamenných žeber a příležitostně stavěl letadlo téměř na křídlo, aby obletěl náhodný kopec ošlehaný větrem. „Nad Nil se dostaneme za sedm a půl minuty.“ Jannie odmačkl stopky připevněné na řídicí páce před sebou. „A pokud celá moje navigace není v pekle, pak přeletíme přímo nad ostrovem, co vypadá ze vzduchu jako žralok.“ Jakmile se ručička stoppek přiblížila značce, zaleskla se pod nimi rozloha vody a na ní zelený ostrov s několika chýsemi krytými došky a vydlanými loďkami na úzké pláži. „Vida, stařík ještě neztratil kontakt,“ poznamenal Fred. „Pořád je dobrý. Pár tisíc mil ho ještě nebude třeba měnit.“ „Stařík zatím nic moc neukázal. Má ještě pár triků v rukávě, co nepředvedl, ty štěně nedorostlé.“

„Zeptejte se Mary,“ poznamenal Fred a s láskou se šklebil na otce, který právě odbočil na jihozápad a špičkou křídla přitom rozehnal stádo velbloudů popásajících se na řídkých keřích pod nimi. Vyběhli přes písčitou pláň a nechávali za

sebou drobné obláčky zvířeného prachu, které mizely jako pára nad nedělním vláčkem. „Na místo setkání nám zbývají tři hodiny letu.“

Jannie vzhledl od mapy. „Pohledte sem! Měli bychom přistát čtyřicet minut před západem slunce. Lepší to už ani nemůže být.“ „Tak to abych se šla převléct do turistického.“ Royana odešla zpátky do přístavku, zpod lavice vytáhla svou cestovní kabelu a zmizela na záchodě. Za dvacet minut se objevila v khaki sukni a bavlněném vršku. „Dá se v těch botách chodit?“ podupávala po palubě. „Ty jsou úplně v pořádku, ale co vaše koleno?“ „Donese mě tam,“ bránila se. „To znamená, že ztrácím právo na radost vás tam odnést na zádech?“ Hory Etiopie se objevily na obzoru tak nezřetelně, že si jich Royana ani nevšimla, dokud ji Nicholas neupozornil na slabě modrý obrys lemující poněkud světlejší odstín modří afrického nebe. „Už jsme skoro na místě.“ Pohlédl na hodinky. „Jdeme do pilotní kabiny.“

Hleděli čelním sklem na pustinu, kde kromě hnědé savany a občasných černých teček akácií nebyl žádný orientační bod. „Ještě deset minut,“ přerušil ticho Jannie. „Vidí někdo něco?“ Ale bylo ticho a všichni jen upřeně sledovali jednotvárnou krajinu před sebou. „Pět minut.“ „Tááhle!“ ukázal Nicholas přes Jannioho rameno. „To je tok modrého Nilu.“ Daleko vpředu se objevila temnější linie hustšího porostu. „A tááhle je komín opuštěného cukrovaru u řeky. Mek Nimmur tvrdil, že přistávací pruh je tři míle od cukrovaru.“ „Je-li tomu tak, proč není uveden v mapě,“ bručel Jannie. „Za minutu jsme nad souřadnicemi.“ Na stopkách pomalu odtíkávaly poslední vteřiny. „Stále nic a -“ Freda přerušila rudá záře ze země přímo před nimi. Všichni v kokpitu si oddechli úlevou. „Rovnou před nosem,“ gratuloval Nicholas Janniemu a poplácal ho po rameni. „Nikdo by to nedokázal lépe.“ Fred zvedl mašinu o pár set stop a nalétával na zpětnou otáčku. Nyní již jasně viděli dva signální ohně na pláni - jeden s černým a druhý s bílým sloupem kouře stoupajícího do klidné večerní oblohy. Teprve na vzdálenost jednoho kilometru zpozorovali obrysy zarostlého, dlouho nepoužívaného přistávacího pruhu. Roseirské letiště postavila před dvaceti lety jistá společnost, která zkoušela pěstovat na závlahových polích u Modrého Nilu cukrovou třtinu. Ale Afrika zase jednou zvítězila a společnost se ztratila v zapomnění a na pláni zůstal chátrající letištní pruh jako epitaf. Toto opuštěné místo vybral pro setkání Mek Nimmur. „Ani známka po uvítací delegaci,“ vrčel Jannie. „Co mám dělat?“ „Pokračuj v přiblížování,“ odpověděl Nicholas. „Měl by následovat další uvítací oheň. Á, už je tady. Na vzdálenějším konci ranveje vzplála ohnivá koule a konečně také rozeznali v šedi krajiny lidské postavy. Skrývaly se do posledního okamžiku. „V pořádku, je to Mek! Přistaneme.“

Velká Dolly skončila přistávací manévry a kodrcala po bídné ranveji na konec plochy. Před strojem vyskakovaly další postavy v obnošených maskáčích. Jedna z nich je párem vesel naváděla na místo mezi dva vysoké keře hlohu. Když Jannie vypnul motory, zazubil se přes rameno: „Tak, chlapi a dívka, to bychom měli zase jeden šťastný tah za sebou!“ Mek Nimmurovu velitelskou postavu, která se vynořila ze zeleného krytu, nešlo zaměnit ani z vysokého nadhledu pilotní kabiny Velké Dolly. Teprve když se vynořil za skupinkou akácií, všiml si, že stromy jsou přikryty kamuflážní sítí, a proto také nebylo ze vzduchu na místě vidět živáčka. Jakmile sklopili nakládací plošinu, Mek Nimmur k nim přistoupil. „Nicholasi!“ Objali se, a když ho Mek Nimmur hlasitě políbil na obě líce, podržel si ho na délku paží a s potěšením si prohlížel jeho tvář. „Tak jsem měl pravdu! Zase provádíš staré kousky. Kdepak pouhé střelení dik-dika, co?“ „Jak bych mohl lhát starému příteli?“ hájil se Nicholas. „To ti šlo vždycky dobře,“ smál se Mek. „Ale jsem také rád, že si zase spolu užijeme trochu švandy. Život začal být poslední dobou strašně nudný.“ „To si piš, že ano!“ Nicholas přátelsky plácl Meka po zádech. Po rampě vystupovala štíhlá elegantní postava. V olivově zelených maskáčích nebyla k poznání, ale teprve až promluvil, poznal v ní Nicholas Tessay. V paradesantních botách a s čepicí na hlavě vypadala jako chlapec. „Nicholasi! Royano! Vítejte zpátky!“ volala. Obě ženy se objaly stejně vřele jako před chvílí muži. „Jdeme na to, milákové!“ protestoval Jannie. „Tohle není společenský večer. Musím zpátky na Maltu a chtěl bych odstartovat ještě před setměním.“

Mek si okamžitě vzal na starost vykládání. Jeho muži se nahrnuli do nákladního prostoru a ručně manipulovali paletami na válečcích, zatímco Sapér nastartoval svůj zamilovaný traktor a svázel je dolů po rampě a ukládal do nedalekého akáciového hájku pod maskovací síť. Při tolika ochotných rukou šlo vykládání rychle a objemné břicho Velké Dolly bylo prázdné, právě když se sluneční kotouč dotkl horizontu a krátký soumrak afrického dne rozhodil po krajině svůj purpur. Jannie si s Nicholasem ještě ve spěchu vyměnili v pilotní kabině pár informací a Fred zatím prováděl předletovou kontrolu. Příprava ke startu skončila. „Ode dneška za čtyři dny,“ potvrzoval Jannie, když si spěšně podávali ruce na rozloučenou. „Už je nech být, Nicholasi,“ křičel zespodu Mek. „Do svítání musíme být přes hranici.“ Sledovali, jak Velká Dolly popojíždí na konec dráhy a otáčí se. Motory se rozeřvaly a v oblacích zvířeného prachu se jim vyhoupla nad hlavu.

Jannie naposled zamával křídly a bez navigačních světel zmizel v houstnoucím šeru jako přízrak. „Pojďte sem.“ Nicholas zavedl Royanu k sedátku pod akácií. „Nerad bych, aby se záležitost s vaším kolenem opakovala.“ Povytáhl jí napůl sukni, stáhl koleno pružným obvazem a moc se snažil nedat najevo, jak ho ta samaritánská péče těší. Měl však také upřímnou radost ze zjištění, že se modřiny pomalu vytratily a otok zmizel úplně. Lehce se dotýkal její nohy. Sametová kůže byla teplá a tělo pod ní pevné na dotyk. Vzhledl a z výrazu její tváře poznal, že ji ta intimní procedura těší přinejmenším stejně jako jeho. Když se jejich oči střetly, začervenala se mírně a rychle si přihladila sukni. Vyskočila ze sedačky. „Musím si promluvit s Tessay,“ omluvila se a odběhla. „Jeden oddíl tu zůstane, aby hlídal náklad,“ vysvětloval Mek Nimmur a odváděl Nicholase, Tessay a Royanu pryč. „Až na hranici se budeme pohybovat jako malá skupinka. Nečekám, že by nastaly nějaké problémy. V tuto chvíli tady nepřítel vykazuje jen ne patrnou aktivitu. Dále na jihu se bojuje bez přestání, ale tady jsme v bezpečí. Proto jsem také zvolil toto místo.“ „Jak je daleko na etiopskou hranici?“ chtěl vědět Nicholas. „Pět hodin pochodu,“ odpověděl Mek. „Než vyjde měsíc, protáhneme se jedním z našich přechodů. Zbytek mých mužů čeká na vstupu do rokle Abbay. Setkáme se s nimi zítra před svítáním.“ „A odtud do kláštera?“ „Další dva dny pochodu. Budeme na místě právě včas, abychom mohli posbírat krámy, které nám shodí tvůj tlustý přítel z ještě tlustšího letadla,“ ukončil vysvětlovací lekci Mek. Otočil se, aby vydal poslední příkazy veliteli

skupiny určené na hlídání nákladu v Roseires. Poté vybral skupinu šesti mužů, která je měla doprovázet přes hranice. Mek mezi ně rozdělil zátěž. Nejdůležitější věc, nejnovější vojenský model malé vysílačky s nízkou váhou, nesl sám Nicholas. „Ty vaše tašky jsou příliš nešikovné na nošení. Budete je muset přebalit,“ řekl Nicholasovi a Royaně. Vložili proto jejich obsah a nacpali věci do plátěných vojenských brašen, které jim nabídl Mek. Dva z jeho mužů si je hodili na záda a zmizeli ve tmě. „Snad se nechystáte nést tohle?“ hleděl Mek s úžasem na masivní nohy stavitu s teodolitem, který Sapér vyhrabal odněkud z hromady nákladu. „Sapér tvrdí, že je to moc fajnový přístroj a že by shoz nevydržel. Nedovolí ho spustit na padáku. Říká, že s poškozeným aparátem nebude s to dokončit práci, na kterou jsme si ho najali.“ „A kdo mu ho ponese? Muži se mi vzbouří, jestli je do toho budu nutit.“ „Řekni tomu tvrdohlavému poserovi, že si ho ponese sám,“ odpověděl Sapér uraženě. „Nenechám jediného z těch jeho nemotorných otrapů, aby mi na něj sáhl,“ dodal a ponořil se do povýšeného mlčení. Hodil si přístroj na rameno a narovnal se. Mek dal předsunuté hlídce pětiminutový náskok a pak pokynul ostatním: „Můžeme vyrazit.“ Půl hodiny poté, co Velká Dolly odstartovala, opustili přistávací plochu a vydali se ztichlou plání ponořenou ve tmě směrem na východ. Mek nasadil svižný krok. Ti dva snad mají kočičí oči, přemýšlela Royana, sledující v závěsu Meka a Nicholase. Zdálo se, že vidí ve tmě bez potíží a jen zašeptané varování ji co chvíli zachránilo před pádem do díry nebo zakopnutím o kamenný práh. A i když už klopýtla, čekala Nicholasova ruka a uklidňující stisk, který jí pomohl udržet rovnováhu.

Pochodovali disciplinovaně v naprosté tichosti. Vždy po hodině se zastavili na pár minut odpočinku. Z tichého, šeptem pronášeného hovoru Royana vyrozuměla, že Nicholas Meka Nimmura podrobně informuje o účelu jejich návratu do rokle Abbey. Často zaslechla jména Mamosé a Taity a hluboký hlas Meka, který se donekonečna vypytlával. Pak se vydávali na cestu znovu. Po nějaké době Royana ztratila jakýkoliv přehled o tom, jakou vzdálenost již ušli, a jen pravidelné intervaly přestávek jí dávaly jakousi časovou orientaci. Pomalu se začínala vkrádat únava, až nakonec se musela přemáhat při každém kroku.

Navzdory jejímu vychloubání ji koleno začalo bolet. Když přecházeli hrubý terén, ucítila co chvíli na paži Nicholasův dotyk. Jindy je zase náhle zastavil varovný signál zepředu. Pak zůstávali ve tmě stát, napjatí a bez hlesu, dokud nezazněl další šeptaný signál, který je znovu postrčil kupředu. Jednou ucítila v horkém vysušeném vzduchu studený bahnitý pach vody a napadlo ji, že se pohybují blízko Nilu. Bez jediného slova vycítila z pohybů mužů a připravených zbraní, jak jsou ostražití. „Jdeme právě přes hranici,“ vdechl jí Nicholas zblízka do tváře a jeho vzrušení bylo nakažlivé. Zapomněla i na únavu a slyšela jen vlastní tep bijící ve spáncích.

Tentokrát neudělali ani standardní zastávku na odpočinek a teprve po další hodině pochodu začalo napětí z mužů opadávat a jejich nálada se změnila. Kdosi se potichu zasmál a jejich krok nabyl na lehkost. Směřovali k blednoucímu východnímu obzoru a nad vzdáleným horským hřebenem vystrčil rohy srpek měsíce. „Máme to za sebou. Vítejte v Etiopii,“ pravil Nicholas normálním hlasem. „Jak se cítíte?“ „Jsem v pořádku.“

„Také jsem unavený,“ usmál se v bledém měsíčním světle. „Co nevidět se utáboříme a odpočineme si.“ Pochopitelně lhal: pochod nepřestával. Už měla pláč na krajíčku, když zaslechla zvuk řeky - tiché šplouchání Nilu za svítání. Odněkud zepředu se ozval Mek; mluvil s čekajícími muži. Nicholas ji odvedl mimo stezku, posadil do trávy, poklekl vedle a zul jí boty. „Vedla jste si dobře, jsem na vás pyšný,“ těšil ji, když sundával ponožky a kontroloval, jestli nemá puchýře. Pak uvolnil bandáž na koleně. Bylo znovu mírně nateklé. Citlivými dotyky se pokoušel o masáž. Tiše vzdychla:

„Nepřestávejte. Dělá mi to dobře.“ „Dám vám brufen.“ Vydoloval pilulky z rance a rozprostřel svůj vatovaný kabát na zem, aby si mohla lehnout. „Bohužel, spací pytle ve výbavě nemáme. Musíme se obejít bez nich, dokud nám je Jannie neshodí.“ Podal jí láhev s vodou, a jak polykala pilulky, zatáhl za otevírací kroužek nouzové stravy. Očichal obsah. „Nic pro gurmány. Varmádě jsme jim říkali krysí balíčky.“ Usnula s pusou napůl plnou nechutné směsi masa a plastického sýra. Když ji pak Nicholas budil s hrnkem sladkého teplého čaje, zjistila, že už je pozdě odpoledne. Seděl vedle ní, a uskrával vlastní čaj a mezi jednotlivými doušky hlasitě odfukoval páru nad horkou tekutinou. „Možná že vám udělá radost, když vám řeknu, že Mek už je plně v obraze. Souhlasí a pomůže nám.“ „Co jste mu napovídala?“ „Jen tolik, abych udržel jeho zájem,“ usmíval se Nicholas. „Teorie progresivních informací. Nikdy neříkejte všechno najednou. Musíte je dávkovat pěkně po lžičkách. Ví, co hledáme a proč chceme postavit přehradu.“ „Co muži, kteří budou na přehradě pracovat?“ „Mniši v klášteře mu udělají vše, o čem si řekne. Představuje pro ně velkého hrdinu.“ „A co jste mu za to slíbil?“

„K tomu jsme se ještě nedostali. Řekl jsem mu, že nemám potuchy, co najdeme. Zasmál se a odpověděl, že mi důvěřuje.“ „Hloupý hoch, nemám pravdu?“ „To není přesně termín, který by se hodil na Meka Nimmura,“ namítl. „Myslím, že až přijde pravý čas, dozvíme se jeho cenu za spolupráci.“ Znenadání Nicholas vzhlédl: „Právě jsme o tobě mluvili, Meku.“ Mek došel až k nim a dřepel si na bobek vedle Nicholase. „Cos jí o mně napovídala?“ „Já nic, ale Royana trvá na tom, že jsi pěkně tvrdý bastard, když ji nutíš pochodovat celou noc.“ „Nicholas vás kazí. Já viděl, kolik povyku kolem vás dělám. Jsem toho názoru, že s ženami je třeba zacházet tvrdě. Miluji to.“ Potom ale zvažněl. „Je mi to líto, Royano, ah. Hranice nejsou pro nikoho příjemné místo. Nyní když jsme zase na domácí půdě, už vám nebudu připadat jako taková obluda.“ „Jsme oba vděční za to, co pro nás děláte.“ Sklonil vážně hlavu. „Nicholas je starý kamarád a já věřím, že vy budete nový.“ „Tessay mi včera vyprávěla o potížích v klášteře. Hrozně to mnou otřásl.“ Mek zlostně zasyčel a zatahal se za krátký porost na bradě tak silně, až si vytrhl chomáč vousů. „Nogo a jeho zabijáci. To je přesně příklad, proti čemu bojujeme. Zbavili jsme se tyranu Mengisty jen proto, abychom upadli do nové hrůzy.“ „Co se stalo, Meku?“ Hořkými slovy vyličil živě masakr a plundrování klášterních pokladů. „Není pochyb, že to udělal Nogo. Jeden z mnichů, kterým se podařilo uprchnout, ho poznal.“ Zlost, která jím lomcovala, nedokázal zadržet a zprudka vstal. „Klášteř znamená pro lid Gojamu mnoho. I já tam byl pokřtěn - samým Jali Horou. Vražda opata a znesvěcení kostela je strašná urážka.“ Serval si čepici z hlavy a mačkal ji v pěsti. „Ale nyní už musíme vyrazit. Cesta před námi je příkrá a obtížná.“ Ale od hranic bylo již natolik bezpečno, že mohli jít za denního světla. Druhý den pochodu je přivedl do rokle Abbey. Hory Etiopie zde neznaly žádné předhůří. Vypadalo to, jako by vstupovali širokou branou do vysokého hradu. Stěny čelního masivu

vybíhaly z ničeho nic po obou březích do výšky tisíce stop a na dně si řeka razila cestu nekonečným hadem bílých peřejí a skoků. V poledne Mek zarazil pochod, aby si odpočinuli v hájku poblíž řeky. Pláž pod nimi pokrývaly nesčetné balvany, které zde musely napadat z útesu tyčícího se vzadu opodál. Jejich pětice usedla poněkud bokem od ostatních. Sapér, stále ještě uražený sporem o teodolit, seděl povýšeně stranou, úplně sám. Postavil těžký přístroj do nápadné polohy a držel se ostentativně v jeho blízkosti. Mek s Tessay vypadali nezvykle tiše a zaraženě. Tessay náhle chytla Meka za ruku. „Chci jim to říct,“ vyhrkla impulzivně. Mek ještě chvíli pozoroval řeku a pak přikývl: „Proč ne,“ pokrčil rameny. „Chci, aby to věděli,“ trvala na svém Tessay. „Znali Borise. Pochopí to.“ „Chceš, abych jim to řekl já?“ zeptal se Mek tiše Tessay, která ho držela stále za ruku. „Ano,“ přikývla. „Bude lépe, když to uslyší od tebe.“ Mek chvíli mlčel a hledal slova. Pak začal tichým, trochu chvějivým hlasem, ale nespustil oči z Tessay. „Od prvního okamžiku, kdy jsem spatřil tuto ženu, věděl jsem, že mi ji posílá sám Bůh.“ Tessay se k němu přimkla. „Dali jsme si vzájemný slib v noci Timkatu a prosili Boha za odpuštění. Pak jsem ji vzal s sebou jako svoji ženu.“ Položila hlavu na jeho svalnaté ramě. „Rus se za námi vydal. Našel nás tady, na tomto místě, a pokusil se nás oba zabít.“ Tessay znovu pohlédla na pláž, kde s Mekem málem zemřeli, a při vzpomínce na tu událost se zachvěla.

„Bojovali jsme spolu,“ řekl jednoduše, „a když bylo po něm, pustil jsem jeho tělo po řece.“ „Víme, že je mrtvý,“ dodala Royana. „Slyšeli jsme od lidí z ambasády, že u hranic policie vylovila z řeky jeho tělo. Jen jsme nevěděli, jak k tomu došlo.“ Zmlkli na nějaký čas, dokud ticho neporušil Nicholas: „Přál bych si být svědkem. Musela to být pekelně těžká záležitost,“ zavrtěl hlavou v představě souboje. „Rus byl dobrý. Jsem moc rád, že už s ním víckrát nemusím bojovat,“ přiznal Mek a vstal. „Jestli hned vyrazíme, můžeme být v klášteře před setměním.“ al Metemma, nově zvolený opat kláštera svatého Frumentia, je čekal na terase s vyhlídkou na řeku. Byl jen o malinko mladší než Jali Hora, vysoký, se vznešenou, stříbrem rozkvétající hlavou, kterou dnes na počest tak významného hosta, jako byl Mek Nimmur, zdobila modrá koruna. Když se hosté umyli a odpočinuli si v celách zvlášť pro ně připravených, zavedli je mši na uvítací hostinu. Po třetím naplnění lahví teje, když se nálada mnichů a opata počínala uvolňovat, začal Mek něco šeptat do starcova ucha. „Vzpomínáte na historii svatého Frumentia - jak ho Bůh vyhodil z rozbouraného moře na naše pobřeží, aby nám mohl přinést opravdovou víru?“ Do očí starého opata se draly slzy. „Jeho posvátné tělo bylo uloženo zde, v našem maqdasu. Přišli barbari a připravili nás o tuto relikvii. Sama podstata, proč byl tento klášter založen a vybudován, je pryč. Zůstali jsme jako děti bez otce,“ lamentoval. „Už nebudou přicházet zástupy věřících ze všech koutů Etiopie, aby se pomodlili v jeho svatyni. Jsme zničeni a církev na nás zapomene. Náš klášter zanikne a naši zbožní bratři zmizí, jako když vítr rozfouká uschlé listí.“

„Ale svatý Frumentius nepřišel do Etiopie sám. Spolu s ním přišel ještě jeden křesťan velké byzantské víry,“ připomínal tichým utěšujícím hlasem Mek. „Svatý Antonio.“ Opat sáhl po láhvi teje, aby zmínil intenzitu svého žalu. „Svatý Antonio,“ přitakal Mek. „Zemřel před svatým Frumentiem, ale nebyl méně svatý než jeho bratr.“ „Ano, svatý Antonio byl rovněž veliký a vzácný muž a zasluhuje naší lásky a zbožňování.“ Opat se zhluboka napil. „Cesty boží jsou nevyzpytatelné.“ Mek Nimmur zakroutil hlavou nad zázrakem fungování vesmíru. „Jeho cesty jsou záhadné, nemůžeme jim rozumět a nepřísluší nám je posuzovat.“ „A přesto je milostivý a odměňuje zbožné.“ „Je nejmilostivější.“ Opat již nebyl schopen zadržet slzy, které mu stékaly po tváři. „Vy a váš klášter jste utrpěli žalostnou ztrátu. Posvátné ostatky svatého Frumentia vám byly ukradeny - a běda, už nikdy se k vám nevrátí. Ale co když vám Bůh sešle jiné ostatky? Co když vám sešle posvátné tělo svatého

Antonia?“ Opat vzhlédl přes slzy a jeho pohled dostal znenadání vypočítavý výraz. „To by byl skutečný zázrak.“ Mek Nimmur vzal opata kolem ramen a šeptal mu do ucha dál. Mai Metemma přestal štkát a pozorně poslouchal. dyž příštího rána Mek s Nicholasem stoupali údolím, Mek prohodil: „Zajistil jsem ti dělníky. Mai Metemma slíbil během dvou dní stovku mnichů a dalších pět set během příštího týdne. Těm, kteří budou dobrovolně pracovat na přehradě, dá odpustky. Budou ušetřeni ohně v očištění za to, že se zúčastní tak úžasného projektu, jakým je získání posvátných ostatků svatého Antonia.“ Obě ženy za nimi překvapením zůstaly stát. „Cos tomu ubohému starci nasliboval?“ dělala se Tessay.

„Tělo, které nahradí to, co sebral Nogo z chrámu. Pokud objevíme hrob, mnichové dostanou Mamosovu mumii.“ „To je podlost,“ vybuchla Royana. „Chcete ho podvést, aby nám pomohl?“ „Nejde o žádný podvod.“ Mekovi se při nařčení zablesklo v černých očích. „Ostatky, které ztratili, nebyly také pozůstatky svatého Frumentia, a přece sloužily po staletí k utužování komunity mnichů a šíření křesťanství po celé zemi. Nyní když jsou pryč, je ohrožena sama existence kláštera. Ztratili jakýkoliv motiv pro kontinuitu.“ „Lákáte je na falešné sliby,“ namítala Royana zlostně. „Mamosovo tělo je v každém ohledu stejně autentické jako to, které ztratili. Co záleží na tom, je-li to tělo starého Egyptana, nebo starodávného křesťana, když poslouží coby ohnisko víry a bude-li prostředkem pro zachování kláštera po dalších pět set let?“ „Myslím, že Mekova slova mají smysl,“ vložil se do debaty Nicholas. „Odkdy vy jste expert na křesťanské záležitosti? Vždyť jste ateista,“ vyjela na něj Royana a zvedla ruku, jako by se chystala odrazit úder. „Máte pravdu. Co já o křesťanství vím? Vyhádejte si to s Mekem. Já budu diskutovat se Sapérem Webbem o tom, jak postavit přehradu.“ Zrychlil krok, dostihl čelo zástupu a přidal se k inženýrovi. Čas od času k němu zezadu doletěly zvuky vášnivých hlasů. Nutily ho k úsměvu. Znal Meka, ale zároveň začínal rozumět i ženě. Bude úžasné zjistit, kdo vyhraje tuto válku slov. Uprostřed odpoledne došli k ústí rokle, a zatímco Mek hledal vhodné místo pro tábor, Nicholas zavedl sapéra okamžitě k zúženému hrdlu řeky těsně nad místem, kde se vrhala do chřtánu vodopádu. Sapér usadil zaměřovací přístroj a Nicholas se chopil nivelizační latě. Poskakoval po zrádné stěně útesu podle pokynů zdvižené Sapérový pravice a snažil se udržet lat' kolmo. „Stačí!“ řval Sapér po dvacátém zaměření. „Teď bych tě potřeboval na druhém břehu řeky.“ „Fajn,“ křičel Nicholas zpět. „Mám to přeletět, nebo přeplavat?“ Nicholas odešel tři míle proti proudu k brodu, kde stezka překračovala řeku

Danderu, a nyní se pracně prodíral porostem kolem řeky dolů do místa, kde přímo naproti, na opačné straně, ležel ve stínu Sapér a pokuřoval. „Pozor, ať se nepřetrhneš,“ volal na něho přes řeku Nicholas. Než Sapér zapsal poslední údaj,

který potřeboval, bylo už šero a na Nicholase ještě čekala namáhavá cesta oklikou přes brod. Poslední míli se plahočil v úplné tmě a jediným vodítkem mu byly záblesky táboráku. Unavený se dovlekl k ohni a odhodil nivelační lať. „Řekneš mi konečně, jestli ta námaha aspoň stála za to?“ zavrčel na Sapéra, který upřeně hleděl na své logaritmické pravítko. Přepřepočovával své původní výkresy v záři malé propanbutanové svítilny.

„Nespletl ses příliš ve svých odhadech,“ chválil Nicholase. „Řeka je v kritickém místě nad vodopádem, kde chci postavit hráz, široká jedenačtyřicet yardů.“ „Zajímá mě jen, jestli tu hráz dokážeš postavit.“ Sapér se zašklebil a přiložil ukazováček ke špičce nosu. „Když mi dáš můj traktor, přehradím ti třeba samotný Nil.“ Pohled, zvala ho posunkem hlavy k sobě. Pak vstala a nenápadně se vytratila z tábora. Ohlédla se, jestli ji následuje. Šli spolu ke břehu na místo budoucí přehrady a Nicholas svítil na cestu baterkou, až našli vhodný balvan. Usedli vedle sebe. Zhasl svítilnu, chvíli mlčeli a přivýkali oči na světlo hvězdné oblohy. Pak Royana zašeptala: „Byl čas, kdy jsem vůbec nedoufala, že se sem ještě někdy vrátím. Zdálo se mi, že to vše byl jen sen a Taitův bazén nikdy neexistoval.“

Když pojedli večeri - další z krysích balíčků -, pohlédla Royana přes oheň na Nicholase. Sotva zachytil její pohled „Také by pro nás neexistoval bez pomoci mnichů z kláštera.“ Vyslovil to spíše jako otázku. „Vyhřáli jste, vy a Mek Nimmur,“ uchichtla se tiše. „Jistěže musíme využít jejich práce. Mekovy argumenty byly přesvědčující.“ „Takže souhlasíte, aby jim odměnou za to připadla Mamosova mumie?“ „Mohou si vzít jakoukoliv mumii, kterou objevíme. Jestli ovšem vůbec nějakou najdeme,“ upřesnila. „Podle všeho, co známe, Mamosovu mumii asi ukradl Nogo.“ Bez jakéhokoliv záměru ji vzal kolem ramen a ona po malém váhání povolila a přitiskla se k němu. „Ach, Niku, já se bojím a přitom mě to tak vzrušuje. Bojím se, že všechny naše naděje vezmou zasvě, a vzrušuje mě pomýšlení, jak najdeme klíč k Taitově hře.“ Obrátila se k němu. Ucítil na rtech její dech. Něžně ji políbil. Pak se stáhl a na rtech mu odeznívalo teplo jejích úst. V šeru hvězdné oblohy studoval zblízka její tvář. Nepodnikla nic, aby se od něho odtáhla. Právě naopak. nahnula se k němu a vrátila mu polibek. Zpočátku to bylo klidné, sesterské políbení se rty pevně sevřenými. Zajel jí pravou rukou zezadu do vlasů a přitiskl její tvář pevněji k sobě. Otevřel ústa, jako by se chystal pohltnout její. Z Royaniných sevřených rtů vyklouzl jakýsi tichý zvuk nesouhlasu. Pomalou a smyslně ji rozevíral rty a poslední chabý protest umlčel jazyk pátrající hluboko v jejích ústech. Nesouhlas přešel v tichý mňoukavý sten mazlivého kotěte, které hladíte po bříšku. Objala ho. Pevnými prsty sevřela jeho záda, doširoka otevřela ústa a vlnivým pohybem vlahého jazyka ovíjela jazyk jeho. Vsunul volnou ruku mezi těla a začal rozpínat knoflíčky její košile. Mírně se odtáhla, aby ulehčila práci jeho chtivým prstům. S radostným překvapením objevil pod bavlněnou látkou nahá prsa. Vzal jedno do dlaně. Bylo drobné a pevné a právě tak zaplnilo jeho ruku. Jemně stiskl bradavku. Povolila pod tlakem prstů jako malá zralá jahoda.

Přerušil polibek a skláněl hlavu k její hrudi. Potichu kňučela a rukou mu vedla hlavu níž. Když zuby nahnatal bradavku a přísál se, vzlykla a začala nehty do jeho zad jako kočka v odpovědi na laskání. Celé její tělo se rozvlnilo v jeho objetí. Po chvíli však ucukla. Myslel na moment, že ho odmítá, ale jen mu přesunula hlavu a vložila do úst druhý hrot. Znovu zalapala po dechu, když začal sát. Její pohyby ztrácely kontrolu a začínaly splývat s jeho vzrušeným rytmem. Nemohl se už déle zdržet, ruka mu neomylně zabloudila pod sukni a skončila na zvýšeném pahrbku jejího žensství. Zprudka, jedním pružným pohybem se uvolnila a vyskočila. Odstoupila kousek, urovnala si sukni a roztřesenými prsty zapínala košili. „Je mi to hrozně líto, Niku. Chci to, ach bože, ani nevíš, jak hrozně to chci. Ale -“, zavrtěla hlavou a těžce dýchala. „Ale ještě ne. Prosím, Niku, odpusť mi. Jako bych byla sevřena mezi dvěma světy. Jedna část mého já by si tolik přála, ale druhá mi nedovolí.“ Rychle vstal a letmo ji políbil. „Netřeba spěchat. Na dobré věci se vyplatí čekat,“ řekl jí poté, co se jejich ústa sotva dotkla. „Pojďme! Dovedu tě zpátky,“ ruhy den ráno ještě za tmy stoupal stezkou první kontingent mnichů a kněží, které přislíbil Mai Metemma, a bylo jich plné údolí. Jejich zpěvy probudily tábor a kdekdo ospale vylézal ze svých provizorních úkrytů, aby pozdravil dlouhý zástup svatých mužů. „Nebesa,“ zíval Nicholas. „Tohle vypadá na novověké křížácké tažení. Ti museli vyjít z kláštera uprostřed noci, aby se sem dostali v tuto hodinu.“ Odešel vyhledat Tessay, a když se mu to podařilo, oznámil jí: „Jste ustanovena oficiální tlumočnicí. Sapér neumí arabsky ani amharsky. Držte se blízko něho.“ Jakmile se úplně rozednilo, odešli Mek s Nicholasem na průzkum, aby vybrali vhodné místo pro shoz. K poledni se sjednotili, že zbývá jediná možnost: samotné přístupové údolí. Ve srovnání se skalnatými hřebeny kolem bylo jeho dno hladké a relativně bez překážek. Minimální vzdálenost od stavby hráze představovala imperativní podmínku. Každá míle ruční dopravy materiálu navíc by neúměrně prodloužila čas a zvětšila úsilí potřebné pro celý projekt. „Čas je hlavní faktor,“ zdůrazňoval Nicholas Mekovi, když stáli příští ráno na vybraném místě. „Do doby, než propuknou deště, bude důležitý každý den.“ Mek vzhlédl k obloze. „Pros Boha, ať přijdou pozdě.“ Zónu pro shoz vyznačili míli od řeky v nejširším místě údolí tam, kde byl také mezi okolními kopci dostatečně čistý prostor pro přiblížení. Jannie bude nucen letět pět mil přímo a vodorovně při plně vysunutých klapkách a se sklopenou nakládací rampou. „Pěkně se to zužuje,“ poznamenal Mek, když prohlížel rozervaná úbočí a naježené špičky skal okolo. „Umí ten můj tlustý přítel létat?“ „Létat? Je napůl pták,“ odpověděl Nicholas. Sešli dolů, aby vyznačili umístění signálů a značek. Značky měly tvořit kříže z kamenů, položené středem údolí tak, aby byly z výšky dobře viditelné. Sapér zůstal nahoře v uzavěru doliny. Mohli ho dobře vidět proti obzoru, jak se pohybuje, a rozmístí své kouřové signální pochodně vyznačující směr přiblížení nad zónu shozu. Nicholas otočil hlavu a dole, na opačném konci údolí, zahlédl dvě ženy sedící na kameni. Sapér jim již pomohl rozmístit jejich příděl pochodní. Ty měly vymezovat konec pásma pro shoz a označovat Janniemu směr výstupu z údolí. Pak Nicholas soustředil pozornost na Mekovy muže, kteří právě dokončovali značení kameny. Jakmile byl poslední na místě, Mek nařídil vyklidit prostor. Poté vylezli nahoru za Sapérem na horní konec údolí a instalovali závěsnou anténu pro vysílačku. Nicholas zapnul přístroj, pečlivě ho naladil a nastavil citlivost a vzal do ruky mikrofon. „Velká Dolly. Ohlaste se, Velká Dolly!“ navazoval spojení, ale odpovědi mu byl jen šum a praskání statických výbojů v atmosféře.

„Museli odstartovat později.“ Nicholas se snažil zamaskovat rozmrzelost. „Tentokrát poletí Jannie z Malty rovnou sem. Po prvním výsadbku se vrátí na základnu do Roseires a naloží druhou část nákladu. Při troše štěstí by měl být všechen

materiál dole zítra před polednem.“

„Pokud ten tlust'och vůbec přiletí,“ poznamenal Mek. „Jannie je profík,“ bručel Nicholas. „Určitě přiletí.“ Přiložil mikrofon k ústům: „Velká Dolly. Slyšíte mě? Přepínám. Každých deset minut volal do éteru, který odpovídal stejně - mlčením. Pokaždé když nedostal odpověď, vnucovala se mu představa súdánských stíhačů se zaměřenými raketami a herkulose, jak se řítí v plamenech k zemi. „Ozvěte se, Velká Dolly!“ málem prosil a konečně se v sluchátkách ozval praskavý hlas.

„Faraone. Tady Velká Dolly. ETA za čtyřicet pět minut.

Zůstávám na příjmu.“ Janniego relace byla úsečná. Živil se již dlouhý čas pašeráckým řemeslem na to, aby dal nepřátelskému odposlechu čas zaměřit svou polohu. „Velká Dolly. Rozumím, přilet čtyři pět. Faraon zůstává na příjmu.“ Nicholas se zazubil na Meka. „Vypadá to tak, že zůstáváme v akci.“ Mek ji zaslechl první, jeho uši byly naladěny na bojové zvuky.

Donedávna platilo, že kdo chtěl v této zemi přežít, musel uslyšet letadlo dříve, než se objevilo. Nicholas byl dlouho bez tréninku, a tak uběhlo dalších pět minut, než zaslechl mezi skalami ozvěnu vrčení leteckých motorů. Nebylo možné určit směr, ze kterého zvuk přichází, ale všichni vytrvale sledovali oblohu nad západním obzorem. „Tááhle je,“ zvolal Nicholas se zadostiučiněním, že první spatřil tmavou skvrnku nížko nad obzorem. Téměř splývala s pozadím skal.

Pokynul Sapérovi. Sapér odběhl ke svým pochodnám a spěšně kolem nich poskakoval. Když se od nich vracel, valily se z nich kotouče hustého žlutého dýmu a líně stoupaly v lehké bríze. Kouř napoví Janniemu směr a sílu větru stejně jako orientaci zóny určené pro shoz.

Nicholas dalekohledem pozoroval opačný konec údolí. Zahlédl Royanu i Tessay; měly napilno se svými pochodněmi. Konečně se i nad nimi zvedal kouř, v tomto případě karmínově červený. Ženy odběhly zpátky na své stanoviště a pozorovaly oblohu. Nicholas tiše mluvil do mikrofonu. „Velká Dolly. Kouř je nahoře. Vidíte ho?“ „Souhlas. Vidím vás. A za to, co dostanete, můžete být opravdu vděční.“ V Janniego radostné poznámce zazněl jeho nezaměnitelný jihoafrický přízvuk.

Sledovali, jak velikost letadla roste, až jeho křídla zdánlivě zakrývala půlku oblohy. Pak se jeho profil začal měnit - to klesaly obrovské klapky na křídlech a otevírala se nakládací rampa. Velká Dolly dramaticky zpomalila rychlost letu, až to vypadalo, že nehybně stojí zavěšená na neviditelném vlákne z vysokého afrického slunce. Pomalu se otočila a prudce se nahnula, když Jannie srovnával kurs se směrem signálních pochodní. Pak klesala níž a níž, až mířila přímo tam, kde stáli. Když jim přelétávala nad hlavami, šílený řev jejích motorů způsobil, že se všichni tři bezděčně sešli, jako by nevěřili, že je nesmete z hřebene. Nicholas zahlédl na okamžik usmívající se Janniego kulatou tvář a zvedlou ruku při lakonickém zamávání - a byla pryč. Nicholas se napřimil a otočil. Viděl, jak se Velká Dolly majestátně snáší středem údolí. Vypadla první paleta a trvalo zdánlivě nekonečně dlouho, než nad ní jako kytice nevěsty rozkvetl vrchlík padáku. Pád těžkého kontejneru se okamžitě zbrzdil. Kýval se a houpal a po několika vteřinách dopadl na zem v oblaku žlutého prachu. O něco později k nim dorazil i zvuk dopadu. Pod letadlem se objevily další dva balíky a stejným způsobem visely chvíli na padácích, než skončily na zemi. Pod plným plynem se motory rozeřvaly jakoby radostí nad zmenšením zátěže a Velká Dolly s nosem k obloze vystoupala nad hranici karmínového kouře, pryč ze smrtenosné pasti úzkého konce doliny. Po návratu se dalším divokým náklonem srovnala do směru pochodní. Nad značkami z kamení shodila další část nákladu a s řevem opět vyšplhala nad východní hradbu uzavírající údolí. Skalní hroty po ní marně natahovaly své drápy. Šestkrát musel Jannie opakovat nebezpečný manévř, aby pokaždé odhodil tři hranaté balíky. Ležely rozházené po dně údolí, zahalené ve zmuchlaném hedvábí vlastních padáků. Když Jannie naposled vystoupal k nebi, ozval se v Nicholasových sluchátkách jeho hlas. „Neodcházej, Faraone! Vráť se.“ Velká Dolly zvedla rampu pod trupem, jako když stará dáma natáhne kalhotky, a zamířila na západ. Nicholas s Mekem se rozběhli do údolí, kde mnichové již pobíhali okolo palet a pobaveně štěbetali. Rychle vzali roz dováděné pomocníky na povel a rozdělili je do skupin, které začaly náklad rozbalovat a odnášet pryč. Nicholas se Sapérem naplánovali shoz palet v pořadí, jak budou jejich obsah potřebovat. V prvním balíku byly sušené a konzervované potraviny, veškeré osobní věci a tábornické potřeby včetně drobností, které Nicholas povolil ke zlepšení života v roklí. Patřily k nim kromě jiného moskytiéry a bedna skotské whisky. Nicholas s ulehčením zjistil, že kartón je suchý a že všechny drahocenné láhve přečkaly vzdušný transport bez újmy. Sapér se staral o stavební materiál a těžké vybavení. Tessay předávala jeho pokyny a dělníci odvlékali palety do starodávného lomu, kde zůstane jejich obsah zabalený a uložený až do doby, než ho bude na stavbě potřeba. Tma je zaskočila v půli práce. Mek postavil k nevybalenému nákladu ozbrojené hlídky a všichni ostatní odešli unavení nahoru do tábora. S hltm whisky a slušným jídlem v žaludku usínal Nicholas pod moskytiérou na měkké matraci s úsměvem na tváři. Start se podařil. Probudily ho zpěvy mnichů při ranní pobožnosti. „Nebudeme tu ani potřebovat budík,“ vrčel a klopýtal dolů k řece, aby se umyl a oholil. Když slunce pozlatilo cimbuří skal nad strží, stáli už s Mekem na svém stanovišti a pozorovali západní oblohu. Podle plánu měl Jannie strávit noc v Roseires a s pomocí hlídajících Mekových mužů naložit náklad dopravený při prvním letu z Malty. Tato část byla choulostivou záležitostí celé operace. Třebaže se Mek dušoval, že v daném čase není v té oblasti po vojácích ani památky, stačila jedna zatoulaná patrola súdánské armády, která by zastihla Velkou Dolly na zemi, a celá věc mohla skončit katastrofou. Proto jim srděčka poskočila, když zaslechl mezi skalami známé vrčení turbovrtulových motorů. Velká Dolly se srovnala s kříží na zemi pro první nálet a nákladní prostor opustil mohutný žlutý předmět. Nicholas instinktivně zadržel dech, když viděl, jak se traktor s nakladačem řítí k zemi; Konečně se pád zarazil a monstrum se divoce houpalo na nylonových šňůrách padákových deštníků. Mnichové spustili překvapený křik a vzrušeně pozorovali jeho klesání k zemi, kde ho po dopadu skryl oblak prachu. Sapér stojící vedle Nicholase zasténal a zakryl si oči, jako by nechtěl vidět mrak prachu stoupající k nebi. „Doprdele!“ pronesl prázdňným hlasem. „Je to rozkaz, nebo pouhé přání?“ ptal se Nicholas, ale ve skutečnosti mu také nebylo do žertů. Poté co dopadla i poslední paleta a letadlo plným tahem svých čtyř motorů mířilo nahoru, zavolal Nicholas rádiem Janniego. „Vřelé díky, Velká Dolly. Bezpečně doleťte domů.“

„Inshalah! Jestli Bůh dá!“ zněla Janniego odpověď. „Zavolám ti, až budu potřebovat domů.“ „Budu čekat.“ Velká Dolly mizela v dálce. „Zlomte vaz!“ „Tak,“ Nicholas plácl Sapéra po zádech, „jdeme dolů podívat se, jestli ještě máš svůj nakladač.“ Pochroumaný stroj ležel na boku a olej z něj vytékal jako krev z probodnutého srdce dinosaura. „Jdi si kam chceš, jen mi dej na pomoc tučt černých pusinek,“ řekl Sapér smutně, jako by stál u hrobu milované. Sapér nepřišel ani k večeru, a tak mu Tessay poslala dolů misku s omáčkou wat a nějaký chléb injera. Nicholas uvažoval, že by sestoupil a pomohl mu s opravou poničeného traktoru, ale pak tu myšlenku zavrhl. Věděl z předcházejících trpkých zkušeností, že v určitých chvílích chce být Sapér sám, a toto byla jedna z nich. V šerých ranních hodinách zaplavilo tábor světlo reflektorů a burácivá ozvěna naftového motoru. S holou lebkou zmaštěnou vazelinou a olejem a s propadlým, ale triumfálníma očima vjel Sapér na žlutém traktoru do tábora a z vyvýšené sedačky křičel: „Hej, lumpové a víly! Vylezte z neřestných pelechů. Jde se stavět přehrada.“

Celé další dva dny zabralo sbírání nákladu rozptýleného po údolí a jeho doprava do starého kamenolomu. Tam ho pečlivě roztřídili a uložili podle instrukcí připravených Nicholasem a Sapérem ještě v Anglii. Bylo důležité vědět s jistotou, kde se která položka nachází, aby byla po ruce ihned, jakmile ji budou potřebovat. Sapér již pracoval na přehradě. Do břhů řeky nechal zarazit početné kůly jako základy nové přehrady a sám dlouhým ocelovým pásmem naposled přeměřoval vzdálenosti. Během těchto předběžných prací Nicholas sledoval počínání mnichů a snažil se poznat jejich vlastnosti. Podařilo se mu vybrat mezi nimi přirozené vůdce a muže s větší inteligencí a pílí. Roztřídil je podle jazykových znalostí. Někteří z nich znali arabsky, a dokonce něco málo anglicky. Nejslibnější vypadal mnich jménem Hansith Sherif; ustanovil ho proto svým asistentem a tlumočnickem. Když tábor konečně dostal definitivní podobu a byly vyřešeny pracovní vztahy, vzal si Mek Nimmur Nicholase stranou z doslechu obou žen. „Odynějška se budu muset starat o bezpečnost místa. Musíme být připraveni zabránit dalšímu podobnému přepadu, k jakému došlo ve vašem táboře nebo v klášteře. Nogo se svými hrdlořezi nebude daleko a brzy se doslechne, že jsi zpátky v rokli. Až k tomu dojde, budu na něho čekat.“

„S AK-47 to umíš rozhodně lépe než s krumpáčem,“ souhlasil Nicholas. „Jen mi tu nech Tessay. Budu ji potřebovat.“ „To také udělám.“ Usmál se a smutně pokýval hlavou. „Jen bych rád věděl, na co všechno. Starej se o ni za mě. Já se přijdu každou noc podívat, jak se jí daří.“ Mek zavedl své muže do buše a rozestavil je podél stezky a okolo tábora. Pokaždé později když Nicholas vzhlédl od své práce, mohl na výšinách kolem tábora rozeznat postavy Mekových hlídek. Vědomí, že tam jsou, dávalo jistotu. Tak jak slíbil, navštěvoval Mek tábor téměř noc co noc a Nicholas často zaslechl z přístřešku, kde Tessay spala, jeho burácivý smích protkaný sladkými stříbrnými tóny ženského smíchu. Nicholas potom špatně usínal a myslel na Royanu spící v chýši poblíž, a přesto tak daleko od jeho postele. Pátý den se do tábora dostavila další karavana pracovníků, které pro ně najal Mai Metemma. Nicholase to překvapilo; v Africe fungovaly věci tímto způsobem velice vzácně. Rád by věděl, co všechno Mek napovídal opatovi, ale pak se rozhodl, že se po tom nebude pít. Důležité bylo, že hlavní stavební práce mohly začít. Tito noví muži nebyli mniši, neboť svatý Frumentius už vyčerpal své možnosti. Byli to vesničané, kteří žili na vysočině kolen rokle. Mai Metemma je přesvědčil podobně jako své bratry: slibem náboženských odpuštěk a hrozbou pekelných plamenů. Nicholas se Sapérem je rozdělili do pracovních skupin po třiceti mužích a z vybraných mnichů jim přidělili předáky. Pečlivě dělníky třídili podle tělesné konstrukce tak, aby silnější a robustnější muži byli zařazeni do stejných skupin; to budou útočné brigády projektu. Týmy složené z drobnějších a hubenějších jedinců měly sloužit jako záloha a pro úkoly, kde hrubá síla nebyla podmínkou. Pro každou pracovní skupinu vymyslel Nicholas název - Buvoli, Lvi, Sekery a podobně. Stálo ho to nemalé tvořivé úsilí, ale chtěl v nich vzbudit pocit hrdosti na své speciální vlastnosti a podpořit soupeřivost mezi skupinami. Seřadil je v lomu na přehlídku, každý oddíl stál nastoupený v čele se svým nově ustanoveným duchovním vůdcem. Jako z tribuny k nim z hromady kamenných bloků za asistence Tessay pronesl Nicholas plamennou řeč, ve které je srdečně přivítal a nakonec jim slíbil, že budou placeni ve stříbrných tereziánských tolarech. Mzdu stanovil na trojnásobek hodnoty běžné v oblasti. Až do té chvíle ho domorodci poslouchali se zasmušilými rezignovanými obličejí, ale poslední Nicholasova slova na ně měla úžasný vliv. Jejich nálada se zázračně změnila. Nečekali, že budou za práci placeni, a mnoho z nich už plánovalo, jak se co nejdříve vytráť a vrátí se domů. Nyní jim ten skvělý muž nesliboval pouhé peníze, ale dokonce stříbrné tolary. V Etiopii byl posledních dvě stě let považován tolar Marie Terezie za jediný solidní peníz. Z toho důvodu se dál razily tolary s datem 1780 a portrétem staré císařovny, jejíž hluboký výstřih jen způsobil objemná prsa. Jedna taková mince měla větší cenu než pytel bezcenných papírových birrů vydávaných vládou v Addis. Na zaplacení práce Nicholas nezapomněl přibalit k první paletě nákladu shozeného Janniem truhlu plnou stříbrňáků. Na tvářích posluchačů se usadily nebeské úsměvy a z ebenové černi zaskvíly bílé zuby. Někdo začal zpívat a všichni dupali, křepčili a zdravili Nicholase, když se řadili do fronty pro nástroje. S krumpáči a lopatami na ramenou a se zpěvem se nedočkavě hrnuli nahoru svahem k místu jejich nového zaměstnání. „Svatý Nicholas,“ smála se Tessay. „Otec Vánoc. Odedneška se za vás budou modlit.“ „Možná také, že si ho dokonce položí do svatyně a postaví nad ním klášter,“ poznamenala sladce Royana a dodala: „Nevědí ale, jak těžce si musí zasloužit každý jednotlivý tolar.“ Od tohoto dne začínala práce, jakmile se trochu rozednilo, a končila s příchodem tmy. Večer co večer odcházeli muži do svých provizorních příbytků při světle pochodní z trávy unavení tak, že jim ani do zpěvu nebylo. Nicholas dohodl s náčelníky vesnic, že budou dělníkům posílat denně zabité dobytče, a každého rána po stezce přicházely ženy s mohutnými nádobami teje na hlavách a čerstvým masem. Tak se stalo, že v dalších dnech Nicholasova malá armáda dělníků nepoznala dezertéry.

Usazen na vysokém sedadle, zvedl Sapér hydraulickou rukou nakladače první ponorný koš. Balík z pletiva naplněný kameny vážil několik tun a na stavbě na chvíli ustala veškerá práce. Všichni muži se shlukli na břehu Dandery, aby se podívali. Ozval se šum překvapení, jakmile Sapér začal sjíždět dolů příkrým břehem a s košem vysoko zvednutým vjel do vody. Proud nazlobený takovou invazí divoce vířil kolem vysokých zadních kol traktoru, ale Sapér nedbal a jel dál. Zástup na břehu začal zpívat a tleskáním povzbuzoval řidiče. Voda dosáhla břicha stroje a při dotyku s rozehrátou ocelí

bloku motoru zasyčela pára. Pak Sapér zastavil, zatáhl brzdy, spustil koš do vody a zařadil zpátečku. Muži to přivítali divokým jástem a nevadilo jim ani, že první balík zeminy zmizel okamžitě pod vodou a jen vír na hladině řeky označoval jeho polohu. Další naplněný koš čekal na břehu. Nakladač k němu dojel a s jemností matky, která zvedá své batole, ho uchopil do svých ocelových paží. Nicholas pokřikoval na předáky, aby nahnali muže zpět do práce. Po chvíli už zase dlouhá řada nahých těl oděných pouze v bílých bederních rouškách stoupala do stráně. Muži se potili v rozpaleném kotli rokle a jejich blýskavá těla připomínala bloky černého antracitu čerstvě vyloupnutého z uhelné sloje. Každý z nich nesl na hlavě košík se štěrkem, na který čekala nenasytná ústa hladového koše. Když vysypali náklad, vraceli se s prázdnými koši dolů do lomu v údolí. Jakmile byl další koš plný, skupina jiných dělníků přehrnula okraje hrdla a zavázala je silným ocelovým drátem. „Dvacet tolarů prémie tomu týmu, který do večera naplní nejvíce košů!“ řval Nicholas a muži odpovídali radostnými výkřiky a s dvojnásobným úsilím se vrhali do práce, aby udrželi krok s nakladačem. Sapér zkušeně kladl v mělké vodě u břehu základy budoucí hráze tak, aby každý koš zapadl těsně vedle sousedního a vzájemným zaklíněním si poskytovaly oporu. Na začátku se zdálo, jako by řeka nejevila velký zájem o to, co se s ní děje, ale jak postupně pod hladinou rostl pevný val, probudila se, a její reakce začínala být podrážděná; voda s hněvným hučením překonávala Sapérovu stěnu. Pokládáním další vrstvy se vršky košů dostávaly nad hladinu a brzy byl průtok vody zúžen na polovinu původní šířky. Zlostiná nálada řeky gradovala. Donucena protlačit se zbývajících mezerou, hladina pomalíčku stoupala a voda odražena neústupností překážky zaplavovala břehy. Neustálými útoky řeka testovala pevnost hráze a hledala sebemenší slabé místo, aby rozrušila její základy. Zvýšená hladina zpomalovala postup práce. V lesích proti proudu řeky byli v pilné práci dřevorubci. Pokaždé když se vysoký kmen se sténáním a praskotem zřítíl k zemi, Nicholas sebou škubl, jako by dostal žihadlo. Považoval se v hloubi duše za ochránáře a v tomto smyslu byl pro něj každý strom živá bytost. A těmto stromům trvalo několik století, než nabyly takové síly. „Co vlastně chceš? Svoji pitomou přehradu, nebo ty nádherné stromy?“ rozčileně reagoval na Nicholasův nárek Sapér. Nicholas se beze slova otočil a odkráčel pryč. Trvalá dřina se podepsala na všech. Byli unavení a jejich nervy napjaté do krajnosti vyvolávaly vrtkavou náladu. Mezi dělníky se množily vražedné spory a čím dál častěji musel Nicholas uhýbat ocelovému hrotu krumpáče, když se snažil bojující soupeře od sebe oddělit.

Jak pomalu hráz postupovala dál od břehu, upírala řece čím dál víc koryta a přišel čas přenést práci na druhý břeh. Vyžádalo si to spojeného úsilí všech možných zdrojů pracovní síly, než vybudovali podél řeky novou cestu k brodu. Tam bylo zapotřebí úsilí stovky mužů, aby s pomocí provazů přetáhli nakladač na druhý břeh. Bez nezdolné síly lidských paží sám stroj jen marně zadními koly viřil vodu doběh. Pak museli postavit další úsek cesty podél opačného břehu zpátky k přehradě. Porazili stromy, které jim stály v cestě a sochory odvalili překážející balvany, aby uvolnili trasu pro nakladač. Jakmile byl traktor na místě, začal celý postup pokládání košů znovu, tentokrát z druhého břehu. Postupně, o pár metrů denně, se k sobě přiblížily oba konce hráze. Jak se mezera zužovala, stoupala hladina řeky a s ní i její zuřivost a obtížnost práce. Dvě stě metrů od přehradu proti proudu zatím Sokoli a Škorpioní stavěli vor z klád pokáceného lesa. Kmeny vázali k sobě do tvaru roštu, na který položili vrstvu silného PVC a přes ni položili další kmeny, až vznikl jakýsi obrovitý nepropustný sendvič. To vše spojili dohromady silným vázacím ocelovým drátem. Na závěr zatížili jeden konec voru kameny. Monstrum s těžkým koncem bude plavat ve vodě téměř kolmo. Zadek voru lehne na dno řeky, zatímco vpředu budou klády nad hladinou. Sapér zvolil rozměry voru tak, aby odpovídaly mezeře mezi oběma náspy hráze. Po obou březích řeky pod přehradou už stály připraveny řady naplněných košů. Tři další pracovní týmy - Sloni, Buvoli a Hroši -, v nichž našli uplatnění nejsilnější muži, prokopávaly v uzavěru doliny hluboký kanál, kterým bude řeka odvedena do údolí. „Tu vaši stavitelskou hvězdu, Taitu, takové drobné vylepšení nenapadlo,“ škodolibě prohodil Sapér před Royanou, když stáli na okraji příkopu. „S kanálem postačí zvednout hladinu řeky o šest stop, zatímco bez něho, bychom potřebovali dvanáct, aby řeka tekla jinudy.“ „Hladina řeky mohla být před čtyřmi tisíci lety jiná,“ zastávala se pohotově Taity Royana, která k dávno zemřelému Egyptanovi chovala hluboké sympatie. „Možná také vykopat kanál, ale stopy po něm zahladil čas.“ „Zatraceně nepravděpodobné,“ vrčel Sapér. „Ten starý neřád na to prostě nepomyslel.“ Jeho samolibý výraz mluvil sám za sebe. „Jedna nula pro mě, pane Taito,“ dodal. Je s podivem, jak i tento zemitý a veskrze praktický Sapér cítí tu přímou osobní výzvu z dávnověku, pomyslela si Royana s úsměvem. Je už také vtažen do Taitovy hry.

Ani hrozbami, ani nebeskou odměnou nikdo nedonutil mnichy pracovat o nedělích. Vždy v sobotu večer skončili práci o hodinu dřív a odpochovali po stezce dolů do kláštera, aby se mohli připravit k svatému přijímání následujícího dne. Třebaže Nicholas nadával a zlobil se pro jejich dezerci, ve skutečnosti se mu ulevilo stejně jako ostatním. Všichni byli unavení a potřebovali si odpočinout. Konečně je pro jedenkrát nebudou příští den ve čtyři ráno budit jejich modlitby. V sobotu večer si málem přísahali, jak si pospí déle, ale silou zvyku se Nicholas vzbudil a byl čilý ve stejnou ranní hodinu jako jindy. Nemohl déle vydržet v posteli, a když se vracel od řeky po ranní hygieně, zjistil, že Royana už je také vzhůru a oblečená. „Kávu?“ Zvedla konvici z ohně a nalila mu plný hrnek. „Špatně jsem tuto noc spala,“ stěžovala si. „Zdál se mi hrozně absurdní sen. Ocítla jsem se v Mamosově hrobě ztracená v labyrintu chodeb. Hledala jsem pohřební komoru, otevírala dveře místností, ale uvnitř všude byli lidé. V jedné místnosti pracoval Duraid, a když jsem otevřela, zvedl hlavu a povídá: Nezapomeň na pravidlo čtyř býků. Začni od začátku. Byl jako živý a já chtěla jít k němu, ale dveře se mi samy zavřely před nosem a já poznala, že už ho víckrát neuvidím.“ Slzy jí vhrkly do očí a leskly se odrazem plamenů táborového ohně. Nicholas se ji snažil odvést od bolestných vzpomínek. „Kdo byli ostatní lidé v pokojích?“ zeptal se.

„Vedle byl Nahoot Guddabi. Zlomyslně se smál a řekl: Šakal stíhá slunce a jeho hlava se změnila v hlavu Anubise, boha hřbitovů s podobou šakala. Štěkal a vyl. Hrozně jsem se polekala a utíkala.“ Usrkla kávy. „Vím, že je to vše nesmysl a hloupost, ale v další místnosti jsem našla von Schillera. Vzlétl, mával křídly a pravil: Sup vzlétá a kámen padá. Hnusil se mi a nenáviděla jsem ho tolik, že jsem ho chtěla udeřit, ale najednou byl pryč a -“ „A vtom ses probudila,“ dokončil za ni Nicholas. „Ne, byla tam ještě jedna komora.“ „Kdo přebýval v ní?“ Sklopila oči a zaraženým hlasem odpověděla:

„Ty.“ „Já? A co jsem proboha říkal?“ smál se. „Neříkals nic,“ zašeptala a nečekaně zčervenala tak prudce, že to ještě více vyburcovalo Nicholasovu zvědavost. „Co jsem tedy prováděl?“ vyzvídala stále s úsměvem. „Nic. Myslím, že ti to nemůžu říct.“ Sen se jí živě zjevil před očima. Každý detail jeho nahého těla, dokonce i jeho dotyky a pach. Bránila se na to myslet a cítila se hrozně zranitelná stejně jako ve snu. „Vyprávěj mi o tom,“ trval na svém. „Ne.“ Zprudka vstala zmatená a s tváří hořící ruměncem se všemožně snažila potlačit v sobě tu vidinu. Této noci se jí poprvé v životě zdálo o muži takovým způsobem a také poprvé zažila ve spánku plný orgasmus. Když se pak probudila, zjistila, že má promáčený spodek pyžama. „Máme před sebou celý den a nic na práci,“ vyhrkla první myšlenku, která ji napadla. „Naopak.“ Vstal také. „Stále ještě nemáme plán, jak se odtud dostat. Až ten čas nastane, zažijeme určitě něco jako spěch.“ „Jsou námitky, kdybych se přidala?“ zeptala se. uvolí a Sloni čekali bez svých zbožných předáků v lomu. Šedesátka nejsilnějších mužů z celé pracovní armády byla připravena. Nicholas nechal vybalit z jedné palety nafukovací gumové čluny Avon. Pochopitelně prázdné, byly složeny do úhledných balíků s pádly zavěšenými na boku. Tyto čluny byly speciálně konstruované pro plavbu na divoké vodě a každý z nich mohl unést posádku šestnácti mužů a k tomu tunu nákladu. Přivázali těžké balíky na nosné tyče, které nechal Nicholas za tímto účelem nařezat. Pro pět mužů na každém konci tyče byl člun zavěšený uprostřed přijatelným břemenem. Vyrázili rychlým krokem po stezce dolů a v okanzíku, kdy byla první skupina nosičů unavena, převzala náklad desítka náhradní. Vyměnili si ho dokonce za pochodu, aniž by museli zastavit. V nerozbitném a vodotěsném pouzdře z laminátu nesl Nicholas vysílačku.

Takový cenný přístroj by nesvěřil do rukou žádného z nosičů. Spolu s Royanou klusali za karavanou a připojili se k jejich rytmickým popěvkům, které jim pomáhaly udržet jednotný krok. Na terase před chrámem svatého Frumentia na ně čekal opat Mai Metemma. Vedl je dolů po schodech vysekaných ve skále o dvě stě stop níže k samému okraji vody. Zde, na úzké skalní římsě, na kterou narážela voda Nilu, je trvale smáčela vodní tříšť v podobě drobného hustého deště. Ve srovnání s vedrem a slunečním jasem nahoře bylo v hloubi rokle šero, chladno a vlhko. Po černé skále neustále stékala voda a římsa, na které stáli, byla mokrá a kluzká. Royana se zachvěla při pohledu na vodu ubíhající kolem, jak při úporném hledání úniku z hlubokého skalního kotle vytvářela úděsný vír. Když konečně našla úzkou průrvu ve skále, vrhla se jí bezhlavě na svou dlouhou hektickou pout' na sever do Egypta. „Kdybych jen tušila, že toto má být cesta domů, tak -,“ ustrašeně hleděla na řeku. „Když dáš přednost chůzi, nic proti tomu nemám,“ opáčil Nicholas. „Při troše štěstí poneseme zavazadla navíc. Řeka se zdá být nejrozměšnější únikovou cestou.“ „Připouštím, že v tom kus logiky je, ale tím představa plavby není o nic lákavější.“ Odlomila kus klacku, který trčel z naplaveného roští u římsy a hodila ho do řeky. Vystřelil s proudem a přeskočil vršek vlny tam, kde překážka pod hladinou nutila vodu vzhůru. „Jaká je tu rychlost vody?“ ptala se přiškrceným hlasem, když úlomek dřeva zmizel pod hladinou. „Ne o mnoho vyšší než osm devět uzlů,“ odpověděl bez rozmyšlení, „ale to nic není. Hladina je stále příliš nízká. Počkej, až začnou v horách deště, pak teprve poznáš, co je to opravdová voda. Bude to ohromná legrace. Spousta lidí by dala velké peníze za to, aby mohla sjet řeku, jako je tahle. Uvidíš, že si ji nakonec zamiluješ.“ „Díky,“ řekla suše. „Nemíním čekat.“ Padesát stop nad římsou, z dosahu nejvyšší vody, se nacházela malá jeskyně - svatyně zjevení. Kdysi dávno k ní mnichové vysekali hluboko do skály průchod, který končil v prostorné komoře, kde ve světle svíci stála socha Svaté panny v životní velikosti, oděná v sametovém rouše a s děťátkem na rukou. Mai Metemma se uvolil poskytnout jim prostor svatyně na uskladnění člunů. Když nosiči uložili náklad k boční stěně a odešli, Nicholas ukázal Royaně, jak zacházet s rychlouzávěrem od nádoby se stlačeným kyslíkem uhlíčitým, kterým bylo možno nahustit člun během několika minut. Pak zabalil vysílačku do fólie z umělé hmoty a vložil ji do jednoho balíku se člunem tak, aby v případě potřeby byla po ruce. „Ty opravdu zamýšlíš uskutečnit tu spanilou jízdu se mnou?“ ptala se úzkostlivě. „Neuvažuješ o tom, že bys mě mohl poslat dolů po svých?“ „Bude lépe, když budeš vědět, jak se věci mají,“ odpověděl. „Kdyby tu začalo být trochu víc horko a my museli pryč, budu tě potřebovat, abych dostal člun na vodu.“ Když stoupali po schodišti nahoru do tepla a slunečního svitu, Royanina chmurná nálada pominula. „Ještě není ani poledne a my máme zbytek dne pro sebe. Pojdme se podívat k Taitovu bazénu,“ navrhla a Nicholas shovívavě pokrčil rameny.

Šli společně s Buvolý a Slony až na odbočku ze stezky, kde se rozloučili s nosiči, kteří pokračovali dál k přehradě. po krátké době, co zde šli naposled, pěšina zřetelně zarostla. Nicholas byl několikrát donucen prosekávat si cestu mačetou. V půli odpoledne konečně stanuli na hřebenu nad Taitovým bazénem. „Zdá se, že tu po nás už nikdo nebyl.“ Z Nicholasova hlasu sálala spokojenost. „Nikde ani známka po přítomnosti někoho nezvaného.“ „Očekávala někoho?“ „Člověk nikdy neví. Von Schiller má otřesný charakter a kouzelné hochy k ruce. Helm mi nedá spát a já mám takový neodbytný pocit, že by tady někde mohl čenichat. Rád bych se důkladně porozhlédl.“ Rychle obešel okolí, pátraje po jakémkoliv známce narušení. Pak se vrátil na okraj bazénu a sedl si vedle Royany. „Nic,“ oznamoval. „Stále ještě držíme otěže ve svých rukou.“ „Jakmile Sapér přehradí řeku, stane se toto místo ohniskem našeho snažení, že ano?“ zeptala se jen tak. „Ano, a dokonce ještě dříve, než se mu to podaří. Chtěl bych tady co nejdříve zřídit prozatímní tábor a přestěhovat sem z lomu veškerý potřebný materiál. Budeme ho mít pěkně při ruce, až začneme s průzkumem bazénu.“ „Jak se dostaneme dolů? Korytem vyschlé řeky?“ „Myslím, že by nám řečiště mohlo sloužit jako přístupová cesta; zespodu od kláštera přes růžový útes, nebo seshora od přehrady.“ „Ale to není způsob, který zamýšlíš uskutečnit, že ne?“ snažila se uhádnout jeho myšlenky. „I bez vody představuje koryto řeky velkou okliku. Tři nebo čtyři míle cesty z obou konců strže, a navíc pěkně obtížným terénem.“ Usmál se trpce. „Mluvíš s expertem, který poznal řeku důvěrně. Už jsem tu cestu jednou absolvoval a nechtěl bych to opakovat. Pokud si vzpomínám, je tam nejmíň pět pořádných kamenitých sešupů. Pamatuju si, co se mnou tenkrát dělaly.“ „Napadl tě nějaký lepší způsob?“ vyzvídala dál. „Není to můj nápad,“ přiznával skromně. „Taita na to přišel dřív.“ Pohlédla přes okraj dolů. „Míniš postavit do strže lešení stejně, jako to udělal on?“ „Co bylo dobré pro Taitu, bude dobré i pro mě,“ přikývl. „Starý lišák zřejmě dobře vyhodnotil obtíže s použitím koryta řeky jako přístupové cesty a zavrhl tu myšlenku.“ „Kdy začneš pracovat na

lešení?“ „Jedna z našich pracovních úderů už nahoře v rokli řeže bambusové tyče. Zítra je začnou dopravovat sem. Jakmile bude jednou řeka přehrazena, musíme být na dně suchého bazénu co nejdříve. Nemůžeme ztratit ani den.“ Jako na podporu jeho slov, ozvalo se vzdálené hučení hromu a oba naráz pohlédli ustrašeně k obloze. Možná stovku mil na sever byla modř oblohy nad ostrým horizontem stěny rokle proložena vysokými věžemi kupovité oblačnosti. Aniž by promluvíli slovo, oba cítili, jak hrozivě působí bouřkové mraky nad vzdálenými horami. Nicholas pohlédl na hodinky a vstal. „Je načase vyrazit, chceme-li být před setměním v táboře.“ Podal jí ruku a pomohl na nohy. Oprášila se a stoupala na samý okraj strže. „Vstávej, Taito. Už ti dýcháme na záda,“ volala dolů do stínu. „Nedráždí ho.“

Nicholas ji vzal za paži a stáhl zpět. „Ten starý dareba už nám i tak nadělal dost problémů.“

Ze břehů nad přehradou ponechali dřevorubci od několika silnějších stromů vyšší pařezy, kterých Sapér použil pro ukotvení silných lan natažených přes řeku. Na lana zavěsil rafinovanou soustavu kladek. Hlavní lano vedl zpět a přivázal ho k závěsnému háku traktoru. Dvě zbývající lana zůstala na březích a při nich stály připravené oddíly Buvolů a Slonů. Nicholas měl na povel jeden tým a druhému velel Mek Nimmur. Pro tuto kritickou operaci sešel Mek z kopců, aby přiložil pomocnou ruku. Mřížoví z masivních trámů leželo při kraji řeky napůl ponořené ve vodě. Konstrukce těžce zatížená balvany byla špatně ovladatelná a dostat ji do potřebné polohy vyžadovalo spojené úsilí všech. Sapér přivřenýma očima naposled zkontroloval situaci a pak jeho pohled zabloudil směrem k rozestavěné přehradě. Dvě hráze z ponorných košů vybíhaly hluboko do řečiště, ale mezi jejich konci zela mezera široká dvacet stop a do ní se dral celý tok řeky. „Jednu věc si nemůžeme dovolit,“ varoval Nicholase a Meka. „Pustit ten mizerný špunt, aby nám narazil do hráze. Jinak je v pekle celý kus práce, který jsme až doposud udělali. Musíte se s ním mazlit, pěkně a jemně ho nechat sednout do škvíry. Některé otázky? Máte poslední možnost se ptát. Signály znáte všichni.“ Sapér naposled potáhl z cigarety a odhodil oharek do řeky. Pak řekl s vážnou tváří: „Dobrá, pánové. Kdo bude poslední ve vodě, je padavka.“ Ve srovnání s úplně nahými domorodci byli Nicholas i Mek ve svých khaki trenkách oblečení přespříliš. Jakmile uslyšeli rozkaz, uchopili provazy a brodili se po pás ve vodě na svá místa. Než se k nim Nicholas přidal, naposledy se rozhlédl kolem. Ráno při snídani ho Royana s nevinnou tváří požádala, zda by jí nepůjčil svůj dalekohled. Teprve nyní mu došlo proč. Seděly spolu s Tessay nahoře na stráni, a zrovna když je zahlédl, podávala Royana triedr Tessay.

Nechtěly zřejmě přijít o jediný detail této rozhodující operace.

Nicholas se ohlédl na řady silných nahých mužů a tvář se mu protáhla. Zamručel pro sebe: „Můj ty světe, jsou tady opravdu výstavní kusy. Nezbývá než doufat, že Royana nemá tendenci srovnávat.“ Sapér znovu osedlal žlutý traktor, a když motor v oblacích nedokonale spálené nafty s řevem naskočil, zvedl nad hlavu ruku zaťatou v pěst. Nicholas předal rozkaz svému družstvu: „Táhnout!“

Předáci opakovali příkaz v amharštině a muži u lan se nahnuli dozadu. Sapér zařadil nejnižší rychlost a rozjel se. Lana se naplnula, kladky zaskřípěly a dřevěný rošt váhavě sjížděl se břehu do vody. Zatížený konec se s žuchnutím ponořil a odlehčený předeek trčel vysoko z vody. Pomaličku zatáhli vor doprostřed proudu, až visel ve vodě téměř kolmo. Proud ho uchytíl a unášel k hrázi. Nabíral na rychlosti. Sapér zařadil zpátečku a traktor řval a chrll mračna černého dýmu. Nazí muži zpívali do rytmu a táhli z plných sil - prvním z nich již vyčnívaly nad vodu jen hlavy. Rošt v proudu zpomalil a pokračoval kupředu mírnějším tempem. Když začal uhýbat k jednomu břehu, Sapér zvedl pravou ruku a zatočil s ním a Mekovi muži na vzdálenějším břehu povolili provaz, zatímco tým na bližší straně řeky ho dobral. Vor se vrátil poslušně zpět a zase směřoval k otvoru v hrázi. „Nešetřete sílu, uzavřete díru.“ řval Sapér, když zrychlující proud nabyl vrchu a vtáhl obě skupiny u lan do řeky. Těm, co voda zakryla hlavy, nezbyvalo než pustit lano a plavat, ale zbývající muži na konci lan, kteří ještě neztratili oporu pod nohama, dokázali zmírnit rychlost voru natolik, že nedošlo k nekontrolovanému nárazu na hráz. Jako gigantická zátka ve vaně obra, sedl uzávěr pevně do mezery a proud okamžitě ustal. Zatímco muži s mokřými těly lesknoucími se na slunci vylézali na břeh, Sapér vysmekl lano z háku a plnou rychlostí uháněl s nakladačem ke hrázi. Když traktor mýjel Nicholase, zachytil se a naskočil na plošinu za Sapérovu sedačku. „Lezte na břeh, než se rošt prolomí,“ ječel Sapér na muže. Z vyvýšené plošiny traktoru měl Nicholas celou situaci jako na dlani. Přehrada zatím držela, ale z netěsností mezi uzávěrem a koši tryskaly početné proudy vody. Tlak vody na fólii mezi mřížovím byl ohromný. Spolu s kmeny držela celý nápor řeky a rošt se prohýbal jako brána starého hradu pod nárazy beranidla oblétatelů. Sapér nabral jeden z košů připravených na břehu a vjel s ním do řečiště pod přehradou. Tok dravé řeky se scvrkl na pouhý potůček s hloubkou sotva po kolena. Hráz z ponořených košů nebyla zdaleka neprostupná a každou skulinou mezi naskládanými kameny tryskala voda. Jak si nakladačrazil cestu nerovným terénem pod hrázi, voda tryskající ze škvír je úplně promáčela, jako by projeli pod studenou sprchou. Sapér konečně dorazil až k uzávěru a položil těžké břemeno těsně za něj. Pak vycouval na břeh pro další koš. Pomalu za uzávěrem rostla šikmá opěrná stěna, která se svou pevností mohla rovnat ostatním částem hráze. Nicholas seskočil z traktoru a spěchal nahoru ke kanálu prokopanému do údolí. U jeho břehů se již shromáždila většina dělníků a v první řadě vzrušeného zástupu stály také Royana a Tessay. Prorazil si cestu k nim a Royana mu stiskla paži. „Funguje to, Niku. Přehrada drží.“ Hladina vod uvězněných hrázi stoupala přímo před očima. Muži se smáli a vzrušeně povzbuzovali vodu, která začínala šplouchat v ústí kanálu. Snad padesátka jich seskočila dolů a lopatami vyhazovali narušenou prašnou zeminu uprostřed překopu, aby pomohli první vodě překonat bariéru. Dělníci na břehu je zpěvem a výkřiky hnali do šíleného tempa. Tenký hádek vody pomalu postupoval dál, a když narazil na pevnější překážku, muži se na ni vrhli s krumpáči a lopatami s takovým zápalem, až hrozilo, že se navzájem pobijí. Konečně stružka vody překročila bod zlomu a údolí se před ní otevřelo. Z pramínku se stal potůček a z potůčku záhy bystřina. S novou silou se proud zakousl do podlaží kanálu a rychle si zjednal volnější průchod a valil se do údolí tlačen řekou za sebou. Muže v dolní části překopu zaskočila nenadálá prudkost přívalu vody a spěšně se škrábali na břehy, ale všichni nebyli dostatečně rychlí a voda je zbrala s sebou. Zoufale se snažili zachytit a křičeli o pomoc. Ti nahoře běželi podél břehů, házeli jim provazy a tahali je z blátivé záplavy. Řeka se drala novým korytem a hučela do údolí, hledaje řečiště opuštěné po tisíciletí. Téměř celou hodinu stáli na břehu a pozorovali bouřlivý živel přitahování zvláštním kouzlem, kterým divoká voda od nepaměti

působí na člověka. Krok za krokem byli nuceni ustupovat stranou, když nenasytný proud víc a víc ukusoval z břehů překopu u jejich nohou. Konečně se Nicholas vzpamatoval a vrátil se k Sapérovi, který se svým strojem vytrvale zpevňoval hráz. Po celé délce spodní strany bariéry vyrostl nyní šikmý opěrný val se čtyřmi koši v základu, stupňovitě se zužující ke koruně hráze. Konečně byla alespoň pro tuto chvíli celá stavba bezpečná. Hladina se ustálila, veškerý přítok směřoval do údolí a tlak na hráz už se dál nezvyšoval.

„Myslíte, že vydrží?“ nedůvěřivě prohlížela řady košů Royana. „Doufejme, že ano. Dokud nepřijdou deště.“ Nicholas ji odváděl pryč. „Nemůžeme tu ztrácet víc času. Je čas jít dolů a začít práci v Taitově bazénu.“ cházeli po břehu nové řeky, kterou právě stvořili. Místa, kde voda z přehrady zatopila starou stezku, museli obcházet zvýšeným terénem ve svahu. konečně došli k soutoku řeky s drobnou bystřinou, vytékající ze zřídla ve skále, které objevili s Tamrem. Zastavili se a pohlédli na sebe beze slov. Potok vyschl. Odbočili a stoupali kolem vyschlého koryta vzhůru do kopce k římse, kde voda pramenila. Jeskyni stále obrůstala bujná vegetace kapradí, jen voda a motýli chyběli a otvor hleděl ze skály prázdný a temný, jako oční důlek z lebky obra. „Pramen vyschl!“ zašeptala Royana. „Přehrada ho zastavila. To je důkaz, že zřídlo bylo napájeno z Taitova bazénu. Odvedli jsme řeku a zabili pramen.“ Jiskrné oči jí hořely vzrušením. „Pojďme. Tady zbytečně marníme čas. Jdeme do Taitova bazénu.“

Nicholas se spustil na dno bazénu první. Tentokrát měl k dispozici lodní sedačku a spolehlivě postavenou kladku s navijákem. Když se zhoupl nad propastí, sedačka mu nešťastně přirazila palec pravé ruky ke skále. Vykřikl bolestí a trhnutím vysvobodil ruku z pasti, ale seděl si kůži z článku a oděrka začala krváčet. Zranění nebylo nijak vážné, ale bolestivé. Vysál krev, aby ránu alespoň provizorně vyčistil, ale na důkladnější ošetření nebyl čas. Míjel právě vydutí stěny a pod ním se šklebila šerá prázdnota, chmurná a odpuzující. Jeho oči nezadržitelně přitahoval kruhový emblém mezi oběma svislými řadami otvorů ve skále. Nyní když věděl, co má hledat, mohl dobře rozeznat obrysy poraněného jestřába. Jistota, že tam stále je, ho potěšila a dodala mu odvahy. Od doby, kdy prchali z rokle, se mu často vnucoval pocit, že si to vše jen vysnili, že Taitova kartuše byla pouhým přeludem, a že až se znovu vrátí, najdou stěnu hladkou a neporušenou. Ale nestalo se tak. Směrník a slib zůstal na místě. Shlížel přes špičky svých bot dolů a viděl, jak z mohutného vodopádu zbyl jen drobný čúrek. Voda prosakující netěsnostmi v hrázi a z nasáklých písečných nánosů sice dál tekla po černém vyleštěném skalnatém skluzu, ale její množství se sevrklo na nepatrný zlomek někdejšího průtoku. Hladina velkého bazénu dole poklesla drasticky. Podle mokřých stěn mohl dobře posoudit poslední výšku vody. Padesát stop dříve ponořené skály zelo čerstvě obnažených a hladkost stěny rušilo dalších osm párů vysekaných otvorů. Tam, kde ještě nedávno musel plavat, byl nyní kolmý sráz. Bazén však nebyl úplně prázdný. Uprostřed kotle se třpytilo jezírko uvězněné černé vody, jehož okraje lemované úzkou římsou ležely hluboko pod úrovní přirozeného odtoku. Nicholas přistál na této římse a slezl ze sedačky. Cítil se podivně na místech, kde naposled bojoval o život a kde ho proud vody málem vtáhl do výpusti a utopil. Pohlédl vzhůru na část stěny strže pozlacenou sluncem. Měl dojem, že stojí na dně hluboké důlní šachty a zachvěl se. Intenzivně pociťoval vlezlý vlhký chlad vzduchu a nepříjemné svírání v žaludku. Zatahal za šňůru, aby poslal sedačku zpátky nahoru, a opatrně se sunul po kluzké římse do míst, kde se ze stěny šklebily řady otvorů.

Jasně rozeznával zrádný otvor ve skále, který se ho pokoušel nasát do svého slizkého hrdla. Větší částí byl skryt pod zbylou vodní plochou a nad hladinu vyčníval jen vršek nepravidelného vstupního oblouku přímo pod řadami otvorů ve stěně. Jak se dostával blíže k výpusti, římse se zužovala a klesala, až nakonec musel jít stranou zády ke stěně s nohama těsně nad hladinou. Musel zastavit. Cesta dál vedla jen přes vodu. Byla kalná a odpuzující a neměl ani ponětí o tom, jak je hluboká. Nechtělo se mu do ní, a tak si dřep, a přidržuje se jednou rukou, aby neztratil rovnováhu, nahnul se a zkoušel dosáhnout na částečně zatopený otvor. Okraj vpustí byl hladký tak, jak si ho pamatoval, a znovu se mu zdál nápadně hranatý a rovný na to, aby mohl být přirozeným útvarem. Narovnal se na chvíli a všiml si, že mu poraněný palec na ruce ještě stále krvácí, ale nedbal toho, znovu se sehnul a vrazil ruku pod hladinu. Šmátral níž po klenbě otvoru. Cítil pod prsty povrch hrubě přitesaného bloku kamene a pokračoval dál, až mu voda sahala do půlky paže. Náhle se před jeho tvář rozvířila voda a něco živého a velkého se v ní zavlnilo. Reflexivně trhnutím vytáhl ruku z vody. Temný stín ji sledoval až k hladině a sekl po ní dlouhými, jako jehly ostrými zuby. Na okamžik zahlédl hlavu tvora, zlostnou a ohavnou, podobnou hlavě dravé barakudy. Podvědomě mu došlo, že bestii musel přilákat pach krve ze zraněného palce. Bleskově se napřímil, svíral předloktí a třásl se na úzké římse. Ruku mu zachytil jen jediný zub, ale rozřízl kůži na jejím hřbetu jako břitva. Z dlouhého mělkého šrámu, začala vytékat krev a skapávala do jezírka. Černá voda okamžitě ožila a doslova vřela pohybem temných těl pod hladinou. Nicholas křečovitě přitisknutý zády ke stěně na ně hleděl s hrůzou a odporem. Nejasně rozeznával jejich tvar - dlouhá, vlnitá, pásům podobná těla, lesklá a černá, některá silná jako jeho stehno. Jeden z tvorů vystrčil hlavu z vody a cvakl čelistmi. Po stranách prodloužené tlamy seděl pár velkých lesklých očí. Dlouhé čelisti lemovaly řady zubů přecházející tenké pysky. Hlava plynule přecházela v šest stop dlouhé tělo švihající vodu ve snaze dosáhnout na

Nicholasovy nechráněné bosé nohy. Vykřikl odporem a vrávoravě uskočil zpátky na bezpečnější stanoviště výš nad vodou. Ohlédl se zpět. Dábelská hlava zmizela, ale hladina ještě stále žila vířením pružných hadích těl. „Úhoři!“ došlo mu náhle.

„Obrovští tropičtí úhoři.“ Není divu, že je krev vzrušila. Pokles hladiny je uvěznil v bazénu v takovém počtu, že určitě sežrali všechny ryby, na kterých jsou závislí. Musí být pěkně vyhladovělí. Tůň a vodní plochy, které zůstaly ve strži budou asi všechny zamořeny stejnou pakází. Měl velké štěstí, že při dřívějším pobytu ve vodách bazénu nekrvácel. Odvázal šátek z krku a zavázal jím poraněnou ruku. Úhoři představovali smrtelné nebezpečí při jakémkoliv pokusu prozkoumat otvor ve skále. Začal uvažovat, jak se jich zbavit. Pomalu se voda v jezírku zklidňovala, až zůstala hladká a tichá jako předtím. Nicholas pohlédl nahoru a uviděl stíhlá Royanina lýtka, kývající se pod dřevěnou sedačkou. „Objevils něco?“ volala na něho vzrušeně. „Je tam tunel = ` Hlas jí zamrzl na rtech, když uviděla ovázanou ruku a krev na jeho šatech. „Můj bože,“ vykřikla. „Cos dělal? asi zraněný. Je to vážné?“ Přistála na římse kousek vedle, spěšně

slezla a prohlížela opatrně ruku nedbale zabalenou v šátku. „Co se ti stalo?“ „Není to tak zlé, jak to vypadá,“ ujišťoval ji. „Hodně krve, ale rána nejde do hloubky.“ „Jak k tomu došlo?“ vyzvídala dál. Místo odpovědi utřhl růžek zakrváceného šátku. „Dívej se!“ Zmačkal útržek do kuličky a hodil ji do vody. Royana zděšeně vykřikla a v úžasu hleděla na vodu plnou dlouhých tmných těl. Jeden z úhořů se dostal polovinou monstrózního těla na římsu, a když odpadl zpět do vody, zbyla po něm na černém kameni lesklá stopa slizu.

„Tana nechal u vchodu své hlídací psy, aby nás odradil,“ poznamenal Nicholas. „Máme úkol navíc. Než se pokusíme prozkoumat vchod pod hladinou, musíme se nějak těch krasavců zbavit.“

Sapér s Nicholasem postavili bambusové lešení a ukotvili ho v otvorech vysekaných ve skále před čtyřmi tisíci lety. Taita ho asi vázal provazy zhotovenými z kůry, zatímco Nicholas měl k dispozici silný pozinkovaný drát z oceli.

Konstrukce byla dostatečně robustní, aby unesla váhu většího počtu mužů.

Buvoli vytvořili živý řetěz a všechny potřebný materiál dopravili dolů po lešení ručně. Prvním kusem vybavení, který se ocitl na dně bazénu, byl přenosný generátor Honda EM 500. Sapér na něj připojil osvětlení zavěšené u paty útesu.

Drobný benzínový motor naskočil a běžel hladce a tiše, ale jeho výkon přeměněný na světlo byl obdivuhodný.

Reflektory zahnalý stíny do těch nejtemnějších koutů strže a bazén náhle připomínal osvětlené jeviště divadla. Světlo se okamžitě projevilo na náladě lidí dole. Hned byli všichni veselejší a jejich nedůvěra byla tatam. Muži na lešení se smáli a žertovali s Royanou, když slézala dolů, aby se připojila k Sapérovi a Nicholasovi. „Agregát jsme vyzkoušeli, tak světla zhasni,“ volal Nicholas na Sapéra. „Je tu bez nich tak tma a pusto,“ protestovala Royana. „Musíme šetřit palivem,“ vysvětloval Nicholas. „Za rohem žádnou čerpací stanici nenajdeme a všeho všudy máme v zásobě pouze dvě stě litrů. Ta malá mrška je sice úsporná, ale i tak si nemůžeme dovolit plýtvat. Nikdo neví, jak dlouho budeme potřebovat svítit v podzemí.“ Royana rezignovaně pokrčila rameny a Sapér zastavil agregát. Prostor se znovu ponořil do stínu a pochmurnosti. Rozhlížela se s protáhlým obličejem.

„Co hodláš udělat se svými rozkošnými miláčky?“ zeptala se a ukázala na jeho ovázanou ruku. „Máme už se Sapérem plán.“

Nejdříve jsme chtěli jezírko vyprázdnit řetězem věder, ale přítok je ještě dost silný.“ „I kdybychom vylévali nepřetržitě, stěží by se nám podařilo vybrat to, co přiteče,“ vrčel Sapér. „Kdyby tak majora napadlo vzít s sebou výkonnou vodní pumpu a–“ „Cožpak mohu myslet na všechno, Sapére? Teď se pokusíme postavit kolem otvoru malou ochrannou hráz a teprve pak zmenšený prostor vybereme kbelíky.“ Royana z povzdálí sledovala přípravy. Dolů po lešení putovalo půl tuctu prázdných pletivových košů. Postavili je po okrajích jezírka a muži je částečně naplnili kameny posbíranými v korytě řeky. Nemohli je naplnit úplně, byly by příliš těžké na ruční manipulaci a pro nakladač tu místa nebylo, nemluvě o tom, jak by ho dolů dostali. Zbylo jim naštěstí ještě kus žluté fólie, kterou koše obalili, aby neprosakovaly. „Co bude s tvými úhoři?“ Royanu neopouštěla starost o dravá stvoření a držela se raději v bezpečné vzdálenosti od vody. „Přece tam nepošleš své muže jen tak?“ „Dívej se a uť se,“ zašklebil se na ni Nicholas. „Pro tvoje oblíbené rybičky mám připravené bonbónky.“ Jakmile byly dokončeny všechny přípravy k postavení hráze,

Nicholas vyhnal z bazénu všechny včetně Sapéra a Royany. Vylezli po lešení nahoru a on zůstal na římse sám s taškou přes rameno. Byl v ní pár tříštivých granátů, které vyžebal od Meka. Vytáhl je a zaváhal. „Sedm vteřin zpoždění,“ opakoval si nahlas. „Lovné mušky Quenton-Harpera. Asi budou mnohem účinnější než Royal Coachman!“ Vytrhl pojistky, hodil granáty doprostřed vodní tíšiny a bez meškání upaloval, co mu nohy stačily, do nejzazšího koutu strže. Tam s rukama na uších přilehl obličejem ke skále. Pevně zavřel oči a strnul. Kamenné lože pod ním poskočilo a dvě tlakové vlny ho zasáhly v těsném sledu s takovou silou, že nemohl chvíli dýchat. Detonace hřměly v těsném prostoru skalního kotle, ale většinu výbušné energie ztlumila voda, která ve dvou sloupech vyrazila do vzduchu, rozprskla se po okolních skalách a jako souvislá vrstva stékala dolů. Cítil se jako pod okapem při průtrži mračen. Když ozvěna výbuchů dozněla, vstal. Trochu mu zaléhalo v uších, ale kromě studené sprchy neutrpěla jeho tělesná schránka nejmenší újmy. Dole při okraji bazénu se voda hemžila pohybem. Břeh byl poset těly velkých úhořů.

Někteří se ještě svíjeli a při každém pohybu zasvítla nažloutlá běl jejich břich. Spousta ryb byla mrtvá a jejich rozervaná těla s vnitřnostmi plavala na hladině, ale nemálo jich výbuchy jen omráčily. Nicholas, který znal jejich nezdolnou touhu po životě, tušil, že se brzy vzpamatují.

Momentálně však nepředstavovali žádné nebezpečí. Obrátil se a volal nahoru. „Je to vyřízeno. Pošli je dolů. Sapére.“ Muži slezli překvapení spouští, kterou natropily granáty v bazénu, obstoupili jezírko a začali vytahovat zabité ryby. „Vy je jíte?“ zeptal se Nicholas jednoho z mužů. „Velmi dobrý“ Mnich si hladil žaludek v představě pochoutky. „Už dost, vy chamtiví neřádi,“ hnal je do práce Sapér. „Chopte se těch košů a do vody s nimi, než se ty bestie vzpamatují a sežerou vás.“ Nicholas sondoval bambusovou tyčí hloubku vody u otvoru do šachty a zjistil, že by mu ještě dosáhla kus nad hlavu.

Dělníci odvalili poloprázdné koše do vody a doplňovali je kamením. Bylato obtížná a namáhavá práce a zabrala jim ještě příští den, než byli hotoví. Konečně se před otvorem klenula půlkruhová bariéra oddělující zbytek vody v bazénu. S pomocí kožených věder a nádob od oleje vylévali Buvoli vodu přes ochrannou hráz zpátky do bazénu. Nicholas a Royana s tichou úzkostí sledovali, jak hladina v ohrazeném prostoru klesá a z vody pomalu vystupuje vlastní vstup do podzemí. Brzy mohli rozpoznat i jeho tvar. Byl téměř hranatý, tři metry široký s ohlazenými stěnami a okraji. Jak voda opadávala, objevily se i zbytky kamenných bloků, které kdysi vstup do tunelu uzavíraly. Čtyři z nich stály na místě, kde je dávní kameníci položili, ale ostatní tisíciletý nápor vod při povodních vytrhl z jejich postavení a strhl do štol.

Nicholas nedokázal potlačit netrpělivost a nedočkavě slezl dolů, třebaže voda za ochrannou hrází nebyla ještě zdaleka vybrána. Po kolena v blátivé břečce se blížil k otvoru a snažil se holýma rukama odsunout kameny, které bránily ve vstupu. „Šachta je s naprostou jistotou vybudovaná uměle,“ křičel na Royanu, která nakonec také nedolala a napůl sjela a napůl seskočila dolů a lezla do otvoru za Nicholasem. „Ale vstup je zatarasěný,“ volala zklamaně. „To udělal Taita naschvál?“ „Možná ano,“ přikývl Nicholas. „Těžko říct. Spoustu kamení a náplavu sem přinesla voda z hlavního

řečiště, ale možná že i on sám nechal štolu uzavřít, když odcházel.“ „uvolnění průchodu si vyžádá ohromnou spoustu práce.“ Royanin hlas ztratil vzrušený přídech.

„Bohužel ano,“ souhlasil Nicholas. „Každý kousek toho smetí musíme vynést holýma rukama a stěží zbude čas na standardní archeologické postupy. Musíme to jednoduše všechno vyházet ven.“ Vyškrábal se na římsu, podal Royaně ruku a pomohl jí nahoru. „Ještě že máme světla,“ dodal. „Muži mohou pracovat na směny ve dne v noci, dokud se nedostaneme dovnitř.“

Přehradili řeku Danderu,“ hlásil Nahoot Guddabi a Gotthold von Schiller na něj překvapeně zíral. „Cože, přehradili řeku? Jste si tím jist?“ „Ano, Herr von Schiller. Máme zprávy od muže z Harperova tábora. V rokli pro něj pracuje přes tři sta mužů. A to není všechno. Z letadla mu shodili spoustu materiálu a vybavení. Vypadá to jako nějaká vojenská operace. Špehové potvrdili, že dokonce používají nějaký zeminí mechanismus, jakýsi traktor, který mu také shodili na padácích.“ Von Schiller pohlédl na Helma a ten přikývl. „Ano, Herr von Schiller, je to pravda. Harper do toho určitě vložil ohromnou spoustu peněz. Jen samotný nájem letadla ho musel přijít na padesát tisíc dolarů.“ Od chvíle, kdy von Schillera ve

Frankfurtu zastihla spěšná depeše přes satelit, cítil vzrušení opravdové vášně. Odletěl rovnou do Addis Abeby, kde už na něj čekal vrtulník, aby ho bez meškání dopravil do tábora Pegasů nad roklí Abbay. Jestli je to vše pravda, a on neměl důvod pochybovat o Helmových slovech, pak Harper jde za něčím veledůležitým. Pohlédl oknem buňky směrem, kde pod základnou hučela Dandera. Přehradit takovou spoustu dravé vody není žádná jednoduchá a levná věc, zvláště ne v těchto primitivních podmínkách a na tak odlehklém místě. Nikdo by se do takového díla nepustil bez vyhlídky na bohatou náhradu. Nechtěně pocítil obdiv nad Angličanovým úspěchem. „Ukažte mi, kde ta jeho přehrada stojí!“ přikázal a Helm se zvedl, obešel stůl a postavil se vedle něho. Pohlédli na sebe, a přestože stařec stál na svém stupínku, jejich oči byly ve stejné rovině. Helm se sehnul nad družicovou fotografií a pečlivě označil pozici přehrady. Oba chvíli upřeně pozorovali nakreslený kroužek a pak se von Schiller otázel: „Co si o tom myslíte, Helme?“ Helm zavrtěl hlavou na býčí šíji a svěřil ji. „Jen se dohaduji.“ „Nu tak, hádejte,“ pobídl ho von Schiller, ale Helm stále váhal. „Pokračujte!“ „Jestli hledá zlato nebo umělecké předměty z drahých kovů, mohl vodu potřebovat jinde na proplachování horniny. Mohl by s ní také provádět skrytku zeminy při vykopávce hrobu.“ „Vysoce nepravděpodobné!“ přerušil ho von Schiller. „Provádět vykopávku tímto způsobem je neefektivní a drahé.“ „Také si myslím, že je to přitažené za vlasy,“ vlichotil se do rozhovoru Nahoot, přitakáváje von Schillerově poznámce. Nikdo se na něho ani nepodíval. „Jaké další představy ještě máte?“ ptal se von Schiller, nespouštěje Helma z očí.

„Jako poslední mě napadá, že se tam někde pod přehradou snaží dostat k něčemu, co leželo pod vodou na dně řeky.“

„To zní daleko rozumněji.“ Von Schiller se zamyslel a znovu pohlédl na fotografii. „Co je vlastně pod přehradou?“

„Řeka tam vstupuje do hluboké a úzké strže.“ Helm položil ukazovák k značce na snímku. Ta rokle se táhne osm mil a končí zde, kousek od kláštera. Proletěl jsem nad ní v helikoptěře, zdá se neprůchodná, ale –“ „Nu tak, dál! Jaké ale?“ „Při jednom letu jsem objevil Harpera i tu ženu vysoko na břehu strže. Byli přesně tady,“ jeho prst znovu spočinul na fotografii a von Schiller se nahnul níže, aby lépe viděl. „Co tam dělali?“ zvídal dál, aniž vzhledl. „Nic. Jen tak seděli na břehu nad strží.“ „Všimli si vaší přítomnosti?“ „Jistěže. Letěli jsme helikoptérou. Slyšeli nás, jak se blížíme. Dívali se na nás, a Harper nám dokonce zamával.“ „Ať už tam dělali cokoliv, mohli přerušit svoji činnost, když vás zaslechli.“ Von Schiller se odmlčel na dlouhou dobu, až zbývající muži nervózně poposedávali a vyměňovali si tázavé pohledy. Když znovu promluvil, bylo to nečekané a Nahoot sebou překvapením trhnul. „Harper má zjevně důvod věřit, že hrob je ukrytý někde v průrvě pod přehradou. Kdy a jak se spojíte se zvědem v

Harperově táboře?“ „Harpera zásobují lidé z vesnic na břehu rokle,“ ochotně se ujal slova Nahoot. „Ženy donášejí dolů poražený dobytek a tej pro jeho muže. Náš člověk posílá své zprávy po nich a –“ „Stačí, stačí,“ pokynem ruky ho umlčel von Schiller. „Nepotřebuji znát jeho životopis. Chci jediné vědět, zdali Harper něco podniká dole ve strži pod přehradou. Jak brzy to dokážete zjistit?“ „Nejdříve pozítří,“ sliboval Helm. Von Schiller pohlédl na plukovníka Noga, který po celou dobu seděl mlčky u opačného konce konferenčního stolu a jen poslouchal.

„Kolik mužů máte zde v oblasti?“ zeptal se ho. „Celé tři roty. Přes tři sta. Všichni mají dobrý výcvik a mnozí z nich jsou v bojích zocelení veteráni.“ „Kde jsou? Ukažte mi na mapě.“ Plukovník přešel k von Schillerovi. „Jedna rota je tady, další se zdržuje ve vesnici Debra Maryam a třetí leží při úpatí rokle připravená vyrazit a napadnout Harperův tábor.“

„Myslím, že je čas zaútočit nyní a smést je dříve, než odkryjí hrob –“ vmísil se znovu do hovoru Nahoot. „Vy držte hubu,“ obořil se na něj von Schiller, aniž mu věnoval sebemenší pohled. „Zeptám se vás na váš názor, až uznám za vhodné.“ Ještě chvíli studoval mapu a pak oslovil Noga. „Kolik mužů má ten partyzánský velitel... Jakže se jmenuje ten člověk, co se spojil s Harperem?“ „Mek Nimmur, a není žádný partyzán. Je to bandita a notorický terorista, shufta,“ rozhořčeně opravil Nogo von Schillera. „Bojovník za svobodu jedněch, je pro druhé terorista,“ odpověděl suše von Schiller. „Kolik mužů má?“ „Není jich mnoho. Méně než sto, možná ne víc než padesát. Všichni hlídají Harperův tábor u přehrady.“ Von Schiller pokyvoval hlavou a táhal se za ucho. „Jak se Harper a celá jeho skupina dostali do Etiopie?“ uvažoval nahlas. „Vím, že odletěl z Maltý, ale letadlo dole v rokli nemůže přistát.“ Seskočil dolů ze stupínku a odkráčel k oknu, ze kterého se otevíral panoramatický výhled. Hleděl dolů do rokle na změt' skalisk, rozervaných kopců a divokých planin ponořených do modré dálky. „Jak se tam dostali bez vědomí úřadů? Na padáku, podobně jako jejich zásoby?“ „Ne,“ opravil ho Nogo. „Můj informátor nám sdělil, že připochovali s Mekem Nimmurem pár dnů dříve, než jim shodili zásoby.“ „Ale odkud připochovali?“ dál přemítal von Schiller. „Kde je nejbližší letiště vhodné pro přistání těžkého letadla?“

„Jestli přišli spolu s Mek Nimmurem, pak téměř s jistotou vyšli ze Súdánu. Odtud totiž Mek Nimmur operuje. Podél hranic je řada opuštěných letišť. Válka,“ pokrčil výmluvně rameny Nogo. „Armády se neustále přemísťují. Už to trvá dvacet let.“ „Ze Súdánu?“ Von Schiller vyhledal hranice na mapě. „Potom museli jít nahoru podél řeky.“ „Téměř jistě,“ potvrdzoval Nogo. „Pak zřejmě stejně jistě Harper plánuje únik touže cestou. Chci, abyste odvolal své muže z Debra

Maryam a rozmístil je zde a tady. Na oba břehy řeky pod klášterem. Musí být připraveni zabránit Harperovi, kdyby se pokusil utéct a dostat se zpátky na súdánskou hranici. „Ano, rozumím. Je to dobrý tah,“ přikývl Nogo s potěšením a za obroučkami brýlí mu zasvítily oči. „Dále chci, aby se zbytek vašich mužů přesunul dolů na úpatí rokle. Řekněte jim, ať se vyhýbají kontaktu s Mek Nimmurovými muži, ale musí být připraveni kdykoliv bez otálení vyrazit, obsadit oblast kolem přehrady a uzavřít údolí pod ní, ihned jak vám řeknu.“ „Kdy to bude?“ zeptal se Nogo. „Zatím ho budeme pečlivě sledovat. Jestli se mu nález podaří, začne tahat předměty ven. Řada z nich bude příliš objemná na to, aby je utajil. Váš zvěd se o tom určitě doví. Tehdy na něho udeřte.“ „Měl byste ho zastavit už nyní, Herr von Schiller,“ radil Nahoot, „dříve než bude mít příležitost hrob otevřít.“ „Nebudte idiot,“ utrl se na něho von Schiller. „Kdybychom udeřili příliš brzy, nemusíme se také dozvědět nic z toho, co zřejmě už o hrobce ví.“ „Mohli bychom ho donutit –“ „Jestli jsem se něčemu v životě naučil, pak vím, že muže, jako je Harper, nepřinutíte k ničemu. Je to zvláštní typ

Angličana-pamatuji si na ně z minulé války –“ odmlčel se a zachmuřil. „Ne. Jsou s nimi velké potíže. Nesmíme ho teď přepadnout. Až udělá svoji práci v rokli a objeví hrob, pak zasáhneme.“ Nasupený výraz se rozplynul do ledového úsměšku. „Hra na čekanou. Zatím si budeme hrát na čekanou.“ rosly, které ucpávaly vstupní otvor, nebránily úplně průtoku vody. Kdyby se tak stalo, vodní proud by Nicholase nestáhl dolů, když se poprvé potopil do bazénu. Voda si nacházela ještě dost mezer mezi balvany a kmeny stromů vtaženými napříč průřezu šachty a zrychleným průtokem si je udržovala čisté. Přesto však byl materiál nanesený zde před dávnými lety tak upěchovaný, že jeho uvolnění vyžadovalo nadlidské úsilí.

Vyklizovací práce navíc ztěžoval nedostatek místa v tunelu. Nejvýš tři či čtyři muži z oddílu Buvolů mohli pracovat v tunelu současně. Zbytek odnášel uvolněné trosky ven. Nicholas měnil osádku uvnitř každou hodinu. Měli práce až nad hlavu a častým střídáním mohli zajistit, že obři vpředu byli stále silní. Prémie ve stříbrných tolarech, kterou jim slíbil za rychlý postup vpřed, zajistila, že byli i při chuti

;~ra.;ov~a. Při každém střídání směn zmizel Nicholas v tunelu a měřil hloubku vyčištěné šachty ocelovým pásmem vypůjčeným od Sapéra. „Sto dvacet stop! Dobrý výkon,“ pochválil Hansitha Sherifa, mnichz, který zastával u Buvolů funkci předáka.

Pozoroval stružku vody ubíhající pod nohama. Dno tunelu klesalo pod stálým úhlem. Pohlédl zpátky k bazénu. Ve světle reflektorů byl hranatý průřez tunelu jasně viditelný. Bylo nesporné, že toto dílo musel navrhnout a vyměřit inženýr. Zaměřil pozornost zpátky na dno tunelu a snažil se posoudit, jak hluboko se nalézají pod původní hladinou řeky. „Osmdesát až devadesát stop,“ odhadoval. „Není divu, že mě tlak vody v ústí tunelu málem rozdrtil –“ zarazil se náhle, když mu pohled zabloudil na podivně tvarovaný předmět v blátě u nohou. Sehnul se a zvedl ho. Poodešel s ním ke světlu, aby si ho důkladněji prohlédl. Když ho čistil mezi palcem a ukazováčkem, začal se usmívat. Brodíl se blátem ven z tunelu a volal:

„Royano!“ Vítězoslavně mával úlomkem. „Co ti to říká,“ ptal se dychtivě.

„Och, svatá Panno! Kdes to našel, Niku?“ „V blátě na podlaze. Ve štole, kde ležel celé čtyři tisíciletí. Tam, kde některému z Taitových dělníků vypadl z rukou a rozbil se, když si chtěl potajmu, za zády dozorce, dát hlt vína.“ Royana nedočkavě přistrčila střep ke světlu. „Máš pravdu, Niku,“ vykřikla. „Je to část nádoby na víno. Podívej na to rozšířené hrdlo a zvonovitý lem. I kdyby ještě byly nějaké pochyby, jakože nejsou, černé pálení při okraji mluví jasně o stáří a datuje ho perfektně do naší periody. Nějakých dva tisíce let před Kristem.“ Se střepem v ruce seskočila za Nicholasem dolů do bláta a objala ho kolem krku. „Niku, to je další důkaz, že jsme na stopě Taitovi. Nemůžeš je donutit, aby pracovali rychleji? Už tomu starému rošťákovi dýcháme na krk.“ V polovině příští směny se z hloubi štol ozvaly další vzrušené výkřiky a Nicholas spěchal dopředu. „Co se děje, Hansithe?“ ptal se udýchaně předáka. „K čemu ten povyk?“ „Prokopali jsme se skrz, effendi,“ křenil se Hansith a bílá sklovina zubů mu svítila z černí obličeje umazaného blátem. Nicholas se dychtivě prodral mezi dělníky. Pomocí sochorů vypáčili mohutný okrouhlý balvan z jeho lože a za ním zelo prázdno. Nicholas posvítíl baterkou do díry ve zdi, ale kromě rozlehlého prázdného prostoru neviděl nic. Odstoupil zpátky a poplácal mnicha po zádech. „Dobrá práce, Hansithe. Tolar odměny pro každého muže ve skupině. Ale musíte dělat dál! Odkliďte všechno to smetí.“ Bohužel to nešlo provést tak snadno, jak snadno to vyřkl. Směny se vystřídaly ještě dvakrát, než byl průchod úplně vyčištěn od posledních kamenů a nánosů. Teprve potom mohli Nicholas s Royanou stanout na prahu jeskyně na konci tunelu. „Co se tady stalo? Kdo tohle vytvořil?“ ozval se zmatený Royanin hlas, když světlo Nicholasovy baterky skončilo v temném prázdnu.

„Zdá se, že jsme v jeskynním komplexu. Asi zde probíhá zlom v kamenném podlaží. Zde a tady.“ V slabém světle svítilny se rýsovaly praskliny na stropě jeskyně. „Myslíš, že ji vyhlodala voda přitékající štolou?“ zeptala se. „Řekl bych, že ano.“ Nicholas posvítíl dolů. „Podlaha za kanálem se také někam propadla.“ Skála se před nimi ztrácela v hloubce. Deset stop níže se leskla hladina vody zaplňující díru. Vytvářela velké okrouhlé jezero s kolmými skalními stěnami. Klenba se zřejmě propadla a strop nyní vytvářela skála s nepravidelným povrchem. Opačný konec vodní plochy se utápěl v temnotě přibližně sto stop před nimi. Obejít překážku mimo vodu se zdálo nemožné. Nicholas křičel na Hansitha, aby přinesl delší bambusovou tyč, ze kterých stavěli lešení. Za chvíli donesli tenkou bambusovou tyčku dlouhou asi třicet stop. Nicholas ji ponořil do kalné vody, kam až mohl dosáhnout. „Nemá dno,“ prohlásil a zavrtěl hlavou. „Víš, co si myslím?“ Vytáhl tyč a podal ji zpátky Hansithovi. „Povídej,“ vyzvala ho Royana. „Mám za to, že tohle je přirozená porucha, kterou proudí voda na druhou stranu hřebene a vyvěrá u pramene s motýly. Řeka si zde prokousala vlastní cestu.“ „Tak proč je tu plno vody?“ Royana pohlédla pochybovačně na jezero pod nimi. „Šachta asi vytváří sifon. V něm zůstává voda podobně jako v záchodové míse.“ Znovu přejížděl povrch jezera světlem baterky a Royana vykřikla hrůzou a odporem, když na hladinu vyplaval obrovitý úhoř zřejmě přilákaný světlem. „Hnusní tvorové!“ Nechtěně couvla o krok. „Bude jimi zamořena celá řeka.“ Dlouhý černý stín obeplul svižně jezero a zmizel v hlubině stejně rychle, jak se objevil.

„Jestli máš pravdu, že tohle vše se samovolně propadlo, pak by měla štola pokračovat na opačném konci.“ Ukázala před sebe a Nicholas nasměroval kužel světla tam, kam mířila její ruka. „Podívej, Niku!“ vykřikla. „Támhle je.“ Napříč jezera se na ně z šera šklebil hranatý otvor. „Jak se tam jen dostaneme?“ zeptala se ustaraně. „Na to nebude lehká odpověď. Čert aby to spral“ zaklel Nicholas od srdce. „Tohle nás zdrží dalších pár dní, které nám určitě budou chybět. Zřejmě budeme muset přes tu díru postavit nějaký most.“ „Jaký most?“ „Zavolej sem Sapéra. To je jeho píseček.“ Sapér zůstal stát na konci štoly a zíral na druhý břeh jezera. „Pontony,“ zabručel. „Kolik z těch nafukovacích člunů jsi odvedl pryč?“ „Na ty zapomeň, Sapére!“ zavrtěl hlavou Nicholas. „A drž svoje špinavé tlapy dál od mých člunů.“ „Jak je líbo,“ rezignovaně rozhodil ruce Sapér. „Byl by to nejrychlejší a nejsnadnější způsob, jak se dostat na druhou stranu. Zakotvili bychom člun uprostřed a postavili přes něj lávku. Potřebuji dřevo, co dobře plave –“ „Baobab,“ luskl prsty Nicholas. „Ten to zvládne na jedničku. Když vyschne, je jeho dřevo jen o málo těžší než balza.“

Poplave neméně dobře jako nafukovací člun. „Na stráních roste spousta baobabů,“ souhlasil Sapér. „Zdá se, že každý druhý statný strom v údolí je baobab.“ Tři sta metrů od vrchu útesu rostl mohutný exemplář *Adansovia digitata*. Jeho hladká kůra připomínala kůži velkých hadů z doby dinosaurů. Měl úžasně silný kmen - ani dvacet mužů ho nedokázalo obejmout. Horní větve, holé a zkroucené, vytvářely dojem, jako by strom odumřel nejméně před sto lety, a jen těžké sametové tobočky prozrazovaly, že ještě žije.

Visely z vrchních větví a po rozpuku se z nich sypala černá semena hustě pokrytá bílým vinným kamenem. „Zuluové vyprávějí, že Velký duch, Nkulu Kulu, zasadil baobab obráceně, kořeny vzhůru, aby ho potrestal,“ pravil Nicholas Royaně, když hleděli nahoru na ohromující rozlohu větví. „Zač ho chtěl trestat?“ zvěděla Royana. „Čím se chudák starý baobab tak provinil?“ „Vychloubal se, že je nejvyšším a nejsilnějším stromem v lese, a tak se Nkulu Kulu rozhodl, že mu udělí lekci skromnosti.“ Jedna z gigantických větví velikána se kdysi vlastní vahou odlomila a ležela u kmene. Dřevo mělo bílou barvu a připomínalo korek. Podle Nicholasových instrukcí muži sekerami rozdělili větve na zvládnutelné kusy a snesli je dolů do podzemního kanálu. Tam je Sapér svázal dohromady, dopravil na hladinu jezera a ukotvil po stranách k břehům. Přes ně položil těsně vedle sebe bambusové tyče. Vznikla jakási vratká lávka, která se sice houpala a kolébala, ale byla schopná unést nejméně deset mužů najednou. Nicholas se po ní vydal první. Přistavil k protější stěně narychlo zhotovený žebřík a vylezl po něm do ústí pokračující štoly. Royana mu byla v patách. Jakmile stanuli na okraji a Nicholas posvítí dovnitř, zjistili, že se charakter štoly změnil. Stěny nebyly zdaleka tak vymleté a ohlazené vodou; hlavní nápor musela zvládnout díra se sifónem. Štola měla stejné rozměry: tři metry na šířku a dva na výšku, ale hrany byly ostřejší a na stěnách a stropě zůstaly zřetelné stopy po nástrojích. Podlahu pokrývaly nahrubo opracované kamenné dlaždice. Tato část štoly byla pochopitelně ještě nedávno zatopena vodou; nacházela se stejně jako první úsek hluboko pod normální hladinou řeky. Vrstva mazlavého bláta na mokřím dláždění ještě nestačila vyschnout a po stěnách stékala voda. Vlhký vzduch páchl bahnem a hnilobou. Čekali, než Sapér natáhne kabel s osvětlením. Jakmile usadil reflektory a rozsvítí je, uvidějí, že štola před nimi začíná stoupat. „Tady vidíš, co si ten ďábel Taita vymyslel. Zatáhl štolu pěkný kus pod hladinu, aby nikdo nemohl podplavat, a tady se zase vrací nahoru,“ poznamenal Nicholas. Stoupali pomalu a opatrně šikmým tunelem nahoru a Nicholas hlasitě počítal každý krok. „Sto osm, sto devět, sto deset –“ Ocitli se nad úrovní poslední vody. Nebylo těžké to poznat; stěny byly suché a podlaha přestala být mokrá a kluzká. O padesát kroků dál přešli i hranici nejvyšší vody, která se také nesmazatelně zapsala do kamenných stěn. Dále už štola vodu nezažila a stěny i strop zůstaly ve stejném stavu, jak je kameníci-otroci zanechali před čtyřmi tisíciletími. Stopy po bronzových sekáčích byly neporušené, jako by práci skončili před několika dny. Pouhých deset stop za bodem, kam nejvýše voda dosáhla, vyšli na kamennou podestu. Zde se podlaha vyrovnala a štola prudce zatáčela zpátky.

„Zamysleme se minutku nad tímto inženýrským počinem.“ Nicholas vzal Royanu za ruku a ukázal dolů na svažující se tunel. „Taita umístil plošinu, na které právě stojíme, těsně nad úroveň nejvyšší vody. Jak to mohl tak přesně vypočítat? Bez vodováhy a jen s hrubými zaměřovacími pomůckami - a udělal to naprosto spolehlivě. To je přece ďábelský kousek.“ „Což o to, ve svitcích o sobě opakovaně tvrdí, jaký byl génius. Myslím, že je načase, abychom mu uvěřili.“ Uvolnila ruku, za kterou ji držel. „Pojďme. Jsem zvědavá, co je dál.“ Bok po boku obešli roh štoly, která se stáčela o sto osmdesát stupňů do protisměru. Nicholas zvedl světlo nahoru a táhl za sebou napájecí kabel. Když posvítí na cestu před sebou, Royana hlasitě vykřikla a chytila Nicholase za ruku. Oba zůstali překvapeně stát. Taita zřejmě navrhl otáčku pro dramatický efekt. Spodní část štoly byla vysekána hrubě, stěny nebyly zdaleka hladké a strop byl hrbatý a plný prasklin. Taita věděl s jistotou, že tuto část podzemní chodby zatopí voda, a proto se nijak nenamáhal, aby ji zkrášlil. Zde se před nimi otevíralo široké schodiště. Stoupalo vysoko, že zespodu, kde stáli, nedohlédli na jeho vrchol. Každý schod, vysoký na šířku dlaně, zabíral celou šíři chodby. Stupně obložené deskami z vyleštěné skvrnitě ruly byly usazeny tak přesně, že spáry mezi nimi nebyly téměř viditelné. Perfektně klenutý strop chodby se zvedal na trojnásobek předcházející výšky a byl stejně jako stěny postaven z dokonale opracovaných bloků modré žuly, sestavených symetricky a spojených s neuvěřitelnou přesností. Celek, majestátní a ohromující, představoval mistrovské dílo kamenického umu. Schodiště do neznáma zvalo a zároveň hrozilo. Jeho jednoduchá přísnost a chybějící výzdoba dojem ještě umocňovaly. Vykročili na první stupeň schodiště. Pokrýval ho příkrov jemného prachu, bílého a hebkého jako pudr. Zvedal se pod jejich nohama a drobné prašné víry a spirály jim stoupaly až ke kolenům. Větší část se hned znovu usadila, ale zbytek rozptýlený v ovzduší začal tlumit světlo elektrické svítilny a Nicholas ji musel zvednout vysoko nad hlavu. Schodiště zakončovala další podesta. Nad ní se objevil obdélník bílé omítky. Vystoupili na podestu a zastavili se před ním.

Nenacházeli slov, kterými by vyjádřili ten jedinečný a nepřekonatelný pocit. Dlouhou, zdánlivě nekonečnou chvíli stáli tiše a vášnivě silně, téměř uchvatitelsky, si tiskli ruce. Konečně Nicholas dokázal odtrhnout oči od stěny a pohlédl na Royanu. V její tváři si mohl přečíst vlastní pocity. Oči jí plály, jako by je spalovala žhavá vášně. Cítil naprosto jistě, že není na světě jiné osoby, se kterou by prožíval tento vzácný okamžik raději, a přál si, aby trval věčně. Otočila k němu

hlavu. Hleděli si hluboce a slavnostně do očí. Cítili, že je to vrcholná událost jejich životů, taková, která se dvakrát neopakuje. Stiskla mu ruku silněji a pohlédla zpátky na stěnu omítnutou bílým říčním jílem v měkkých tónech barvy slonoviny. Hladkou rovinu nenarušovala jediná prasklinka; byla čistá jako pleť krásné panny. Jejich pohledy spočinuly na otiscích dvou pečetí uprostřed velké bílé plochy. Horní, větší pečeť měla tvar královské kartuše - obdélníku s nápisem ohraničeným stuhou. Skarabeus, posvátný brouk nad ním, symbolizoval velký kruh věčnosti. Royaniny rty neslyšně šeptaly slova zaznamenaná hieroglyfickým písmem. „Všemocný. Božský. Vládce Horního i Dolního království Egypta. Důvěrný známý boha Hora. Milovaný Osirisem a Isis. Mamos, nechť žije věčně!“ Pod úžasnou královskou pečeti se krčil jestřáb se zlomeným křídlem visícím před hrudí dravce a krátký text: „Já Taita, otrok poslušný vašich příkazů, božský faraone. „Jediný sloupec hieroglyfů pod symbolem zmračeného ptáka varoval: „Ty, kdo přicházíš! Bohové tě vidí. Poruš věčný faraonův klid a zahyneš!“

Probourání vchodu mohlo být dílem okamžiku, ale navzdory blížícím se deštům nebyli schopni takového postupu. Museli vynaložit veškeré dostupné úsilí a zaznamenat věrně vše, co objevili. Škody, které způsobí svým vstupem, musely zůstat minimální. Celý den jim trvala příprava na vstup do hrobky. Nicholasovou první starostí byla pochopitelně bezpečnost hrobky. Zakázal vstup do štolý všem kromě Royany, Meka s

Tessay, Sapéra a čtyř vybraných mnichů. Meka navíc donutil, aby před můstek nad propadlým jezerem postavil ozbrojenou stráž. Hansith Sherif, který víckrát prokázal své schopnosti při vyklízení štolý, se stal Nicholasovým hlavním pomocníkem. Tělesně silný, ochotný a inteligentní muž mohl jako jediný pomáhat nosit stativ a doplňkové vybavení k fotoaparátu, kterým Nicholas dokumentoval vstupní štolu a zapečetěný vchod. Nicholas spotřeboval tři svitky vysoce citlivého filmu, než nabyl jistoty, že spolehlivě zachytí neporušené pečetě i okolí vstupu. Teprve po této proceduře poslal Hansitha a zbývající tři mnichy pro nářadí potřebné k otevření hrobu. Sapér mezitím přemístil generátor proudu co nejbližší, aby snížil napěťový úbytek na vodičích k reflektorům na schodišti a osvětlujícím bílou plochu vstupu. Ve shromáždění před vstupem převládala střízlivá až napjatá atmosféra. Přes věky času, od doby, kdy byl vchod do hrobky uzavřen, cítili, že se dopouštějí znesvěcení. Royana všem přečetla varování z hieroglyfického nápisu a nikdo neprojevil nejmenší snahu ho zlehčovat.

Nicholas vyznačil na bílém povrchu část, kterou zamýšlel vybourat. Obdélníkový otvor dovoľoval pohodlný vstup, ale plocha určená k odstranění obsahovala i obě pečetě. Nicholas počítal s tím, že se mu podaří vyjmout celý blok v jednom kuse tak, aby vzácná památka nedoznala újmy. Už si živě představoval, jak se vyjímá na čelním místě jeho sbírek v Quenton Parku. Práci začal v pravém horním rohu. Nejdříve sondoval uzávěr dlouhým šídlem. Tlačil a zavrtával jehlově ostrý hrot do suchého jílu ve snaze zjistit, co je pod povrchem omítky. Brzy došel k závěru, že omítka je nanesená na podkladu z jemně utkané rákosové rohože. „Tím se vysvětluje, proč je vrstva jílu v celku a bez prasklin,“ poznamenal k Royaně. „Rákosová podložka ji drží pohromadě.“ Dál protlačoval hrot šídla, až náhle odpor ustal a celá délka ocelové jehly zajela dovnitř. „Šest palců,“ poznamenal, když odměřil sílu stěny na bodci. „Tana nebyl žádný troškař. Je to slušný kousek práce.“ S pomocí šídla navrtal tenké díry do všech čtyř rohů. Pak odstoupil a pokynul Hansithovi, aby je zvětšil velkým čtyřpalcovým nebozezem, jakým v zimě rybáři odvrstávají díry do ledu na jezerech. Jakmile nebozez prošel stěnou, Nicholas Hansitha netrpělivě odstrčil a podíval se dovnitř. Byla tam naprostá tma, ale otvorem na něho dýchl závan starého vzduchu. Ucítil stařinu - pach smrti a věků dávno minulých. „Co tam vidíš?“ zatahala ho za loket Royana. „Světlo!“ přikázal. „Přineste mi světlo!“ Sapér mu podal reflektor a Nicholas ho přidržel u otvoru. „Nu tak, poviď!“ Royana netrpělivě přešlapovala vedle něho. „Co vidíš?“

„Barvy,“ vyšeptl. „Nádherné, nepopsatelné barvy.“ Ustoupil, vzal ji kolem pasu a přizvedl, aby dobře viděla. „Úžasně!“ vykřikla. „Je to krása.“

Sapér donesl výkonný elektrický ventilátor, který měl napomáhat cirkulaci vzduchu ve štole a Nicholas nachystal motorovou pilu. Když byl s přípravou hotov, podal Royaně brýle a respirátor, pomohl ji ho nasadit. Donutil ji dokonce, aby si do uší nacpala plastické uzávěry. Dalo se očekávat, že v uzavřeném prostoru vytvoří výfukové plyny benzinového motoru spolu s prachem a hlukem prostředí jen těžko snesitelné, a proto poslal všechny ostatní pryč. Royanu nechal jako jediného svědka otevírání hrobu. Když osaměli, zapnul Nicholas ventilátor na maximální výkon, nasadil si masku a brýle a utěsnil uši. Potáhl za strunu startéru a motor naskočil v oblaku modrého dýmu. Nicholas se zapřel a protlačil list pily do otvoru po vrtáku. Pila krájela omítnutou přepážku jako nůž zmrzlinu na svatebním dortu. Pečlivě vedl řez podél čáry vyznačené na stěně. V několika vteřinách naplnil vzduch bílý prach, že bylo sotva vidět na pár kroků. Nicholas vytrvale řezal dál. Nejprve pravou stranu dolů, pak doleva napříč a levou svisle nahoru. Když dokončil i horní příčný řez a výplň se vlastní vahou vyklonila dopředu, Royana přiskočila a přidržovala vyřezaný blok. Nemohli si dovolit nechat ho vypadnout na dláždění a rozbít na tisíce kusů. Opatrně ho přizvedli a opřeli i s neporušenými pečetěmi stranou o stěnu odpočívadla. Z bílé plochy na ně vyzývavě hleděl černý obdélník. Nicholas posvítí reflektorem do prostoru za ním, ale zviřený prach byl příliš hustý, aby něco uviděl. Vlezl výřezem dovnitř. Odolal pokušení jít hned dál a obrátil se, aby pomohl dovnitř také Royaně. Respektoval její právo sdílet s ním každý okamžik objevu. Zůstali mlčky stát za přepážkou a čekali, až ventilátor odsaje prašný příkrov. Pomalu se prach začal vytrácet. První upoutala jejich pozornost podlaha. Místo kamenných desek, pokrývaly zem žluté achátové dlaždice, jejichž lesk nedokázal úplně zakrýt ani usazující se prach. Bezchybně lícované k sobě vytvářely jednotlou plotnu matného skla.

Kdekoli jejich šlápoty narušily jemný koberec prachu, zatřpytil se povrch odraženým světlem. Vřidnoucí prašné cloně se pomalu zjevoval úžasný vodopád barev a tvarů. Royana sundala respirátor a ten ji bezděky vypadl z rukou na podlahu. Nicholas následoval jejího příkladu a zhluboka se nadechl. Po tisíce let neporušil sebemenší vánek nehybnost vzduchu nasyceného pachem věků, zatuchlinou ob vazů a mumifikovaného těla. Prašný závoj opadl a před nimi se otevřel dlouhý koridor, jehož konec mizel v temnotě. Nicholas se vrátil ke vstupnímu otvoru, vtáhl dovnitř stojan s reflektorem a nasměroval jeho světlo do chodby. Konečně viděli po celé její délce. Procházeli zvolna dál a kolem nich

defilovaly postavy bohů. Zdálo se, že se nad nimi sklánějí a sledují je výraznými očima plnými hrozby a nepřátelství. Slabá vrstva usazeného prachu tlumila jejich kroky a jemný prachový závoj, který ještě stále visel ve vzduchu, rozptyloval světlo a dodával atmosféře snových nádech. Každý kousek stěn a stropu pokrývaly nápisy. Obsahovaly dlouhé citace z Knihy dechu, Knihy pylonů a Knihy moudrostí. Další odstavce hieroglyfů opěvovaly historii bytí faraona Mamose na této zemi a vychvalovaly jeho ctnosti, kterými si vydobyl lásku bohů. O kus dál přišli k první z osmi svatyní zabudovaných do stěn této dlouhé pohřební galerie. Svatyně zasvěcená bohu Osirisovi byla kruhová komora, jejíž stěny nesly texty velebicí boha. Ve výklenku stála malá socha samotného Osirise s typickou úpravou vlasů. Shlížel na ně očima z onyxu a křišťálu tak neúprosně, až se Royana zachvěla. Nicholas natáhl ruku a dotkl se nohou sochy. Řekl jediné slovo: „Zlato!“ Zvedl hlavu a pohlédl na strop. Od paty stěny až do půli klenutého stropu se tyčil gigantický obraz postavy otce Osirise, boha podsvětí. Měl zelenou tvář a falešný vous. V rukách zkřížených na hrudi držel berlu a cep a čelo pod vysokým účesem s peřím mu zdobila vztyčená hlava kobry.

Hleděli na zobrazení s pocitem posvátné hrůzy, a jak osvětlení stěny kolísalo v pohybujiících se oblacích prachu, měli dojem, že obraz ožívá, kývá se a pohybuje. V první svatyni se nezdrželi dlouho a pokračovali přímou chodbou dál. Následující svatyně, posazená do boční zdi, byla zasvěcená bohyni. Výklenek poskytl útočiště zlaté Isis s očima ze slonoviny a modrého lazulitu. Seděla na trůně a kojila malého Hora. Stěny kolem výklenku zdobil portrét. Byla na něm matka s velkýma, uhlím podmalovanými očima. na hlavě sluneční disk a rohy posvátné krávy. Jako roj světlušek pak kolem dokola třpytivě svítily hieroglyfické symboly rozhozené po stěnách. Isis vlastnila na stovku různých jmen. Mezi jinými Ast a Net a Bast a také Ptah, Seker, Mersekert a Rennut. Každé z těch jmen znamenalo mocné slovo. Aura její svatosti a dobročinnosti přežila tam, kde většina starých bohů odešla do zapomnění pro nedostatek zbožňovatelů, kteří by opakovaným vzýváním udrželi jejich mystické názvy při životě. V starověké Byzanci i v pozdějším křesťanském Egyptě převzala vlastnosti a ctnosti staré bohyně Panna Maria. Motivy matky kojící malého Hora přešly do ikon znázorňujících Madonu s dítětem. Royana tak v sobě překlenula celou existenční šíři bohyně. Smíšená krev předků v jejich žilách uznávala obě: Isis i Marii, kacířství i pravdu, vše neoddělitelně smíchané v jednom srdci. Nábožné vytržení tak současně tlumil pocit viny. V další svatyni našli zlatou sochu posledního boha ze svaté trojice - Hora s hlavou sokola. Shlížel na ně očima z rudých karneolů. V pravé ruce držel válečný luk a v levé ankh, protože on byl dárce života i smrti. Sochu obklopovaly portréty jeim dalších podob: Horus coby kojenec u prsu Isis, Horus jako mladý a božský Harpokrates, pyšný a štíhlý a pružný a krásný. S prstem podepírajícím bradu v rituálním gestu kráčel v sandálech a v krátké škrobené sukničce. Pak opět Horus s hlavou sokola nebo tělem lva a jinde zase jako mladý válečník s velkou korunou sjednoceného severu a jihu. Nápis pod ním hlásal: „Velký bůh a pán nebes, manifest síly, jediný Mocný mezi bohy. Ten, jehož síla zahubila nepřátele jeho otce Osirise.“

Čtvrtou svatyní okupoval Seth, arciděbel, bůh násilí a sváru. Na těle z třpytného zlata seděla hlava černé hyeny. V páté svatyni dlel bůh mrtvých a hřbitovů - Anubis. Byl to on, kdo asistoval při balzamování a jehož úkolem bylo posuzovat jazýček velkých vah, na kterých vážil srdce zemřelého.

Zůstalo-li rameno vah vodorovné, byl zesnulý člověk hoden posmrtného života. Když se ale naklonilo k Anubisovi, hodil srdce přišere v podobě krokodýla, která ho sežrala. Šestá svatyně patřila bohu písma Thotovi, s hlavou posvátného ptáka ibise a rydlem v ruce, a sedmá pak posvátné krávě Hathor. Jako grošák s černými a bílými skvrnami po těle stála pevně na čtyřech kopytech. Její laskavou lidskou tvář však podivně doplňovaly velké, trubkám podobné uši. Nejkrásnější a největší byla svatyně osmá. Sídli v ní Amon-Ra, otec veškerého tvorstva. Měl podobu slunce - obrovského zlatého kotouče - z něhož vyzářovaly šikmé zlaté paprsky. Zde Nicholas zastavil a ohlédl se zpět po dlouhé galerii. Samotných osm soch bohů představovalo poklad nesrovnatelný s ničím, co Howard Carter a Lord Carnarvon našli v hrobce Tutanchamóna. V srdci cítil, jak ubohé by bylo třeba jen uvažovat o jejich finanční hodnotě. Po pravdě však nedokázal z mysli úplně vypudit myšlenku na to, jak by jediná z těchto soch mohla mnohonásobně zaplatit všechny jeho dluhy. Přesto se mu podařilo odsunout podobné úvahy a obrátil se k prostorné komoře na konci galerie. „Pohřební komora,“ zašeptala Royana s úzkostí v hlase. „Vlastní hrob.“ Vcházeli dovnitř a stíny před nimi prchaly jako duch dávno mrtvého faraona, který pospíchá na místo posledního odpočinku. Konečně uviděli interiér hrobky. Stěny zářily ještě úžasnějšími malbami, a třebaže již viděli spoustu obrazů na stěnách, jejich oči a smysly neotupěly a byly stále schopné plně vnímat tu nádheru. Protějščí stěnu okupovala jediná dlouhá figura s hlavou sehnutou daleko za střed stropu - ohebné vlnící se tělo bohyně Nut, rodící slunce. Zlaté paprsky vycházející z jejího otevřeného lůna zaplavovaly faraonův sarkofág a přinášely dávno mrtvému králi nový život.

Vlastní sarkofág, masivní rakev vysekaná z žulového kvádru, stál uprostřed komory. Kolik asi otroků muselo dopravovat tu horu kamene štolami až sem, zamyslel se Nicholas. Viděl v duchu jejich zpocená těla lesknout se v mihotavém světle lamp a slyšel skřípění dřevěných válečků pod těžkým břemenem.

Nicholas pohlédl k rakvi a krve by se v něm nedořezal.

Sarkofág byl prázdný. Těžké žulové víko leželo stranou dramaticky odhozené na podlaze a rozlomené na dva kusy. Pomalu se přibližovali a chuť prachu v ústech jim ještě více hořkla zklamáním. Konečně mohli nahlédnout na dno sarkofágu. Ležely tam jen roztržštěné úlomky čtyř kanop. V nádobách vyřezaných z alabastru měly být uloženy vnitřnosti, játra a další vnitřní orgány panovníka. Z rozbitého víka na ně výsměšně civěly hlavy bohů a bájných stvoření ze záhrobí. „Prázdná!“ zašeptala

Royana. „Faraonovo tělo je pryč.“

Následujícího dne, když fotografovali malby a balili sochy osmi bohů a bohyní z hrobní galerie, rozebíral Nicholas s Royanou zmizení královské mumie. „Pečetě na vstupu do hrobky byly přece nedotčené,“ donekonečna opakovala Royana. „Nabízí se tu možné vysvětlení,“ pravil Nicholas. „Tělo i poklady mohl odnést sám Taita. Mnohokrát ve svých svitcích odsuzuje takovéto mrhání bohatstvím. Poukazuje na to, že by mělo být použito ve prospěch země a jejího lidu.“ „To je nesmysl,“ odporovala Royana. „Proč by zacházel tak daleko, stavěl přehradu a budoval tunel pod

bazénem a honosnou hrobku? Jen proto, aby nakonec sebral a zničil faraonovu mumii? Taita vždy uvažoval rozumně. Svým vlastním způsobem se kořil bohům

Egypta. Ukazují to všechny jeho spisy. Nikdy by neopovrhl tradičním náboženstvím, které sám vyznával. Něco mi v tom hrobě nesedí. Záhadné a příliš jednoduché zmizení těla, dokonce i ty malby a nápisy na stěnách.“

„Pokud jde o zmizení mumie, tak s tebou souhlasím. Ale co vidíš nelogického ve výzdobě a nápisech?“ vyzvídal Nicholas. „Dobrá, nejdříve malby.“ Pokynula rukou ke zpodobnění bohyně Isis. „Ano, jsou to krásné práce erudovaného klasického umělce, ale jsou ordinární ve stylizaci i výběru barev.“

Postavy jsou tuhé jakoby byly ze dřeva - není v nich pohyb. Postrádají jiskru génia, která nechyběla na malbách v hrobce královny Lostris, kde se našly v alabastrových kanopách také původní svitky.“ Nicholas zamýšleně hleděl na malby. „Vím, co máš na mysli. Dokonce i výjevy z Tanova hrobu v klášteře patřily k jinému stylu.“ „Přesně tak!“ řekla energicky. „Ty maloval Taita sám. Tyto ne. Namaloval je některý z jeho řemeslných umělců.“ „A co se ti nelíbí na nápisích?“ „Slyšels někdy o hrobu, kde by nebyly citáty z Knihy mrtvých nebo kde by text neobsahoval popis cesty zemřelého kolem sedmi pylonů do ráje za nimi?“ Nicholase poslední argument zjevně zaskočil; nikdy taková fakta nezvažoval. Aniž by odpověděl, odešel zpátky do galerie pod záminkou, že musí dohlédnout na balení soch. Ve skutečnosti ale potřeboval víc času k přemýšlení o tom, co řekla. Ještě než odjeli z Anglie, Nicholas dohlédl, aby citlivější a choulostivější části nákladu určeného k přepravě vzduchem do rokle byly zabaleny do pevných kovových beden od munice. Tyto kontejnery měly vodovzdorná těsnění a spolehlivé pákové uzávěry. Originální obsah byl před nárazy chráněn výplní z polystyrénu. Nicholas počítal s tím, že při odjezdu z Etiopie zůstane veškeré vybavení na místě, ale bedny a balicí materiál nechal pečlivě ukládat pro zpětnou dopravu případných nálezů. Šest soch se pohodlně vešlo do připravených obalů, ale dvě zbývající, kráva Hathor a ďábelský Seth, byly příliš veliké. Naštěstí si Nicholas všiml, že jsou složeny z několika částí. Demontoval hlavy od těl a u Hathor i čtyři kravské nohy. Držely při těle pomocí dřevěných kolíků a nebylo třeba ani velkého úsilí. Dřevo již dávno ztrouchnivělo a při první námaze se proměnilo v prach. V rozložení něm stavu už byly rozměry přijatelné, a tak se nakonec v kovových bednách ocitly i poslední dvě sochy. Nicholas chvíli sledoval Hansitha, jak ukládá Sethovu strašidelnou hlavu z ebenu a černé pryskyřice do jedné z krabic, a pak se vrátil k Royaně, která byla plně zaujata nápisy na stěně nad prázdným sarkofágem. „Souhlasím, bude to tak, jak povidáš. Máš pravdu s těmi chybějícími citáty z Knihy mrtvých. Je to divné, ale co s tím můžeme dělat jiného než přijmout skutečnost, tak jak je. Zůstane to záhadou, kterou asi v životě nerozluštíme.“ „Niku, za tím bude něco víc. To není všechno, cítím to. Říká mi to každičkový kousíček mého bytí. Něco nám chybí.“ „Copak já, ubohý mužský, můžu pochybovat o věrohodnosti ženských instinktů?“ „Přestaň se vytahovat,“ utrhla se na něj. „Jak dlouho ještě můžu pracovat na nápisích ze stély?“ „Týden, nebo v nejlepším dva. Potřebuju ještě s Janniem dohodnout zpáteční odvoz. Až přiletí, musíme být zpátky na letišti v Roseires a tento termín si nemůžeme dovolit promeškat.“ „Dobrý bože. Myslela jsem, že jste se na termínu odletu dohodli už dávno. Jak se odsud spojíš s Janniem?“ „Ve skutečnosti velice jednoduše,“ smál se Nicholas. „Na poště v Debra Maryam mají telefon a Tessay se může po Gojamu pohybovat volně. V doprovodu mnichů vyleze z rokle, zavolá Geofreyi Tennatovi na britskou ambasádu, a ten zprávu předá Janniemu.“ „Tessay to pro tebe udělá?“ Přikývl. „Je ochotná odejít do Debra Maryam už zítra. Jannie se to musí dozvědět co nejdříve, aby se mohl připravit. Bude třeba všechno přesně načasovat. Na letišti se musíme sejít současně. Prosili bychom si o malér, kdyby měl někdo sedět v Roseires a čekat, až dorazí ostatní.“

Prvního března při rozednění Nicholas řekl Tessay zprávu pro Jannioho. „Vzkaž mu, že budeme na místě prvního dubna, na apríla! To se dobře pamatuje.“ Sledovali, jak Tessay odchází se skupinkou mnichů a Royana šeptala Mekovi: „Nemáš strach ji pustit jen tak samotnou?“ „Je to velice schopná žena. Všichni ji v Gojamu znají a mají rádi. Je ve stejném bezpečí jako kdokoliv jiný v nebezpečné oblasti,“ odpověděl Mek a přivřenýma očima pozoroval, jak štihlá postava v bílé shamma a rajtkách mizí v dálce. „Rád bych šel s ní, ale -“ Pokrčil rameny. Royana znenadání vykřikla, „Zapomněla jsem se jí na něco zeptat.“ Nechala Meka i Nicholase stát na stezce, rozběhla se za Tessay a volala na ni. „Tessay! Počkej! Vrat se!“ Tessay se obrátila a počkala, až k ní Royana doběhne. Hovořily spolu už chvíli a Nicholas o ně ztratil zájem. Jeho pohled zabloudil k vzdálenému horizontu. S nepříjemným pocitem v břišní krajině si uvědomil, že bouřkové mraky nad horami jsou daleko výraznější a hrozivější, než tomu bylo ještě před pár dny. Období dešťů se kvapem blížilo. „Poskytnou nám deště tolik času, jak doufáme?“ ptal se v duchu sám sebe. „Stihneme vše, než se přivaly vod vrhnou na přehradu a vyženou nás ze strže?“ Ohlédl se, právě když Royana něco podávala Tessay, která věc s přikývnutím přijala a strčila ji do kapsy kalhot. Obě ženy se vřele objaly a Tessay odcházela. Royana se za ní dívala, dokud nezašla za ohyb cesty. Potom se pomalu vracela k Nicholasovi. „Co to mělo znamenat?“ vyzvídal, ale Royana se jen záhadně usmívala. „Dívčí tajnosti. Je lepší, když vaše hrubé mužství o jistých záležitostech neví.“ Když ale

Nicholas nasupeně zvedl obočí, povolila a svěřila se mu.

„Tessay požádá Geofreye Tennata, aby vyřídil vzkaz mámě. Ať ví, že jsem v pořádku. Nechci, aby ji trápily starosti o mě.“

Jak slézali dolů po lešení, Nicholas přemýšlel nad epizodou s předáním telefonního čísla Royaniny matky Tessay. Byl zvědavý, co tak náhle přimělo Royanu posílat zprávu. „Rád bych věděl, co za tím vězí,“ přemítal. „Musím to z Tessay nějak vymámit, až se vrátí.“ Royana by raději zůstala v hrobce i přes noc, jen aby nemusela opustit nápisy, na kterých pracovala, ale Nicholas trval na tom, že musí spát venku na zdravém vzduchu. Z nouzového tábora, který si postavili na římse pod lešením, nebylo k nápisům daleko. „Zatuchlý vzduch uvnitř hrobky bude jistě nezdravý,“ přesvědčoval ji. „Jeskynní nemoc není nic neobvyklého v takových starých uzavřených prostorách. Povídá se, že právě ona zabila několik Howardových lidí během práce v Tutanchamónově hrobce.“ „Spóry hub, které způsobují jeskynní nemoc, žijí v trusu netopýrů,“ poznamenala. „A v Mamosově hrobě žádní netopýři nejsou. Taita ho uzavřel dokonale.“

„Udělej mi radost.“ prosil. „Nemůžeš tam přece pracovat dvacet čtyři hodin denně. Měla bys každý den strávit alespoň pár hodin mimo hrobku, na čerstvém vzduchu.“ Pokrčila rameny. „Když chceš... ale dělám to jen kvůli tobě, jako mimořádnou laskavost,“ souhlasila nakonec. Sotva však sestoupili až k patě lešení, věnovala své nové noclehárně jen letmý pohled a hned pospíchala do vstupní stoly. Odpočívadlo nahoře na schodišti před vstupem do hrobky se změnilo v pracovnu. Na stůl z hrubě přitesaných prken, který pro Royanu vyrobil

Hansith, si rozprostřela výkresy, fotografie a srovnávací katalogy znaků. Sapér jí zavěsil nad stůl světlo, aby na práci dobře viděla. K jedné stěně naskládali kovové bedny od munice s posvátnými sochami osmi bohů. Nicholas trval na tom, aby byly všechny nálezy uskladněny tam, kde pro ně mohl zajistit maximální bezpečí, a Mekovi muži drželi nepřetržitou stráž u lávky přes propadliště. Po celý čas, co Nicholas pořizoval fotografickou dokumentaci výzdoby stěn galerie a prázdné pohřební komory, Royana nepřetržitě seděla za stolem nad svými papíry a do notesu zapisovala poznámky a čísla. Každou chvíli vyskočila od stolu, protáhla se otvorem do galerie a studovala podrobnosti ve výzdobě stěn. Kdykoliv se tak stalo, Nicholas zvedl hlavu od hledáčku fotoaparátu a s milým, skoro něžným výrazem ji sledoval. Ona ale byla tak zabrána do své práce, že si nevšímala nikoho kolem sebe. Nicholas ji v takové pracovní náladě zatím nepoznal a hloubka její koncentrace ho dojímala. Po patnácti hodinách nepřetržité práce už nevydržel, vyšel na odpočívadlo a přes její protesty ji odvedl ven k bazénu, kde na ně čekalo teplé jídlo. Po jídle ji doslova musel odtáhnout do jejího přístřešku a donutit, aby ulehla na nafukovací matraci. „Teď budeš spát, Royano. Rozumíš?“ nařídil jí nekompromisně.

Vzbudil ho zvuk jejích kradmých kroků na římse vedoucí ke vchodu do štoly. Podíval se na hodinky a nemohl uvěřit, že spali pouhé tři a půl hodiny. Spěšně se oholil, hodil do sebe hrnek čaje a topinku z chleba injera, a pospíchal do hrobky za ní. Našel ji před prázdným výklenkem ve svatyni Osirise. Byla natolik zamyšlená, že ho vůbec neslyšela přicházet a trhla sebou, když ji chytil za paži. „Vylekals mě,“ hubovala mu. „Na co tak zíráš?“ zeptal se. „Objevilas něco?“ „Nic,“ odsekla, ale po chvíli dodala: „Nevím. Je to jen takový nápad.“ „Tak se nestyd. Ven s tím.“ „Bude lepší, když ti to ukážu.“ Odvedla ho zpátky ke svému stolu, a dříve než začala mluvit, pečlivě utíčila své poznámky. „Posledních pár dnů jsem procházela materiál ze stély v Tanově hrobce a vybrala jsem všechny citace z klasických knih mystérií. Z Knihy dechu, Knihy pylonů a Tothovy knihy. Dala jsem je stranou.“ Ukazovala mu patnáct stránek drobného úhledného písma. „To vše je původní starý materiál, nic, co by stvořil sám Taita. Prozatím jsem to vyřadila.“ Odložila první notes a vzala další. „Tohle pochází ze čtvrté strany stély. Nic z toho nedokážu rozluštit. Zdá se, že je to pouze dlouhý seznam čísel a symbolů. Možná nějaký kód, nevím. Mám jen jakousi představu, jak na to jít, ale k tomu se vrátím později. A nyní zde,“ ukázala mu třetí sešit, „jsou nové věci, které jsem, pokud se pamatuji, nečetla u žádného ze starých klasiků. Většina z toho, ne-li všechno, jsou Taitovy myšlenky. Jestli nechal ještě nějaké indicie, pak věřím, že budou v této části textů.“ Zasmál se. „Máš na mysli něco na způsob úžasného popisu intimních partií bohyně?“

„Typické. Na tohle jsi nezapomněl.“ Začervenala se mírně a neodvážila se ani zvednout oči od poznámek. „Podívej na úryvek ze třetí strany stély. Taita ji nadepsal podzim. Ta pasáž upoutala moji pozornost hned na počátku.“ Nicholas se sklonil a četl hieroglyfy nahlas: „Velký bůh Osiris zahájil hru poslušen pravidla o čtyřech býcích. U prvního pylonu přináší svědectví o neměnném zákonu desky.“ Pohlédl na Royanu. „Ano, pamatuji si tu část. Taita se v ní zmiňuje o hře bao. Ten starý pekelník ji vášnivě miloval.“ „Máš pravdu, ale pamatuješ si také, co jsem vyprávěla o svém snu, v němž jsem potkala Duraida v jedné z komor hrobky?“ Royana se zatvářila poněkud rozpačitě.

„Jistě se pamatuje.“ odpověděl a pásl se na jejích rozpacích. „Povídal ti něco o pravidle čtyř býků. Dostáváme se do říše věštbý ze snů?“ Její rozpaky zmizely a vypadala otráveně. „Chci jen říct, že moje podvědomí strávilo tu pasáž a odpověď vložilo ve snu Duraidovi do úst. Nemůžeš zůstat aspoň na okamžik vážný?“ „Promiň.“ Zatvářil se zkroutěně. „Osvěž mi, co ti Duraid ve snu povídal.“ „Řekl přesně:

Nezapomeň na pravidlo čtyř býků - Vrať se na začátek.“ „Co tím myslel? Nejsem žádný znalec hry bao.“ „Pravidla a finesy této hry se ztrácí v mlhách věků, ale jak jistě víš, mezi předměty z hrobů se našly i nějaké hrací desky, na nichž se bao hrávalo. Pocházejí z jedenácté až sedmácté dynastie. Můžeme se právem domýšlet, že z této hry se později vyvinuly dnešní šachy.“ Začala kreslit na volný list poznámkového bloku. „Dřevěná deska byla rozdělena podobně jako šachovnice. Osm řád jamek na šířku a osm na výšku. Asi takhle.“ Několika jistými tahy propisky nakreslila schéma desky. „Za figurky sloužily barevné kamínky, které se přemisťovaly podle stanovených pravidel. Nepůjdou do podrobností. Chci jen říct, že pravidlo čtyř býků byl jistý zahajovací tah oblíbený mistry Taitova formátu. Podstatou byla jakási oběť části kamenů za účelem shromáždění jiných kamenů s vysokou hodnotou v první jamce, odkud mohly ovládnout důležitá středová pole desky.“ „Nevím sice, kam tím výkladem míříš, ale pokračuj.

Poslouchám.“ Nicholas se snažil trochu zastřít své nepochopení. „První jamka na desce.“ Ukázala propiskou na náčrtek způsobem, jako by vysvětlovala zaostávajícímu děcku. „Začátek. Duraid řekl: Vrať se na začátek. Taita říká: Velký bůh Osiris zahájil hru.“ „Stále nechápu,“ zavrtil hlavou

Nicholas. „Pojď se mnou.“ Vzala notesy a vedla ho do galerie ke svatyni Osirise. „Zahajovací tah... no přece začátek.“ Otočila se a pohlédla dál do galerie. „Tohle je první svatyně. Kolik je jich celkem?“ „Tři zabírá svatá trojice, pak je tu Seth, Toth, Anubis, Hathor a Ra,“ vypočítával. „Dohromady osm.“ „No sláva!“ usmála se. „Chlapec umí počítat! Kolik je jamek na hrací desce baa?“ „Osm svisle a osm vodorovně -“, zarazil se a hleděl na ni vyjeveně. „Ty myslíš-?“ Neodpověděla, ale otevřela zápisník. „Všechna ta čísla a ty náhodné znaky - nelze z nich vymámit nic rozumného - nesouvisí nijak navzájem kromě toho, že žádné z nich není větší než osm.“ „Právě když jsem si myslel, že ti už rozumím, ztratil jsem se znovu.“ „Kdyby měl někdo za čtyři tisíce let čist záznam šachové partie, co si z toho vybere?“ zeptala se. „Nebude to pro něho jen soupis či sel a náhodných znaků? Myslím, žeš mimořádně natvrdlý. Vždyť je to jako tahání zubů.“ „Ách, můj ty bože!“ Tvář se mu rozjasnila. „Chytrá holčička! Taita s námi hraje partii baa.“ „A tohle je první jamka, kde začíná,“ ukázala na svatyni. „Tady u prvního pylonu velký bůh Osiris otevírá hru. Tady musíme začít také my. Tady musíme odpovědět na jeho první tah.“ Oba se mlčky rozhlíželi po svatyni. Pátrali po stěnách a stropě a pak

Nicholas prolomil mlčení. „Riskuju, že mě znovu nazveš mimořádně natvrdlým a vytáháš mi zuby, ale přesto bych se rád zeptal. Jak, ksakru, můžeme hrát nějakou hru, když neznáme její pravidla?“

Z plukovníka Noga vyzařovala důležitost a sebedůvěra, když kráčel k zasedací místnosti na předvolání von Schillera. Nahoot Guddabi se hnál za ním rozhodnutý, že nepromešká žádnou příležitost zůstat ve hře. Snažil se vypadat rovněž důležitě, ale ve skutečnosti cítil, jak nejistá je jeho pozice, a potřeboval se nějak zalichotit svému pánu. Von Schiller diktoval korespondenci Ute Kemperové, ale ihned jak oba muži vešli do místnosti, vstal a stoupl si na stupínek pokrytý kobercem. „Slíbil jste, že pro mě budete mít zprávu. Na věčejšek,“ obořil se na Noga a Nahoot si nevšiml. „Dozvěděl jste se něco od toho vašeho informátora z rokle?“ „Omlouvám se, že jsem vás nechal tak dlouho čekat, Herr von Schiller.“ Nogo po nenadálém útoku úplně splaskl, znervózněl a začal být nesvůj. Arogantní Němec mu naháněl strach. „Ženy se vrátily z Harperova tábora o den později. Venkované nejsou vůbec spolehliví. čas pro ně znamená velmi málo.“ „Ano, ano,“ von Schiller byl netrpělivý. „Znám povahu těch vašich černých bratří a mohu dodat jen to, že vy sám nejste úplně bez viny, Nogo. Ale povězte, jaké zprávy mi nesete.“

„Harper dokončil práce na přehradě před sedmi dny a okamžitě přesunul tábor níže do kopců nad strží. Potom spustil do strže jakýsi bambusový žebřík. Informátor vzkazuje, že na dně prázdného kotle pod vodopádem kopou díru -“ „Díru? Jakou díru?“ Von Schiller zbledl a na čele mu vyrazil pot. „Je vám něco, Herr von Schiller?“ polekal se Nogo. Němec vypadal, že se každou chvíli zhroutl. „Jsem naprosto v pořádku,“ okřikl ho von Schiller. „Jak ta díra vypadá? Popište mi ji.“ „Žena, která mi zprávu vyřizovala, je hloupé venkovské stvoření,“ kroutil se Nogo a cítil se čím dál víc nesvůj. „Povídala jen, že když voda v řece opadla, zůstala na dně díra zanesená dřevem a kameny a oni ji čistili.“ „Tunel!“ Nahoot nevydržel déle mlčet. „To bude určitě vstupní tunel do hrobky.“ „Buďte zticha!“ umlčel ho von Schiller zprudka. „Kde máte nějaká fakta na podporu svého tvrzení? Nechte Noga ai dokončí hlášení.“ Obrátil se zpět k plukovníkovi. „Pokračujte.“

Dopovězte zbytek.“ „Ta žena řekla, že na konci díry je jeskyně. Něco jako kamenná svatyně s obrázky na stěnách -“ „Jakými obrázky?“ „Prý obrázky svatých.“ Nogo udělal opovržlivé gesto. „Ale je to nevzdělaná žena. Hloupá -“ „Křesťanští svatí?“ vyzvídal von Schiller dál. Nahoot se znovu vmísil do řeči, „To není možné, Herr von Schiller. Říkám vám, že Harper našel Mamoseův hrob. Nyní musíte jednat rychle.“ „Naposled vás varuji, vy jeden otravo,“ vyjel na něho von Schiller zlostí bez sebe. „Držte hubu!“ Obrátil se k Nogovi. „Co ještě našli v jeskyni? Povězte mi všechno, co vám ta žena řekla.“ „Obrazy a sochy svatých,“ rozhodil Nogo bezradně ruce. „Bohužel, to je vše, co mi o tom mohla říct. Vím, že je to vše nesmysl, ale tak mi to řekla.“

„O tom, co je a co není nesmysl, tady rozhodují já,“ ohradil se von Schiller. „Co se dělo se sochami svatých?“ „Harper je zabalil do beden.“ „Vyvezl je ze svatyně ven?“ „Nevím, Herr von Schiller. O tom žena nemluvila.“ Von Schiller slezl ze stupínku a začal přecházet po místnosti sem a tam a něco si potichu mumlal. „Herr von Schiller -“ snažil se promluvit Nahoot, ale prudké gesto von Schillerovy ruky ho okamžitě zarazilo. Konečně se zastavil před plukovníkem. „Našli ve svatyni mumii nebo vůbec nějaké tělo?“ „Nevím, Herr von Schiller. O tom žena nemluvila.“ „Kde je ta žena?“ Von Schiller chytil klopý Nogovy uniformy a vytáhl se na špičky, aby mu viděl zblízka do tváře. „Kde je ta žena? Nechal jste ji odejít?“ Drobné kapičky slin mu prskaly od úst. Nogo jen zamrkal a pokoušel se odtáhnout. ale von Schiller ho držel rovně. „Ne, pane. Je pořád zde. Nechtěl jsem ji k vám vodit.“ „Jste hlupák. Proč to mám poslouchat z druhé ruky. Okamžitě ji přiveďte. Chci to slyšet přímo od ní.“ Odstřel Noga. „Jděte a přiveďte mi ji.“ Nogo se vrátil za pár minut a táhl za ruku ženu oblečenou do dlouhé černé róby se závojem vdané ženy na hlavě. Byla mladá a pohledná i přes modré tetování na tvářích a bradě. Na rukou nesla dítě. Jakmile ji Nogo pustil, svezla se na podlahu a začala strachy fňukat. Děcko s nosíkem ucpaným zaschlými špunty se k ní přidalo. Žena si třesoucí rukou rozeplula vrch šatů, vylovila mlékem naběhlý prs, vrazila bradavku kojenci do úst a oba ustrašeně hleděli na von Schillera. „Zeptejte se jí, jestli byla ve svatyni nějaká rakev nebo tělo,“ nařídil von Schiller a s odporem se odvrátil. Nogo ji asi minutu zpovídal a pak zavrtěl hlavou. „O těle neví nic. Je ale neuvěřitelně hloupá. Ani dobře nechápe, co po ní chce.“

„Zeptejte se jí na sochy svatých. Co s nimi Harper udělal. Kde jsou teď? Jestli je odnesli z jeskyně?“ Po delším výslechu Nogo zavrtěl znovu hlavou. „Ne. Říká, že sochy jsou ještě pořád ve svatyni. Bílý muž je uložil do beden a hlídají je vojáci.“ „Vojáci? Či vojáci?“ „Mek Nimmurovi. To je ten velitel shufta, co je přivedl. Je stále s Harperem.“ „Kolik beden tam je?“ Von Schiller přistoupil k ženě, sedící na podlaze, a špičkou boty do ní dloubl. „Kolik je tam soch?“ Žena zavyla hrůzou a von Schiller od ní znechuceně odstoupil. „Gott im Himmel!“ Vytáhl kapesník a přiložil si ho k nosu. „Ta smrdí jako nějaké zvíře. Zeptejte se jí, kolik tam bylo beden.“ „Ne mnoho,“ překládal Nogo. „Možná pět, ale ne víc než deset. Není si jistá.“ „Jak byly veliké?“ Když jí Nogo položil otázku, žena naznačila délku paže, a von Schiller se zatvářil zklamaně. „Takže pár drobných kousků a nic důležitého.“ Otočil se a došel k oknu s vyhlídkou na jih. Hleděl dolů přes okraj rokliny do divočiny na jejím dně.

„Jestli to stvoření mluví pravdu, tak Harper se ještě k pokladům Mamose nedostal. Jinak by toho měl víc. Mnohem víc.“ Nogo se ženou ještě chvíli hovořil a pak se obrátil k von Schillerovi. „Říká ještě, že skupina Harperových lidí odešla do Debra Maryam.“ Von Schiller se zprudka otočil od okna a hleděl na Noga. „Cože, Harperovi lidi. Kdo?“ „Etiopanka, Mek Nimmurova děvka. Jmenuje se Woizero Tessay. Zná ji. Než začala dělat kurvu Mek Nimmurovi, byla provdána za ruského lovce.“ Von Schiller přiskočil k ženě, chytil ji za předek šatů a postavil tak prudce, že jí děcko vypadlo z rukou a řvalo na podlaze. „Zeptejte se jí, kde je ta žena teď.“

Matka se vytrhla ze starcových rukou, sehnula se a pokoušela se zvednout a utišit řvoucího kojence. Nogo ji popadl a rázným políčkem si zjednal její pozornost. Pritiskla mrň na prsa a něco blekotala. „Neví,“ stručně zhodnotil její odpověď Nogo. „Ale myslí, že se ještě nevrátila.“ „Vyhoďte tu špinu!“ Von Schiller pokynul hlavou k ženě s děckem a Nogo ji okamžitě táhl ke dveřím. „Co ještě víte o Mek Nimmurově ženě?“ ptal se už mírnějším tónem Noga, který se

vrátil ode dveří. „Pochází ze šlechtické rodiny v Addis Abebě. Je pokrevně spřízněná s Ras Tafari Makonnenem, starým císařem Halle Selasie.“ „Když je to Mek Nimmurova žena a přišla přímo z Harperova tábora, pak by nám mohla zodpovědět otázky, na které neznala odpověď ta vesničanka.“ „To je pravda, Herr von Schiller. Ale možná nebude chtít mluvit.“ „Chci ji mít tady,“ rezolutně prohlásil von Schiller. „Dovedte mi ji a Helm už si s ní poradí.“ „Je to důležitá osoba. Její rodina má velký vliv,“ uvažoval Nogo nahlas. „Ale dala se nakonec dohromady s tím banditou. To je důvod k tomu, abych ji mohl zadržet. Pošlu okamžitě oddíl mužů se spolehlivým velitelem a nechám ji zatknout.“ Ještě zaváhal. „Jestli budete tu ženu vyslýchali tvrdě, nesmí se vrátit ke svým známým do Addis. Mohla by nám všem nadělat velké potíže. Dokonce i vám, Herr von Schiller.“ „Co tedy navrhuje?“ otázal se Němec. „Až odpoví na vaše otázky, přihodí se malá nehoda,“ odpověděl Nogo. „Udělejte, co bude třeba,“ nařídil von Schiller. „Detaily nechám na vás, ale když bude třeba, aby ta žena zmizela, udělejte to pořádně. Kiksů už bylo dost.“ Při těch slovech se podíval na Nahoota Guddabiho, který sklopil oči a silně se začervenal.

Následující dva dny trávili ve svatyni Osirise. Žádný starověký zbožňovatel určitě nečetl texty na stěnách tak důkladně a s větším zanícením než Nicholas s Royanou. Stejně pečlivě prostudovali i velký obraz boha. Úryvky Taitova textu ze stély, které si Royana poznamenala do notesu, střídavě předčítali nahlas a opakovali je už tolikrát, že by je mohli málem deklamovat nazpaměť. Když jeden četl, druhý se snažil najít nějaké souvislosti v textu na stěnách. „Má láska je láhev studené vody na poušti. Má láska je zástava rozvinutá ve větru. Má láska je první výkřik právě narozeného děcka.“ „Royana pohlédla z dřepu před svatyní na Nicholase. „Taita je občas docela roztomilý, že?“ Usmála se. „Taková romantika.“ „Soustřed se na to, co děláš. Tohle není výuka poezie. Děláme tu vážnou práci.“ „Barbare!“ zabručela potichu, ale obrátila se poslušně k nápisům na stěně. „Zkusme ještě jednou tohle,“ navrhl Nicholas a začal číst: „Ležíme v údolí tisíce spojení -matky s kojencem, muže se ženou, přítele s přítelem, učitele s žákem a pohlaví s pohlavím. „Už potřeť od rána vybíráš stejnou pasáž. Co tě na ní tolik přitahuje?“ zeptala se, aniž by se k Nicholasovi otočila. Jen krk jí nějak potemněl.

„Škoda! Myslel jsem, že bys ji mohla považovat za stejně romantickou jako ty ostatní. Dobrá, zkusíme jiný text. Trpěl jsem a miloval. Vzdoroval jsem větru a bouři. Šíp pronikl mým tělem, ale neublížil mi. vystříhal jsem se falešné cesty, která rovná ležela přede mnou. Vystoupil jsem skrytým schodištěm k sídlu bohů.“ „Royana se zaklonila a pohlédla do dlouhé galerie. „Možná by to mohlo být ono. Falešná cesta, která leží přímo přede mnou. Skryté schodiště?“ „Nějak vážně. Chytáme komáry jako hladoví pstruzi.“ „Niku, je to beznadějně. Kdybychom alespoň věděli, kde začít.“ Odhrnula si z čela prameny zpocených vlasů.

„Odvahu, miláčku.“ Předstíral veselejší náladu, kterou sám ztratil. „Začneme od začátku tak, jak žádá tvůj přítel Taita. Ještě jednou vyzkoušíme toto.“ S emotivním gestem viktoriánského herce si položil ruku na srdce a spustil: „Sup vzlétá na mocných perutích, aby pozdravil slunce -“ Usmála se malinko jeho klaunskému výstupu a její oči zabloudily na stěnu za ním. Zaráženo vykřikla. „Sup!“ ukázala přes Nicholasovu hlavu. Otočil se sledoval místo, kam směřovala její paže. Na stěně se tam vznášel mocný sup s divokými jiskrnými očima a žlutým zahnutým zobákem. Každý detail per byl pečlivě vymalován v zářivých barvách. Rozprostřená křídla pokrývala půlku stěny. Zaskočení tím, že je to už dříve nenapadlo, zaklonili hlavy. Na stropě v nejvyšším bodě klenby, přímo nad nimi, zářil zlatý disk boha Ra. „Slunce!“ vydechla. Zdálo se, že z obrazu přímo sálá žár. Jeho paprsky se rozbíhaly všemi směry a jeden z nich sledoval zakřivení stěny až k obrazu supa a halil ho do své zlaté záře. „Sup vzlétá pozdravit slunce,“ opakovala. „Minil to Taita doslova?“ Nicholas přistoupil blíže a podrobně zkoumal podklad na stěně. Přejel dlaní břicho ptáka a jeho zakřivené pařáty. Povrch stěny byl hladký bez jediného výstupku nebo nerovnosti. „Niku, hlava. Pohled na hlavu ptáka!“ vyskočila a pokoušela se na ni dosáhnout, ale prsty jí jen sklouzly po krku dravce. Se zoufale nedočkavým tónem v hlase ho prosila. „Zkus to ty - jsi mnohem vyšší, dosáhneš tam.“ Teprve nyní si všiml tenkého stínu, který po straně ptačí hlavy vykreslilo světlo reflektoru. Jak se jí dotkl, poznal, že je mírně reliéfní a poněkud vystupuje nad plochu okolní omítky. „Necítíš pod omítkou nějaký spoj?“ tázala se Royana. Zavrtěl hlavou. „Ne. Je hladká. Vypadá jako každá jiná část hlavní zdi.“

„Sup vzlétá pozdravit slunce,“ trvala na svém. „Necítíš žádnou poddajnost, možnost pohybu? Zkus potlačit hlavu k slunci na stropě.“ Položil spodek dlaně pod vystoupilý reliéf hlavy a zatlačil nahoru. „Nic!“ zavrčel. „Nezapomínej, že s tím čtyři tisíce let nikdo nepohnul.“ Nervózně přešlapovala z nohy na nohu. „Sakra, Niku, je-li tam nějaký mechanismus, bude zatuhlý. Tak trochu zatlač, chlape. Silněji!“ Aby se mohl lépe zapřít, stoupl si těsně ke stěně a zatlačil co mohl. Žíly na krku mu naběhly a do obličeje zkřiveného zlostným úsilím mu námaha vehnala krev. „Ještě víc!“ povzbuzovala ho, ale marně. Svěsil ruce a odstoupil od stěny. „Nic.“ Odpovídal zhrubým zadýchaným hlasem. Zhluboka vydechl. „Nemá to smysl. Je to pevný blok. nepohne se.“ „Zvedni mě. Podívám se sama.“ „S největší radostí položím své chtivé ruce na tvé krásné tělo.“ Oběma rukama ji zezadu uchopil v pase a přizvedl na úroveň ptačí hlavy. Rychle přešla prsty obrys hlavy a vítězoslavně vykřikla. „Niku! S něčím jsi pohnul. Barva popraskala kolem celého obvodu hlavy. Cítím to pod prsty. Přizvedni mě ještě!“ Zavrčel něco, ale pozvedl ji o stopu výše. „Ano. Jasně!“ vykřikla. „Něco se pohnulo. V omítkě nad hlavou je také vlasová prasklina. Podívej se sám.“ Přinesl prázdnou bednu od munice a přistavil ji ke stěně pod obraz. Když na ni vylezl, hleděli si se supem do očí. Otrávený výraz mu zmizel z obličeje. Šmátral chvíli v kapse, vytáhl nůž a čepelí opatrně sondoval prasklinu kolem supí hlavy. Dolů po stěně se sypaly kousičky barvy s omítkou. „Opravdu to vypadá, že hlava je samostatná část,“ připustil. „Podívej se nahoru, výš nad hlavu. Podél slunečního paprsku. Vidiš tu svislou prasklinu v omítkě?“ „Jistěže. Máš pravdu,“ přikývl. „Ale když ji zkusím otevřít, poškodím malbu. Chceš, abych to udělal?“

Váhala jen chvíli. „Až se feka vrátí do svého koryta, bude hrobka zase ztracena. Stojí to za riziko. Udělej to, Niku!“ Vtlačil hrot do škvíry a jemně zapáčil. Na podlahu z achátových dlaždic dopadl kus omítky i s barvou a veliký jako dlaň s roztaženými prsty. Rozpadl se na prach. Zíral na obnaženou část. „Je zde něco jako drážka nebo žlábek,“ řekl. „Očistím ji po celé délce.“ Opatrně uvolňoval drážku a další omítky přišla dolů. Royana dole pod ním slzela v prachu, ale

neustoupila. Ve vlasech se jí jako konfety zachytily bílé kousky omítky. „Ano,“ řekl konečně. „Je to tak. Tady běží vertikální žlábek.“ „Odstraň omítku okolo supí hlavy,“ naváděla ho dál. Utřel střenku nože o kalhoty a pustil se do stěny znova. „Je volná. Hlava by se mohla posouvat nahoru v drážce. V každém případě to zkusím ještě jednou. Uhni kousek, ať mám místo.“ Obě dlaně podložil pod hlavu ptáka a tlačil nahoru. Royana s pěstmi přitisknutými k tváři sledovala napjatě jeho pokus. Ozvalo se slabé zaskřípění a hlava pomalu a trhaně popojela nahoru. Když ji Nicholas dotlačil až k hornímu konci vodítka, seskočil z bedny. Oba v očekávání civěli na ptačí hlavu bez těla. Po dlouhém bezdechém čekání zašeptala Royana zklamaně: „Nic! Nic se neděje.“ „Co zbytek textu ze stěly?“ připomněl jí. „Nemluvilo se v něm jen o supu a slunci.“ „Máš pravdu,“ začala se živě rozhlížet po zbytku stěny. „Šakal vyje a točí se za svým ocasem.“ Ukázala třesoucím se prstem na drobnou, téměř bezvýznamnou postavu Anubise se šakalí hlavou na zdi naproti poničenému obrazu ptáka. Stála u nohou velkého Osirise a byla jen nepatrně větší než prstenem ozdobený palec na noze manžela bohyně Isis a Horova otce. Royana přiskočila ke stěně a z prvního dotyku zjistila, že portrét rovněž převyšuje plochu stěny. Uchopila drobnou figurku a ze všech sil s ní lomcovala nejdříve jedním a pak i druhým směrem.

„Šakal se točí za svým ocasem,“ lapala po dechu a zápolila s figurou dál. „Musí se otočit!“ „Nech to na mně.“ Nicholas ji jemně odstrčil stranou a poklekl před bůžkem s černou zvířecí hlavou. Nožem zase odstranil omítku a nános barvy po obvodu postavy. „Zdá se, že byl vyřezán z tvrdého dřeva a překryt omítkou,“ vysvětloval, když hrotem čepele vyzkoušel materiál figurky. Po vyčištění s ní zkoušel zatočit po směru hodinových ručiček. Hekal námahou. „Nejde to!“ vzdal se nakonec. „Staří Egyptané neznali ciferník,“ připomínala Royana. „Na druhou stranu. Zkus zatočit opačně.“ Po chvilce námahy se za stěnou ozval vrzavý zvuk a figurka se mu pomalu začala sama otáčet v rukou, dokud její hlava nesměřovala dolů ke žlutým dlaždicím. Spěšně ustoupili pořádný kus od stěny a čekali. Nic se nedělo a Nicholasův elán se počal znovu vytrácet. „Nevím, na co čekáme, ale ať už to má být cokoliv, čekáme marně,“ vrčel znechuceně. „Ještě jsme neprošli všechny citace,“ zašeptala Royana zamyšleně. „Řeka teče: směrem k zemi. Sčítejte se, rušitelé posvátných míst, ať na sebe nepřivoláte hněv všech bohů!“ „Řeka?“ divil se Nicholas. „Jak by řekl Sapér, nevidím v řece žádnou hrozbu.“ Royana se ani nepokusila o úsměv při dokonale napodobeném londýnském přízvuku a začala důkladně studovat nápisy a zobrazení na stěnách. Konečně prohlédla. „Hapi!“ Hlas se jí chvěl vzrušením. „Bůh Nilu! Řeka!“ Vysoko se stěny, nad úroveň hlavy velkého boha Osirise, na ně shlížel bůh řeky. Hapi byl hermafrodit s ženským poprsím, ale s mužskými genitáliemi pod plandavým břichem. Z hroší tlamy doširoka otevřené trčely dlouhé žluté kly lemující celou šíří ohromných čelistí. Z pyramid beden Nicholas taktak dosáhl na zobrazení. Jak se ho dotkl, vykřikl: „Tahle malba také vystupuje.“

„Řeka teče směrem k zemi,“ volala na něho. „Musíš s tím pohnout dolů. Zkus to, Niku.“ „Počkej chvíli, až uvolním okraje.“ Špičkou nože očistil kontury malby a prozkoumal omítku pod ní. Našel další svislou drážku. „Vše je připravené.“ Zaklapl nůž a vsunul ho do kapsy kalhot. „Zadrž dech a zašepť malou modlitbičku,“ vyzval Royanu. Oběma rukama stahoval obraz boha dolů. Postupně přidával na síle, až nakonec na něm visel celou váhou. Nic se nepohnulo. „Nejde to,“ zabručel. „Počkej, vylezu za tebou.“ Vyškrábala se na nejvyšší bednu za Nicholase a pověsila se mu na záda. „Drž se pevně,“ přikázala. „Každá pomoc dobrá,“ souhlasil. Jen se její nohy zvedly od země, vykřikl: „Pohnul se!“ Náhle se obraz poddal spojené váze obou těl a se skřípěním sjel nečekaně rychle na spodní doraz drážky ve stěně. Při dosednutí obrazu se Nicholas neudržel. Sloupec beden zakolísal a s Royanou na zádech spadl dolů. Válel se na podlaze galerie. Nicholas vstal první a pomohl na nohy Royaně. „Co se stalo?“ Hleděla vyřeštěnými očima na zničený obraz a pak na okolní stěny. „Nic,“ řekl. „Nic se nepohnulo.“ „Možná budeme muset najít ještě,“ začala, ale ihned zmlkla. Shůry k nim dolehl nějaký zvuk. V náhlém úleku současně pohlédli na strop. Klenba se hrozivě zachvěla. „Co se děje?“, vyjekla Royana. „Něco se nahoře hýbá. Strop jako by ožil.“ Gigant probuzený po čtyřech tisíciletích spánku se dal do pohybu a protahoval se. „Není to -?“ Nedokončila otázku. V mysli se jí zrodila vidina velkého boha, kterého vyrušili z věčného spánku a který vystupuje ze své skryté komnaty ve skále, otevírá jedno oko, aby se podíval na troufalce. Ozvaly se další zvuky, praskot a skřípání, jako by se rameno obrovských vah vychylovalo z rovnováhy. Nejdříve pomalu a pak čím dál rychleji rostl hluk připomínající hřmící lavinu kamení řítící se po svahu hory. Praskot už zněl jako střelba z kanónu. Po celé délce stropu galerie se objevila prasklina, z níž padal prach, a potom, pomalu jako v hrůzném snu, se strop nad jejich hlavami začal propadat. Oba ovládla pověřivá hrůza. Nebyli schopni odtrhnout oči od stropu, který se jim nezadržitelně řítí na hlavy. Odpadlý kus omítky udeřil Nicholase do tváře a roztrhl mu kůži na líci. Vrávoravě couval ke stěně. Náraz a bolest ho konečně vytrhly z letargie.

„Varování!“ blekotal. „Taitovo varování - hněv bohů.“

Přiskočil k Royaně, chytil ji za ruku a táhl ji k východu. „Utíkej! Taita nastražil léčku!“ Běželi k otvoru na vstupu do chodby. Začaly padat další kusy omítky a kamene. Oslepoval je čím dál hustší prach. Dutý rachot přešel v příšerný hluk; to se postupně za nimi propadával strop galerie. Kus skály velký jako její hlava udeřil Royanu do ramene. Nohy se pod ní podlomily, a kdyby ji Nicholas nedržel, určitě by upadla. Vzal ji kolem pasu a napůl nesl k otvoru, který jediný nabízel spásu. I ten však zmizel v houstnoucím prachu. „Výdrž!“ křičel na ni. „Už jsme skoro u něho.“ Jen to dořekl, velký kus omítky dopadl na stojan se světlem. Galerie se okamžitě ocitla v naprosté tmě. Nicholase instinktivně napadlo zastavit se a zorientovat, ale intenzivní déšť malty a kamení ho varoval. Celý strop se mohl každým okamžikem zříti úplně, rozdrtit je a pohřbit ve svých troskách. Nezastavil proto a v běhu táhl Royanu za sebou. V plné rychlosti narazil na uzavěr chodby a v oblacích prachu slyšel rozeznal obdélníkový výřez, sotva zřetelný v slabém protisvětle reflektoru na schodišti. Royanu otvorem doslova prohodil. Uslyšel ještě její bolestný výkřik po dopadu na kamennou podestu a něco ho udeřilo do týla a srazilo na kolena. Na samém pokraji vědomí se plížil kupředu a tápal ve tmě. Konečně nahmatl okraj díry a z posledních sil se jí protáhl na druhou stranu. V okamžiku, kdy si uvědomil, že unikl, se za ním s ohlušujícím rachotem propadl celý strop galerie.

Royana se k němu připlazila po kolenou. „Jsi v pořádku?“ ptala se, sotva popadajíc dech. Po čele jí stékal pramínek

krve, který ve vrstvě moučně bílého prachu pokrývajících její tvář vytvářel lesklou tmavou stopu. Neodpověděl, ale podařilo se mu vstát a zvednout i Royanu. „Nemůžeme zůstat,“ zakrákal právě v okamžiku, když z otvoru ve stěně proti nim vyrazil další oblak bílého prachu. Dusili se stejně jako světlo, které téměř zmizelo v bílé mlze. „Nejsme tu v bezpečí.“ Táhl ji dál od otvoru. „Může se to zřídit všechno.“ Z úst plných prachu zněl jeho hlas drsně a cize. Dotáhl ji ke schodišti, a podepírajíce jeden druhého, společně klopýtali dolů. Když obešli ostrý zákrut a kluzká, řasami pokrytá podlaha jim začala klouzala pod nohama, uviděli před sebou v prašném oparu hranatou postavu Sapéra. „Co se tu, sakra, děje?“ řval na ně, ale z hlasu bylo slyšet úlevu nad tím, že je vidí. „Pomoz mi s ní,“ skuhral Nicholas. Sapér zvedl Royanu do své košaté náruče a společně běželi dolů stolou. Zastavili až u propadlého jezera, aby se vydýchali.

Poštu v Debra Maryam reprezentovala malá budova na uprášené ulici za kostelem. Stěny z neomítnutých a nepálených cihel nesly plechovou střechu, jejíž pozinkovaná krytina odrážela jasné horské slunce jako zrcadlo. Veřejný telefonní automat se měl nalézat v budce před vchodem. Měl, ale přístroj zmizel už dávno. Možná ho někdo ukradl nebo skončil rukou vandala. Také to mohli mít na svědomí vojáci - aby nesloužil politickým odpůrcům a rebelům. Tessay to nepřekvapilo. Spíše s tím počítala, a tak jen letmo nahlédla do prázdné budky a vešla do malé místnosti, která představovala hlavní poštovní úřad. Byla plná lidí. Pestrá směsice rolníků a vesničanů stála frontu před prostou přepážkou, za kterou starší poštovník vyřizoval jejich drobné záležitosti. Někteří z čekajících lidí si rozložili své svršky na podlaze a čekali vsedě.

Pokuřovali a pozpěvovali a kolem hopsaly a skotačily jejich děti. Většina přítomných poznala Tessay okamžitě, když vstoupila. I přestože čekali ve frontě celé dopoledne, ustupovali ochotně, aby jí udělali místo v čele fronty.

Navzdory desetiletím afrického socialismu zůstávalo v srdcích vesnického lidu hluboko zakořeněné feudální cítění. „Díky, přátelé,“ usmívala se na ně, „ale já mohu počkat, až na mě přijde řada.“ Její odmítnutí se lidí dotklo, a když se starý úředník nahnul nad pult, aby vyřídil dalšího čekatele, nějaká starší žena ji rezolutně postrčila kupředu. „Bůh vám žehnej a s ním všichni svatí, woizero Tessay,“ spráskl ruce poštovník v uctivém pozdravu. „Vítejte zpátky v Debra Maryam. Co si milostivá přeje?“ Celý zbytek čekajících se nahnul za Tessay, aby jim neunikla sebemenší podrobnost jednání. „Ráda bych si zatelefonovala do Addis,“ řekla poštovníkovi. Následoval šum komentářů a dohadů. Tohle pro ně byla nebezpečná důležitá událost. „Dovedu vás k telefonní ústředně,“ pravil poštovník důležitě a nasadil si pro tu příležitost i modrou úřední čepici. Obešel přepážku, okřikoval a odstrkoval ostatní zákazníky, aby udělali místo pro Tessay. Vedl ji do místnosti vzadu v budově, kde v kumbálku velikostí malého záchodku trnula telefonní ústředna. Tessay s poštovníkem vešli dovnitř a všichni z čekárny, které dokázal stísněný prostor pojmout, se vecpali za nimi. Spojovatel byl tak rozrušen ctí mluvit s krásnou Tessay, že vykřikoval do sluchátka příkazy jako generálmajor řídící přehlídku. „Už to bude!“ vycenil na Tessay zuby v šťastném úsměvu. „Jen malé strpení a můžete mluvit s britským velvyslanectvím v Addis.“ Tessay, která věděla, co zde znamená malé strpení, se usadila na verandě k jídlu a pití, které si nechala přinést z blízké nálevny teje, a pozvala eskortu svých mnichů spolu s půlkou obyvatelstva Debra Maryam na malý piknik. Čekala, než se podaří navázat spojení přes půl tuctu zastaralých vesnických ústředí až do hlavního města. Za hodinu, když se k ní protlačil poštovník, aby jí se slavnostně nalaďeným obličejem vyřídil, že na ni u telefonu čeká její protějšek, už ve shromáždění panovala bujará nálada. Tessay a za ní všichni mniši a na padesát vesničanů se snažilo natlačit za poštovníka. Zbytek společnosti, na který již místo v přeplávané místnosti nezbylo, obsadil hlavní poštovní halu. „Tady je Geoffrey Tennat.“ Prvotřídní anglický přízvuk se ztrácel v praskotu poruch dálkového spojení. „Pane Tennat, mluvte s vámi woizero Tessay.“ „Čekal jsem na vaše zavolání.“ Geoffreyův hlas pookřál, když zjistil, že hovoří s krásnou ženou. „Jak se máte, moje drahá?“ Tessay mu předala Nicholasův vzkaz. „Vyřídíte Nikovi, že se tak stane obratem,“ ujišťoval Geoffrey a zavěsil. „A teď,“ Tessay oslovila poštovníka, „ještě jeden hovor do Addis, tentokrát na egyptskou ambasádu.“ Mezi lidmi v davu to pochvalně zahučelo, když zjistili, že zábava ještě pro dnešek nekončí, a hnali se zpátky na terasu k teji a klábosení. Na druhý hovor čekala Tessay dokonce déle, a bylo již po páté hodině, když konečně dostala spojení na egyptského kulturního ataše. Nebýt nekonečných koktejlových večírků v Addis, na nichž se Tessay seznámila s tímto mužem a udělala na něho dojem, těžko by vůbec její hovor přijal. „Máte neobyčejné štěstí, že jste mě tak pozdě ještě zastihla. Obvykle končíme v půl páté, ale momentálně zde zasedá Organizace africké jednoty, a tak pracuji déle. Čím vám mohu pomoci, woizero Tessay?“ Jakmile dořekla vzkaz od Royany a udala jméno a postavení osoby v Káhiře, pro kterou byl určen, úředníkův postoj se změnil neuvěřitelně dramaticky. Místo důležitosti a vážnosti nastoupila výřečnost a nesmírná ochota vyhovět.

Podrobně si zapsal vše, co řekla, a požádal ji opakovaně o hláskování jmen a názvů, které uváděla. Nakonec jí své poznámky pro kontrolu přečetl.

Na závěr dlouhého rozhovoru přešel jeho hlas do důvěrného tónu. „Hlucho mě dojala zpráva o vaší nedávné ztrátě, paní Slunce. Vždy jsem si plukovníka Brusilova velmi považoval. Až se vrátíte do Addis, byl bych rád, kdybyste se mnou někdy povečeřela.“ „Jste velice pozorný a laskavý,“ poděkovala

Tessay medovým tónem. „Hrozně ráda bych zase potkala vaši okouzující ženu,“ dodala a zavěsila uprostřed záplavy jeho zmatených slov o přijetí a odmítnutí. Právě když končila telefonát, slunce zalezlo za věže kumulovitých mraků a ve vzduchu byl cítit déšť. Na zpáteční cestu do rokle bylo pozdě, a tak s potěšením přijala návrh místního náčelníka, který ji po své patnáctileté dceři zval na noc do svého domu.

Náčelníkův dům byl nejlepší z celé vesnice Debra Maryam. Žádný kruhový tukul, ale pěkně hranaté cihlové- stavení s plechovou střechou. Náčelníkova žena připravila se svými dcerami na počest Tessay slavnostní večeři, na kterou se dostavila celá místní honorace včetně kněží z kostela. Bylo už dobře po půlnoci, když se Tessay konečně podařilo nepozorovaně zmizet do ložnice, kterou pro ni uvolnil náčelnický pár.

Nestačila ještě usnout, když na vlnitý plech nad její hlavou dopadly první těžké kapky. Současně s příjemným zvukem deště se dostavila starost o přehradu dole v rokli. Doufala jen, že je to pouhá přeháňka, první posel, a ne skutečný začátek silných dešťů. Když se mnohem později probudila, déšť byl pryč. Oknem bez záclon vpadávala do místnosti

tmavá bezměsíčná noc, jejíž ticho rušilo jen vzdálené vyty psa. Nevěděla, co ji vzbudilo, ale ve vzduchu visela předzvěst blížící se katastrofy - pozůstatek ze dní Mengistovy vlády, kdy sebemenší hluk zvenčí mohl varovat před blížící se tajnou policií. Ten pocit, neobyčejně intenzivní, jí nedovolil znova usnout.

Vylezla proto z postele a začala se ve tmě oblékat rozhodnutá, že zavolá mnichy a bez meškání se vydá na cestu. Jedině po boku Meka Nimmura se může cítit zase v bezpečí. Natáhla si rajtky, a když hledala pod postelí sandály, donesl se k ní z dálky zvuk motoru. Otevřela okno a poslouchala. Čerstvý vzduch ochlazený deštěm ji zastudil na nahých pažích a hrudi.

Zdálo se, že zvuk přichází k vesnici od jihu, od cesty sledující tok řeky. Auto jelo rychle a její úzkost ještě vzrostla. Vesničané určitě vyzpovídali mnichy a informace o tom, že se stala Mek Nimmurovou ženou, byla už zřejmě veřejným tajemstvím. Ano, ženou Meka Nimmura, na kterého byl vydán zatykač. Znovu pocítila, jak je sama a bezbranná. Rychle si přetáhla přes ramena shamma a obula sandály. Plížila se z místnosti a slyšela chrápání náčelníka z přístěnku, kde s manželkou spal. Přešla úzkou chodbu ke kuchyni. Oheň v krbu již dohořel a na zablácené podlaze sotva rozeznávala těla spících mnichů. Leželi v řadě jeden vedle druhého a celí zachumlaní v bílých shamma vypadali jako umrlci v márnici. Poklekla k nejbližšímu spáči a zatřásla s ním. Marně. Nešlo ho probudit. Určitě po večeri holdoval teji příliš horlivě. Hluk blížícího se nákladáku zesiloval a její rozrušení vzrostlo na samou hranici paniky. Uvědomila si, že v případě potřeby ji budou mniši pramalou oporou. Vstala a pospíchala k zadním dveřím. Vůz se blížil k domku. Světla jeho reflektorů blýskla do čelních oken a smýkla se po podlaze chodby. Řev motoru náhle poklesl na ~lcri-ý pravidelný rytmus volnoběhu.

Zaskřípěly brzdy a šterk pod ahlekovanými pneumatikami a noci zaduněly četné těžké dopady nohou na zem. To muži seskakovali z korby stojícího automobilu. Tessay zkameněla uprostřed kuchyně a se vztyčenou hlavou naslouchala. Na chatrné dveře domku dopadla čísi pěst a mrazivě známá slova vyzývala:

„Otevřete! Ústřední zpravodajská služba! Otevřete dveře! Nikdo nesmí opustit dům!“ Tessay se rozběhla k zadním dveřím, ale ve tmě upadla přes nízký stolek s naskládaným špinavým nádobím ze včerejší večere. Střepty misek a láhví se rozlétly po podlaze. Muži se okamžitě opřeli rameny do chatrných dveří, které povolily bez velkého odporu. S křikem vrazili do předních místností a začali rozbíjet nábytek. Světla baterek se rozběhla po domě. Zmatený křik náčelníka a probuzených členů rodiny přešel po dopadu obušků a pařeb zbraní v bolestný nářek.

Tessay se dostala k zadním dveřím a snažila se je otevřít. Hlasy cizích mužů a křik domácích lidí ji ještě více rozrušily a roztřesenými prsty zápasila se zámkem dveří. Slyšela venku na dvorku běžet vojáky obkličující dům. Konečně zámek povolil. Opatrně otevřela. Venku byla tma a neznámý terén ji mátl. Nevěděla, kterým směrem by měla utíkat, ale pak uslyšela nedalekou řeku. „Kdyby se mi podařilo dostat se ke břehu -“, napadlo ji a vyrazila přes dvůr. Jen vyběhla, oslepilo ji světlo baterky a ze tmy zařval hrubý hlas: „Tady je!“

Jakékoliv pochyby o tom, že kořistí je ona sama, definitivně zmizely. Běžela v kuželu světla jako polekaný zajíc se smečkou honících psů v patách. Doběhla k řece a zahrnula doprava po proudu. Práskl výstřel. Podvědomě se přikrčila, když jí střela hvízdla nad hlavou. „Nestřílejte, vy blbouni!“ rozkazoval velitelský hlas. „Musíme ji dostat živou.“ Ve světle elektrické svítliny zářila její shamma ze tmy jako bílá křídla můry poletující kolem plamene svíčky. „Chyťte ji!“ křičel hlas za ní. „Nenechte ji utéct!“ Nohy v lehkých sandálech ji nesly přes nerovný terén, že letěla jako gazela tam, kde vojáci v těžké výstroji jen stěží mohli držet s ní krok. Zjistila, že se pronásledovatelům vzdaluje, a začala v ní klíčit jiskřička naděje. Jejich hlasy již zesláby docela. Sem už světla nedosahovala a vtom Tessay narazila v plném běhu na plot z ostnatého drátu. Tři drátěné provazce se zakously do spodní části jejího těla od kolen až po břicho a horní drát ji vyrazil dech. Ostré rezavé trny pronikly vlněným oblečením do těla. Zůstala ve změti drátů viset jako ryba v síti a bezmocně sebou cukala. Hrubé ruce ji stáhly z plotu. Vzlykala bolestí a beznadějí. Jeden z vojáků ji zkroutil ruku za záda až k lopatkám a sadisticky se rozesmál, když bolestně vykřikla. Doběhl jejich velitel a těžce dýchal. Měl už dost přes váhu, a dokonce i v chladu noci se pořádně zapotil. Otlilé lice a brada se mu leskly ve světle baterek.

„Nech ji být, ty hovado,“ lapal po dechu. „Není žádný zločinec. Dovedte ji do kamiónu, ale zacházejte s ní s respektem, je to vysoce urozená dáma.“ Dva vojáci ji vzali pod paži a maširovali s ní k automobilu. Skoro ji nesli; její nohy se jen tu a tam dotkly země. Posadili ji na sedadlo vedle uniformovaného řidiče. Otlilý důstojník se stěží vyškrábal za ní. Seděla beznadějně vklíněna mezi oběma muži. Vojáci naskákali dozadu, řidič nastartoval a zařadil rychlost.

Vyjeli. Tessay tiše vzlykala a důstojník ji úkosem pozoroval. V rozptýleném světle reflektorů zjistila, že má jemné a laskavé rysy, které byly v naprostém protikladu k tomu, co dělal. „Kam mě vezete?“ zeptala se tiše. „Co špatného jsem provedla?“ „Dostal jsem příkaz dopravit vás k plukovníku

Nogovi, veliteli oblasti. Chce vás vyslechnout ve věci aktivit shufta v Gojamu,“ odpověděl a zmlkl. Nákladák kodrcal přes výmoly v rozbité cestě. Chvilí jeli mlčky, ale pak důstojník promluvil tiše anglicky. „Šofér mluví jen amharsky. Chci vám říct, že jsem znal vašeho otce, alto Zemena. Byl to dobrý člověk. Moc mě mrzí, k čemu došlo dnes v noci, ale jsem jen poručík. Musím poslouchat rozkazy.“ „Chápu. Není to vaše vina a nemusíte se omlouvat.“ „Jmenuji se Hammed. Kdybych mohl, pomohl bych vám. Pro památku alto Zemena.“ „Díky, poručíku Hammede. Myslím, že nyní budu potřebovat každého přítele.“

Čekali, až se usadí prach v jeskyni a spadnou uvolněné kameny. Nicholas mezitím ošetřil Royaně drobná poranění, která utrpěla. Rána na spánku nebyla hluboká, něco víc než pouhý škrábanec, a zjevně nebylo zapotřebí ji šít. Jen ji vydezinfikoval a ovázal. Bohužel na rameni zanechal kámen horší stopy. Natřel odřeniny arnikovou masťou.

Vlastní šrámy odbyl s podstatně menší péčí. Asi po hodině od okamžiku zřícení stropů už byl zase na cestě nahoru štolou. Sapéra s Royanou nechal čekat na můstku přes propadlé jezero. Nesl bambusovou tyčku a světlo připojené na generátor.

Postupoval nanejvýš opatrně a neustále tyčí kontroloval pevnost stropu štolu před sebou. Když se dostal až na odpočívadlo, zjistil, že zával proboural i zbytek přepážky na vstupu do hrobky. Bedny od munice s uskladněnými

soškami bohů byly rozházené po podestě a částečně zavalené sutí. Vyprostil je a zkontroloval jejich obsah. S nesmírným ulehčením zjistil, že pevné obaly vydržely nápor padajících trosk a uchránily vzácný obsah před poškozením. Jednu po druhé je odnesl dolů schodištěm a štolou až k čekajícímu Sapérovi. Když se naposled vracel zpátky. Royana trvala na tom, že půjde s ním. Ani jeho barvitě líčené pohromy a nebezpečí dalšího závalu ji neodradilo. Před zavalenou galerií se zděsila. „Všechno je pryč, zničené,“ šeptla. „Všechna ta nádherná umělecká díla. Nechce se mi věřit, že Taita chtěl, aby to takhle skončilo. Určitě ne,“ souhlasil Nicholas smutně. „Chtěl nás jen poslat na dlouhou cestu za sedmero pylonů do věčných lovišť. A málem mu ta perfektně vyšlo.“ „Bude zapotřebí spousty práce, než se to tady uklidí,“ prohlásila. „Pro všechno na světě, o čem to mluvíš?“ obrátil se k ní s nepředstíraným úžasem. „Podařilo se nám zachránit sochy a to je vše, co můžeme očekávat. Teď nám nezbyvá než zabránit dalším ztrátám a mazat odtud.“ „Zešílels? Odejít?“ obořila se na něho zprudka. „Opravdu jsi přišel o rozum?“ „Sochy zaplatí náklady,“ vysvětloval, „a ještě něco zbude na rozdělení podle naší úmluvy.“ „Snad opravdu nesníš o tom, jak to vzdát? Tak těsně před cílem?“ Její hlas v rozčilení stoupal. „Galerie je zničená,“ začal smířlivějším tónem, ale Royana vztekla dupla nohou a začala křičet.

„Zatraceně, Niku. Hrob je stále někde tady. Taita by nikdy nešel tak daleko, kdyby tomu bylo jinak. Dostali jsme se blízko, proto střílí výstražné šípky. Copak to nechápeš?“

Konečně jsme ho skutečně vystrašili. Nemůžeme to vzdát, když je odměna takřka v dohledu.“ „Royano, buď rozumná.“ „Ne! Ne a ne! Ty buď rozumný.“ Odmítala ho poslouchat. „Musíš začít s úklidem galerie hned teď. Vím, že cesta k hrobce je již volná. Vše, co zbývá udělat, je uklidit tu spoušť tady. Jsem si jistá, že za troskami, které na nás úmyslně shodil Taita, najdeme vstup do skutečné hrobky.“ „Myslím, že tí rána do hlavy uvolnila pár šroubků a maticek.“ Rozhodil bezradně ruce. „Ale nemá smyslu hádat se s bláznivou ženskou. Dobrá, vyklidíme právě tolik sutí, abys pochopila, že se tady už nic objevit nedá.“ „Prach nám bude dělat velké potíže,“ řekl

Sapér, když si prohlížel zavalený vstup do galerie poté, co mu svěřili svůj záměr. „Jen se dotkneme té hromady, zvedne se ho tolik, že si s ním náš titěrný ventilátor stěží poradí.“ „Dobrá,“ souhlasil Nicholas pohotově, „budeme to muset pokropit. Dvě řady mužů až k propadlému jezeru. Jeden řetěz bude podávat vodu sem a druhý vynášet trosky ven.“ „To je spousta práce.“ Sapér se smutně kousal do spodního rtu. „Podepsals, že budeš vytrvalý,“ připomněl mu Nicholas. „Teď není čas na fňukání.“ Mnichové, kteří stále věřili, že dělají bohulibou práci, přijali úkol s radostí. Zpívali si a podávali kusy omítky a kameny ven a hliněné nádoby naplněné vodou z jezera zpátky. Nicholas spolu s Buvoly, vedenými Hansithem, pracoval na závalu. Byla to únavná, těžká a nebezpečná práce. Každý kus skály museli nejdříve polit vodou a pak sochory vyprostit z drobnější sutí a předat živému dopravníku rukou. Schodiště brzy zaneřádilo kluzké bahno a každý krok byl ošidný. Skála nad nimi byla nestabilní a volné kameny hrozily každým okamžikem spustit druhotný sesuv.

Pro velký počet lidí, těžce pracujících v omezeném prostoru, nestačil drobný ventilátor vhnět dost čerstvého vzduchu. Horko a dusná atmosféra byla k nevydržení. Muži se vysvlékli a pracovali jen v bederních rouškách, a přesto jim těla zalával pot. Sut' putující ven štolou sypali do propadlého jezera, ale velký objem zásypového materiálu neovlivnil hladinu vody ani v nejmenším. Jako by ho polykala bezedná hloubka. Na konci první směny se přeplněné pracoviště stalo tak nesnesitelným, že Nicholas musel na pár minut ven na čerstvý vzduch. Dokonce i chmurná a hrozivá atmosféra Taitova bazénu působila uklidňujícím dojmem ve srovnání s podzemím. Když vylezl z prostoru ochranné hráze na římsu bazénu, čekal tam na něho Mek Nimmur. „Nicholas!“ volal s vážnou tváří. „Už se vrátila Tessay z Debra Maryam? Měla být zpátky již včera.“ „Já jsem ji neviděl, Meku. Myslím, že je s tebou.“ Mek zavrtěl hlavou. „Chtěl jsem si jen dříve, než ji nechám hledat, ověřit, zda ji třeba moji muži při návratu nepropásli.“ „Je mi to líto, Meku. Nečekal jsem, že by jí mohlo hrozit nějaké nebezpečí, když ji pošlu z rokle.“ Nicholase trápily výčitky. „Kdybych sám vycítil nějaké nebezpečí, nedovolil bych jí odejít,“ souhlasil Mek. „Pošlu své muže. Najdou ji.“ Zmizení Tessay jen přidalo k Nicholasevým starostem. Obíhaly v jeho povědomí celé následující dny, protože vyklizení dlouhé pohřební galerie postupovalo mnohem pomaleji, než aby mohl být spokojen. Royana strávila většinu času s Nicholasem na předku závalu. Oba byli špinaví a zablácení stejně jako členové skupiny Buvolů, kteří pracovali vedle nich. Naříkala nad každým zlomkem roztržštěných nástěnných maleb. Pokoušela se neustále zachraňovat větší neporušené části obrazů před jejich transportem do jezera. Na jednom takovém kusu omítky našla celou hlavu bohyně Isis a na jiném zase objevila neporušenou postavu boha písma Totha. Bohužel nepoměrně větší část maleb byla zničena nadobro a skončila v jámě s vodou.

Vnímání času pod zemí ztrácelo svoji přirozenou podobu a bylo nemožné rozlišit noc ode dne. Pokaždé když vylezli z podzemní jeskyně hrobky, je čekalo překvapení. Jednou ve formě úzkého pruhu hvězd zářících nad roklí, podruhé slunečního jasu z bezmračné africké oblohy. Jedli a spali jen tehdy, když si to vyžádala jejich znavená těla. Běh hodin pro ně ztratil význam. Když po několika hodinách znovu vstoupili do podzemních prostor vítala je u vodní jámy ozvěna výkřiků. Okamžitě za nimi následoval hláhol otázek a odpovědí a vzrušeného křiku dělníků pracujících v horní části štol. „Hansith něco našel,“ zvolala Royana. „Zatraceně, Niku, já věděla, že máme zůstat -“ rozběhla se nahoru a Nicholas spěchal za ní. Podesta nad schodištěm žila vzrušeným hemžením polonahých dělníků.

Nicholas si mezi nimi razil cestu s Royanou v patách. Tušil, že se Hansithovi a jeho partě asi podařilo vyklidit trosky z galerie až tam, kde donedávna stávala svatyně Osirise.

Rozervané části stropu ležely na hromadě nad rozbitými žlutými dlaždicemi. Nicholas si všiml zbytku Taitova mechanismu, který po spuštění prolomil strop. Hlavní část představoval ohromný kruhový kámen připomínající gigantické mlýnské kolo o váze mnoha tun. Nicholas se zastavil a zběžně ho prohlédl.

„Vzpomínáš na Řeku bohů, jak byl Taita posedlý koly?“ zeptal se Royanu. „Kola k vozům, vodní kola a nyní setrvačnick pro nastraženou past. Když jsme hýbali všemi těmi pákami, uvolnili jsme klíny pod tímto kolem. Jakmile se začalo kutálet, spouštělo kamenné laviny připravené nad stropem galerie.“ Pohlédl na zřícený klenby. „Teď ne, Niku!“

netrpělivě přešlapovala Royana. „Později bude čas na přednášky. Hansitha nevzrušila Taitova past. Našel něco jiného. Pospěšme dál.“ Protlačili se skupinkou dělníků a konečně uviděli Hansithovu vysokou postavu. „Co se děje?“ křičel Nicholas přes hlavy dělníků. „Cos objevil, Hansithe?“

„Tady, effendi,“ volal zpátky Hansith. „Pospěšte.“ Prodrali se zbytkem stojících brigádníků a stanuli vedle mnicha před čelem závalu. „Támhle!“ pyšně ukazoval Hansith. Nicholas pohlédl na trosky svatyně. Drobné části omítky ještě stále držely na stěně. Hansith odstranil kus zbylé omítky a ukázal na díru za ní. Nicholas hleděl jako u vytržení a cítil, jak se mu zrychluje tep. V boční zdi galerie zel otvor, který hned na první pohled sliboval být vstupem do další chodby směřující kolmo na osu dlouhé galerie. Hleděl do něj s posvátným úžasem a cítil teplo Royaniny ruky v dlani a jejího dechu na líci. „Je to tady, Niku. Vstup do pravého Mamosova hrobu. Galerie byla klam - Taitův pepř na stopě. Skutečný hrob leží tam.“ „Hansithe!“ volal Nicholas rozechvělým hlasem. „Začni s muži uvolňovat vstup.“ Jak dělníci odstraňovali kameny, Nicholas s Royanou se nehnuli z místa a brzy mohli plně rozeznat tvar štol, která se před nimi otevírala naplno. Tmavý hranatý průřez měl stejné rozměry jako předcházející chodby. Horní překlad i sloupky otvoru byly zhotoveny z pečlivě opracovaného kamene, a když Nicholas posvítíl dovnitř, světlo reflektoru ozářilo schody vedoucí vzhůru. Přitáhli další kabely a posadili světla k ústí nové chodby, a jak Nicholas stoupl na první schod, našel Royanu vedle sebe. „Jdu s tebou,“ prohlásila rozhodně. „Bude tu asi další léčka,“ varoval ji. „Taita na tebe číhá za příštím rohem.“ „Tohle na mě nezkoušejte, sire! Prostě to nezabírá. Jdu také.“ Pomalu stoupali příkrým schodištěm. Zastavovali na každém stupni a obhlíželi strop a stěny. Po dvaceti schodech došli na podestu, ze které odbočovaly dvě chodby přesně na opačné strany.

Schodiště stoupalo dál rovnou před nimi. „Kam půjdeme?“ zeptal se Nicholas. „Pokračuj rovně nahoru,“ nasměrovala ho Royana. „Tyhle boční chodby můžeme prozkoumat později.“

Obezřetně lezli výš a na dvacátém schodě jako by se vrátili přesně na stejné odpočívadlo se dvěma odbočkami do stran a pokračováním přímo nahoru. „Dál nahoru,“ nařídila Royana, aniž by čekala, až se zeptá. Po dalších dvaceti schodech se situace opakovala. Dvě odbočky a schodiště výš. „Tohle nemá smysl,“ protestoval Nicholas, ale Royana ho zezadu postrčila. „Máme jít nahoru,“ zdůvodnila své počínání a Nicholas se na další odpor nezmohl. Přešli čtvrtou a pak pátou podestu; obě přesné kopie předcházejících. „Konečně!“ zvolal Nicholas, když dosáhli vrcholu schodiště. Po stranách uviděli očekávané odbočky, ale před nimi stála plná stěna. „Dál už schody nevedou.“ „Kolik odpočívadel jsme přešli?“ zeptala se. „Kolik jich je dohromady?“ „Osm,“ odpověděl. „Osm,“ potvrdila Royana. „Není to zajímavé číslo?“ Pohlédl na ni. „Ty myslíš -“ „Osm svatyní v dlouhé galerii, osm odpočívadel, osm jamek na desce baa.“ Stáli tiše a nerozhodně v nejvyšším patře a rozhlíželi se. „Dobrá,“ promluvil konečně Nicholas, „když jsi tak d'ábelsky chytrá, pověz, kterou cestou dál.“ „Epiky, beniky, kliky, bé,“ rozpočítávala. „Zkusme chodbu doprava.“ Šli pravou stolou jen kousek a přišli na rozcestí v podobě písmena T - tmavá stěna před nimi a dvě odbočky stranou. „Znovu doprava,“ radila. Když ale po chvíli došli ke stejnému rozcestí, Nicholas zastavil a zpytavě si prohlížel její tvář. „Už víš, co se tady děje?“ domlouval jí. „Je to další Taitův trik. Zavedl nás do bludiště, a nebýt toho pitomého kabelu od světla, tak jsme už ztraceni.“ S nejistým úsměvem se ohlédl zpátky, odkud přišli, a pak do obou neznámých chodeb po pravici i po levici.

„Když tohle Taita stavěl, nemohl tušit, že přijde věk elektřiny. Počítal, že vykrádači hrobů budou mít stejné prostředky, jaké měl on sám. Představ si, že se tady ztratíš bez elektrické šňůry, která by tě dovedla zpátky,“ vykládal Nicholas tiše. „Máš jen olejovou lampu, olej ti dohoří a zůstaneš uvězněna v naprosté temnotě.“ Royana se zachvěla a chytila ho za paži. „To je děsivé!“ vydechla. „Taita přitvrzuje hru,“ pokračoval Nicholas téměř šeptem. „Vypěstoval jsem si o starém lišákovi docela dobré mínění. Nyní začínám měnit názor.“ Royana se znovu zachvěla. „Pojdme zpátky,“ zašeptala. „Neměli jsme sem nikdy takto vpadnout. Musíme se vrátit a pečlivě vše uvážit znovu. Nejsme vůbec připraveni. Mám pocit ohrožení myslím skutečného nebezpečí, stejně jako v dlouhé galerii.“ Jak se vraceli přes odbočky a křižovatky a navíjeli přírodní kabel k reflektoru, narůstala v nich s každým krokem touha dát se do běhu. Royana držela křečovitě Nicholase za paži a oba měli pocit, že je odněkud z temnot neustále sleduje neznámá zlomocná síla a číhá na svoji chvíli. Armádní kamión vezoucí Tessay projel vesnicí Debra Maryam a odbočil na cestu kolem řeky Dandery dolů po proudů na úpatí rokle Abbay. „Tohle není cesta na velitelství armády,“ řekla Tessay poručíku Hammedovi. Nervózně poposedl na sedadle.

„Plukovník není ve své kanceláři. Mám příkaz dovést vás na jiné místo.“ „Tímto směrem leží jediný možný cíl. Základna zahraniční důlní společnosti Pegasus.“ „Plukovník Nogo ji používá jako předsunutého stanoviště pro svoji kampaň proti shufta v údolí,“ vysvětloval. „Mám příkaz dovést vás tam.“ Celou dlouhou cestu po rozbité silnici už nepromluvíli. Než dojeli k okraji rokle a zahrnuli na odbočku k táboru Pegasů, bylo téměř poledne. Strážní v maskovacích uniformách u brány zasalutovali, když poznali Hammeda, kamión projel bez zastavení a zaparkoval před jedním z dlouhých baráků, které tvořily základnu. „Prosím počkejte zde.“ Hammed vystoupil z kabiny a vešel dovnitř, ale za pár minut byl zpátky. „Prosím pojďte se mnou, paní Slunce.“ Pomáhal jí nešikovně dolů a tvářil se rozpačitě. Nedokázal se jí ani podívat do očí.

Dovedl ji ke dveřím baráku a ustoupil stranou, aby mohla vstoupit první. Rozhlédla se po spoře vybavené místnosti a napadlo ji, že to asi bude administrační ústředí společnosti. Do poloviny délky místnosti zasahoval konferenční stůl a u bočních stěn stály kovové skříně na dokumenty a dva psací stoly. Mapa oblasti a pár výkresů představovalo jedinou výzdobu jinak prázdných zdí. U stolu seděli dva muži. Poznala je okamžitě. Plukovník Nogo, jako vždy v bezvadné neposkvřené uniformě, ji pozoroval studenými očima za kovovými obroučkami brýlí. Mimořádně neměl na hlavě červenohnědý bareť; ležel na stole před ním. Jake Helm seděl se založenými rukama pohodlně rozvalený v křesle. Při prvním pohledu na jeho krátce zastřížené vlasy jí připadal jako chlapec, a teprve zblízka si všimla jeho rozbrázděného obličejů s vějířky vraních nožek v koutcích očí. Na sobě měl rozhalenku a původně modré džinsy, které vybledly natolik, že vypadaly jako bílé. Sponu z indiánského stříbra na širokém opasku zdobila hlava divokého mustanga.

Vysoko vyhrnuté rukávy košile dávaly vyniknout jeho objemným bicepsům. Žvýkal uhaslý oharek levného holandského viržinka a ostrý pach silného tabáku byl až urážlivě nepříjemný. „V pořádku, poručíku,“ propustil Nogo Hammeda. „Počkejte venku. Zavolám vás, až bude potřeba.“ Jakmile Hammed opustil místnost, Tessay se zeptala: „Proč jsem zatčená, plukovníku Nogo?“ Nikdo na její otázku nereagoval, jen na ni tupě bez výrazu hleděli. „Chci znát důvod, proč je se mnou zacházeno takovýmto způsobem,“ trvala na svém.

„Stýkáte se s bandou nechvalně známých teroristů,“ začal Nogo mírně. „Vaše jednání vás řadí na stejnou úroveň s nimi, s shufta.“ „To není pravda.“ „Porušujete důlní koncese v údolí Abbay,“ pokračoval Helm. „Vy a vaši společníci provádíte důlní operace v oblasti, která patří této společnosti.“ „Nevím o žádných důlních operacích,“ bránila se Tessay. „Naše informace jsou jiné. Máme důkazy, že jste přehradili řeku Danderu.“ „S tím nemám nic společného.“ „Takže nepopíráte, že tam přehrada je?“ „S tím nemám nic společného,“ opakovala. „Já nejsem členem žádné teroristické skupiny a nijakých důlních operací jsem se nezúčastnila.“ Chvilí oba mlčeli. Nogo si zapisoval do notesu na stole nějakou poznámku, zatímco Helm vstal a odšoural se k oknu za jejím pravím ramenem. Pro Tessay se ticho nesnesitelně protahovalo. Nevydržela. „Jela jsem skoro celou noc v nákladáku,“ protestovala. „Jsem unavená a potřebuji na záchod.“ „Je-li vaše potřeba tak neodkladná, udělejte ji tady. Mně ani panu Helmovi to vadit nebude.“ Nogo se zahihňal holčičím způsobem, ale nezvedl oči od poznámek. Ohlédl se přes rameno ke dveřím, ale Helm k nim okamžitě přiskočil, otočil klíčem v zámku a dal si ho do kapsy. Bála se, byla unavená a tlačil ji plný měchýř, ale věděla, že těm dvěma nesmí ukázat slabost. Předstírala jistotu a sebedůvěru. Přitáhla si od stolu nejbližší křeslo a pohodlně se posadila. Nogo na ni pohlédl a zamračil se. Nečekal takovou reakci. „Znáte banditu shufta Meka Nimmura?“ vyjel na ni zprudka. „Ne,“ odpověděla chladně. „Znám vlastence a vůdce demokratů Meka Nimmura. Není žádný shufta.“ „Jste jeho konkubína, jeho kurva. Tohle nepopřete.“ Jeho hlas zněl suše a ostře.

Odvrátila se od něj s odporem.

„Kde je Mek Nimmur? Kolik mužů je s ním?“ třásl se rozčilením. Ignorovala jeho otázky a Nogo na ni začal vztekle řvát. „Nebudete-li s námi spolupracovat, znám metody, jak vás donutit odpovídat na mé otázky,“ vyhrožoval. Obrátila si židli k oknu a hleděla ven. V následující tichu přešel Jake Helm místnost, vešel do dveří za Nogovými zády a zavřel za sebou. Přes tenké stěny chaty Tessay slyšela směs hlasů z místnosti vzadu. Kadence ani koncovky slov nezněly anglicky ani amharsky. Museli mluvit nějakým cizím jazykem. Napadlo ji, že Helm poslouchá příkazy svého nadřízeného, který chce zůstat nepoznat. Po několika minutách Helm vyšel, zavřel dveře, ale nezamykal je. Kývl na Noga, ten okamžitě vstal a spolu obešli stůl. Stanuli před Tessay. „Myslím, že bude pro všechny lépe, když záležitost ukončíme co nejrychleji,“ začal Helm tiše. „Pak můžete jít na záchod a já na oběd.“ Zvedla bradu a vzpurně na něho pohlédla. „Plukovník Nogo zkoušel být rozumný, je vázán jistými aspekty svého postavení. Naštěstí já taková omezení nemám. Položím vám tytéž otázky a tentokrát mi odpovíte.“ Vytáhl z huby nedopalek cigára, prohlížel si jeho ohořelý konec a pak ho odhodil do rohu. Z kapsy vytáhl ploché plechové pouzdro, vybral nové viržinko, černé a dlouhé, a pečlivě přidržel rozžatou zápalku u jeho konce. Zabafal a mávnutím v mraku odporného dýmu zápalku uhasil. „Kde je Mek Nimmur?“ Pokrčila rameny a dívala se stranou do bočního okna. Náhle, aniž nějak signalizoval ránu, udeřil ji plochou dlaní do tváře. Tvrdý úder jí odhodil hlavu stranou. Dříve než se stačila vzpamatovat, napřáhl se znovu a hřbet jeho ruky skončil na čelisti Tessay z opačné strany. Znovu jí hlava divoce poskočila, tentokrát na druhou stranu. Spadla se židle. Nogo si stoupl nad ni, uchopil ji za paže, zvedl a posadil zpět. Svíral ji ze zadu brutální silou, až cítila, jak jí na paži pod jeho prsty nabíhá kůže. „Nemám času nazbyt,“ poznamenal Helm nevzrušeně. Vytáhl cigáro z úst a studoval jeho rozpálený konec. „Tak ještě jednou. Kde je Mek Nimmur?“ Tessay se zdálo, že ji síla úderů protrhla ušní bubínky, slyšela jen hukot a zvonění. Zuby naplň prořezaná vnitřní lícní tkáň začala krváčet, v puse se jí hromadila krev. „Kde je Mek Nimmur?“ opakoval jí otázku Helm zblízka do obličeje. „Proč vaši přátelé stavěli přehradu na řece Dandefe?“ Nečekaně zprudka mu plivla do tváře. Polekaně odskočil a vytíral si dlaní z očí směs krve a slin. „Držte ji!“ přikázal Nogovi. Chytil vršek její blůzky a jediným trhnutím ji roztrhl až k pasu. Nogo se zasmál a nahnul dopředu, aby lépe viděl na její prsa. Smál se dál, i když Helm začal drtit mezi ukazováčkem a palcem jako zralou moruší tmavě fialovou bradavku. Nehet

Helmova palce se bořil do měkké tkáně, dokud mu pod ním nevyrazily rudé krůpěje. Volnou rukou vytáhl viržinko z úst a odfoukl popel z hořícího konce. „Kde je Mek Nimmur?“ zeptal a přiblížil žhnoucí hrot k jejímu prsu. „Co dělají na řece Dandefe?“ S nepředstavitelnou hrůzou sledovala blížící se žhavý bod a chtěla se vykrotit ze sevření, ale Nogo ji držel pevně. Dlouhý agonizující výkřik naplnil místnost, sotva se hořící uhel dotkl její bradavky. Na jemné kůži se objevil puchýř a pomalu rostl.

Zima,“ prohlásila Royana a pod zářící reflektor rozprostřela na stůl zvětšeninu čtvrté strany stély z Taitova hrobu. „To je část s Taitovým záznamem, který, jak se domnívám, popisuje hru na desce bao. Nerozumím všemu, ale vylučovacím procesem jsem dospěla k názoru, že první symboly označují čtyři strany desky, neboli hrady, jak je nazývá Taita.“ Otevřela sešit se svými výpočty. „Podívejte. Zde v severním hradu je posazen pavlán, na jihu sídlí věla, na západě pták a východní hrad okupuje škorpion.“ Ukázala stejné symboly na fotografii stély. „Druhá a třetí v pořadí jsou čísla - věřím, že označují sloupce a jamky. S tímhle už bychom dokázali sledovat pohyby jeho imaginárních červených kamenů. Červená barva totiž představovala ve hře figury s nejvyšší hodnotou.“ „A co ty verše mezi jednotlivými částmi notací?“ zeptal se Nicholas. „Třeba tyto o severním větru a bouři?“ „Nejsem si jistá. Možná jen dýmová clona. Pokud znám Taitu dobře, není z těch, kdo by se nám snažil život nějak ulehčit. Jistěže mohou mít také svůj význam. Doufáme, že se nám ho podaří najít, až pochopíme jeho tahy s kameny.“ Nicholas chvíli studoval její poznámky a pak se smutně usmál. „Jen si představ, jak velkou asi připustil možnost, že někdo někdy vůbec dokáže rozluštit rébus, který zanechal. Každý, kdo se pokusí pomýšlet na úspěch, musí mít nejdříve přístup k oběma pramenům - k sedmému pergamentu a Tanově stéle. Bez nich nemá nejmenší šanci získat klíč ke hrobu.“ Zasmála se sytým hrdelním smíchem. „Ano, musel si být naprosto jistý. Nu, uvidíme nyní, mistře Taito. Teď se ukáže, jak chytrý jste skutečně byl.“ Do tváře

se jí zase vrátil střízlivý pracovní výraz, jen pohlédla na kamenné schodiště vedoucí k Taitově bludišti. „Teď se ukáže, jak se moje teorie a čísla osvědčí v kamenných stěnách Taitovy architektury. Zbývá jen vyřešit, kde začít.“ „Na začátku,“ pokračoval

Nicholas, „bohové otevírají hru. Tak nám to řekl Taita. Když začneme zde, ve svatyni Osirise u paty schodiště, pak nás to doufejme postaví do výchozí pozice na jeho imaginární desce.“ „Myslím si totéž,“ souhlasila okamžitě. „Řekněme, že je to severní hrad Taitovy desky. Zkusme tedy uplatnit pravidlo čtyř býků odtud.“

Byla to pomalá a namáhavá práce najít cestu myšlenek starodávného písaře ve spleti chodeb a tunelů, které postavil před čtyřmi tisíci let. Tentokrát se pohybovali labyrintem daleko obezřetněji. Nicholas nacpal do kapes bílé kousky suchého říčního jílů a jako školní křídou s ním na každé rozvojce nebo odbočce pokreslil stěny notacemi ze stěly. Značky jim nejen umožňovaly najít cestu bludištěm, ale také porovnat ji s modelem, který si Royana nakreslila do zápisníku. Zjistili, že první předpoklad - přisouzení svatyni Osirise severní stranu desky - je pravděpodobně správný. Bláhově se domnívali, že s tímto úvodním klíčem už nebude tak těžké sledovat pohyby ve hře až k jejímu závěru. Ten šťastný pocit však rychle vyprchal při zjištění, že Taita se nepohybuje po běžné dvojrozměrné desce, ale že zapojil do hry i třetí rozměr. Schodiště vedoucí od svatyně Osirisovy nebylo jediným spojovacím článkem mezi osmi podestami. Každá z chodeb odbočujících z odpočívadel se mírně svažovala nebo naopak stoupala. Po několika zatáčkách a odbočkách štol, kterou sledovali, si vůbec neuvědomili, že se dostali na úroveň jiného patra. Z ničeho nic se pak vynořili na centrálním schodišti, ale na jiném podlaží, než ze kterého vyšli. Stáli tam a nevěřicně hleděli jeden na druhého. Royana promluvila první. „Neměla jsem ani zdání, že stoupáme,“ šeptla. „Celá věc je zřejmě mnohem složitější, než jsem si představovala.“ „Ta stavba připomíná model nějaké složité organické molekuly,“ s úžasem poznamenal Nicholas. „Je vícenásobně propojená na všech osmi úrovních. Přiznám se, docela mě to děsí.“ „Teď mě napadá, k čemu asi jsou ty doplňující symboly,“ přemítala Royana. „Označují úrovně. Budeme muset znovu promyslet celý koncept.“ „Prostorové bao a podle záhadných pravidel. Jakou proti němu máme vůbec šanci?“ zavrtěl smutně hlavou Nicholas. „Teď by se nám dobře hodil počítač. Taita se bezdůvodně nevychloubal svými vlastnostmi. Ten starý potměšilec musel být geniální matematik.“

Posvítit zpátky do chodby, ze které přišli. „Dokonce i když o tom člověk ví, není schopen rozpoznat, že podlaha klesá. Tohle všechno navrhl a postavil a neměl ani logaritmické pravítko, a dokonce ani vodováhu. Tenhle labyrint je mimořádné technické dílo.“ „Klub jeho fandů založíš později,“ zastavila proud Nicholasových obdivných slov. „Nyní raději začneme rovnou znovu přesívat všechna čísla.“ „Přestěhuje stůl i se světlem sem, na prostřední odpočívadlo schodiště,“ rozhodl se

Nicholas. „Myslím, že bychom měli začít z prostředního patra, pomůže nám to udělat si lépe představu. Přiznám se, že momentálně mě Taita úplně znátl.“

Jedinými zvuky v místnosti byly tiché vzlyky ženy, která ležela schoulená na podlaze v kaluži vlastní moče a krve.

Tuma Nogo seděl se zapálenou cigaretou za dlouhým konferenčním stolem. Ruce se mu mírně třáslly a vypadal nezdravě. Byl voják a zažil Mengistův teror. Ale i tento tvrdý muž, přívyklý násilí a krutosti, byl ořesen tím, čeho se stal svědkem. Nyní chápal, proč se von Schiller tolik spoléhal na tohoto muže. Nebylo v něm ani zbláhlá lidskosti. V malém umývadle na druhé straně místnosti si Jake Helm umyl ruce, postavil se nad

Tessay a pečlivě si je utíral. Pak ještě ručnickem oťel skvrny na kalhotách. „Nevěřím, že by nám mohla ještě něco dalšího říct,“ řekl klidně. „Myslím, že nezamlčela nic.“ Nogo pohlédl na ženu, jejíž hrud a tváře hořely živými popáleninami jako mokvajícími vědy hrůzných nestovic. Víčka bez řas měla zavřená. Vydřela dlouho, a teprve když se Helm dotkl hořícím doutníkem jejích víček kapitulovala a vykoktala odpovědi na jeho otázky. Nogo se cítil mizerně a jedinou slabou úlevu mu přinášela skutečnost, že nebylo nutné, aby držel její víčka násilím otevřená, jak chtěl Helm, a nemusel pozorovat, jak zháší zapálené cigáro o její plačící oční bulvy. „Hlídejte ji,“ nařizoval Helm a shrnoval si rukávy. „Je pěkně tvrdá, nesmíte jí dát šanci.“ Helm ho obešel a vstoupil do zadní místnosti. Nechal dveře otevřené a Nogo slyšel hlasy dobře, ale nerozuměl - mluvili německy. Došlo mu také, proč se asi Němec nezúčastnil výslechu. Určitě znal Helmovy metody. Helm se vrátil a pokynul Nogovi. „Výborně. Skončili jsme. Vy už víte co s ní.“ Nogo nervózně vstal a položil ruku na pouzdro pistole u boku.

„Tady?“ zeptal se. „A hned?“ „Vy zatracený blázne,“ utrl se na něho Helm. „Odvezte ji pryč. Někam daleko. Ale nejdřív pošlete někoho, ať tady uklidí ten svinčík.“ Helm se otočil a odešel zpátky do zadní místnosti. Nogo se vzbodil a došel ke dveřím ven z baráku. Zdaleka obešel Tessay, aby si nepošpinil svoje celtové paragánské boty. „Poručík Hammed!“ zavolal ze dveří. Spolu s Hammedem postavili Tessay na nohy. Nemluvili. Oba byli zaražení a téměř s lítostí ji pomáhali obléct zakrvácené a potřhané oblečení. Hammed odvrátil oči od popálenin a podlitin zohyzďujících lesklý jantar její nahé kůže. Přehodil ji přes ramena shamma a vyvedl ji ze dveří. Zavravorala a musel ji podpírat, aby dokázala sejít po schůdkách k nákladnímu vozu. Šla pomalu jako stařena. Dostřkal ji na sedadlo vedle řidiče, kde usedla s oteklými spálenými tvářemi v dlaních. Nogo gestem ruky zavolal Hammeda a odvedl ho stranou. Tiše s ním hovořil a Hammedův obličej se čím dál víc protahoval, když poslouchal příkazy. V jednu chvíli začal protestovat, ale Nogo na něj hrubě zavrčel a potom už stál mlčky a hryzal se do spodního rtu. „Pamatujte si!“ opakoval Nogo. „Hodně daleko od jakékoliv vesnice a rozhodně beze svědků. Splnění rozkazu mi okamžitě hlase.“

Hammed se narovnal, zasalutoval a nasedl do nákladáku vedle Tessay. Vydal řidiči stručný příkaz a vyjeli z tábora směrem k Debra Maryam. Tessay byla naprosto zmatená a následkem vzrůstající bolesti neschopná vnímat čas. Napůl v bezvědomí se zmítala na sedadle, když projížděli rozbitější úseky cesty, hlava jí bezvládně padala k ramenům. Tvář jí natolik otekla, že teprve po velkém úsilí dokázala otevřít oči. Kolem bylo šero, a nejprve se lekla, že ztrácí zrak. Pak si ale uvědomila, že zapadlo slunce a krajina se ztrácí v soumraku. Musela na výslechu s Helmem strávit celý půlden. Pocítila drobný závan uvolnění. Popáleniny na víčkách nezanechaly vážnějších škod, když ještě vidí. Zírala přes čelní sklo na cestu osvětlenou světlomety vozu, ale ani cesta, ani okolní terén jí nebyl povědomý. „Kam mě vezete?“ zamumlala.

„Tohle není cesta zpátky do vesnice.“ Poručík Hammed sedící sklesle na sedadle vedle ní neodpověděl. Bolestí a vyčerpáním upadla zpátky do polovičního bezvědomí. Probudilo ji prudké zastavení a ticho, když řidič vypnul motor. Hrubé ruce ji vytáhly z kabiny a postavily do světél reflektorů. Řemínkem z hrubé kůže jí svázali ruce za zády. „Proč mi ubližujete?“ řukala. „Vždyť mi prořežete zápěstí.“ Spotřebovala už veškerou svoji odvahu a sílu. Nezbylo v ní jediného zrnka odporu. Cítila se ubohá a poražená. Jeden z vojáků zacloumul pouty, aby se přesvědčil, že dobře drží, a postrčil ji na cestu před sebe. Dva nesli nářadí na kopání. Vedli ji v bledém měsíčním světle asi sto metrů stranou od cesty do lesíka eukalyptů. U nejbližšího stromu ji posadili a muž, který jí svazoval ruce, se postavil nad ni se samopalem ledabyle namířeným dolů. Ve volné ruce držel zapálenou cigaretu. Zbývající dva odložili zbraně a začali kopat. Povídali si o celoafričském mistrovství ve fotbalu v Lusace, kde se etiopskému týmu podařilo dostat do finále, a zdálo se, že si jí vůbec nevšímají.

Teprve když byla jáma hlubší, svítila v jejím zastřeném vědomí myšlenka, že jí kopou hrob. Vyschlo jí v ústech a rozhlížela se polekaně, hledajíc poručíka Hammeda. Ten ale zůstal u kamiónu. „Prosím,“ zakňourala ke strážnému, ale ten ji místo odpovědi kopl bolestivě do břicha. „Drž hubu!“ řekl tónem, jakým se mluví ke zvířatům nebo k lidem podřadným. Ležela bolestivě zkroucená na zemi a uvědomila si marnost svého úsilí. Pocit slabosti a rezignace ji ovládl úplně. Zůstala ležet ve tmě, zavřela oči a tiše plakala. Když znovu otevřela opuchlá víčka, rozeznávala v měsíčním svitu černé obrysy hrobu, který již byl hluboký natolik, že se v něm oba kopáči ztratili úplně. Střídavě nad jeho okraj vylétaly lopaty hlíny, která se rozprskla na hromadě vedle jámy. Strážce ji na chvíli opustil a sehnul se nad hrobem, aby zhodnotil dílo svých druhů. „To stačí. Už je dost hluboký. Zavolejte poručíka.“ Oba muži se vydrápali z díry, posbírali nářadí a v přátelském rozhovoru odcházeli od temné jámy zpátky k zaparkovanému vozu. Strážný zůstal dřepět u hrobu a pokuřoval. Tessay se na zemi třásla hrůzou a zimou. Napadla ji bláznivá myšlenka přilížit se k muži a zezadu ho skopnout do díry. Ale sotva se zkusila posadit, zjistila, že její pohyby jsou malátné a pomalé. Z rukou i nohou jí úplně zmizel cit. Přesto se donutila k pohybu, ale v tu chvíli zaslechla blížící se kroky poručíka Hammeda. Hammed posvítíl baterkou do hrobu. „Výborně,“ řekl nahlas. „Hloubka je dostatečná.“ Zhasl baterku a otočil se ke strážnému. „Beze svědků. Jděte k vozu. Až uslyšíte výstřely, vraťte se i s ostatními. Pomůžete mi hrob zasypat.“ Voják si hodil zbraň přes rameno a zmizel mezi stromy. Hammed čekal, až bude z doslechu, a pak přistoupil k Tessay a zvedl ji na nohy. Když ji odváděl ke hrobu, cítila, že se jí hrabe v oblečení. Chtěla ho odstrčit, ale s rukama pevně svázanými za zády, zůstal pokus jen přáním. „Potřebuji vaši shamma.“ Stáhl ji z ramen bílou šálu a slezl s ní dolů do díry v zemi. Slyšela ze dna jeho dech a pak i tichý hlas. „Musí tu něco ležet. Tělo –“ Vylezl nahoru těžce zadýchaný námahou. Postavil se za ni. Ucítila dotek studeného kovu na zápěstí a vzápětí měla volné ruce. Vyjekla bolestí, když se jí krev nahrnula do znečitlivělých prstů. „Co to děláte?“ zašeptala zmateně.

Pohlédla dolů do hrobu a uviděla šálu upravenou tak, jako by přikrývala lidské tělo. „Chcete mě –“ „Prosím, nemluvte,“ řekl tiše, vzal ji kolem ramen a odváděl mezi stromy. „Tady si lehněte,“ rozkázal a obrátil ji tváří k zemi. Pak na ni navršil suché listy a spadlé větve. „Zůstaňte zde! Nesmíte mluvit a nesnažte se utéct, dokud neodjedeme.“ Zběžně zkontroloval baterkou, že je dobře ukrytá, a pospíchal zpátky ke hrobu. Za pochodu rozepínal pouzdro pistole. Do noci praskly dva výstřely, nečekané a hlasité. Srdce jí poskočilo a vystartovalo k zběsilému rytmu. Pak zaslechla, jak Hammed křičí. „Pojďte, chlapi, ať s tím skončíme.“ Slyšela jejich kroky a pak skřipavý zvuk lopat nabírajících zeminu a její dopad na dno hrobu. „Není vidět na práci, poručíku,“ stěžoval si jakýsi hlas. „Kde máte světlo?“ „Nepotřebujete světlo na zaházení díry,“ zavrčel Hammed. „Raději si pospěšte. A potom ušlapte hlínu. Nechci, aby tu o to někdo zakopl.“ Ležela tiše a snažila se vzdorovat třesu, který s ní lomcoval. Konečně zvuky lopat utichly a Hammedův hlas oznamoval: „To stačí, jdeme k vozu. Dejte pozor, aby tu nic nezůstalo.“ Kroky i hovor mizely ve tmě a po chvíli v dálce zaburácel motor. Světla reflektorů olízla stromy, vozidlo kousek vycouvalo, otočilo se a vracelo zpět stejnou cestou, po které přijelo. Tessay ležela pod hromadou suchých větví ještě dlouho po tom, co se zvuk motoru ztratil úplně. Zimnice nepřestávala. Cítila chlad a byla na dně se silami. Tiše plakala bolestí a úlevou současně. Pomalu se vyhrabala z úkrytu, odplížila k nejbližšímu stromu a s jeho pomocí se vytáhla na nohy. Opírala se ve tmě o kmen a nohy jí odmítaly poslušnost. Teprve nyní na ni dolehl pocit viny. „Zradila jsem Meka,“ uvažovala zděšeně. „Jeho nepřátelům jsem pověděla všechno. Musím ho varovat. Musím se k němu dostat a varovat ho.“ Odlepila se od stromu a klopýtala tmou k cestě. Zbývala jediná možnost, jak se přesvědčit, že správně vyluštili Taitův kód – postupovat podle tahů uvedených v popisu. Procházeli pozorně chodbami bludiště podle Taitova záznamu a označovali křídou jejich stěny. Severní strana stěly obsahovala osmnáct tahů. Podle původní Royaniny interpretace dokázali projít prvních dvanáct, ale pak je zastavila pevná skála. Chodba neměla pokračování a další tah nešlo realizovat. „Prokletě!“ Nicholas kopl do skály, a když se žádná změna neudála, mrštil proti ní zbytek křídly. „Kéž by se mi ten starý ďábel dostal do rukou! Kastrace by nebyla nic proti tomu, co by zakusil.“ „Bohužel,“ Royana si odhrnula vlasy z očí, „myslela jsem, že je to dobře. Ale zřejmě platí čísla v druhém sloupci. Musíme je přehodit.“ „Zase musíme zpátky na začátek?“ bědoval Nicholas. „Správně. Úplně na začátek,“ přitakala. „Kdy se už, ksakru, dohrabeme ke správné kombinaci?“ zeptal se nakvašeně. „Až se nám podaří dojít k závěrečnému osmnáctému tahu. Potom můžeme prohlásit, že jsme hráli dobře.“ „Co najdeme na místě osmnáctého tahu?“

„Povím ti to, jen co se tam dostaneme,“ usmála se mile.

„Trochu víc zvesela, Niku. Vždyť to teprve začíná bolet.“ Royana zaměnila čísla z druhého a třetího sloupce Taitovy notace. První čísla přiřadila jamkám a druhé řadám desky. Tentokrát je však zastavila slepá chodba už při pátém tahu. „Možná je vadný náš předpoklad, že třetí symbol znamená změnu úrovně,“ zapochyboval Nicholas. „Začneme znovu a považujeme za označení úrovně druhý symbol.“ „Niku, uvědomuješ si, kolik je kombinačních možností pro tři proměnné?“ přidala se k pochybám i Royana. „Taita znal hru důvěrně, a my máme jen zkratkovitý záznam toho, jak ji hrál. Je to totéž, jako by šachový velmistr vysvětloval naprostému začátečníkovi finesy sicilské obrany.“ „A v ruštině!“ dodal Nicholas s úsměvem. „Za těchto okolností spěcháme nikam. Musí existovat jiný způsob, jak na to.

Zkusme epigramy, které Taita vsunul mezi notace.“ „Dobrá. Já budu číst a ty poslouchej.“ Sehnula se nad poznámkami. „Potíž je v tom, že drobná varianta překladu může změnit smysl. Taita miloval slovní hříčky a jediné slovo tak může ovlivnit celý výsledek. Jediný špatný tvar nebo jen odstín slova, a jsme zase ztraceni.“ „Nezbývá než se o to pokusit,“ povzbuzoval ji Nicholas. „Nezapomeň, že ani Taita nikdy předtím nehrál trojrozměrné baó. Jestli zanechal nějakou stopu, bude na samém začátku stély. Zaměřme se na první dvě části záznamu a text mezi nimi.“ „Můžeme to vyzkoušet. První záznam ukazuje včelu, pak následují číslice pět a sedm, a nakonec sistrum.“ Nicholas se ušklíbl. „Tohle už jsem slyšel tolikrát, že na to dosmrťi nezapomenu. Co je dál?“ „První citát.“ Přeběhla prstem hieroglyfy. „To, co můžeme pojmenovat, můžeme poznat. Co nemá jméno, můžeme jen cítit. Plachtím s přílivem za sebou a větrem v tváři. Ó má milovaná, chutnáš sladce na mých rtech.“ „To je vše?“ zeptal se.

„Ano. A následuje druhý zápis. Škorpión, čísla dvě a tři a znovu sistrum.“ „Pomalů! Pomalů! Nejdříve první citát.“ „Co si můžeme představit pod slovy plachtění a milovaná?“ A tak luštili a zápasili s textem ze stély, až je bolely oči a úplně ztratili pojem o čase. Do reality je vrátil Sapérův hlas rozléhající se schodištěm. Nicholas vstal za stolem, protáhl se a podíval na hodinky. „Osm hodin. Ale nevím jestli ráno, nebo večer.“ Hleděli na Sapéra, jak stoupá po schodech nahoru. Holá hlava se mu leskla a košili měl promáčenou. „Co se ti stalo?“ vyzvídal Nicholas. „Spadls do jezera dole?“ Sapér si dlaní setřel čelo. „Vám to nikdo neřekl? Venku chýje.“ „Tak brzy?“ vyjekla Royana. „Čekala jsem, že začne pršet až za pár týdnů.“ Sapér pokrčil rameny. „Někdo to zapomněl vyřídít svatému Petrovi.“ „Už přišly deště doopravdy?“ zeptal se

Nicholas. „A co řeka? Začala hladina stoupat?“ „Kvůli tomu za vámi běžím. Chystám se s Buvolů nahoru k přehradě. Musím na ni dohlédnout. Jakmile přestane být bezpečná, pošlu sem běžce se vzkazem. Až se tak stane, přestaňte se hádat a rychle odtud vypadněte. Bude to znamenat, že čekám každým okamžikem protržení hráze.“ „Hansitha mi tu nech,“ přikazoval Nicholas. „Potřebuju ho tady.“ Sapér odešel a s ním i většina dělníků ze stoly. Royana a Nicholas se na sebe vážně podívali. „Čas nám začíná utíkat pod rukama, a Taita nás pořád vodí za nos,“ řekl Nicholas. „Musím tě varovat. Jakmile řeka začne stoupat -“ Nenechala ho domluvit. „Řeka!“ vykřikla. „pádné moře. Udělala jsem v překladu chybu. Přečetla jsem příliv. Myslela jsem, že Taita miní moře, ale měl to být proud. Egyptané měli stejný výraz pro obojí.“

Pospíchali oba ke stolu s poznámkami. „S proudem za sebou a větrem v tváři,“ pozměnil Nicholas znění. „Na Nilu,“ zářila Royana, „převládá vždy severní vítr a řeka teče od jihu. Taita mířil na sever. Severní hrad.“ „Ale my považujeme za symbol severní strany paviána,“ připomněl jí. „Ne! Spletla jsem se.“ Tvář jí hořela ohněm inspirace. „Ó má milovaná, chutnáš sladce na mých rtech. Med! Včela! Zaměnila jsem symboly pro jih a sever.“ „A co západ a východ? Co nám říká o nich?“ S novým nadšením se vrátil k textu. „Mé hříčky jsou rudé jako karneoly. Svazují mě bronzovým řetězem a ohněm propichují mé srdce. Obracím svůj zrak k večerní hvězdě.“ „Nevím co -“ „Propichují je špatně,“ vyjekla dychtivě. „Má to být bodají. Štír se dívá k večerní hvězdě. Večernice je vždy na západě. Škorpión označuje západní hrad, ne východní.“ „Měli jsme desku převrácenou.“ Vzrušeně vyskočila. „Pojďme a přehrajme si hru znovu!“ „Ještě jsme neurčili symboly pro patro,“ namítl. „Je označení nejvyššího patra sistrum, nebo tři meče?“ „Nyní když jsme udělali průlom do Taitovy obrany, zbývá poslední neznámá. Buď se strefíme, nebo uděláme chybu. Nejdříve zkusme hrát sistrum jako nejvyšší úroveň, a když to nevyjde, zahrajeme si ještě jednou podle druhé varianty.“ Nyní bylo všechno mnohem snadnější. Složitost bludiště jim začínala připadat méně strašidelná. Velké znaky křídou už zdobily každý roh křížovatek a rozboček ve štolách. Rychle postupovali dál a jejich vzrušení se stupňovalo s každou změnou směru. Stále nacházeli další otevřenou cestu. „Osmnáctý tah,“ pronesla Royana rozechvělým hlasem. „Drž oba palce. Jestli nás cesta přivede na otevřené řady, znamená to ohrožení protivníkovy jižního hradu. Pak musí následovat něco jako šach. Zhluboka se nadechla a hlasitě četla. „Pták, trojka a pětka, a tři meče jako symbol pro nižší patro.“

Prošli pěti křížovatkami a ocitli se o patro níže. Svoji polohu kontrolovali podle křídou zakreslených značek na stěnách u každé odbočky. „Tady je to!“ vykřikl Nicholas.

Zastavili a rozhlíželi se kolem sebe. „Není tu nic mimořádného,“ zklamaně prohlásila Royana. „Už jsme tu prošli nejmníh padesátkrát. Přesně stejné, jako na kterékoliv jiné odbočce.“ „Zatraceně, tohle přesně Taita chtěl. Zatím nikde nepostavil poutač, který by hlásal, že X značí hledané místo. Proč by to dělal pyňá?“ „Ale co budeme dělat?“ pohlédla na něho s výrazem definitivní porážky. „Přečti poslední epigram ze stély.“ Pohlédla do notesu v rukou. „Černá a posvátná země našeho pravého Egypta přináší hojnou úrodu. Šlehám bičem svého osla a dřevěný hrot mého pluhu kypří novou zemi. Zasadil jsem semeno a nechalyzrát hrozny a klasy obilí. Včas piji víno a jím krajíc. Sleduji rytmus ročních období a obdělávám zemi.“ Pohlédla na Nicholase. „Rytmus ročních období? Odkazuje nás na čtvrtou stranu stély? Země?“ pronesla zamyšleně a pohlédla na kamennou podlahu. „Možná slib odměny ze země pod tvými nohama.“ Zadupal nohou na dlažbu, ale zněla tupě a pevně. „Je jen jediný způsob, jak to ověřit. Hansithe, pojď sem dolů,“ zvolal hlasitě a ozvěna jeho hlasu se chvějivě nesla labyrintem.

Sapér vysoko posazený na svém žlutém nakladači s chutí proklínal členy týmu Buvolů jistý si tím, že nikdo z nich jeho nadávkám nerozumí. Z hor přicházely nepetržitě spršky deště. Nebyl to ještě plný nápor, pravá průtrž mračen, jak se na období dešťů sluší, ale řeka přesto hrozivě stoupala a barvila se nánosem z hor do kalné namodralé šedi. Věděl, že povodeň ještě nezačala doopravdy. Hromy, které zlověstně vrčely nad vzdálenými štíty jako smečka lovících lvů, byly pouhou předehrou k frontálnímu celonebeskému útoku vod, který musí co nevidět následovat. Třebaže vlnky už začínaly olizovat vršek Sapérový hráze a v odtokovém kanále voda divoce hučela do údolí, přehrada zatím držela řeku spolehlivě pod kontrolou. Buvoli plnili nové koše hrubým štěrkem a ze skladu v lomu mizelo poslední drátěné pletivo. Jak nějaký koš naplnili a zavázali, Sapér ho nabral lžící nakladače a odvážel na břeh Dandery. Zpevňoval kdejaké slabší místo v hrázi a začal pokládat ještě jednu vrstvu košů nahoru. Uvědomoval si dobře, jaký lavinový efekt by nastal, kdyby se řece podařilo v některém místě přetéct přes korunu hráze. Až k tomu jednou dojde, už ji nikdo nezastaví. Odnese ponorné koše plné kamení stejně lehce, jako by to byly větve baobabu. Jediný průlom v hrázi a vše je ztraceno.

Neměl nejmenší iluze o tom, jak rychle se řeka chopí své šance. Věděl také, že musí varovat Nicholase a Royanu dole ve strži dřív, než nastane kritický okamžik, protože nespoutaná voda by bezpochyby předběhla i nejrychlejšího běžce se zprávou. Ošidná náležitost citlivého posouzení, pomyslel si a pohlédl úkosem na šikmé provazy deště šlehající ho do tváře. Bude zapotřebí velmi citlivého posouzení. Instinkt mu radil, aby je odvolal už nyní, kdy hladině zbývalo do vrcholu hráze ještě necelých třicet centimetrů. Věděl však také, jak by Nicholase rozzuřilo, kdyby musel opustit pracoviště předčasně a tím zmařit celé úsilí. Plně si byl vědom mimořádného rizika, které na sebe Nicholas vzal. Než odjeli z Anglie, zmínil se před Sapérem o potížích, ve kterých se ocitá. Třebaže Sapér neměl ponětí, co znamená být „Někdo“ u Lloydů a jaká odpovědnost z toho pramení, britský tisk celou záležitost natolik rozmazával, že si uvědomoval, co by pro Nicholase znamenal neúspěch expedice. Následující dějství by se odehrálo před soudem pro dlužníky - a Nicholas byl jeho přítel.

Dešťový příval ustal a nízkými mraky si prokousalo cestu jasné žhavé slunce. Průtok v řece se sice nezmenšil, ale zdálo se, že ani neroste. „Dám jim ještě hodinu,“ bručel si pod nos, zařadil rychlost, sjel pomalu dolů břehem a posadil další koš na místo v hrázi.

Nicholas pracoval bok po boku se zbytkem Hansithovy skupiny. Rozebírali kamenné dlaždice z podlahy nejnižšího patra labyrintu. Mezery mezi jednotlivými deskami byly tak těsné, že měli potíže je od sebe oddělit i s použitím páčidel. V časové tísní se Nicholas rozhodl pro účinnější destruktivní metodu. Čtyři nejsilnější muže nechal pracovat s provizorními, narychlo zhotovenými perlíky z kusů železné rudy připevněných na násadách. Dlažební desky rozbité na menší kusy už šly ven snáze. Cítil vinu za poškozování vzácné památky, ale práce tak pokračovala mnohem rychleji. Dobrá nálada a nadšení mužů definitivně ochablo. Pracovali již velmi dlouho v stísněném prostoru chodeb bludiště a nepřestával je strašit stoupající průtok v řece. Skončilo vzájemné škádlení a smích vystřídal zachmuřené pohledy. Nicholase však daleko víc trápily

Hansithovy zprávy o prvních dezercích. Před začátkem směny se nedostavilo do práce šestnáct jeho mužů. Prostě si sbalili příkrývky, posbírali kolem tábora všechno, co mělo nějakou cenu, a zmizeli. Nemělo smyslu za nimi někoho posílat - získali dostatečný náskok a byli určitě už někde v půli cesty z rokle. Nicholas znal Afriku dost dobře, aby věděl, že jakmile se objeví nákaza, rozšíří se rychlostí blesku.

Neustále s nimi žertoval a snažil se je rozveselit, aby nepoznali jeho skutečnou náladu. Pracoval a potil se s nimi, jen aby je nemusel pustit z dohledu. Věděl velice dobře, že když se pod podlahou nenajde nic, co by udrželo jejich zájem a zvědavost, může zítra vstát jen proto, aby zjistil, že mnichové jsou pryč i s věrným Hansithem. Dlažbu začali bourat u jednoho rohu chodby a pokračovali ve směru obou ramen bludiště. S každou uvolněnou dlaždicí, pod kterou našli jen další pevnou vrstvu skály bez náznaku nějakého spoje nebo otvoru, mu srdce spadávalo níž a níž. „Nevypadá to vůbec nadějně,“ postěžoval si Royaně, když pil vodu z láhve. Nalévala mu pak vodu do dlaní, aby si omyl pot a špinu z obličejů, a netvářila se vůbec vesele. „Mohla jsem poplést symboly pro podlaží,“ zapochybovala. „Je to další z Tahových triků. Dá dohromady symboly, jejichž kombinace vypadají stejně logicky.“ Chvilí zaváhala, než ho požádala o radu. „Myslíš, že bych měla začít pracovat na další? Její otázku přerušil Hansithův křik. „Ve jménu požehnané Panny, effendi, pojďte rychle sem!“ Otočili se naráz. Royaně vypadla láhev z rukou a roztrhla se na podlaze. Ani si nevšimla vody, která jí vyšpláchla na nohy, a běžela k Hansithovi, stojícímu s kladivem připraveným k další ráně. „Co je -“ vykřikla. Oba hleděli na rozebranou vrstvu dlažby, pod kterou se rýsovala další dlažba. Opracované kamenné překlady ležely napříč chodbou ode zdi ke zdi. Zapadaly do okolní skály tak přesně, že by do spár stěží vnikla čepel kapesního nože.

Strany měly hladké beze stop po nástroji a beze značek. „Co to znamená, Niku?“ naléhala Royana. „Buď další vrstva dlažby, nebo překrytí otvoru pod podlahou,“ vysvětloval dychtivě. „Uvidíme, až jeden kus zvedneme.“ Těžké a silné kamenné trámky nešlo rozbít primitivním kladivem, ať se Hansith snažil sebevíc. Nakonec je museli obsekat a vypáčit z polohy. Pět mužů stěží zvedlo konec překladu a odsunulo ho stranou. „Dole je otvor.“ Royana poklekla a nakukovala do mezery. „Něco jako šachta.“

Po uvolnění prvního překladu už práce pokračovala podstatně rychleji. Když byly venku všechny, Nicholas posvítíl baterkou do čtvercového otvoru pod nimi. V tmavém tunelu pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů mizely dolů schody. „Další schodiště,“ zajásal. „Určitě poslední. Už i Taitu musely unavit neustálé falešné cesty.“ Dělníci se shlukli kolem nich a jejich chmurná nálada byla ta tam. Zahnal ji čerstvý nález a vidina dalších stříbrňáků na premiích, které tak získali. „Půjdeme dolů hned?“ ptala se Royana. „Neměli bychom nejdřív udělat nějaký průzkum, jestli to není další past? Ale když máme tak málo času.“ „Máš pravdu jako vždy. Přišel čas, kdy se musíme obejít bez opatrnosti.“ „Hodíme váhavost za hlavu.“ Vzala ho z úsměvem za ruku. „Jdeme dolů spolu.“ Sestupovali bok po boku se světlem nad hlavou a stíny před nimi plaše prchaly níž a níž. „Dole je nějaká komora,“ vykřikla Royana. „Vypadá to jako skladiště. Co jsou v předmětu naskládáné kolem ctěn? Musí jich být stovky. iy~ou ~to rakve, sarl.:úfã~~y?“ Temne: tvary připomínaly lidské postavy. Jeden vedle druhého, řada za a'ã~u. lemovaly stěny čtvercové lcolr:c:ry. „Ne. Myslím, že u téhle stěny jsou košíky na obilí.“ odpověděl „A taSmhle, na druhé straně, to by mohly ~:ýt amfory na víno. Asi oběti zemřelému.“ „Pokud je to jeden z pohřebních ski:niů.“ řek! Nicholas hlasem vážnoucím vzrušením, „pak se jsme s~~~tali velmi blízko hrobu.“ „Ano!“ vykřikla. „Podívej. Tam na protější straně komory jsou další dveře. Posvit' na ně.“ V kuželu světla se objevil hranatý otvor. Lákal je dál a jeho pozvání působilo téměř neodolatelně. Doslova seběhli posledních pár schodů do komory s alejí proutěných košů po jedné a nádobami z pálené hlíny po druhé straně. Ale sotva se ocitli na podlaze komory, zastavila je neviditelná bariéra.

„Bože!“ Nicholas se chytil za hrdlo, ze kterého dostal jen přidušený, sotva slyšitelný hlas. „Zpátky. Rychle pryč.“ Royana klesla na kolena, zalýkala se a zoufale lapala po dechu. „Niku!“ snažila se vykřiknout, ale dech jako by jí uvízl v plicích. Cítila neviditelnou smyčku, která jí svírá hrudník, zatahuje se a nedovoluje dýchat. „Niku! Pomoz mi!“ Dusila se jako ryba vyhozená na břeh. Udy zbavené síly ji přestaly poslouchat a okolí se začalo mlžít. Neměla už sílu vstát.

Sehnul se nad ni a pokoušel se ji zvednout, ale nebyl na tom se silami o mnoho lépe než ona. Cítil, jak se mu podlamují nohy a odmítají nést jeho vlastní váhu. „Čtyři minuty.“ vytanulo mu v myslí. „To je vše, co nám zbývá. čtyři minuty a mozek končí. Čtyři minuty do zapomnění. Musíme se dostat na vzduch.“ Vsunul jí ruce zezadu pod paže a sepnul prsty na její hrudi. Znovu se pokusil zvednout ji, ale nedokázal to. Začal couvat zpátky ke schodišti, po kterém tak lehce seběhl dolů. Ted' však každý krok vyžadoval nezměrné úsilí. Royana ztrácela vědomí, jen bezvládně visela v jeho pažích a nohy táhla za sebou. Narazil patami na čelo posledního schodu a málem upadl dozadu. Nějak se mu podařilo zůstat na nohou a vlekl ji pozpátku nahoru. Chtěl zavolat na pomoc Hansitha, ale nemohl, neměl v plicích žádný vzduch a nevydal ani hlásku. „Když ji tady nechám, zemře,“ uvažoval a podařilo se mu vyjít dalších pět schodů. Jeho plíce se bláznivě dožadovaly vzduchu, ale žádný nenacházely. Síla z něj vyprchávala a před očima mu tančily stíny a zdeformované obrazy. „Dopřej mi vzduchu. Prosím, bože, nech mě dýchat.“ Zázračně, jakoby v odpovědi na modlitbu cítil, jak mu čerstvý vzduch a s ním i drahocenný kyslík proudí staženým hrdlem a naplňuje plíce. S ním se okamžitě začala vracet i síla, pevněji sevřel Royanu a zvedl ji. Vrávoravě vylezl zbytek schodiště a vypadl i s Royanou v náručí z ústí šachty přímo pod nohy Hansitha. „Co se stalo, effendi? Co je vám a paní?“

Nicholas neměl dost dechu na odpověď. Položil Royanu na záda připravený poskytnout jí umělé dýchání. Popleskával ji po tváři. „Probud' se!“ prosil. „Promluv! Řekni něco!“ Nedostalo se mu žádné odpovědi, a tak přiklekl, přikryl svými ústy její a vdechl jí do plic svůj dech. Koutkem oka sledoval, jak se jí hrudník zvedá. Narovnal se a napočítal do tří. „Dýchej, milá, prosím, dýchej!“ Znovu se sklonil k její nažloutlé bezbarvé tváři a vdechl jí další přiděl životodárného kyslíku. Cítil, že se maličko pohnula. „Ano, má drahá,“ domlouval jí. „Dýchej! Dýchej pro mě!“ Po dalším vdechnutí ho odstrčila, mátožně se posadila a pohlédla na kruh vážných obličejů nad sebou. Její oči konečně začaly mezi černými tvářemi rozeznávat bleý

Nicholasův obličej. „Niku, co se to stalo?“ „Nevím - ale ať už to bylo cokoliv, málem jsme tam zůstali oba. Jak se cítíš?“ „Bylo to hrozné. Jako by mi silná neviditelná ruka stiskla hrdlo a škrtila mě. Nemohla jsem dýchat a pak jsem ztratila vědomí.“ „Tam dole u podlahy musí být nějaký plyn. Trvalo to jen dvě minuty,“ utěšoval ji. „Bez kyslíku začínají mozkové buňky odumírat až za čtyři minuty.“ „Strašně mě bolí hlava.“ Stiskla si prsty spánky. „Slyšela jsem, jak mě voláš zpátky. Řekls mi má drahá?“ „sklopila oči. „Bylo to jen malé přetřeknutí.“ Zvedl ji na nohy. Chvilí se potácela a nakonec zůstala opřená o jeho hrud'. Cítil teplý tlak jejích prsů. „Musím ti znovu poděkovat, Niku. Dlužím ti již tolik, že to nikdy nedokážu splatit.“ „Jsem si jistý, že něco vymyslíme.“ Uvědomila si náhle přítomnost ostatních mužů a odtáhla se od něho. „Co to byl za plyn? A jak se tam dostal? Myslíš, že se jedná o další z Taitových triků?“ „Velice pravděpodobně nějaký produkt rozkladu,“ řekl. „Protože se držel ve spodní části chodby, musí být těžší než vzduch. Há dal bych, že kysličník uhličitý, možná i metan. Je snad metan také těžší vzduchu, nebo ne?“ „Měl to Taita v úmyslu?“ Barva se jí vracela do lící; rychle se zotavovala. „Nevím, ale ty košíky a nádoby jsou mi teď nějak podezřelé. Snad bych ti mohl odpovědět na tuto otázku. kdybych měl možnost zjistit, co v nich je.“ Zlehka se dotkl její tváře. „Jak je ti? Co bolest hlavy?“ „Lepší se to. Co budeme dělat dál?“ „Zbavíme komoru plynu,“ odvětil. „Jak nejrychleji to půjde.“ Z pohotovostního balíčku vytáhl svíčku a šel kontrolovat hladinu plynu v šachtě. Slézal po schodech dolů a zapálenou svíčku držel nízko u podlahy. Plamen hořel jasně a tančil podle pohybů vzduchu na schodišti. Náhle zežloutl a zhasl. Poznačil křídou výšku na stěně a volal nahoru na Royanu: „Je to dobré, jsem pořád na místě. Alespoň víme, že tu není metan. Musí tu být kysličník uhličitý.“ „Docela jednoznačný test,“ zasmála se. „Kdyby udělal bum, je to metan.“ „Hansithe, dones dolů ventilátor,“ zavolal Nicholas na mnicha. Zadržuje dech jako pod vodou, snesl Nicholas ventilátor dolů a posadil ho na podlahu komory. Nastavil nejvyšší rychlost a spěšně opustil šachtu. „Za jak dlouho bude plyn pryč?“ ptala se Royana netrpělivě a pohlédla na hodinky. „Každých patnáct minut zopakují test se svíčkou.“ O hodinu později zmizel plyn natolik, aby mohl bez obav vstoupit do komory a dýchat. Pak nechal Nicholas Hansitha přinést náruč suchého kletí, které uprostřed místnosti zapálil. Vyhrátá podlaha pomáhala rychlejší cirkulaci vzduchu v komoře. Mezitím Nicholas s Royanou prozkoumali obsah košíků u zdi. „Ten darebák mazaný!“ bručel Nicholas napůl obdivně a napůl rozhořčeně. „Vypadá to na směs hnoje, trávy a starého listí; totéž jako na hromadě kompostu.“ Přešli místnost, převrátili jednu z amfor a studovali bílý prášek, který se z ní vysypal. Nicholas ho nabral do dlaně a mnul mezi prsty. Pak opatrně přičichl. „Drcený vápenec!“ zamumlal. „Třebaže už dávno vyschl a ztratil jakýkoliv pach, Taita ho pravděpodobně nechal zalít nějakým kyselým roztokem - octem nebo snad močí. Obojí poslouží stejně rozkladem vápence vznikne kysličník uhličitý.“ „Takže další záměrná léčka,“ vyhrkla Royana. „Už před tolika léty musel Taita chápat rozkladný proces. Věděl, jaký plyn ze směsi dostane. Mezi ostatní dovednosti, kterými se vychloubal, musíme nyní přidat i chemii. Byl nepochybně erudovaný chemik.“ „Navíc musel vědět, že bez pohybu vzduchu zůstane tento inertní plyn u dna komory nekonečně dlouho,“ přidala se Royana. „Mám zato, že tato místnost je postavena jako nejnižší bod a tvoří past ve tvaru písmena U. Vsadím se, že východ na druhé straně opět stoupá -“, ukázala na vyzývavý otvor v protilehlé stěně. „Hned zjistíme, jestli máš pravdu,“ pravil. „Protože právě tam jdeme.“

Sapér postavil u břehu malou pyramidu kamení, jakýs vodočet, ze kterého mohl odečítat hladinu řeky. Hlídal ji s napětím jako makléř pozorující pásku burzovního telegrafu. Poslední přehánka skončila před šesti hodinami. Pod žhavým sluncem se mraky nad údolím rychle vypařily, ale zůstávaly viset nad severním horizontem. Jejich ohromné, ponuře šedé hlavy trčely do oblohy. hrozivé a temné, a vytvářely nové hradby odsouvající horské hřebeny pod nimi do role trpaslíků. Tam nahoře na vysočině se v každém okamžiku mohly zřítit k zemi masy vod. Sapér uvažoval, jak dlouho může trvat povodňové vlně, než sem do rokle Abbay dorazí, až k tomu dojde.

Ztěžka slezl z traktoru a šel k řece zkontrolovat vodoznak. Za poslední hodinu hladina klesla o dobrou stopu. Musel svůj optimismus krotit, aby nejásal předčasně, protože věděl, že řece stačí patnáct minut a hladina je zpátky na původní úrovni. Konečný efekt bude nezvratný. Přehrada musí povolit. Pohlédl dolů ke hrází a rezignovaně zavrtěl hlavou. Udělal již vše, čím mohl osudný moment oddálit. Téměř o čtyři stopy zvedl výšku hráze a za ni naskládal další val košů, aby ji zpevnil. Už nezbývalo nic, co by mohl vylepšit. Musel jen čekat.

Unaveně se sklonil nad žlutou ocelí svého stroje a pohlédl na Buvolu ležící podél břehu jako oběti boje na válečném poli. Pracovali skoro nepřetržitě po dva dny a byli vyčerpaní. Sapér věděl, že už z nich víc nedostane. Jakmile řeka zaútočí znovu, bude poražen definitivně. Náhle uviděl, jak muži zneklidněli. Něco je muselo vyrušit z odpočinku. Někteří se posadili a obraceli pohledy proti proudu řeky. Vítr k němu donesl jejich vzrušené hlasy. Vylezl na traktor a zastínil si dlaní oči. Na stezce od stěny rokle zahlédl nezaměnitelnou postavu Meka Nimmura. V maskovací uniformě kráčel rozhodným krokem, statný a silný. Doprovázeli ho dva jeho nižší velitelé. Mek zdaleka zdravil Sapéru. „Jak ti drží přehrada?“ volal arabsky. „Brzy začnou v horách deště doopravdy. Dlouho tu nevydržíte.“ Sapér arabsky neuměl, ale Mekova gesta k obloze a k řece byla dostatečně výmluvná. Sapér slezl z traktoru a šel ho přivítat. Podali si srdečně ruce. Poznali už svoje profesionální kvality a oba je navzájem uznávali. Mek přitáhl jednoho ze společníků, který mluvil anglicky, a muž bez nejmenšího vysvětlování začal tlumočit. „Není to jen počasí, co mi dělá starosti,“ svěřoval se Mek tichým hlasem a tlumočnick přeložil větu do angličtiny. „Mám zprávy, že vládní oddíly se přemísťují do pozic, odkud nás mohou napadnout. Moje informace hovoří o dvou rotách vojska postupujícího sem od Debra Maryam a další, která se blíží od kláštera proti proudu řeky.“ „Obchvatný manévr, co?“ komentoval Sapér.

Mek si poslechl překlad a vážně přikývl. „Mají ohromnou početní přesilu a nemohu říct, jak dlouho je udržím, až zaútočí. Poziční válka není moje parketa, moji muži jsou partyzáni. My bojujeme jako blechy. Kousneme a pryč. Přišel jsem, abych vás varoval. Připravte se okamžitě zmizet, jakmile pošlu vzkaz.“ „O mě nemusíte mít velké obavy,“ zavrčel Sapér. „Jsem sprintér a běh na sto yardů je moje specialita. Raději upozorníte Nicholase s Royanou v té jejich králičí noře.“ „Právě za nimi jdu, ale chci také připravit únikovou trasu pro případ, že by nás při boji od sebe odřízli. Nicholas ukryl v klášteře čluny. Tam se sejdem.“ „V pořádku, Meku.“ Sapér se zarazil; všichni hleděli nahoru na stezku. Muži na břehu znovu ožili. „Co se děje?“ „Přichází jedna z mých hlídek.“ přivřel oči Mek. „Situace se musela změnit.“ Přestal mluvit; pochopil, že mu Sapér nerozumí. Jeho výraz se změnil, když poznal malou štíhlou postavu, kterou muži nesli na hrubých nosítkách.

Tessay ho poznala také, a jakmile se k ní rozběhl, mátožně se posadila. Muži položili nosítka na zem a Mek k nim přiklekl a objal ji. Dlouhou chvíli setrvali mlčky v objetí. Pak Mek jemně podržel její vlasy a prohlížel si oteklý a znetvořený obličej. Většina popálenin se zanítila a mezi oteklými víčky zůstávala jen zřídka štěrbiná. „Kdo ti to udělal?“ zeptal se tiše. „Donutili mě,“ ozvalo se nezřetelně z jejich černých rozpukaných rtů. „Ne! Nesnaž se mluvit,“ změnil názor Mek, když jí z praskliny ve rtu vytekla kapka krve a jako zářivý rubín jí stékala po bradě. „Musím ti to říct,“ pokračovala přerušovaným šepotem. „Donutili mě prozradit vše. Počet tvých mužů. Co tady s Nicholasem děláte, všechno. Je mi to líto Meku, zradila jsem tě.“ „Kdo to byl? Kdo ti to udělal?“ „Nogo a ten Američan Helm,“ odpověděla. Znovu ji objal, něžně jako otec novorozeně, ale oči už mu ovládl přívál hněvu.

Nejnižší komora šachty byla konečně úplně bez plynu. Hansithův oheň uprostřed podlahy plápolal jasně a klidně. Teplý vzduch odnášel jedovaté výpary a rozptyloval je po horních patrech labyrintu, kde zředěné vzduchem již ztratily svůj otravný účinek. Royanu opustily poslední příznaky přidušení, ale bývalá sebedůvěra se jí ještě nestačila vrátit, a tak nechala jít Nicholase napřed. „Je to dokonalá past,“ prohlásil

Nicholas, když opatrně stoupali schodištěm na druhé straně komory. „Taita bezpochyby věděl naprosto přesně, co dělá, když stavěl tuto část bludiště.“ „Určitě si byl jistý, že každý narušitel jeho času, který nezabloudil v labyrintu, to vzdá tady a vrátí se, pokud ho ovšem tato past pustí živého,“ uvažovala. „Snažíš se mi namluvit, že tohle je poslední linie Taitovy obrany a že už nemá v rukávu žádné další překvapení?“ zeptal se Nicholas a vstoupil o další stupeň výš. „Ne. Ve skutečnosti se pokouším přesvědčit sama sebe a bez většího úspěchu. Nevěřím mu o nic víc než dřív.“

Pochopila jsem, že od něho můžu očekávat jen to nejhorší. Mám spíše dojem, že se na mě každým okamžikem zřítí strop nebo se otevře propadliště do ohnivé pece či ještě něco horšího.“ Dolů do komory vedlo čtyřicet schodů a schodiště, po kterém vystupovali, bylo jeho zrcadlovým obrazem. Stoupalo ve stejném úhlu a výška i šířka stupňů byla identická. Když se jejich hlavy dostaly nad úroveň čtyřicátého schodu, posvítíl Nicholas do rozlehlých arkád, které se před nimi otevřely. Oslnil je vodopád barev a tvarů, jasných a radostných jako stráž pouštních květů po dešti. Malby pokrývající stěny a strop podlouhly zarážely dokonalostí námětů i provedení. „Taita!“ vykřikla Royana chvějivým hlasem a odmlčela se. „To jsou jeho malby. Není jiného malíře, který by tohle dokázal. V tom se nemohu mýlit, jeho práci poznám kdekoli.“ Stanuli na posledním schodu a v úžasu se rozhlíželi. V porovnání s těmito obrazy působily malby v dlouhé galerii bledě a vyčichle, jako pompézní náhražka, kterou také ve skutečnosti byly. Zde viděli práce velkého mistra, nadčasového génia, jehož umění dokáže unést a nadchnout dnešního diváka stejně jako ty, kteří ji obdivovali před čtyřmi tisíci lety. Pohybovali se kupředu pomalu, téměř nedobrovolně. Po stranách lemovaly širokou chodbu malé komory podobné stánkům obchodníků na orientálním bazaru. Vstup do komor hlídaly vysoké sloupy, na kterých byl zavěšen hluboce klenutý strop, a každý sloup představoval sochu některého z bohů egyptského panteonu. Na úrovni první dvojice stánků se Nicholas zastavil. „Komory s poklady faraóna,“ vydechl a stiskl Royaně ruku. Stánky byly až po strop nabitý nádhernými věcmi. „Sklad nábytku,“ zašeptala stejně zbožným hlasem Royana; když uviděla křesla, stoličky, postele a divany. Vešla do nejbližší komory a dotkla se královského křesla, stojícího na nohách ve tvaru lvích tlap se zlatými drápy. Jeho opěrky, propletená hadí dvojčata, byly zhotoveny z bronzů a z lazulitu. Sedadlo s opěradlem zdobily scény z lovu a opěradlo navíc mělo vysoká křídla ze zlata. Za trůnem se nalézalo bezpočet dalších vzácných kusů. Spatřili pohovku, jejíž dvě strany stínily vyřezávané prolamované mřížky z ebenu a slonoviny. Většina unikátního vybavení však byla rozlámana na kusy, takže nešlo ani přesně určit, o čem jde. Trosky zářily vzácnými kovy a barevnými kameny v takové různorodé směsi, že bylo nemožné obsáhnout je jediným pohledem. Tato jedinečná sbírka zaplňovala dvě komory; jednu po každé straně chodby. Royana nevěstičně vrtěla hlavou a Nicholas ji vedl dál. Zdi, které oddělovaly přístěnky, zdobily malované panely zobrazující výjevy z Knihy mrtvých a popisující faraonovu pout' mezi pylony, kde na něho čekaly zkoušky a nebezpečí od démonů a monster číhajících kolem cesty. „Tady jsou malby, které jsem postrádala ve falešném hrobě v dlouhé galerii,“ řekla Royana. „Ale podívej

na tvář krále. Přímou z ní vyzařuje jeho osobnost. Jsou to dokonalé portréty.“ Obrazy na stěnách kolem ukazovaly velkého boha Osirise, jak vede faraona za ruku a chrání ho před příšerami, které čekaly po obou stranách cesty na příležitost, aby ho mohly sežrat. Ukazovaly podobu panovníka tak, jak musela skutečně vypadat: muže jemného a laskavého se slabošským výrazem v očích.

„Pohleď na ty postavy,“ přidal se Nicholas. „To nejsou jen dřevěné loutky vykračující vždy pravou nohou: Jsou to skuteční muži a ženy s přesnými anatomickými proporcemi. Malíř musel studovat lidské tělo a znát perspektivu.“ Došli k dalšímu páru výklenků a zastavili, aby si je prohlédli. „Zbraně,“ prohlásil Nicholas. „Vidíš ten válečný vůz?“ Boční desky vozu potažené zlatou fólií se leskly až bolely oči. Postroje a otěže jako by jen čekaly na zápřah, který by vůz vytáhl do bitvy, a toulce přivázané k bočním deskám za vysokými koly se luky šípy a oštěpy. Obě bočnice nesly poznávací znak – kartuši krále

Mamose. Vedle úžasného vozu ležely naskládané válečné luky s lučištěm ovázaným elektronovým, zlatým a bronzovým drátem. Bohatý výl~; ~ ~Ci; s rukojetmi ze slonoviny a mečů se třípytnými bronzovými čepelemi doplňoval řady kopí a bodců, bronzové štíty a terče zdobené válečnými scénami a jménem božského Mamose. Kolem zdí přístěnku stály seřazené sochy krále v životní velikosti, nesoucí helmice a prsní štíty z krokodýlí kůže, uniformy a odznaky nejskvělejších regimentů Egypta. Pokračovali dál do síně, kde malby popisovaly život a smrt krále. Spatřili, jak si panovník hraje s dcerami a chová novorozeného syna. Viděli ho na lovu, na rybách, při sokolnictví a také na poradách zministry a monarchy, při laškování se svými ženami a milenkami a ve společnosti kněží při hodování v chrámech. „Úžasná kronika života dávno minulých časů,“ vydechla Royana v posvátném obdivu. „Žádné dosavadní nálezy se nemohou ani zdaleka rovnat tomuto.“ Každá osoba na obrazech kypěla životem. Byli to skuteční lidé z masa a kostí, žijící stvoření, muži a ženy nebývale rozmanitých výrazů, všichni zachyceni bystrým okem, s vtipem a výraznou lidskostí umělcova pohledu.

„Tohle musí být sám Taita,“ ukázala Royana na autoportrét eunucha na jednom ze středních panelů. „Ráda bych věděla, jestli si svoji podobu zpoetizoval, nebo byl opravdu tak noblesní a krásný?“ Pozdrželi se, aby obdivovali tvář svého protivníka Taity. Hleděli do jeho zvědavých a inteligentních očí a měli dojem, že si je portrét prohlíží stejně pronikavě jako oni jeho. Drobný záhadný úsměv hrál na Taitových rtech. Malby zůstaly pod vrstvou ochranného laku neuvěřitelně zachovalé a dalo by se uvěřit, že byly namalovány předevčírem. Taitovy rty se leskly vlhkostí a z jeho očí měkce zářil život. „Měl světlou pleť a modré oči!“ zvolala Royana. „I když jeho rusé vlasy má téměř určitě na svědomí hena.“ „Málem nás zabil, přestože žil před dávnými časy. Nezdá se ti ta myšlenka absurdní?“ zeptal se Nicholas tiše. „V které zemi se asi narodil? O tom nám nikde ve svitcích nevypráví. V Řecku nebo v Itálii? Možná pocházel z některého germánského kmene nebo v něm dokonce kolovala krev Vikingů. Asi se to nikdy nedozvíme, pravděpodobně sám neznal svůj původ.“ „Támhle na vedlejším panelu, to je také on.“ Nicholas ukázal pod další klenbu, kde u trůnu poznali nezapomenutelnou tvář otoka klečícího v pokoře u nohou faraona a své královny. „Zřejmě se rád objevuje ve vlastní tvorbě stejně jako Hitchcock.“ Přešli stánky, kde byly uskládněny talíře a číše, mísy z alabastru a bronzu, cizelované stříbrem a zlatem, leštěná bronzová zrcadla, role drahocenného hedvábí, lněných a vlněných tkanin, které se dávno proměnily v beztvář černé hromady zmaru. Dělicí příčky k dalším komorám oživaly scénami z bitvy proti Hyksosům, ve které byl zraněn faraon. Šíp vystřelený králem Hyksosů mu vězel hluboko v hrudi. Na vedlejším panelu se Taita v roli lékaře skláněl s chirurgickými nástroji v rukou nad umírajícím králem a vytahoval z jeho těla krví zbrocený hrot střely. Vedlejší výklenky okupovaly stovky truhlic z cedrového dřeva. Malby na stěnách truhlic s kartušemi Mamose ukazovaly jednotlivé procedury královny toalety: podmalování očí uhlím, líčení tváře bílým antimonem a šarlatovou růží a také vládce v péči holičů a kadeřníků a při oblékání. „V některé z těch truhlic bude králova kosmetika,“ zašeptala Royana, „a v jiných bychom objevili jeho šatník. Určitě tam jsou obleky pro každou příležitost, jaká se v posmrtném životě může vyskytnout. Kéž bych je mohla otevřít a prozkoumat!“ Další panely ukazovaly svatbu krále s mladou pannou, Taitovou velitelkou. Tvář královny Lostris byla vyvedena s láskou do nejmenších detailů. Umělec zbožňoval její krásu a zveličil ji. Tahy štětce se mazlily s jejími nahými prsy a zdokonalovaly její vnady, až vznikl jakýsi prototyp ženské dokonalosti. „Jak silně ji musel Taita milovat.“ V Royanině zastřeném hlase zazněl tón závislosti. „Dá se to vyčíst z každé linie.“ Nicholas se maličko pousmál a chytil ji kolem ramen. Stovky jiných dřevěných truhlic naplňovaly další pár komor. Víka pomalovaná miniaturami ukazovala krále v plné zbroji jeho klenotů: prsty nohou i rukou ověšené prsteny, velké medailony na hrudi a paže přetížené zlatými ozdobami a náramky. Na jednom portrétu mu hlavu zdobila dvojité koruna spojených království Dolního a Horního Egypta, rudá a bílá s hlavami kobry a supy na čele. Na druhém nesl modrou válečnou korunu a na třetím korunu Nemes s krytými uši ve tvaru křídel ze zlata a lazulitu. „Jestli každá truhlice obsahuje to, co je vyobrazeno na víku –“ Nicholas nadořekl, neschopen dokončit myšlenku. Velikost takového bohatství zarážela a představitost se před jeho nezměrností vzpínala jako kůň před nepřekonatelnou překážkou.

„Vzpomínáš si, co Taita psal ve svých svitcích? Nemohu uvěřit, jak je vůbec možné shromáždit tak obrovské množství na jednom místě a v jednom re?“ zeptala se Royana. „Zdá se, že je tady všechno-každický drahokam, každá unce zlata. Mamosův poklad je nedotčený.“ Za komorami s poklady byly jiné se stěnami obloženými policemi, na kterých stály figurky ushabti: hračky z porcelánu se zelenou glazurou nebo ze dřeva cedru. Celá armáda drobných postavíček mužů a žen nejrozumnějších řemesel a profesí. Kněží, právníci a lékaři, rolníci a zahradníci, pekaři a pivovarníci, služky, tanečnice, pradleny a švadlenky, vojáci, holiči a prostí dělníci. Každý z nich s nástroji a vybavením potřebným k výkonu svého povolání. Měli doprovázet faraona v příštím světě, pracovat pro něj a zastoupit ho v případě, když bude povolán, aby sám sloužil jiným bohům. Konečně došli na konec velkolepého podloubí. Cestu dál zahrazovala řada volně stojících paravanů kdysi překrytých jemnými hedvábnými závěsy, které věky proměnily ve změř rozpadlých stužek a cářů, špinavých a sešlých jako staré pavučiny. Z rozpadlých záclon však svítily zlaté hvězdy a růžice a třpytily se jako ryby uvízlé v rybářské síti. Přes tuto nadpozemskou pavučinu hedvábných chomáčů a zlatých ozdob prosvítaly obrysy dalšího vchodu. „To musí být vstup do samotné hrobky.“ zašeptala

Royana. „Od které nás dělí už jen tenký závoj.“ Váhali na prahu naplnění podivným odporem udělat poslední krok. Jako zkušený bojovník viděl Mek Nimmur spoustu zranění, která může člověk utrpět na válečném poli, a mnoho z nich dokázal i sám ošetřit. Jeho malá partyzánská skupina neměla doktora, a dokonce ani žádného zdravotníka. Mek sám vyléčil většinu svých zranění a lékárníčku nosil stále při sobě. nechal muže odnést Tessay do jedné chatrče nedaleko lomu. Za rákosovými stěnami ji svlékl roztrhané šaty a ošetřil poranění.

Popáleniny a šrámy vyčistil dezinfekčním roztokem a horší převázal čistými obvazy. Pak ji obrátil na břicho a z ampulky natáhl do injekční stříkačky dávku širokospektrálního antibiotika. Při vpichu se Tessay bolestně zkroutila. „Nejsem zrovna nejlepší doktor,“ omlouval se Mek. „Nechtěla bych jiného. Ach, Meku! Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím. Ani smrti jsem se tolik nebála jako té představy.“ Pomohl jí do náhradního oblečení, které vyhrabal z torny - nátělníku a maskáčů, které jí byly o několik čísel větší. Opatrně jí vyhrnoval rukávy. Cítila jemné něžné dotyky jeho rukou, hodné spíše milence než vojáka. „Musím vypadat ošklivě,“ vzdychla a pokusila se o úsměv naběhlými popraskanými rty. „Jsi stále krásná,“ odporoval jí. „Pro mě zůstaneš vždy krásná.“

Pohládl ji lehounce po tváři, lehounce a opatrně, aby nerozjítřil popáleniny. Ve stejný okamžik zaslechl střelbu. Ozývala se slabě. Vítr ji přinášel odněkud z dálky ze severu. Mek okamžitě vstal. „Už to začalo. Nogo konečně zaútočil.“ „Je to má chyba. Pověděla jsem mu -“ „Ne,“ řekl pevně. „Není to tvá chyba. Nechtěla to udělat. A kdybys nepodlehla, ublížili by ti daleko víc, a stejně by nás napadli.“ Zvedl opasek s řemením a připnul si ho kolem pasu. Z dálky se ozývaly tlumené detonace vybuchujících min. „Musím už jít,“ řekl. „Vím.“

Nemusíš se o mě bát.“ „Vždy se o tebe budu bát. Tihle muži tě odnesou do kláštera. Tam se všichni sejdem. Nemám iluze, že se mi podaří Noga dlouho zadržet. Je příliš silný. Brzy se u tebe objevím.“ „Miluji tě,“ zašeptala. „Budu na tebe stále čekat.“ „asi moje žena,“ odpověděl hlubokým tichým hlasem, protáhl se mezi dveřmi a byl pryč.

Když se Nicholas dotkl osnovy závěsu, rozpadla se. Stačil i nepatrný pohyb, aby se fragmenty látky ocitly na dlažbě chodby. Zlaté ozdoby doposud visící v pavučině tkaniny zazvonily o podlahu. V zácloně vznikl otvor, který jim umožnil projít dál. Stanuli před vnitřními dveřmi. Z jedné strany je strážila masivní socha velkého boha Osirise s rukama svírajícíma na hrudi berlu a cep. Naproti stála jeho manželka Isis s lunární korunou a rohy na hlavě. Její nevzrušené oči hleděly z výšky dvanácti stop do věčnosti s výrazem nekonečného klidu. Nicholas s Royanou prošli mezi párem soch a ocitli se v pravém hrobě faraona Mamose. Klenutý strop a stěny pokrývaly malby - formální a klasické, naprosto jiné než v arkádách. Barvy byly temnější, střízlivějších odstínů a motivy daleko komplikovanější. Komora, mnohem menší než očekávali, pojala právě tak objemný žulový sarkofág božského faraona Mamose. Sarkofág, umístěný ve výši prsou, měl na stěnách reliéfy znázorňující faraona a jiné bohy. Kamenné víko vytvarované v podobě postavy panovníka ležícího na zádech bylo v původní pozici a dílo kněží Osirise, jílové pečeti zajišťující víko, bylo neporušené. Hrobka tedy nebyla vyplněná a mumie v ní ležela v pokoji po celá tisíciletí. Ale tato skutečnost je tolik nemála jako dvě věci na jinak klasickém hrobě nezvyklé. Na víku sarkofágu odpočíval velký válečný luk. Byl pomalu stejně vysoký jako Nicholas a celou délku lučiště ovíjely závitky lesklého elektronového drátu - slitiny zlata a stříbra, jejíž výrobní tajemství zmizelo v šeru dávnověku. Další předmět, který by se nikdy neměl nalézat v královském hrobě, stál u paty sarkofágu. Byla to malá lidská figurka, jedna ze sošek ushabti. Dokonalá řezba postavy byla patrná na první pohled a oba ihned poznali, koho představuje. Zdálo se, že Taitova slova ze svitku zvučí prostorem pohřební komory a visí v něm jako světlušky nad sarkofágem. Když jsem naposled stnul vedle královského sarkofágu, poslal jsem všechny dělníky pryč. Byl jsem sám a posledním, kdo kdy vyjde z hrobky. Až odejdu, dveře za mnou budou zazděny. Když jsem osaměl, rozbil jsem plátno, vytáhl dlouhý luk Lanatu a položil ho na kamenné víko. Zhotovil jsem ho pro Tana, a on ho nazval Lanatou, dětským jménem mé velitelky. V balíku však zůstala ještě jedna věc: dřevěná figurka ushabti, kterou jsem sám vyřezal. Postavil jsem ji k patě sarkofágu. Při vyřezávání jsem musel použít tři měděných zrcadel, abych viděl své rysy ze všech úhlů a mohl je věrně zachytit. Soška představovala miniaturního Taitu. Na podstavu jsem napsal tato slova Royana poklekla u paty rakve a uchopila figurku ushabti. Zbožně ji převrátila a studovala hieroglyfy na její základně. Nicholas si klekl vedle ní.

„Přečti mi to,“ požádal. Poslechla ho a tichým hlasem četla: „Jmenuji se Taita. Jsem lékař a básník. Jsem architekt a filozof. Jsem tvůj přítel. Budu si s tebou povídat.“ „Takže to vše byla pravda,“ zašeptal Nicholas. Royana vrátila sošku na místo, odkud ji vzala, a stále vleče se obrátila k

Nicholasovi. „Nikdy jsem nezažila okamžik, jako je tento,“ pravila tiše. „Chtěla bych, aby nikdy neskončil.“ „Nikdy neskončí, má milá,“ odpověděl. „Ty a já jsme pouhý začátek.“

Mek Nimmur je viděl přicházet ze dna údolí. Postřehnul jejich pohyby v hustém porostu keřů a trní vyžadovalo trénované oko partyzána. Když je hodnotil, cítil, jak se v něm vzmáhají pocity zděšení. Byly to přepadové oddíly vytvořené během dlouhých let války. Kdysi s nimi sám bojoval proti Mengistově tyranii a bezpochyby mnoho z těch mužů sám vycvičil. Nyní přicházejí, aby bojovali proti němu. Takový byl cyklus války a násilí na tomto vrtkavém kontinentu. Odvěká kmenová nepřátelství, chtivost a korupce nových politiků a jejich zastaralých ideologií živila nekonečné boje. Ale nebyla pravá chvíle na dialektická rozjímání. Znovu obrátil pozornost na blížící se vojáky a jejich taktiku. Ano Tito muži jsou dobří. Mohl to posoudit podle způsobu, jakým postupovali. Jako příznak se tu a tam mihla postava mezi keři a Mek věděl, že na každého, kterého zahlédl, připadá tucet dalších, které neviděl.

„Celá rota,“ usoudil a pohlédl na svoji malou skupinku bojovníků. Čtrnáct mužů mezi skalami mohlo jen doufat, že zasadí protivníkovi vážnější úder, když využijí momentu překvapení, který měli zatím na své straně. Mohou udeřit, ale pak se musí stáhnout dříve, než Nogo postaví na okolní kopce minomety. Pohlédl na nebe a odhadoval možnost podpory ze vzduchu. Tupolevy sovětské produkce sem mohly doletět ze základny v Addis za třicet pět minut. Při té myšlence se mu vybavil sladký zápach napalmu a hráz plamenů valících se proti nim. To byla také jediná věc, které se jeho muži obávali. Ale na letecký útok to nevypadá, pomyslel si. Alespoň tentokrát ne. Nogo a jeho chlebobádáre Němec von Schiller touží po kořisti z hrobu, který Quenton-Harper objevil v rokli, a neradi by se dělili o sousto s

vypasenými politickými kočkami v Addis Abebě. Nebudou chtít přitahovat pozornost vlády na jejich soukromé pletichy v rokli Abbay. Podíval se dolů po svahu. Nepřítel postupoval svižně celou šíří úbočí protínaného stezkou kolem řeky Dandery. Brzy musí vyslat hlídky sem nahoru, aby měli krytý bok a mohli postupovat dál. Ano, támhle jsou. Osm, ne, devět mužů se oddělilo od hlavního proudu a opatrně vystupovalo svahem přímo k němu. „Nechám je přijít co nejbliž.“ rozhodl se. „Rád bych je dostal všechny, ale to jsou přehnané naděje. Počítám si na čtyři či pět z nich a nechám je chvíli nařikat v křoví,“ zasmál se krutě. „Nic nedokáže lépe udržet hlavy ostatních u země jako kvílení kamaráda s prostřeleným břichem.“ Znovu přeběhl pohledem svah posetý kameny a s potěšením konstatoval, že jeho lehký kulomet RPD je ideálně umístěný a dokáže pokrýt celý prostor přístupu k nim. Salim, jeho obsluha, uměl s touto zbraní mistrovské kousky. Snad se mu podaří složit jich víc než pět. „Uvidíme,“ pomyslel si Mek. „Musím to dobře načasovat.“ Přímě pod ním se mezi skalními žebry otevírala škvíra. „Asi se nebudou chtít příliš ukazovat a přelézat hřebec,“ uvažoval. „Spíš potáhnou pěkně pohromadě mezerou. To bude ten správný okamžik.“

Ohlédl se na kulomet. Salim ho pozoroval a čekal na jeho rozkaz. Pohlédl zpět dolů. „Ano,“ zajásal v duchu. „Jejich linie se zkracuje. Ten velký nalevo je už úplně venku z řady a dva vedle něj míří také do úžlabiny.“ Maskování Nogových mužů dokonale splývalo s terénem. Hlavně zbraní měli obaleny kusy maskovací sítě, aby neodrážely sluneční paprsky. Byli v buši téměř neviditelní; jedině pohyb a barva pleti je prozrazovala. Přiblížili se natolik, že Mek zachytil občasné pohledy některého z nich. Stále však neviděl jejich kulometčíka. První salva by měla umlčet kulomet. „Á, tady je,“ oddechl si úlevou. „Támhle úplně napravo. Málem jsem ho přehlédl.“ Muž byl pomenší, ale podsaditý, s mohutnými rameny a dlouhými rukama jako opičák. Lehce nesl u boku zbraň - sovětský RPD ráže 7,62. Záblesk mosazi nábojnic z kulometných pásů ho prozradil. Mek se sehnul a pomalíčku se posouval kolem základny balvanu, za kterým se ukrýval. Přesunul páčku volby režimu střelby u svého AKM na rychlou palbu a přiložil vyhlazené dřevo pažby k líci. Vlastnosti své osobní zbraně nechal vylepšit zbrojířem v

Addis. Přelapoval mu vrtání a zpevnil uložení hlavně v pažbě. To vše proto, aby se zlepšila přesnost této účinné zbraně nechvalně známé svým rozptylem střel. Ze samopalů se tím pochopitelně nestala zbraň pro ostřelovače, ale na vzdálenost sta metrů si troufal umístit střely do kruhu o průměru pěti centimetrů. Muž s kulometem byl nyní pouhých padesát metrů od něho. Mek ještě pohlédl doprava, aby se ujistil, že i ostatní z pravého křídla se stahují do mezery ve skalách, a pak zamířil doprostřed břicha nepřátelského kulometčíka na sponu jeho opasku a vypálil krátkou sérii tří vystřelů. Samopal divoce zaburácel, až mu zalehlo v uších. Stačil ještě zahlédnout dopady střel do mužova těla. Jedna kulka mu proletěla spodní částí břicha, druhá zasáhla bránci a třetí skončila těsně pod krkem. Voják se vzepjal, trhaně rozhodil ruce a spadl pozpátku dolů, kde zmizel v porostu.

Muži kolem Meka spustili palbu. Rád by věděl, kolik jich Salim dostal první salvou, ale nebylo nic k vidění. Všichni protivníci byli již v krytu u země. Slabý modrý opar se objevil ve vzduchu tam, odkud opětovali palbu, a keře se otřásaly zpětnými nárazy hlavní. Pak se v hluku střelby a hvízdání odražených kulek ve skalách ozval nářikavý hlas. „Dostal jsem to. Při Alláhu, pomozte mi.“ Nárek se strašidelně nesl strání a nepřátelská palba citelně ochabla. Mek zasunul plný zásobník do svého samopalů. „Zpívej, ptáčku. Jen zpívej dál!“ zašeptal pochmurně.

Ke zvednutí víka kamenného sarkofágu bylo zapotřebí spojených sil Nicholase, Hansitha a dalších osmi mužů. Potáceli se pod jeho vahou, než ho opřeli o stěnu hrobu. Royana s Nicholasem vylezli na podstavec, aby mohli lépe nahlédnout dovnitř. V kamenné prostoře sarkofágu ležela neobyčejně veliká dřevěná rakev krytá víkem ve tvaru ležícího těla faraona v klasické poloze zemřelého s výrazem nadpozemského klidu. V rukou zkřížených na prsou držel berlu a cep stejně jako na víku sarkofágu. Pozlacený povrch rakve byl hustě posázen polodrahokamy. Rakev byla podstatně lehčí než kamenné víko a poměrně snadno ji dostali z kamenné schránky. Nicholas s největší péčí odstranil zlaté pečete a vrstvu ztvrdlé pryskyřice, která držela kryt na místě. Když víko povolilo, našli uvnitř další rakev přesně zapadající do první a v ní ještě jednu. Pripomínalo to ruské panenky, matřičky, jedna v druhé a čím dále menší. Nakonec jich našli sedm, postupně výstavnějších a bohatěji zdobených. Poslední, sedmá, byla celá ze zlata a měla velikost srovnatelnou s průměrnou lidskou postavou. Z povrchu lesklého kovu se jako od tisíce zrcadel rozbíhaly blýskavé odrazy světla do všech koutů pohřební komory.

Když odstranili víko i z poslední rakve, objevily se květiny dávno uschlé, vybledly, změnily barvu do odstínu sépiové hnědi a ztratily vůni. Jen pižmový pach dávných věků dýchl z rakve. Okvětní lístky zteřely natolik, že se rozpadaly v prach při nejmenším dotyku. Pod květinami našli vrstvu velice jemného plátna; kdysi muselo být sněhobílé, ale nyní již zhnědlo a květiny na něm zanechaly tmavé skvrny. Jemně zvlněnou vrstvou plátna probleskovala zářivá žlutá zlata.

Postavili se po obou stranách rakve a odloupávali vrstvy tkaniny. Jemně praskala v prstech a trhala se jako hedvábný papír. Když odstranili i poslední obal, zatajil se jim dech. Pohlédli na faraonovu posmrtnou masku. Vypracovaná do nejmenších detailů, byla jen nepatrně větší než hlava zemřelého. Tato mimořádná umělecká práce zachytila faraonovy rysy vskutku navěky. Hleděli v tichém úžasu do obsidiánových a křišťálových očí faraona, a on jim pohled vracel smutně, jako by žaloval. Trvalo dost dlouho, než posbírali odvahu a odvážíli se sejmut masku z hlavy mumie. Když se tak stalo, našli další důkaz, že před pohřbem byla těla faraona a jeho generála Tana zaměněna. Mumie ležící před nimi byla zjevně příliš velká do rakve, kde odpočívala. část obalů byla odstraněna a tělo doslova nacpáno do těsného vnitřku. „Královská mumie by měla mít pod obvazy početné amulety a talismany,“ poznamenala šeptem Royana.

„Tohle je prostě oblečené tělo šlechtice, a žádného krále.“ Nicholas jemně nadzvedl vnitřní obal na hlavě mumie. Objevil se prstenec hustých spletených vlasů. „Portréty faraona Mamose na stěnách v arkádách ukazují, že král si barvil vlasy henou,“ poznamenal Nicholas. „Podívej na tohle.“ Pletenec vlasů měl barvu trávy africké savany v zimě: zlatou a stříbrnou. „Nemůže být žádných pochyb. Tohle je tělo Tana, Taitova přítele a milence královny Lostris.“

„Ano,“ přitakala Royana a oči jí zvlhly slzami. „Toto je pravý otec syna královny Lostris, syna, který se později stal faraonem Tamosem, praotcem dlouhé dynastie králů. Toto je muž, jehož krev kolovala v celé další historii starověkého Egypta.“ „V tomto aspektu byl stejně veliký jako kterýkoliv jiný faraon,“ dokončil Nicholas tiše.

Royana se probírala z omámení první. „Řekal!“ vykřikla hlasem nečekaně ostrým. „Nemůžeme to přece nechat všechno znovu zmizet. až se řeka zvedne.“ „Stejně tak nemůžeme počítat s tím, že zachráníme všechno. Je toho příliš mnoho. Ohromné množství pokladů. Náš čas tady se krátí, a tak musíme vzít jen ty nejvýznamnější a nejdražší kusy. A buďti jestli nám vůbec zbude čas i na to.“ Dali se proto bezodkladně do práce. aby využili času, kterého je jim dopřáno. Nemohli vůbec pomýšlet na záchranu soch a nástěnných maleb ani nábytku a zbraní. stolic, stolků, šatníků a kostýmů. I velký pozlacený válečný vůz musel zůstat tam, kde stál čtyři tisíce let.

Tanovi přáli zlatou posmrtnou masku, ale mumii nechali ležet v poslední zlaté rakvi. Pak Nicholas poslal pro Mai Metemmu. Starý opat se dostavil v doprovodu dvaceti mnichů, aby převzal posvátnou relikvii starodávného světce, která mu byla slíbena coby odměna. Pomalu a s nesmírnou úctou nesli rakev s Tanovou mumii za zpěvu žalmů na místo jejího nového odpočinku - do maqdasu v klášteře. „Nakonec se přece jen dávnému hrdinovi dostane zasloužené úcty,“ tiše komentovala událost Royana. Potom se rozhlédla po hrobce. „Nemůžeme nechat hrob v takovém stavu s rozházenými rakvemi,“ protestovala. „Vždyť to vypadá, jako by tu řádili opravdoví vykrádači hrobů.“ „Ale to přesně jsme. Vykrádači hrobů,“ zasmál se na ni Nicholas.

„Ne, jsme archeologové,“ odmítla ho rozhodně, „a musíme se alespoň snažit podle toho jednat.“ Naskládali proto zbývající rakve jednu do druhé, vložili je do žulového sarkofágu a vrátili do původní polohy i těžké masivní víko. Teprve potom Royana dovolila třídít a balit poklady, které zamýšleli vzít s sebou. Posmrtná maska byla nad pochybnost nejvýznamnější položkou celého nálezu. Vešla se přímo ideálně do jedné z beden spolu s dřevěnou soškou Taity. Volné místo vyložili styroflexovou pěnou a na víko napsala Royana nesmytelnou voskovkou „Maska a Taitova ushabti“. Okolnosti poznamenaly konečný výběr; byl povrchní a uspěchaný. Ani zdaleka nestačili otevřít všechny cedrové truhlice naskládané ve stáncích arkád. Samotné pozlacené a malované schránky měly nevyčísitelnou hodnotu a bylo třeba s nimi zacházet velmi opatrně. Řídili se proto ilustracemi na krytech truhlic. Poznali brzy, že kdysi sloužily ke katalogizaci a inventurám jejich obsahu. V truhle, na které byl portrét faraona s modrou válečnou korunou, ji skutečně našli na zlatém koženém polštářku, ideálně přizpůsobeném tvaru koruny. Přes naprostý nedostatek času a z něho pramenící spěch je velikost pokladu nalezeného v cedrových truhlicích doslova zahlcovala. Mezi vybranými položkami nechyběla modrá koruna, červenobílá dvojité koruna ani nádherná koruna Nemes; všechny tři v takovém stupni zachovalosti, jako by je faraon odložil z čela teprve předevčírem. Od samého začátku bylo třeba počítat s tím, že každý předmět, který odvezou, se musí vejít do bedýnky po munic. Větší kusy pak bez ohledu na hodnotu nebo historický význam musely zůstat na místě. Naštěstí rozměry králových šperkovnic byly o málo menší než rozměry kovových krabic, a tak spolu s obsahem mohly být zachráněny i vzácné obaly. Větší předměty jako koruny a prsní medailony však museli zabalit samostatně. Plné krabice vynesli a uložili na podestě před vchodem do zříceniny galerie k osmi předcházejícím sochám bohů. Stáli jich tam připravených k transportu už čtyřicet osm, když se na schodišti objevil Sapér. „Majore, kde kčertu vězíš? Už se tu nemůžeš onanovat ani o minutu déle. Pohni, chlapče! Koukej, ať máš prdel co nejrychleji v suchu. Řeka je pěkně nalitá a hráz se může odporoučet každou minutu.“ Sapér hulákal na schodech, ale v okamžiku, kdy se ocitl nahoře, zmlkl nad nádhrou pohřebních arkád faraona Mamose. Trvalo několik minut, než se vzpamatoval z šoku a navázal na svůj původní prozaický tón. „Myslím to vážně, majore! Je to záležitost minut, ne hodin. Ta zasraná hráz to má spočítané. A kromě toho v kopcích na vstupu do strže bojuje Mek snad s celou etiopskou armádou. Střelbu uslyšíte i ze dna Taitova bazénu. Žádná sranda. Musíte s

Royanou okamžitě pryč.“ „Dobrá, Sapére. Už jsme skoro na cestě. Vidíš ty bedny dole pod schodištěm? Zaříd, ať je muži odnesou do kláštera. Rád bych, abys na ně osobně dohlédl. Půjdem se zbytkem za vámi.“ „Neser se s tím, majore. Tahleto hromada starého harampádí nespočítá za vaše životy. Vypadněte hned.“ „Dělej, co jsem ti řekl. A neopovažuj se tohle před Royanou nazývat starým harampádím, mohl bys mít velké potíže.“ Sapér pokrčil rameny. „Dobrá, ale neříkej pak, že jsem tě nevaroval.“ Otočil se a pospíchal dolů. „Viš, kde jsou ukryté čluny?“ volal za ním Nicholas. „Jestli se k nim dostaneš dřív než já, nafoukni je a nalož do nich bedny. My se objevíme hned za vámi.“ V momentě, kdy Sapér zmizel, pospíchal Nicholas podlouhým za Royanou, která ještě stále třídila poklady.

„Končíme!“ křičel na ni. „Už není čas. Jdeme odtud.“ „Přece to tu nenecháme, Niku!“ „Ven!“ uchopil ji za rameno. „Vypadněte hned, pokud ovšem nechceš nahradit Tana v hrobě natrvalo.“ „Nemohu. Já prostě -“

„Ne, teď hned, ženská bláznivá! Přehraď je v háji každým okamžikem.“ Vytrhla se mu, nabírala plnými hrstmi šperky a cpala si je do kapes. „Nemohu to tady nechat.“ Vzal ji kolem pasu a přehodil přes rameno. „Myslím to vážně,“ řekl výhrůžně a běžel s ní dolů se schodů. „Niku! Pust mě.“ Kopala podrážděně nohama, ale Nicholas nedbal a sbíhal s ní do komory. Z komory nahoru zatím vynášel Hansith a jeho muži poslední zabalené bedýnky. Pospíchali a balancovali s bednami na hlavách. V komoře Nicholas postavil Royanu zpátky na zem. „Slibuješ, že se budeš chovat rozumně? Už si nehrajeme. Myslím to smrtelně vážně. Stejně jako to udělá řeka, jestli nás tady uvězní.“ „Já vím.“ Tvářila se zkroutěně. „Prostě mi to nedá odejít a nechat zbytek tam.“ „Máme toho dost. Jdeme.“ Nicholas ji chytl za ruku a táhl za sebou. Po několika prvních schodech se mu vysmekla a vyběhla schodištěm pár kroků před ním.

Nosiči, seřazení do dlouhého zástupu, postupovali přes velkou zátěž docela svižně. Vděční značkám na stěnách chodeb dostali se bez váhání a omylů včas na centrální schodiště. U vchodu do zříceniny galerie čekal Sapér a viditelně se mu ulevilo, když je mezi nosiči spatřil. „Myslím, že jsem tě posílal napřed připravit čluny,“ křičel na něho Nicholas. „Nemohl jsem

Nechtělo se mi uvěřit, že dokážeš jednou nebyť úplně na hlavu padlý.“ Sapér vypadal mizerně. „Chtěl jsem si být jistý, žeš tam někde neztvrdl.“ „Dojímáš mě, Sapére.“ Nicholas ho plácl do zad a společně běželi přes lávku k východu z tunelu. „Kde je Mek?“ dýchal Nicholas těžce Sapérovi na záda. „Viděl jsi Tessy?“ „Tessy se vrátila. Je pěkně zřízená. Zažila něco moc ošklivého.“

„Co se jí stalo?“ vyděsil se Nicholas. „Kde je?“ „Asi padla do rukou von Schillerovým gorilám a ti z ní málem vymačkali duši. Mekovi muži ji vzali dolů do kláštera. Bude čekat u člunů.“ „Díky Bohu,“ zabručel Nicholas a pak se ozval

hlasitěji: „A co Mek?“ „Zkouší zadržet Noga. Celé dopoledne je slyšet střelbu, granáty a minomety. Ustupuje a stahuje se ke člunům.“ Posledních pár metrů k východu běželi po kotníky v řídkém blátě a konečně se vyškřábali i z malé ochranné hráze v Taitově bazénu. Hansithovi muži již šplhali po bambusovém lešení - každý táhl jednu bedýnku od munice. Zaslechl zvuky, které by rozpoznal okamžitě a kdykoliv. Zvedl hlavu, chvíli poslouchal a pak se zachmuřený podíval na Royanu. „Střelba! Nek se snaží, ale je to už zatraceně blízko.“ „Moje kabelka!“ vykřikla Royana a vystartovala k chatce u paty útesu. „Musím si pro své věci.“ „Make-up ani pyžamo nepotřebuješ, a tvůj pas mám já.“ Vzal ji za rameno a vedl k žebříku. „Jediné, co opravdu potřebuješ, je dostatečná vzdálenost mezi tebou a Nogem. Padáme, Royano!“ Když se jim podařilo vylézt z rokle, zjistili, že zem je sice mokrá od posledního deště, ale na nebi svítí slunce a neuvěřitelně pálí. V temných chodbách hrobky úplně ztratili pojem o čase. Royana na chvíli nastavila tvář, jako by se chtěla opláchnout v horké sluneční lázni. Nicholas mezitím udělal inventuru nosičů a nákladu, aby měl jistotu, že jsou všichni ze strže venku. Sapér se postavil do čela průvodu nosičů a Royana s Nicholasem ho uzavírali. Hluk boje se nepříjemně blížil. Zdálo se, že již probíhá někde u vstupu do soutěsky pouhé půl míle za nimi. Praskání výstřelů mělo na nosiče nečekaně oživující účinek, jako by vybavilo jejich nohy pružinami. Celá skupina poklusem sbíhala dolů ke stezce v naději, že se tam dostanou dříve, než je stačí Nogo odříznout. Na křižovatce pěšiny a hlavní cesty uviděli muže s nosítky. Mířili také dolů ke klášteru. Nicholas nejdříve myslel, že nesou raněného spolubojovníka. I poté, co je dohnali, mu trvalo nějakou chvíli, než poznal Tessayin spálený a naběhlý obličej. „Tessay!“ Sehnul se nad ní. „Kdo ti to udělal?“ Pohlédla na něho tmavýma plachýma očima zraněného dítěte a zajímavým zlomeným hlasem odpověděla.

„Helen!“ procedil mezi zuby

Nicholas. „Strašně rád bych toho bastarda dostal do rukou.“ Nyní je dohnala i Royana, a když uviděla Tessayin obličej, polekaně vykřikla, ale hned se o ni začala starat. Nicholas krátce vyzpovídal jednoho z mužů u nosítek, kterého znal. „Mezro, co se tam nahoře děje?“ „Nogo přitáhl od východu do rokle s vojáky. Sevřeli nás z boků, a tak se stahujeme. Tohle není boj, na který jsme zvyklí.“ „Já vím,“ poznamenal Nicholas ponuře. „Partyzáni potřebují pohyb. Kde je Mek Nimmur?“

„Ustupuje po východním břehu strže.“ Jen co to Mezra dořekl, střelba za nimi zesílila. „To bude on!“ pokývl hlavou Mezra. „Nogo na něj tvrdě tlačí.“ „Jaké máte rozkazy?“ „Donést paní Slunce ke člunům a počkat tam na Meka Nimmura. „Dobrá!“ odpověděl Nicholas. „Půjdem s vámi.“

Ranger Jet letěl velmi nízko. Kopíroval terén a ukazoval se co nejméně. Helen věděl, že Mekovi shufta jsou ozbrojeni raketami RPG. Pro pomalu létající a neozbrojené stroje, jakým byl tento vrtulník, představovala raketa ve zkušených rukách smrtelné nebezpečí. Jedinou obranou pilota mohl být terén znemožňující správné zaměření. Z břehů rokle se sice táhla těžká dešťová mračna, ale helikoptéra letěla hluboko pod nimi. Náhlé poryvy větru nebezpečně smýkaly strojem a těžké kapky se rozplízávaly na čelním skle kabiny do vodních provázků. Pilot doslova visel v pásech s nosem na skle kabiny, soustředěný na riskantní let v nepatrné výšce a za špatných podmínek. Jako obvykle na sedadle vedle pilota trůnil Helm. Von Schiller a Nahoot Guddabi vzadu nervózně pomrkávali bočními okny na zeleň hustě zarostlého údolí, která bláznivě ubíhala dozadu několik metrů pod nimi. Vřsky stromů se zdály blízko na dotyk; stačilo by jen natáhnout ruku. Každou chvíli zapraskalo palubní rádio. Poslouchali relace Nogových mužů: o dosažených pozicích, o ztrátách a také kdosi žádal o minometnou podporu. Pilot napůl vytočený k von Schillerovi mu zprávy tlumočil: „Nahoře na strži probíhají těžké boje, ale shufta již ustupují. Nogo si vede dobře. Právě vytlačili silnou skupinu z úbočí na východ od nás.“ Pokynul hlavou na pravou stranu. „Na útěku je drtí naše minomety.“ „Zastihli Quenton-Harpera při práci ve strži?“ „To nevím. Zprávy jsou trochu zmatené.“ Z reproduktoru rádia se ozval další vodopád arabštiny. „Mám dojem, že právě mluví Nogo,“ poznamenal pilot. „Zavolejte ho!“ nařídil von Schiller Helmovi, zakloněnému v sedadle před ním. „Zeptejte se ho, jestli už zajistili místo s hrobkou.“ Helm sáhl po mikrofonu zavěšeném v držáku na palubní desce. „Růžový květ, tady je Bismarck. Slyšíte mě?“ Po krátké pauze naplněné praskáním zazněla Nogova angličtina. „no, mluvíte, Bismarcku.“ „Zajistili jste už primární objekt?“

Příjem. „Jistě, Bismarcku. Vše zajištěno. Veškerý odpor je zlomen. Posílám muže dolů do strže, aby vyčistili pracoviště. Můžete zde přistát.“ Helm se otočil, aby viděl na von

Schillera. „Nogo má své muže ve strži. Můžeme přistát na místě.“ „Povězte mu, aby nikoho nepouštěl na pracoviště, dokud nepřiletím,“ poroučel von Schiller přísně, ale tvářil se vítězoslavně. „Musím tam být první. zdůrazněte mu to.“ Zatímco Helm vyřizoval příkazy Nogovi, von Schiller zaklepal pilotovi na rameno. „Kolik ještě zbývá k cíli?“ „Asi pět minut letu, pane.“

„Až tam dorazíme, budete kroužit nad místem. Nesedějte, dokud si neověříme, že má Nogo situaci opravdu bezpečně v rukách.“ Pilot potáhl páku řízení. Zvuk rotorových listů změnil tón a stroj začal prudce stoupat. Po chvíli opět zpomalil a ukázal dolů. „Co je tam?“ sledoval von Schiller mužovo gesto. „Co tam vidíte?“ „Přehrada,“ odpověděl Helm.

„Přehrada

Quenton-Harpera. Odvedl tam dole kus práce.“ Rozlehlá plocha šedivé vody zkalené nánosy z hor se těžce leskla pod mraky nacucanými deštěm. Řeka, odvedená umělým korytem stranou, bíle vřela a zlobně pádila do údolí. „Opuštěná!“ dodal Helm.

„Harperovi muži se do jednoho zdejchli.“ „Co ten žlutý předmět na břehu?“ vyptával se zvědavý von Schiller. „To je nějaký zemní stroj. Vzpomínáte? Zmiňoval se o něm už můj informátor.“ „Nemáme tady čas,“ ukončil prohlídku von Schiller. „Stejně tu není nic k vidění. Letíme dál!“ Helm chytil pilota za rameno a ukázal dolů po proudu řeky.

Na rozcestí na ně čekal Sapér, aby se k nim přidal. Řeka puštěná novým korytem divoce hučela a spláchla velký úsek původní stezky. Nosiči, donucení obcházet nový břeh řeky okolním terénem, se plahočili s krabicemi od munice na hlavách. Royana s Nicholasem se zdržovali u nosítek s Tessay na samém konci procesí a pomáhali je přidržovat v obtížnějších partiích cesty. „Kde je Hansith?“ volal Nicholas na Sapěra a s rukou nad očima hledal výraznou mmichovu postavu mezi ostatními domorodci.

„Já myslel, že jde s vámi,“ křičel Sapér. „Neviděl jsem ho od doby, co jsme vylezli z té díry.“ Nicholas se otočil nahoru k lesu trní a zkoumal pěšinu, po které právě sestoupili.

„Zatracený chlap,“ vrčel. „Nemůžeme se vrátit a hledat ho. Bude se muset dostat ke klášteru sám.“ Ve stejném okamžiku zaslechli slabý, ale dobře známý zvuk přicházející shora zpod nízké peřiny mraků. „Pegasův vrtulník! To zní, jako by von Schiller mířil přímo do Taitova bazénu. Musel celou tu dobu přesně vědět, kde pracujeme,“ poznamenal Nicholas s hořkostí v hlase. „Nemaří čas. Jako sup, který se vrhá na čerstvou zdechlinu.“ Royana rovněž zvedla hlavu a snažila se zahlédnout stroj proti šedé cloně mraků. Tvář měla rozpálenou během a po skráních jí zplihle visely prameny zpocených vlasů. „Jestli se ty svině dostanou dovnitř, pak to teprve bude právě znesvěcení hrobu,“ vyhrkla zlostně. Z ničeho nic Nicholas sevřel přes nosítka Royaně paži. „Máš pravdu. Jdi s Tessay do kláštera,“ řekl pevně s rozhodným výrazem ve tváři. „Přijdu za vámi později.“ Dříve než mohla protestovat, odešel za Sapérem. „Svěřuji ti do péče tyhle dvě holubičky, Sapére. Dej na ně pozor.“ Royana, která zaslechla poslední Nicholasova slova, přišla za nimi a zatahala ho za rukáv. „Kam chceš jít. Niku?“ „Musím zařídít ještě jednu maličkost. Nebude to trvat dlouho.“ „Snad nechceš zpátky nahoru?“ ptala se polekaně. „Vždyť tě zabijí, ne-li něco horšího. Viděls, co Helm udělal Tessay -“ „Nač ten povyk, lásko?“ zasmál se. a aniž by tušila, co zamýšlí, políbil ji bez okolků na ústa. Než se vzpamatovala z ohromení nad takovým otevřeným manifestem náklonnosti před tolika muži, lehce ji odstrčil stranou. „Postarej se o Tessay. Setkáme se u člunů.“ Nezmohla se na další námitky a Nicholas se obrátil a dlouhými rychlými kroky rázoval pryč. „Niku!“ vykřikla za ním zoufale, ale předstíral, že ji neslyší, a nezměněným krokem šel dál proti proudu rozzlobené Dandery.

Helikoptéra sledovala zákruty řeky pod přehradou. Chvillemi zahlédli úzkou škvírou mezi vysokými srázy téměř vyschlé koryto s několika lesklými drobnými jezírky na dně. „Támhle jsou!“ ukázal Helm rukou přímo před sebe. Drobná skupinka lidí postávala na okraji strže. „Určitě to nejsou shufta?“

Arogantní hlas von Schillera podbarvila úzkost. „Ne!“ hlasitě ho ujišťoval Helm. „Poznávám Noga a vedle něho v bílém shamma to je mnich Hansith Sherif, náš informátor.“ Pak upozornil pilota: „Jděte níž, přistaneme. Támhle, jak ukazuje Nogo!“ V okamžiku, kdy se lyžiny helikoptéry dotkly země, rozběhli se ke stroji Nogo i s Hansithem. Pomohli von Schillerovi ven z kabiny a sehnuli ho vedli z dosahu otáčejících se listů rotoru. „Moji muži mají pod kontrolou celé okolí,“ ujišťoval Nogo. „Vytlačili jsme shufta dolů k řece. Tento muž, Hansith Sherif, pracoval s Harperem v hrobce. Zná každický centimetr chodeb.“ „Mluví anglicky?“ Von Schiller pohlédl netrpělivě na vysokého mnicha. „Něco málo,“ odpověděl Hansith sám. „Dobrý! Dobrý!“ zářil von Schiller. „Ukažte mi cestu, půjdu za vámi. Guddabi, pojdte také, přišel čas, abyste za peníze, co vám platím, konečně něco udělal.“ Hansith je dovedl k lešení. Von Schiller chvíli nervózně pokukoval do nevlídné hloubky strže. Bambusová konstrukce mu připadala chatrná a zrádná a propast pod ní příliš hluboká a děsivá. Už byl málem rozhodnutý vzdát se výletu, když Nahoot Guddabi začal kňučet. „Snad nečeká, že tam dolů polezeme?“

Nahootův strach okamžitě povzbudil von Schillera, že se s potěšením pásl na Guddabiho rozpacích. „Je to jediný přístup ke hrobu. Lezte dolů za tím člověkem. Půjdu hned za vámi.“ Když Nahoot dál váhal, postrčil ho Helm mozolnatou rukou kupředu. „Dělejte, ztrácíme čas.“ Nahoot neochotně následoval mnicha dolů a von Schiller za ním. Jak sestupovali, celá kostra lešení se kývala a chvěla, ale netrvalo dlouho a stáli na římse vedle Taitova bazénu. Chvilí se rozhlíželi, v očích směs úžasu, strachu a zvědavosti. „Kde je tunel?“ dožadoval se von Schiller, jen co nabral dech. Ale to už na něj Hansith kýval od ochranné hráze. Před ní se Nohem zastavil a pohlédl na Noga s Helmem. „Chci, abyste tu zůstali na stráži. Do hrobky půjdu jen s mnichem a Guddabim. Pošlu pro vás, až bude třeba.“ „Raději bych šel s vámi a poskytl vám ochranu, Herr von Schiller -“ začal Helm, ale stařec se zamračil. „Dělejte, co vám říkám!“ okřikl ho a s pomocí Hansitha šplhal ztěžka na dno ochranné hráze. Nahoot slezl za nimi. „A světla? Kde berou elektrický proud?“ ptal se von Schiller. „Je tam generátor,“ vysvětloval Hansith. Objasn timer původ slabého monotónního zvuku, který vycházel z otvoru před nimi. Zmlkli a vešli za Hansithem do tunelu. U lávky přes propadlé jezero se ozval Nahoot. „Tohle je nějaká hrubá práce,“ uvažoval nahlas, pohlížeje na stěny chodby. Jeho úzkost konečně vystřídal profesionální zájem. „Nepřipomíná to jediný egyptský hrob, který jsem kdy viděl. Bude to spíše dílo místních etiopských dělníků.“ „Děláte předčasné závěry,“ peskoval ho von Schiller. „Počkejte. až uvidíme vše, co nám tu náš známý zanechal.“ Když přecházeli lávku houpající se na plovácích ze dřeva baobabu, von Schiller se přidržoval Hansitha za rameno. Konečně stáli na pevné zemi, vyrazili na druhém břehu nahoru stoupající štolou. Přešli značku nejvyšší vody.

Jakmile se opracování stěn zlepšilo, Nahoot poznamenal: „Aha! Začátek mě zklamal. Měl jsem za to, že je to podvod, ale nyní jsou egyptské prvky zřejmé.“ Došli na podestu před galerií s propadlým stropem, na které stál malý generátor Honda. Oba, von Schiller i Nahoot, se začali námahou potit a vzrušením se jim trásly ruce. „Vypadá to čím dál nadějněji,“ jásal Nahoot. „Mohl by to být docela dobře královský hrob.“ Von Schiller ukázal na pečetě na kusu zdiva, které tam zanechal Nicholas s Royanou. Nahoot k nim okamžitě poklekl, dychtivě si je prohlížel a pak rozechvělým hlasem vykřikl. „Mamosova kartuše a pečeť píše Taity!“ pohlédl na starce zářícíma očima. „Už nemůže být nejmenších pochyb. Dovedl jsem vás ke skutečnému hrobu, jak jsem slíbil.“ Von Schiller na něj chvíli mlčky zíral překvapen jeho nezměrně drzou arogancí. Pak jen něco znechuceně zavrčel a pohlédl otvorem do dlouhé galerie. „Oni to zbořili!“ vykřikl hrůzou. „Hrob je zničený.“ „Ne, ne!“ ujišťoval ho Hansith. „Pojďte za mnou. Tam dál je další štola.“ Když přecházeli ruiny, Hansith jim lámanou angličtinou vysvětloval, jak došlo ke zřícení stropu dlouhé galerie a jak on, Hansith, našel pod jeho troskami pravý vchod. Nahoot se každou chvíli zastavil. aby obdivoval zbytky maleb na kusech odpadlé omítky. „Ty musely být úžasné. Klasické prvotřídní práce -“ rozplýval se nadšením. „Je zde víc, co vám mohu ukázat. Mnohem víc,“ sliboval Hansith a von Schiller se utrl na Nahoota. „Nechte už, ksakru, těch trosek. Čas běží. Musíme rovnou do pohřební komory.“ Hansith je vedl skrytým schodištěm do labyrintů baa a dál, přes zákruty a odbočky, na nejnižší úroveň. „Jak tady mohli Harper s tou ženou najít cestu?“ divil se von Schiller. „Vždyť je

to jako v králičích norách.“

„Další skryté schodiště!“ Nahoot byl vzrušením téměř bez sebe, když sestoupili do plynové pasti, kde po tisíceletí podél stěn jako na přehlídce stály nerušeně amfory. Poslední vzestup schodů je přivedl do pohřebních arkád. Náhlera a velkolepost maleb je zarážela oba. Stáli vedle sebe jako přikováni majestátem obrazů velkého boha, které strážily celou délku podloubí. „Nic podobného jsem nečekal,“ vydechl von Schiller. „Tohle přesahuje vše, v co jsem kdy doufal.“

„Místnosti po obou stranách jsou plné pokladů.“ Hansith ukázal na komory v arkádách. „Jsou tam věci, o kterých se vám ani nesnilo. Harper stihl odnést jen velice málo - pouhých pár malých bedýnek. Velkou většinu předmětů zde musel zanechat.“ „Kde je rakev? A tělo z hrobu?“ dožadoval se von Schiller. „Harper dal tělo i se zlatou rakví opatovi. Mniši ji odnesli do kláštera.“ „Nemusíte mít o ně strach, Hen von Schiller,“ spěšně ho ubezpečoval Nahoot. „Nogo nám je zase brzy přinese.“ Kouzlo, které je drželo na místě, jako by po Nahootových slovech pominulo. Vykročili dál nejdříve pomalým krokem, ale pak jako na povel oba současně začali běžet. Von Schiller na starých nejistých nohách doklopýtal k první komoře a s úsměvem dítěte u vánočního stromečku zíral na kupy pokladů. „Neuvěřitelné!“ koktal. Stáhl z nejbližší hromady jednu z cedrových truhlic a třesoucími se prsty strhl její víko. Sotva spatřil obsah, ztratil řeč úplně, poklekl k truhlici a začal tiše plakat. Jeho dojetí bylo příliš veliké, aby ho mohl vyjádřit slovy.

Nicholas se spoléhal, že Nogovi vojáci potáhnou po břehu strže směrem k Taitovu bazénu a on se tak dostane nepozorovaně kolem nového řečiště nahoru k hrázi. Kromě občasného zastavení, kdy chvíli poslouchal a zkoumal terén před sebou, si se zajištěním žádné jiné starosti nedělal. Věděl, jak málo času mu zbývá. Nemohl čekat, že ostatní účastníci výpravy na něho budou dlouho čekat u člunů a vystavovat se nebezpečí kvůli jeho vrtochům. Dvakrát zaslechl v dále štěkot automatických zbraní, přicházející směrem od Taitova bazénu, ale jinak se mu splnily naděje a doběhl k přehradě, aniž narazil na Nogovy síly. Dále již nemínil pokoušet štěstí. Než se přiblížil k hrázi, vylezl nejprve na svah nad ní a zkoumal okolí. Trochu se vydýchal, ale hlavně zjistil, že ač se to zdálo nepravděpodobně, Nogo nepostavil k přehradě žádné hlídky. Žlutý Sapérův nakladač stál pořád vysoko na břehu tam, kde ho Sapér zanechal. Kolem nebylo vidět nikoho. Spokojeně zabručel a rukávem košile si vytřel pot z očí. Zřetelně viděl, jak jednotlivé vodní vlny přeskakují korunu hráze a jak z početných netěsností mezi koši stříkají gejzíry vody. Přesto se zdálo, že hráz drží ještě dostatečně pevně a bylo by třeba alespoň o stopu vyšší hladiny, aby ji řeka překonala. „Dobrá práce, Sapére,“ pomyslel si a usmál se. „Udělalš po čertech dobré dílo.“ Chvíli studoval výšku hladiny a uvažoval, jaké má zadržovaná voda šance protrhnout hráz. Příval vod z hor byl mnohem intenzivnější, než tomu bylo naposled. Voda naplnila koryto řeky až po okraj a v místech, poblíž nižších břehů, již částečně zatopila keře a stromy, jejichž větve ohýbal a smýkal silný proud. Temně šedé víry kalného živlu se hrozivě honily před hrází, než našly nouzový východ odtokovým kanálem. Tam se kalné vody s děsivým řevem divokého zvířete vrhaly do údolí, až zběhly v nekonečných kaskádách. Pohlédl ke strži, nad kterou visel těžký hrozivý mrak a halil celý severní horizont. Silný, deštěm ochlazený poryv větru mu vmetl do tváře první kapky. Skončil s pozorováním a bez dalšího váhání se vydal ke hrázi. Klouzal a sjížděl blátem z rozmočené země a ještě nebyl dole, když se přepřška změnila ve studenou sprchu. Větrek zdvořel kapky ho bodaly do očí a leply mu košili k tělu.

Doběhl k traktoru a vyšplhal se na sedadlo. Sáhł pod něj a strnul v panice, když na obvyklém místě nenahmátl klíč k zapalování. Pár vteřin hekticky šmátral po celé skrýši, než jeho prsty narazily na drobný předmět. Oddychl si úlevou. „Sapére, ty ani nevíš, jakému nebezpečí jsi unikl. Vlastníma rukama bych ti zlámal vaz, kdybych tu klíč nenašel.“ Vrazil ho do zámku, přepnul do polohy předžhavení a čekal, dokud svítící červené světýlko na přístrojové desce nevystřídá světlo zelené. „Nu tak, polez!“ vrčel netrpělivě. Motor naskočil na první pokus a Nicholas zahulákal: „Máš plný počet bodů, Sapére. Vše je odpuštěno.“ Počkal ještě, až se motor zahřeje na dostatečnou provozní teplotu, a přivřenýma očima zíral do clony deště. Pozoroval okolní stráně v obavě, že hluk motoru musí každým okamžikem přivolat Nogovy gorily, ale deštěm bičované kopce nejevily nejmenší známky života. Zařadil nejnižší rychlost a pomalu sjížděl ze břehu. Hráz již propouštěla tolik vody, že traktoru, poskakujícímu přes kameny v korytě řeky, sahala až po náboje kol. Nicholas zastavil uprostřed řečiště a prohlížel si bariéru, hledaje nejslabší místo. Pak popojel ke středu hráze tam, kde Sapér zakotvil mezi koši vor z klád. „Škoda tvé těžké práce,“ omlouval se Sapérovi, když „ni roval lžici do správné výšky a polohy proti stěně hráze. Vybral jeden z řady košů s kamením, opakovaným podebíráním pod něj konečně dostal hroty lžice a vytrhl ho z hráze. Těžké břemeno shodil přes hranu vodopádu, otočil se a rozjel k dalšímu útoku. Byla to zdoluhavá práce. Tlak vody zaklínal koše na sebe a trvalo mu skoro deset minut, než uvolnil druhý, koš, co i ten skončil v hlubině, ho napadlo podívat se na ukazatel paliva. Srdce se mu málem zastavilo, když zjistil, že nádrž je prázdná. Sapér asi zapomněl natankovat: buď už spálil všechny zásoby, nebo ho při odchodu nenapadlo, že by ještě někdy mohl stroj potřebovat. Nicholas nestačil nedokončit úvahu, když se motor začal dusit. Rychle zařadil zpátečku a naklonil stroj tak, aby se i zbytek paliva dostal v nádrži k výtoku. Motor ještě párkrát zakašlal, ale pak se znovu hladce rozběhl. Rychle přehradil a vyjel zpátky ke hrázi. „Není čas na mazlení,“ bručel si mrzutě pod nos.

„Odteďka jen brutální síla.“ Odstranil další dva koše a obnažil roh dřevěného roštu - Achillovu patu hráze. Zvedl lžici do nejvyšší polohy a pomalu po centimetrech ji nechal klesat, dokud se nezaklesla za konec silné klády. Uzavřel hydrauliku, zařadil zpátečku a pomalu přidával plyn až do plných otáček, dokud motor neřval a nechrlil oblaka modrého dýmu. Nepovolilo nic. Klády byly enormním tlakem vody spolehlivě zaklesnuté za koši s kamením. Nicholas zoufale sešlapával plynový pedál, až pneumatiky bláznivě klouzaly po nepevném dně a vyhazovaly gejzíry vody s vyhrabaným šterkem. „Tak jedem!“ prosil Nicholas stroj. „Jsi dobrý. Ty to dokážeš.“ Motor začal opět vinechávat. Prskal a kašlal znechuceně nedostatkem pohonné tekutiny. Téměř zhasl.

„Prosím!“ Nicholas už žebřal nahlas. „Ještě jeden pokus.“ Stroj jako by čekal na ta slova, motor znovu ožil, ještě několikrát se zakuckal a znovu se rozeřval naplno. „To je ono, ty můj krasavče,“ ječel Nicholas a zabral. Se zvukem

podobným ráně z kanónu se konec kmene odlomil a vylétl z hráze. Z podélné široké díry vyrazil triumfálně mohutný šedý proud kalné vody. „A mám tě!“ křičel Nicholas a seskočil z traktoru. Tušil, že nebude dost času vyjet na břeh, a doufal, že po vlastních se tam dostane rychleji. Proud mu divoce zaútočil na nohy, jako by je chtěl odtrhnout. Připomněl se mu hrůzný sen z dětství, kdy ho pronásledovaly příšery a přes všechno úsilí nemohl nohy donutit k rychlejšímu pohybu. Ohlédl se přes rameno a viděl, jak se celá střední sekce hráze prohýbá a láme. Stačil ještě udělat pár zoufalých kroků směrem ke břehu, a pak ho zuřivý živel uchopil a nesl ke hraně vodopádu, dolů do hladového jícnu strže.

„To je faraonova královská berla... a cep,“ vykřikoval von Schiller slabým, přidušeným hlasem, když vytahoval z cedrové truhlice vzácné klenoty. „A tohle zase jeho falešný vous a obřadní prsní znak.“ Nahoot klečel vedle něho na podlaze hrobu pod vysokou sochou Osirise. Prohlíželi si bájně poklady starého Egypta a vzájemná nevraživost se rozplynula v ovzduší neopakovatelného okamžiku. „Toto je největší archeologický nález všech dob,“ zašeptal von Schiller třaslavým hlasem. Vytáhl kapesník a osušoval si pot, který se mu samým vzrušením řinul po skráních. „Je zde na léta práce,“ pravil Nahoot vážně. „Tato neuvěřitelná sbírka musí být řádně utříděna do katalogu a ohodnocena. Vejde ve známost jako von Schillerův poklad. Vaše jméno bude opakováno po všechny časy. Je to něco jako egyptský sen o nesmrtelnosti - nikdy nebudete zapomenut. Budete žít věčně.“ Na von Schillerově tváři se objevil nadšený výraz. Vůbec o takové možnosti neuvažoval a až do tohoto okamžiku se ani v nejmenším nemínil o poklad s někým dělit kromě Utte Kemperové za jistých okolností. Tahleta Nahootova slova v něm probudila jeho starý a doposud marný sen o nesmrtelnosti. Možná by měl zpřístupnit sbírky veřejnosti, uvažoval. Ale pochopitelně až po své smrti. Po chvíli však překonal pokušení. Nenechá pohledy obyčejného davu znesvětit takové poklady. Byly přece shromážděny na pohřeb faraona a von Schiller se cítil sám jakýmsi moderním faraonovým ekvivalentem. „Ne!“ odpověděl Nahootovi zlostně. „Je můj! Je celý můj. Až umřu, tohle všechno půjde do hrobu se mnou. Již jsem to zařídil ve své závěti a moji synové vědí, co mají dělat. Tohle vše bude zdobit moji vlastní hrobku. Můj královský hrob.“ Nahoot zůstal s ústy dokořán. Nenapadlo ho doposud, že stařec zešílel, že ho jeho vášeň dovedla za hranice zdravého rozumu. Pochopil ale, že nemá smysl se s ním nyní hádat - později už najde ce stu, jak zachránit poklad ze zapomnění jiného hrobu. Proto sklonil hlavu v předstíraném souhlasu. „Máte pravdu, Herr von Schiller. Je to jediný rozumný způsob, jak s ním naložit. Vy si zasloužíte královský pohřeb. Avšak nyní je náš hlavní úkol dostat vše do bezpečí. Helm nás varoval před nebezpečím řeky, připomínal možnost protřetí hráze. Musíme ho zavolat a také Noga, aby jeho muži vyklidili hrobku. Helikoptérou odvezeme celý nález na základnu Pegasů a tam ho bezpečně zabalím pro transport do Německa.“ „Ano. Ano.“ Von Schiller se s námahou postavil a zaplavila ho obava, že by ho řeka mohla o celé bohatství připravit. „Pošlete toho mnicha, jakže se jmenuje... Hansitha pro Helma. Ať sem ihned přide.“ Nahoot vyskočil ze země. „Hansithe! Kdepak jsi?“ Hansith čekal na prahu pohřební komory v modlitbách před prázdným sarkofágem, ve kterém ještě nedávno leželo tělo světce. Právě v něm probíhal zuřivý zápas mezi náboženským přesvědčením a chtivostí. Když zaslechl své jméno, padl na kolena, hluboce se uklonil a teprve pak běžel za Nahootem a von Schillerem. „Musíte se vrátit ven ke vchodu, kde čekají ostatní =“ Nahoot začal chrlit příkazy, když tu přes krásnou černou Hansithovu tvář přeběhl stín nepozornosti. Zvedl ruku, aby zastavil spršku Nahootových slov. „Co se děje?“ ptal se zlostně Nahoot. „Co jste zaslechl?“ Nahoot zavrtěl hlavou. „Buďte zticha a poslouchajte! Slyšíte ten hluk?“ „To není nic, co -“ začal Nahoot, ale v půlce věty se odmlčel a do očí mu vběhl děs. Zaslechl také ten slaboučký zvuk, jemný jako dech letního vánku, hluboký a konejšivý. „Co to posloucháte?“ vložil se do hovoru von Schiller. Jeho sluch se už dávno dostal pod hranici slyšitelnosti slabých zvuků. „Voda!“ vyjekl Nahoot. „Teče voda!“ „Řeka!“ zařičel Hansith. „Štola se zaplavuje!“ Otočil se a dlouhými pružnými kroky běžel k východu z pohřebních arkád.

„Voda nás tu uvězní!“ zařval Nahoot a rozběhl se za mnichem. „Počkejte na mě,“ ječel von Schiller a vydal se za nimi. Ale jeho staré nohy nestíhaly tempo a rychle zaostával za oběma mladšími muži. „Hansithe! Vrat se! Prikazuji ti to,“ volal Nahoot zoufale, ale ten už měl před oběma zbývajícimi pořádný náskok a bral schody z plynové komory po dvou. Nahoot jen zahlédl záblesk jeho bílé shamma v prvním zákrutu labyrintu. „Guddabi, kde jste?“ Ozvěna von Schillerova krákoravého hlasu žalostně doznívala v kamenném koridoru. Ale Nahoot neposlouchal a běžel směrem, kde zmizel mnich, jak se domníval. Minul první odbočku, aniž si všiml křídou psané značky na rohu. Myslel, že před sebou stále slyší zvuky

Hansithových kroků, ale v okamžiku, kdy probíhal kolem třetího rohu poznal, že zabloudil. Zastavil se se srdcem bláznivě bijícím a hořkou žlučovou chutí strachu v hrdle. „Hansithe! Kde jsi?“ vykřikl zoufale. Dostihl ho von Schillerův hlas ozývající se slabě z chodeb někde vzadu. „Guddabi! Guddabi! Nenechávejte mě tady.“ „Buď zticha!“ vykřikl Nahoot. „Drž hubu, ty starý blázne!“ Dýchal divoce, ale místo Hansithových kroků slyšel jen krev bijící ve vlastních spáncích a zvuk řeky. Zdálo se mu, že všechny stěny kolem vyzařují tiché šplouchání. „Ne! Nenechávej mě tu,“ vykřikl a ovládnut panikou bezhlavě vběhl do chodeb labyrintu. Hansith probíhal všemi odbočkami a zatáčkami chodeb s bezchybnou jistotou. Hnala ho představa hrůzné smrti a strach z ní byl motorem pro jeho nohy. Na vrchu centrálního schodiště si však podvrtil kotník a upadl. Kutálel se dolů a bolestně narážel na stupně příkrého schodiště. Zůstal ležet potlučený na achátových dlaždicích chodby z dlouhé galerie.

Vzpamatoval se trochu, těžce vstal a pokoušel se běžet dál, ale noha se pod ním podlomila a ocitl se znovu na podlaze; poraněný kotník nedokázal unést váhu jeho těla. Přesto se opět dostal na nohy a kulhavě vrávorál galerií, opíraje se jednou rukou o rozbitou stěnu. Konečně se dostal na podestu s generátorem elektrického proudu a znovu si uvědomil zvuk vody přicházející z tunelu dole. Byl nyní mnohem hlasitější.

Hluboký, ozvěnou modulovaný hukot téměř pohlcoval diskrétní vrčení generátoru. „Kriste Ježíši a milosrdná Panno, zachraňte mě!“ prosil a klopýtal dál dolů svažující se stolou. Ještě než se dostal k propadlému jezeru, dvakrát upadl. Na kolenou zíral ve světle žárovek na jámu před sebou. Ani ji zpočátku nepoznal, všechno se změnilo. Hladina už nebyla dole, ale zároveň s úrovní podlahy, na které klečel. Byla až po okraj plná vířícího živlu, který mizel kdesi hluboko ve

skrytém výtoku stejně rychle, jak ho vyvrhovalo ústí tunelu. Zčásti ponořená pontonová lávka divoce poskakovala a vzpínala se na plovácích a snažila se zbavit úvazů jako nezkcrocený kůň sedla. Na opačné straně jezera se z Taitova bazénu hnál chodbou divoký proud. Jediná ústupová cesta z hrobu byla již do poloviny výšky zatopená a hladina viditelně stoupala. S každou vteřinou otálení se Hansithova šance zmenšovala. „Musím se odtud dostat.“ Donutil se znovu vstát. Došel k prvnímu plováku lávky, ale ta se tak divoce zmítala, že se neodvážil jít dál vstoje. Poklekl a po čtyřech přelézal chatrnou konstrukci od jednoho plováku ke druhému. „Prosím tě, Bože a svatý Michale, pomozte mi. Nenechte mě takto bídně zahynout,“ modlil se již nahlas. Konečně došel na konec lávky a ohmatl po záchytech na hrubě přisekané stěně štol. Našel, co hledal. Konečky prstů se zachytil a přitáhl do ústí chodby. Voda pádící štolou se opřela plnou silou do spodní poloviny jeho těla. Visel nějakou chvíli a vzdoroval tlaku proudu neschopen udělat jediný krok vpřed. Věděl, že jestli se neudrží, smete ho voda do jámy a stáhne do její hroznivé hloubky.

Světla na stropě chodby stále ještě svítila, a tak mohl téměř dohlédnout na spásný východ do Taitova bazénu, který byl vzdálen necelých dvě stě stop. Odtud už bambusové lešení nabízelo ústup ven ze strže. Sebral všechnu sílu a posunoval se proti vodě, přehmatávaje z jednoho nejistého zachytu na druhý. Ostrá drsná skála mu olámala nehty a sdírala kůži z konečků prstů, ale bez ustání se sunul blíž k vytouženému ústí. Konečně uviděl i denní světlo pronikající vstupem do štol a pomalu začal věřit, že to dokáže. Přece jen nakonec unikne ze smrtelné pasti. Jakmile se dostavil pocit úlevy a radosti, uslyšel silící hukot vody, drsný až nelidsky krutý řev vodní masy. To vodopád nad Taitovým bazénem zastihla plná povodňová vlna z prolomené přehrady. Našla si vstup do štol a vtrhla do ní. Zaplnila ji až po strop, spolkla osvětlení i s kabelem a uvrhla Hansitha do úplné tmy. Zasáhla ho s neuvěřitelnou silou a Hansith měl dojem, že to není voda, ale lavina kamení. Nemohl jí odolat. Servala ho pozpátku z nejisté polohy u stěny, zatočila s ním, že nevěděl, kde je nahoře a kde dole, a v následujícím okamžiku ztratil celou délku cesty k východu, kterou tak pracně vydobyl. Vír v propadlé díře ho uchopil a táhl do hlubiny. Tlak vody začal drtit jeho ušní bubínky. V smrtelné křeči chtěl vykřiknout, ale jak otevřel ústa, dostala se mu okamžitě do plic voda. Potom, co ucítil, byl tupý náraz na stěnu zatopené šachty, který mu roztránil rameno. Ani nemohl vykřiknout a prudká bolest rychle zmizela v zapomnění. Hansitha taženého proudem podzemního vývaru drtily a rozbíjely ostré výběžky skalních stěn, a když se jeho zbytky objevily na výtoku, nepřipomínaly již ničím lidské tělo. Voda je spláchla do Dandery a nesla dál do hlubšího a mohutnějšího toku Modrého Nilu.

Voda z protřené hráze spláchla žlutý nakladač do strže, jako by to byla dětská hračka. Nicholas ho na okamžik zahlédl pod sebou, a třebaže sám padal, uvědomil si, jak by asi skončil, kdyby na něm zůstal sedět. Těžký stroj dopadl na hladinu a zmizel v gejzíru vodní tříště. Nicholas ho následoval, a dokonce se mu podařilo udržet polohu s hlavou nahoře, takže dopadl nohama napřed. Zvednutá hladina v bazénu již zakryla dostatečně dno poseté kameny a ztlumila jeho pád. Chvilí si s ním pohrával dravý proud a pak ho vyplívl padesát metrů níže. Odhrnul mokré vlasy z očí a rychle se rozhlédl. Traktor již dávno zmizel v hloubce na dně kotle pod vodopádem a před sebou uviděl malý skalnatý ostrůvek trčící z vody uprostřed koryta řeky. Několika kraulovými tempy k němu doplaval a zachytil se kamenné ostruhy. Odtud prohlížel příkré stěny strže a vzpomínal, jak zde byl uvězněn minule. Euforie z úspěšné destrukce hráze a zaplavení faraonovy hrobky byla tatam.

Věděl, že nedokáže překonat hladké převislé stěny bez jakýchkoliv zachytných bodů. Zvažoval možnost dostat se nahoru jinou cestou - zpátky proti vodě k patě vodopádu. Zdálo se, že po východním okraji vodního skoku vede nahoru jakýsi žlab či spíše spára, která by mohla posloužit jako žebřík ven z propasti. V každém případě by to ale byl těžký a nebezpečný výstup. Objem padající vody nebyl zdaleka tak velký, jak by se dalo usoudit z množství vody zadržené v přehradě. Pochopil, že větší část ponorných košů je stále ještě na místě a veškerá voda zatím proudí jen porušenou střední částí. Došlo mu také, že tento stav nezůstane konečný a že vodní živel musí každou chvíli prolomit i zbytek hráze. Proto zavrhl myšlenku dostat se zpátky k vodopádu. „Raději se rychle ztrat' vodě z cesty,“ uvažoval a představil si, že ho osudný okamžik zastihne tam, kde právě je. „Kdyby se mi podařilo dostat se k některému břehu, třeba najdu nějakou římsu, na které bych mohl přečkat největší nápor.“ V duchu však tušil, jak marná je to naděje. Proplaval už jednou celou délku strže a nenašel jediný zachytný bod.

„Co takhle před ní uplavat?“ uvažoval. „Malá šance, ale jiné není.“ Spěšně zul boty a chystal se opustit své dočasné útočiště, když uslyšel, jak se nahoře bortí i zbytek přehrady. Praskání lámaných kmenů a skřípání těžkých košů o dno nahánělo hrůzu. Voda odnášela koše jako hromádku prázdných plechovek od piva. Pak nad korunou vodopádu vyrostla děsivě vysoká vlna kalné vody s troskami hráze. „Och, Matko boží! Je pozdě. Už je to tady.“ Odstrčil se od skalky a plaval, co mu síly stačily, dolů proudem. Slyšel za sebou řev blížící se vlny a ustrašeně se ohlédl. Rychle ho doháněla. Ve svěřací kazajce útesů se její zpěněny hřeben zvedal snad patnáct stop nad původní hladinu. Před očima mu vytanul prchavý okamžik z mládí, kdy při surfování u mysu svatého Vincence čekal připravený na příbojovou vlnu. Tehdy na něj ze zadu padala podobně hrozná vodní stěna. „Pojedeš na ní!“ napadlo ho v okamžiku. „Nasedneš na ni a pojedíš jako surfař.“ Rychlými kraulovými záběry se ještě pokoušel srovnat rychlost s vlnou a vzápětí cítil, jak ho prudce zvedá. Prohnul se v zádech, strčil paže za sebe a v klasickém postoji surfařů bez prkna klouzal po čele vlny s hlavou mírně dolů. horní částí těla nad vodou. Nohama řídil směr. Po několika děsivých vteřinách mu došlo, že skutečně jede vysoko na vlně a paniku vystřídal pocit divokého nadšení. „Dvacet uzlů!“ odhadoval rychlost podle závratně ubíhajících skalních stěn. Zamířil dál od břehu a v extázi z pocitu rychlosti a zvládaného nebezpečí klouzal napříč vlnou do jejího středu. Vysoká voda přikryla nebezpečné kameny a vyhladila skoky a kaskády, a tak místo pádů do vření pod nimi proletěl hladce po povrchu a jen pohyby paží a nohou kontroloval pozici na čele vlny. „Zatraceně! To je úžasná legrace!“ smál se hlasitě. „Lidé by za to dali spoustu peněz. Pekelný zážitek jako při skoku na gumovém laně.“ Po necelé míli začala vlna ztrácet tvar i rychlost a postupně se roztahovala po délce kaňonu. „Brzy nebude mít dost síly, aby mě udržela,“ napadlo ho a rychle se rozhlédl. Nedaleko od něj plavaly zbytky přehrad - kmeny stromů, které Sapér použil na konečné přehrazení středové mezery v hrázi. Zamířil k těžkému kusu dřeva, dlouhému možná deset

stop. Kmen plaval hluboko ponořený a jeho vršek se sotva zračil nad vodou jako hřbet velryby. Pahýly nahrubo osekáných větví nabízely dobré držení. Nicholas se přitáhl ke kmeni, ale zůstal ve vodě a sledoval tok řeky před sebou. Vydýchal se trochu a cítil, jak se mu vrací síla. Vlna, třebaže již bez tvaru a nízká, valila se roklí dál závrtně rychle. „Ještě dobrých deset uzlů,“ odhadoval rychlost. „Až vtrhne do Taitova bazénu, nechtěl bych být na místě von Schillera a jeho poskoků, kteří jsou určitě v hrobce. Pobudou si tam možná další čtyři tisíce let.“ Zaklonil hlavu a vítězoslavně se rozchechtal. „Funguje to! Ať se propadnu do pekel, jestli to neskončí tak, jak jsem zamýšlel.“ Přestal se smát, když zpozoroval, jak se kmen stáčí napříč řekou a směřuje k jedné ze stěn kaňonu. „Ale, ale! Další potíže?“ Přesunul se na konec kmene a odstrčil ho nohama. Těžkopádné plavidlo sice reagovalo, ale ne dost rychle, aby se úplně vyhnulo kontaktu se skalní stěnou. Slabý náraz je však odstrčil zpátky do proudu. Vrátila se mu sebedůvěra a s každým okamžikem rostlo jeho plavecké umění. „Vždyť s tím mohu doplout až ke klášteru!“ vykřikl radostně. „Při této rychlosti bych mohl být u člunů dokonce dříve, než Sapér s Royanou.“ Řeka a srázy nad ní mu připadaly známé. „To je přece zátáčka před Taitovým bazénem. Za dvě tři minuty jsem tam.“ Vzpomněl si na lešení. „Určitě už ho voda strhla,“ napadlo ho. Vytáhl se na kládu tak vysoko, jak to jen šlo, a zíral kupředu. Pevně sevřel víčka, aby zbavil oči vody, a když je znovu otevřel, uviděl, jak mu Taitův bazén letí vstříc. Připravil se na pád. Otevřel se před ním dlouhý hladký vodní skluz, a než do něj vpadl, zahlédl pod sebou kotel vřící vody a lešení nad ním. Jeho úvahy byly předčasné. Bambusová konstrukce, třebaže vážně poškozená, zůstala na místě. Její dolní část sice řeka odnesla, ale zbytek ještě jakž takž držel na stěně propasti. Uvolněné bambusové tyče se houpaly těsně nad hladinou, a jak po nich proud hladově chňapal, celá stavba se otřásala a kývala. Nicholas s překvapením uviděl na položříceném lešení dvě osoby, které se zoufale přidržují chatrné konstrukce a snaží se dostat nahoru. A na kratičký zlomek vteřiny zahlédl odlesk brýlí s kovovými obroučkami pod kaštanově hnědým baretem. Tuma Nogo, blesklo mu hlavou. Vzápětí se Nogovi, který byl blízko k vrcholu, podařilo vylézt až nahoru a zmizet za okrajem útesu. Ten nepatrný zlomek času bylo vše, co mu řeka dovolila. V následujícím okamžiku už kmen nabíral rychlost a řítil se vodním splavem téměř kolmo dolů. Jeho konec se zapíchl hluboko do vody a Nicholas chvíli visel na opačném konci jako skokan o tyči, než se kmen postupně znovu položil na vodu. Další vteřinku je oba držel vír pod vodopádem, ale poté je uchopil proud a váhavě nesl Taitovým bazénem dál. Nicholasovi se naskytla druhá příležitost rozhlédnout se kolem sebe. Poznal okamžitě, že vstup do štolý je úplně pod vodou a podle výšky hladiny usoudil, že se nyní nalézá nejméně padesát stop hluboko. Na okamžik ho ovládl pocit triumfu - hrob byl zase v bezpečí před příštími kořistníky. Pohlédl nahoru na poničené lešení napůl vytržené z kotvících děr ve skále a uviděl, že druhý muž ještě stále visí na jeho troskách. Dvacet stop nad hladinou připomínal velkou kočku zahnanou do větví stromu zmítaného větrem. Ve stejném okamžiku si uvědomil, že se jeho těžké plavidlo otáčí a míří ke zbytkům lešení. Snažil se změnit jeho směr a vyhnout se mu, když tu muž nahoře otočil hlavu a pohlédl dolů na něho. Byl to běloch, a sotva ho Nicholas poznal, pocítil palčivou nenávist. „Helm!“ vykřikl. „Jake Helm!“ Před očima mu proletěl obraz Tamreho těla rozdrčeného kameny a spálené tváře Tessay. Ovládl ho nezvladatelný vztek. Místo aby řídil kmen pryč od lešení, ještě mu dopomohl do jeho původní ho směru. Na malý okamžik se zdálo, že mine svůj cíl, ale pak náhodná vlna odhodila přední konec stromu a ten se zachytil za uvolněnou zmeť bambusových tyčí. Váha kmene a jeho setrvačnost vykonaly své. Bambusové tyče zapraskaly jako suché klesty na podpal a chatrná konstrukce odtržená od skalní stěny se i s Helmem řítila do vody. Helm se mu zhoupl nad hlavou, ale vzápětí se pustil a dopadl na hladinu nedaleko od kmene. Než se stačil vynořit, Nicholas se vyškřábal na kmen a obkročmo se na něj posadil. Popadl odlomený kus bambusové tyče plavající kolem. Kmen zachycený zpětným vírem rozvodněné řeky se začal pomalu otáčet v mírnější vodě stranou hlavního proudu a

Nicholas, usazený na své bitevní lodi, máchal bambusovým klackem sem a tam, jako by testoval držení baseballové pálky před úderem. Pak s tyčkou za hlavou čekal, až se Helm vynoří. O vteřinu později vystřelila Texasanova hlava nad hladinu. Oči měl křečovitě zavřené, plival vodu a lapal po dechu. Nicholas nasměroval obušek a udeřil, co mu síly stačily. Helm však v posledním okamžiku otevřel oči a zpozoroval nebezpečí. S rychlostí vodního hada ucukl před ránou a tyč jen o vlásek minula krátce střiženého blondatého ježka na temeni Helmovy hlavy. Nicholas ztratil na chvíli rovnováhu, a než se vzpamatoval, Helm se zhluboka nadechl a zmizel pod hladinou. Nicholas, připravený na opakovaný útok, zíral do kalné vody a tiše klel. Vyčítal si, že nevyužil momentu překvapení a první ranou netrefil. Neměl velké iluze o tom, co ho čeká nyní, když Helma varoval. Vteřiny se táhly, ale jeho protivník se neukazoval. Nicholas se úzkostně ohlížel za sebe, pokoušeje se odhadnout, kam ho asi proud mohl zanést. Uběhla dlouhá minuta a nic se nedělo. Nervózně sklopil klacek a uchopil ho tak, aby byl připravený bodat jeho špičatým koncem do všech stran. Náhle mu něco pod vodou sevřelo levý kotník, a než se stačil zachytit pahýlů větví, stáhla ho neznámá síla do řeky. Pod vodou ucítil, jak mu Helmovy prsty drásají obličej. Sevřel jeden z jeho prstů a páčil ho zpět, dokud nepovolil. Ale Helma jako by bolest vykloubeného prstu vyprovokovala ještě k větší aktivitě. Jeho svalnatá paže jako rameno chobotnice bleskově objala

Nicholasův krk. Na chvíli se oba vynořili a sípavě nabírali dech. Nicholas ještě ani nestačil zavřít ústa, když mu Helm zvrátil hlavu zpátky do vody. Sevření krku sílilo a Nicholas cítil, jak se obrátí v jeho zátylku poddávající tlaku. Byl to zabijácký chvat, a kdyby Helmovo držení bylo jen o malinko pevnější, nechybělo mnoho a zlomil by mu vaz. Ale Nicholas se včas poddal tlaku a zabránil tak Helmovi uplatnit plnou sílu. Přes tenkou vrstvu vody uviděl zvětšený a zdeformovaný obraz Helmovy tváře. Připadal mu jako zpodobnění samotného ďábla. Sotva se Helm ocitl ve vodě nad ním, uchopil ho Nicholas oběma rukama v pase a koleno pravé nohy mu vrazil do rozkroku. Ucítil gumový tlak jeho genitálií. Helm se zkroutil a svérák na Nicholasově krku povolil. Nicholas využil Helmova zaváhání, sebral do hrsti jeho varlata a Zakroutil s nimi. Pár centimetrů před očima zahlédl ve vodě soupeřovu bolestí zkřivenou tvář, ale to už Helm uvolnil sevření jeho hrdla úplně, odtáhl se a oběma rukama uchopil Nicholasovo zápěstí. Opět se vynořili nad hladinu. Voda už je nesla výtokem pryč z Taitova bazénu do hlavního proudu řeky. Kmen stromu, na kterém ještě před chvílí seděl, plaval nedaleko za nimi. Nicholas pustil Helmovy genitálie a udeřil ho pěstí druhé ruky

do obličej. Rána na krátkou vzdálenost ale postrádala razanci. Přesto Helmova hlava odskočila stranou a Nicholas se pokusil nasadit zámek, avšak Helm stačil sklonit hlavu a vyklouzl ze sevření. Hned nato hlavu bleskově zvedl a zakousl se po způsobu útočící zmije do Nicholasovy brady. Překvapení bylo dokonalé a bolest, kterou působil stisk Helmových čelistí, byla agonizující. Nicholas vykřikl, hrábl rukou Helmovi do tváře s cílem zasáhnout jeho oči. Ale Helm křečovitě sevřel víčka a jeho zuby se ještě hlouběji zaryly do Nicholasovy brady. Koutky Helmových úst začala vytékat krev.

Kmen, který stále plaval za nimi, se ocitl kousek od týlu Helmovy hlavy. Nicholas uchopil Helma za uši a zkroutil mu hlavu do vody. Přes temeno jeho hlavy uviděl zbytek odseknuté větve. Pahýl končil ostrým hrotem. Silou umocněnou zoufalstvím a bolestí narazil Helmův týl na dřevěný bodec, který si našel mezeru mezi posledním obrátem a lebkou. Projel jí jako hřeb a zasáhl míchu. Helm v křeči otevřel ústa a Nicholas byl volný. Odstrčil se od Helma překvapený účinkem posledního zásahu. Zpola odervaný cár kůže mu visel z brady a rána silně krvácela. Helm zavěšený na kmeni připomínal prase na řeznickém háku. Ruce se mu chvěly a svaly ve tváři měl stažené křečí. Cukání očních víček připomínalo epileptický záchvat a bělmo jeho očí hluboko zapadlých v lebce groteskně svítilo v šeru strže. Nicholas se přitáhl zpátky ke kmeni těsně za

Američanovo tělo. Těžce dýchal a krev z brady mu stékala po krku. Nevyváženým zatížením se kmen pomalu otáčel kolem osy a Helm začal sjíždět z pahýlu větve. Jeho obličej, nyní již nehybný, mizel pod hladinou. Ale Nicholas ještě nevěřil.

„Trochu si tě pojistím, chlapče drahá,“ procedil mezi zuby. Vyplivl krev z úst, uchopil límec Helmovy košile a stlačil mu hlavu dolů pod kmen. V posledním úseku strže řeka znovu zrychlila, ale Nicholas vytrvale držel a topil dál beztak už vyhaslé jiskry života v Helmově těle, dokud mu proud těla nevyrvál z ruky a nezmizelo ve vírech šedých vod. „Vyřídím tvůj pozdrav Tessay,“ volal za ním a víc na něho nemyslel. Soustředil se plně na své primitivní plavidlo a jeho cestu divokým proudem. Konečně proletěl mezi růžovými portály do mírnějšího toku dolního úseku řeky Dandery. Vědom si posledního vodopádu na soutoku Dandery a Modrého Nilu necelou míli vpředu, zanechal pod závěsným můstkem kmen jeho osudu a vyškrábal se na břeh. Zůstal sedět v písku, utrl pruh látky z košile a ovázal si bradu, jak to jen šlo. Krev rychle prosákla tenkou vrstvou vlhké bavlněné tkaniny, ale když ob vaz víc stáhl, krvácení přece jen poněkud ustalo. Vstal a bosý se belhal na nejistých ztuhlých nohách hustým křovím kolem řeky, až narazil na stezku vedoucí ke klášteru. Vydal se po ní a zastavil jen jednou, když daleko za sebou uslyšel helikoptéru startující z útesu nad strží. Ohlédl se. „Vypadá to, že Tuma Nogo vyklízí hřiště. Jaká škoda. Co se asi stalo s von Schillerem a Egyptanem?“ uvažoval nahlas a prsty hladil bolavou bradu. „Přinejmenším se nikdo z nich nedostane k hrobu dříve, než opět přehradí řeku.“ Pak ho ale napadla jiná myšlenka. „Můj ty bože. Možná byl von Schiller v hrobce, když řeka udeřila.“ Začal se usmívat a pak zavrtěl hlavou. „Ne. To je přehnaná naděje. Spravedlnost nebývá tak přímá.“ Znova zavrtěl hlavou, ale to už neměl dělat - zranění začalo vážně bolet - pohyby hlavy mu nesvědčily. Sevřel ovázanou čelist dlaní a zrychlil. Když se dostal na dlážděné schodiště vedoucí ke klášteru, začal klusat.

Za rohem bludiště Nahoot v plném běhu narazil na von

Schillera. Třebaže stařec sám mohl stěžejně přispět k vyřešení krize, jeho přítomnost vytrhla Nahoota z panické hrůzy, která ho zachvátila. Bez Hansitha nabyla opuštěnost labyrintu strašidelných rozměrů a jakákoliv lidská přítomnost byla požehnáním. Nějakou chvíli se navzájem drželi jako děti ztracené v lese. Von Schiller stále nesl část klenotů, které si prohlížel, když Hansith zpanikařil a utekl. V jedné ruce držel faraonův obřadní cep a v druhé berlu. „Kde je mnich?“ zaječel na Guddabiho. „Proč jste utekl a opustil mě? Musíme najít cestu ven. Copak si, vy idiote, neuvědomujete, jaké nebezpečí nám hrozí?“

„Vy čekáte, že já znám cestu -,“ začal Nahoot vztekle, ale zarazil se, když na zdi nad starcovým ramenem uviděl křídou nakreslené značky a poprvé mu došel jejich význam. „To je ono!“ vykřikl s úlevou. „Harper nebo ta žena, Al Simma, nám cestu vyznačili. Jdeme!“ Vešli do bludiště a řídili se značkami na stěnách. Když se konečně dostali na centrální schodiště, uplynula od Hansithova zmizení téměř hodina.

Pospíchali dolů po schodech a zvuky vyvolané vodou sílily. Sykot, který se nyní stal jejich dominantní složkou, se podobal dechu spícího draka. Nahoot se dal do běhu a stařec na vratkých nohou, zesláblých stářím a strachem, klopýtal za ním. „Počkejte!“ volal na Nahoota, ale ten nedbal jeho proseb a vyběhl otvorem ze zničené galerie na podestu, kde předl generátor. Ani na něj nepohlédl a pod jasným světlem žárovek u stropu sbíhal schodištěm dolů. Teprve za ostrým zákrutem chodby ho zastavila voda. Doběhl k hladině sahající po značku, kterou kdysi zanechala na kamenných stěnách štol největší povodeň na řece. Pontonová lávka přes propadlé jezero zmizela. Ani mu v první chvíli nedošlo, že ho od ní dělí padesát stop hloubky. Dandera, strážící po věky hrobku, se vrátila ke svým povinnostem. Černá neúprosná voda uzavírala cestu ke hrobu, jak to dělala po čtyři tisíce let. „Alláhu!“ zašeptal Nahoot. „Alláhu, smiluj se nad námi.“ Von Schiller už doklopýtal také, zastavil se vedle něho a zděšeně hleděl na zatopenou štolu. Pak se pomalu opřel čelem o stěnu. „Jsme tady uvěznění,“ pronesl tiše. Nahoot při těch slovech klesl na kolena a začal tiše fňukat. Jeho vzlyky poznenáhlu přešly ve zpěvavý nosový hlas; odříkával modlitbu. Von Schillera jeho chování rozzuřilo. „Tohle nám nepomůže. Nechte toho!“ vyštěkl a udeřil zlatým cepem Nahoota přes sehnutá záda. Nahoot vykřikl bolestí a plazil se od von Schillera dál. „Musíme najít jinou cestu,“ řekl stařec již klidnějším hlasem. Byl zvyklý velet a hned se také ujal příležitosti.

„Musí tu přece být ještě jiný východ,“ řekl rozhodně.

„Najdeme ho. Pokud vede ven, měl by tu být průvan,“ jeho hlas získával dřívější jistotu. „Ano, tak to uděláme. Vypněte ventilátor a pokusíme se zjistit pohyb vzduchu.“ Nahoot se ochotně podřídil jeho autoritě a spěchal napřed zastavit ventilátor. „Vy máte zapalovač,“ pokračoval von Schiller. „Zapálíme tady ty papíry,“ ukázal na dokumenty a fotografie, které zanechala Royana na improvizovaném stole. „Kouř nám ukáže směr proudění vzduchu.“ Příští dvě hodiny chodili po všech patrech hrobky s hořícími papíry, ale nenašli jediné místo, kde by kouř naznačil sebemenší průvan. Skončili

zpátky v zatopené štolě a beznadějně civěli na tmavou klidnou hladinu, která jim přehrazovala cestu. „Tady vede jediná možnost úniku,“ rezignovaně zašeptal von Schiller. „Myslíte, že mnich opravdu utekl touto cestou?“ zeptal se Nahoot pochybovačně a posadil se u stěny na zem. „Není jiné cesty.“ Nějakou dobu byli zticha. Čas se vlekl, ale v podzemí si jeho běh neuvědomovali. Průtok v řece se ustálil a olejově mrtvá hladina ležela před nimi beze změny. Slabounký monotónní hukot vody protékající podzemním sifonem jen zdůrazňoval mrtvé ticho. Slyšeli svůj vlastní dech - zněl neobyčejně hlasitě. Konečně Nahoot promluvil. „Palivo pro generátor. Musí ho být už málo. Neviděl jsem nikde žádnou zásobu.“ V myšlenkách jim vytanula představa, co se stane, až bude malá nádržka zdroje elektrického proudu prázdná. Mysleli na tmou, která musí přijít. Znenadání von Schiller vykřikl. „Musíte se dostat štolou ven a přivést pomoc. Nařizuji vám to.“ Nahoot nevěřicně zamrkal. „Jen k východu z tunelu je to víc než sto metrů a řeka je rozvodněná a=“ Stařec přiskočil a výhrůžně se nad ním sklonil. „Mnich se tudy dostal ven. Je to jediné východisko. Musíte podplavat tunelem a najít Noga s Helmem. Helm už bude vědět, co má dělat. Najde způsob, jak mě odtud dostat.“ „Zešlel jste?“ Nahoot začal vsedě couvat, ale von Schiller šel za ním. „Je to můj rozkaz!“ „Ty starý blázne!!!“ Nahoot se pokusil vstát, ale von Schiller ho nečekaně a prudce udeřil zlatým cepem do tváře. Nahoot upadl naznak, vyplivl krev z rozbitých rtů a s ní i dva přední zuby. „Jste šílený!“ skučel. „Tohle nemůžete dělat -“, ale von Schiller se rozmáchl znovu a ještě jednou. Těžký zlatý cep rozbíjel Nahootův obličej a ramena. „Zabiju tě!“ řval von Schiller nepřičetně. „Zabiju tě, jestli mě neposlechněš.“ „Přestaňte!“ fňukal Nahoot. „Přestaňte prosím. Udělám to, jen mě nebijte.“ Odplazil se po podlaze a zůstal sedět po pás ve vodě. „Dejte mi čas na přípravu,“ prosil. „Jdi dál! Hned.“ Von Schiller mu zahrozil zdviženým cepem. „Určitě najdeš někde u stropu vzduchovou kapsu. Projdeš, uvidíš. Jdi!“ Nahoot nabral do dlaně vodu a opláchl si krev z tváře. „Musím se vysvléct a vyzout,“ poťfňukával. Snažil se získat čas, ale stařec ho nepustil z vody. „Odlož šaty tam, kde stojíš,“ nařizoval a napřáhl zlatý obušek. Nahootovi došlo, že další rána by mu mohla rozbít lebku. Váhavě se postavil. Voda mu sahala ke kolenům. Pomalu odkládal svršky až zůstal jen v podvlekačkách. Na ramenou mu nabíhaly tmavé šrámy, tam, kde dopadly starcovy údery a čerstvá krev z nich se mu plazila v klikatých stružkách po zádech jako šarlatový hadi. Pochopil, že musí nějak sílence uklidnit. Ponořil se proto, uplavala kousek a přidržel se stěny. Zůstal pod hladinou, dokud mu stačil dech, a pak se vrátil. „Zpátky!“ křičel na něho von Schiller. „Maříš jen čas. Nemysli si, že tě pustím ven.“

Nahoot se brodil do hlubší vody, až mu zakryla hrudník.

Minutku otálel a zhluboka dýchal. Potom zadržel dech a ponořil se pod hladinu. Von Schiller stál těsně u hranice vody a snažil se zjistit, co Nahoot dělá, ale pod černým hrozivým zrcadlem hladiny neviděl nic. Jen na povrchu, v místě, kde zmizel, se objevila načervenalá skvrna. Pomalu uběhla minuta, když tu náhle voda začala divoce vířit a vynořila se z ní ruka s prsty roztaženými v prosebném gestu. Pak pomalu klesla zpátky. Von Schiller se nahnul kupředu. „Guddabi!“ volal zlostně. „Na co si to hrajete?“ Voda znovu zavířila a v hloubce se něco zalesklo. „Guddabi!“ nedůtklivý starcův hlas zesílil. Jakoby v odpovědi na volání se objevila Nahootova hlava. Tvář zbavenou krve měl voskově žlutou a ústa dokořán v děsivě neslyšném výkřiku. Voda okolo něj vřela, jako by se pod hladinou krmilo hejno ryb. Jak von Schiller nechápavě zíral, okolo Nahootovy hlavy růžověla voda. Trvalo chvíli, než von Schiller pochopil, že je to Nahootova krev. Pak uviděl i dlouhé vlnité smyčky mihající se pod hladinou; požíraly

Nahootovo tělo. Jeho paže se znovu prosebně zvedla k von

Schillerovi. Byla znetvořená hlubokými ranami ve tvaru pŕlměsíců a všude tam, kde se zakously zuby tmavých bestii, chyběly celé kusy svaloviny. Von Schiller vykřikl hrůzou a couval od vody. Nahootovy oči, velké a tmavé, na něho vyčítavě hleděly. Ještě než se von Schiller odvrátil definitivně, vyjela nad hladinu hlava obrovského tropického úhoře a čelist plná lesklých bílých zubů sevřela Nahootovo hrdlo. Nesnažil se ani bránit - byl hotový. Jen dál hleděl za von Schillerem a svíjející se slizké tělo mu viselo na krku. Potom Nahootova hlava zvolna zmizela pod povrchem vody.

Dlouhé minuty se ještě hladina vlnila oživená pohyby v hloubce.

Postupně rozruch na hladině slábl, až ustal úplně. Povrch vody znehybněl dohladka jako deska černého skla.

Von Schiller se otočil a běžel zpátky stoupající chodbou na schodiště a kolem vrčícího generátoru dál, co nejdále od hrůzné vody. Nevěděl ani, kam běží. Zamířil bezhlavě do prvního otvoru, který se před ním namanul. U paty centrálního schodiště narazil do rohu stěny a upadl na achátové dlaždice. Zůstal ležet, něco blekotal a na čele mu narůstala velká narudlá boule. Po chvíli se zvedl a potácivě lezl schodištěm vzhůru. Byl zmatený a dezorientovaný. Hrůza a strach hnala jeho mozek za hranici přičetnosti. Znovu upadl a po čtyřech se plazil za nejbližší roh bludiště. Teprve tam se dokázal zase postavit na nohy. hloubka příkré šachty do Taitovy plynové pasti se před ním otevřela, aniž si jí vůbec všiml. Padal po schodech. Dole pod schodištěm znovu vrávoravě vstal a celý potlučený se vlekl alejí amfor a košíků nahoru schodištěm do pomalovaných arkád před hrobem faraona Mamose. Byl uprostřed podloubí, když světlo žárovek potemnělo; jejich vlákna jen slabě žhnula. Pak ale znovu jasně zaplála. Motor generátoru nasál poslední zbytek paliva z nádrže. Von Schiller zůstal stát a tupě zíral na světla. Věděl, co musí následovat. Ještě pár minut spásné papsky živily starcovu naději, ale pak zesláblly a vytratily se docela. Tma ho obklopila a přikryla vše jako těžký samet pohřebního havu. Byla tak intenzivní a úplná, že se dala nahmatat. Zdálo se, že má svou váhu a strukturu. Cítil, jak se mu cpe do úst a chystá se ho zadusit. Znovu se rozběhl, divoce a slepě bez jakéhokoliv smyslu pro směr. Narazil hlavou do kamene a upadl. Cítil, jak mu teplý pramínek krve stéká po tváři a nemohl se nadechnout. Ležel na boku, lapal po dechu a tiše sténal. Pak se svinul do klubička jako zárodek v lůně. Přemítal, jak asi dlouho potrvá, než umře. Dušička se v něm zachvěla, když si uvědomil, že to může trvat dny a možná i týdny. Pohnul se a schoulil blíže ke kamennému předmětu, na který narazil. Nedokázal ani posoudit, jestli je to velký sarkofág faraona Mamose. Ležel v temnotě hrobky obklopen královskými pohřebními poklady a čekal na vlastní pomalou a neúprosnou smrt.

Klášter svatého Frumentia byl opuštěný. Když mniši slyšeli výstřely ahluk boje ze strže, posbírali svůj majetek a zmizeli. Nicholas proběhl prázdným nádvořím a na počátku schodiště vedoucího k Nilu se zastavil; potřeboval se trochu vydechnout. Pozoroval chmurnou hloubku pod sebou, do které jen zřídka zasvítí slunce, ale cáry letící vodní

tříště pod dvojitým vodopádem mu bránily dohlédnout na dno. Nebylo nic, podle čeho by mohl usoudit, zdali se už Sapér s Royanou dostali ke člunům, nebo je cestou zdržely nějaké potíže.

Poopravil si uvolněnou bandáž na bradě a vydal se dolů. Ve stříbřité mlze zazněl známý hlas volající ho jménem a pak se na kluzkých mokřích schodech objevila Royana. Běžela mu vstříc. „Nicholasi! Díky Bohu! Už jsem přestávala věřit, že přijdeš.“ Chystala se mu skočit do náruče, když uviděla jeho ovázaný, krví zmazaný obličej. Zarazila se a polekaně si ho prohlížela. „Svatá Panno!“ zašeptala. „Co se ti stalo, Niku?“ „Drobná výměna názorů s Helmem. Jenom škrábnutí, ale nejsem zrovna v nejlepší formě na líbání,“ mumlal a snažil se pod obvazem o úsměv. „Budeš muset ještě chvíli počkat.“ Objal ji kolem ramen tak náruživě, že se na chvíli ocitla ve vzduchu. „Kde jsou ostatní?“ otočil se a postrčil ji před sebe. „Už jsou všichni dole,“ odpověděla. „Sapér s Mekem nafukují čluny a nakládají je.“ „A Tessay?“ „Je v pořádku.“ Seběhli posledních pár schodů na římsu pod svatyní Zjevení. Od doby, kdy tu Nicholas stál naposled, hladina stoupla nejméně o de set stop. Divoká blátivá voda zlostně vřela a přes letící závoje vodní tříště sotva rozeznával břeh naproti. Pět nafukovacích člunů Avon čekalo u okraje vody. Čtyři z nich již byly připravené k plavbě a pátý se právě nadouval obsahem tlakové láhve. Mek se Sapérem nakládali bedny od munice do člunů a přikrývali je nylonovou přepravní sítí. Sapér pohlédl na Nicholase a v jeho drsně upřímné tváři zahrál klaunský výraz překvapení. „U všech rohatých, co se ti to stalo z kšichtem?“ „Jednou ti to povím,“ sliboval Nicholas a šel obejmout Meka. „Díky, starý příteli,“ řekl upřímně. „Tví muži se bili dobře a tys na mě počkal.“ Nicholas přejel pohledem řadu zraněných partyzánů. ležících u stěny útesu. „Jaké jsou ztráty?“ „Tři mrtví a těchto šest raněných. Mohlo to být horší, kdyby nás Nogo sevřel silněji.“ „I tak je jich hodně,“ poznamenal Nicholas. „I jeden je hodně,“ dodal vážně Mek. „Kde jsou ostatní?“ „Utíkají k hranicím. Nechal jsem tady jen tolik mužů, abychom zvládli čluny.“ Mek stáhl špinavý obvaz z Nicholasovy brady a Roya na jen vzdychla, když uviděla, oč jde. Ale zato Mek se šklebil. „Vypadáš, jako by tě líbal žralok.“ „Máš pravdu. To se také stalo,“ souhlasil Nicholas. Mek pokrčil rameny. „Bude třeba pěkných pár stehů.“ Zavolal na jednoho ze svých mužů, aby mu přinesl tornu. Posadil Nicholase na plovák člunu. „Nemám žádné anestetikum,“ varoval ho a přímo z lahvičky mu nalil do rány antiseptický roztok. Nicholas zasténal bolestí. „Pálí, vid’?“ pokyvoval škodolibě hlavou Mek. „Jen počkej, až začnu šít.“ „Tvoje laskavost bude ve zlaté knize zapsána velkým písmem,“ odpověděl Nicholas a Mek s ďábelskou potměšilostí roztrhl obal soupravy k šití. Mek stahoval okraje kůže a tiše promlouval k Nicholasovi, aby nikdo jiný neslyšel. „Dole stráží řeku celá rota vojáků. Moji zvědové zjistili, že je tam poslal Nogo, aby hlídali stezky na obou březích.“ „Snad neví, že se chystáme odjet po řece na člunech? Nebo ano?“ procedil přes zaťaté zuby Nicholas.

„Pravděpodobně ne, ale jinak ví o našich pohybech téměř všechno. Měl asi informátora mezi tvými dělníky.“ Mek udělal pauzu, pak zapíchl jehlu a pokračoval. „Navíc má Nogo stále k dispozici helikoptéru. Jen co se mraky trochu zvednou, najde nás na řece jako na dlaní.“ „Nemáme jinou volbu. Řeka nám zůstala jako poslední úniková cesta. Modleme se jen, ať tohle mizerné počasí vydrží co nejdéle.“ Mek udělal poslední uzel a přelepil Nicholasovu bradu sterilní náplastí. Sapér už také dokončil nakládání posledního člunu. Čtyři muži k člunu donesli nosítka s Tessay a Mek jí pomohl nasednout. Posadil ji tak, aby měla smyčku bezpečnostního popruhu blízko po ruce, a pak pomohl do člunů i zraněným. Většina z nich mohla jít sama, ale dva museli odnést. Poté se Mek vrátil k Nicholasovi.

„Vidím, žeš našel svoje rádio,“ podotkl a mrkl na laminátovou skříňku zavěšenou na Nicholasově rameni. „Bez něj bychom se dostali do pěkné bryndy,“ odpověděl Nicholas a s láskou poplácával bedýnku při boku. „Budu velet člunu s Tessay.“ „V pořádku,“ souhlasil Nicholas. „Pojedu s Royanou v prvním člunu.“ „Měl bys nechat jet prvního mě,“ oponoval Mek. „Co ty víš o řece?“ namítal Nicholas. „Já z vás jediný ji už sjel.“ „Ale to bylo před dvaceti lety,“ poznamenal Mek. „Jsem nyní dokonce v lepší formě než tehdy,“ zazubil se Nicholas. „A nehádej se se mnou, Meku. Pojedeš jako druhý a hned za tebou Sapér. Máš mezi svými chlapci ještě někoho, kdo je schopen řídit člun?“ „Všichni moji muži znají řeku,“ zněla Mekova odpověď. Pak vykřikl rozkazy a každý nastoupil na přidělené plavidlo. Nicholas pomohl Royaně do člunu a s ostatními ho stáhl po kamenech ze břehu. Sotva byl trup na vodě, naskákal do něj s pádly v rukou i zbytek posádky. Podle toho, jak muži zabrali, Nicholas poznal, že Mek nepřeháněl. Byli zjevně všichni na vodu zvyklí. Rychle a hladce odrazili od břehu. Čluny určené pro šestnáct mužů byly zatíženy jen lehce. Bedny od munice skrývající poklady z hrobky sice vypadaly objemně, ale ve skutečnosti vážily málo a v žádném člunu nejelo víc než dvanáct osob. Jejich ponor byl proto malý a daly se dobře ovládat. „Před námi je těžká voda,“ poznamenal chmurně Nicholas, „po celé délce, až po súdánské hranice.“ Stál u dlouhého kormidelního vesla na zádi, odkud měl dobrý výhled na řeku, a Royana přikrčená u jeho nohou se snažila nepřekážet veslařům. Projeli napříč bazénem zvířené vody a Nicholas nasměroval příď do úzké mezery, kterou voda opouštěla kotel pod vodopády. Přes vodní mlhu pohlédl na nebe. Těžké nafialové mraky visely nízko. až se zdálo, že leží na samém okraji skalní soutěsky. „Štěstí nám přeje,“ řekl Royaně. „V tomhle počasí nás neobjeví ani helikoptéra.“ Pohlédl na své hodinky s kapkami vody na sklíčku. „Do soumraku chybí ještě pár hodin. Měli bychom urazit několik mil, než nás tma donutí zastavit.“ Ohlédl se a viděl, jak zbytek člunů malé flotily poskakuje na vlnách za nimi. Jejich žlutá reflexní barva svítila i přes vodní tříšť a šero v rokli. Zvedl zaťatou pěst jako signál k jízdě a Mek z člunu za ním mu gesto s úsměvem vrátil. Jakmile opustili portály bazénu, strhla je řeka do své klikaté úzké soutěsky. Muži přestali pádlovat a nechali se nést proudem. Jediné, co mohli dělat, bylo pomáhat Nicholasovi řídit člun v kritických okamžicích. Výsoká voda zakryla mnoho z kamenných překážek, ale jejich přítomnost pod hladinou byla vyznačena mohutnými vlnami s bílou čupřinou a jazyky hladké vody mezi nimi. Kdyby se některý z člunů převrátil a posádka spadla do vody, zbývala mizivá naděje nešťastníky zachránit. Břehy nenabízely žádné místo k zastavení.

Nicholas natahoval krk, aby viděl co nejlépe. Musel vybírat cestu kus dopředu, a když se jednou rozhodl, nebylo návratu. Vše záviselo na tom, jak dokáže číst řeku a odhadnout její vrtochy. Dávno vyšel z cviku a těžké břímě odpovědnosti ho tlačilo v žaludku, když zamířil do prvního těžkého úseku rychlé peřejnaté vody. Řítily se dolů a Nicholas jemnými pohyby dlouhého vesla udržoval příď člunu ve směru. Ostatní čluny konvoje ho následovaly.

„Vždyť to nic není!“ smála se Royana. „To neříkej!“ napomínal ji Nicholas. „Čert nikdy nespí.“ Nasměroval plavidlo do další série peřejí, které jim děsivou rychlostí letěly vstříc. Vjeli do úzkého jazyka mezi dvěma skalnatými výběhy. Člun nabíral rychlost a v polovině sešupu Nicholas upozoroval mohutnou stojatou vlnu, která je dole čekala. Zápasil s veslem a snažil se jí vyhnout, ale marně. Proud je držel pevně. Narazili na hradbu vodní masy, jako když lovecký pes přehlédne plot. Bleskově je zvedla a hodila do hlubiny na druhé straně. Člun, který se snažil kopírovat ostrou prohlubeň za vlnou, se v půlce zlomil a příd se téměř dotkla zádě. Posádka se válela po dně člunu, a nebýt úvazu a kormidelního vesla, kterého se Nicholas vši silou držel, katapultovala by ho nevládnutelná síla přes palubu. Royana ležela na dně jak široká tak dlouhá a držela se zoufale záchytného popruhu. Hned nato člun vystřelil do původního tvaru, na okamžik se ocitl ve vzduchu a vzápětí dopadl zpátky na hladinu prudce nakloněný na jednu stranu.

Nechybělo mnoho a převrátili se. Jeden člen posádky vypadl, ale naštěstí plaval vedle člunu stejnou rychlostí a kamarádům se podařilo ho vytáhnout zpět. Převrácený náklad se posunul a jen přepravní síť zabránila, aby krabice neskončily v řece. „Proč to děláš?“ ječela Royana. „Zrovna když jsem ti začínala věřit.“ „To byla jen zkouška.“ křičel na ni zpátky. „Chtěl jsem vědět, kolik vydržíš.“

„Připouštím, jsem padavka,“ ujišťovala ho. „Nemusíš to ověřovat dál.“ Nicholas se ohlédl a viděl, že Mekův člun dopadl podobně jako oni, ale následující posádka byla varována dostatečně včas a podařilo se jí projet stranou. Nebyl však čas ohlížet se, a tak znovu upřel pohled na řeku před sebou a divoká voda se mu stala pro příští chvíle celou existencí. Jeho vesmír se zredukoval na mezeru mezi vysokými útesy vnitřní rokle a na úkol provést člun mezi nimi. Promáčený až na kůži a napůl slepý nedokázal posoudit, jestli ho šlehá do očí déšť, nebo vodní tříšť. Většinou to také byla kombinace obojího. O hodinu později Nicholas znovu podcenil peřej a člun se málem převrhl. Tentokrát vypadli dva muži z posádky.

Jednoho ještě vytáhli, ale druhý narazil na skálu a víc se nad hladinou neukázal. Všichni měli příliš napilno, aby sami zůstali naživu, a tak nikdo nešťastníka ani nezelel.

„Helikoptéra,“ vykřikla Royana do hřmění vody. „Slyšíš?“ Napůl hluchý vzhlédl na těžká břicha mračen visících nízko nad kaňonem a zaslechl sotva postřehnutelný svist rotorových listů a hluk motoru. „Nad mrakyl!“ křičel a hřbetem ruky si vytíral vodu z očí. „V tomhleto počasí nemají šanci nás najít.“ S nízkými mraky přispěchal soumrak africké noci a s ním bez nejmenšího varování další nebezpečí. Z ničeho nic začala řeka prudce klesat a na konci vodního splazu se před nimi otevřelo prázdno. Zdálo se, že padají celou věčnost, třebaže skutečná výška skoku nepředstavovala třicet stop. V následujících chvílích se kotel pod vodopádem hemžil lidmi a čluny. Naštěstí zde řeka zahájila krátký odpočinek a voda se otáčela dokola, jako by sbírala sílu pro další bláznivý běh roklí. Jeden ze člunů se převrhl a plaval dnem vzhůru. I pro jeho stabilní trup byla výška pádu přespříliš. Ostatní posádky se vzpamatovaly a vytahovaly vše, co plavalo na hladině: topící se pasažéry, pádla a ostatní vybavení. Když se spojeným úsilím všech podařilo dostat převrhlý člun zpět do normální polohy, byla už téměř tma.

„Přepočítejte bedny!“ nařídil Nicholas. „Kolik jsme jich ztratili. Nechtělo se mu ani věřit, když slyšel Sapérův hlas: „Všech jedenáct je na palubě a v pořádku.“ Transportní síť a úvazy se osvědčily dokonale. Lidé však byli vyčerpaní a promočení na kůži a bylo jim zima. Jakýkoliv pokus pokračovat v plavbě se rovnal sebevraždě. Nicholas pohlédl na Meka vedle ve člunu a zavrtěl hlavou. „Támhle v rohu mezi skalami je kousek klidnější vody,“ ukázal Mek na konec bazénu. „Možná bychom tam mohli zakotvit na noc.“ Ve svislé skalní spáře se uchytil zakrslý stromek, který jim posloužil k uvázání člunů. Nakonec je všechny svázali dohromady, takže stály vyrovnané v řadě pod útesem jako na přehlídce. Teplé jídlo nebo nápoje si museli odpuštit a nezbylo než se spokojit se studeným obsahem konzerv, servírovaném na hrotech bodáků, a s několika ztvrdlými kousky chleba injera. Mek přešel ze svého člunu za Nicholasem, objal ho kolem ramen a šeptal mu přímo do ucha. „Spočítal jsem své muže. Pod vodopádem je nás zase o jednoho méně. Ani ho už nemůžeme hledat.“ „Dnes se mi příliš nevedlo,“ připustil Nicholas. „Možná bys měl zítra převzít vedení ty.“ „Není to tvoje chyba,“ stiskl ho Mek silněji. „Nikdo by to lépe nezvládl. Ten poslední vodopád -, ` zmlkl a zaposlouchal se do hřmění vody ve tmě. „Jak daleko jsme se dostali?“ zeptal se Nicholas. „A kolik nám ještě zbývá?“ „Těžko říct, ale myslím, že jsme někde v polovině cesty k hranicím. Měli bychom tam být zhruba zítra odpoledne.“ Chvilí mlčeli a pak se Mek otázel: „Kolikátého je dnes? Úplně jsem ztratil pojem o čase.“ „Já taky.“ Nicholas sklonil ruku s hodinkami tak, aby poslední zbytek denního světla vybudil fosforeskující ciferník.

„Proboha! Vždyť už je třicátého,“ podivil se. „Ta tvoje okřídlená dodávka by měla být v Roseires pozítří.“

„Ano, prvního dubna,“ potvrdil Nicholas. „Stihneme to?“ „Na tu otázku bys mi měl odpovědět ty,“ zasmál se Mek, ale byl to smích suchý a bez humoru. „Je možné, že se tvůj dobře živený kamarád opozdí?“ „Jannie je profík, ten se nikdy neopozdí,“ odpověděl Nicholas. Zavládlo ticho, dokud se Nicholas nezeptal: „Až budeme v Roseires, co uděláš se svým podílem na kořisti?“ Nicholas špičkou boty nakopl jednu z beden od munice. „Vezmeš si to s sebou?“ „Až se ten tvůj vypasený kamarád s tebou vznese do vzduchu, tak nás čeká menší hra na schovávanou. Nemíním se při ní vláčet s nadbytečnou zátěží. Vezmi si můj díl a prodej ho - potřebuji peníze, abych mohl bojovat dál.“ „Ty mi natolik důvěřuješ?“ „Jsi můj přítel.“ „Podvádět přátele je snadná věc - nečekají to,“ řekl Nicholas a Mek do něj přátelsky strčil a usmál se. „Vyspi se trochu. Zítra nás čeká kus náročného pádlování.“ Vstal. „Spi dobře, starý brachu,“ dodal a přešel na sousední plavidlo za Tessay. Nicholas usedl zády k okraji člunu a objal Royanu, která se mu usadila mezi kolena a opřela se zády o jeho hrud. V promočených šatech se třásla zimou. Po chvíli se zklidnila a zašeptala: „Jsi nejlepší ohřívací láhev, jakou jsem kdy poznala.“ „To by mohl být další z důvodů, aby sis mě podržela natrvalo,“ řekl a přitáhl ji jemně v pase. Neodpověděla, ale přitiskla se víc a o chvíli později se už její dech zpomaloval. Usnula rychle vyčerpaním. Nicholasovi byla zima, bolelo ho v zádech a na rukou ho pálily puchýře od kormidelního vesla. Nemohl usnout tak snadno jako Royana. Teď když se naděje na dosažení letiště v Roseires přiblížila, začaly ho trápit také jiné starosti než samo splavení řeky a případná nutnost probít si cestu Nogovými hlídkami. tyto nepřátele alespoň znal a mohl s nimi bojovat, ale zbývaly ještě další a složitější problémy, se kterými se bude muset brzy vyrovnat.

Royana se zavrtěla v jeho náruči a něco zamumlala ze sna, ale nebylo jí rozumět. Jemně ji přitiskl. Uklidnila se. Už na něho přicházela dřímota, když opět promluvila, a tentokrát docela zřetelně. Probral se a zpozorněl. „Je mi to moc líto, Niku,“ mluvila. „Nesmíš mě kvůli tomu nenávidět. Nemohla jsem tě –“, dál se její slova začala rozplývat a zbytek samomluvy skončil v nesrozumitelném šepotu. Těch několik slov připomnělo Nicholasovi pochyby a neblahé předtuchy, které v něm dřímaly již delší čas. Zbytek noci spal jen chvílemi, ale i ty kazily tíživé sny, podobné těm, jaké asi měla Royana.

Za jitřního šera Nicholas Royanu jemně budil. Vstávala pomalu a neochotně. Zhltili pár soust studeného jídla, které zbylo od večere, a jakmile světla přibýlo natolik, aby viděli na řeku a překážky v ní, opustili kotviště. Žluté korálky člunů se roztáhly po proudu a boj s živlem začal nanovo. Souvislý příkrov mraků se držel stále nízko a čluny co chvíli pokropily spršky deště. Jeli celé ráno a charakter řeky se postupně měnil. Proud už nebyl tak rychlý a zrádný a vysoké rozervané skály kolem vystřídaly nižší a hladší břehy. Někdy v půli dopoledne dojeli k úseku, kde se řeka prodírala řadou kopců a skalisk. Čekaly je další peřeje, ale Nicholas, který už mnohem víc ovládal techniku jízdy, jimi projel bez zaváhání. Zdálo se, že každý další kilometr toku je postupně klidnější a lehčí. „Doufám, že nejhorší máme za sebou,“ řekl Royaně, jež seděla na dně člunu. „Spád řeky je rozhodně mnohem mírnější. Myslím, že v rovinách Súdánu se zklidní definitivně.“ „Jak daleko je do Roseires?“ zeptala se. „Nevím, ale hranice už musí být blízko.“ Čluny se nyní držely těsně za sebou tak, aby mohli Mek a Nicholas snadno a rychle vydávat příkazy.

Když Nicholas vyplul ze široké zákruty, uviděl před sebou delší úsek řeky bez jakýchkoliv peřejí a mělčin. Konečně z něj spadlo napětí a usmál se na Royanu. „Co takhle příští neděli oběd v Dorchester grilu? Umí tam udělat hovězí nejlepe z celého Londýna.“ Zdálo se mu, jako by jí nejprve přeběhl přes tvář stín smutku, než se zasmála a odpovéděla: „To ráda slyším.“ „A potom bychom mohli zajít domů, stulit se před televizí a sledovat Match of the day nebo si zahrát svoji vlastní malou hru.“ „Jsi nemrava,“ zasmála se. „Ale zní to docela lákavě.“ Shýbal se k ní, aby ji políbil ze samé radosti nad tím, že opět vidí, jak se červená, ale vtom kus před přídíl člunu vyskočily bílé fontánky a rychle se blížily. Vzápětí uslyšel i výstřely; typické štekání sovětského kulometu RPD. Vrhł se na dno a přikryl Royanu vlastním tělem. Slyšel, jak Mek řve ze člunu za ním. „Opětujte palbu! A držte hlavy pěkně nízko.“ Jeho muži odhodili pádla, chopili se zbraní a pálili kamsi do vnitřního oblouku řeky, odkud střelba přicházela. Útočníky dokonale kryly keře a balvany, a tak nebylo konkrétně na co mířit, ale při přepadu jako tento, mohla pouze pomoci co nejsilnější krycí palba, která držela protivníka pěkně u země a nedovolila mu pořádně mířit. Kulka roztrhla nylonový potah člunu blízko Royaniny hlavy a skončila v jedné z kovových beden od střelivá. Samy čluny neposkytovaly žádnou ochranu proti střelám, které se na ně snesly. Jeden muž z jejich posádky dostal zásah do hlavy. Kulka mu odloupla vršek lebky jako skořápku naměkko uvařeného vajíčka a muž spadl do vody. Royana vykřikla. Nicholas sebral zbraň, která vypadla mrtvému muži z rukou, a vystřílel proti břehu celý zásobník. V krátkých dávkách po třech ranách postřeloval keře, za kterými se útočníci kryli. Neřízené čluny se bezcílně točily v proudu, ale netrvalo ani minutu a voda je odnesla za oblouk řeky pryč z dosahu nepřátelské střelby.

Nicholas odhodil prázdnou zbraň a volal na Meka: „Jste v pořádku?“ „Máme jednoho postřeleného,“ křičel odpověď Mek. „To není špatné.“ Každý člun nahlásil ztráty. Nebyly veliké: jeden mrtvý a tři lehce ranění. Také tři z člunů byly děravé, ale pluly spolehlivě dál, protože jejich nafukovací prostor se skládal z více samostatných, vzájemně oddělených komor. Mek přirazil se člunem k Nicholasovi. „Právě jsem si začínal myslet, že jsme Nogovi proklouzli bez povšimnutí,“ řekl.

„Tentokrát nám to prošlo lehce,“ odpověděl Nicholas. „Asi jsme je překvapili. Nečekali nás na vodě.“ „Ano, ale s překvapeními je konec. Vsadím se, že už jsou v rádiovém spojení s Nogem. Nyní ví přesně, kde jsme a kam máme namířeno.“ Pohlédl na zamračenou oblohu. „Můžeme jen doufat, že mraky zůstanou nízko jako doposud.“ „Jak máme daleko k súdanským hranicím?“ „Nevím to jistě, ale řekl bych tak dvě hodiny.“ „Je přechod hlídán?“ zeptal se Nicholas. „Ne. Nikdo tam není. Jen prázdné houštiny keřů z obou stran.“ „Doufejme, že zůstanou prázdné i nadále.“ Neuplynulo ani půl hodiny od přestřelky a uslyšeli helikoptéru. Letěla nad mraky a mířila dolů po proudu. O dvacet minut později se vracela zpátky a krátce nato zase přeletěla opačným směrem, ale zůstávala stále z dohledu za vrstvou mraků. „Na co si to, kčertu, Nogo hraje?“ volal Mek na Nicholase. „Vypadá to, jako by hlídkoval nad řekou, ale nemůže přece nic vidět, a pod mraky se neodváží.“ „Hádám, že dopravuje své muže dolů, aby nás odřízl. Teď když ví, že jsme na člunech, ví také, že můžeme pouze jedním směrem. Nogo není z těch, kdo by si dělali těžkou hlavu ze státních hranic. Možná už mu i došlo, že míříme do Roseires. Určitě ví, že je tam nejbližší letiště, a může si na nás počíhat, až budeme přistávat.“ Mek se dotáhl na úroveň Nicholasova člunu a svázal obě plavidla k sobě, takže už na sebe nemuseli křičet.

„Mně se to nelíbí, Nicholasi. Lezeme jim zase rovnou do chřtánu. Co s tím uděláme?“ Nicholas hodnou chvíli přemýšlel. „Znáš dobře tento úsek řeky? Víš přesně, kde právě jsme?“ Mek zavrtěl hlavou. „Raději jsem se vždy při přechodu hranice držel dál od řeky. Ale až se dostaneme do Roseires, poznám určitě starý cukrovar. Letiště je od něj necelé tři míle po proudu.“ „Je opuštěný?“ zeptal se Nicholas. „Ano. Už dvacet let, od začátku války.“ „Při tomto počasí bude tma za hodinu,“ uvažoval Nicholas nahlas. „Řeka už není tak rychlá a nebezpečná. Využijeme příležitosti a pojedeme ve tmě. Tohle možná Nogo nebude čekat a nám se podaří proklouznout.“ „To je to nejlepší, co tě napadlo?“ šklebil se Mek. „Připadá mi to trochu, jako kdybych zavřel oči a počítal se štěstím.“ „No výborně. Kdyby mi ovšem někdo dokázal říct, kde právě jsme a kdy přesně přiletí Jannie, určitě by mě napadlo něco lepšího,“ vrátil mu úsměšek Nicholas. „Dokud se tak nestane, vařím z vody.“ Pádlovali v předčasně hustém soumraku pod temnou clonou mraků s nervy napnutými k prasknutí. Vojáci se zbraněmi po ruce sledovali břehy připraveni v okamžení opětovat palbu. „Museli jsme přejet hranice před hodinou,“ ozval se tiše Mek. „Cukrovar už nemůže být daleko.“ „Jak ho v té tmě poznáš?“ „U břehu jsou zbytky kamenného mola, ze kterého nakládali cukr na říční lodi jedoucí do Chartúmu.“ Noc přikvačila náhle a

Nicholasovi se ulevilo, když je temnota oddělila od břehů a tím i od zraků nepřátel. Aby se v nastalé tmě navzájem

nepoztráceli, svázali čluny dohromady a nechali se unášet proudem v těsné blízkosti pravého břehu. Několikrát uvízli na mělčině a muži museli vyskákat a čluny odstrčit do hlubší vody. Kamenné pilíře mola se objevily naprosto nečekaně. Nicholasův člun jedoucí v čele na ně narazil, a tak posádkám člunů nezbylo než naskákat do vody a odtáhnout celý konvoj ke břehu. Naštěstí voda nebyla hluboká a sahala jim sotva po prsa. Mek a jeho dvacet mužů okamžitě vyskočilo na břeh, obsadili pole přerostlé cukrové třtinou poblíž řeky a jistili vyloďení před možným přepadem Nogových vojáků. Začali vynášet raněné a náklad. Záležitost se pochopitelně neobešla beze zmatků a byla mnohem hlučnější, než se dalo považovat za bezpečné. Nicholas dopravil Royanu na břeh na zádech a pak se brodil zpátky pro Tessay. Nucený odpočinek během plavby jí prospěl natolik, že se již sama dokázala v člunu postavit a vylézt Nicholasovi na záda. Na břehu ji postavil na nohy a tiše se zeptal: „Jak se cítíš?“ „Co nevidět budu úplně v pořádku. Nicholasi.“ ujist'ovala ho. Ještě chvíli ji podpíral, aby udržela rovnováhu a rychle dodal: „Neměl jsem příležitost zeptat se tě dříve. Jak skončila zpráva, kterou po tobě posílala Royana? Stihla jsi ji v Debra Maryam vyřídít?“ „Jistěže,“ odpověděla Tessay bezelstně. „Ale já už s Royanou mluvila. Vzkaz převzal po telefonu pan Muusad z egyptské ambasády. Ona ti o tom neřekla?“ Nicholas se chvíli tvářil, jako by dostal pěstí do žaludku. Ale hned nato se usmál a snažil se udržet klidný tón hlasu. „Asi zapoměla.“ řekl. „Ostatně nejde o nic důležitého, ale i tak ti děkuji, Tessay.“ Jen Nicholas domluvil, vyšel ze tmy Mek a tlumeným hlasem jim domlouval: „Děláte rámus jako na velbloudím trhu. Nogo vás uslyší na pět mil.“ Rychle se ujal velení a začal organizovat lidi na břehu. Když byly poslední bedny od munice vyloženy, odtáhli čluny na blízké pole, vypustili je a přikryli hromadou stonku cukrové třtiny. Bedny rozebrali Mekovi muži; dvě z nich nesl Sapér sám. Nicholas si přehodil přes rameno popruh od skříňky s vysílačkou a na hlavu naložil bednu s faraonovou zlatou maskou a Taitovou soškou ushabti. Aby nevběhli Nogovi do léčky, poslal Mek dopředu hlídky a zbytek mužů ho v rozestupech následoval třtinovým polem. Neušli ještě ani míli, když se mraky protřhaly a na obloze se ukázal srpek měsíce. V jeho světle nebylo těžké rozeznat proti hvězdné obloze komín bývalého cukrovaru. Třebaže viděli dobře, protahovala se cesta dlouhými pauzami; muži s nosítky nestačili držet krok. K přistávacímu pruhu došli ve tři ráno. Měsíc už zašel. Bedny s cenným nákladem naskládali do akáciového hájku na konci ranveje, na stejné místo, kde byl uložen materiál dopravovaný při cestě sem. Všichni byli k smrti unavení, ale na odpočinek nebylo pomýšlení. Mek rozestavil kolem letiště hlídky a obě ženy se ve světle skrytého ohničku staraly o raněné. S nesmírným ulehčením vytáhl Nicholas suchý a neporušený přístroj ze skříňky; laminátový obal s těsněním se osvědčil i ve vodách Nilu. Sapér přistínil rukou světlo jedné z posledních svítilen, která měla ještě použitelné baterie, a svítil Nicholasovi při natahování antény a přípravě vysílačky. Nakonec zapnul přístroj na příjem, přepnul na krátké vlny a naladil ranní komerční vysílání rádia Nairobi. Zpívala Yvone Chaka Chaka. Rád by ji poslouchal dál, líbil se mu její styl, ale musel šetřit baterie, proto raději přístroj zase rychle vypnul. Do rozednění zbývalo ještě pár hodin, a tak se posadil, opřel zády o kmen akácie a pokoušel se usnout. Ale spánek nepřicházel - pocity, že byl zrazen, a zlost, která následovala, byly příliš silné. Nogo mhouřil oči do žhavého odlesku slunce z hladiny Nilu. Aby se vyhnuli paprskům vojenských radarů, letěli pouhých několik stop nad vodou. Věděl dobře, že radarová stanice u Chartúmu by je mohla objevit i na velkou vzdálenost. Mezi Súdánem a Etiopií panovaly napjaté vztahy, a kdyby zjistili narušení vzdušného prostoru, dala se očekávat divoká odezva. Nogo byl zmaten a začínal mít strach. Po debaklu ve strži řeky Dandery se štěstí obrátilo proti němu. Ztrařil všechny své spojence, a teprve, když byli pryč, si uvědomil, jak silně spoléhal na Helma a von Schillera. Teď, když zůstal sám, vršil jednu chybu na druhou. Navzdory všemu byl však rozhodnut stíhat uprchlíky bez ohledu, jak hluboko za nimi musí do súdánského vnitrozemí. Z útržků rozhovorů von Schillera s Egypťanem mu začínalo pomalu svítat, že se Harper a Mek Nimmur zřejmě zmocnili pokladu úžasné hodnoty. Jeho představivost odmítala uvěřit, ale kolovaly zvěsti o desítkách miliónů dolarů. Pro něj by i milión představoval částku, kterou jeho vědomí nedokázalo vstřebat, ale nejasně tušil, co by pro něj mohla znamenat ve světských požitcích - v majetku, ženách a luxusu. A k tomu všemu má teď tak blízko. Stejně pomalu mu docházelo, že nyní, když jsou Helm s von Schillerem mrtví, mohl celý poklad získat jen pro sebe. Kromě Angličana a Meka Nimmura s jeho shufu už mu přece nestojí nikdo v cestě. Měl na své straně ohromnou převahu, a navíc mu zůstala helikoptéra. Kdyby se mu jen podařilo je najít, vyřídil by je bez problémů; o tom neměl pochyb. Nikdo z nich by nepřežil, nesměl by. Nemohl přece připustit, aby se zvěsti donesly do Addis. Znal jednoho obchodníka v Nairobi a druhého v Chartúmu, se kterými už spolupracoval při pašování hašiše a slonoviny. Třebaže oba společníci byli mužové ďábelských povah, věděl, jak výhodně zpeněžit celou kořist. Už se také rozhodl, že nespěří vše do jedné ruky, ale rozloží rizika. Když ho jeden podvede Jeho myšlenky přeskočily na jiné téma a vychutnával si představu velkého bohatství a věcí, které si koupí. Bude nosit vybrané obleky a jezdit v luxusních vozech. Bude mít pozemky, dobytek a ženy. Spousty žen. Bílých, hnědých i černých; každý den novou a všechny výhradně pro vlastní potěšení. Přestal snít. Nejdříve, ksakru, musí zjistit, kam ti zatracení uprchlíci zmizeli. Neměl tušení, že si Harper s Mekem ukryli v klášteře nafukovací čluny - Hansith mu to nehlásil. Stejně jako Helm proto počítal s tím, že se pokusí opustit Etiopii pěšky, a na tomto předpokladu také založil veškeré plány, jak je dostat, ještě než překročí hranice se Súdánem. Dokonce na Helmův příkaz zřídil v blízkosti hranice re zervní sklad paliva pro helikoptéry. Bez těchto zásob by už dávno musel stíhání vzdát. Nogo své muže rozmístil tak, aby spolehlivě pokryli stezky kolem břehů, ale hlídat samotnou řeku ho nenapadlo. Jen díky náhodě zahlédl jeden z hlídkujících vojáků na řece žluté čluny. Ale nezbylo již času zorganizovat účinný přepad a chvilka spěšné střelby jim příliš neublížila - alespoň ne natolik, aby je dokázala zastavit. Jakmile velitel jednotky odvyšlal zprávu o kontaktu s Mekem Nimmurem, Nogo nemeškal a začal ihned dopravovat vojáky k súdánským hranicím. Bohužel vrtulník neunesl víc než šest plně ozbrojených mužů a z transportu se tak stala časově náročná záležitost. Do příchodu noci stihl dopravit na místo jen šedesát mužů. Celou noc ho trápila starost, jestli se Mekovi nepodaří nepozorovaně projet. Během noci se však oblačnost protřhala a s výjimkou vysokých kumulů bylo nebe čisté. Mohli proto letět nízko nad řekou a pátrat po známkách přítomnosti Mek Nimmurovy flotily. Nejdříve pročesal tok proti proudu do vnitrozemí Etiopie až k místu včerejší přestřelky. Ale nenašli nic, a tak Nogo donutil pilota, aby otočil stroj a zamířil přes hranice

prohledat řeku na súdánské straně. Šedesát námořních mil v nitru súdánského území však pilot odmítl pokračovat a nepomohla ani pistole Tokarev, kterou Nogo držel u jeho hlavy. Ranger udělal čelem vzad a letěl nad řekou zpátky. Nogo pochopil, že ho přelstili. Prohrál. Seděl nasupeně na předním sedadle vedle pilota a snažil se domyslet, kam mu asi kořist zmizela. Uviděl vysoký komín opuštěného cukrovaru a věnoval mu zlostný pohled. Míjeli ho před malou chvílí při letu tam. „Otočte to k severnímu břehu,“ nařídil pilotovi, ale muž váhal, a než uposlechl, zkoumavě si Noga prohlížel. Proletěli kolem komína těsně nad budovou cukrovaru. Továrna neměla střechu a černé obdélníky oken bez skla zíraly beznadějně z pobořených zdí. Kotle a stroje odvezli už před dvaceti lety a vše, co Nogo uvnitř uviděl, byla jen prázdná hala. Pilot zvedl stroj a Nogo pátral dál, ale kolem nebylo jiného úkrytu, a tak jen zavrtěl hlavou. „Nic! Ztratili jsme je. Letíme zpátky proti proudu.“

Muž u řízení poslechl překvapivě ochotně a rychle zvedl nos helikoptéry. Jak stroj nabíral výšku, Nogo naposled pohlédl dolů na pole cukrové třtiny vedle řeky. Jasně žlutá skvrnka upoutala jeho pozornost. „Počkat!“ vyštěkl do mikrofonu.

„Támhle něco je. Vraťte se!“ Vrtulník visel nad porostem třtiny a Nogo netrpělivě gestikuloval směrem k zemi. „Dolů! Přistaneme.“ Jakmile se lyžiny stroje dotkly země, ze zadní části kabiny vyskákalo šest po zuby ozbrojených vojáků. Rychle zaujali obranné postavení. Nogo se vyhrabal ven předními dveřmi a rázoval ke hromadě třtiny. Stačil mu jediný pohled. Zem kolem nesla stopy vojenských bot a do vnitrozemí vedl vysokým porostem cukrové třtiny čerstvě vyšlapaný chodník. Hluboké otisky podrážek v měkké písčité půdě svědčily o těžkém nákladu, který lidé nesli. Nogo přiběhl zpátky k helikoptěře a vrazil hlavu do kabiny. „Je tu poblíž nějaké letiště?“ křičel na pilota. „Na mapě nic takového není,“ vrtěl hlavou pilot. „Musí tu být alespoň přistávací dráha. Cukrovar by se bez ní určitě neobešel.“ „Pokud tu nějaká byla, zrušili ji už před lety.“ „Uvidíme,“ prohlásil Nogo. „Mek Nimmurova stezka nás k ní dovede.“ Hned však vystřízlivěl. „Nejdříve musím přivést další síly. Mek Nimmurovi zbylo nejmíň na padesát shufta.“ Nechal své muže hlídkovat na poli a letěl zpátky k hranicím pro další posily.

Velká Dolly! Ozvi se, Velká Dolly. Tady je Faraon. Slyšíš mě?“ Nicholas se pokusil poprvé navázat spojení hodinu před východem slunce. „Kdybych tak znal Janniego záměry. Doufám, že si naplánuje přiletět ještě za rozbřesku, jen co bude dost světla, aby našel ranvej a mohl přistát.“ „Pokud tlust'och vůbec přiletí,“ neopomněl zapochybovat Mek. „Přiletí,“ řekl Nicholas pevně. „Jannie mě doposud nikdy nenechal na zemi.“ Zapnul mikrofon a znovu zavolal: „Velká Dolly! Odpověz, Velká Dolly.“ Slabé praskání bylo vše, co slyšeli. Nicholas pečlivě doladil frekvenci. Křičel se dál ve tmě pod korunami akácií a každých patnáct minut volání opakoval. Náhle Royana vyskočila a vzrušeně vykřikla. „Už letí. Slyším motory. Poslouchejte!“ Nicholas i s Mekem vyběhli z úkrytu pod stromem na volné prostranství a civěli na severní obzor. „To není hercules,“ vykřikl Nicholas. „To je jiný stroj.“ Otočil hlavu k jihu směrem k řece. „Navíc přilétá ze špatného směru.“ „Máš pravdu,“ souhlasil Mek. „Tohle vypadá na jediný motor a žádná pevná křídla. Neslyšíš rotor?“ „Pegasova helikoptéra!“ zasyčel Nicholas vztekem. „Už je máme zase za krkem.“ Poslouchali dál, ale zvuk slábl. Z Nicholasovy tváře zmizelo napětí. „Minuli nás a čluny nemohli uvidět.“ Vrátili se pod větvě akácie, Nicholas usedl znovu k vysílačce a volal dál. Ale Jannie se nehlásil. Za dvacet minut uslyšeli helikoptěru znovu a úzkostlivě sledovali její zvuk. „Vrací se,“ řekl Nicholas po chvíli, ale po dvaceti minutách byla helikoptěra zase zpátky. „Nogo něco našel,“ stísněným hlasem komentoval situaci Mek. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se Nicholas. Mekova úzkost byla nakažlivá. Vždy když se Mek začal něčeho obávat, mívál k tomu zatraceně dobré důvody. „Nevím,“ přiznával. „Možná objevil čluny a tahá posily, aby nás mohl napadnout.“ Vyšel zpod stromu a pozorně naslouchal. Pak se vrátil k Nicholasovi, sehnutému nad rádiem. „Volej dál,“ radil. „Jdu dopředu ujistit se, jestli jsou moji muži připraveni zastavit Noga, kdyby na nás vytáhl.“

Celé tři hodiny se helikoptěra vracela v pravidelných intervalech. Nicholas uklidněný tím, že se dál nic nového nedělo, už ani nezvedal oči od rádia, když zaslechl vzdálený zvuk helikoptéry. Náhle to v reproduktoru zapraskalo a Nicholas strnul. „Faraone! Tady je Velká Dolly. Slyšíš mě?“ Nicholas se zajíkal radostí, když odpovídal. „Zde je Faraon. Jen mluv. Velká Dolly. Nejsladší slova, jaká jsem kdy slyšel.“ „Čas přiletu nad vaši pozici za hodinu třicet.“ Janniego přízvuk byl nezaměnitelný. „Budeš nesmírně vítán,“ sliboval Nicholas zaníceně. Odložil mikrofon a s rozzařeným obličejem sděloval oběma ženám: „Jannie je už na cestě sem a bude -“ Zmlkl a zděšení mu vyhnalo radost z očí. Od řeky zaslechl sérii dávek ze samopalu AK-47 a za pár vteřin i výbuch granátu. Hromy a peklo!“ zaklel. „Vše šlo příliš hladce na to, aby to vydrželo. Nogo je tady.“ Chopil se znovu mikrofonu a důrazně zavolal: „Velká Dolly! Na scéně se objevily potíže. Zdá se, že to bude horká záležitost.“ „Faraone, vydrž a neztrácej hlavu!“ ozývalo se z reproduktoru Janniego povzbuzení. „Letím za tebou.“ Během následující půlhodiny hluk boje zesílil. Střelba automatických zbraní už neutichala ani na chvíli a pomalu se blížila ke vzdálenějšímu konci přistávací dráhy. Bylo jasné, že Mekovi muži ustupují před tlakem Nogových sil, a zvuk helikoptéry každých dvacet minut ohlašoval další přiděl čerstvých vojáků. V akáciovém lesíku zůstali jediní dva zdraví muži: Sapér a Nicholas. Ostatní odešli pomáhat Mekově slábnoucí obraně. Oba přenášeli bedny s poklady k okraji dráhy, aby je mohli naložit okamžitě po přistání Velké Dolly. Nicholas třídil krabice podle Royaniných poznámek na jejich krytech. První půjde na palubu letadla zlatá posmrtná maska s Taitovou soškou ushabti. Tři koruny -modrá válečná, koruna Nemes a červená a bílá koruna dvou egyptských království budou následovat. Hodnota těchto vybraných klenotů pravděpodobně přesáhne cenu celého zbytku.

Poté, co se Nicholas postaral o náklad, zašel ke zraněným partyzánům a postupně s každým promluvil. Nejdříve jim poděkoval za pomoc a obětavost a pak jim nabídl, že je vezme do letadla a zajistí jim řádnou lékařskou péči. Každému z nich slíbil, že jakmile se uzdraví, zajistí, aby se mohli vrátit do Etiopie. Všechny sedm lehčejí zraněných Nicholasovu nabídku odmítlo nechtěli opustit Meka Nimmura. Taková oddanost byla dojemnou manifestací vysokého mínění, kterému se Mek u svých mužů těšil. Zbývající váhavě souhlasili s evakuací, ale teprve až k Nicholasovým slibům přidala své ujištění i Tessay.

Odnesli je se Sapérem k okraji lesíka, kde měla Velká Dolly zastavit. „A co ty, Tessay?“ zeptal se Nicholas. „Nechystáš

se s námi? Do normálního zdravotního stavu máš ještě pěkně daleko.“ Usmála se. „Dokud se udržím na nohou, nikdy Meka neopustím.“ „Nechápu, co tě na tom starém hrubiánovi tolik přitahuje,“ oplatil jí úsměv Nicholas. „Mluvil jsem s Mekem. Chce, abych vzal jeho podíl kořisti s sebou. V dané situaci si nemůže dovolit nějaká zavazadla navíc.“ „Ano, vím o tom.“

Probrali jsme to s Mekem. Potřebujeme peníze, abychom mohli bojovat dál.“ Náhle zmlkl a instinktivně se sehnul. Blízko okraje lesíka vyrostl do vzduchu sloup prachu a ohlušující detonace hrozila roztrhnout jejich ušní bubínky. V koruně stromu hvízdla střepina a na hlavy se jim sesypala sprška větviček a listů. „Matko boží! Co to bylo?“ vykřikla Tessay. „Dvoupalcový minomet,“ odpověděl Nicholas. Ani se nepokoušel skrýt. „Vic štěká než kouše,“ dodal. „Nogo ho musel přitáhnout při posledním letu.“ „Kdy už přiletí herkules?“ „Zavolám“

Janniemu a zeptám se.“ Zatímco se Nicholas motal kolem rádia, zeptala se Tessay šepem Royany: „Jste vy Angličané vždy taková chladnokrevní?“

„Mě se neptej - jsem víc Egyptanka. Také mě to děsí.“ Royana se usmála a vzala Tessay kolem ramen. „Budeš mi chybět, paní Slunce.“ „Možná se sejdeme ve šťastnějších časech.“ Tessay náhle otočila hlavu a prudce Royanu políbila. Royana ji stiskla silněji. „Doufám, že ano. Přejí si to celým svým srdcem.“ Nicholas hovořil do mikrofonu. „Velká Dolly, tady Faraon. Ohlaste svou pozici.“ „Faraone, jsme od vás dvacet minut letu a spěcháme. Měli jste k večeri fazole, nebo je to minometná palba; co slyším v pozadí?“ „Se svým vtípem by ses uživil i na jevišti,“ odpověděl Nicholas. „Zlí již kontrolují jižní konec dráhy. Přibliž se ze severu. Vítr fouká od západu, asi pět uzlů. V každém případě ho budeš mít z boku.“ „Roger Faraonovi. Kolik pasažérů a nákladu pro mě máte?“ „Šest zraněných plus tři. A náklad: padesát pět bedýnek o celkové váze čtvrt tuny.“ „To nestálo za to sem letět takovou dálku, Faraone.“ „Velká Dolly. Pozor, v oblasti je další stroj.“

Helikoptéra typu Ranger Jet. Barva zelená a rudá. Nepřátelská, ale neozbrojená.“ „Roger Faraonovi. Zavolám znovu před přistáním.“ Nicholas se vrátil k ženám a raněným. „Už to nebude trvat dlouho,“ povzbuzoval je vesele, ale musel zvýšit hlas, aby se vůbec v rachotu střelby slyšel. „Máme čas tak akorát na šálek čaje,“ dodal. Přihodil pár větviček na oheň doutnající od minulé noci a pak šmátral v rucksaku. Hledal poslední sáčky čaje. Sapér přistrčil nad oživlé plameny začernalou plechovku s vodou. Zbýl jim jediný hrnek. „Nejdříve děvčata,“ pobídl je Nicholas a podal ho Royaně. Ustrkla a spálila si rty. „Dobrý!“ vzdychla a zvedla hlavu. „Tentokrát slyším určitě Velkou Dolly.“ Nicholas se zaposlouchal a přikývl. „Myslím, že máš pravdu.“ Vstal a odešel k rádiu. „Velká Dolly, jste v doslechu.“ „Faraone, pět minut do přistání.“

I Nicholas pohlédl na jižní konec ranveje. Mekovi muži se stahovali. Míhali se a mizeli mezi keři jako dým. Stříleli směrem k řece. Nogo už je doslova hnal. „Pospěš, Jannie,“ bručel si pro sebe, ale pak nasadil klidný výraz a vrátil se k ženám. „Spousta času na dopití čaje. Tak ho využijte.“ Hřmění motorů Velké Dolly zesílilo a přehlušilo i ryk boje. Pak se náhle objevila nečekaně nízko, že málem očesala keře hlohu. Vypadala strašně veliká. Konce jejích křídel se sotva vtěsňaly do mezery mezi vegetací po obou stranách přistávacího pruhu. Jannie ji posadil nakrátko, a když zapnul reverzní tah motorů, vyvalil se za jejím mohutným trupem oblak hnědého prachu. Obří letoun se přehnal kolem skupiny akácií a Jannie jim zamával z kabiny. Jakmile se jeho rychlost dostatečně zmenšila, vyložil směrovku a šlápl na nožní brzdy. Velká Dolly se nezvykle svižně otočila a s řevem se vracela. Ještě než k ní došla, začala se sklápět nakládací rampa. V palubním jícnu stál Fred a okamžitě seběhl dolů pomoci Sapérovi a Nicholasovi odnášet nosítka s raněnými. V několika příštích minutách už byli všichni ranění na palubě a muži mohli nakládat bedny od munice. Dokonce i Royana přiložila ruku k dílu a šplhala po rampě nahoru s jednou lehčí bedýnkou přitisknutou na prsou. Sto padesát metrů od zaparkovaného herkulesu vybuchla mina a za půl minuty druhá o sto metrů blíže. „Zastřelují se,“ vrčel Nicholas a s bednou pod každou paží vběhl do nákladového prostoru. „Určitě už nás zaměřili,“ křičel Fred. „Musíme pryč. Nechte zbytek nákladu. Jedeme!“ Pod rozložitými větvemi akácie zůstaly poslední čtyři bedny. Sapér s Nicholasem nedbali příkazu, seběhli po rampě dolů, sebrali zbývající náklad a hnali se zpátky k letadlu. Rampa se začala zvedat, motory se rozeřvaly a Velká Dolly se pomalu rozjížděla. Hodili bedny na konec stoupající rampy, vyskočili na ni a s pomocí úchytlů se vytáhli nahoru také. Nicholas, který byl nahoře první, ještě pomohl Sapérovi.

Pohlédl dolů a uviděl pod stromem drobnou opuštěnou postavu Tessay. „Vyříd Mekovi můj pozdrav a poděkuj mu za mě,“ řval na ni. „Víte, jak se s námi spojit,“ vykřikla zpátky. „Sbohem, Tessay.“ Royanin hlas zanikl v řevu motorů a Tessay zahalila mračna zvířeného prachu hnaného větrem od vrtulí. Musela se otočit a skrýt tvář do dlaní. Hydraulická ramena se sykotem dovřela kryt nákladního otvoru. Tessay zmizela definitivně. Nicholas vzal Royanu kolem ramen a vedl ji dlouhým koridorem téměř prázdného trupu. Posadil ji na sklápěcí sedadlo u vchodu do pilotní kabiny. „Připoutej se!“ rozkázal a vyběhl po schůdkách do kabiny. „Tak tys tu chtěl zůstat?“ přivítal ho Jannie, aniž vzhlédl od přístrojů. „Drž se! Jdeme nahoru.“ Nicholas doslova visel na opěradle Janniego křesla, když Fred i s Janniem posunuli řadu plynových pák na plný výkon. Velká Dolly rychle nabírala rychlost a řítila se po dráze. Přes Janniego široká ramena viděl nejasně mezi keři na konci ranveje postavy mužů v maskovacích polních uniformách. Když se přiblížili, začali proti nim někteří z nich střílet. „Tyhle hračky jí moc neublíží,“ bručel Jannie. „Stará dáma je nezmar.“ Odlepili se od země, přeletěli nad hlavami nepřátelského výsadku a Jannie zvedl Velkou Dolly do prudkého stoupání. „Vítejte na palubě, děti. Díky že jste přijali pozvání letět s Africairem. Příští zastávka je na Maltě,“ afektovaně protahoval samohlásky Jannie. Náhle zvedl hlas. „Ale, ale! Kde se tu vzalo to pochcané kotě?“ Přímě před nimi vystřelil z keřů za řekou zelený ranger jet. Směr stoupání helikoptéry naznačoval, že blížící se herkules je mimo zorný úhel pilota. „Výška pět set stop a sto deset uzlů na budících,“ varoval Fred otce. „Jsme příliš nízko na zatáčku.“ Ranger jet už byl tak blízko, že Nicholas mohl dobře vidět, jak Tuma Nogo sedí na sedadle vedle pilota. Skla brýlí v kovových obroučkách odrážely světlo a leskly se jako oči slepce. Obličej mu ztuhl hrůzou, když znenadání spatřil obra, který se na něj řítí. V posledním okamžiku převedl pilot stroj do střemhlavého letu, aby se vyhnul blížícímu se nebezpečí. Zdálo se nemožné srážce zabránit. Pilotu helikoptéry se nakonec podařilo strhnout lehký a ovladatelný stroj, ale při manévru se vrtulník téměř

převrátil na záda. Míhl se pod břichem Velké Dolly a muži v její kabině pocítili lehký, polibku podobný dotyk obou trupů. Zatímco Velká Dolly letěla nerušeně dál, helikoptéru náraz odhodil nosem dolů. Letěla střemhlav k zemi vzdálené pouhých čtyři sta stop a pilot zoufale bojoval s řízením svého zblázněného stroje. Dvě stě stop nad zemí zasáhl helikoptéru náraz turbulentního vzduchu zvířeného mohutnými turbovrtulovými motory T56-A-15. Při výkonu 4900 koňských sil jediné pohonné jednotky dopadla vzdušná vlna na vrtulník silou laviny. Podobná suchému listu odervanému podzimní bouří zmítala se zelená vázka na své poslední cestě k zemi. Při dopadu pukl hliníkový trup jako fólie na pečení. Nogo byl mrtev ještě dříve, než explodovala nádrž s palivem a ohnivá koule pohltila trosky. Jannie dosáhl manévrovací výšky a pak otočil Velkou Dolly k severu. Na chvíli ještě jednou zahlédli mizějící pruh přistávací dráhy v Roseires. Sloup smolně černého dýmu z hořící helikoptéry odnášel lehký vítr k východu.

Když Velká Dolly zamířila definitivně na sever a přelétávala nízko nad rozlehlými pustými pláněmi Súdánu, Nicholas odešel z pilotní kabiny. „Pojďme udělat trochu pohodlí zraněným,“ vyzval Royanu a Sapéra. Odepnuli bezpečnostní pásy a šli za ním k mužům na nosítkách, která zůstala po zmatku rychlého startu v Roseires rozházena na podlaže. Po nějaké chvíli je Nicholas opustil a vešel do malé, ale dobře zásobené palubní kuchyňky. Otevřel plechovku s polévkou a nakrájel krajíce čerstvého chleba. Postavil vodu na čaj a z nouzového balíčku vytáhl malou nylonovou taštičku, ve které nosil léky a medikamenty. Z jedné dózičky odsypal na dlaň pět bílých tablet. Rozdrtil je, a když zaléval čaj, nasypal prášek do šálků. Royana měla v sobě příliš anglické krve na to, aby dokázala odmítnout teplý čaj. Poté, co naservíroval zraněným polévku a topinky namazané máslem, nabídl Royaně a Sapérovi hrnky s čajem. Přijali ho z jeho rukou s povděkem. Zatímco srkali kouřící tekutinu, odešel Nicholas do pilotní kabiny a sehnul se nad Janniemu křeslem. „Za jak dlouho se dostaneme nad Egypt?“ zeptal se. „Za čtyři hodiny a dvacet minut,“ odpověděl bez váhání Jannie. „Je nějaká možnost, jak se vyhnout egyptskému vzdušnému prostoru?“ pokračoval Nicholas ve vyptávání. Jannie se vytočil v křesle a překvapeně na

Nicholase hleděl. „Samozřejmě. Můžeme tady uhnout k západu a přeletět nad Kaddáfího zemí. Ovšem to by si vyžádalo sedm hodin letu navíc. Asi by nám nad Saharou došlo palivo a museli bychom nouzově na zem.“ Zvedl ustaraně obočí. „Pověz mi, chlapče, kam na ty blbý otáz ky chodíš?“ „Jen mě to tak napadlo,“ odpověděl Nicholas. „Tak na to rychle zapomeň,“ radil mu Jannie. „Nechci už o ničem podobném slyšet, rozumíš?“ Nicholas ho poplácal po zádech. „Pust to z hlavy.“ Když se vrátil zpátky, Royana i Sapér seděli na rozložených lehátkách přišroubovaných k hlavní přepážce. Prazdný hrnek od čaje stál Royaně u nohou. Nicholas se posadil vedle ní a ona vztáhla ruku k jeho ušpiněnému, krví prosáklému obvazu. „Měla bych se ti na to podívat.“ Cítil její studené prsty na své kůži rozpálené lihem, kterým mu čistila zašitou bradu. Když přikládala čistou náplast, Nicholase přepadl silný pocit viny. První známky účinku drogy v čaji se však objevily u Sapéra. Pomalíčku ulehl naznak, zavřel oči a rty mu zavibrovaly tichým chrápáním. O pár minut později se Royana ospale opřela

Nicholasovi o rameno. Jakmile usnula, položil ji opatrně na lehátko. Když jí zvedal nohy a přikrýval ji, ani se nepohnula a Nicholas na okamžik zapochyboval, zda nepodcenil sílu drogy. Nakonec ji něžně políbil na čelo. „Stejně bych tě nedokázal nenávidět,“ zašeptal k ní tiše, „ať už si provedla cokoliv.“ Odešel na záchod a zamkl za sebou. Měl spoustu času. Sapér s Royanou budou spát ještě pěkných pár hodin a Jannie s Fredem se uvelebili v pilotní kabině a poslouchali z pásku nahrávky své patronky Dolly. Když skončil, mrkl na hodinky a uvědomil si, že mu práce zabrala dvě hodiny. Sklopil kryt klozetového sedátka a umyl si ruce. Nakonec pečlivě prohlédl kabinku a odemkl dveře. Sapér a Royana ještě pravidelně oddechovali na lehátkách. Sotva vstoupil do pilotní kabiny, Fred stál sluchátka z hlavy a šklebil se na Nicholase. „Nilská voda je jedovatá? Seděls na hajzlíku celé dvě hodiny. Divím se, že z tebe něco zbylo.“ Nicholas ignoroval narážku a sklonil se k Janniemu. „Kde j sme?“ Jannie zabodl tlustý ukazováček do mapy padající z jeho objemného břicha. „Z nejhoršího téměř venku. Za hodinu dvacet přelétáváme hranice Egypta. Nejvyšší čas, abych také něco dělal,“ dodal a vzal mikrofon. „Haló, kontrola Abu Simbel!“ zavolal arabsky s přízvukem typickým pro státy Zálivu. „Tady je Zulu Whiskey Uniform pět nula nula.“ Egyptský kontrolor však neodpovídal a Jannie zavrčel. „Asi má ve věži holku. Nechám ho v klidu natáhnout kalhoty.“ Letový kontrolor v Abu Simbel odpověděl až na páté volání a Jannie se uchýlil ke své ověřené a účinné metodě: výřečnou arabštinou předstíral nevědomost. Po pěti minutách ho kontrola navedla na severní kurs s dodatkem, „zavolejte opět nad Asuánem“. Letěli klidně další hodinu, ale Nicholasova nervozita se stupňovala s každou minutou.

Náhle, bez nejmenšího varování, se před nimi zaleskl stříbrný trup vojenské stíhačky. Přiletěl strmě zespodu a křížil jim dráhu. Jannie vykřikl překvapením, když zdola vystřelily další dva stroje v takové blízkosti, že ucítili turbulenci vzduchu po jejich průletu. Typy letadel poznali okamžitě: MIG 21

„Fishbeds“ s výsostnými znaky egyptských vzdušných sil a s raketami vzduch-vzduch hrozivě visícími pod šípovitými křídly. „Neidentifikovaným letounům!“ ječel Jannie do mikrofonu. „Jste na kolizním kursu. Uveďte svůj volací znak!“ Všichni tři otáčeli hlavy a hleděli vzhůru plexisklem průhledu ve střeše kabiny. Vysoko nad nimi formace tří stíhačů vykrojovala široký oblouk v modři afrického nebe. „ZWU 500. Zde Rudý, velitel egyptských vzdušných sil. Budete plnit mé příkazy.“ Jannie se beznadějně ohlédl na Nicholase. „Tady není něco v pořádku. Jak na nás, kčertu, přišli?“ „Bude lépe udělat, co chtějí, tati,“ radil Fred ustaraně, „jinak nás sundají z oblohy.“ Jannie odevzdaně pokrčil rameny a pak řekl do mikrofonu. „Rudému veliteli. Zde ZWU 500. Budeme spolupracovat. Prosím čekám instrukce.“ „Nový směr 053. Proveďte okamžitě!“ Jannie otočil Velkou Dolly k východu a pohlédl do mapy. „Asuán!“ řekl zkmoučeně.

„Egyptané nás ženou do Asuánu. Zatracená věc. Měl bych asi upozornit kontrolní věž v Asuánu, že máme na palubě raněné.“ Nicholas odešel k Royaninu lehátku a zatřepal s ní. Probudila se, těžce vstala a na nejistých nohou odvrátila na toaletu. Po deseti minutách se však objevila učesaná a svěží; účinek drogy v čaji pominul úplně. Znovu se před nimi objevil Nil s městem Asuánem, usazeným po obou březích pod prvním kataraktem a se vzdutými vodami přehrady High Dam. Uprostřed proudu jako zelená ryba plaval ostrov Kitchener. Poté, co vojenský kontrolor asuánského letiště dal Janniemu příkazy, zamířila Velká Dolly s nevzrušenou majestátností na přistávací asfaltovou

dráhu. Stíhačky MIG, které ji doprovázely z pouště, se ztratily z dohledu, ale jejich přítomnost ve vzduchu byla patrná ze stručné rádiové konverzace s řídicí věží. Předávali zadržené letadlo pozemní kontrole. Velká Dolly přeletěla ohrazení a dosedla na zem. Hlas kontrolora přikazoval: „Zahňte na první pojížděcí dráhu vpravo.“ Jannie uposlechl, a když odbočil, čekalo je malé vozidlo s nápisem na střeše, který hlásal v angličtině i arabštině: „NÁSLEDUJ vlh.“ Vozidlo je zavedlo před řadu betonových hangárů pomalovaných maskovací zelení s hnědými a žlutými skvrnami, kde je posádka v khaki kombinézách navedla terčíky na stojánku. Když Jannie zabrzdil a zastavil, vyrazila k nim kolona čtyř pancéřovaných polopásových vozů a obkličila je. Střelecké věže se pomalu otočily hlavními proti mohutnému letadlu. Poslušen instrukcí z věže Jannie odstavil motory a spustil nákladní plošinu. V pilotní kabině vládlo ticho; od přistání nepadlo jediné slovo. Všichni tři stáli blízko vedle sebe a jen nešťastně hleděli z kabiny dolů.

Bránou ohrazení projel v doprovodu ozbrojených motocyklistů bílý cadillac následovaný ambulancí a třítunovým nákladním vozem krytým plachtou. Zastavili u nákladní plošiny letounu. Šofér limuzíny vyskočil, oběhl vůz, otevřel dveře a do odpoledního slunce vystoupil jeho pasažér. Muž v lehkém tropickém obleku, bílých botách, s panamákem na hlavě a černých brýlích nenechal nikoho na pochybách, že je osoba důležitá, vznešená a sebejistá. V doprovodu dvou tajemníků vyšel po rampě nahoru, kde už čekala posádka a tři zdraví pasažéři herkulese.

Muž sňal brýle a zasunul je do náprsní kapsy. Když poznal Royanu, usmál se a smekl klobouk: „Doktorko Al Simma - Royano! Dokázala jste to. Blahopřeji vám!“ Podal jí ruku a srdečně stiskl. Stále svíraje Royaninu ruku, pohlédl přímo na Nicholas. „Vy jste bezpochyby sir Nicholas Quenton-Harper. Velice jsem se těšil na setkání s vámi. Budete tak laskavá a představíte nás, Royano?“ Royana neschopná snést Nicholasův vyčítavý pohled řekla: „Dovolte mi představit vám Atalana Abu Sina, ministra kultury a cestovního ruchu egyptské vlády.“ „Rád věřím, pane ministře,“ odpověděl chladně Nicholas.

„Taková nečekaná radost.“ „Chtěl bych vám vyjádřit díky prezidenta a celého egyptského lidu za to, že jste vrátil této zemi vzácné relikvie z její dávné a slavné historie.“ Opsal ukazováčkem pomyslný kruh kolem naskládaných beden od munice. „Už na to nemyslete prosím,“ odpověděl Nicholas, ale oči nespustil z Royany, která stála vedle s tvářmi napůl odvrácenou. „Pravě naopak. To, co jste udělal, považujeme za mimořádný výkon světového významu, sire Nicholasi.“ Úsměv Abu Sina byl uhlazený a okouzluje. „Jsme si plně vědomi výdajů, které jste tak velkoryse obětoval, a nechceme, aby šly na vrub vaší kapsy. Doktorka Al Simma mi řekla, že vás expedice stála čtvrt miliónu liber.“ Vytáhl z náprsní kapsy obálku a podal ji Nicholasovi. „Zde je bankovní směnka vydaná ústřední egyptskou bankou. Je neodvolatelná a splatná kdekoliv na světě. Zní na sumu.“ „Jak velkomyslné, Vaše Excelence.“ Nicholasův hlas přímo sršel ironií, když zasouval obálku do kapsy u košile. „Předpokládám, že to byl návrh doktorky Al Simma.“ „Jistěže,“ zářil Abu Sin. „Royana má o vás nejvyšší mínění.“ „Opravdu?“ mumlal Nicholas a stále ji upřeně pozoroval. „Avšak tato malá upomínka naší vděčnosti je nápad samotného prezidenta.“ Ministr luskl prsty, předstoupil jeden z jeho tajemníků s koženým pouzdem, otevřel ho a podal Abu Sinovi.

Na rudém sametu se skvělo nádherné vyznamenání, hvězda hustě posázená drobnými perlami a ještě drobnějšími diamanty.

Uprostřed hvězdy se vzpínal zlatý lev. Abu Sin zvedl medaili a obrátil se k Nicholasovi. „Řád Velkého Iva Egypta první třídy,“ oznámil slavnostně a přetáhl mu šarlatovou stužku přes hlavu. Na Nicholasově hrubé propocené košili, ušpiněné prachem a nilským bahnem, se zatřpytila zářící hvězda. Ministrův pohled sklouzl na armádního plukovníka stojícího v pozoru u paty nákladní plošiny. Okamžitě se vyrojili muži v uniformách a napochodovali do nákladního prostoru letadla. Měli zřejmě jasné rozkazy, protože nejdříve zvedli nosítka se zraněnými Etiopany. „Bylo moudré od vašeho pilota, když dopředu oznámil rádiem, že máte na palubě zraněné. Bude o ně postaráno s největší péčí,“ sliboval Abu Sin, když je odnášeli do sanitního vozu. Vojáci se vrátili a začali vynášet bedny od munice. Na třítunový nákladník jich bylo žalostně málo a během několika minut byl trup Velké Dolly pustý a prázdný. Spustili zadní plachtu naloženého vozu, pak ji zajistili provazem, skupina těžce ozbrojených motocyklistů utvořila formaci a malý konvoj za jekotu sirén opustil letiště. „Sire Nicholasi.“ Abu Sin mu podával obřadně ruku a Nicholas ji rezignovaně uchopil. „Lituji, že jsme vás takto zdrželi. Vím, že jste nedočkavý pokračovat v cestě, a tak vás nemíním déle obtěžovat. Mohu pro vás ještě něco udělat, než odletíte? Máte dost paliva?“

Nicholas pohlédl na Jannieho, ale ten pokrčil rameny. „Díky, pane. Šťávy máme dost.“ Abu Sin se obrátil zpět k Nicholasovi. „Plánujeme přistavit k muzeu v Luxoru zvláštní pavilon, do kterého uložíme předměty z hrobu faraona Mamose vámi vrácené Egyptu. Na slavnostní otevření expozice vás pozve sám prezident Mubarak. Doktorka Al Simma, kterou dobře znáte, bude jmenována ředitelkou oddělení starověku a bude se o muzeum starat. Jsem si jist, že ji velmi potěší oživit si vzpomínky pohledem na exponáty ve vaší přítomnosti.“ Uklonil se Sapérovi a oběma pilotům. „Bůh vás provázej,“ řekl ještě a sešel z rampy. Royana ho chtěla následovat, ale Nicholas na ni tiše zavolal. „Royano!“ Ztuhla. Pomalu a neochotně otočila hlavu a pohlédla mu plaše do očí. Jejich zraky se od přistání setkaly poprvé. „Tohle jsem si nezasloužil,“ řekl, ale výčitka se okamžitě začala topit v návalu emocí, když zjistil, že tiše pláče. Slzy ji zvolna stékaly po lících kolem chvějících se rtů. „Je mi to moc líto, Niku,“ zašeptala, „ale musels přece vědět, že nejsem zlodějka. Ty věci patří Egyptu, ne nám.“ „Takže všechno, co jsem si myslel, že mezi námi existuje, byla lež?“ pokračoval nemilosrdně dál. „Ne!“ téměř vykřikla. „Já -,“ Nedořekla, otočila se a seběhla po rampě na rozpálený asfalt, kde již na ni čekal šofér u otevřených zadních dveří limuzíny. Posadila se vedle Abu Sina a už se ani neohlédla. Cadillac se rozjel a zamlžil branou ven. „Padejme, odtud, ksakru, než ti zatracení Egyptané změní názor,“ pospíchal Jannie. „Nápad za milióny,“ zakončil hovor trpce Nicholas.

Konečně byli zase ve vzduchu. Kontrolní věž jim povolila přímý kurs ke břehům Středozemního moře. Všichni čtyři, Jannie, Fred, Sapér i Nicholas mlčky sledovali dlouhého zeleného hada Nilu, plazícího se pod pravým křídlem Velké Dolly. Během zbývajících dlouhých hodin letu mluvili jen velmi málo. V jedné chvíli se ozval Jannie. „Tuším, že jsem v Asuánu zamával na rozloučenou i svému honoráři.“ „Ve skutečnosti jsem to nedělal jen pro peníze,“ připojil se Sapér.

„Ale bylo by hezké, kdybych dostal zaplacené. Děti potřebují nové botičky.“ „Vezme si někdo šálek čaje?“ zeptal se Nicholas, jako by nic neslyšel.

„Ten bodne,“ odpověděl Jannie. „Ne sice tolik jako šedesát tisíc dolarů, co mi dlužíš, ale i tak je to od tebe pěkné.“ Letěli nad bojištěm v El Alameinu a z výšky dvou tisíc stop rozeznávali dvojité pomníky padlých spojeneckých a německých vojáků. Kus vpředu je však už zval rozprostřený azurový koberec Středozemního moře. Nicholas počkal, až pobřeží Egypta zmizelo pod křídly, a pak tiše a dlouze vydechl. „Ach, vy malověrní,“ plánil je. „Kdy jsem vás nechal na holičkách? Každému zaplatím plnou měrou.“ Chvilí na něho dlouze a tvrdě hleděli, až Jannie vyjádřil pochyby jediným slovem. „Jak?“ „Dej mi ruku, Sapére,“ zval ho Nicholas a vyšel z kabiny. Jannie, který nedokázal potlačit zvědavost, předal řízení Fredovi a pospíchal za oběma Angličany na záchod v přístěnku. Na prahu malé kabinky sledoval spolu se Sapérem, jak Nicholas zvedá kryt chemického záchodku. Jannie se usmíval, když Nicholas začal uvolňovat šrouby krycího panelu. Velká Dolly byla pašeráckým letadlem a tato drobná adaptace byla důkazem péče, jakou Jannie a Fred věnovali úpravám jejího interiéru k danému účelu. V krytech motoru a v trupu se nacházela spousta podobných skrýší a děr. Když se před lety vraceli z Libye, tajný úkryt na záchodě poskytl azyl Hanibalovým bronzům.

Umístění skrýše vzadu na záchodku poskytovalo téměř jistotu, že nikdo z vyznavačů islámu nebude příliš ochoten prohledávat takovéto „nečisté“ místo. „Teď už chápu, proč jsi tu dřepěl dvě hodiny,“ smál se Jannie, když Nicholas konečně odstranil panel. Úsměv se mu vytratil z tváře, sotva Nicholas sáhl dovnitř a vytáhl jakýsi předmět. „Můj Bože. Co je to?“ „Modrá válečná koruna starého Egypta,“ odpověděl Nicholas. Podal ji Sapérovi. „Polož ji na lehátko, ale zacházej s ní slušně.“ Znovu vrazil paži do otvoru. „A tohle je koruna Nemes.“ Předal ji Janniemu.

„Pak je tu ještě červená a bílá koruna dvou egyptských království, faraonova posmrtná maska a poslední, ale zdaleka ne bezcenná ushabti písaře Taity.“ Stáli a zbožně hleděli na vzácné relikvie seřazené na lehátku. „Pomohl jsem ti ke kamenným vlysům a bronzovým soškám,“ řekl Jannie tiše, „ale něco takového, to tu ještě nebylo.“ „Ale,“ Sapér vrtěl hlavou, „co potom bylo v bednách od munice, které Egyptané vyložili v Asuánu?“ „Pětigalonové láhve s chemikáliemi pro záchodek,“ odpověděl Nicholas, „a půl tuctu prázdných tlakových nádob -na doplnění váhy.“ „Tys je zaměnil?“ zářil Sapér. „Ale jak jsi, kčertu, poznal, že na nás Royana chystá boudu?“ „Měla pravdu, když řekla, že jsem musel vědět, že není zloděj. Její svědomí by se nedokázalo vyrovnat s naším smyslem pro spravedlnost. Ona je,“ chvíli hledal správný výraz, „příliš čestná a přímá. Vůbec se nehodí do našeho spolku.“ „Díky za kompliment,“ řekl suše Jannie, „ale určitě ti poskytla víc důkazů než tento jediný.“ „Pochopitelně,“ obrátil se k němu Nichoias. „První náznak jsem zavětlil, když hned po návratu z Etiopie odjela do Egypta a tolik pospíchala do Káhiry. Tušil jsem, že má něco za lubem. Ale jistý jsem si byl teprve, až jsem se dověděl, že posílala po Tessay zprávu na egyptské velvyslanectví v Addis. Bylo jasné, že jim oznamuje, kdy se budeme vracet.“ „Ta děvka proradná,“ ulevil si Jannie.

„Opatrně!“ napomenul ho Nicholas vážně. „Je to slušná, čestná a vlastenecká mladá žena, dobrosrdečná a „Dobrá, dobrá!“

Jannie zamrkal na Sapéra. „Promiň, to mi jen tak ujelo.“

Leštěná ořechová deska konferenčního stolu se honosila pouze dvěma ze tří vzácných korun starého Egypta. Nicholas je posadil na hlavy originálních římských mramorových bust vypůjčených od známého obchodníka v Curychu, se kterým udržoval pravidelný obchodní styk. Zatáhl rolety oken najaté konferenční místnosti v desátém poschodí banky Leu na Bahnhof strasse a nastavil osvětlení tak, aby klenoty působily co nejefektivněji. Byl v pokoji sám. Čekal na pozvaného hosta a krátil si čekání tím, že procházel znovu jednotlivé body přípravy. Neměla chybu. Chvilí pózoval před vysokým zrcadlem na zdi a pak přitáhl uzel na letité sandhurtské vázance. Stehy na bradě měl již venku a bylo k nevíře, jak precizní práci Mek odvedl; jízva byla nepatrná a hladká jako od prvotřídního plastického chirurga. Oblek z matné černé látky s bílými nitkami vzoru mu ušil jeho krejčí na Savile Row už před lety, ale byl obnošený jen do té míry, že vykazoval právě tak správný stupeň náhodného vytahání. Jedinou lesklou součástí jeho garderoby byly ručně šité polobotky od Lobbů z St James Street. Místní telefonní přístroj tiše zabzučel a Nicholas zvedl sluchátko. „Je zde pan Walsh a rád by vás navštívil, sire Nicholasi,“ zašvitořila recepční u pultu v přízemní hale. „Prosím, požádejte ho, aby šel nahoru.“ Nicholas otevřel dveře hned na první zvonění a z prahu ho zdravil nasupený Walshův obličej. „Doufám, že nemařím čas, Harpere. Letím sem celou tu dálku z Fort Worth.“ Uplynulo teprve necelých třicet hodin od chvíle, co mu Nicholas zavolal na ranč do Texasu. Walsh musel nastoupit do svého soukromého letadla snad okamžitě po rozhovoru, když se ukázal tak brzy. „Ne Harper.

Quenton-Harper,“ přivítal ho Nicholas. „Okey, Quenton-Harpere. Ale zkratke ty kecy,“ štkl Walsh zlostně, „a ukažte, co pro mě máte.“ „Jsem velice potěšen, že vás zase vidím, pane

Walshi.“ Nicholas ustoupil stranou. „Pojďte dál.“

Walsh kráčel místností. Byl vysoké postavy a vlastnil kulatá záda. Pokleslou čelist pod skobovitým nosem mu rozrývaly hluboké vrásky a s rukama složenýma za zády připomínal jestřába na drátěném plotě. Časopis Forbes odhadoval jeho čisté jmění na 1,7 miliardy dolarů. Do místnosti za ním vstoupili dva muži. Nicholas je znal oba krvesmilný svět velkých starožitníků byl malý. Jeden z nich přednášel historii starověku na univerzitě v Dallasu a druhého, obchodníka se starožitnostmi, znaly a uznávaly celé Spojené státy. Walsh zastavil tak náhle, že ti dva do něj zezadu vrazili. Vůbec si toho nevšiml. „Hrom a peklo!“ řekl tiše a v očích mu zaplálo. „Nejsou falešné?“ „Stejně falešné jako Hanibalovy bronzky a Hammurabiho basreliéf, které jsem vám prodal,“ odpověděl

Nicholas. Walsh se sunul k exponátům na stole způsobem, jakým přichází arcibiskup k mešnímu kalichu. „Musí být čerstvé,“ zachroptěl. „Jinak bych o nich věděl.“ „Právě vytažené ze země,“ potvrdil Nicholas. „Jste první, kdo je vidí.“ „Mamos!“ Walsh četl kartuši na koruně Nemes. „Tak zvěsti nelhaly.

Otevřel jste nový hrob.“ „Ano, jestli stáří čtyř tisíců let nazýváte novotou.“ Walsh s poradci obstoupili stůl. Bledí a zkoprnělí muži úplně ztratili řeč. „Nechte nás o samotě,

Harpere,“ promluvil konečně Walsh. „Zavolám vás, jakmile budu připraven jednat.“ „Sire Nicholasi,“ neodpustil si připomínku Nicholas. Věděl, že má navrch. „Prosím, odejděte, sire Nicholasi,“ opravil se Walsh. Po hodině vešel Nicholas volným krokem zpátky do zasedací místnosti. Muži seděli stále kolem stolu, jako by nebyli schopni vzdát se třeba jen na chvíli od vystavených klenotů. Walsh pokynul svým nohslédům a ti poslušně, i když váhavě vstali a vytratili se z místnosti. Jen zaklaply dveře, Walsh vyštěkl: „Kolik?“ „Patnáct miliónů amerických dolarů,“ zněl Nicholasův požadavek. „To je sedm a půl miliónu za jednu?“ „Ne, to je patnáct miliónů za jednu. Třicet obě.“ Walsh se svezl do křesla. „Zešile jste nebo co?“ „Jsou takoví, co si to myslí,“ usmál se Nicholas. „Poděleme rozdíl dvěma,“ navrhoval Walsh. „Dvacet dva a půl.“ Nicholas zavrtěl hlavou. „Neptipadá v úvahu.“ „Budte rozumný, Harpere!“ „Rozumnost nepatří k mým vadám. Lituji.“ Walsh vstal. „Lituji také, Harpere. Možná příště.“ Složil ruce za záda a rázoval ke dveřím. Když je otevřel, Nicholas za ním zavolal. „Pane Walshi!“ Dychtivě se obrátil. „Ano?“ „Příště mi můžete říkat Nicholasi a já vás budu nazývat Petere, jak se sluší na dobré přátele.“ „To je vše, co jste chtěl dodat?“ „Jistě. Co jiného zbývá?“ Nicholas se tvářil pobaveně. „Čert vás vem,“ zaklel Walsh, vrátil se ke stolu a těžce dosedl do křesla. „Čert vás vem i s vaší tvrdohlavostí!“ Nadechl se, našpulil rty a zeptal se: „Dobrá, jak to chcete?“ „Dvě neodvolatelné bankovní směnky. Každá na patnáct miliónů.“ Walsh hrábl po místním telefonu. „Pošlete prosím nahoru pana Montfleuriho, vašeho hlavního účetního,“ řekl zkrouceně. Nicholas seděl za psacím stolem ve své pracovně v Quenton Parku a prohlížel stěnu naproti. Obložení zdi pocházelo z jednoho katolického opatství, které zrušil Jindřich VIII. v roce 1536, a koupil ho Nicholasův pradědeček již před sto lety. Tady však bylo instalováno teprve nedávno. Sáhl pod desku stolu a nahmatal tlačítko elektrického ovládání. Část obkladu se hladce a nehlučně odsunula stranou a na jeho místě se ve stěně objevila vitrína zasklená nerozbitným sklem. Současně se na stropě rozsvítily bodové reflektory, jejichž paprsky ozářily vzácný obsah. Světelné zdroje byly rozmístěny tak, aby čelní sklo nevrhalo k divákovi žádné reflexy, které by rušily pohled na nádheru dvojité koruny a zlaté Mamosovy posmrtné masky. Do křišťálové sklenky si nalil whisky, pomalu upíjel a vychutnával vlastnickou rozkoš. Ale po chvíli cítil, že mu něco chybí. Vzal ze stolu před sebou sošku Taity a oslovil ji, jako by to byl živý člověk. „Ty víš, co je osamělost, víd?“ zeptal se tiše. „Ty víš, co znamená milovat někoho, koho nikdy nemůžeš mít.“ Postavil sošku zpátky a zvedl telefon. Navolil mezinárodní číslo a čekal. Po třetím zvonění se ve sluchátku ozvala arabština a mužský hlas oznamoval: „Kancelář ředitele sekce starověku. Co pro vás mohu udělat?“ „Mohu mluvit s doktorkou Al Simma prosím?“ „Držte si spojení. Přepojím vás.“ „Al Simma.“ Její hlas mu projel páteří jako elektrický výboj. „Royano,“ vzpomínal se. V následující dlouhé pauze zřetelně cítil její šok. „Ty?“ zašeptala konečně. „Nečekala jsem, že o tobě ještě někdy uslyším.“ „Volám jen, abych ti blahopřál ke jmenování.“ „Podvedls mě. Vyměnils obsah tří beden.“ „Jak pravil jeden moudrý muž, přátelé se dají podvést nejsnadněji - nečekají to. Ty mezi všemi bys tu pravdu měla znát nejlépe, Royano.“ „Samozřejmě žes je prodal. Donesly se ke mně zvěsti, že ti za ně Walsh dal dvacet miliónů.“ „Třicet miliónů,“ opravil ji Nicholas. „Ale jen za modrou korunu a korunu Nemes. Červenobílou korunu a masku mám právě před očima.“ „Takže už jsi schopen platit dluhy Lloydově pojišťovně. To ti i spadl kámen ze srdce, víd?“ „Nebudeš věřit, ale Lloydův syndikát, pro který mé jméno něco znamená, skončil s lepšími výsledky, než se čekalo. Ve skutečnosti ani nejsem tak na mizině.“ „Jak by řekla maminka - Boď pro tebe.“ „Polovinu už jsem poslal Mek Nimmurovi a Tessay.“ „Alespoň jeden dobrý skutek.“ Pak ale v jejím hlase zazněl nazlobený tón. „To je vše, proč mi voláš?“ „Ne. Mám ještě něco, co by tě mohlo zajímat. Tvůj oblíbený autor Wilbur Smith souhlasil, že napíše o našem objevu román. Sedmý pergamen, jak tu knihu nazval, má vyjít na začátku příštího roku. Pošlu ti podepsaný výtisk.“ „Doufám, že se tentokrát bude držet faktů,“ řekla suše. „Zdržuješ mě, mám na stole spoustu práce. Jestli máš ještě něco na srdci -“ „Abych řekl pravdu, ano.“ „Copak?“ „Rád bych, aby sis mě vzala.“ Slyšel její zrychlený dech a pak, po dlouhé pauze, se tiše zeptala: „Proč chceš něco tak beznadějně?“ „Protože jsem si uvědomil, jak hodně tě miluji.“ Znovu zavládlo ticho a pak řekla ještě tišeji: „V pořádku.“ „Co tím míníš, v pořádku?“ „Míním, že je to v pořádku. Vdám se za tebe.“ „Proč souhlasíš s něčím tak beznadějným?“ zeptal se. „Protože jsem si navzdory všemu uvědomila, jak já miluji tebe.“ „Letadlo egyptských aerolinek odlétá z Heathrow dnes odpoledne v půl šesté. Když pojedu co to dá, tak ho určitě stihnu. Ale do Káhiry se dostanu trochu pozdě.“ „Počkám na letišti třeba do rána.“ „Už běžím!“ Nicholas zavěsil a šel ke dveřím, ale pak se vrátil a sebral ze stolu Taitovu ushabti. „Tak pojď, ty starý darebo,“ zasmál se triumfálně. „Pojedeš domů jako svatební dar.“

DOSLOV

Toulali se po okraji srázu večerem plným nafialovělých stínů. Pod nimi tekla Nil, pomalý, věčně zelený a nezničitelný, skrývající tajemství věků. Na břehu v místech pod ruinami Ramsesova chrámu v Luxoru, kde kdysi kotvila velká faraonova vlajková loď s Taitou a jeho milovanou vládkyní na palubě, na chvíli zastavili a sklonění nad stříškou rozpadající se kamenné zdi pozorovali tmavnoucí kopce na druhém břehu řeky. Čas už dávno odvál do zapomnění Mamosův pohřební chrám i násep, po kterém k němu vedla cesta. Jiní králové na jejich základech postavili své památníky. Nenašel se nikdo, kdo by objevil Mamosův hrob, ve kterém mu nebylo nikdy dopřáno spočinout, přestože se musel nalézat blízko nenápadného otvoru ve skále, kterým vstoupil do hrobky královny Lostris Duraid Al Simma a našel tam v alabastrových nádobách Taitovy svítky. Ti čtyři necítili potřebu hovořit v houstnoucím šeru: stačil jim tichý pocit přátelství. Sledovali výletní čluny, které si razily cestu proti proudu s palubami přecpanými turisty, jejichž chtivost poznávání neunavila ani desetidenní cesta z Káhiry po nevyzpytatelných vodách Nilu. Jejich vzrušené výkřiky, kterými se navzájem upozorňovali na velkolepé sloupy a rytinami zdobené zdi Ramsesova chrámu, rušily ticho večerní pouště. Royana vzala Tessay pod paži a obě ženy vyšly napřed. Pohled na pár mladých štíhlých krás s pletí barvy medu byl potěšující. Zdálo se, že žhavé nárazy větru ze Sahary, který jim nezdvořile cuchal tmavé vlasy, ještě

zvyšují jejich radost a veselí. Nicholas a Mek Nimmur se vydali za nimi a těšili se z dovádění svých partnerek. „Takže z tebe se teď stala jedna z vypasených koček v Addis. Z tebe, tvrdého chlapa, bojovníka z buše, je nyní politik? To se mi nechce věřit, Meku.“ „Je čas boje a čas míru.“ Mek zvažněl, ale Nicholas nedbal a škádlil ho dál. „Vidím, že jakmile se z tebe stal politik, tak se ti do slovníku vloudily klišé a otřepané fráze.“ Nicholas ho kamarádsky plácl po rameni. „Ale pověz mi, Meku, jak se ti podařil ten báječný skok umouněného bandity shufta do křesla ministra obrany?“ „Trochu pomohly peníze z prodeje modré koruny. Dodaly mi potřebný vliv,“ připustil Mek. „Stejně však tušili, že nedají dohromady svobodné volby, dokud se také neobjevím na kandidátce. Nakonec se nemohli dočkat, aby mě už měli na palubě.“ „Stejně nemůžu strávit pomýšlení, žeš jim nacpal do chřtánu všechny ty těžce vydělané prachy,“ kroutil hlavou Nicholas. „Kčertu, Meku, patnáct miliónů jen tak nenajdeš každý den.“ „Já jim je nikam nenacpal,“ opravil ho Mek. „Dostaly se do státní pokladny a mohu pohlídat, co se s nimi stane.“ „No jo, ale za patnáct miliónů je pořádný kus chleba,“ povzdychl Nicholas. „Dělej jak umíš, já takové plýtvání neschválím nikdy. Ale musím přiznat, že schvaluji tvůj výběr partnera pro nadcházející prezidentské volby.“ Oba se zahleděli na štíhlá záda Tessay a koš černých prstýnků na hlavě, které poskakovaly při chůzi na dokonale tvarovaných čokoládových nohách, obletovaných bílou sukni. „I když zrovna nejásám nad tvým postem ministra obrany, tak si dovedu představit, jak šarmantního ministra kultury a cestovního ruchu by v ní prozatímní vláda našla.“ „Když napřesrok v září vyhraje, bude z ní ještě úchvatnější viceprezident,“ lehce předeslal Mek a v tu chvíli se za nimi přes rameno ohlédl Royana. „Tady přejdeme na druhou stranu cesty,“ volala.

Nicholas byl natolik zabrán do rozhovoru, že si nevšiml nové přístavby muzea starověku v Luxoru, před kterou právě přicházeli. Obě ženy počkaly na své protějšky a každá se zavěsila do svého manžela. Proplétali se širokým bulvárem mezi pomalu projíždějícími drožkami s koňskými potahy. Nicholas se v půli cesty sklonil a dotkl rty Royaniny tváře. „Jste vskutku okouzlující, lady Quenton-Harperová.“ „Uvádíte mě do rozpaků, sire Nicholasi,“ chichotala se. „Víte přece, že jsem si na to oslovení ještě nezvykla.“ Na druhé straně ulice se zastavili před vchodem do nového pavilonu. Šikmou střechu podpíraly chrámové sloupy, zmenšené kopie těch z chrámu v Karnaku. Stěny postavené z kvádrů žlutého pískovce dodávaly budově čisté a působivé linie. Royana je vedla vstupními dveřmi do muzea, které ještě nebylo přístupné veřejnosti. V pondělí přiletěl prezident, aby oficiálně muzeum otevřel, a Mek Nimmur s Tessay se zúčastní otvíracího ceremoniálu jako reprezentanti etiopské vlády. Strážný u vchodu Royaně uctivě zasalutoval a spěchal otevřít těžké dveře s mosazným kováním. Uvnitř bylo ticho a chlad, o který pečovala výkonná klimatizace. Podmínky prostředí musely být udržovány tak, aby co nejlépe svědčily starověkým exponátům. V jemně nasvětlených výlohách zapuštěných do pískovcových stěn se v plné nádheře skvěly Mamosovy pohřební poklady. Exponáty posazené do sametu modré barvy faraona

Mamose zářily uspořádaně vzestupně, podle krásy a archeologického významu. Naši čtyři návštěvníci je míjeli ve zbožné tichosti, kterou porušovali jen šeptanými otázkami na Royaninu adresu. Zastavili se rozechvělí před vstupem do poslední komory obsahující nejceněnější a nejvýznamnější položky té třípytné sbírky. „Když pomyslím, že je to jen nepatrná část pokladů, které zůstaly v Mamosově hrobce uzavřené vodami Dandery,“ zašeptala Tessay, „už hořím nedočkavostí pokračovat v dobrodružství.“ „Málem jsem zapomněl!“ vykřikl Mek, ale z jeho vítězoslavného úsměvu bylo jasné, že vůbec nezapomněl, ale že čekal na nejvhodnější okamžik, jakým tu novinu sdělit. „Smith & Son potvrdili, že budou financovat přehrazení Dandery a opětné otevření hrobu. Bude to společný podnik našich dvou zemí, Egypta a Etiopie.“ „Úžasná novina,“ nadšeně reagovala Royana. „Sám hrob se stane největší archeologickou pozoruhodností na celém světě. Pro Etiopii bude znamenat ohromné přínosy z turistiky a =“ „Ne tak rychle,“ brzdil ji Mek. „Je zde jistá podmínka.“ Royana se zarazila. „Jaká podmínka?“ „Všichni trvají na tom, aby ses stala ředitelkou projektu.“ Spráskla ruce viditelně potěšená, ale pak nasadila předstíraně vážný výraz. „Než však přijmu, mám také jednu podmínku,“ pravila. „A to?“ otázal se Mek. „Že si pro vykopávky budu moci vybrat svého asistenta.“ Mek se rozehtal. „Myslím, že všichni víme, kdo připadá v úvahu,“ řekl a plácl Nicholase do zad. „Jen nezapomeň zajistit, aby nějaký vzácnější kus zase neskončil za nehty jeho nenechavých pracek.“ Royana uchopila Nicholase kolem pasu. „Úplně se změnil. Chystám se vám o tom podat konečný důkaz.“ V objetí s manželem je vedla do poslední komory. Ve vstupu zůstali Mek a Tessay stát a bez hlesu hleděli na obtah prosklené vitríny stojící volně uprostřed místnosti. Dvojitá červená a bílá koruna Horního a Dolního egyptského království a zářící zlatá posmrtná maska faraona Mamose se společně těšily světlu bodových reflektorů. Konečně se Mek vzpamatoval ze šoku, popošel váhavě k výloze a četl nahlas nápis z mosazné tabulky připevněné k čelnímu panelu: „Trvale zapůjčeno sirem Nicholasem a lady Royanou Quenton-Harperovými.“ Obrátil se a nevěřícně hleděl na Nicholase. „A tys mně vyčítal, že jsem odevzdal peníze z prodeje modré koruny?“ plácnul ho. „Co tě donutilo vzdát se svého podílu na kořisti, Nicholasi?“ „Nebylo to snadné,“ přiznával s povzdechem, „ale nevydržel jsem čelit delikátnímu ultimátu jisté strany, která se momentálně nenachází na míle daleko.“

„Netřeba ubožátko příliš litovat,“ smála se Royana. „Stále má ve švýcarské bance ulito dost peněz, co dostal od Walshe za korunu Nemes. Nedokázala jsem ho přesvědčit, aby odevzdal vše.“ „Už bylo dost vynášení mých domácích záležitostí na veřejnost,“ rozhodně přerušil diskusi Nicholas. „Slunce už dávno zapadlo, je čas na whisky. Mám dojem, že jsem v hotelovém baru zahlédl láhev Laphroaigu. Pojďme zjistit, jestli jsem se nemýlil.“ Objal Royanu kolem ramen a odváděl ji ven. Zbývající dva těsně za nimi se škodolibě pásli na jeho rozpacích. 578

Z angl. orig. přel. Václav Vanduch. -

1. vyd. - Frýdek-Místek Ostrava : Alpress ; OSNA. - 578 s. ; 20 cm. - (Klokán). -

Orig.: The Seventh Scroll

ISBN 80-85975-05-X :

Kc 139,00